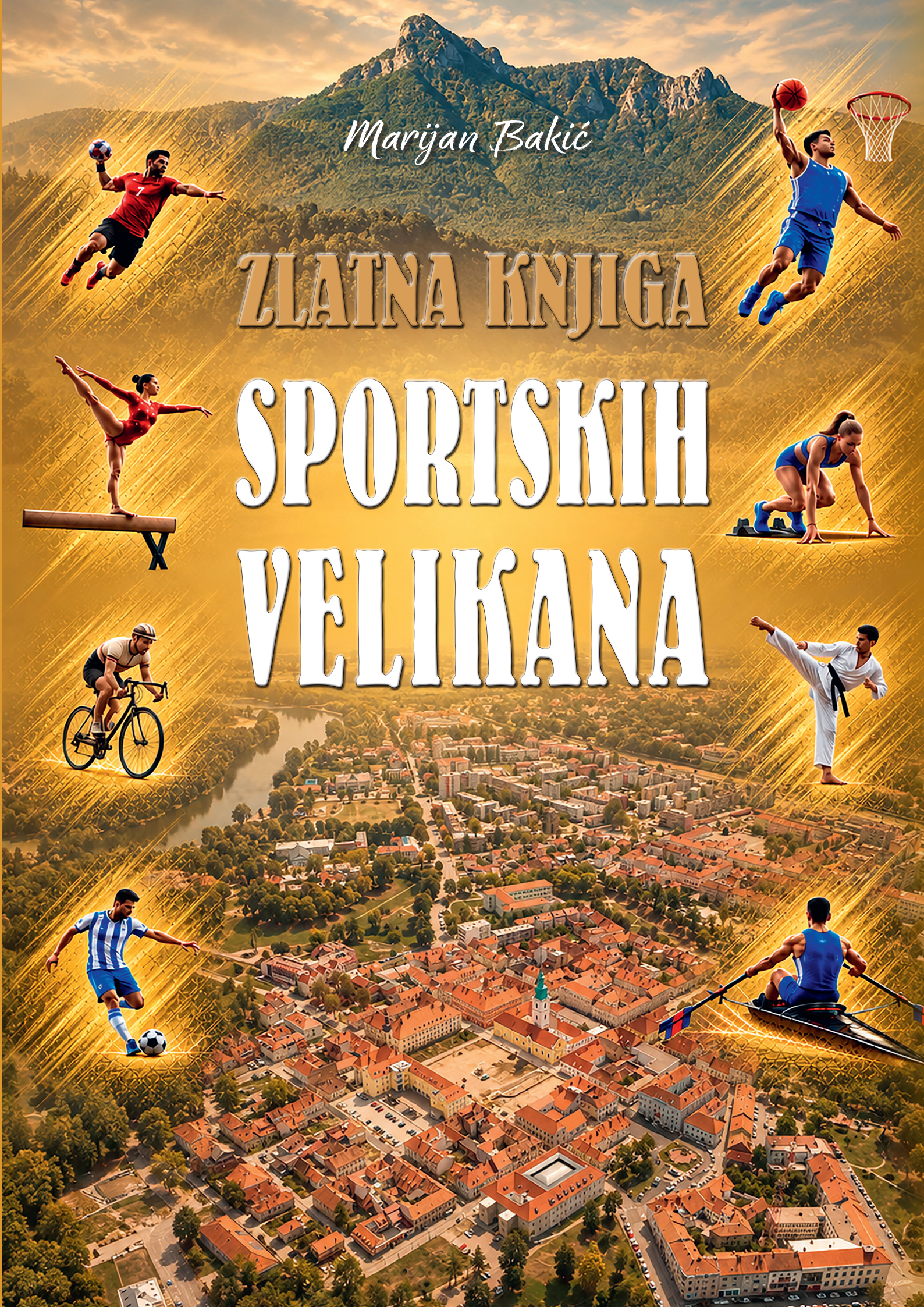

Marijan Bakić
ZLATNA KNJIGA
SPORTSKIH
VELIKANA

Marijan Bakić

ZLATNA KNJIGA SPORTSKIH VELIKANA

Od četiri rijeke do Kleka

ZLATNA KNJIGA SPORTSKIH VELIKANA
Od četiri rijeke do Kleka

Nakladnik
Zajednica športova Karlovačke županije

Za nakladnika
Želimir Feitl

Autor
Marijan Bakić

Recenzenti
Ivan Bartolac, Marina Capan, Marijeta Ćelić, Krunoslav Karin,
Stevo Kostadin, Kristina Peris, Snježana Podvinski, Krešimir Perković,
Darko Pribanić, Branko Šavor, Željko Šančić

Korektor
Marin Bakić

Grafičko oblikovanje i tisak
Tiskara Pečarić i Radočaj, Karlovac

Naklada
500 primjeraka

ISBN
ISBN 978-953-47430-0-3

CIP zapis je dostupan u nacionalnom skupnom katalogu knjižničnog sustava
Bukinet (katalog.bukinet.hr) pod brojem 991006065573909366.

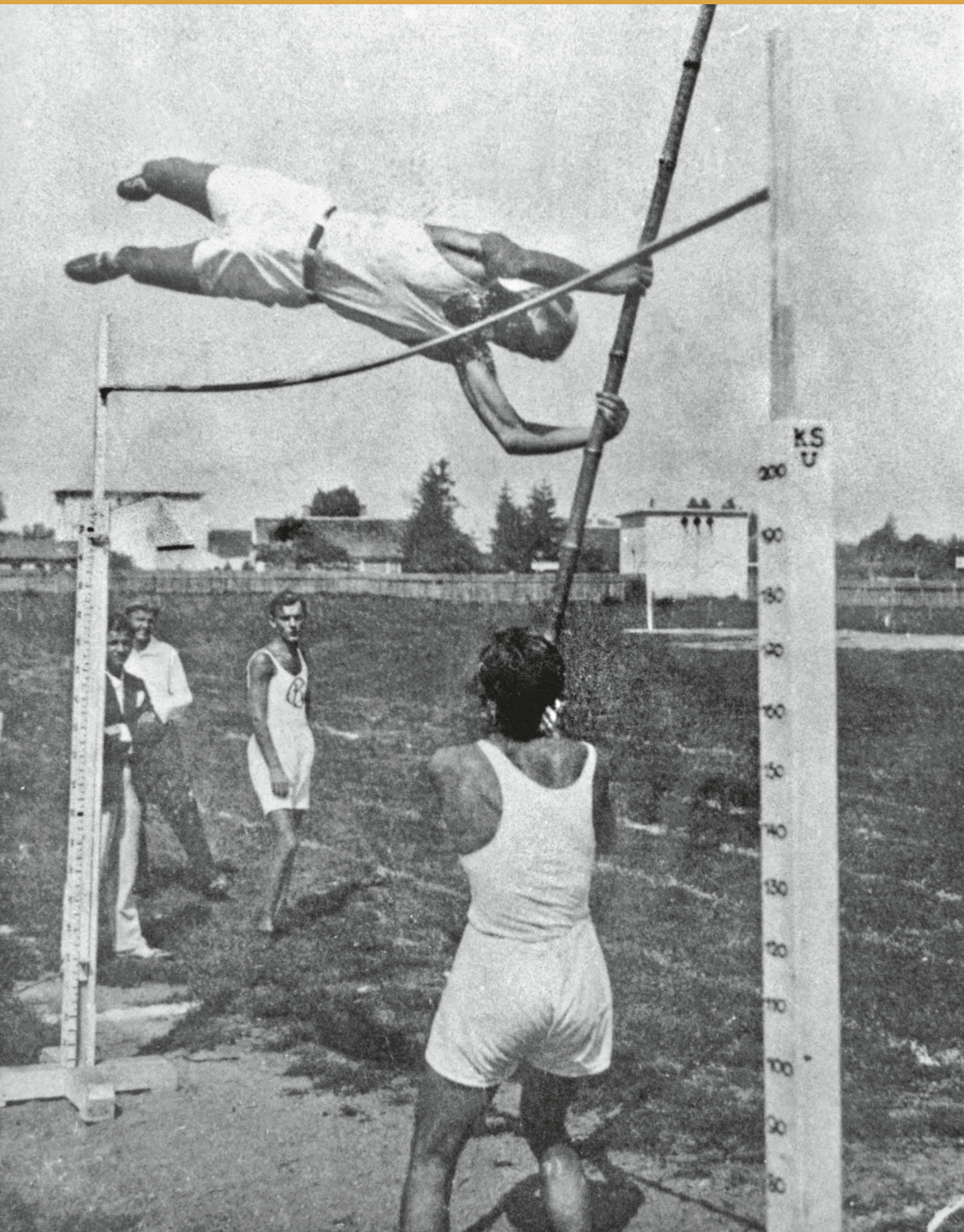
Karlovac, 2026.

Marijan Bakić

ZLATNA KNJIGA SPORTSKIH VELIKANA

Od četiri rijeke do Kleka

Zajednica športova Karlovačke županije
Karlovac, 2026.

KS
U
200
190
180
170
160
150
140
130
120
110
100
90
80

Sadržaj

Uvodnik
Četiri rijeke, tisuću sudbina – jedan sportski ponos 7

Predgovor
Povijest pisana srcem i preciznošću 9

Riječ županice Karlovačke županije
Ponos prošlosti kao zalog za budućnost 11

Riječ predsjednika Zajednice športova Karlovačke županije
Zlatna nit koja povezuje generacije županijskog sporta 13

Proglašenje sportaša stoljeća Karlovačke županije:
Kraljica hrvatske atletike na tronu 14
Odjek u javnosti: Samo su sportaši broj jedan 23

I Sjeme izvrsnosti
Pioniri i utemeljitelji 25

II Doba ponosa i velikih dvorana
Zlatne godine i izgradnja sustava 105

III Pod vlastitom zastavom
Suvremeni sport i neovisnost 169

IV Kronike uspjeha
Događaji, klubovi i sportski fenomeni 271

V Sportski spomenar
Sjećanja, anegdote i tradicija 327

VI Epilog: za vječnost
Što Karlovac pamti 10. rujna: dan kada su se susreli hrvatski olimpijski san i ratna stvarnost grada na osam obala 343
Sportska mladost na oltaru domovine 347

Pogovor
Velebni spomenik sportskoj epohi 349
O autoru i bibliografiji 351
Izvori i fotoarhiva 354

Uvodnik

Četiri rijeke, tisuću sudbina – jedan sportski ponos

Svaki grad ima svoje ulice, trgove, rijeke i zgrade, ali istinsku dušu grada čine ljudi i tragovi koje ostavljaju u vremenu. Sport nije tek niz pobjeda i poraza ispisanih na semaforima; on je zlatna nit koja se desetljećima, pa i stoljećima, provlači kroz temelje lokalnog identiteta. Na stranicama ove knjige otvaramo spomenar ponosa – od olimpijskih krugova koji su dotaknuli obale naših rijeka, preko povijesnog izbora sportaša stoljeća, pa sve do kroničara i novinara koji su sportske snove pretvarali u trajne zapise. Ovo je priča o tome kako su Karlovac i Karlovačka županija, od četiri rijeke do Kleka, postali kolijevkom sportskih velikana.

Napisati knjigu o bogatoj sportskoj povijesti Karlovca, njegovim sportskim velikanima i širem podneblju Karlovačke županije ne znači samo rekonstruirati datume, prebrojavati osvojene bodove ili prepisivati izblijedjele prvenstvene tablice. Sport je na ovim prostorima oduvijek bio živo tkivo zajednice, neraskidiv dio građanskog identiteta i putokaz generacijama koje su odrastale uz osam obala naših četiriju rijeka.

Ova knjiga nije samo povijesni podsjetnik, već i vrijedno svjedočanstvo o stoljeću sporta čiju su važnost prepoznali vrhunski stručnjaci i relevantne institucije. O trajnoj vrijednosti ovoga djela svjedoče i predgovor Jure Ozmeca, predsjednika Hrvatskog zbora sportskih novinara (HZSN) i glavnog tajnika Svjetske udruge sportskih novinara (AIPS), te pogovor Vinka Kneževića, glasnogovornika Hrvatskog olimpijskog odbora (HOO) i dopredsjednika HZSN-a. Značaj knjige za lokalnu i nacionalnu zajednicu istaknuli su i županica Karlovačke županije Martina Furdek Hajdin te predsjednik Zajednice športova Karlovačke županije Želimir Feitl, dajući joj punu institucionalnu potporu. Kneževićev pogovor, naslovljen „Velebni spomenik sportskoj epohi“, dodatno naglašava širinu i važnost sportskog nasljeđa koje ova knjiga čuva.

Koncepcija knjige osmišljena je tako da čitatelja kroz šest tematskih cjelina vodi od najranijih korijena našega sporta do pogleda u budućnost, prema vremenu koje tek dolazi.

Knjigu otvaramo opsežnim, pomno istraženim životopisima sportskih velikana koji su svojim postignućima trajno zadužili naš kraj. Tu su prvi hrvatski olimpijac, legendarni Slunjanin Milan Neralić, čije je ime postalo simbolom olimpijske časti, biciklist Ivan Levačić, neponovljiva svjetska rekorderka Jelica Pavličić-Štefančić i zlatna ljevica svjetskog stolnog tenisa Anton Tova Stipančić. Njihov se niz nastavlja olimpijkom Ivanom Malobabić, talentiranim Oscarom Kovačićem te istaknutim sportskim djelatnicima i trenerima, čiji su predanost i rad bili neizostavni za razvoj sporta. Svakoj biografiji pristupamo s poštovanjem, nastojeći sačuvati vjerodostojnost činjenica i dostojanstvo ljudskih sudbina. Svi su ti

velikani dokazali da se i iz manjih sredina, uz upornost, predanost i neumoran rad, mogu dosegnuti najveće svjetske sportske pozornice.

Nakon ljudskih sudbina, stranice knjige vode nas kroz povijest klubova, nezaboravne sportske događaje i bogate kronike uspjeha. Prisjećamo se uspona i slave karlovačkog Željezničara, važnih sportskih udruga i čuvara sportske baštine, ali i uzavrelih utakmica pod koševima legendarnog Šanca, koji je postao simbolom karlovačke košarke. Ponovno proživljavamo nezaboravno ljeto kada je Dubovac, podno staroga grada, postao središtem svjetskog motocrossa, kao i povijesne trenutke obilježene velikim međunarodnim natjecanjima. Prisjećamo se prolaska olimpijskog plamena gradskim ulicama uoči Zimskih olimpijskih igara u Sarajevu 1984. godine, osnivanja prve sekcije HZSN-a te novijih sportskih spektakala, među kojima su dolazak Zaklade Marin Čilić i manifestacija *Gem Set Hrvatska*. U toj širokoj sportskoj priči svoje mjesto imaju ozaljski tenisači, autocross entuzijasti, nogometaši, bejzbolaši, odbojkaši, rukometaši, sportaši s invaliditetom i biciklisti iz udruge *Pedala Laganini*. Svatko od njih, na svoj način, pridonio je trenucima u kojima je srce našega sportskog naroda kucalo kao jedno.

Posebno mjesto u knjizi zauzima sportsko-spomenarsko poglavlje, koje objedinjuje sjećanja, anegdote i tradiciju. Od sokolskih temelja karlovačke sportske Blašković, preko danas manje poznatih junakinja ženskog sporta – košarkašica, kuglačica i rukometašica – pa sve do dirljivih zapisa o talentima, susretima i druženjima s globalnim sportskim ikonama, ovo poglavlje vraća u život ljude i trenutke koji bi bez pisanoga traga mogli pasti u zaborav.

Posebnu vrijednost čine dokumentarni zapisi i svjedočanstva koja čuvaju duh vremena. Od rijetkih audiodokumenata i serijala „Kupski narod“, koji prenosi duh Veslačkog kluba Korana, preko dragocjenih novinskih crtica i pisaćeg stroja našega Zdravka Švegara, pa sve do filmskog zapisa Antuna Purgara, našega Tonina Felinija, knjiga povezuje različite oblike pamćenja u jedinstvenu kroniku sportskog i novinarskog nasljeđa. Tomu se pridružuju dvorane, ulice, šetnice i perivoji koji s ponosom nose imena naših sportskih velikana i novinara, čuvajući njihovu prisutnost u svakodnevnom životu grada.

Putovanje zaokružujemo epilogom posvećenim onima koji su, u najtežim trenucima hrvatske povijesti, položili svoje živote za slobodu domovine. Prisjećajući se sportske mladosti koja je podnijela tu najveću žrtvu, podsjećamo se i na vrijednosti zajedništva, hrabrosti i nesebičnosti koje nadilaze sportske terene. Knjigu zaključuje pogovor Vinka Kneževića, glasnogovornika Hrvatskog olimpijskog odbora i dopredsjednika HZSN-a, koji ovom djelu daje završni misaoni pečat.

Ova knjiga stoga ne želi biti tek povijesni podsjetnik ni suhoparni pregled rezultata. Nastala je kao monografsko djelo utemeljeno na istraživanju, dokumentima i svjedočanstvima, ali pisano s namjerom da ostane živo, pristupačno i toplo štivo za generacije koje dolaze. Ona svjedoči o tome da se sport na ovim prostorima nikada nije razvijao slučajno ni stihijski. Gradio se strpljivo, predano i s ljubavlju, desetljeće za desetljećem, u klubovima, na igralištima i u srcima brojnih sportaša, trenera, novinara i nesebičnih volontera.

Neka ove stranice budu trajni spomenik svima koji su trčali, veslali, vježbali, igrali, borili se i sanjali pod našim nebom. Svima koji su svojim uspjesima, trudom i ljubavlju ostavili neizbrisiv trag u povijesti našega sporta i u nasljeđe nam predali tradiciju na koju ne samo da imamo pravo nego i obvezu biti ponosni. Jer četiri rijeke, osam obala i tisuće ljudskih sudbina povezuje jedna priča – priča o sportu kao trajnom izvoru zajedništva, identiteta i ponosa.

Predgovor

Povijest pisana srcem i preciznošću

O vakvim knjigama uopće nije lako pisati predgovor. Posebno ne kad ju je napisao moj dugogodišnji suradnik glavni tajnik HZSN, ali i prijatelj, Marijan Bakić. On, naime, ima čudan običaj posvetiti se svakom podatku, svakoj fotografiji, svakom zarezu, kao da mu život ovisi o tome. Toliko detalja, picajzliranih podataka i toliko lijepih riječi baš o svakom, uz obilje poveznica, to je dokument vremena.

Tako je i u ovoj knjizi, koja piše o sportašima, o sportu, o gradovima, o županiji. Dio ljudi čije su biografije navedene u knjizi znam i osobno, dio po podacima koje sam, eto, opet obnovio zahvaljujući Marijanu. Od spomena Franje Bučara, preko karlovačkog i zagrebačkog arhitekta Lenuccija, do cijele niske sportaša koje znam po imenu ili smo se sreli, razgovarali. Ovo je povijest kakvu svaki dio Hrvatske i puno šire treba, povijest vremena, a ne samo sporta, knjiga koja će biti sastavni dio arhivske građe grada i županije.

Šah, rukomet, atletika, mačevanje, hrvanje, stolni tenis, odbojka, karate, veslanje, gimnastika, nogomet, tenis, košarka...i mnogi drugi, svaki sportaš i trener koji je obilježio županijski sport, a mnogi i puno šire, pronašao je mjesto u Bakićevim bilješkama. Nikako samo rođeni Karlovčani, Ozljani ili Dugorešani, nego svi koji su stvarali sport u županiji, pa makar se rodili daleko od ovoga kraja. Tu su i oni koji su liječili ili još liječe sportaše, kao i oni koji su upravljali sportom, a nisu se možda njime vrhunski bavili, Bakić nalazi mjesta i za moje kolege, novinare, uz njih i klasične kroničare sporta, bez kojih – ruku na srce – javnost ne bi ni znala toliko o sportu u gradu i županiji. I trebaju tu, u ovoj knjizi, baš svi oni i biti! Dakako, svakako i sportaši s invaliditetom!

Ne bježi Bakić ni od spomena onih koji su kao „dijaspora“ iz karlovačkoga kraja, poput „Jure“ Mikana, Stipe Miočića ili Billa Belichicka obilježili jedan sport, pa makar i američki, a ne samo klub ili fragment povijesti. Jer, zna Bakić što su geni, gdje su počeci velikih uspjeha. I to se u ovoj knjizi osjeti, vidi, čita, tečno i mirno. A povijest nadire, iz svake stranice, svake fotografije.

Ova se knjiga ne čita linearno, pa ni posljednja dva, iznimno emotivna i podacima krcata dijela, ova je knjiga podsjetnik svima nama na bogatu i sjajnu sportsku prošlost Karlovca, Ogulina, Duge Rese, Slunja... i županije. Zato nam svima treba da se podsjetimo, da provjerimo i da si potvrdimo i ono što znamo, ali i ono što ne znamo o velikanima sportskog života ovoga kraja. Iskreno, za neke nisam ni znao da su iz karlovačke županije, a za neke nisam očekivao ovakve poveznice s ovom županijom...

Još jednom naglašavam, ne bez razloga, da mi je iznimna čast da neke od njih osobno poznajem, da sam neke spominjao u svojem novinarskom životu, a da ću se uz ovu knjigu upoznati, iznimno detaljno i s onima za koje možda ipak nisam ni čuo do sada. Olakšao nam je Bakić cijelu priču razbivši knjigu po epohama, što joj daje dodatnu vrijednost.

Uzmite knjigu, imajte ju. Isplati se.

Jura Ozmec, predsjednik HZSN-a
i glavni tajnik AIPS-a

Ponos prošlosti kao zalog za budućnost

Karlovačka županija od svojih je povijesnih početaka bila prostor susreta, otvorenih puteva, ali i kolijevka iznimnih ljudskih sudbina koje su u nasljeđe ostavile neizbrisiv trag.

Kada govorimo o sportu na ovim prostorima, ne govorimo samo o nizu rezultata, osvojenih pehara i hladnim brojkama; govorimo o istinskoj školi života kroz koju su prolazile i kroz koju još uvijek prolaze generacije naših sugrađana.

Sport je na četiri naše rijeke, od slunjskih slapova do podnožja Kleka, oduvijek bio moćno sredstvo odgoja, prostor u kojem mladi uče kako pobjeđivati s dostojanstvom, ali i kako s uspravnom glavom ustajati nakon svakog poraza.

Ova knjiga dragocjen je spomenar koji nas podsjeća na to da se vrhunski sportski dometi na našem području nikada nisu događali slučajno ili stihijski. Oni su plod desetljeća mukotrpnog rada, nepresušnog entuzijazma i iskrene ljubavi prema svome kraju. Od pionirskih koraka prvog hrvatskog olimpijca Milana Neralića, čije ime i danas odzvanja kao sinonim za olimpijsku čast, pa sve do suvremenih uspjeha naših mladih nada koje s ponosom nose državni grb, ispisana je povijest koja nas obvezuje.

Sportaši su naši najbolji ambasadori, ljudi koji su kroz sportsko nadmetanje u svijet pronijeli ime Karlovca i Karlovačke županije, promovirajući zajedništvo, toleranciju i nepokolebljiv duh.

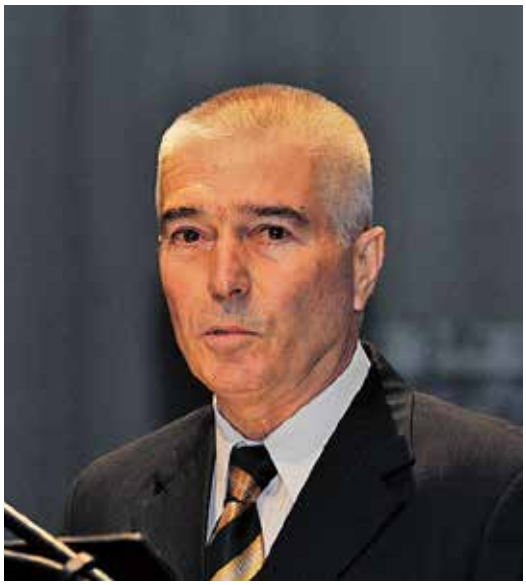
Karlovačka županija sustavno i s velikom odgovornošću ulaže u sportsku infrastrukturu, s posebnim naglaskom na izgradnju školskih sportskih dvorana u manjim sredinama. Svjesni smo da dvorane nisu samo beton i čelik – one su mjesta gdje se brusi

karakter, gdje se stvaraju prijateljstva i gdje se rađaju budući pobjednici. Time želimo osigurati da svako dijete u našoj županiji, bez obzira na to živi li u gradu ili ruralnoj sredini, ima jednaku priliku rasti uz sportske vrijednosti. To je naše najveće ulaganje u ljude koji ovdje žive, jer upravo su ljudi naša najveća vrijednost.

Neka ova monografija bude trajna inspiracija novim naraštajima i jasna potvrda da su naše sredine, gradovi i općine, oduvijek imale veliko srce i snagu za osvajanje najviših svjetskih vrhova. Neka nas podsjeća na put koji smo prošli, ali i na odgovornost da tu tradiciju, s jednakim žarom i vizijom, prenosimo onima koji dolaze.

Martina Furdek Hajdin,
županica Karlovačke županije

Zlatna nit koja povezuje generacije županijskog sporta

Biti na čelu Zajednice športova Karlovačke županije za mene je iznimna osobna čast, ali i golema odgovornost prema povijesti koja nas duboko obvezuje.

Kada prelistavamo stranice ove knjige, postajemo ponosno svjesni nevjerojatnog i neraskidivog kontinuiteta sportskog duha koji se u našem kraju strpljivo zida i brusi već više od jednog stoljeća. Kao netko tko je svjedočio brojnim sportskim epohama, osjećam kako ovo djelo na jedinstven način ujedinjuje sve one skrivene, sudbinske niti koje povezuju povijesne temelje s modernim klupskim uspjesima.

Naš sport raste iz snažne lokalne baze – iz prašnjavih igrališta uz Mrežnicu, Kupu, Dobru i Koranu, iz užarenog betona mitskog Šanca, kao i iz svih onih malih dvorana i udaljenih travnjaka u kojima nesebični volonteri, stručni treneri i profesori tjelovježbe svakodnevno daruju svoje vrijeme, znanje i srce.

Karlovački sport ima svoju autentičnu dušu jer se nikada nije mjerio samo sjajem osvojenih odličja, već ponajprije brojem djece koju smo kroz desetljeća maknuli s ulice i usmjerili prema zdravom životu, disciplini i zajedništvu.

Kroz Zajednicu športova, kojoj sam posvetio velik dio svoga rada, nastojali smo biti onaj tihi, ali čvrsti oslonac svim našim sportašima. Priznanja poput Nagrade „Milan Neralić“, koja sve češće i s punim pravom stižu u našu sredinu, krunska su potvrda tog dugog, sustavnog i predanog rada brojnih pojedinaca.

Ova monografija stoga nije samo povijesna kronika; ona je živi dokaz da u našem sportu ne postoje „male“ priče i da svako ime, od početnika do šampiona, ugrađuje svoj zlatni kamenčić u bogati mozaik po kojem smo prepoznati u Republici Hrvatskoj, Europi i cijelom svijetu.

Neka ova knjiga ostane vječni putokaz novim generacijama sportaša i sportskih djelatnika, kao podsjetnik da je nesebična ljubav prema klubu, svom gradu, svojoj sredini i svom zavičaju i županiji, jedini ispravni temelj za trajanje u vremenu. Neka nas nadahnjuje da i dalje, s istim žarom, gradimo sportsku budućnost na temeljima koje su nam ostavili naši preci.

Želimir Feitl,
predsjednik Zajednice športova
Karlovačke županije

Proglašenje sportaša stoljeća Karlovačke županije: Kraljica hrvatske atletike na tronu

Sportaš stoljeća bira se rijetko, a ta laskava titula pripada samo onima koji su svojim postignućima pomaknuli granice mogućeg. Mnogi su sportaši dali obol promicanju karlovačkog i hrvatskog sporta u svijetu, boreći se na terenima i u dvoranama kako su najbolje znali, dajući od sebe i više nego što su uopće mogli zamisliti. Upravo zato, bila je dužnost upriličiti svečanost koja će im odati zasluženo priznanje i trajno ih upisati u kolektivnu memoriju.

Karlovac je jedan od rijetkih gradova u Hrvatskoj koji je održao svečanost proglašenja sportaša dvadesetog stoljeća neke od županija,. Dom Oružanih snaga Hrvatske vojske „Zrinski“, u petak 10. ožujka 2000. godine, okupio je sav onaj poznati i nepoznati, mali i veliki sportski svijet na događaju kojem se prisustvuje samo jednom u životu. Svečanost izbora sportaša stoljeća Karlovačke županije otvorio je predsjednik Odbora za provedbu izbora, ujedno predsjednik Karlovačke športske zajednice i karlovački dožupan Željko Šančić, a nazočili su joj brojni uglednici sportskog, političkog i kulturnog života, među kojima su bili predsjednik Hrvatskog olimpijskog odbora Antun Vrdoljak, župan Vlado Jelkovac te gotovo svi saborski zastupnici iz Karlovačke županije.

Odbor za provedbu izbora, koji su uz predsjednika Željka Šančića činili tajnik Antun Purgar, Draženka Sila–Ljubenko, Josip Kasun, Dragutin Gnjilac, Krunoslav Karin, Zdravko Švegar i Marijan Bakić, proveo je opsežnu anketu među trideset i devet istaknutih sportskih djelatnika, deset sportskih redakcija Karlovačke županije te članovima Društva pedagoga fizičke kulture. Njihovi su glasovi odlučili o petnaest najboljih sportaša županije, a među nominiranima se našlo osam olimpijaca te sedam sudionika svjetskih i europskih prvenstava i državnih rekordera.

Rezultati glasovanja donijeli su uzbudljivu završnicu u kojoj je Karlovčanka Jelica Pavličić-Štefančić slavila ispred Dugorešanina Antuna Tove Stipančića. Istaknuta karlovačka atletičarka i svjetska rekorderka postala je sportašica stoljeća pobijedivši s osvojena 682 glasa, odnosno sa samo jednim glasom više od drugoplasiranog stolnotenisko velikana. Pobjednički pehar, kao i briljantnu značku HOO-a, Jelici Pavličić-Štefančić uručio je osobno Antun Vrdoljak. Kraljica atletike tom je prigodom zahvalila svima koji su glasovali za nju, kolegama sportašima, kao i svom treneru Dušanu Duji Oreščaninu s kojim je postigla povijesni svjetski rekord 1974. godine na Balkanskim igrama u Sofiji,

istrčavši 400 metara za 50,98 sekundi. Bila je to prva žena na svijetu koja je tu dionicu svladala za manje od 51 sekunde elektronskim mjerenjem. Svjetski rekord je držala Irena Szewinska s 49,9 (ručno mjerenje), a Jelica je postigla rekord za tada ustanovljeno elektronsko mjerenje. Još neko vrijeme rekordi su se vodili za oba načina mjerenja. Neponovljiva karlovačka trkačica devetnaest je puta bila prvakinja bivše države, a njezini hrvatski rekordi na 100, 200 i 400 metara desetljećima su ostali nedodirljivi.

Drugoplasirani Antun Tova Stipančić, mitska „zlatna ljevica" hrvatskog stolnog tenisa s dvadeset i sedam svjetskih i europskih medalja, među kojima svijetli i naslov svjetskog prvaka u paru s Dragutinom Šurbekom iz Pjongjanga 1979. godine, osvojio je 681 glas, a pripadajući pehar preuzela je njegova supruga Danica Stipančić.

Službeni poredak dvadeset i šest najboljih sportaša stoljeća u dokumentaciji ostaje trajno zapisan: prva je Jelica Pavličić-Štefančić sa 682 glasa, slijedi Antun Stipančić sa 681 glasom, treći je Krešimir Račić s 549 glasova, a iza njih se nižu Ivan Levačić s 452, Željko Perušić s 430, Živko Kasun Žir s 390, Leonard Šoštarić Leno s 368, Jovan Tomić Đan s 276, Marijeta Željković-Ćelić s 272 te Valner Franković s 254 glasa. Krug prvih petnaest zatvaraju Ružica Neralić s 246, Artur Dubravčić Ture s 242, Želimir Feitl Žiga s 204, Dražen Perković sa 192 te Franjo Schaffer sa 182 glasa. Među velikanima koji su obilježili stoljeće svoje mjesto našli su Borislav Cvetković sa 107 glasova, Slobodan Kolaković Boco sa 60, Bogomil Grilc s 19, Davorin Katušin s 14 te Ivan Ivičak s 11 glasova. Poredak zaključuju Marijan Klišanin i Milan Neralić s 9 glasova, Marijan Cvetković s 8, Vlado Diklić sa 7, Katica Matković s 5 te Bogdan Žagar s 3 glasa.

Svi nominirani nagrađeni su zlatnim plaketama Odbora i jedinstvenim priznanjima od terakote, koje je osigurao sportski tjednik KAŠ u izradi Ilovac-keramike prema ideji Gordane Štahan, uz knjigu o karlovačkom sportu autora Zdravka Švegara. Preminulim dobitnicima položeni su vijenci i zapaljene svijeće na vječnim počivalištima.

Trenuci slave ostali su zabilježeni i kroz izjave samih protagonista. Jelica Pavličić-Štefančić istaknula je kako je ovo veliko priznanje sportu i ljudima koji su ga pratili, dodavši da nagrade nose posebnu emociju kada dolaze iz vlastite sredine. Danica Stipančić izjavila je da je to priznanje cijeloj jednoj generaciji sportaša te da je Duga Resa uvijek bila Tovin sportski dom. Stipe Mlinarević, opunomoćenik Željka Perušića, istaknuo je veliku čast bivanja među sportašima koji su obilježili karlovački i županijski sport, potvrđujući da je nogomet bio i ostao Perušićeva najveća strast. Branka Račić izrazila je radost što se vrednuje atletika, jer upravo takvi trenuci daju sportu puni smisao.

Legendarni biciklist Ivan Levačić prisjetio se kako je prije nekoliko desetljeća započeo biciklizam sa svojim teškim „kontrašem" na startnoj listi bio na početku, da bi na kraju najbližeg protivnika ostavio dvjesto metara iza sebe.

Košarkaški velikan Živko Kasun Žir nagradu je posvetio cijeloj generaciji s kojom je dijelio parket, naglasivši da je košarka u Karlovcu uvijek imala posebnu snagu. Želimir Feitl podsjetio je da je Karlovac grad koji sport doista živi i da je lijepo znati da se rezultati pamte, dok je rukometaš Valner Franković dodao da je ovo priznanje cijelom sportskom putu i snažnom zajedništvu karlovačkog sporta. Leonardo Šoštarić Leno napomenuo je kako je motokros bio zahtjevan i rizičan, ali je ljubav prema sportu uvijek

bila jača od straha. Tekvondašica Marijeta Željković-Ćelić doživjela je priznanje kao veliku čast i poticaj mladima, dok je Ružica Neralić istaknula važnost vrednovanja ženskog sporta u sredini u kojoj je započela karijeru. Tekvondaš Dražen Perković zaključio je kako su čak tri nominacije iz borilačkih sportova najbolji dokaz njihove masovnosti i uspješnosti na ovim prostorima.

Predsjednik HOO-a Antun Vrdoljak u svom je govoru posebno istaknuo važnost Karlovca na sportskoj karti, rekavši kako se tek dolaskom u ovaj grad vidi koliko mu znači sport. Istaknuo je da je Jelica neupitna sportašica stoljeća te primijetio da njezine nasljednice danas trče znatno sporije od njezinog tridesetogodišnjeg rekorda. Vrdoljak je upozorio na probleme financiranja lokalnog sporta slikovitom uzrečicom „bez zvona nema crkve“ te poslao snažnu poruku mladima da treniraju više, po uzoru na Dražena Petrovića koji je ostao ubacivati još osamdeset trica nakon što bi svi drugi završili s treningom.

Ova velika večer bila je ujedno i pravo mjesto, događaji od šireg društvenog interesa. Pitaju li se oni koji su te večeri ispunili Dom „Zrinski“, nikada neće biti dovoljno riječi za događaj koji je ušao u povijest. Župan Vlado Jelkovac istaknuo je sreću što vodi županiju s toliko slavnih i istaknutih sportskih imena, zaradivši ogroman pljesak tisuće nazočnih. Pravi prvaci, sportaši koji su radom i znojem obilježili dvadeseto stoljeće, pokazali su tko su istinski pobjednici.

Glazbeni umjetnici Ivanka Boljkovac i Antun Kraljević svojim su nastupom pomogli da se svečanost održi na najvišoj razini, vraćajući Karlovcu onaj gospodski i ponosni gradski duh o kojem maštamo. Sportaši su još jednom bili pokretači i inicijatori, ostavljajući putokaze koje drugi trebaju slijediti.

Ovu povijesnu manifestaciju svesrdno su podržali brojni pokrovitelji i sponzori: Karlovačka županija, Prvo zborno područje OS RH, Savez športova Karlovačke županije, Karlovačka športska zajednica, Karlovačka banka, Tornado Bakin, ITG Zagreb, Tiskara Pečarić-Radočaj, Lana – Karlovačka tiskara, Karlovačka pivovara, Foto Korana, Kaplast, Ilovac keramika, Pekare „Kod mosta“ i „Rakovac“, Cvjećarnica Dubovac, Aranžerstvo Barjaković te županijski sportski tjednik KAŠ.

Foto KORANA
Šporski tjednik Karlovačke županije
KaŠ
KARLOVAC ● 15. 3. 2000. ● Broj 79
Izdavač priloga Savez športova Karlovačke županije
Glavni urednik Marijan BAKIĆ
Tisak »Novi list« Rijeka

PROGLAŠENJE ŠPORTAŠA STOLJEĆA KARLOVAČKE ŽUPANIJE

Kraljica hrvatske atletike športaš stoljeća

Športaš stoljeća bira se, kako i sama riječ stoljeće sugerira, jednom u sto godina. Mnogi su športaši dali zaista mnogo za promicanje karlovačkog i hrvatskog športa u svijetu, no samo je jedan koji je dobio tu laskavu titulu. Ipak, svi su se borili u športu i za šport kako su najbolje znali i istovremeno davali od sebe više no što su uopće mogli zamisliti da bi mogli dati. Zato je trebalo upriličiti jednu svečanost kako bi i njima odali priznanje

KARLOVAC – Održana je svečanost proglašenja športaša stoljeća. Dom oružanih snaga Hrvatske vojske »Zrinski« i ovaj je put okupio mnogi poznati i nepoznati mali i veliki športski svijet. Ipak, to je događaj kojem se prisustvuje samo jednom u životu. Odbor za provedbu izbora (predsjednik Odbora Željko Šančić, tajnici Antun Purgar i Draženka Sila – Ljubenko, Josip Kasun, Dragutin Gnjlac, Krunoslav Karin, Zdravko Švegar i Marijan Bakić) proveo je anketu među trideset i devet istaknutih športskih djelatnika, deset športskih redakcija Karlovačke županije te Društvom pedagoga fizičke kulture koji su svojim glasovima odlučili o petnaest najboljih športaša naše županije.

Među nominiranima je bilo i osam olimpijaca, sedam sudionika svjetskih i europskih prvenstava te osmero rekordera. Rezultat tog glasovanja: športašica stoljeća istaknuta je karlovačka atletičarka i svjetska rekorderka Jelica Pavičić-Štefančić. Pobjedu su joj donijela 682 glasa, odnosno samo jedan glas više no što je dobio drugoplasirani stolnotenisač, naravno iz Duge Rese, Antun Tova Stipančić. Pobjednički pehar kao i brilijantnu značku HOO-a Jelici Pavičić-Stipančić uručio je predsjednik HOO-a Antun Vrdoljak. Jelica je tom prigodom zahvalila svima koji su glasali za sve športaše te također svom treneru Duji Orešćaninu koji joj je pomogao postići brojne rezultate, među kojima je najpoznatiji svjetski rekord iz 1974. na Balkanskim igrama u Sofiji – 50.98. Ona je ujedno bila i prva žena na svijetu koja je istrčala 400 m za manje od 51 sekundu. Neponovljiva hrvatska atletičarka 19 je puta bila prvakinja bivše Jugoslavije, a njene hrvatske rekorde na 100, 200 i 400 m još uvijek nitko nije oborio.

Drugoplasirani je Antun Tova Stipančić, poznatiji još kao zlatna ljevica hrvatskog športa sa 27 osvojenih medalja, među kojima je i ona zlatna iz 1979. godine koju je osvojio u igri parova s Dragutinom Šurbekom u Sjevernoj Koreji. Nagradu su pruzi Danici Stipančić uručio je gradonačelnik grada Duge Rese Branko Primužak. Sa 549 glasova treće je mjesto osvojio Krešimir Račić, atletičar i olimpijac. Ivan Levačić, najveći hrvatski biciklist svih vremena, sa 452 glasa osvojio je četvrto mjesto. Peto je mjesto sa 430 glasova pripalo nogometnom reprezentativcu bivše države, olimpijcu i bivšem igraču »Dinama«, Željku Perušiću. Šesti je sa 390 glasova Živko Kasun Žir, višestruki reprezentativac bivše države, košarkaš iz takozvane zlatne generacije karlovačkih košarkaša. 368 glasova i sedmo mjesto dobio je Leonardo Šoštarić Leno, poznati motokrosist, sedmerostruki prvak bivše države, kasnije i trener. Osmi je sa 276 bodova Jovan Tomić Elan, jedan od najsvestranijih hrvatskih športaša, dok je deveto mjesto sa 272 glasa osvojila mlada karlovačka športašica, višestruka hrvatska reprezentativka u taekwondou, Marijeta Željković-Čelić. Deseto mjesto sa 254 glasa pripalo je Valneru Frankoviću, nekadašnjem rukometašu RK Karlovačka banka. Jedanaesta je Ružica Neralić, kuglačica iz Oguline, sa 246 glasova, dvanaesti je pionir karlovačkog nogometa, Artur Dubravčić Ture, sa 242 glasa, trinaesto mjesto i 204 glasa pripali su istaknutom športskom djelatniku i karatisti Želimiru Feitu, četrnaesti je sa 182 glasa Franjo Schaffer, jedan od prvih tenisača iz Hrvatske koji je nastupao i u Wimbledonu, te petnaesti Dražen Perković, taekwondo olimpijac iz Seoula, sa 129 glasova.

FOTOGRAFIJA ZA POVIJEST – najbolji karlovački športaši Snimio R. FAJT

Preminulim su dobitnicima, Krešimiru Račiću, Antunu Tovi Stipančiću, Danu Tomiću i Arturu Dubravčiću, članovi Odbora za provedbu izbora položili vijence i zapalili svijeće. Svi nominirani nagrađeni su plaketom Odbora i plaketom KaŠ-a, kao i monografijama karlovačkog športa koje su im uručili mladi i perspektivni karlovački športaši i športašice.

Svečanost proglašenja otvorio je predsjednik Odbora za provedbu izbora, predsjednik KSŽ-e i karlovački podžupan, Željko Šančić, a nazočni su bili mnogi uglednici karlovačkog športskog, političkog i kulturnog života između kojih ističemo predsjednika HOO Antuna Vrdoljaka, župana Vladu Jelkovca i gotovo sve saborske zastupnike iz Karlovačke županije. U glazbenom dijelu nastupili su primadona Opere HNK Ivanka Boljkovac i profesor Antun Kraljević na klaviru. Kraj svečanosti bio je rezerviran za himnu HOO-a, »Mi smo prvaci«, nakon čega je upriličen šampanjac i domjenak.

Sandra GRČIĆ

Sedam dana na četiri rijeke

Piše Marijan BAKIĆ

Samo su športaši No. 1

Ako i postoje nesuglasice i nekakvi problemi, onda je to bilo pravo mjesto gdje su trebale biti pospremljene u »ropotarnicu prošlosti« jer ima nešto što je iznad toga, a to su događaji i zbivanja od šireg interesa i s višim ciljevima

Tema je vrlo laka – izbor športaša stoljeća u Karlovačkoj županiji. Neki bi možda i rekli – već ste dosadni. Ali ne, pitajte one koji su tog petka na večer bili na svečanosti u Domu OS HV Zrinski. Nikad dosta riječi o tom događaju koji će sigurno ući u povijest. Povijest će zabilježiti i sve ono što se je ucrtalo, za vrijeme, i nakon proglašenja laureata stoljeća u našoj Županiji zbivalo. Zabilježili su ga već svi tiskani i elektronski mediji. Dapače, potvrdili ga! I nakon ovog »KaŠ–a, koji u današnjem broju tom događaju posvećuje najveći broj stranica otkako izlazi, siguran sam da će biti još novinskih tekstova koje će se osvrtati na događaj koji se zbio prvi puta u jednoj Županiji naše Hrvatske.

– S puno razloga ste to organizirali jer se imate s čime pohvaliti, kazao je predsjednik HOO Antun Vrdoljak koji je otkazao već unaprijed zakazani put da bi došao na ovu svečanost i našoj Jeli uručio brilijantnu značku HOO, najveće priznanje koje dodjeljuje krovna asocijacija hrvatskog športa. Bravo Tonči! Bravo i za našeg župana Vladu Jelkovca koji je istakao:

– Sretan sam i ponosan što sam župan Županije u kojoj je bilo toliko slavnih i istaknutih športskih imena. Zbog toga je dobio gromki pljesak oko tisuću nazočnih. Definitivno je točno, bio je to središnji športski i kulturni događaj proteklog vikenda. Da li su svi koji su trebali, to tako i shvatili? Naš pogled iz drugog kuta kaže – ne, nažalost nisu. Ako i postoje nesuglasice i nekakvi problemi onda je to bilo pravo mjesto gdje su trebale biti pospremljene u »ropotarnicu prošlosti« jer, ima nešto što je iznad toga a to su događaji i zbivanja od šireg interesa i, s višim ciljevima.

Sa svečanosti su izostali ljudi do kojih nam, možda, nije toliko stalo ali koji su trebali biti nazočni, koji su po svojem statusu i funkciji u Gradu morali biti toliko proniclivi da procijene koji je najvažniji događaj dana. Naravno, opet su se solidarizirali istomišljenici. Non stop izbjegavanje susreta sa športašima nije dobro i ono dovodi do još većeg jaza. Na jednom drugom skupu toga dana, u hramu karlovačke kulture, opravdavaju ga i kažu:

– »No. 1« je na svečanosti proglašenja športaša stoljeća!?

Barem jedan od tisuću nazočnih bi ga prepoznao jer su maškare odavno već prošle, zar ne ? Ali, nije važno jer svemu jednom dođe kraj, pa i takvom jednom »prepucavanju«. Športaši te večeri sigurno nisu bili gubitnici. Tko ne vjeruje sad je shvatio. Ovo je samo još jedan dokaz da između športaša i njega nikad ništa nije postojalo zajedničko.

Pravi i istinski prvi bili su športaši koji su u tijeku 20. stoljeća radom, znojem i uspjehom ostvarili postignuća koja nisu zaboravljena i koja ne zastarijevaju.

Ivanka Boljkovac i Antun Kraljević umjetnici su i veličani svog zanata koji su oduvijek na usluzi svom rodnom gradu, pripomogli su da se na toj svečanosti i programu koji je izveden, održi nivo gradskog štiha o kojem sve više maštamo i želimo ga vratiti u Karlovac. Športaši su prvi i inicijatori, a sad neka ih i drugi slijede. Najviše zbog sebe samih, ali upravo i zbog takvih koji ga uporno i tvrdoglavo ignoriraju.

POMOGLI SU ORGANIZACIJU PROGLAŠENJA
Pokrovitelj: Karlovačka županija
Sponzori: 1. Zborno područje OS RH, DOM OSHV Zrinski i Savez športova Karlovačke županije, Karlovačka športska zajednica, te Karlovačka banka, Tornado Bakin, ITG Zagreb, Tiskara Pečarić – Radočaj, Lana – Karlovačka tiskara, Karlovačka pivovara, Foto color Korana, Kapiast, Copygraf Zagreb, Ilovac Keramika, Pekare Kod mosta i Rakovac, Cvjećarnica Dubovac, Aranžerstvo Barjaković i KaŠ.

NAGRADE

Svi nominirani dobili su zlatne plakete Odbora za provedbu izbora, kao i unikatne plakete od terakote dar »KaŠ-a koje je napravila »Ilovac Keramika« prema idejnom rješenju Gordane Štahan. Jelica Pavičić je dobila i veliki pehar organizatora, a pehar je Odbor dodijelio i Antunu Tovi Stipančiću za osvojeno 2. mjesto, kao najboljoj plasiranom muškarcu – športašu. Svaki nominirani dobio je i po pet knjiga o karlovačkom športu. Predsjednik HOO Antun Vrdoljak dodijelio je, u ime HOO, Jelici Pavičić – Štefančić brilijantnu značku HOO.

MIMAR
PAPIRNICA MOZAIK
d.o.o.
karlovačka banka d.d.

KaS SRIJEDA, 15. OŽUJKA 2000. 2

INTERVIEW TJEDNA

JELICA PAVLIČIĆ – ŠTEFANČIĆ, NAJBOLJA MEĐU NAJBOLJIMA

»Gurnuli« je iz Karlovca za nekakvih 50 dinara

Ljudi kažu, ona je bila svjetska rekorderka pola sata. Nisam bila pola sata, već 17 dana. Hoću naglasiti da je to ipak bio svjetski rekord. Nije važno da li on traje 5, 10 ili 15 minuta ili nekoliko dana, godina ili mjeseci. Plivači u bazenima su svjetski rekorderi po petnaestak minuta, između dvije utrke. Znači, oni su ipak bili svjetski rekorderi. Eto, želim objasniti onima koji ne znaju da se svjetski rekord mjeri minutama a ja sam bila svjetska rekorderka 17 dana, ističe Jelica

Razgovarao Marijan BAKIĆ

SVJETSKI REKORD JE SVJETSKI REKORD – Jelica Pavličić-Štefančić Snimio R. FAJT

Nije bilo nimalo lako i jednostavno nakon što su Odboru pristigli glasački listovi, prebrojati te glasove. Prvoplasirani je dobio 15 bodova, drugoplasirani 14, trećeplasirani 13 ... 15. jedan bod. Jelica i Tova su bili samo na jedan bod razlike. Odjednom je svima postalo neočekivano »vruće«. Radi se o ljudima, ovo je previše ozbiljna stvar da bi se mogli igrati. Zbrajali smo glasove tri, četiri puta. Uvijek isto – Jelica 682, Tova 681. Ostavili smo si još jednu, super kontrolu, za neki drugi dan. Na kraju se je sve poklopilo, Jelica je ipak bila ispred Tove Štipančića za samo jedan bod. Dogovorili smo se da ćemo, zbog ekskluzivnosti događaja, sve držati u tajnosti do petka 10. ožujka, a što nije bilo nimalo lako. Treba šutjeti desetak, petnaest dana. Isto smo se tako dogovorili da ćemo na uvid dati sve glasačke listove jer time potvrđujemo objektivnost ankete.

● Jesi li iznenađena izborom?

– Izbor za športašicu stoljeća za mene je ipak iznenađenje. Smatrala sam da će se glasači odlučivati između mene i Stipančića. Oni su se odlučili za mene, to je lijepo i ja sam im zbog toga od srca zahvalna.

Lijepo je znati da si najbolji

● Samo je jedan bod razlike odlučio pobjednika.

– To je to što daje još veću draž, kvalitetu i objektivnost ovoj anketi.

● Kako tvoj izbor komentiraju prijatelji?

– Većina mojih prijatelja je zadovoljna i misle da je izbor pravedno proveden a ja zasluženo ponijela naslov najbolje športašice dvadesetog stoljeća u Karlovačkoj županiji. Isto tako mi je što sam izabrana i među 20 najboljih športaša 20. stoljeća u Hrvatskoj. Međutim, ovo mi je ipak draže priznanje jer je ostvareno u mom gradu i izabrana sam od mojih sugrađana. Lijepo je znati da si najbolja športašica stoljeća u svom gradu i županiji.

● Kako bi ti to prokomentirala – Štipančić je nositelj velikog broja medalja sa svjetskih prvenstava, ti pak, imaš svjetski rekord?

– To je jako teško objasniti i reći tko je bolji. Čini mi se da su ipak, na kraju, ljudi odlučili tko je od nas bolji. I, to je u stvari najbolje što se moglo dogoditi.

● Karlovačka županija je prva u Hrvatskoj proglasila najboljeg športaša stoljeća u svojoj sredini. Bilo je oprečnih mišljenja o ovom izboru pa i takovih da je trebalo za to pričekati još ovu godinu.

– Pa, mislim da nisu u pravu i da je ovo pravo vrijeme i trenutak za tako nešto.

● Svi se međutim, pitaju zašto te više nema u atletici ?

– Kad sam ja htjela oni mene nisu htjeli. Danas je obrnuto. Ja imam svojih obveza, obitelj i, ne mogu se posvetiti radu u klubu.

Duji pripada pola uspjeha

● Više puta si isticala kao zaslužnog za tvoje uspjehe svog trenera Dujo Oreščanina.

– On je za atletiku i za mene napravio jako puno i zbog toga sam mu jako zahvalna. Ono što sam ja s njim postigla prije 26 godina danas ima jako veliku vrijednost. Kad bi bilo trenera stoljeća to bi u Karlovcu sigurno mogao biti Dujo. Ne samo da se pokazao u atletici, pokazao se u nogometu i mnogim drugim športovima. Uvjerena sam da je on i danas najbolji kondicijski trener u Hrvatskoj.

● Da li si mogla skrenuti u neki drugi šport?

– Jesam, bavila sam se odbojkom, košarkom, rukometom, u svemu sam bila, moram priznati, dosta dobra. Uz veliku podršku svog trenera Oreščanina koji je stanovao u mojoj ulici, na kraju sam se odlučila za atletiku.

● Osim svjetskog rekorda za kojeg pretpostavljam da ti je najdraži, koji ti je još uspjeh prirastao srcu?

– To je sigurno dvoransko prvenstvo Europe gdje sam bila prva na 400 metara i gdje mi je švedski kralj Gustav mimo protokola došao čestitati. Osim kvalifikacijskih bile su i dvije polufinalne utrke. U jednoj polufinalnoj utrci pobjednica je bila Ruskinja koja je srušila dotadašnji svjetski rekord, u drugoj sam pobjednica bila ja. Kad je švedski kralj vidio da sam pobjedila u finalu ja, a ne favorizirana Ruskinja, vjerojatno mu je to bilo simpatično pa je zatražio od organizatora da, mimo protokola, meni preda zlatnu medalju. Međutim, htjela bi još nešto naglasiti. Ljudi kažu ona je bila svjetska rekorderka pola sata. Nisam bila pola sata već 17 dana. Hoću naglasiti da je to ipak bio svjetski rekord. Nije važno da li on traje 5, 10 ili 15 minuta ili nekoliko dana, godina ili mjeseci. Plivači u bazenima su svjetski rekorderi po petnaestak minuta, između dvije utrke. Znači, oni su ipak bili svjetski rekorderi. Eto, želim objasniti onima koji neznaju da se svjetski rekord mjeri na minute a ja sam bila svjetska rekorderka 17 dana.

● Zašto si morala otići u Osijek?

– Nekad slično kao i danas. Vidite što se događa sa karlovačkim športom, nema novaca. »Željezničar« je mene »prodao« »Osijeku« za nekakvih 50 ondašnjih dinara. Jednostavno su me »gurnuli« kao što guraju sve karlovačke kvalitetne športaše. Da bi mogla preživjeti, odnosno kvalitetno se hraniti nakon napornih treninga, morala sam za nekih 200 dinara otići iz Karlovca. Nikad ne bi otišla, ali jednostavno, bila sam prisiljena jer je radio samo moj otac a bile smo još sestra, mama i ja. Živjela sam i trenirala u Karlovcu. Za »Osijek« sam samo nastupala i često razmišljala kad ću se ponovno vratiti u svoj matični klub. Puno sam putovala po svijetu. Međutim, bila sam najsretnija kad sam se vraćala u svoj grad i k svojim prijateljima.

● Karlovački šport pratiš. Često te vidimo i na nogometnim utakmica NK Karlovca.

– Odem na košarku, nogomet, odbojku, dosta pratim karlovački šport. Uz sve to pratim i igre svog sina koji igra nogomet za »Karlovac«. Mislim da je dosta na mene. On jednostavno ne može shvatiti da sam ja bila takova športašica. Pošto je i on športaš drago mi je zbog njega da sam izabrana.

Treba podržati prvoligaše

● Što te smeta i što bi htjela da se razriješi u karlovačkom športu?

– Htjela bi da se za klubovi i pojedinci koji zastupaju naš grad i županiju društvena zajednica bolje organizira tako da im pruži više mogućnosti za napredak i postizanje boljih rezultata. Tada neće biti odlaska kvalitetnih športaša. Treba podržati prvoligaše. Htjela bi da Karlovac bude na onoj športskoj razini na kojoj je nekad bio.

● Pratiš šport s tribina ali ne samo to, aktivna si rekreativka.

– Kad nemam posla igram tenis. Takav sam temperament da ne mogu biti na miru. Ako ne igram tenis, šećem se, trčim, uglavnom nešto radim.

1. Jelica Pavličić-Štefančić

Višestruka je juniorska i seniorska državna prvakinja i rekorderka u sprinterskim atletskim disciplinama na 100, 200, 400 metara, te u štafetama. Još uvijek drži hrvatske rekorde na 100., 200. i 400. metara. Bila je europska dvoranska prvakinja i svjetska rekorderka u utrci na 400 metara, sudionica Olimpijskih igara u Montrealu 1976. godine.

Jelica Pavličić ponāša je u karlovačkom Atletskom klubu Željezničar, a nekoliko je godina nastupala za osječku »Slavoniju«. Još kao 16-godišnjakinja 1970. na Balkanskim igrama osvaja tri brončane medalje u utrkama na 100 i 200 metara, te štafeti 4x100 metara. Već 1973. na istim se atletskim igrama okitila sa tri zlatne medalje u tim istim sprinterskim disciplinama. Te je godine proglašena i najboljom sportašicom Jugoslavije! Za Jelicu Pavličić-Štefančić, godina 1974. bila je doista zlatna. Devet puta je bila prvakinja Balkana i isto toliko puta Mediterana. Tri je puta proglašavana prvom sportašicom Hrvatske. Na prvenstvu Europe u dvorani Geteborga osvaja te godine prvo mjesto i prima zlatnu medalju iz ruku švedskog kralja Gustava. Iste je godine na Balkanskim igrama u Sofiji osvojila čak četiri zlatne medalje u svim sprinterskim disciplinama – ali i ne samo to. Tada je u utrci na 400 metara postavila svjetski rekord rezultatom 50,98!

Godine 1975. Jelica je osvojila pet medalja na Univerzijadi i Mediteranskim igrama. Godine 1976. okitila se srebrnom medaljom na dvoranskom prvenstvu Europe u Munchenu, kao drugoplasirana u utrci na 400 metara. Sljedeće 1977. godine još je jednom proglašena najboljom sportašicom Hrvatske.

Jelica Pavličić-Štefančić rođena je 1954. u Slunju. Blistavu sportsku karijeru i atletsku stazu napustila je 1980. u Karlovcu.

2. Antun Stipančić – Tova

Veteranmajstor stolnog tenisa i zlatna ljevica hrvatskog sporta, epiteti su koji se najčešće spominju uz ime ovog sportskog velikana, koji nas je nažalost prerano napustio. Antun Stipančić potekao je iz dugoreške škole stolnog tenisa čija dvorana danas s ponosom nosi njegovo ime. Bio je višestruki prvak i reprezentativac za bivše Jugoslavije. Pojavio se kao »čudo od djetota«, a svoju izuzetnu nadarenost brzo je dokazivao na najvećim natjecanjima. Već kao sitan 15-godišnji dječak proglašen je 1964. najboljim sportašem karlovačke regije, a to se ponovilo još triput do 1969. godine. Biran je za najboljeg športaša Hrvatske 1975. godine.

Sedamdesetih godina bilježi najveće domete. Viceprvak svijeta, kao pojedinac, postao je 1975. godine u Indiji, a zlatnu medalju svjetskog prvaka osvojio je u igri parova s Dragutinom Šurbekom 1979. u Sjevernoj Koreji. Impozantna je ogrlica Tovinih medalja osvojenih na svjetskim i europskim prvenstvima. Ukupno ih je čak 27 – i to pet zlatnih, sedam srebrnih i 15 brončanih, dok je prigršt odličja zaradio na državnim prvenstvima, klupskim natjecanjima, Mediteranskim igrama i drugim natjecanjima.

Antun Stipančić rođen je 1949. u Dugoj Resi, a umro je u Zagrebu 1991. godine. Za njega je velikan našeg sporta doktor Žarko Dolinar, također stolnoteniski prvak svijeta u igri parova, ovih dana izjavio: »Tova Stipančić je bio pravi genijalac. Šteta što u Kalkuti nije bio svjetski prvak. On je bez konkurencije najveći kada je naš pingić u pitanju!«

3. Krešimir Račić

Bio je vrhunski atletičar, dvostruki olimpijac, višestruki hrvatski i jugoslavenski prvak i rekorder u bacanju kladiva. Otkriven je na atletskom borilištu uz Koranu. Prvi je Hrvat koji je bacio kladivo preko 60 metara. Bilo je to na međunarodnom mitingu u Splitu 1955. godine kada se svrstao među deset najboljih bacača kladiva u svijetu. Između 1954. i 1964. osvajao je sedam naslova prvaka bivše Jugoslavije, od čega triput kao član karlovačkog »Željezničara«. Na olimpijskim igrama u Australiji 1956. godine bio je šesti. Oko 200 centimetara dalečio ga je tada od brončane olimpijske medalje. Četiri godine kasnije nastupao je i na olimpijskim igrama u Rimu. Dvaput je sudjelovao na europskim prvenstvima. Godine 1959. Račić se okitio zlatnom medaljom na Mediteranskim igrama u Beirutu, kada je bacio kladivo gotovo sedam metara dalje od drugoplasiranog i postavio rekord igara. Iste je 1959. godine na Univerzijadi u Torinu osvojio brončanu medalju. Prvakom Balkana u bacanju kladiva bio je proglašen dvaput 1954. i 1959. godine, a 1960. godine bio je drugi sa svojim rekordnim hicem od 63 metra i 69 centimetara. Bio je i izbornik juniorske i seniorske atletske reprezentacije. Najbolji je športaš Hrvatske 1956. godine. Krešimir Račić, rođen je 1932. u Karlovcu. Umro je nakon prometne nesreće u Zagrebu 1994. godine.

4. Ivan Levačić

Višestruki je prvak i biciklistički reprezentativac bivše države i Hrvatske. Po mnogim ocjenama stručnjaka možda je najbolji hrvatski biciklist svih vremena. Taj snažni as na dva kotača došao je u Karlovac iz Virja 1959. godine i nakon toga zajso punim sja-

K&Š SRIJEDA, 15. OŽUJKA 2000. 3

Petnaestoro veličanstvenih

jem. Kao član biciklističkog kluba Karlovac postao je i olimpijac. U cestovnoj utrci pojedinaca na 100 kilometara na Olimpijskim igrama u Rimu 1960. godine dijelio je 13. mjesto u velikoj konkurenciji vozača iz brojnih zemalja svijeta. Sudjelovao je na četiri utrke za svjetska prvenstva u Danskoj, Belgiji, Francuskoj i Švicarskoj, te sedam puta na čuvenoj Utrci mira Varšava – Berlin – Prag. Najveći uspjeh u karijeri i za hrvatski biciklizam Ivan Levačić je ostvario 1961.godine kada je u višeetapnoj utrci najboljih amatera svijeta na cestama Italije i Francuske u konačnom poretku bio peti. Triput je proglašen za najboljeg sportaša Karlovca 1960., 1961. i 1962. godine, a najboljim športašem Hrvatske 1960. godine. Ivan Levačić rođen je 1931. u Virju. Teška ozljeda noge zaustavila je njegovu biciklističku karijeru.

5. Željko Perušić

Nogometni je reprezentativac bivše države, olimpijac i jedan od najboljih nogometaša koji su nastupali za zagrebački »Dinamo«. Ponikao je u Nogometnom klubu Duga Resa. Potom je od 1959. do 1964. nastupao za zagrebački »Dinamo«. U plavom je dresu ovog popularnog kluba odigrao 294 utakmice i postigao 22 zgoditka. Za najbolju nogometnu reprezentaciju bivše Jugoslavije nastupio je 27 puta, za B reprezentaciju dvaput, a odigrao je i pet utakmica za olimpijsku momčad. U srpnju 1960. godine bio je u sastavu reprezentacije koja je na »Parku princeva« u Parizu u završnici prvenstva Europe osvojila drugo mjesto i srebrnu medalju. Tada je u poluzavršnici pobijeđena Francuska 5:4, ali su u finalu poraženi sa SSSR-om 1:2. Nešto kasnije, u rujnu 1960. Perušić je s olimpijskom nogometnom reprezentacijom bivše Jugoslavije osvojio zlatnu medalju na olimpijskim igrama u Rimu. Od 1964. godine Perušić je uspješno igrao u njemačkim i švicarskim klubovima, gdje je kasnije djelovao i kao trener. Željko Perušić rođen je u Varošu kod Duge Rese 1936. godine, a danas živi u inozemstvu, u Švicarskoj.

6. Živko Kasun – Žir

Košarkaš je iz zlatne generacije i najslavnijih dana karlovačkog »Željezničara«. Između 1960. i 1968. godine bio je višestruki reprezentativac bivše države. Tri puta igrao je na prvenstvima Balkana, gdje je osvojio dvije zlatne i srebrnu medalju. Nastupao je i na košarkaškom prvenstvu Europe 1963. godine u poljskom Wroclavu kada se okitio brončanim odličjem. Bio je i kandidat za nastup na olimpijskim igrama 1960. u Rimu i četiri godine kasnije u Tokiju. Za najuspješnijeg sportaša Karlovca Kasun je izabran dvaput 1963. i 1967. godine. Godine 1964. nastupao je za reprezentaciju Hrvatske koja se u Zagrebu i Karlovcu suprostavila selekciji američkih profesionalaca.

Živko Kasun rođen je 1937. u Severinu na Kupi. Košarku je počeo igrati u karlovačkoj »Slaviji«, a od košarkaških terena oprostio se 1971. godine. Osim košarke igrao je u Karlovcu nogomet i rukomet, a bavio se i kuglanjem. Početkom osamdesetih godina bio je predsjednik Košarkaškog kluba Željezničar.

7. Leonard Šoštarić – Leno

Višestruki je reprezentativac i sedmerostruki državni prvak u razdoblju od 1968. do 1978. godine i još je četiri puta bio viceprvakom, kada je hrabro dominirao motokros stazama bivše Jugoslavije. Niz uspjeha zabilježio je i u međunarodnim natjecanjima. Bio je 13. u utrci za Svjetsko prvenstvo u Rusiji 1967. godine. Iduće je sezone osvojio treće mjesto i brončano odličje na prvenstvu Balkana, te peto mjesto u Kupu Karavanki 1970. godine. Jedan je od karlovačkih sportaša s najviše trofeja, koje je plaćio brojnim lomovima i ozljedama. Pet puta je proglašen najboljim sportašem grada Karlovca 1968.,1970.,1974.,1976. i 1977. godine, a dobitnik je i dvije zlatne kacige najvišeg priznanja u motokrosu. Šoštarić je sredinom osamdesetih bio trener i izbornik najboljih vozača motokrosa, a bio je i među prvim hrvatskim natjecateljima u motoskokovima. Zaslužan je i za razvoj motokrosa u Jastrebarskom, gdje je 1979. projektirao stazu Mladina.

Leonardo Šoštarić rođen je 1937. u Pregradi, a član karlovačkog »Auto moto društva« je od 1955. godine.

PRIZNANJE ZA JEDNOG OD NAJSVESTRANIJIH ŠPORTAŠA – Jovan Tomić Dan više nije među živima, pa je priznanje iz ruku Zdravka Švegara primio njegov brat Nikola Snimio R. FAJT

8. Ing. Jovan Tomić – Dan

Sigurno je jedan od najsvestranijih hrvatskih sportaša. Bio je među prvim reprezentativcima u čak tri sporta: košarci, vaterpolu i posebno u hokeju na ledu, koji je najviše volio. Djelovao je i kao trener, sudac i izbornik. Kao gimnazijalac i sokolaš u Karlovcu bavio se plivanjem i skokovima u vodu, gimnastikom, atletikom, odbojkom i košarkom, a igrao je i stolni tenis!. Prvu javnu utakmicu u hokeju na ledu odigrao je u veljači 1934. za momčad Karlovačkog sportskog udruženja (KSU). Godine 1938. bio je u sastavu košarkaške reprezentacije Jugoslavije u njenom povijesnom prvom nastupu protiv Češke u Pragu. Kao izvrstan hokejaš na ledu nastupao je na dva svjetska prvenstva 1951. u Parizu i 1955. u Njemačkoj, a potom više puta kao trener i izbornik hokejaša. Na zimskim olimpijskim igrama 1964. i 1968. vodio je hokejašku reprezentaciju bivše države.

Dan Tomić rođen je 1913. u Yukonu u Americi, gdje je kao dječak igrao bejzbol. Kao 11-godišnjak dolazi u Karlovac. Umro je 1989. u Zagrebu.

9. Marijeta Željković – Čelić

Višestruka je hrvatska reprezentativka u taekwondou i nositeljica crnog pojasa 2. DAN. Sedam puta je izabrana prvom sportašicom Karlovca, te najboljom u karlovačkoj županiji za 1997. godinu. Najveća ostvarenja imala je u 1994. godini. Tada je bila juniorska i seniorska državna prvakinja u kategoriji do 51 kilograma, a te je sezone osvojila srebrnu medalju na Europskom prvenstvu u Zagrebu. Nakon tih rezultata Hrvatski olimpijski odbor proglasio je Marijetu Željković najuspješnijom sportašicom Hrvatske u 1994. godini. Naslov seniorske prvakinje Hrvatske zadržala je i 1995. Te sezone s uspjehom nastupa u Sjedinjenim Američkim Državama i Nizozemskoj, gdje osvaja brončane medalje. Godine 1996. pobijedila je na Svjetskim vojnim igrama, a brončanom medaljom okitila se na Svjetskom kupu u Kairu 1997. godine. Nakon teške ozljede vratila se uspješno natjecanjima prošle godine i osvojila srebrno odličje na 2. svjetskim vojnim igrama u Karlovcu.

Marijeta Željković-Čelić rođena je 1976. u Karlovcu. Sada je članica karlovačkog Taekwondo kluba Cro-do.

10. Valner Franković

Višestruki je rukometni reprezentativac Hrvatske i olimpijac. Dolaskom iz Labina, između 1994. i 1998. godine nastupao je za karlovačkog rukometnog prvoligaša. Kao igrač Rukometnog kluba Karlovačka banka sudjelovao je 1996. godine na Olimpijskim igrama u Atlanti, gdje je momčad Hrvatske osvojila prvo mjesto, pa se sa ostalim reprezentativcima vratio u domovinu okićen zlatnom olimpijskom medaljom. Veliki uspjeh ostvario je i u sastavu naše rukometne reprezentacije koja je 1997. bila prva na Mediteranskim igrama u talijanskom Bariju.

Valner Franković je istovremeno bio ključni i najbolji igrač Karlovčana, zaslužan za mnoge prvoligaške pobjede. Zbog toga je dvaput proglašen najboljim sportašem ovog grada 1996., te 1997. godine, kada je izabran i za najuspješnijeg sportaša Karlovačke županije.

Valner Franković rođen je 1963. u Raši, a i danas živi u rodnoj Istri.

11. Ružica Neralić

Trofejna je reprezentativka u kuglanju, ponikla u ogulinskom kraju. Godine 1990. bila je pričuvna igračica u bivšoj seniorskoj reprezentaciji Jugoslavije, koja je osvojila srebrnu medalju na svjetskom prvenstvu u Austriji. S kuglačkom reprezentacijom Hrvatske domogla se brončane medalje na svjetskom prvenstvu održanom 1994. u Njemačkoj. Tada je u pojedinačnoj konkurenciji bila sedma, a u paru s Eldom Sinovčić svrstala se na četvrto mjesto.

Ružica Neralić osvajala je vrijedne trofeje i u sastavu zagrebačkog Ženskog kuglačkog kluba Jedinstvo. S igračicama »Jedinstva« dijeli naslov prvakinja Hrvatske, a potom i drugo mjesto na svjetskom kupu u Beču 1995. godine. Iste sezone osvojila je prvo mjesto na međunarodnom turniru u Poznanu. Ovdje se, u igri mješovitih parova s Vladimirom Galjanićem domogla i brončane medalje.

Ružica Neralić rođena je 1956. u Ogulinu, živi u Josipdolu. U posljednje vrijeme nastupa za Kuglački klub Vrbovsko.

12. Artur Dubravčić – Ture

Pionir je nogometa u Karlovcu i hrvatska nogometna legenda. Kao đak gimnazije na Rakovcu bio je jedan od osnivača i najbolji igrač karlovačke »Olimpije« koja je nastala 1908. godine u vrijeme Londonske olimpijade, kada su prvi puta nastupali nogometaši. Odlaskom u Zagreb igra za Nogometni klub Concordija, a devet je puta nastupao za najbolju nogometnu vrstu nekadašnje države. Na olimpijskim igrama u Belgiji 1920. godine bio je kapetan nogometne reprezentacije koju su činili uglavnom igrači iz Hrvatske. Nakon uspješne igračke karijere Ture Dubravčić bio je zapaženi nogometni sudac i sportski novinar. U posljednjim godinama znao je dolaziti u Karlovac na obljetnice svog prvog sportskog kluba »Olimpije«.

Artur Dubravčić rođen je 1894. u Vrbovskom. Umro je u Zagrebu 13. ožujka 1969. i pokopan na Mirogoju.

13. Želimir Feitl

Jedan je od najsvestranijih sportaša i jednako uspješan sportski djelatnik i osnivač karate kluba u Karlovcu. Nositelj je crnog pojasa 6. dan. između 1969. i 1975. bio je prvak Hrvatske i u više navrata član bivše jugoslavenske karate reprezentacije, koja je osvojila srebrnu medalju na prvenstvu Europe 1971. u Londonu. Na pojedinačnom svjetskom prvenstvu u Parizu 1972. dijelio je 5–8. mjesto u apsolutnoj kategoriji majstora karatea iz 35 zemalja. Godine 1973. izabran je za najboljeg sportaša Karlovca. Trener je, karate sudac, a bio je izbornik i direktor hrvatske karate reprezentacije. Feitl je bio uspješan i u nekoliko drugih sportova, posebno rukometu. Kao član Rukometnog kluba Dubovac nastupio je i za juniorsku reprezentaciju Hrvatske.

Želimir Feitl – Žiga rođen je 1949. u Karlovcu. Dragovoljac je Domovinskog rata i ratni vojni invalid.

14. Franjo Schaffer

Kao karlovački gimnazijalac ponikao je na teniskim igralištima u Vrbaničevu perivoju. Nakon mature, ovaj vrlo nadareni igrač Karlovačkog teniskog kluba, odlazi 1926. u zagrebački HAŠK. Od 1928. godine nastupa za Davis kup reprezentaciju. Franjo Schaffer bio je triput pojedinačni seniorski prvak bivše Jugoslavije

15. Dražen Perković

Jedan je od najznačajnijih predstavnika karlovačkog i hrvatskog taekwondoa. Od 1982. do 1989. pet puta se okitio naslovom prvaka Hrvatske (1982, 1984, 1985, 1987. i 1989.). U pet navrata bio je i prvakom bivše Jugoslavije 1984. i 1989. na turnirima u Bjelovaru, 1986. u Veliki Gorici, 1988. u Karlovcu i 1990. u Splitu), sve u kategoriji natjecatelja do 70 kilograma. Kao državni reprezentativac sudjelovao je na seniorskim prvenstvima Europe: 1986. u Austriji i 1988. u Turskoj (Ankara), a sa članovima Taekwondo kluba Karlovac osvojio je 1992. u Italiji kup Europe. Kruna uspješne sportske karijere Dražena Perkovića bio je nastup na olimpijskom predstavljanju taekwondoa u Seulu 1988. godine. Dražen Perković rođen je u Karlovcu 1963. Istaknuti je sudionik Domovinskog rata u Hrvatskoj.

Zdravko ŠVEGAR

Kako su

VELIKI INTERES GRAĐANA – svečano proglašenje održano je pred punom dvoranom Doma OS RH Snimio R. FAJT

ŽELJKO ŠANČIĆ, predsjednik Odbora za provedbu izbora, predsjednik KSŽ i podžupan

1. Jelica Pavličić – Štefančić 2. Antun Stipančić – Tova 3. Marijeta Željković – Celić 4. Ivan Levačić 5. Krešimir Račić 6. Željko Perušić 7. Živko Kasun 8. Leonard Šoštarić – Leno 9. Marijan Cvetković 10. Želimir Feil 11. Dražen Perković 12. Ružica Neralić 13. Jovan Tomić – Đan 14. Valner Franković 15. Artur Dubravčić – Ture

JOSIP ZABORSKI, bivši karlovački košarkaš, dogradonačelnik Karlovca

1. Jelica Pavličić – Štefančić 2. Krešimir Račić 3. Živko Kasun 4. Antun Stipančić – Tova 5. Ivan Levačić 6. Željko Perušić 7. Marijeta Željković – Celić 8. Slobodan Kolaković – Boco 9. Valner Franković 10. Ružica Neralić 11. Želimir Feil 12. Leonard Šoštarić – Leno 13. Dražen Perković 14. Artur Dubravčić – Ture 15 Jovan Tomić – Đan

DRAŽENKA SILA – LJUBENKO, tajnica Saveza športova Karlovačke županije

1. Jelica Pavličić – Štefančić 2. Krešimir Račić 3. Leonard Šoštarić – Leno 4. Antun Stipančić – Tova 5. Želimir Feil 6. Marijeta Željković – Celić 7. Dražen Perković 8. Živko Kasun 9. Ivan Levačić 10. Željko Perušić 11. Valner Franković 12. Ružica Neralić 13. Artur Dubravčić – Ture 14. Jovan Tomić – Đan 15. Franjo Shaffer

SLAVKO CVITKOVIĆ, bivši karlovački košarkaš, športski novinar HRT-a

1. Antun Stipančić – Tova 2. Jelica Pavličić – Štefančić 3. Ivan Levačić 4. Živko Kasun 5. Krešimir Račić 6. Leonard Šoštarić – Leno 7. Artur Dubravčić – Ture 8. Jovan Tomić – Đan 9. Željko Perušić 10. Marijeta Željković – Celić 11.– 12.– 13.– 14.– 15.–

VINKO KAMPIĆ, bivši reprezentativac velikog i malog rukometa i trener

1. Jovan Tomić – Đan 2. Antun Stipančić – Tova 3. Jelica Pavličić – Štefančić 4. Krešimir Račić 5. Ružica Neralić 6. Želimir Feil 7. Leonard Šoštarić – Leno 8. Franjo Shaffer 9. Marijeta Željković – Celić 10. Artur Dubravčić – Ture 11. Dražen Perković 12. Valner Franković 13. Živko Kasun 14. Željko Perušić 15. Borislav Cvetković

KRUNOSLAV KARIN, predsjednik Saveza športova Karlovačke županije

1. Jelica Pavličić – Štefančić 2. Krešimir Račić 3. Leonard Šoštarić – Leno 4. Antun Stipančić – Tova 5. Ivica Ivičak 6. Slobodan Kolaković – Boco 7. Franjo Shaffer 8. Ivan Levačić 9. Živko Kasun 10. Ružica Neralić 11. Artur Dubravčić – Ture 12. Želimir Feil 13. Valner Franković 14. Marijeta Željković – Celić 15. Željko Perušić

IVAN BELINA, gimnastički trener

1. Antun Stipančić – Tova 2. Jelica Pavličić – Štefančić 3. Krešimir Račić 4. Jovan Tomić – Đan 5. Leonard Šoštarić – Leno 6. Marijeta Željković – Celić 7. Artur Dubravčić – Ture 8. Želimir Feil 9. Valner Franković 10. Živko Kasun 11. Željko Perušić 12. Ivan Levačić 13. Ružica Neralić 14. Dražen Perković 15. Marijan Cvetković

FRANCA BLAŠKOVIĆ, bivša gimnastičarka, trener, profesor TZK

1. Jelica Pavličić – Štefančić 2. Krešimir Račić 3. Ivan Levačić 4. Leonard Šoštarić – Leno 5. Antun Stipančić – Tova 6. Jovan Tomić – Đan 7. Artur Dubravčić – Ture 8. Valner Franković 9. Dražen Perković 10. Borislav Cvetković 11. Željko Perušić 12. Želimir Feil 13. Ružica Neralić 14. Marijeta Željković – Celić 15. Franjo Shaffer

MARIJAN BAKIĆ, predsjednik udruge športskih novinara Karlovačke županije

1. Jelica Pavličić – Štefančić 2. Antun Stipančić – Tova 3. Krešimir Račić 4. Željko Perušić 5. Živko Kasun 6. Ivan Levačić 7. Valner Franković 8. Leonard Šoštarić – Leno 9. Želimir Feil 10. Marijeta Željković – Celić 11. Franjo Shaffer 12. Ružica Neralić 13. Jovan Tomić – Đan 14. Artur Dubravčić – Ture 15. Dražen Perković

ANDRIJA BOROVČEK, bivši gimnastičar, profesor TZK

1. Antun Stipančić – Tova 2. Krešimir Račić 3. Jelica Pavličić – Štefančić 4. Ivan Levačić 5. Leonard Šoštarić – Leno 6. Artur Dubravčić – Ture 7. Franjo Shaffer 8. Živko Kasun 9. Marijeta Željković – Celić 10. Želimir Feil 11. Jovan Tomić – Đan 12. Valner Franković 13. Dražen Perković 14. Borislav Cvetković 15. Ružica Neralić

STJEPAN KAURIĆ, športski novinar, kroničar dugoreškog športa

1. Antun Stipančić – Tova 2. Jelica Pavličić – Štefančić 3. Željko Perušić 4. Jovan Tomić – Đan 5. Franjo Shaffer 6. Artur Dubravčić – Ture 7. Dražen Perković 8. Krešimir Račić 9. Ivan Levačić 10. Živko Kasun 11. Leonard Šoštarić – Leno 12. Želimir Feil 13. Borislav Cvetković 14. Valner Franković 15. Ružica Neralić

LJUBO BATALO, bivši karlovački košarkaš, košarkaški dužnosnik

1. Antun Stipančić – Tova 2. Jelica Pavličić 3. Živko Kasun 4. Bogomir Grlić 5. Slobodan Kolaković – Boco 6. Jovan Tomić – Đan 7. Krešimir Račić 8. Ivan Levačić 9. Leonard Šoštarić – Leno 10. Željko Perušić 11. Franjo Shaffer 12. Ružica Neralić 13. Marijeta Željković – Celić 14. Želimir Feil 15. Artur Dubravčić – Ture

BORIS HERLJEVIĆ, bivši plivač i skakač u vodu, profesor TZK

1. Antun Stipančić – Tova 2. Jelica Pavličić – Štefančić 3. Leonard Šoštarić – Leno 4. Krešimir Račić 5. Jovan Tomić – Đan 6. Ivan Levačić 7. Želimir Feil 8. Živko Kasun 9. Artur Dubravčić – Ture 10. Marijeta Željković – Celić 11. Željko Perušić 12. Franjo Shaffer 13. Dražen Perković 14. Bogomir Grlić 15. –

DUJO OREŠĆANIN, bivši atletski i nogometni trener, profesor TZK

1. Jelica Pavličić – Štefančić 2. Antun Stipančić – Tova 3. Ivan Levačić 4. Krešimir Račić 5. Željko Perušić 6. Živko Kasun 7. Marijeta Željković – Celić 8. Ružica Neralić 9. Leonard Šoštarić – Leno 10. Dražen Perković 11. Želimir Feil 12. Valner Franković 13. Jovan Tomić – Đan 14. Franjo Shaffer 15. Artur Dubravčić – Ture

DRAGUTIN GNJILAC, predsjednik Saveza športova grada Ozlja

1. Antun Stipančić – Tova 2. Jelica Pavličić – Štefančić 3. Valner Franković 4. Marijeta Željković – Celić 5. Željko Perušić 6. Ružica Neralić 7. Krešimir Račić 8. Borislav Cvetković 9. Leonard Šoštarić – Leno 10. Ivan Levačić 11. Živko Kasun 12. Želimir Feil 13. Dražen Perković 14. Franjo Shaffer 15. Artur Dubravčić – Ture

TOMISLAV ZRNC, športski novinar, kroničar ogulinskog športa

1. Antun Stipančić – Tova 2. Jelica Pavličić – Štefančić 3. Željko Perušić 4. Valner Franković 5. Ružica Neralić 6. Borislav Cvetković 7. Marijeta Željković – Celić 8. Živko Kasun 9. Krešimir Račić 10. Ivan Levačić 11. Franjo Shaffer 12. Jovan Tomić – Đan 13. Želimir Feil 14. Leonard Šoštarić – Leno 15. Artur Dubravčić – Ture

VELIMIR – VELJKO KATUŠIN, bivši veslač, veslački dužnosnik

1. Antun Stipančić – Tova 2. Jelica Pavličić – Štefančić 3. Ivan Levačić 4. Krešimir Račić 5. Artur Dubravčić – Ture 6. Franjo Shaffer 7. Jovan Tomić – Đan 8. Leonard Šoštarić – Leno 9. Željko Perušić 10. Živko Kasun 11. Želimir Feil 12. Davorin Katušin 13. Ružica Neralić 14. Valner Franković 15. Marijeta Željković – Celić

BRANKO ČAVLOVIĆ – ČAVLEK, nogometni trener

1. Jelica Pavličić – Štefančić 2. Antun Stipančić – Tova 3. Ivan Levačić 4. Željko Perušić 5. Ružica Neralić 6. Krešimir Račić 7. Živko Kasun 8. Borislav Cvetković 9. Valner Franković 10. Marijeta Željković – Celić 11. Dražen Perković 12. Želimir Feil 13. Artur Dubravčić -Ture 14. Jovan Tomić – Đan 15. Franjo Shaffer

NEVIO KOK, savjetnik za šport

Ureda za društvene djelatnosti u gradu Karlovcu

1. Jelica Pavličić – Štefančić 2. Antun Stipančić – Tova 3. Živko Kasun 4. Ivan Levačić 5. Željko Perušić 6. Leonard Šoštarić – Leno 7. Krešimir Račić 8. Marijeta Željković – Celić 9. Dražen Perković 10. Želimir Feil 11. Ružica Neralić 12. Valner Franković 13. Borislav Cvetković 14. Jovan Tomić – Đan 15. Franjo Shaffer

NIKOLA TOMIĆ, bivši karlovački plivač i vaterpolist

1. Jelica Pavličić – Štefančić 2. Antun Stipančić – Tova 3. Jovan Tomić 4. Krešimir Račić 5. Artur Dubravčić – Ture 6. Franjo Shaffer 7. Marijeta Željković – Celić 8. Ivan Levačić 9. Željko Perušić 10. Valner Franković 11. Živko Kasun 12. Leonard Šoštarić – Leno 13. Borislav Cvetković 14. Želimir Feil 15. Ružica Neralić

BERISLAV RADIŠIĆ, bivši košarkaš, trener i profesor TZK

1. Antun Stipančić – Tova 2. Slobodan Kolaković – Boco 3. Živko Kasun 4. Krešimir Račić 5. Jelica Pavličić – Štefančić 6. Željko Perušić 7. Leonard Šoštarić – Leno 8. Ivan Levačić 9. Vlado Dikić 10. Želimir Feil 11. Valner Franković 12. Jovan Tomić – Đan 13. Borislav Cvetković 14. – 15.

IVAN CVITKOVIĆ, bivši nogometaš »Duga Rese« i »Dinama«

1. Antun Stipančić – Tova 2. Željko Perušić 3. Leonard Šoštarić – Leno 4. Jelica Pavličić – Štefančić 5. Valner Franković 6. Marijeta Željković – Celić 7. Franjo Shaffer 8. Artur Dubravčić – Ture 9. Želimir Feil 10. Ružica Neralić 11. Živko Kasun 12. Borislav Cvetković 13. Dražen Perković 14. Krešimir Račić 15. Jovan Tomić – Đan

NIKOLA LULIĆ, bivši rukometaš, trener

1. Antun Stipančić – Ture 2. Krešimir Račić 3. Jelica Pavličić – Štefančić 4. Ivan Levačić 5. Leonard Šoštarić – Leno 6. Željko Perušić 7. Živko Kasun 8. Jovan Tomić – Đan 9. Artur Dubravčić – Ture 10. Franjo Shaffer 11. Ružica Neralić 12. Želimir Feil 13. Marijeta Željković – Celić 14. Borislav Cvetković 15. Valner Franković

JOSIP KASUN, predsjednik Saveza športova grada Duga Resa

1. Antun Stipančić – Tova 2. Jelica Pavličić – Štefančić 3. Željko Perušić 4. Krešimir Račić 5. Ivan Levačić 6. Ružica Neralić 7. Valner Franković 8. Jovan Tomić – Đan 9. Franjo Shaffer 10. Živko Kasun 11. Želimir Feil 12. Artur Dubravčić – Ture 13. Marijeta Željković – Celić 14. Leonard Šoštarić – Leno 15. Dražen Perković

Odbor za provedbu izbora

Članovi Odbora za provedbu izbora športaša stoljeća Karlovačke županije uspješno su obavili težak zadatak izbora i organizaciju proglašenja. Radili su u sastavu (na slici s lijeva): predsjednik Ozaljske športske zajednice Dragutin Gnjilac, športski publicista, doajen i kroničar karlovačkog športa Zdravko Švegar, predsjednik Dugoreške športske zajednice Josip Kasun, podžupan, predsjednik Karlovačke športske zajednice i predsjednik Odbora Željko Sančić, predsjednik saveza športova Karlovačke županije Krunoslav Karin, tajnica Odbora i Saveza športova Karlovačke županije Draženka Sila – Ljubenko, predsjednik udruge športskih novinara Karlovačke županije Marijan bakić i, tajnik Odbora i Karlovačke županije Antun Purgar.

A KARLOVAČKE ŽUPANIJE

KaŠ

glasovali

DRAGUTIN MIKŠA, član Upravnog odora KSZ, međunarodni teniski sudac

1. Jelica Pavičić – Štefančić 2. Antun Stipančić – Tova 3. Leonard Šoštarić – Leno 4. Krešimir Račić 5. Ivan Levačić 6. Živko Kasun 7. Željko Perušić 8. Valner Franković 9. Marijeta Željković – Čelić 10. Ružica Neralić 11. Franjo Shaffer 12. Artur Dubravčić – Ture 13. Želimir Feitl 14. Jovan Tomić – Dan 15. Dražen Perković

RATIMIR PERIS, predsjednik Saveza školskih športskih klubova Karlovačke županije

1. Jelica Pavičić – Štefančić 2. Antun Stipančić – Tova 3. Krešimir Račić 4. Živko Kasun 5. Željko Perušić 6. Marijeta Željković – Čelić 7. Ružica Neralić 8. Ivan Levačić 9. Leonard Šoštarić – Leno 10. Želimir Feitl 11. Borislav Cvetković 12. Artur Dubravčić – Ture 13. Valner Franković 14. Dražen Perković 15. Jovan Tomić – Dan

ĐUKA BATINIĆ, tajnik Društva za športsku rekreaciju Karlovac

1. Antun Stipančić – Tova 2. Jelica Pavičić – Štefančić 3. Krešimir Račić 4. Živko Kasun 5. Željko Perušić 6. Jovan Tomić – Dan 7. Ivan Levačić 8. Artur Dubravčić – Ture 9.– 10.– 11.– 12.– 13.– 14.– 15.–

ZLATKO KISELJAK, bivši košarkaš i trener, profesor TZK

1. Antun Stipančić – Tova 2. Jelica Pavičić – Štefančić 3. Ivan Levačić 4. Krešimir Račić 5. Željko Perušić 6. Živko Kasun 7. Artur Dubravčić – Ture 8. Jovan Tomić – Dan 9.– 10.– 11.– 12.– 13.– 14.– 15.–

JAKOV KRMPOTIĆ, bivši kuglač, trener i izbornik ženske kuglačke reprezentacije

1. Jelica Pavičić – Štefančić 2. Antun Stipančić – Tova 3. Krešimir Račić 4. Ivan Levačić 5. Živko Kasun 6. Željko Perušić 7. Marijeta Željković – Čelić 8. Ružica Neralić 9. Valner Franković 10. Leonard Šoštarić – Leno 11. Želimir Feitl 12. Borislav Cvetković 13. Dražen Perković 14. Franjo Shaffer 15. Jovan Tomić – Dan

BRANIMIR MAJDER, bivši karlovački športaš i trener, profesor TZK

1. Antun Stipančić – Tova 2. Jelica Pavičić – Štefančić 3. Krešimir Račić 4. Željko Perušić 5. Ivan Levačić 6. Valner Franković 7. Jovan Tomić – Dan 8. Živko Kasun 9. Leonard Šoštarić – Leno 10. Borislav Cvetković 11. Želimir Feitl 12. Artur Dubravčić – Ture 13. Marijeta Željković – Čelić 14. Slobodan Kolaković – Booo 15. Dražen Perković

ZDRAVKO ŠVEGAR, športski novinar, kroničar karlovačkog športa

1. Antun Stipančić – Tova 2. Jelica Pavičić – Štefančić 3. Željko Perušić 4. Krešimir Račić 5. Ivan Levačić 6. Valner Franković 7. Jovan Tomić – Dan 8. Živko Kasun 9. Borislav Cvetković 10. Leonard Šoštarić – Leno 11. Artur Dubravčić – Ture 12. Želimir Feitl 13. Marijeta Željković – Čelić 14. Dražen Perković 15. Ružica Neralić

DRAŽEN MIKŠIĆ, reprezentativac Hrvatske za tenisače u kolicima

1. Jelica Pavičić – Štefančić 2. Antun Stipančić – Tova 3. Leonard Šoštarić – Leno 4. Marijeta Željković – Čelić 5. Krešimir Račić 6. Želimir Feitl 7. Ružica Neralić 8. Ivan Levačić 9. Franjo Shaffer 10. Žívko Kasun 11. Dražen Perković 12. Željko Perušić 13. Artur Dubravčić – Ture 14. Valner Franković 15. Jovan Tomić – Dan

ANTUN JURČEVIĆ, bivši košarkaš i rukometaš, profesor TZK

1. Antun Stipančić – Tova 2. Jelica Pavičić – Štefančić 3. Krešimir Račić 4. Žívko Kasun 5. Željko Perušić 6.– 7.– 8.– 9.– 10.– 11.– 12.– 13.– 14.– 15.–

JOSIP PERKOVIĆ, športski dužnosnik, član Skupštine HOO

1. Jelica Pavičić – Štefančić 2. Antun Stipančić – Tova 3. Valner Franković 4. Krešimir Račić 5. Ivan Levačić 6. Željko Perušić 7. Žívko Kasun 8. Dražen Perković 9. Ružica Neralić 10. Marijeta Željković – Čelić 11. Artur Dubravčić – Ture 12. Jovan Tomić – Dan 13. Leonard Šoštarić – Leno 14. Milan Neralić 15. Slobodan Kolaković – Booo

ANTUN PURGAR, tajnik Karlovačke športske zajednice

1. Jelica Pavičić – Štefančić 2. Krešimir Račić 3. Ivan Levačić 4. Žívko Kasun 5. Antun Stipančić – Tova 6. Leonard Šoštarić – Leno 7. Valner Franković 8. Marijeta Željković – Čelić 9. Željko Perušić 10. Jovan Tomić – Dan 11. Artur Dubravčić – Ture 12. Slobodan Kolaković – Booo 13. Ružica Neralić 14. Želimir Feitl 15. Dražen Perković

VLADIMIR SAMARŽIJA, teniski djelatnik

1. Jelica Pavičić – Štefančić 2. Antun Stipančić – Tova 3. Krešimir Račić 4. Ivan Levačić 5. Žívko Kasun 6. Leonard Šoštarić – Leno 7. Želimir Feitl 8. Franjo Shaffer 9. Jovan Tomić – Dan 10. Marijeta Željković – Čelić 11. Artur Dubravčić – Ture 12. Valner Franković 13. Željko Perušić 14. Dražen Perković 15. Ružica Neralić

VLADO JELKOVAC ŽUPAN KARLOVAČKE ŽUPANIJE, LAUREATIMA

Zbog vas sam ponosan što sam župan ove Županije

Jednu od nagrada za najbolju športašicu stoljeća Jelici Pavičić – Štefančić predao je župan Karlovačke županije Vlado Jelkovac.

– Karlovac i Karlovačka županija mogu se dičiti rezultatima naših športaša, koji su na svjetskoj i europskoj razini. Osobno sam isto tako sretan i ponosan što sam župan Županije u kojoj je bilo toliko puno velikih športskih imena u čije uspjehe smo se mogli uvjeriti na večerašnjoj svečanosti. Ovo je prigoda da se zahvalimo svima koji su promicali Karlovac i Karlovačku županiju kroz šport i koji su bili perjanice športa. Jelica Pavičić – Štefančić samo je potvrda svjetskih rezultata kakve su ostvarili naši športaši. Možemo se jedino nadati da će taj trend nastaviti mladi naraštaji športaša, kaže župan Karlovačke županije. **T. K.**

Jelici dodijeljeno najviše priznanje HOO-a

Za posebno iznenađenje pobrinuo se Antun Vidoljak, predsjednik Hrvatskog olimpijskog odbora.

– Naša i vaša Jelica Pavičić-Štefančić je najbolja športašica Karlovačke županije u 20. stoljeću, ali je ujedno i najbolja hrvatska športašica svih vremena. Stoga joj u ime Hrvatskog olimpijskog odbora dodjeljujem naše najviše priznanje, brilijantnu značku HOO-a. Želio bih istaknuti da sam počašćen i sretan što prisustvujem ovako veličanstvenoj ceremoniji. **T. K.**

HRVATSKI RADIO KARLOVAC

1. Antun Stipančić – Tova 2. Jelica Pavičić – Štefančić 3. Željko Perušić 4. Ivan Levačić 5. Valner Franković 6. Krešimir Račić 7. Artur Dubravčić – Ture 8. Ružica Neralić 9. Jova Tomić – Dan 10. Leonard Šoštarić – Leno 11. Franjo Shaffer 12. Žívko Kasun 13. Želimir Feitl 14. Marijeta Željković – Čelić 15. Dražen Perković

KaŠ – ŠPORTSKI TJEDNIK KARLOVAČKE ŽUPANIJE

1. Jelica Pavičić – Štefančić 2. Antun Stipančić – Tova 3. Željko Perušić 4. Krešimir Račić 5. Ivan Levačić 6. Leonard Šoštarić – Leno 7. Valner Franković 8. Ružica Neralić 9. Borislav Cvetković 10. Žívko Kasun 11. Franjo Shaffer 12. Marijeta Željković – Čelić 13. Želimir Feitl 14. Artur Dubravčić – Ture 15. Dražen Perković

KARLOVAČKI TJEDNIK

1. Jelica Pavičić – Štefančić 2. Antun Stipančić – Tova 3. Krešimir Račić 4. Ivan Levačić 5. Leonard Šoštarić – Leno 6. Ružica Neralić 7. Marijeta Željković – Čelić 8. Jovan Tomić – Dan 9. Franjo Shaffer 10. Željko Perušić 11. Katica Mataković 12. Artur Dubravčić -Ture 13. Želimir Feitl 14. Žívko Kasun 15. Valner Franković

RADIO OGULIN

1. Antun Stipančić – Tova 2. Valner Franković 3. Jelica Pavičić – Štefančić 4. Željko Perušić 5. Borislav Cvetković 6. Marijeta Željković – Čelić 7. Ružica Neralić 8. Krešimir Račić 9. Leonard Šoštarić – Leno 10. Ivan Levačić 11. Žívko Kasun 12. Franjo Shaffer 13. Jovan Tomić – Dan 14. Dražen Perković 15. Želimir Feitl

KARLOVAČKI LIST

1. Jelica Pavičić – Štefančić 2. Antun Stipančić – Tova 3. Krešimir Račić 4. Leonard Šoštarić – Leno 5. Ivan Levačić 6. Slobodan Kolaković – Booo 7. Ružica Neralić 8. Jovan Tomić – Dan 9. Željko Perušić 10. Artur Dubravčić – Ture 11. Franjo Shaffer 12. Marijeta Željković – Čelić 13. Žívko Kasun 14. Borislav Cvetković 15. Bogomir Grilc

OGULINSKI LIST

1. Antun Stipančić – Tova 2. Valner Franković 3. Željko Perušić 4. Ružica Neralić 5. Jelica Pavičić 6. Marijeta Željković – Čelić 7. Manjan Klišanin 8. Želimir Feitl 9. Leonard Šoštarić – Leno 10. Krešimir Račić 11. Žívko Kasun 12. Jovan Tomić – Dan 13. Bogdan Žagar 14. Borislav Cvetković 15. Franjo Shaffer

JUTARNJI LIST – DOPISNIŠTVO KARLOVAC

1. Antun Stipančić – Tova 2. Krešimir Račić 3. Jelica Pavičić – Štefančić 4. Ivan Levačić 5. Artur Dubravčić – Ture 6. Jovan Tomić – Dan 7. Ružica Neralić 8. Željko Perušić 9. Borislav Cvetković 10. Žívko Kasun 11. Leonard Šoštarić – Leno 12. Franjo Shaffer 13. Marijeta Željković – Čelić 14. Dražen Perković 15. Želimir Feitl

SPORTSKE NOVOSTI – DOPISNIŠTVO KARLOVAC

1. Jelica Pavičić – Štefančić 2. Antun Stipančić – Tova 3. Željko Perušić 4. Valner Franković 5. Krešimir Račić 6. Žívko Kasun 7. Ivan Levačić 8. Dražen Perković 9. Jovan Tomić – Dan 10. Marijeta Željković – Čelić 11. Ružica Neralić 12. Artur Dubravčić – Ture 13. Leonard Šoštarić – Leno 14. Franjo Shaffer 15. Želimir Feitl

RADIO MREŽNICA – DUGA RESA

1. Antun Stipančić – Tova 2. Jelica Pavičić – Štefančić 3. Željko Perušić 4. Jovan Tomić – Dan 5. Franjo Shaffer 6. Artur Dubravčić – Ture 7. Dražen Perković 8. Krešimir Račić 9. Ivan Levačić 10. Žívko Kasun 11. Leonard Šoštarić – Leno 12. Želimir Feitl 13. Borislav Cvetković 14. Valner Franković 15. Ružica Neralić

VEČERNJI LIST – DOPISNIŠTVO KARLOVAC

1. Jelica Pavičić – Štefančić 2. Antun Stipančić – Tova 3. Krešimir Račić 4. Ivan Levačić 5. Željko Perušić 6. Artur Dubravčić – Ture 7. Dražen Perković 8. Ružica Neralić 9. Milan Neralić 10. Leonard Šoštarić – Leno 11. Žívko Kasun 12. Jovan Tomić – Dan 13. Marijeta Željković – Čelić 14. Želimir Feitl 15. Franjo Shaffer

HRVATSKA TELEVIZIJA – DOPISNIŠTVO KARLOVAC

Redosljed nakon glasovanja

1. Jelica Pavičić – Štefančić 682
2. Antun Stipančić – Tova 681
3. Krešimir Račić 549
4. Ivan Levačić 452
5. Željko Perušić 430
6. Žívko Kasun 390
7. Leonard Šoštarić – Leno 368
8. Jovan Tomić – Dan 276
9. Marijeta Željković – Čelić 272
10. Valner Franković 254
11. Ružica Neralić 246
12. Artur Dubravčić – Ture 242
13. Želimir Feitl 204
14. Franjo Shaffer 182
15. Dražen Perković 129
16. Borislav Cvetković 107
17. Slobodan Kolaković – Booo 60
18. Bogomir Grilc 19
19. Davorin Katušin 14
20. Ivica Ivičak 11
21. – 22. Manjan Klišanin 9
Milan Neralić 9
23. Marijan Cvetković 8
24. Vlado Dikić 7
25. Katica Mataković 5
26. Bogdan Žagar 3

KaS
SRIJEDA, 15. OŽUJKA 2000. 6

IZBOR ŠPORTAŠA STOLJEĆA

IZJAVE NOMINIRANIH

Jedno pitanje – jedan odgovor

Želimir FEITL: 5 kolektivne na individualnu «tučnjavu»

● **Zbog čega ste se odlučili baviti karateom, a ne rukometom?**

– Pa, u šali bih mogao reći da sam s kolektivne prešao na individualnu tučnjavu. Karate je u to vrijeme bio nepoznat šport, koji je mene zainteresirao pa sam se i odlučio baviti njime, a to što sam nominiran vjerojatno govori da sam bio i dosta uspješan karate borac.

Dražen PERKOVIĆ: Tri nominirana iz borilačkih športova

● **Zbog čega mladi sve više vole borilačke športove?**

– Stvar je u tome što borilački športovi kod mladih potiču nove sposobnosti, a s obzirom na vrijeme u kojem se nalazimo očito je potrebno znati nešto od borilačkih športova. Još jedan dokaz o masovnosti borilačkih športova je činjenica kako smo čak tri nominirana iz ove grupacije športova.

Leno ŠOŠTARIĆ: Žena i djeca su dio mog uspjeha

● **Vozili ste na mnogo staza, je li vam dubovečka najbolja?**

– Ta staza je bila jedna od najatraktivnijih u Europi i bilo mi je zaista ugodno voziti na njoj. No, moram istaknuti da su najveće žrtve mojih rezultata bili žena i djeca tako da su i oni dio mog uspjeha. Uz Dubovac me veže i vjenčanje u crkvi Majke Božje Snježne 1959. godine.

Stipe MLINAREVIĆ, opunomoćenik Željka Perušića: Igrao sam i prijateljevao s Perušićem

● **Kakva je vaša veza sa Željkom Perušićem?**

– Naravno to je nogomet. Zajedno smo dugo vremena igrali, a to prijateljstvo traje do danas. Upravo zbog toga sam i primio ovu nagradu u Perušićevo ime. Za njega ukratko mogu reći da je bio odličan igrač i prijatelj.

Ružica NERALIĆ: Nostalgija je vratila u Ogulin

● **Nastupili ste za mnogo klubova. Na kraju ste se ipak vratili u Ogulin?**

– U mladosti u čovjeku postoji želja da putuje i upozna svijet oko sebe, no s vremena na vrijeme u njemu se javlja nostalgija za domom te se vraća kući. Tako sam se i ja vratila u svoj Ogulin.

Ivan LEVAČIĆ: Pobijedio protivnike i prašinu

● **Zanimljiva je priča o vašoj prvoj biciklističkoj pobjedi na vašem legendarnom «kontrašu»?**

– Bilo je to pred par desetljeća. S obzirom da nisam tada još bio član niti jednog biciklističkog društva, zamolio sam organizatore da mi dozvole nastup. Sa svojim teškim «kontrašem» na startnoj listi bio sam na začelju. Kako je utrka prolazila pokraj moje kuće htio sam biti što bliže čelu. Kako je utrka odmicala bio sam sve bolji, a kad sam prošao pokraj kuće iza mene je ostao samo dim prašine. Najbliži protivnik bio je 200 metara iza mene.

Valner FRANKOVIĆ: Zlato u Atlanti je moj dječački san

● **Zlato u Atlanti prva je medalja tog sjaja za hrvatske olimpijce?**

– Zlato u Atlanti moj je dječački san, nešto neopisivo. Sve riječi su premalo da se opiše taj doživljaj, te naša legendarna «gusjenica». Zahvalan sam onima koji su me nominirali, a smatram da sam svojim nastupima to i opravdao.

Danica STIPANČIĆ, supruga Antuna Tove Stipančića: Svima veliko hvala

● **Posljednjih dana uvidjeli smo da Tovino ime još traje?**

– Mislim da ova divna publika sve potvrđuje. Svima veliko hvala, a posebno onima koji su glasali za Tovu. Ovo proglašenje potpun je uspjeh i sjajno je organizirano.

Branka RAČIĆ, supruga Krešo Račića: Svi smo bili atletski zaljubljenici

● **Vaša se cijela obitelj bavila športom?**

– Da, je sam bacala koplje, a sin otac tako da smo svi bili atletski zaljubljenici. No, niti jedan od nas nije napravio tako dobre rezultate kao Krešo.

Marijeta ĆELIĆ: Učit ću mlade da budu prvaci

● **Povratkom na taekwondo borilište najavila si kako ćeš ponovno biti prvakinja Hrvatske?**

– To su i ispuniti, no na neki drugi način. Naime, trenirat će mlađe naraštaje, od kojih će sigurno netko biti prvak. To će u meni ponovno probuditi stare stečke osjećaje.

Jelica PAVLIČIĆ – ŠTEFANČIĆ: Ovu nagradu dijelim s Dujom Oreščaninom

● **Od vaših brojnih uspjeha, koje bi izdvojili?**

– Svakako je to Svjetski rekord na 400 metara. Osobno bih se zahvalila svom treneru Duji Oreščaninu, koji je zaslužan za 50 posto mojih uspjeha i bez kojeg ne bih sve ovo ostvarila. Moj sin Matija također nije vjerovao u sve uspjehe koje sam ostvarila, no sada će i on to valjda shvatiti te vidjeti na koga je tako brz.

Tomislav KUZMAN
Snimio Robert FAJT

Odjek u javnosti: Samo su sportaši broj jedan

Iako su sa svečanosti izostali pojedini dužnosnici koji su po svojoj funkciji morali prepoznati njezinu važnost, to nije umanjilo sjaj večeri. Ako su u lokalnim sportskim i društvenim krugovima do tada i postojale nesuglasice ili sitni nesporazumi, povijesni izbor za sportaše stoljeća bio je idealan trenutak da se sve te trzavice trajno pospreme u ropotarnicu povijesti. Iznad svakog osobnog animoziteta morali su stajati događaji od općeg interesa, s ciljevima daleko većim od bilo kakvih privatnih nesuglasica.

Tema je bila kristalno jasna i golema – proglašenje najvećih sportskih ikona dvadesetog stoljeća u Karlovačkoj županiji. I dok bi dežurni kritičari možda prigovorili da se o tome previše govori, svatko tko je te večeri boravio u Domu Oružanih snaga Hrvatske vojske „Zrinski“ znao je da riječi nikada neće biti dovoljne za događaj koji je tom večeri jamčio izravan ulazak u povijest.

Svi tiskani i elektronički mediji s neskrivenim su oduševljenjem zabilježili zbivanja prije, tijekom i nakon proglašenja laureata, a jedini županijski specijalizirani sportski tjednik KAŠ tom je povijesnom činu posvetio najveći broj stranica od početka svog izlaženja. Bilo je posve izvjesno da će se o ovom jedinstvenom pothvatu – prvom takve vrste organiziranom u jednoj hrvatskoj županiji – još dugo pričati i pisati.

Dolazak predsjednika Hrvatskog olimpijskog odbora (HOO) Antuna Vrdoljaka, koji je otkazao ranije zakazano putovanje kako bi osobno uručio briljantnu značku Jelici Pavličić-Štefančić, dodatno je podcrtao dignitet večeri.

Jednako snažan odjek imale su i ponosne riječi župana Vlade Jelkovca, koji je pred oko tisuću nazočnih u dvorani istaknuo svoju osobnu sreću i ponos što vodi županiju koja je iznjedrila toliko slavnih i istaknutih sportskih imena.

Srećom, svakom prepucavanju jednom dođe kraj, a sportaši te večeri nikako nisu mogli biti gubitnici. Njihov trijumf pred prepunom dvoranom bio je krunski dokaz da između njih i onih koji su ih uporno ignorirali nikada nije postojalo ništa zajedničko. Stvarni i jedini prvaci te večeri bili su sportaši koji su tijekom cijelog dvadesetog stoljeća svojim radom, znojem i odricanjem ostavili neizbrisive tragove.

Veliki doprinos da čitava manifestacija zadrži vrhunsku razinu dali su i vrhunski umjetnici Ivanka Boljkovac i profesor Antun Kraljević, koji su, kao i uvijek, bili na usluzi svom rodnom gradu, vraćajući u Karlovac onaj fini, gospodski građanski duh o kojemu maštamo.

Sportaši su svojim zajedništvom te večeri ponovno bili pokretači i inicijatori nečeg uzvišenog. Jedno je sigurno, bila je to večer kad je pobijedio sport.

Preostalo je samo da ih drugi konačno počnu slijediti – ako ne zbog samog sporta, onda zbog vlastite savjesti.

I
Sjeme izvrsnosti

Pioniri i utemeljitelji

Svaka velika priča ima svoj početak, uvod u kojem se rađaju ideje koje će s vremenom promijeniti vizuru jednog kraja. Sportska povijest našeg zavičaja nije započela pod reflektorima modernih dvorana niti pred prepunim tribinama betonskih stadiona. Ona je započela na zelenim poljanama uz karlovačke četiri rijeke, na prašnjavim gradskim trgovima i u skromnim društvenim prostorijama, nošena isključivo vizijom i nesebičnim entuzijazmom pojedinaca. Bilo je to vrijeme u kojem se sport nije mjerio profesionalnim ugovorima i sponzorstvima, već čistom, iskonskom radošću pokreta i željom za pomicanjem vlastitih granica.

Prva desetljeća dvadesetog stoljeća oblikovala su pionirsku eru lokalnog sporta. Izgradnja željezničkih pruga, razvoj industrije i dolazak školovanih građana donijeli su u naš kraj prve prave sportske rekvizite – kožne nogometne lopte, elegantne mačeve, prve bicikle i šahovske ploče. Pojava sokolskog pokreta, kao i osnivanje prvih građanskih sportskih klubova, udarili su institucionalne temelje organiziranog bavljenja tjelovježbom. Prosvjetitelji, obrtnici, trgovci i vizionari tog vremena prepoznali su da sport posjeduje nevjerojatnu moć okupljanja i odgoja mladeži. Oni su vlastitim novcem kupovali opremu, uređivali prve improvizirane terene i donosili prve pravilnike iz europskih metropola, često nailazeći na nerazumijevanje okoline koja je u tome vidjela tek prolaznu zabavu.

Ličnosti koje otvaraju ovu knjigu utemeljitelji su našeg sportskog identiteta. Među njima su prva velika imena koja su naš kraj trajno upisala na globalnu sportsku kartu, poput naših prvih olimpijaca čiji su uspjesi odjeknuli daleko izvan lokalnih okvira.

Jednako su važni i oni samozatajni radnici koji su u teškim društvenim i ekonomskim prilikama, između dva svjetska rata, uspjeli podići prve sportske domove i usaditi ljubav prema sportu u generacije koje dolaze.

Ovo poglavlje posvećeno je njima – hrabrim zanesenjacima koji su ugrabili prve sportske iskre i pretvorili ih u neugasivi plamen koji i danas gori u srcima naših sportaša.

EMIL ADLEŠIĆ

Karlovački vitez na ledu beogradskog Partizana

Emil Adlešić (1933. – 1981.) u vremenima kada se sportska izvrsnost mjerila širinom talenta, a ne ranom specijalizacijom, Emil Adlešić postao je simbolom generacije koja je s jednakom strašću osvajala nogometne travnjake i zaleđene ploče, dokazujući da karlovačka škola sporta ima snagu za najveću pozornicu. Pripadao je onom dragocjenom krugu karlovačkih sportaša stare škole koji su sport doživljavali kao nedjeljnu cjelinu i istinsku radost kretanja.

Odrastajući u gradu sredinom dvadesetog stoljeća gdje su klubovi bili srce društvenog života, svoju fizičku snagu i tehničku profinjenost klesao je kroz više disciplina, no upravo ga je hokej na ledu vinuo u sportske visine. U zlatno doba karlovačke hokejaške scene, kada su gradska klizališta pod vedrim nebom bila središta društvenog života, on se profilirao kao tehnički najpotkovaniji igrač svoje generacije, sposoban diktirati ritam igre koji je nadilazio lokalne okvire. Njegov talent i pouzdanost na ledu nisu prošli nezapaženo kod tadašnjih stratega jugoslavenskog hokeja. Iskorak koji je napravio prelaskom u beogradski Partizan bio je u to vrijeme prvorazredna senzacija i veliko priznanje karlovačkom sportu, jer je taj klub tada okupljao samu elitu i postavljao standarde modernog hokeja.

Kronike ga najčešće bilježe kroz prizmu ledenih ploča, no Adlešićeva sportska biografija zapravo je priča o pripadnosti zajednici i građenju temelja na kojima su stasale kasnije generacije. Bio je odličan košarkaš, nogometaš i stolnotenisač, čovjek koji ostaje zapamćen kao dio one tihe, ali presudne linije sportskih velikana koji su svojim svestranim djelovanjem i odnosom prema igri održavali karlovački sportski duh koji živi kroz desetljeća.

Emil Adlešić bio je simbol generacije, talent koji nije prošao nezapaženo kod tadašnjih stratega jugoslavenskog hokeja

IVAN BELINA

Život posvećen gimnastičkoj savršenosti

Ivan Belina – Ivo (1938. – 2024.) bio je utjelovljenje gimnastičke elegancije i trenerske strogoće koja rađa vrhunske rezultate. Više od sedam desetljeća njegova je sudbina bila čvrsto vezana uz sprave i dvoranu, a njegov izbor Karlovca kao životne sredine trajno je promijenio sportsku sliku grada. Kao vizionar koji je žensku gimnastiku promatrao kroz prizmu umjetnosti – skladno spajajući snagu, koreografiju i balet – Belina je stvorio generaciju sportašica koje su ponosno pronosile ime grada diljem svijeta, odgajajući vrhunske ljude kroz najzahtjevniju sportsku disciplinu.

Svoju gimnastičku priču počeo je ispisivati kao desetogodišnji dječak u Zagrebu 1950. godine. Njegov talent brzo ga je doveo do dresa reprezentacije, no njegova prava životna misija započela je 1964. godine kada je, birajući između Siska i Karlovca, srce poklonilo povjerenje gradu na osam obala. Od tada Karlovac, GK Sokol i Ivan Belina postaju potpuno nerazdvojni.

Njegov doprinos ženskoj gimnastici bio je revolucionaran; svjestan da je riječ o kompleksnom spoju fizičke spreme, ritmike i koreografije, preuzeo je ulogu trenera, koreografa i mentora koji je u skromnim uvjetima stvarao svjetske rezultate. Kroz njegove su ruke prošle legendarne gimnastičarke poput Eme Nalić, Marije Tomažić i Jadranke Antić, ali i više od pedeset republičkih prvakinja te tridesetak reprezentativki. Bio je poznat kao stručnjak koji je tražio maksimalan trud, ali je isto tako bio prvi koji je prepoznao i nagrađivao istinsku strast prema vježbanju.

Osim u dvorani, bio je neizostavan društveni djelatnik; djelovao je kao tajnik Streljačkog saveza Karlovca, član Izvršnog odbora Karlovačkog športskog saveza te u samom vrhu vodstva Hrvatskog gimnastičkog saveza.

Njegov predani rad okrunjen je 1989. godine Nagradom za životno djelo, što je bila najljepša potvrda da sredina duboko cijeni čovjeka koji je svoj život ugradio u svaki pokret i skok karlovačkih gimnastičarki, ostavljajući iza sebe Gimnastičko društvo Sokol kao živu uspomenu na svoju posvećenost.

MIROSLAV BLEJC

Prvi karlovački kralj motokrosa

Miroslav Miro Blejc (1932. – 1975.) vitez na dva kotača, pionir motokrosa koji je svoje prve i najznačajnije pobjede ostvario na obroncima parka u Šancu. Iako slovenskog podrijetla, cijeli svoj život i karijeru čvrsto je vezao uz Karlovac. Kao član sportske sekcije Auto-moto društva Karlovac pripadao je prvoj ge-

neraciji vozača koji su na ovim prostorima počeli trenirati motokros, tada posve novu i iznimno zahtjevnu disciplinu koja je tražila golemu hrabrost.

Svoje vještine brusio je na improviziranim i atraktivnim stazama u Šancu pored Ruskog puta, koji je u to vrijeme bio kultno okupljalište ljubitelja brzine. Upravo na tom domaćem terenu, 1961. godine ostvario je povijesni rezultat postavši prvi prvak Hrvatske u motokrosu. Iste je godine potvrdio svoju iznimnu klasu i na razini cijele države, zauzevši visoko drugo mjesto na prvom prvenstvu Jugoslavije.

Njegov talent i izvrsni rezultati brzo su mu osigurali mjesto u reprezentaciji s kojom je nastupao na međunarodnim natjecanjima u Njemačkoj i Austriji. Iako je njegova aktivna sportska karijera bila relativno kratka, ostao je povezan s motociklizmom do samog kraja. Svoj posljednji sportski trijumf zabilježio je 1970. godine, kada je na utrci veterana još jednom pokazao kako se pobjeđuje, završivši natjecanje na prvom mjestu.

Ime Miroslava Blejca danas stoji kao podsjetnik na jedno romantično doba, kada su entuzijazam i ljubav prema stroju bili jači od skromnih uvjeta u kojima se treniralo, a njegov naslov prvaka ostaje trajni spomenik njegovu vozačkom umijeću i razvoju moto-sporta.

FRANCA BLAŠKOVIĆ

Život posvećen pokretu i pedagoškom zanosu

Franca Blašković (Ladvenjak, 1936.) rijetki su prosvjetni radnici koji su uspjeli postići tako dubok i svestran trag u karlovačkom sportu kao Franca Blašković. Rođena kao Franca Horvatić, svoj je obrazovni put gradila kroz karlovačku Učiteljsku školu, da bi ga kasnije, uz rad, okrunila diplomom zagrebačkog Fakulteta za fizičku kulturu. Od prvih gimnastičkih koraka u klubu do suđenja na najvećim svjetskim smotrama, njezin je put bio obilježen nepokolebljivom vjerom u važnost tjelesne kulture, učeći generaciju zdravog života.

Radni vijek proveden u osnovnim školama Dragojle Jarnević i "Braća Seljan", bio je ispunjen neumornim radom sa školskim ekipama u gimnastici, košarci, odbojci i stolnom tenisu. Posebno ostaje zapamćeno da je među prvim rukometnim sutkinjama u Karlovcu, uspješno rušeći barijere u vremenu kada je sportom dominirao isključivo muški autoritet.

Njezina stručnost u gimnastici dosegnula je i međunarodne razmjere; kao dugogodišnja istaknuta članica i savezna sutkinja Gimnastičkog kluba Sokol Karlovac, sudila je na najprestižnijim natjecanjima, uključujući Mediteranske igre u Splitu 1979. godine, Univerzijadu u Zagrebu 1987. godine te Svjetski kup.

Uz sport, njezino je srce kucalo i za rekreaciju građana. Kao aktivna članica društva Sport za sve, sudjelovala je u organizaciji brojnih sletova i festivala rekreacije, promičući moto o ugodnom i korisnom provođenju slobodnog vremena.

Za svoj polustoljetni rad primila je brojna priznanja, uključujući titulu najboljeg pedagoga tjelesne kulture Karlovca 1974. godine, zlatnu značku Saveza za sportsku rekreaciju Hrvatske te posebno priznanje Zajednice športova Karlovačke županije za dugogodišnji rad u sportu.

MILAN BLAŠKOVIĆ

Od karlovačkih terena do dekanske časti

Doktor Milan Blašković (1930. – 2010.) istinski je erudit sporta, čovjek koji je atletsku snagu i košarkašku inteligenciju s karlovačkih terena pretočio u vrhunsku znanost. Kao dugogodišnji dekan i profesor, on nije samo predavao o sportu; on ga je aktivno gradio kroz sustav visokog obrazovanja, stručne seminare i udžbenike. Njegova karijera, započeta na domaćim igralištima, dosegnula je najviše nacionalne vrhunce, ostavljajući trag koji se i danas osjeća u dvoranama i na padinama na kojima se uče skijanje i košarka.

Djetinjstvo i mladost neraskidivo je vezao uz Karlovac, gdje je u klubovima odmah nakon Drugog svjetskog rata pokazao nevjerojatan sportski raspon, natječući se s uspjehom u atletici, odbojci, hrvanju, gimnastici i košarci. Ta je svestranost bila tek okrenuta u njegov znanstveni put, koji ga je preko diplome na Državnom institutu za fiskulturu doveo do doktorata na Sveučilištu u Zagrebu 1977. godine.

Košarka je ipak ostala njegova središnja strast i područje najdubljeg traga; kao igrač, trener i ugledni dužnosnik. Bio je nezaobilazan autoritet u košarkaškim savezima Hrvatske i Jugoslavije. Sposobnost da teoriju spoji s praksom učinila ga je stalnim predavačem, a generacija studenata pamtit će ga kao nositelja kolegija Košarka i Skijanja na Kineziološkom fakultetu u Zagrebu. Njegov akademski utjecaj bio je monumentalan, a obnašajući dužnost predstojnika katedre do dekana, predstavljao je hrvatsku sportsku znanost u prestižnim međunarodnim udruženjima poput AIESEP-a.

Nikada nije zaboravio svoje pedagoške korijene, predajući tjelesni odgoj na Pedagoškoj akademiji u Karlovcu i Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu, šireći kulturu tjelovježbe među budućim akademskim građanima.

Za svoj cjeloživotni rad primio je Državnu nagradu "Franjo Bučar" za životno djelo te Odličje Reda Danice hrvatske s likom Franje Bučara, što su krune karijere koja je ostavila trajno nasljeđe u stručnoj zajednici.

VLADIMIR BLAŠKOVIĆ

Profesor koji je gradio domove i sportske saveze

Doktor Vladimir Blašković (1901. – 1990.) skladno je povezivao znanost, pedagogiju i sportsku strast. Kao sveučilišni profesor i doktor ekonomske geografije, proputovao je i istražio mnoge krajeve, ali je njegova ljubav prema kretanju i prirodi uvijek bila u prvom planu. Od ranih dana u karlovačkim sokolskim župama do utemeljenja modernog planinarstva i ferijalnih saveza, ostavio je neizbrisiv trag kao organizator koji je sportsku rekreaciju približio širokim slojevima društva.

Nakon djetinjstva u Karlovcu, tijekom studija prirodnih znanosti u Zagrebu aktivno se bavio atletikom u redovima HAŠK-a, a kasnije je kao gimnazijski profesor u brojnim gradovima – uključujući i rodni Karlovac – širio duh sokolstva i tjelovježbe.

Životni put Vladimira Blaškovića nije bio lišen iskušenja; zbog svojih je naprednih uvjerenja tijekom Drugog svjetskog rata bio i zatvoren, no to ga nije pokolebalo u prosvjetiteljskoj misiji. Njegov doprinos nogometu bio je administrativne i tehničke naravi, obnašajući dužnost predsjednika Podravske nogometne županije te potpredsjednika Zbora nogometnih sudaca Hrvatske u predratnim godinama, a bio je i pionir sportskog novinarstva, djelujući kao reporter i promotor skijanja.

Blaškovićevo najtrajnije nasljeđe leži u planinarstvu i radu s mladima. Sudjelovao je u osnivanju Ferijalnog saveza još 1919. godine, a nakon 1945. bio je jedan od ključnih ljudi u osnivanju Planinarskih saveza Hrvatske i Jugoslavije. Njegova vizija materijalizirana je kroz izgradnju poznatog planinarskog doma Puntijarka na Medvednici te osnivanje Planinarskog muzeja u Samoboru, dok je kao predsjed-

nik PD Zagreb-Matica postavio visoke standarde aktivnosti.

Nakon bogate karijere redovitog profesora na Ekonomskom fakultetu, Karlovac ga je pamtio kao svog velikana koji je razumio da su planine i sportska borilišta najbolje učionice za kaljenje karaktera.

NIKOLA BOŠKOVIĆ

Od nogometnog travnjaka do radijskih valova i brzih staza

Nikola Bošković (1894. – 1980.), čovjek čija je energija pokretala kotače hrvatskog sporta, doslovno i figurativno. Njegova sposobnost da prepozna duh vremena – bilo kroz vođenje uzbudljivih speedway utrka ili realizaciju prve radijske prijenosne utakmice – svrstava ga među najprogresivnije sportske djelatnike dvadesetog stoljeća, ostavljajući trag od osnivanja sušačke Victorije do vođenja zagrebačkog Građanskog. Rođen je u Ogulinu, a svoj sportski put započeo je već kao desetogodišnjak u redovima tamošnjeg Hrvatskog sokola.

Školovanje na Sušaku donijelo je prve velike sportske inicijative; s tek četvrte godine bio je suosnivač đačkog kluba Victoria, u kojem je ubrzo preuzeo i tajničke poslove. Taj rani angažman bio je usmjeren u nevjerojatnu karijeru tijekom koje se bavio nogometom, atletikom, plivanjem, tenisom, biciklizmom i auto-moto sportom. Nakon Prvog svjetskog rata izrasta u vrhunskog sportskog diplomata i administratora. Sudjelovao je u osnivanju Jugoslavenskog nogometnog saveza te je bio ključna osoba u radu zagrebačkog Građanskog i Jugoslavenskog olimpijskog odbora, a 1928. godine sudjelovao je na Olimpijskim igrama u Amsterdamu kao sudac biciklističke reprezentacije.

Njegovo je ime najčvršće upisano u povijest domaćeg auto-moto sporta. Kao predsjednik Sportske komisije Moto saveza, bio je izravno zaslužan za dovođenje atraktivnih speedway utrka na ovaj prostor, jer je osobno napisao i prvi službeni pravilnik. Nakon Drugog svjetskog rata, svoje je golemo znanje uložio u osnivanje Auto-moto saveza Hrvatske i Jugoslavije, organizirajući brojna međunarodna natjecanja.

Osim na terenu i u uredima saveza, bio je prisutan i u domovima ljubitelja sporta; već 1927. godine počeo je prenositi utakmice i motociklističke utrke putem radijskih valova, čime je s pravom ušao u povijest kao jedan od začetnika sportskog novinarstva u Hrvatskoj.

FRANJO BUČAR

Prvi koraci oca hrvatskog sporta u gradu na četiri rijeke

Franjo Bučar (1866. – 1946.) neumorni promicatelj modernog olimpijskog pokreta, postao je neodvojiv dio karlovačke povijesti. Iako se njegovo ime prvenstveno

veže uz same temelje hrvatskog olimpizma i modernog sporta uopće, malo je poznato da je ovaj istaknuti vizionar svoju plodonosnu karijeru započeo upravo u Karlovcu. Nakon završenih studija u Beču i Zagrebu, odlukom tadašnje Vlade postavljen je za nastavnika-suplenta u karlovačkoj Gimnaziji, toj istinskoj eliti među srednjim školama koja je odgojila i takve velikane poput Nikole Tesle. Upravo je pod tim svodovima Bučar postavio prve klice sustavnog tjelesnog odgoja na našem području.

U Karlovcu je Bučar, uz gimnastiku, predavao njemački jezik, zemljopis i povijest, ostavivši dubok trag ne samo u učionicama već i u radu Pokupskog sokola. Upravo je iz Karlovca krenuo na daljnje usavršavanje u Stockholm, odakle je donio napredne ideje o švedskoj gimnastici i modernim sportovima koji će zauvijek promijeniti sliku hrvatske svakodnevice.

Njegov povijesni značaj za grad trajno je obilježen otkrivanjem spomen-ploče povodom 150. obljetnice njegova rođenja. Ploču je na zgradi Gimnazije, u prisutnosti karlovačkog gradonačelnika Damira Mandića, predsjednika Hrvatskog zbora sportskih novinara Jure Ozmeca te predsjednika i gradske i županijske krovne sportske udruge, otkrila karlovačka sportska ikona, Pavličić-Štefančić, čime je zatvoren simbolični krug između prvog karlovačkog sportskog učitelja i njegovih najuspješnijih nasljednika.

Franjo Bučar u Karlovcu nije bio samo prosvjetni radnik; on je bio istinski pionir koji je među mladima prepoznao potencijal sporta kao sredstva za ravnopravan razvoj tijela i duha, učinivši Karlovac ishodišnom točkom hrvatske sportske moderne.

BRANKO CAHUN

Od nogometnih travnjaka do međunarodnih sudačkih visina

Branko Cahun (1919. – 1972.) rijetki su sportski djelatnici koji su s jednakim autoritetom i strašću sudjelovali u toliko različitih aspekata sportskog života kao što je to činio Branko Cahun. Njegov put braniča i darovitog šahista do jednog od najuglednijih nogometnih sudaca bivše države, svjedoči o ličnosti koja je svoj život posvetila sportu. Nije bio samo djelitelj pravde na terenu, već i graditelj sportskih mostova, čovjek čija je vizija o ujedinjenju sportskih društava postavila temelje za stabilan razvoj dugoreškog sporta u poslijeratnim desetljećima.

Duga Resa 1940. godine: Branko Cahun, Josip Beriślavić, Albert Govek, Alojz Petanjek, Jure Šikić, Slavko Svete, Andrija Galović; donji red: Boris Cisarž, Jure Mejaпki, Vlado Vuletić, Pero Mihalić, Ante Nemak i Mihi Čobec

Svoju je sportsku priču započeo 1937. godine kao član Hrvatskog sokola, gdje se ubrzo priključio stolnoteniskoj sekciji, no nogomet je ostao njegova najveća ljubav. Kao igrač, bio je jedan od stupova obrane NK Duga Resa, a nakon 1948. i obnovljenog NK Duga Resa. Ostao je zapamćen kao beskompromisan branič, ali i strijelac u ključnim trenucima, poput povijesne pobjede nad momčadi Krašića.

Prava afirmacija uslijedila je u sudačkim vodama. Ispit za nogometnog suca položio je 1949. godine, a zahvaljujući iznimnom poznavanju pravila i neupitnom autoritetu, od 1958. do 1968. godine sudio je najzahtjevnije utakmice savezne lige te međunarodne susrete, stekavši ugled diljem Europe.

Paralelno sa sportskim karijerom bio je glavni kotačić u organizaciji radničkog sporta unutar Pamučne industrije Duga Resa. Kao predsjednik Radničkog sportskog društva, bio je inicijator akcije uređenja stadiona i izgradnje košarkaškog igrališta. Njegova diplomatska vještina došla je do izražaja krajem pedesetih godina, kada je odigrao presudnu ulogu u ujedinjenju dvaju gradskih klubova, Tekstilca i Duge Rese, u jedinstvenu cjelinu.

Njegova ostavština živi kroz visoke standarde koje je postavio u suđenju i neumornom radu na poboljšanju uvjeta za sve dugoreške sportaše.

MARIJAN CVETKOVIĆ

Državnik s teniskim reketom

Marijan Cvetković (1920. – 1990.) iako rođen u Sisku neraskidivo je bio vezan uz karlovački kraj i njegove ljude. Kroz svoj radni i politički vijek bio je jedan od najutjecajnijih zagovornika sporta kao temeljne društvene vrijednosti.

Najznačajnija njegova sportska uloga bila je na čelu Teniskog saveza Hrvatske, a kasnije i Teniskog saveza Jugoslavije. U to „zlatno doba“ tenisa bio je ključna osoba u organizaciji velikih turnira i jačanju Davis Cup reprezentacije, uvijek pazeći da karlovački teniski krugovi ostanu čvrsto ucrtani na sportskoj karti.

Doprinos Karlovcu posebno se ogledao u podršci pri izgradnji sportskih objekata. Njegov autoritet bio je presu-

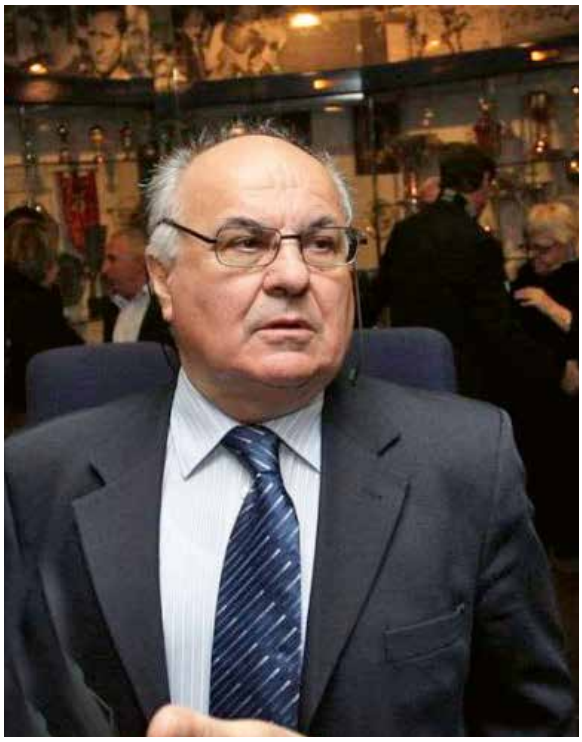
dan u osiguranju sredstava i dozvola, čime je izravno pomogao da karlovački sportaši dobiju uvjete kakve zaslužuju. Bio je čest gost na terenima uz Koranu, ne samo kao dužnosnik, već kao istinski zaljubljenik u igru koji je razumio važnost sporta za odgoj mladih generacija. Zapamćen je kao spoj stroge discipline i sportske elegancije.

Dobitnik brojnih državnih priznanja i najviših sportskih nagrada, simbolizira eru u kojoj je sport imao snažnu potporu u samom vrhu države, a tenis je dobio temelje na kojima i danas počivaju uspjesi domaćih igrača. Njegovo ime stoji kao podsjetnik na važnost vizije i utjecaja koji se koristi za opće dobro i napredak sportskog života grada.

IVICA CVITKOVIĆ

Hitronogo desno krilo zagrebačkih Modrih

Ivica Cvitković (Brinje, 1943.) brz, okretan i velemajstor driblinga, sa samo sedamnaest i pol godina izborio je mjesto u prvoj momčadi zagrebačkog Dinama, postavši jedan od najmlađih prvaka u povijesti kluba kojem je vjernost potvrdio u više od 140 službenih susreta.

Nogometnu je vještinu počeo tesati u Dugoj Resi, kamo je kao dječak stigao iz Brinja. Njegov talent rano je uočio legendarni Dragutin Drvodelić, a put do zvijezde bio je strelovit; preko dugoreških juniora ubrzo je otvorio vrata juniorske reprezentacije Hrvatske i skokovitim korakom stigao do zagrebačkog Dinama. Debitirao je u ožujku 1960. godine u prijateljskoj utakmici protiv Trešnjevke, a već nekoliko dana kasnije, na prepunoj Marakani protiv Crvene zvezde, pokazao je da se ne plaši najveće pozornice, dobivši punu podršku tadašnjih klupskih velikana poput Jerkovića i Zambate. U modrom dresu nastupao je od 1960. do 1965. godine, odigravši ukupno 149 službenih utakmica i postigavši deset pogodaka, dok broj nastupa u prijateljskim susretima premašuje 180. S Dinamom je osvojio dva Kupa Jugoslavije, 1960. i 1963. godine, a bio je i nezamjenjiv član juniorske te omladinske reprezentacije države, koju je kapetansku traku nosio u susretu s Mađarskom.

Njegovu karijeru u usponu usporile su teške ozljede koljena; unatoč operacijama i pokušajima povratka na travnjake u dresovima Maribora i austrijskog Eisenstadta, bolovi su bili jači od želje za igrom, pa se od aktivnog nogometa oprostio 1968. godine.

Nakon sportske karijere posvetio se gospodarstvu, ali nogomet nikada nije napustio.

Ostao je trajno vezan uz svoj matični klub kao član Izvršnog odbora Dinama, ali i uz Dugu Resu, gdje je obnašao dužnost trenera i aktivno sudjelovao u sportskom životu grada. Njegov sportski put, obilježen ranim uspjehom i neupitnom odanošću kluba, ostaje zabilježen kao jedna od najljepših nogometnih priča proteklih s obale Mrežnice.

JOSIP ČAČKOVIĆ

Legendarna „zlatna ruka“ maksimirske i karlovačke povijesti

Josip Joža Čačković (Karlovac, 1944.) od Vučjaka do svjetskih prvenstava, kroz četiri desetljeća bio je samozatajni čuvar zdravlja najvećih nogometnih genijalaca, ostavši upisan u povijest kao čovjek koji je zbog ljubavi prema Zagrebu i obitelji rekao „ne“ slavnom madridskom Realu. Ovaj ponosni Karlovčanin s Vučjaka postao je institucijom hrvatske sportske

medicine onoga trenutka kada je 1. srpnja 1967. zakoračio na maksimirski stadion. Kroz njegove su ruke prošle generacije koje su ispisivale povijest – od Stjepana Štefa Lamze i Slavena Zambate, preko ere Velimira Zajeca, Zlatka Kranjčara i Zvonimira Bobana, pa sve do modernih dana i Luke Modrića.

Nije bio samo fizioterapeut; bio je pedagog, psiholog i autoritet kojeg su podjednako cijenili igrači i izbornici poput Miljana Miljanića, koji mu je povjerio brigu o reprezentaciji na Olimpijskim igrama 1980. i Svjetskom prvenstvu 1982. godine. Njegova odanost bila je legendarna. Godine 1970., kada mu je ponuđeno da postane prvi Hrvat u madridskom Realu uz tadašnju astronomsku plaću, popularni Čačko je odabrao ostanak u svom okruženju, potvrđujući da su mu ljudski odnosi i klupska pripadnost važniji od svjetskih reflektora.

Bio je vrhunski stručnjak koji je nepogrešivo osjećao mišić svakog igrača i ostao je upamćen i kao kroničar vremena u kojem je nogomet bio više od industrije – bio je to čisti život. Miran odlazak u mirovinu, koju provodi u svom vrtu, označio je kraj jedne godine u kojoj su karlovački stručnjaci bili nevidljivi, ali posve neizostavni arhitekti najvećih sportskih uspjeha.

BRANKO ČAVLOVIĆ

Trener zlatnih generacija karlovačkog nogometa

Branko Čavlović – Čavlek (1921. – 2001.) proslavljeni i do danas legendarni učitelj nogometaša Karlovca koji je više desetljeća brusio talente na starom igralištu u Senjskoj ulici i na desnoj obali Korane. Čovjek koji je otkrio najveća imena karlovačkog nogometa, poput braće Cvetković i Janjanin, ostao je zapamćen kao simbol stručnosti, strpljenja i neizmjerne ljubavi prema sportu i svom gradu. Ova nogometna ikona ostavila je nemjerljiv utjecaj na razvoj nogometa.

Odrastao je u Zagrebu kao član HAŠK-a i nastupao za mladu reprezentaciju Hrvatske još 1943. godine, a sudbinski je bio

vezan uz Karlovac od 1944. godine. Unatoč pozivima svih velikih klubova, ostao je vjeran karlovačkoj sredini – od Tomislava i Udarnika do Slavije i konačno NK Karlovca, u kojima je ostavio neizbrisiv igrački i ljudski trag.

Nakon završetka igračke karijere, 1957. godine posvetio se trenerskom pozivu kao nogometni instruktor. Punih četrdeset i tri godine, sve do 2000. godine, neprekidno je radio s mladim selekcijama, postavši sinonim za vrhunski rad s podmlatkom. Njegovo oštro oko otkrilo je i usmjerilo brojne reprezentativce, uključujući Vladu Baršića, Rajka i Željka Janjanina te Zvezdana i Borislava Cvetkovića.

Bio je izbornik amaterske reprezentacije Hrvatske te dugogodišnji predsjednik trenerske organizacije u Karlovcu, prenoseći svoje znanje na generacije trenera.

Njegov nogometni doprinos prepoznat je kroz brojna prestižna priznanja, uključujući Nagradu za životno djelo Hrvatskog nogometnog saveza te Trofej podmlatka krovne organizacije. Dobitnik je i najviših priznanja Karlovačke športske zajednice i Zajednice športova Karlovačke županije.

O njegovoj veličini najbolje svjedoči činjenica da su u spomen na njega imenovani glavni nogometni stadion uz Koranu, prilaz stadionu te međunarodni turnir mladeži koji svake godine okuplja nove nogometne nade. Čak i desetljećima nakon njegove smrti, prijatelji karlovačkog nogometa i dužnosnici saveza koje okuplja Stjepan Benić, redovito obilaze njegovo posljednje počivalište na dubovačkom groblju.

Branko Čavlović – Čavlek nije samo ime na stadionu; on je trajni podsjetnik na to da se istinska sportska veličina ne mjeri samo golovima, već i brojem mladih ljudi koje je izveo na pravi put, kako na terenu, tako i u životu.

MILOVAN ČIKA

Prvak s mačem i nezaobilazni sportski kroničar

Milovan Čika (1898. – 1990.) sportski polimat čija je energija oblikovala mačevalački pokret u Hrvatskoj i regiji. Od nogometnih početaka u Kikindi i Celju do naslova prvaka države u mačevanju, svakom sportskom zadatku pristupao s disciplinom vrhunskog službenika i strašću istinskog zaljubljenika. Njegova uloga u osnivanju saveza, uređivanju stručne literature i vođenju olimpijskih financija svrstava ga među najistaknutije sportske administratore svoga doba.

Rođen je u Perjasici, a školovanje ga je odvelo u Kikindu gdje je 1913. počeo igrati nogomet. Njegova sportska svestranost brzo je došla do izražaja; tijekom odsluženja vojnog roka u Celju isticao se izvrsnim rezultatima u atletici, posebno na dionici od 400 metara, dok je u Zagrebu bio aktivan član Nogometnog kluba Sparta.

Prekretnica u njegovu životu zbila se 1926. godine u Beogradu, kada pod vodstvom Ivana Maksutova otkriva mačevanje. Njegov uspon u novom sportu bio je meteorski. Već 1928. godine pokreće osnivanje prvog beogradskog mačevalačkog kluba, a ubrzo postaje i glavni inicijator osnutka Jugoslavenskog mačevalačkog saveza, preuzimajući ulogu glavnog tajnika. Svoju vještinu potvrdio je i na borilištima, osvojivši naslove prvaka države 1928. i 1929. godine. Njegova stručnost prepoznata je i u najvišim krugovima, pa je u Jugoslavenskom olimpijskom odboru obnašao odgovornu dužnost blagajnika u razdoblju od 1931. do 1936. godine.

Povratak u Zagreb 1930. godine označio je novu fazu u njegovu djelovanju. Kao natjecatelj zagrebačke Concordije, nastavio je dominirati, ali je istodobno postao i administrativni stup sporta. Bio je save-

zni kapetan reprezentacije, tajnik Zbora sudaca te jedan od urednika prvih službenih pravila i pravilnika mačevalačkog sporta izdanih 1932. godine. Njegov rad nije bio ograničen samo na mačevanje; značajan trag ostavio je i u Zagrebačkom nogometnom podsavezu, gdje je obnašao razne dužnosti sve do početka Drugog svjetskog rata. Preminuo je u Opatiji, ostavivši iza sebe nasljeđe čovjeka koji je mačevanje pretvorio iz plemićke vještine u modernu sportsku disciplinu.

Njegov doprinos karlovačkom kraju i cjelokupnom nacionalnom sportu ostaje zabilježen kroz brojne saveze, klubove i časopise koje je pomogao osnovati i uređivati.

RUDOLF DIMIĆ

Pionir plivanja na strujama Korane

Rudolf Dimić (1885. – 1935.) nestor hrvatskog plivanja, jedan od onih pionira koji su snagu rijeke i ljepotu pokreta pretvorili u natjecateljski sport. Njegov nastup na legendarnom Prvenstvu Hrvatske i Slavonije u Karlovcu 1911. godine, gdje se borio s riječnim strujama Korane na dionicama od dva kilometra, ostaje upisan kao jedan od temeljaca plivačke kulture.

Kao istaknuti haškovac i sportski djelatnik, gradio je mostove između Zagreba i Karlovca, ostavljajući iza sebe nasljeđe discipline i ljubavi prema vodi. Pripadao je prvoj generaciji hrvatskih plivača koji su kroz sekciju HAŠK-a udarili temelje ovom sportu. U vrijeme kada su bazeni bili rijetkost, a natjecanje se odvijalo u otvorenim vodama, bio je jedan od najistaknutijih natjecatelja i propagator plivačkih vještina.

Ključni trenutak za karlovačku sportsku povijest zbio se krajem kolovoza 1911. godine. Tada je u Karlovcu održano povijesno Prvenstvo Hrvatske i Slavonije. Sudjelovalo je više od trideset natjecatelja, a rijeka Korana bila je poprište iznimnih napora. Dimić je nastupio u najtežoj disciplini – plivanju na dvije tisuće metara – gdje je osvojio treće mjesto s vremenom (39,8), lavovski se boreći protiv riječnog toka i jake konkurencije zagrebačkog HAŠK-a i karlovačke Olimpije. Uz to, potvrdio je svoju svestranost osvajanjem drugog mjesta na sto metara prsno.

Dimićeva uloga nije završila na rubu plivališta. Bio je referent plivačke sekcije Hrvatskog športskog saveza, zadužen za razvoj i organizaciju sporta na nacionalnoj razini. Njegov entuzijazam održao je sekciju aktivnom kroz desetljeća, od zimskih treninga u bazenu Terapije do ljetnih vježbi na Savi.

Ostao je zapamćen kao sportaš koji je duboko razumio važnost Karlovca i njegovih rijeka za razvoj plivanja. Njegov doprinos prvoj velikoj plivačkoj manifestaciji na Korani služi kao trajni podsjetnik na samom početku plivačkog sporta u kojem je Karlovac imao jednu od vodećih i najprogresivnijih uloga u zemlji.

DRAGUTIN DRVODELIĆ

Nogometni učitelj s dva naslova prvaka

Dragutin Drvodelić (1920. – 1998.) - njegova sportska putanja, koja se protezala kroz nevjerojatnih šezdeset i šest godina, povezala je zagrebačke travnjake, splitski Hajduk i dugoreški nogomet u jedinstvenu priču o predanosti, znanju i pedagoškom daru kojim je odgajao generaciju igrača. Bio je istaknuti nogometaš, trener i nogometni pedagog čije je ime postalo sinonim za stručnost u regiji.

Prve nogometne korake napravio je u Zagrebu nastupajući pod neobičnim pse-

udonimom dr. Vodelić. Igrao je za brojne zagrebačke klubove poput Segeste, Tomislava i HAŠK-a, prije nego što je 1940. godine debitirao za Građanski, postigavši odmah dva pogotka. Nakon ratnih godina provedenih u Concordiji i Tekstilcu te kraćeg boravka u vojnom klubu Mornar, 1950. godine prelazi u Hajduk. S ekipom iz Splita ostvario je svoje najveće igračke uspjehe, osvojivši naslove državnog prvaka 1950. i 1952. godine.

Povratak u Dugu Resu 1953. godine označio je veliku prekretnicu za lokalni sport jer je on bio prvo veliko, afirmirano nogometno ime koje je stiglo u klub s obale Mrežnice. Za NK Duga Resa aktivno je nastupao sve do 1964. godine, nakon čega je otišao u Alžir gdje je uspješno trenirao drugoligaški Oran. Po povratku 1968. godine, sav svoj entuzijazam usmjerava na rad s mladima te već sljedeće godine pokreće Pionirsku školu nogometa, prvu takvu instituciju na području Karlovačkog podsaveza.

Ostao je zapamćen kao izniman učitelj koji je imao rijedak dar približiti nogometnu vještinu mladima. Njegov trenerski autoritet bio je ključan u mnogim teškim trenucima, uključujući i uspješno spašavanje Karlovca od ispadanja iz lige u sezoni 1961./62. Osim nogometa, bio je i strastveni ljubitelj stolnog tenisa te dugogodišnji član STK Duga Resa.

Njegov trenerski i ljudski autoritet bio je neupitan, a za svoj neizmjeran doprinos sportu dobio je priznanje za životno djelo kao krunu karijere čovjeka koji je nogomet dao cijeloga sebe.

ARTUR DUBRAVČIĆ

Prvi kapetan i povijesni strijelac

Artur Dubravčić (1894. – 1969.), poznat pod nadimkom Ture, bio je istinsko utjelovljenje nogometnog viteštva, svestranosti i inteligencije. Rođen je u Vrbovskom, ali je svoj blistavi nogometni put započeo upravo u Karlovcu. Kao nadareni srednjoškolac, 1908. godine bio je jedan od suosnivača Sportskog kluba Olimpija, kolektiva koji je postao pravi simbol rane karlovačke sportske scene. Njegov nesvakidašnji talent ubrzo ga je

odveo u zagrebačku Concordiju, gdje je izrastao u jednog od najboljih nogometaša svog vremena, prepoznatljivog po zelenom dresu i neusporedivom pregledu igre kojim je definirao ulogu modernog srednjeg pomagača.

Dubravčićevo ime ostaje neraskidivo vezano uz same početke državne reprezentacije. Nosio je kapetansku traku u prvoj povijesnoj utakmici protiv Čehoslovačke na Olimpijskim igrama u Antwerpenu 1920. godine. Već na istoj turneji, u utakmici protiv Egipta, postiže prvi pogodak u povijesti reprezentacije, čime osigurava svoje trajno mjesto u svim sportskim almanasima. Zanimljiv je i iznimno rijedak podatak da je u svih svojih devet nastupa za reprezentaciju uvijek predvodio momčad kao kapetan, uključujući i nastup na Olimpijskim igrama u Parizu 1924. na kojima nije nastupio. Suvremenici su ga opisivali kao idealnog igrača sredine terena – tjelesno snažnog, iznimno brzog i tehnički potkovanog asa koji nikada nije zloupotrebljavao svoju nadmoć, već je bio oličenje fair-playa.

Nakon dugogodišnje igračke karijere, Dubravčić je ostao duboko ugrađen u nogometno tkivo kao ugledni međunarodni sudac, podsavezni izbornik Zagreba te cijenjeni sportski novinar koji je pisao za Ilustrirane sportske novosti i Politiku.

Iako je preminuo neposredno prije nego što mu je uručeno najveće jubilarno priznanje Saveza, Artur Dubravčić ostaje u sjećanju kao prva prava nogometna superzvijezda potekla iz karlovačke sportske kolijevke.

PAVAO DUDAŠ

Plemeniti div u magičnom četverokutu

Pavao Pajo Dudaš (1930. – 2000.) s korpulentnim stasom, ali iznimno mirnom i dobroćudnom naravi, postao je jedan od najboljih karlovačkih teškaša, ostavivši neizbrisiv trag kao vrhunski sportaš i sportski djelatnik koji je sportsku dušu Dugorešana budio boksačkim priredbama. Bio je istaknuti boksač teške kategorije kojeg su mlađe generacije poznavale kao mirnog i srdačnog čovjeka, dok su ga ljubitelji boksa pamtili po impresivnom sto i dva službena meča u ringu.

Sportski put započeo je 1948. godine baveći se atletikom, no sudbonosni susret s boksačkim stručnjakom Robertom Bukovcem usmjerio ga je u čarobni četvrti kut. Prvu pobjedu ostvario je nokautom već u drugoj rundi, čime je započela karijera duga petnaest godina u kojoj je upisao samo osam poraza, dok je četiri puta boksao neodlučeno. Tijekom aktivne karijere nastupao je za karlovačku Slobodu i Radnik, zagrebačku Lokomotivu, a dok je boravio u vojsci, boksao je za beogradski Partizan, bivajući u to vrijeme jedan od njihovih najuspješnijih boraca. Njegov talent potvrđen je 1950. godine kada je postao prvak Hrvatske u teškoj kategoriji, godinu kasnije zauzeo je treće mjesto na ljestvici najboljih boksača bivše države. Iako se iz ringa službeno povukao 1963. godine, sport je ostao vjeran kroz neumoran rad u sportskim društvima Duge Rese.

Kao istaknuti sportski djelatnik više od dvadeset godina uspješno je djelovao u NK Duga Resa, ali njegova najveća želja bila je ponovno oživjeti boksački žar među mladim Dugorešanima, organizirajući atraktivne revijalne priredbe u Društvenom domu.

Pamtili su ga kao čovjeka iznimnog poštenja i dubokog razumijevanja, koji je svojim prepoznatljivim sportskim duhom čvrsto spajao Karlovac i Dugu Resu. Njegovo ime ostaje upisano u povijest kao simbol istinskog borca koji je i izvan ringa uvijek ostao plemenit.

ZDRAVKO FRANK

Svestrani pionir i rekorder s početka stoljeća

Zdravko Frank (1888. – 1957.) protagonist je ranog razdoblja karlovačke sportske povijesti, vitez sporta koji je svoju svestranost potvrdio postavljanjem nacionalnih rekorda u atletici i plivanju. Kao istaknuti član karlovačkih klubova s početka 20. stoljeća, nije bio samo vrhunski natjecatelj, već i istinski vizionar koji je svojim rezultatima i sportskim duhom trasirao put generacijama koje su Karlovac kasnije pretvorile u nezaobilaznu točku na sportskoj karti Hrvatske.

Pripadao je krugu obrazovanih i entuzijastičnih mladih ljudi koji su u Karlovac donosili moderne sportske trendove iz tadašnjih europskih središta. Njegovo djelovanje tijekom 1910-ih godina obilježeno je nevjerojatnom svestranošću; bio je podjednako uspješan na atletskoj stazi kao i u vodi, što je u to vrijeme bila odlika samo najboljih sportaša. Natječući se za karlovačke klubove, prvenstveno kroz tadašnje sportske sekcije koje su udarale temelje organiziranom vježbanju, postao je jedan od prvih sportaša s ovih prostora čije je ime odzvanjalo nacionalnim okvirima, rušeći rekorde i postavljajući nove standarde izvrsnosti.

U povijesti hrvatske atletike ostat će zapamćen po rezultatima na kratkim stazama i u skakačkim disciplinama, dok je u plivanju bio jedan od pionira koji su promovirali ovaj sport u vrijeme kada su se prva natjecanja održavala na rijekama. Njegovi rekordi iz razdoblja oko 1911. godine nisu bili samo brojke u almanasima, već dokaz sustavnog rada i talenta u godinama koje su prethodile Prvom svjetskom ratu.

Frankov doprinos karlovačkom sportu bio je višestruk; on je svojim nastupima utjelovio ideal sportaša onoga vremena – snažnog, discipliniranog i predanog, čime je postao trajna inspiracija i neizostavno ime u svakom abecedariju sportskih velikana grada na četiri rijeke.

BOGOMIL GRILC

Čovjek-ptica s koranskih tornjeva i graditelj karlovačkog leda

Bogomil Grilc (1903. – 1980.) veliko je ime naših vodenih i zimskih sportova, čovjek koji je postao sinonim za tehničku savršenost, eleganciju i hrabrost. Rođen je u Ljubljani kao Gotfrid Engelbert, no kroz cijelu sportsku povijest i u sjećanju sugrađana ostao je zapamćen kao Bogomil ili

jednostavno Bog. Zanimljiv detalj vezan uz njegovo ime krije se i na spomeniku na gradskom groblju u Jastrebarskom, gdje je zapisano ime Bogumil. Grilc nije bio samo gospodar zraka i vode, već i istinski vizionar na ledu, svestrani sportski referent i stručnjak koji je vlastitim rukama postavljao temelje modernog plivanja i hokeja u gradu na četiri rijeke.

Svoju sportsku karijeru započeo je u ljubljanskoj Iliriji, a nakon teške ozljede šake koja ga je ostavila lakšim invalidom, s nevjerojatnom se upornošću posvetio skokovima u vodu. U Karlovac dolazi 1928. godine, a već od 1930. postaje glavni stup plivačke sekcije Karlovačkog sportskog udruženja.

Upravo je zbog njegovih nevjerojatnih sposobnosti na Foginovom kupalištu, zaslugom Dragutina Fogine mlađeg, podignuta legendarna drvena skakaonica od deset metara (prema projektu poznatog projektanta skakaonice na Planici Stanka Bloudeka). Bio je prvi skakač u državi koji je izveo salto s dva i pol okreta, čovjek zbog kojeg su se podizali visoki tornjevi i koji je od očarane publike tražio potpunu tišinu kako bi se sjedinio s visinom.

Karlovcu je donio prvu zlatnu medalju s državnog prvenstva, a potom je na domaćoj skakaonici postao i dvostruki seniorski prvak države na dasku i tornju. Njegova dominacija trajala je desetljećima, pa je tako ukupno četiri puta bio prvak Jugoslavije i dva puta prvak Hrvatske, osvojivši svoj posljednji naslov u četrdeset petoj godini života.

Tri je puta bio kandidat za Olimpijske igre, u Parizu, Amsterdamu i Los Angelesu, no nedostatak financijskih sredstava i nesretna ozljeda glave na treningu spriječili su ga da ponese karlovačko ime na najveću svjetsku pozornicu.

Uz fascinantne letove s tornja bio je i ključni igrač karlovačkog hokeja na ledu. Kao pouzdani vratar KSU-a i Primorca sudjelovao je u povijesnim međunarodnim utakmicama, a bio je i priznat stručnjak za pripremu voditelja, trener te jedan od osnivača hokejskog kluba i Jugoslavenskog klizačkog saveza.

Nakon rata seli u Jastrebarsko, ali ostaje vjeran karlovačkom sportu nastupajući za Fiskulturno društvo Udarnik, s kojim osvaja svoja posljednja zlata.

IZIDOR GROSS

Arhitekt karlovačke šahovske misli

Izidor Gross (1866. – 1942.) središnja je osoba karlovačkog sportskog, intelektualnog i društvenog života na prijelazu stoljeća, čovjek koji je šahovsku ploču pretvorio u prepoznatljivi simbol grada. Kao ugledni nadrabin karlovačke židovske općine i čovjek iznimne širine i kulture, šah je promatrao ne samo kao igru, već kao čistu umjetnost i znanost. Njegov najznačajniji doprinos dogodio se 1908. godine, kada je utemeljio Karlovački ša-

hovski klub, jedan od najstarijih i najaktivnijih klubova u ovom dijelu Europe, čime se grad na četiri rijeke čvrsto povezao s tadašnjim europskim središtima kulture i sporta.

Bio je svjetski priznati pionir šahovske problematike. Kao jedan od prvih hrvatskih sastavljača šahovskih problema, redovito je objavljivao svoje originalne radove u vrhunskim svjetskim časopisima, donoseći Karlovcu golem međunarodni ugled. Godine 1909. objavio je „Šahovsku abecedu“, prvu šahovsku knjigu tiskanu u Karlovcu, koja je desetljećima služila kao temeljni udžbenik generacijama mladih igrača šaha.

Zahvaljujući njegovom osobnom ugledu i trudu, Karlovac je početkom dvadesetog stoljeća postao nezaobilazna postaja za najveće šahovske majstore i poprište značajnih turnira tadašnje Monarhije.

Njegova tragična sudbina i nasilni svršetak života u ratnim godinama ne umanjuju sjaj nasljeđa koje je ostavio – nasljeđa koje i danas živi kroz svaki šahovski problem zapisan u povijesti, stojeći kao trajni podsjetnik na zlatno doba karlovačkog intelektualnog nadmetanja.

ALEKSANDAR GRUDIĆ

Posvećeni šahovski učitelj, majstorski kandidat i sportski pregalac

Aleksandar Grudić (1938. – 2026.) u Karlovcu je ostavio neizbrisiv trag kao dugogodišnji šahist, pedagog i jedan od najvažnijih promotora šaha u regiji.

Po zvanju diplomirani pravnik, radni vijek proveo je kao direktor Općeg sektora u karlovačkoj tvornici „Josip Kraš“, a djelovao je i u Podravci te „Rade Končaru“. Uz poslovnu karijeru, istaknuo se i kao sportski dužnosnik u Hrvatskom vaterpolskom savezu i Hrvatskom savezu sinkroniziranog plivanja.

Svoj je životni put posvetio šahu, noseći status majstorskog kandidata. Već davne 1949. godine bio je najmlađi osnivač Šahovskog društva Karlovac, s kojim je ostvario povijesne klupske uspjehe, poput dijeljenja trećeg i četvrtog mjesta na prvenstvu Hrvatske 1957. godine, kada je kao najuspješniji igrač predvodio momčad na prvoj ploči.

Branio je boje reprezentacije Gimnazije Karlovac, s kojom je 1955. osvojio prvo srednjoškolsko momčadsko prvenstvo Hrvatske, a u proljeće 1953. godine nastupio je i za hrvatsku reprezentaciju na velikom povijesnom susretu sa Slovenijom na sto ploča.

Najveći dio svog nasljeđa izgradio je u radu s mladima. Desetljećima je, putujući vlakom na relaciji Zagreb–Karlovac, besprijekorno i nesebično podučavao šahu generacije djece i mladih u Karlovcu, Zagrebu i Dugoj Resi. Samo u karlovačkoj Knjižnici za mlade od 2005. godine šahovskim je tajnama podučio više od tri tisuće polaznika.

Svoja sjećanja i bogato iskustvo pretočio je i u knjigu „Gospodin šah“. Pamtit će ga se po iznimnoj skromnosti, domoljublju i trajnoj posvećenosti šahovskoj plemenitoj vještini, čime je zadužio sportsku povijest Karlovca i Hrvatske.

JOHN HAVLICEK

Odjeci slunjskih prezimena u dresu Celticsa

John Havlicek (1940. – 2019.) - iako je povijest NBA lige napisana na parketima Bostona i Los Angelesa, njezini su rukavci nerijetko sezali do malih europskih regija. Među velikanima čije podrijetlo budi veliko zanimanje istraživača je i John „Hondo“ Havlicek, čija majčinska linija nosi jedno od najprepoznatljivijih prezimena karlovačkog i slunjskog zaleđa.

Legendarni kapetan Boston Celticsa i osvajač osam NBA prstenova, bio je sin češkog doseljenika i majke Amande, rođene Turkalj. Upravo prezime Turkalj predstavlja čvrstu i neupitnu poveznicu s hrvatskim prostorom; ono je povijesno najgušće naseljeno i duboko ukorijenjeno na ponosnom području Slunja i Rakovice. Iz tog su kraja, u velikim iseljeničkim valovima s kraja devetnaestog i početka dvadesetog stoljeća, brojni nositelji ovog prezimena krenuli put američkih industrijskih središta poput Ohia, gdje je John i rođen.

Iako je bio Amerikanac u punom smislu riječi, obiteljsko podrijetlo s majčine strane svrstava ga u krug sportskih velikana čiji su korijeni potekli iz krševitog i ponosnog kraja u slivu rijeka Slunjčice i Korane. Spomen njegova prezimena Turkalj u kontekstu NBA povijesti ostaje iznimno zanimljiva crtica o tome kako su geni upornosti, čvrstoće i snage iz našeg podneblja pronašli svoj put do najvećih i najglamuroznijih sportskih pozornica svijeta.

U američkim sportskim analizama Havlicek je ostao upamćen po nevjerojatnoj fizičkoj izdržljivosti, čeličnim plućima i radnoj etici koja je postala mjerilo za buduće generacije.

EMIL HOFMAN

Desetobojac koji je gradio olimpijske temelje

Doktor Emil Hofman (1940. – 2018.) bio je istinski stručnjak sportske pedagogije i kineziološke struke u Hrvatskoj. Od mladenačkih dana na atletskim stazama, gdje je dominirao u disciplini 110 metara s preponama, najtežoj disciplini, desetoboju, do dekanske časti na Kineziološkom fakultetu, Hofman je vjerovao u sport kao sredstvo povezivanja mladih i naroda. Njegova uloga u osnivanju Hrvatskog olimpijskog odbora i pokretanju igara Alpe-Jadran svjedoči o vizionaru koji je razumio da sport gradi čvrste mostove tamo gdje politika i granice to ne mogu.

Njegova natjecateljska svestranost bila je doista impresivna. Kao vrsni preponaš, skakač s motkom i desetobojac više

je puta osvajao naslove prvaka Hrvatske i bivše države, upisavši i šest nastupa za juniorsku reprezentaciju Jugoslavije. Ta praktična i duboka spoznaja o sportskom naporu bila mu je savršena podloga za znanstveni put. Nakon magisterija i doktorata iz kineziologije, izgradio je uglednu akademsku karijeru na Kineziološkom fakultetu u Zagrebu. Kao dekan usmjeravao je razvoj kineziologije kao priznate znanosti, ali nikada nije izgubio dragocjeni dodir s terenom.

Bio je pokretač i dugogodišnji organizator sportskih igara Radne zajednice Alpe-Jadran, čvrsto vjerujući da su upravo susreti mladih najbolji ulog u mirnu i stabilnu budućnost regije. Njegov organizacijski talent bio je presudan u najvažnijim trenucima modernog sporta.

Kao član Izvršnog odbora Hrvatskog športskog saveza na početku devedesetih godina prošlog stoljeća, izravno je i aktivno sudjelovao u povijesnom osnivanju HOO-a. Svoj stručni autoritet ugradio je i u Hrvatski atletski savez, uspješno vodeći Stručni savjet u razdoblju kada se stvorila nova era nacionalne atletike, ostajući zapamćen kao pedagog koji je znanost stavio u službu pobjede. U periodu od 1966 do 1967 profesionalni je trener SOFK-e Karlovac za atletiku.

KATICA HORVATIĆ

Od gimnazijskih dvorana do međunarodnih gimnastičkih borilišta

Katica Horvatić (Ladvenjak, 1943.) postoje pedagogije koje svoj poziv ne završavaju zvonom za kraj sata, već ga nastavljaju u sportskim dvoranama, na natjecanjima i u organizacijskim strukturama koje pokreću sport jednog grada. Ona je upravo takva ličnost – dugogodišnja profesorica karlovačke Gimnazije, međunarodna gimnastčka sutkinja i predsjednica koja je svojim autoritetom i stručnošću desetljećima čuvala ugled karlovačkog Sokola.

Svoj sportski i životni put neraskidivo je vezala uz Karlovac i Zagreb, gdje je 1967. godine diplomirala na Fakultetu za fizičku kulturu. Odmah po završetku studija zaposlila se u Gimnaziji Karlovac, gdje je ostala sve do 1998. godine. Bila je mentorica generacije mladih sportaša, vodeći školske selekcije u ritmičkoj gimnastici, odbojci, rukometu i folkloru, uvijek prilagođavajući radne uvjete i talente svojih učenika.

Njezin matični dom u sportskom smislu bio je Gimnastički klub Sokol, nekadašnji Ivo Marinković. Od rane mladosti bila je vježbačica i natjecateljica, a nakon studija vratila se u klub kao trenerica i sutkinja. Njezin uspon u svjetskoj gimnastici bio je strelovit te 1980. godine polaže ispit za međunarodnu sutkinju, nakon čega dijeli pravdu na najvećim svjetskim natjecanjima, uključujući Mediteranske

igre u Splitu 1979. godine, Svjetski kup u Zagrebu 1982. godine, Prvenstvo Balkana u Ankari 1983. godine te Univerzijade u Zagrebu 1987. godine.

Kao predsjednica kluba i dugogodišnja članica upravnih tijela bila je istinski glas struke i napretka. Njezin angažman protezao se i na čelu Društva pedagoga Karlovac, gdje se borila za bolje uvjete rada u školama. Čak i u mirovini, njezina ljubav prema radu s djecom nije prestala, što je potvrdila predanim vođenjem djece predškolskog uzrasta u klub punih deset godina, od 2007. do 2017. godine, ostajući upisana kao jedan od stupova karlovačke sportske pedagogije.

Za svoj nesebičan rad i doprinos sportu primila su brojna priznanja Hrvatskog gimnastičkog saveza, Karlovačke sportske zajednice i Grada Karlovca, uključujući i nagradu za životno djelo.

DRAGOJLA JARNEVIĆ

Prva dama hrvatskog alpinizma i narodnog preporoda

Dragojla Jarnević (1812. – 1875.) ostala je zapamćena u nacionalnoj povijesti kao jedna od najprosvjećenijih, najprogresivnijih i najodvažnijih žena svoga vremena. Iako je radila kao odgojiteljica na plemićkim dvorovima, njezin se stvarni, strastveni život odvijao u sferi književnosti, pedagogije i nevjerojatnih vanjskih pothvata koje je pedantno bilježila u svom čuvenom dnevniku. Upravo su ti zapisi otkrili svijetu njezinu duboku strast prema planinama i alpinistički podvig koji je trajno ušao u povijest.

Kada se ova karlovačka književnica 1843. godine, bosa i bez ikakve alpinističke opreme, odlučila popeti uz strme, gole stijene Okića, ona nije samo osvojila vrh, već je uopće ispisala prve stranice hr-

vatskog alpinizma. Njezin uspon s južne, znatno strmije strane, izveden u jeku ilirskog preporoda, smatra se prvim pravim alpinističkim usponom u Hrvatskoj. Pišući o tom vratolomnom plaženju po stijenama, opisala je kako je, potpuno prezirući pogibelj, skinula obuću i poput mačke se popela na vrh, ostavljajući iza sebe stazu koja i danas ponosno nosi njezino ime.

Njen društveni značaj sezao je daleko izvan planinskih vrhova. Pripadala je najuglednijim sudionicima hrvatskog narodnog preporoda, a njezina je važnost bila tolika da je njezin lik uvršten na glasoviti povijesni letak „Muževi ilirske dobe“ među najveće preporodne velikane.

Vodila je život posve slobodan od tadašnjih društvenih i bračnih okova, birajući put neovisnosti i intelektualnog stvaralaštva u rodnom Karlovcu, ostavivši u nasljeđe bezvremenu priču o ženi koja je, prkoseći strminama i običajima, trajno zadužila hrvatsku kulturu i sport.

JOSIP JURAŠIĆ

Ogulinski sokol s prvim međunarodnim priznanjima

Josip Jurašić (1893. – 1950.) pripada plejadi onih rijetkih, ranih sportskih vizionara koji su udarili same temelje organizirane tjelovježbe u našem zavičaju. Ovaj ponosni Ogulinac započeo je svoj sportski put u ranoj mladosti, postavši članom Hrvatskog sokola 1908. godine kao petnaestogodišnjak. Njegov iznimni prirodni talent i potpuna posvećenost gombanju, odnosno gimnastici, vrlo su brzo prerasli lokalne okvire i privukli pažnju šire sportske javnosti.

Već kao 16-godišnjak, na Sokolskom sletu na Sušaku 1909. godine prima visoko priznanje za uzorno i vrsno vježbanje, što je bio tek uvod u njegovu kasniju međunarodnu afirmaciju. Prvi veliki uspjeh izvan granica domovine postigao je na natjecanju Junačkog sokolskog zbora u Sofiji u lipnju 1910. godine, gdje je u svojoj kategoriji ostvario vrhunske rezultate.

Iste godine u Zagrebu uspješno završava zahtjevni tečaj za sokolske učitelje i prednjake, pokazujući izraženu sklonost prema pedagogiji i podučavanju mlađih naraštaja. Njegova gimnastička vještina posebno je zasjala na Svesokolskom sletu u Pragu 1912. godine, gdje je nagrađena za istaknuto vježbanje u svim disciplinama. Nakon Prvog svjetskog rata nastavlja nizati uspjehe i kao senior, osvojivši prvo mjesto na sletu Sokolske župe Rijeka u Crikvenici.

Zbog svojih izuzetnih ljudskih osobina i stručnosti, imenovan je zamjenikom načelnika ogulinskog Sokola, a 1921. godine postaje i učitelj gimnastike na Kraljevskoj realnoj gimnaziji u Ogulinu.

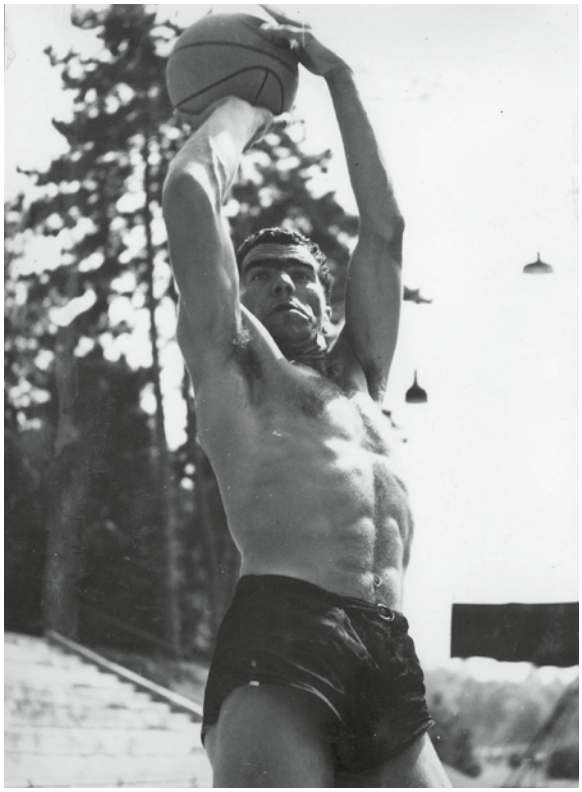
Njegov predani rad ostavio je trag u djelovanju Hrvatskog sokola, a vrijednosti tjelovježbe i discipline koje je promicao ostale su trajno utkane u temelje ogulinskog sporta.

ŽIVKO KASUN

Simbol zlatne ere karlovačkog „Želje“

Živko Kasun – Žir (1937. – 2009.) jedan je od najvažnijih protagonista karlovačke košarkaške povijesti. Svoje prve korake na parketu napravio je u Košarkaškom klubu Slavija, no njegovo ime postat će neraskidivo vezano uz Košarkaški klub Željezničar, u kojem je proveo od 1955. do 1971. godine. Sjajne igre nisu promakle ni selektorima pa je postao standardni reprezentativac Jugoslavije. Vrhunac njegove reprezentativne karijere dogodio se 1963. godine na Europskom prvenstvu, gdje je osvojio brončanu medalju, čime se svrstao u red rijetkih karlovačkih košarkaša s odličjem s velikih natjecanja.

Bio je igrač čija je elegancija pod obručima i vjernost plavom dresu Željezničara

postala mjerilo za sve buduće generacije. Zajedno sa suigračima Slobodanom Kolakovićem i Borisom Križanom činio je čuveni trio „K“, udarnu igru KK Željezničara koji je u to vrijeme bio strah i trepet na košarkaškim terenima diljem bivše države. Kao osvajač europske bronce, on stoji kao dokaz vremena u kojem je Karlovac bio nezaobilazna točka na košarkaškoj karti.

Svojom kvalitetom mogao je igrati u bilo kojem od tadašnjih europskih velikana ali je ostao vjeran svom „Želji“ i Karlovcu, prenoseći na mlađe generacije duh zajedništva i borbenosti. Njegov doprinos karlovačkom sportu; bio je i ostao simbol vremena u kojem se košarka igrala s posebnom strašću, a dres Željezničara nosio je s neizmjernim ponosom.

JURAJ KATALINIĆ

Svestrani as i prvi ogulinski profesor fizičke kulture

Juraj Katalinić – Jura (Ogulin, 1940.) utjelovljenje je svestranosti koja je karakterizirala zlatno doba našeg sporta. Kao prvi Ogulinac sa zvanjem profesora fizičke kulture i diplomirani viši nogometni trener, kroz desetljeća djelovanja postao je poveznica između vrhunskog natjecateljskog duha i vrhunske sportske pedagogije, ostavivši neizbrisiv trag u nogometu, rukometu i obrazovanju mladih naraštaja.

Sportski put započeo je gimnastikom, da bi kroz gimnazijske dane nastavio kroz košarku, rukomet, nogomet, skijanje i stolni tenis. Prije odlaska na studij u Zagreb, branio je boje RK Jedinstva i RK Građevinara, a dolaskom na fakultet postaje član prvoligaške momčadi Mladosti i reprezentacije Zagreba. Bio je fenomen svog vremena – jedan od rijetkih rukometaša koji je podjednako ubojito igrao i lijevom i desnom rukom.

Paralelno s rukometom, gradio je veliku nogometnu karijeru igrajući za NK Karlovac u Drugoj ligi, prvoligaš NK Zagreb, pa čak i u Parizu, da bi se 1967. vratio u rodni Ogulin kao profesor i trener.

Osim na terenu bio je nezaobilazan u sportskoj upravi i struci. Kao glavni urednik „Vjesnika“ Društva pedagoga fizičke kulture, član Izvršnog odbora SOFK-e Hrvatske te dugogodišnji tajnik Zbora nogometnih trenera Zagreba, sustavno je unapređivao struku.

Volonterski rad i vođenje školskih momčadi donijeli su mu brojna priznanja, uključujući titulu profesora-mentora i priznanja strukovnih udruženja. Kruna njegove dugogodišnje posvećenosti stigla je 2025. godine, kada mu je dodijeljeno priznanje Zajednice športova Karlovačke županije za životno djelo, čime je trajno potvrđen njegov status istinskog velikana našeg kraja.

VELIMIR KATUŠIN

Tri desetljeća amaterskog entuzijazma veslanja na Kupi

Velimir Katušin (1936. – 2004.) - malo je onih koji su s tolikom postojanošću i skromnošću služili svom sportu kao Veljko Katušin. Od prvih pionirskih zaveslaja u veslačkom klubu s Dubovca u poslijeratnim godinama do odgovornih funkcija u tehničkim komisijama. On je utjelovljenje sportskog radnika staroga kova – onoga što rezultat mjeri i kvalitetom naraštaja koje je odgojio. Njegova biografija svjedočanstvo je o vremenu kada je sport počivao na čistom entuzijazmu i neraskidivoj vezi čovjeka, čamca i rijeke.

Svoju punu sportsku afirmaciju doživljava u razdoblju od 1951. do 1955. godine nastupajući u juniorskom četvercu s kormilarom. U tom razdoblju postiže niz vrijednih rezultata, među kojima se posebno ističe prvo mjesto na međunarodnoj regati na Bledu 1953. godine. Iste i sljedeće godine, s posadom osvaja naslove prvaka Hrvatske te dominira na tradicionalnim susretima Zagreba i Beograda, dok su na prvenstvima Jugoslavije 1953. i 1954. godine zauzeli drugo visoko mjesto. Njegov doprinos veslanju nastavlja se 1956. godine kada započinje trenerski rad. Tijekom sedam godina odgojio je niz kvalitetnih veslača, od kojih su se neki probili do samog vrha tadašnjeg jugoslavenskog veslanja.

Nakon pauze zbog studija veterine i višegodišnjeg rada na terenu izvan Karlovca, 1972. godine ponovno se aktivno uključuje u rad kluba preuzimajući dužnost predsjednika Tehničke komisije Veslačkog kluba Korana. Njegov stručni ugled potvrđen je i 1976. godine imenovanjem u tehničku komisiju Veslačkog saveza Zagreba.

Za desetljeća neumornog rada u veslačkom sportu, VSZ ga je 1979. godine odlikovao prestižnom Zlatnom plaketom, a 2002. primio je KŠZ-ovu nagradu za životno djelo, čime je trajno priznat njegov veliki amaterski doprinos u unapređenju veslačkog sporta u Karlovcu.

ZLATKO KISELJAK

Od prvoligaškog košarkaša do trenera košarke

Zlatko Kiseljak (1943. – 2025.) bio je pripadnik generacije koja je karlovačku košarku držala u vrhu tadašnje Prve savezne lige. Kao igrač koji je stasao na legendarnom Šancu i kasnijim desetljećima ostao je vezan uz dvorane kao trener i djelatnik u sportskoj upravi, svoj profesionalni put u potpunosti je posvetio karlovačkoj košarkaškoj sceni i školskom sportu.

Započeo je 1959. godine u KK Metalcu, a najznačajnije igračke trenutke doživio je u dresu košarkaša Željezničara. Bio je dio generacije karlovačkih košarkaša koja je Karlovac pozicionirala kao važno košarkaško središte, a njegovi nastupi za juniorsku i seniorsku reprezentaciju Hrvatske i bivše države potvrdili su njegov tadašnji igrački status. Igrao je za reprezentaciju Hrvatske koja je u Šancu ugostila košarkaški tim USA NBA u All-star utakmici 1964. godine.

Nakon završetka igračke karijere 1973. godine, ostaje na košarci kao trener, vodeći momčadi Karlovca '67, Jugoturbine i Željezničara kroz različite rangove natjecanja.

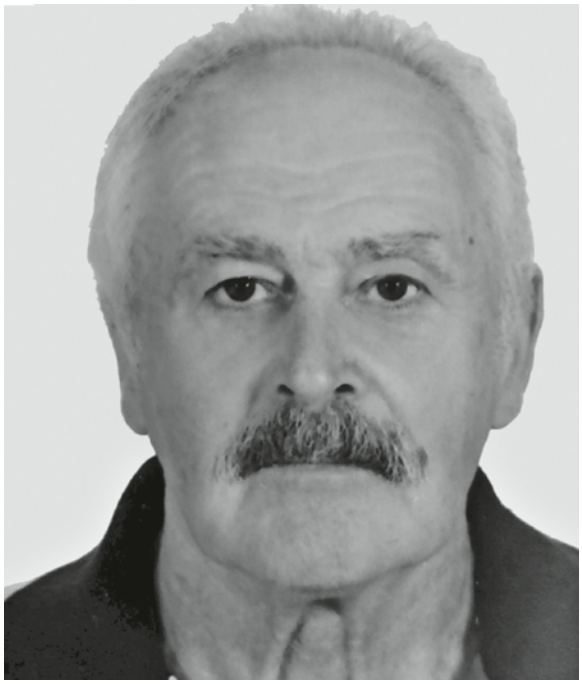
Drugu polovicu svog radnog vijeka proveo je kao aktivan sudionik u radu sportskih tijela. Od 1991. godine obnašao je različite dužnosti u Karlovačkoj športskoj zajednici te je bio član Upravnog odbora školskog sporta grada Karlovca. Za svoj dugogodišnji staž u sportskim strukturama primio je više priznanja, uključujući nagradu za životno djelo Županijskog školskog športskog saveza te priznanje Karlovačke športske zajednice 2006. godine, čime je zaokružen njegov višedesetljetni boravak u karlovačkom sportu.

ZDRAVKO KLANFAR

Atletski velikan i pedagog iz zlatne generacije

Zdravko Klanfar (1939. – 2026.) jedan je od boljih karlovačkih atletičara iz zlatne generacije karlovačke atletike, čovjek koji je najveći dio života proveo u Ozlju. Po zanimanju je bio nastavnik tjelesne kulture, diplomiravši na Višoj pedagoškoj školi u Zagrebu. Tijekom radnog vijeka predavao je u Ekonomskoj školi u Karlovcu, Srednjoj školi u Topuskom te osnovnim školama u Puli i Ozlju.

Atletikom se počeo baviti s 15 godina u Atletskom klubu Željezničar, gdje je njegov talent za bacanje koplja prepoznao tadašnji trener Ante Tešija. Već sa 16 godina nastupao je za seniorsku momčad kluba te bio član slavne generacije koja je osvojila više ekipnih naslova prvaka Hrvatske. Na pojedinačnim prvenstvima Hrvatske osvojio je naslov prvaka u bacanju koplja kao mlađi junior 1956. godine te kao stariji junior 1958. godine. Nastupao je za juniorsku i seniorsku reprezentaciju Hrvatske. Kao junior ostvario je osobni re-

kord od 58,90 metara, dok je u seniorskoj konkurenciji koplje bacio 64,46 metara. Ti rezultati i danas predstavljaju najbolje dosege u bacanju koplja u povijesti karlovačke atletike te ga svrstavaju uz bok velikanima karlovačkog sporta poput Račića, Kuzmanića i Ivičaka.

Po završetku školovanja ostao je aktivan u atletici kao natjecatelj i trener, a uz atletiku bavio se i rukometom. Kao profesor tjelesne kulture ostavio je dubok trag u odgoju brojnih generacija učenika, od kojih su mnogi ostvarili zapažene sportske rezultate, osobito u atletici. Pored toga, bio je strastveni uzgajivač golubova te višestruki prvak Hrvatske.

Tijekom Domovinskog rata bio je dragovoljac te prvi zapovjednik ozaljske postrojbe koja je sudjelovala u obrani Karlovca. Obnašao je i dužnost načelnika tadašnje Općine Ozalj, odnosno današnjeg Grada Ozlja.

Za svoj dugogodišnji sportski i društveni doprinos 2011. godine primio je priznanje Zajednice športova Karlovačke županije. Bio je sportaš, trener, pedagog i čovjek koji je svojim radom ostavio trajan trag u sportu, obrazovanju i društvenom životu svoga kraja.

FILIP KOK

Čovjek koji je Dugoj Resi usadio sportsku dušu

Filip Kok - Fićo (1903. – 1973.) desetljećima je stvarao temelje organiziranog sporta u Dugoj Resi – od sokolskog pokreta i školskog sporta do rada s mladima i razvoja rukometa, ostavivši neizbrisiv trag u generacijama sportaša i sportskih djelatnika. Bio je jedan od najvažnijih pokretača sportskog života u Dugoj Resi, dugogodišnji sportski radnik, pedagog i organizator.

Gotovo cijeli život posvetio je razvoju sporta, a danas ga se s pravom smatra začetnikom organiziranog sportskog pokreta u gradu. Već 1927. godine sudjelovao je u osnivanju prvog sportskog društva u Dugoj Resi, a posebno je ostao zapamćen po predanom radu s mladima i sustavnom razvoju školskog sporta.

Kao vrsni gimnastičar nastupao je za Hrvatski sokol, a 1931. godine bio je član hrvatske vrste na velikom svesokolskom sletu u Pragu. Istodobno se posvećivao organizaciji lokalnog sportskog života, prometnuvši se u jednog od ključnih ljudi za razvoj društava i natjecanja. Nakon Drugog svjetskog rata nastavio je intenzivno djelovati kao jedan od osnivača Fiskulturnog društva Duga Resa te dugogodišnji nastavnik tjelesnog odgoja. Radio je u školama u Dugoj Resi i Karlovcu, gdje su ga generacije učenika upamtile kao strogog, ali iznimno predanog pedagoga. Posebno se istaknuo u radu sa ženskim ekipama; pod njegovim su vodstvom dugoreške rukometašice ostvarile značajne uspjehe, čime je sport u gradu dobio snažan organizacijski temelj. Njegova je obitelj također bila neraskidivo vezana uz sport – sinovi Filip, Josip i Krešimir aktivno su se bavili sportom, dok je Jarmila bila uspješna rukometašica.

Za svoj dugogodišnji doprinos primio je brojna priznanja. Sportski savez općine Duga Resa dodijelio mu je nagradu za životno djelo, a njegov rad vrednovan je i visokim sportskim odličjima tadašnje države, kao i priznanjima krovnih sportskih institucija, čime je njegovo ime trajno upisano u povijest hrvatskog sporta.

PETAR KOKOTOVIĆ

Pionir olimpizma i hrvatski as iz Plaškog

Petar Kokotović (1890. – 1968.) bio je jedan od prvih olimpijaca s karlovačkog područja, čovjek ličkih korijena koji je odnio najveću svjetsku snagu u Stockholmu. Njegov životni put, koji je počeo u rodnom Plaškom, a završio u Čikagu pod novim imenom, simbol je povijesnih previranja i nesalomljivog sportskog duha koji ne poznaje granice.

Ostaje upisan u povijest kao jedan od rijetkih sportaša iz Karlovačke županije koji su nastupili na ranim modernim Olimpijskim igrama. Kao vrhunski hrvač grčko-rimskim stilom, Kokotović je predstavljao tadašnju Austro-Ugarsku monarhiju na Olimpijskim igrama u Stockholmu 1912. godine. U iznimno jakoj konkurenciji u kategoriji do 70 kilograma, ostvario je fantastičan uspjeh osvajanjem visokog 4. mjesta, ostavši tik do olimpijskog odličja.

Nakon povijesnog nastupa u Švedskoj njegov životni put dobiva dramatičan zaokret. Poput mnogih svojih sunarodnjaka tog vremena, odlučio je potražiti bolji život s druge strane Atlantika. Emigrirao je u Sjedinjene Američke Države, gdje se nastanio u Čikagu. U novoj domovini promijenio je ime u Peter Kovick, pod kojim je nastavio svoj životni put, ali sjećanje na njegov podvig pod izvornim imenom ostalo je trajno zabilježeno u analizama hrvatskog sporta.

Iako je veći dio života proveo u tuđini, Petar Kokotović ostaje važna karika u lancu sportskih velikana Karlovačke županije. Njegovo četvrto mjesto iz 1912. godine postavlja ga uz bok Milanu Neraliću – kao pionir je krčio put budućim generacijama karlovačkih olimpijaca pa njegova priča podsjeća na to da su naši ljudi od najranijih dana bili ravnopravni sudionici svjetske sportske elite.

SLOBODAN KOLAKOVIĆ

Igrač čija je vještina nadilazila okvire lokalne sredine

Slobodan Kolaković – Boco (1937. – 2020.) od svoje pete godine neraskidivo je vezan uz Karlovac. Njegov sportski put obilježio je uspon karlovačke košarke u "društvo najboljih". Bio je dio povijesne generacije Željezničara koja je 1958. bez poraza osvojila prvenstvo Hrvatske i kroz kvalifikacije u Karlovcu osigurala povratak u Saveznu ligu. Bio je srce čuvene petorke koju su uz njega činili Diklić, Kasun, Križan i Jeličić – imena koja su postala sinonim za košarkašku euforiju u gradu na četiri rijeke.

Bio je aristokrat karlovačkih košarkaških terena, igrač čija je vještina nadilazila okvire lokalne sredine. Kao ključni član legendarne petorke Željezničara, bio je kreator pobjeda koje su Karlovčane godinama držale u samom vrhu jugoslavenske košarke. Pamti ga se i kao reprezentativca koji je s nevjerojatnom lakoćom parirao najboljima, ali i kao skromnog svjedoka povijesnog susreta s NBA velikanima u Šancu, ostavivši iza sebe uspomenu na simbol sportskog gospodstva i privrženosti svom gradu.

Tijekom šezdesetih godina, bio je jedan od najatraktivnijih igrača lige, što mu je donijelo dres reprezentacije u A i B selekcijama. O njegovoj kvaliteti najbolje govori podatak da su ga tadašnji stručnjaci smatrali trećim najboljim igračem generacije, odmah iza mitskih igrača Ive Daneua i Giuseppea Gjergje. Njegova karijera, koja se protezala kroz Slaviju, Željezničar i Karlovac '67, te zagrebačku Industromontažu i Osijek, bila je prožeta vrhunskim potezima koji su oduševljavali publiku.

Jedan od najupečatljivijih trenutaka njegove karijere bio je lipanj 1964. godine, kada je u karlovačkom Šancu nastupila američka all-star selekcija. Kolaković se prisjećao susreta s divovima poput Billa Russella i Oscara Robertsona te trenera Reda Auerbacha. Iako su Amerikanci bili kao momčad s drugog planeta, Kolaković i njegovi suigrači su im se suprotstavili poštovanjem i srčanošću koja je Karlovac učinila trajnim dijelom svjetske košarkaške uspomene.

Nakon odlaska u igračku mirovinu ostao je aktivan u veteranskoj košarci, čuvajući duh zajedništva koji je krasio njegovu generaciju, a košarku je u Šancu često haklao s puno mlađih od sebe. Izvan parketa, bio je jednako discipliniran. Maturirao je u karlovačkoj Gimnaziji, diplomirao pravo u Zagrebu, te je svoj radni vijek proveo kao inspektor u Poreznoj upravi i Financijskoj policiji.

Slobodan Kolaković preminuo je u 83. godini ostavivši iza sebe legendu o igraču koji je Šancu podario sjaj prvoligaške elite i utvrdio status Karlovca kao grada košarke.

MIROSLAV KOVAČEVIĆ

Visoka stručnost, tolerantnost i gospodski, uvažavajući pristup sportu

Miroslav Kovačević (Vukovar, 1944.) - rijetko se u jednoj osobi tako skladno nadopunjuju lik vrhunskog pedagoga i sportskog stručnjaka kao u slučaju profesora Miroslava Kovačevića. Kao prvi karlovački rukometni trener s diplomom, postavio je nove standarde profesionalnosti, dokazujući da su vrhunski sportski rezultati i odgoj mladih generacija utemeljeni na znanju, strpljenju i dubokom ljudskom uvažavanju.

Iz Vukovara u Karlovac doseljava se kao dječak 1957. godine, a grad na četiri rijeke ubrzo postaje pozornica njegova cjeloživotnog sportskog i prosvjetnog djelovanja. Nakon školovanja u Učiteljskoj školi i diplome na Fakultetu za fizič-

ku kulturu u Zagrebu, svoj je radni vijek posvetio Ekonomskoj školi u Karlovcu. Kao profesor, a kasnije i kao ravnatelj, nije samo modernizirao školu, već je u njezine temelje ugradio sportski duh, što je kulminiralo završetkom školske sportske dvorane 2008. godine – projektom u koji je uložio golem entuzijazam, trud i stručno znanje.

Njegova sportska biografija započela je košarkom u juniorima Željezničara i uspješnicima u streljaštvu, gdje je bio najuspješniji strijelac od 1962. do 1964. godine. No, rukomet je postao njegova trajna sudbina. Igrački put gradio je u klubovima Vihor i Turbina, no prava prekretnica dogodila se 1967. godine kada se počinje baviti trenerskim pozivom.

Tijekom četiri desetljeća trenerskog staža prošao je gotovo sve važne rukometne klubove – od Turbine i Banije (Tekstila), preko Duge Rese, do Dubovca i Karlovca, a kasnije i u sustavu Rukometne škole Karlovac. Posebno sjajno poglavlje ispisao je sa ženskom ekipom RK Dubovac, s kojom je 1985. osvojio prvenstvo Hrvatske i plasirao se u Drugu saveznu ligu. Isti uspjeh ponovio je i u ratnim devedesetima, kada je doslovno s ulice okupio novu generaciju djevojčica i doveo ih do samog vrha 1B Hrvatske lige.

Kroz cijelu karijeru krasile su ga osobine koje nadilaze iste rezultate: visoka stručnost, tolerantnost i gospodski, uvažavajući pristup sportu. Njegov rad i odgoj generacija igrača i igračica svjedoče o čovjeku koji je sport doživljavao prvenstveno kao sredstvo za izgradnju karaktera.

Dobitnik je Zlatne značajke Društva pedagoga fizičke kulture te Nagrade za životno djelo u sportu od KŠZ-a 2019. godine. Ostaje zapamćen kao istinski autoritet koji je rukomet u Karlovcu dao stručni dignitet i pedagošku dubinu.

MILAN KRAJAČIĆ

Majstor sprinta i škole trčanja

Milan Krajačić – Cic (1908. – 1992.) neumorni učitelj čija je škola sprinta postala zaštitni znak atletike na Savi. Od djetinjstva u karlovačkom Vodostaju gdje je rođen do trenerskih visina, zapamćen je kao stručnjak koji je u svakom koraku svojih sportaša nadogradio tisuće sati strpljivog rada na tehnici. Posvećenost detaljima i sposobnost da od atletičara stvori rekordere učinili su ga legendom koja je odgojila generaciju vrhunskih trkača.

Njegov životni put bio je raznolik – od školovanja za učitelja do karijere vojnog pilota – no prava mu je strast bila atletika. Nakon uspješnih nastupa za HAŠK, gdje je bio zapažen na domaćoj natjecateljskoj sceni, rano je prepoznao svoj poziv u trenerskom poslu. Već 1932. godine počeo je brusiti zanat u ŠK Marathon, da bi nakon Drugog svjetskog rata postao ključna osoba AAK Mladost iz Zagreba. Kao trener specijalist za sprint bio je poznat po svojoj nevjerojatnoj upornosti. Njegova se metoda temeljila na savršenom svladavanju osnova; nije dopuštao prolazne rezultate bez besprijekorne tehnike. Generacije atletičara sa Save pamte njegove treninge prožete "sitnim skokovima i visokim skipovima", vježbama koje su bile temelj njegove škole trčanja. Pod njegovom su palicom stasala velika imena poput Viktora Šnajdera i Rajka Milera kao i brojne druge zvijezde tog vremena.

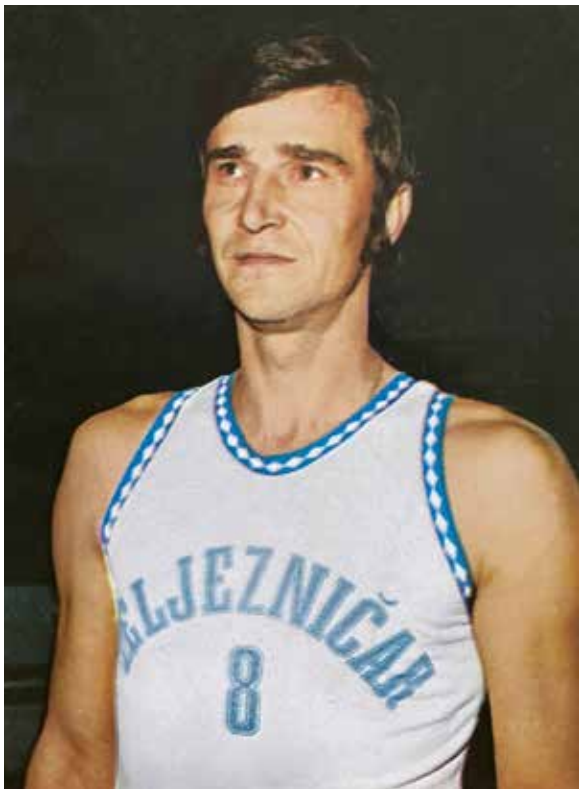
Osim rada na stazi, iznimno cijenjen bio je i kao sportski djelatnik u upravi Mladosti. Njegov rad i doprinos razvoju sporta prepoznati su kroz najviša priznanja – 1961. godine dobio je Trofej Mladosti, a 1980. prestižnu Republičku nagradu fizičke kulture. Dobitnik je i nagrade Zagrebačkog športskog saveza, čime je zaokružen njegov doprinos sportskoj za-

jednici kojoj je posvetio čitav život. U povijesti hrvatske atletike ostaje zabilježen kao mentor koji je razumio da se do vrhunskih rezultata stiže isključivo radom, disciplinom i ljubavlju prema svakom pretrčanom metru.

BORIS KRIŽAN

Zlatna ljevica iz legendarnog Šanca

Boris Križan (1939. – 2009.) u povijesti karlovačke košarke malo je imena koja izazivaju takvo strahopoštovanje kod protivnika i takvo divljenje domaćih navijača kao što je to bio Boris Križan. Popularni

Bobo bio je strijelac onog najfinijeg kova, igrač čija je preciznost postala legendarna, a njegova sposobnost da nemilosrdno zatrpa koševe protivnika uzdigla je karlovački Željezničar u same vrhove tadašnje jugoslavenske košarke.

Košarkaški put započeo je u KK Slaviji, no njegovo ime neraskidivo je vezano uz uspon KK Željezničara u prvoligaško društvo. Kroz šest sezona provedenih u elitnom rangu, odigrao je stotine utakmica, vodeći svoj klub do povijesnih uspjeha – osvajanja trećeg mjesta u prvenstvu države 1959. godine te dva polufinala kupa. Njegov talent nije promaknuo ni beogradskom Partizanu, gdje je u sezoni 1960. potvrdio status jedne od najubojitijih „ljevica“ lige, postigavši impresivnih 269 koševa u samo 17 utakmica. Ipak, srce ga je uvijek vraćalo Karlovcu, gdje je nastavio nizati koševe sve do odlaska u austrijski Heraklith, da bi igrački krug konačno zatvorio 1973. godine u svom matičnom klubu.

O Križanovoj igračkoj veličini najbolje svjedoči statistika: s ukupno 4377 postignutih koševa, zauzeo je visoko 23. mjesto na vječitoj listi strijelaca jugoslavenske lige, ostavivši iza sebe mnoga razvikana imena svjetske košarke. Njegova kvaliteta okrunjena je i reprezentativnim dresom; debitirao je za nacionalnu vrstu 1960. godine, a tri godine kasnije s Mediteranskih igara u Napulju donio je brončanu medalju.

Ostaje zapamćen ne samo kao vrhunski realizator, već kao simbol vremena u kojem je košarka u legendarnom Šancu bila stil života, a na njezin najsjajniji protagonist.

JAKOV KRMPOTIĆ

Izbornik i pedagog karlovačkog kuglanja

Jakov Krmpotić (1932. – 2003.) bio je *spiritus movens* karlovačkog kuglanja i vizionar koji je ovaj sport podigao na razinu vrhunske discipline. Ličanin rođen u Udbini, svoj je životni i sportski vijek ne-

KK Mostanje - Jakov Krmpotić stoji četvrti s lijeva

raskidivo vezao uz Karlovac, gdje je 1948. godine počeo nastupati za KK Kožarac neposredno nakon Drugog svjetskog rata. Tijekom bogate igračke karijere branio je boje niza karlovačkih klubova – od Metalca i Željezničara do Turbine i Korane – dominirajući kao omladinski i seniorski prvak podsaveza.

Prava snaga ležala je u struci; još 1958. godine postao je jedan od prvih školovanih kuglačkih instruktora u gradu, udarivši temelje stručnog rada koji će Karlovac učiniti kuglačkom velesilom. Kao jedan od prvih instruktora i dugogodišnji izbornik nacionalnih selekcija, spojio je tradicionalnu karlovačku ljubav prema kuglanju s modernim stručnim radom, ostavivši iza sebe nasljeđe koje i danas živi na gradskim kuglanama.

Organizacijski talent vodio ga je do čelnih mjesta Kuglačkog centra Karlovac i Zbora kuglačkih sudaca, dok je na nacionalnoj razini bio nezaobilazan član Predsjedništva i Stručnog savjeta Hrvatskog kuglačkog saveza. Posebno poglavlje njegove biografije ispisano je u razdoblju od 1988. do 1992. godine, kada je obnašao dužnost izbornika muške seniorske reprezentacije Hrvatske, vodeći najbolje kuglače u vremenima povijesnih promjena. Kasnije, od 1993. do 1998. godine, svoje je veliko iskustvo prenosio na najmlađe kao voditelj kadetske reprezentacije Hrvatske.

Dobitnik je brojnih priznanja za nesebičan rad u kuglačkom sportu, kao i za životno djelo. Karlovac ga pamti kao čovjeka koji je kuglanje živio svakim danom, pretvorivši lokalne kuglane u mjesto vrhunskog sportskog postignuća i pedagoškog rada. Njegovo ime ostaje sinonim za stručnost i odanost sportu koji je Karlovcu donio toliko radosti.

NADA BIRKO KUSTEC

Olimpijska pionirka koja je dom pronašla u gradu na četiri rijeke

Nada Birko Kustec (1931. – 2020.) prva je dama hrvatskog zimskog sporta, pionirka koja je na skijama prkosila vrijeme i prostore, utirući put budućim generacijama olimpijaca. Iako su njezini prvi sportski koraci vezani uz snježni Mrkopalj, njezin životni put trajno ju je vezao uz Karlovac gdje je kao ugledna sugrađan-

ka postala simbolom nepokolebljive volje i sportske ustrajnosti. Njezini koraci na snježnim stazama nisu bili samo potraga za rezultatom, već misija dokazivanja da se iz malih sredina, uz ogroman trud, može stići do najprestižnijih svjetskih borilišta.

Rođena Goranka zlatnim je slovima upisana u povijest hrvatskog sporta. U povijest je ušla kao prva hrvatska sudionica Zimskih olimpijskih igara, nastupivši u Oslu 1952. godine, a potom i četiri godine kasnije u Cortini d'Ampezzo. Njezina disciplina bila je skijaško trčanje, sport koji zahtijeva vrhunsku fizičku i iznimnu mentalnu snagu. U vremenima kada je ženski sport bio tek u usponu, svojom je pojavom i rezultatima rušila barijere, pokazujući nevjerojatnu eleganciju i moć na stazama diljem Europe.

Po završetku svoje legendarne karijere donosi važnu životnu odluku i trajno se nastanjuje u Karlovcu. Upravo je u gradu na osam obala provela najveći dio svog mirnog obiteljskog života i radnog vijeka. Karlovac ju je prihvatio s ponosom, a ona mu je uzvratila aktivnim sudjelovanjem u društvenom i sportskom životu zajednice. Bila je česta gošća sportskih manifestacija, uvijek rado viđena kao skromna svjedokinja povijesti koja je promovirala olimpijske vrijednosti među mladim Karlovčanima. Kao višestruka državna prvakinja i svjetski priznata sportašica u Karlovcu je ostala upamćena kao osoba iznimne vedrine koja je svoje znanje nesebično prenosila mlađima.

Dobitnica je brojnih najviših državnih i sportskih priznanja, a karlovačka sportska javnost oduvijek se s ponosom ističe kao "svoju" olimpijku. Život u Karlovcu povezao je planinsku čvrstoću njezinih skijaških početaka s građanskom gospodštinom njezina novog doma. U monografiji velikana zauzima počasno mjesto kao žena koja je prva "probila led" i Karlovcu donijela sjaj prvog zimskog olimpijskog duha.

ZDENKO KUZMANIĆ

Europski rekorder i stup karlovačke atletike

Zdenko Kuzmanić (1926. – 1990.) simbol je upornosti i tehničke profinjenosti, sportaš koji je troskok pretvorio u umjetnost preciznosti. Od osnivanja klubova u poslijeratnim godinama do postizanja europskog rekorda na međunarodnoj sceni, bio je motorna snaga karlovačke atletike. Njegov prijelaz s natjecateljske staze u trenerske i predsjedničke vode bio je prirodan put čovjeka koji je atletiku razumio u srcu, a njezinu budućnost gradio s vizijom i autoritetom.

Zdenko Kuzmanić, prvi s lijeva

Rođen u mjestu Jesenice kod Splita, već godinu dana kasnije s roditeljima dolazi u Karlovac, koji postaje njegov dom i životno polazište. Sportsku svestranost pokazao je vrlo rano; kao mladić u Vojniću osnovao je NK Petrova gora, a okušao se čak i u konjičkom sportu. Ipak, sudbina mu je bila atletska staza. Od 1949. do 1959. godine dominirao je u dresu karlovačkog Željezničara, postavši višestruki prvak Hrvatske i jednom prvak Jugoslavije, 1960. kao član AK Dinamo Zagreb, u svojoj najdražoj disciplini – troskoku.

Vrhunac njegove natjecateljske karijere zbio se 1957. godine u švedskom Kristianstadu. Na prvenstvu Europe Međunarodnog sportskog saveza željezničara (USIC), nastupajući kao član reprezentacije jugoslavenskih željezničkih klubova, postigao je europski rekord u troskoku sa 14,98 metara i osvojio zlatnu medalju koja je Karlovcu donijela svjetski sjaj, nadmašivši svoj dotadašnji rekord od 14,68 m postignut 1955. u Subotici. Rekord Hrvatske u troskoku držao je punih 19 godina – najprije s daljinom od 14,53 m iz 1955., a potom i s 15,12 m postignutim 1957., koji se na vrhu zadržao sve do 1974. godine. Za reprezentaciju Hrvatske nastupao je 12 godina, dok je za reprezentaciju Jugoslavije zabilježio šest nastupa, uključujući učešće na Balkanskim atletskim igrama u Istanbulu 1955. (gdje je zauzeo četvrto mjesto) i u Sofiji 1958. (sedmo mjesto). Nakon kratkog razdoblja u zagrebačkom Dinamu (od 1959. do 1961.), vratio se matičnom Željezničaru kako bi zaključio natjecateljski put i započeo trenerski, koji će potrajati više od četvrt stoljeća.

Kao trener odgajao je generacije karlovačkih atletičara, među kojima i Ivičaka Jelicu, no njegov se utjecaj protezao daleko izvan klupskih okvira. Obnašao je dužnost predsjednika Atletskog saveza Hrvatske (1984. – 1989.), bio član Predsjedništva Atletskog saveza Jugoslavije, član Olimpijskog komiteta Jugoslavije te tajnik koji je administraciju Atletskog saveza Hrvatske vodio s jednakom strašću s kojom je nekada skakao u pijesku. Izuzetne organizacijske sposobnosti potvrdio je i vođenjem dvaju velikih međunarodnih natjecanja održanih u Karlovcu: Juniorskih balkanskih atletskih igara (JUBAI 1975.) i Atletskog kupa Europe „Bruno Zauli“ (1979.).

Njegova stručnost bila je prepoznata i izvan svijeta atletike. Velik je doprinos dao kao tajnik organizacijskih odbora motokros utrka na stazi podno Starog grada Dubovca, za što je primio i plaketu Belgijske motocross federacije. Za svoj nemjerljiv doprinos razvoju sporta nagrađen je Trofejom Saveza za fizičku kulturu Hrvatske (1975.), Nagradom za životno djelo SOFK-e Karlovac, jubilarnom zlatnom medaljom s poveljom AMS-a Jugoslavije, zlatnom značkom SOFK-e Jugoslavije te zlatnom plaketom Atletskog saveza Jugoslavije. Njegovo ime ostaje trajni podsjetnik na zlatno doba karlovačke atletike.

JOSIP LATKOVIĆ

Stup mostanjskog kuglanja i graditelj zajednice

Josip Latković (1939. – 2013.) njegov sportski i društveni vijek neraskidivo je vezan uz lokalni identitet u Mostanju. Od trenutka kada je kao četrnaestogodišnjak prvi put potrčao nogometnim terenom, pa sve do desetljeća provedenih na kuglačkim stazama, bio je pokretačka snaga koja je sport razumjela prvenstveno kao sredstvo povezivanja ljudi.

Rođen u Zagrebu, od najranijeg djetinjstva svoj životni put gradio je u Karlovcu. Prve sportske korake napravio je u tadašnjem NK Zadrugar (kasnije ŠD „Ivo Lola Ribar”), no sudbinski zaokret dogodio se 1958. godine kada se potpuno posvetio kuglanju. Kao jedan od stupova kluba u Mostanju, ostvario je niz zapaženih uspjeha, uključujući naslov pojedinačnog prvaka grada u disciplini 100 hitaca narodnim načinom (1958.) te prvaka u disciplini 2x200 hitaca međunarodnim načinom (1968.). S ekipom je višestruko osvojio naslove prvaka grada i tadašnji Kup maršala Tita, no njegov doprinos bio je daleko veći od samog natjecateljskog.

Njegova aktivnost nije završila na sportskom rezultatu; ona je uključila izgradnju domova za sportaše, ostavljajući Mostanju u nasljeđe prostore koji su postali srce društvenog života. Kao tajnik,

licencirani trener i predsjednik odbora za izgradnju, bio je ključna osoba u podizanju tadašnje automatske kuglane i klupskih prostora čime je stvoren uvjet za razvoj nove generacije sportaša.

Autoritet u kuglačkom sportu potvrdio je brojnim funkcijama, od članstva u Predsjedništvu kuglačkog saveza općine do delegata u Skupštini klubova Hrvatske kuglačke lige – centar. Uz sportsku karijeru bio je i istaknuti društveni radnik, tajnik Mjesne zajednice Mostanje te sudac porotnik, čime je zaokružio portret čovjeka koji je vlastiti ugled i trud trajno ugradio u temelje sportske i društvene povijesti svoga kraja.

IVAN LEVAČIĆ

Olimpijac neiscrpne snage i najbolji biciklist svih vremena

Ivan Levačić (1931. – 2019.) zvali su ga "čelični čovjek" hrvatskog biciklizma, sportaš čija je upornost ograničena s nemogućim. Ivan Levačić bio je sportaš koji je, unatoč padovima i ozljedama, uvijek ustao i nastavljao okretati pedale, vođen čistom ljubavlju prema biciklizmu, svom rodnom Virju i Karlovcu.

Od prvih utrka na rabljenom biciklu marke Puch do 13. mjesta na Olimpijskim igrama u Rimu, Levačić je ispisao stranice povijesti koje ga svrstavaju u sam vrh karlovačkog i hrvatskog sporta 20. stoljeća. Njegov nastup u Rimu 1960. godine, gdje je u cilj ušao u vrijeme pobjednika, ostaje jedan od najvećih dosega u povijesti našeg biciklizma, a njegova skromnost i odanost Karlovcu učinili su ga istinskom legendom grada podno gradine Dubovca.

Njegova sportska priča započela je gotovo filmski u rodnom Virju u Podravini – prvi bicikl kupio je od vlastite zarade sa šesnaest godina, a na tom istom, rabljenom biciklu pobjeđivao je sve do 1956. godine. Već na svojoj prvoj utrci, startavši s posljednjeg mjesta kao potpuni autsajder, pobijedio je za pola kruga prednosti. Bio je to nagovještaj karijere biciklista koji nije bio klasični sprinter, već maratonac koji je svaku dionicu vozio jednakom, ubojito brzom brzinom, lomeći konkurenciju svojom nevjerojatnom kondicijom.

Vrhunac njegove karijere bio je nastup na Olimpijskim igrama u Rimu 1960. godine. U konkurenciji najboljih vozača svijeta, Levačić je zauzeo 13. mjesto, stigavši u vremenu pobjednika, što je rezultat koji i danas izaziva divljenje stručnjaka. Godinu dana kasnije, na prestižnom *Tour de l'Avenir* u Francuskoj, utrci koja je bila Tour de France za amatere", osvojio je visoko peto mjesto. Sedam puta je nastupao na iscrpljujućoj utrci Berlin–Prag–Varšava, četiri puta na svjetskim prvenstvima, a iako

mu je naslov prvaka države često bježao za dlaku (uvijek je bio drugi ili treći), dva puta je bio seniorski prvak Hrvatske.

Vozio je za zagrebački Dinamo i podravske klubove, a Karlovac je postao njegov dom. Ovdje je osnovao obitelj i nastupao za Metalac, a grad mu se odužio proglasivši ga triput najboljim sportašem Karlovca. Godine 2000. izabran je među najbolje sportaše Karlovačke županije 20. stoljeća, odmah uz bok velikana poput Antuna Stipančića i Jelice Pavličić.

MILAN LENUCI

Karlovački arhitekt koji je projektirao gradove i gradio sportski duh

Milan Lenuci (1849. – 1924.) vizionar čiji je trag u sveukupnoj hrvatskoj kulturi, urbanizmu i sportu ostao potpuno neizbrisiv. Rođen je u Karlovcu, čiji je rani, skladni renesansni tlocrt zasigurno utjecao na njegovu buduću karijeru vrhunskog arhitekta i urbanista. Nakon završenih studija u Grazu, Lenuci postaje ključna osoba u oblikovanju modernog lica Zagreba. Kao dugogodišnji ravnatelj Gradskog građevinskog ureda, osmislio je i stvorio glasovitu „Lenucijevu potkovu" – reprezentativni sustav trgova i perivoja koji se danas smatra najvišim dosegom historicističkog urbanizma u Hrvatskoj.

Lenucijev doprinos sportu jednako je monumentalan kao i njegovi arhitektonski projekti. Bio je jedan od glavnih idejnih začetnika i suutemeljitelja Hrvatskog sokola 1874. godine, organizacije koja je bila istinska kolijevka domaće tjelovježbe i nacionalnog osvješćenja. Njegova nevjerojatna svestranost očitovala se i u aktivnom sudjelovanju u osnivanju Hrvatskog planinarskog društva te Klizačkog kluba. Upravo je 1874. godine uredio i otvorio prvo moderno klizalište na mjestu gdje se danas nalazi Dom Hrvatskog sokola u Zagre-

bu. Osim što je projektirao i uređivao javni prostor, Lenuci je tim prostorima udahnuo život, uspješno spajajući urbanizam s potrebama suvremenog, aktivnog čovjeka.

Karlovac ga pamti kao svog velikana koji je savršeno razumio da grad ne čine samo hladne zgrade, već i ljudi koji se u njemu slobodno kreću, vježbaju i stvaraju povijest.

IVO LIPOVŠĆAK

Utemeljitelj skijanja i nogometni autoritet

Doktor Ivo Lipovšćak (1889. – 1978.), sportaš od glave do pete i jedan od najsvestranijih pojedinaca u cjelokupnoj povijesti hrvatskog sporta, čovjek koji je pravničku preciznost spojio s neispravnom energijom natjecatelja. Njegov životni put započeo je u Karlovcu, gdje je završio rano školovanje prije odlaska u Zagreb na studij prava, a u rodni je grad i nacionalni sport utkao same temelje modernog skijanja, nogometa i atletike.

Njegov natjecateljski put započeo je još 1905. godine u HAŠK-u, klubu koji će ostati vjeran desetljećima kao igrač, tajnik i potpredsjednik. Kao pouzdani nogometaš, bio je izravni sudionik povijesne javne utakmice u Zagrebu te prve neslužbene akcije u Pragu 1907. godine, odigravši preko stotinu utakmica na poziciji srednjeg braniča. Ipak, najveći trag ostavio je na snijegu, čime je s pravom zaslu-

žio naslov oca modernog skijanja u Hrvatskoj. Osnovao je skijašku sekciju HAŠK-a 1909. godine, a bio je i glavni organizator prvog skijaškog tečaja u Mrkoplju te pokretač Zagrebačkog zimsko-športskog podsaveza kojemu je bio na čelu punih deset godina. Usput je osvajao medalje na prvenstvima u skijanju i sanjkanju.

Njegova sportska svestranost bila je nevjerojatna za današnje standarde; bio je državni rekorder u bacanju koplja, prvak Zagreba u mačevanju sabljom te viceprvak države u plivanju na sto metara slobodno.

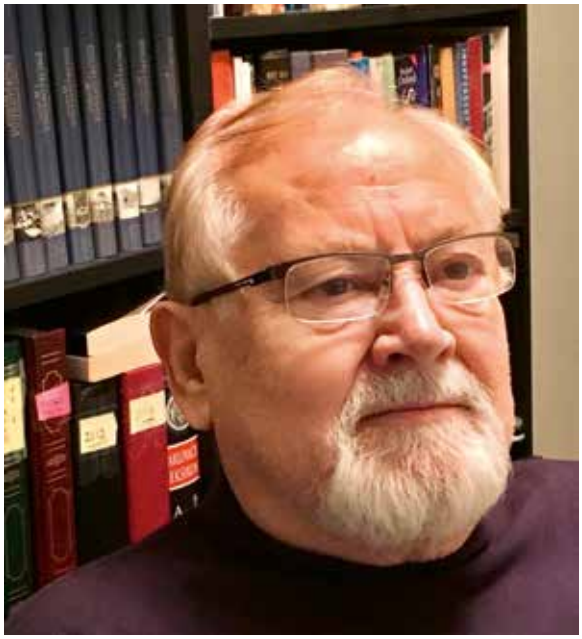
Nakon natjecateljske karijere, potvrdio je svoj autoritet obnašajući dužnost predsjednika Zagrebačkog nogometnog podsaveza te u dva navrata predsjednika Jugoslavenskog nogometnog saveza, a za svoj je neumorni rad primio i prestižni Trofej Saveza za fizičku kulturu Hrvatske.

DAVORIN MAGDIĆ

Kreator karlovačkog sportskog sustava

Davorin Magdić (Karlovac, 1938.) pripadao je svestranoj generaciji karlovačkih sportaša kojima je tjelesna kultura bila poziv, a ne samo hobi. Kada se pedantnost gimnastičke dvorane prenese u urede u kojima se kroji sudbina sporta, nastaje karijera koja je Karlovac zadužila ne samo rezultatima u spravama, već i stabilnošću cijelog sustava.

Kao gimnazijski profesor tjelesnog odgoja posjedovao je autoritet utemeljen na znanju, što ga je 1984. godine dovelo na čelo tadašnjeg SIZ-a fizičke kulture općine Karlovac. U te tri ključne godine, kao tajnik SIZ-a, bio je operativan moto gradskog sporta, sudjelujući u organizaciji brojnih manifestacija koje su Karlovac

držale u vrhu tadašnjih sportskih centara. Njegov rad bio je posvećen stvaranju uvjeta pod kojima sportaši mogu nesmetano rasti.

Njegovo matično utočište bilo je Gimnastičko društvo „Ivo Marinković“, gdje je prošao kompletan put – od natjecatelja i trenera do pravednog suca i, u konačnici, predsjednika društva. Iako mu je gimnastika bila u srcu, njegova sportska radoznalost vodila ga je i na rukometne terene te u bazene, čineći ga jednim od onih rijetkih stručnjaka koji su razumjeli specifičnosti različitih disciplina.

Životni put odveo ga je 1987. godine preko oceana, u Kanadu, no karlovačka sportska loza Magdića nastavila je sjajiti kroz njegova sina Tihomira. Tihomir je, braneći boje Tekstila, Dubovca, Jugoturbine i Karlovačke pivovare, postao jedan od značajnijih rukometnih imena grada, a sportsku izvrsnost potvrdio je i nastupima za reprezentaciju Kanade.

Dobitnik je Nagrade Grada Karlovca, ostaje upisan kao čovjek koji je gimnastičku preciznost ugradio u same temelje karlovačke sportske obitelji, ostavljajući trag koji ni oceanska udaljenost nije izbrisala.

BRANIMIR MAJDER

Graditelj karlovačkih sportskih hramova

Branimir Majder (1926. – 2020.) za prijatelje Brane, bio je svestrani sportaš onog romantičnog doba kada je podjednako vješto vladao plivačkim stazama, hokejaškim ledom i košarkaškim parketom. Kao mladić, brusio je vještinu u plivačkom Građanskom, igrao vaterpolo i hokej na ledu, no košarka je bila ta koja će mu trajno obilježiti put. Nastupao je za karlovački Udarnik i zagrebački Akademičar, a kasnije je kao trener i savezni sudac postao jedan od stupova Slobode i Železničara.

Nakon diplome na Višoj školi za fizičku kulturu, od 1946. do 1972. godine radio je kao nastavnik u Gimnaziji, odgajao generacije mladih, učeći ih ne samo tehnici sporta, već i disciplini i zajedništvu. Njegov organizacijski talent nadilazio je školske okvire; bio je tajnik SOFKA-e te pokretač Radničkih sportskih igara koje su okupljale tisuće Karlovčana. Sposobnost upravljanja velikim sustavima odvela ga je 1972. godine u Zagreb, gdje je do umirovljenja radio kao zamjenik direktora Doma sportova, no srce mu je uvijek ostalo uz karlovačke rijeke i sportske terene.

Njegova najveća ostavština nije bila zapisana u koševima, već u cigli i betonu. Neiscrpnom energijom doslovno je mijenjao vizuru jednog grada; bio je vizionar koji je Karlovcu podario legendarni Šanac i prvu školsku sportsku dvoranu. Njegovom zaslugom 1951. godine izgrađeno je mitsko košarkaško igralište u Šancu, a 1967. godine podignuta je Školska sportska dvorana, čiji je postao i prvi ravnatelj – volonter. Njegovo ime neraskidivo je povezano s vremenom kada se sport u Karlovcu gradio s entuzijazmom koji je nadilazio sve materijalne prepreke. Njegovi hramovi sporta – Šanac i dvorana – ostaju kao vječni spomenik jednom nepokolebljivom duhu.

Dobitnik Majske nagrade Grada Karlovca, ostaje zapamćen kao čovjek koji je kročio staze za buduće naraštaje.

KARLO MALPERA

Otac karlovačke škole nogometa

Karlo Malpera (1918. – 1999.), poznat pod nadimkom Tatek koji su generacije karlovačkih nogometaša izgovarali s dubokim poštovanjem, bio je puno više od stratega s ruba igrališta. On je bio institucija odgoja, prva i najvažnija stepenica prema sportskoj slavi za stotine dječaka

koji su pod njegovim budnim okom učili prve nogometne korake. Taj nadimak najljepši je spomenik njegovom cjelokupnom radu, jer je na terenu bio neprikosnoveni stručni autoritet, a izvan njega brižna, očinska figura koja je bdjela nad ljudskim i sportskim odrastanjem svojih štićenika.

Svoj je dugi životni vijek u potpunosti vezao uz zelene travnjake, postavši simbolom predanog rada s mlađim kategorijama. Njegova nevjerojatna sposobnost

da u ranoj dobi prepozna sirovi talent i strpljivo ga oblikuje, bila je ključna za uspon nekih od najvećih imena hrvatskog nogometa uopće. Kroz njegovu su školu prošli igrači koji su kasnije ispisali zlatne stranice povijesti velikih klubova, ali su u svom sportskom kodu zauvijek zadržali neizbrisiv potpis svog prvog učitelja.

Kao nogometni pedagog staroga kova nije podučavao samo tehniku i taktiku; on je usađivao disciplinu, poštenje i strogu sportsku etiku, duboko vjerujući da se nogomet igra prvenstveno glavom i srcem. Postavio je najviše standarde omladinskog sporta u Karlovcu, pretvarajući gradske terene u prave rasadnike vrhunskih profesionalaca i, prije svega, čestitih ljudi.

MILENKO MAMULA

Strateg zlatnog doba košarke u Šancu

Milenko Mamula (1934. – 2012.) - kada se spomene kultni Šanac i vremena u kojima su protivnici iz Karlovca odlazili pognutih glava, ime Milenka Mamule stoji kao sinonim za autoritet, znanje i viziju trenera koji je stvorio legendarnu generaciju i košarku upisao u genetski kod grada.

Rođen u Senju, bio je sudionik samih početaka košarkaške povijesti u gradu na četiri rijeke. Još kao junior tek osnovanog Željezničara 1950. godine, pod vodstvom trenera Mazellea, slavio je naslov prvaka Hrvatske. No, prava se povijest počela ispisivati kada je sa svega dvadeset i četiri godine hrabro preuzeo trenersku palicu. Upravo pod njegovim vodstvom 1958. godine Karlovac ulazi u saveznu ligu, započevši nevjerojatan niz koji je trajao punih petnaest godina. Mamula je bio strateg koji je stajao iza mitskog trojca „3K“ – Kasuna, Križana i Kolakovića – imena koja su sa strahopoštovanjem izgovarana na parketima diljem bivše države.

Njegova stručnost nadilazila je klupske okvire; prepoznat kao vrhunski autoritet, redovito je pozivan kao trener B reprezentacije Jugoslavije na prestižne međunarodne turnire. Čak i kada je mjesto prvog stratega prepustio Berislavu Radišiću, ostao je vjeran Šancu, nastavljajući raditi u klubu i odgajati nove generacije košarkaša. Njegov doprinos nije bio samo u pobjedama i koševima, već u stvaranju kulture sporta koja je Karlovac pozicionirala kao nezaobilaznu točku na košarkaškoj karti.

Za doprinos i život posvećen igri pod obručima nagrađen je nagradom za životno djelo 1980. godine, priznanjem koje je tek skromno ocrtalo veličinu čovjeka bez kojeg bi karlovačka sportska povijest bila neusporedivo siromašnija, a košarka bez velikog stratega iz zlatnih vremena. Tako njegova ostavština ostaje živjeti u svakom driblingu i svakom košu koji i danas odjekuje.

BOŽIDAR MARKOVIĆ

Čuvar karlovačke šahovske tradicije

Božidar Marković (1938. – 2025.) u svijetu šaha, gdje se bitke vode u tišini nad crno-bijelim poljima, ostavio je neizbrisiv trag ne samo kao igrač, već kao neumorni graditelj i organizator koji je karlovački šah održao živim i u najtežim vremenima. Nije bio samo predsjednik – bio je motor koji je pokrenuo klub, spajajući generacije i osiguravajući da Karlovac ostane važno središte šahovske karte Hrvatske.

Put od prvih poteza do čelnih mjesta u klubu svjedočanstvo je o odanosti igre koja zahtijeva disciplinu uma i čvrstinu karaktera.

S kraljevskom se igrom susreo još u djetinjstvu, učeći prve poteze u kultnoj „vježbaonici“ uz Franju Jelačića. Članom

kluba postao je 1953. godine na nagovor školskih kolega, sudjelujući ubrzo u osvajanju naslova prvaka Hrvatske s ekipom Gimnazije. Iako je kroz život bio uspješan inženjer strojarstva i brodogradnje, šah je ostao njegova trajna strast – bilo kroz radničko-sportska natjecanja u poduzeću ŽE-ČE, bilo kroz klupsko djelovanje.

Markovićev organizacijski talent najviše je došao do izražaja tijekom devedesetih godina. Kao predsjednik kluba u kritičnom razdoblju, 1994. godine organizirao je veliki šahovski sabor u Školskoj sportskoj dvorani povodom 415. obljetnice grada Karlovca, okupivši pedeset igrača, među kojima i sedam najvećih hrvatskih velemajstora. Taj turnir, održan u izazovnim vremenima, bio je snažna poruka o neslomljivosti duha jednog grada. Njegovim zalaganjem klub je proslavio i veliku 90. obljetnicu postojanja, a glavni cilj mu je uvijek ostao isti – privući mlade šahiste i klubu vratiti sjaj zlatnog razdoblja iz pedesetih godina.

Za svoj doprinos i neumorni amaterski rad uživao je duboko poštovanje sugrađana i Karlovačke športske zajednice, koja ga je nagradila i prestižnom nagradom za dugogodišnji rad u sportu.

ALEKSANDAR MARKULIN

Atletski rekorder, sportski vizionar i pravnik

Aleksandar Markulin – Aleks (Karlovac, 1936. – 2020.) u kolektivnoj je memoriji grada ostao zapamćen kao istaknuti karlovački gospodarstvenik, pravnik i uzorni sportski dužnosnik, a u mladosti kao sjajan atletski rekorder i član reprezentacije. Njegova sportska energija pedesetih godina prošlog stoljeća nije bila vezana isključivo uz atletsku stazu; strastveno je igrao i hokej na ledu za karlovački Željezničar, klizajući uz pionirska imena tog sporta. Duboko je volio karlovačke četiri rijeke koje su od njega oblikovale strastvenog, vještog i iznimno uspješnog sportskog ribolovca.

Kraljicom sportova počeo se intenzivno baviti 1952. godine u okrilju AK Željezničar. Njegov raskošni skakački talent brzo ga je lansirao u sam vrh; 1955. godine postao je juniorski prvak Jugoslavije u skoku u vis s preskočenih 186 centimetara. Godine 1957. postavlja državni juniorski rekord u troskoku s daljinom od 14,17 metara, dok iste sezone s preskočenih 196 centimetara postaje i seniorski rekorder Hrvatske u skoku u vis. Kao juniorski i

seniorski reprezentativac Jugoslavije bio je sinonim za sportsku svestranost, što je zorno dokazao na Prvenstvu Hrvatske 1957. godine kada je, uskočivši kao iznenadna ispomoć kopljašima, bez specijaliziranog treninga zauzeo drugo mjesto u bacanju koplja. Njegov rekord u skoku u dalj od 6,83 m, postignut 1956., i danas je klupski juniorski i seniorski rekord. Vrijednost njegovih rezultata očituje se i u tome što su na stazama od šljake ostvareni dosezi u dalju, troskoku i visu i danas bili među prvih deset rezultata u Hrvatskoj. U jeku svoje karijere dvaput uzastopno, 1954. i 1955. godine, biran je u elitno društvo najboljih sportaša grada Karlovca.

Zbog obveza tijekom studiranja nije ostvario puni natjecateljski potencijal, a u trenucima najveće krize spašavao je klub preuzimajući ulogu tajnika i trenera. Svoju ljubav prema sportu u zreloj je dobi pretočio u ulogu agilnog sportskog djelatnika, pa se od 1996. godine aktivno angažira u upravljačkim strukturama, obnašajući dužnosti dopredsjednika i predsjednika Rukometnog kluba Dubovac-KIO te pridonoseći stabilizaciji i razvoju karlovačkog rukometa.

Za svoje natjecateljske zasluge, na svečanoj sjednici povodom 50. obljetnice AK Željezničar, nagrađen je Plaketom.

Valja istaknuti još i da je njegova sestra Helena-Hela bila iznimno uspješna atletičarka te članica juniorske reprezentacije Hrvatske.

DUBRAVKO MATAKOVIĆ

Prvi olimpijac na divljim vodama

Dubravko Mataković (1941. – 2019.) ikona je kajakaštva čija je fascinantna karijera istinski prkosila vremenu. Čovjek koji je naslov državnog prvaka osvajao i u svojoj 48. godini života, u svom je sportskom putu na jedinstven način spojio preciznost diplomiranog inženjera fizike s nepogrešivim instinktom vrhunskog sportaša na divljim vodama. Kao prvi hrvatski kajakaš na Olimpijskim igrama i tvorac zlatnih generacija svjetskih prvaka, on nije samo veslao rijekama; on ih je savršeno razumio i krotio, ostavivši iza sebe trajno nasljeđe željezne discipline, fair playa i nepobjedivog sportskog duha.

Sudbinsku vezu s vodom započeo je 1956. godine kao član legendarne skupine „Porječana". Ti rani i formativni dani provedeni u Pomorsko-brodarskom društvu Vir bili su temelj njegove nevjerojatne sportske afirmacije koja će kasnije u punom sjaju procvjetati u karlovačkoj Slaviji te zagrebačkom Končaru. Inženjer po struci i vrhunski sportaš po pozivu, Matković je u svaki pljusak vesla i u svaku riječnu struju unio analitički um i golemu, sustavno građenu fizičku snagu.

Aktivna natjecateljska karijera trajala je nevjerojatne 22 godine, što je pothvat ravan čudu u fizički iznimno iscrpljujućim i surovim reprezentativnim disciplinama slaloma i spusta. Godine 1972. ušao je u povijest kao prvi hrvatski kajakaš koji je nastupio na Olimpijskim igrama u Münchenu. Njegova dominacija na domaćim rijekama bila je apsolutna; naslove državnog prvaka osvajao je u kontinuitetu kroz čak tri desetljeća, dokazujući vlastitim primjerom da se uz vrhunsku tehniku i posvećenost granice biološke dobi mogu itekako pomaknuti.

Nakon što je natjecateljsko veslo zamijenio trenerskom štopericom, nastavio je nizati uspjehe koji su u stručnom smislu zasjenili čak i njegovu veliku natjecateljsku karijeru. Kao izbornik i glavni trener hrvatske reprezentacije u kajakaštvu na divljim vodama, u razdoblju od 1990. do 1997. godine, vizionarski je vodio svoje pulene do nevjerojatnih sedam zlatnih medalja na svjetskim i europskim prven-

stvima. Njegov predani pedagoški rad i duboka stručnost učinili su u tom razdoblju Hrvatsku istinskom svjetskom velesilom u ovom zahtjevnom sportu.

Kao dobitnik brojnih visokih priznanja, uključujući nagradu za fair play i Zlatna krila tehničke kulture, do samog kraja života ostao je duboko vezan uz rijeke, sport i mlade sportaše, ostavivši svom Karlovcu vječni ponos na sportskog velikana koji je na divljim vodama diljem planeta najbolje demonstrirao autentičnu karlovačku upornost, znanje i svjetsku klasu.

VLADIMIR MAŽURANIĆ

Olimpijac i majstor plemenite vještine

Vladimir Mažuranić (1915. – 1985.) bio je jedan od najistaknutijih hrvatskih mačevalaca svoga vremena, intelektualac čiji se životni put jednako uspješno isprepletao kroz sport, pravo i umjetnost. Svoje je obrazovanje započeo u rodnom Karlovcu, maturiravši u Zagrebu 1934. godine, nakon čega je studirao pravo na Sveučilištu u Zagrebu, dok je svoju umjetničku stranu razvijao studirajući slikarstvo u Parizu.

Mačevanje je bilo njegova životna strast kojoj je pristupao s vrhunskom preciznošću. Bio je tipičan floretist, vrhunski tehničar koji je, iako je sablju i mač koristio isključivo po potrebi za momčadske nastupe, vladao mačevalačkim vještinama na najvišoj razini. Njegovi prvi učitelji u floretu bili su doktor Franjo Bučar (1930.) i otac Božidar, a kasnije je znanje brusio kod Milutina Fabijanca, u Zagrebu kod Franceska Tirellija i Dantea Galantea, te u Parizu kod Mauricea i Andréa Garderea. Bio je član najprestižnijih klubova, poput „Concordije“ i zagrebačkog „Zamaka“, da bi svoj trajni sportski dom pronašao u Akademskom mačevalačkom klubu Mladost, čiji je član bio od 1947. godine pa sve do kraja života.

Vrhunac njegova natjecateljskog puta bio je nastup na Olimpijskim igrama u Berlinu 1936. godine, gdje je bio dio hrvatske mačevalačke ekspedicije. Njegovi zapisi iz tog vremena, u kojima je uz ostalo zabilježio i susret s Adolfom Hitlerom, svjedoče o oštroumnom promatraču koji je događaje oko sebe pratio s istom onom pozornošću kojom je odmjeravao protivnike na stazi.

Nakon Drugog svjetskog rata u potpunosti se posvetio trenerskom pozivu. Kao dugogodišnji učitelj i trener u AMK Mladost (1950. – 1968. i ponovno nakon povratka iz Salzburga 1970.), odgojio je generacije mačevalaca, ostavivši trag u hrvatskoj mačevalačkoj povijesti. Službenu karijeru zaključio je umirovljenjem 1984. godine.

Kao trajni spomen na njegov lik i djelo, njegovo ime nosi godišnji memorijalni turnir, čuvajući sjećanje na čovjeka koji je mačevanje uzdigao na razinu umjetnosti.

ALEKSANDAR MICULINIĆ

Graditelj karlovačkog veslačkog sna

Aleksandar Miculinić (1919. – 2010.) bio je simbol nepokolebljivosti, vjere i vizije, čovjek koji je više od šezdeset godina svog života utkao u svaki zaveslaj i svaki kamen Veslačkog kluba Korana. Njegov put vodio je od sušačkog gimnazijalca iskreno zaljubljenog u veslački četverac, preko uspješnog gospodarstvenika, pa sve do dugogodišnjeg direktora i potpredsjednika kluba koji je uporno i neumorno gurao viziju moderne sportske zone na Dubovcu.

Veslanjem se počeo baviti 1936. godine u sušačkom Jadranu, a dolaskom u Karlovac 1940. godine započinje njegova neraskidiva, cjeloživotna veza s našim rijekama. Iako je četverac bio njegova velika mladenačka opsesija, rano je shvatio da klubu može najviše pomoći kao sposoban organizator. U tri velika predsjednička mandata u VK Korana, fokusirana na podizanje kvalitete stručnog rada i modernizaciju plovnog parka, njegova najveća životna misija bila je izgradnja novog veslačkog doma. Svoju viziju Sportske zone Dubovac, koja bi objedinila veslačku i rukometnu mladež, zastupao je desetljećima, a kruna tog golemog truda bila je obnova Veslačkog doma kojoj je osobno prisustvovao pred sam kraj života.

Profesionalna karijera bila je jednako impresivna; bio je uspješni direktor tvornice ŽE-ČE i Kordun, dvaput potpredsjednik Skupštine općine Karlovac zadužen za privredu te saborski zastupnik. Upravo je tu društvenu moć mudro koristio za dobrobit sporta, zalažući se za izgradnju teniskih terena na Dubovcu i popratne infrastrukture.

Za svoj rad primio je Nagradu za životno djelo karlovačke SOFK-e te najviše životno priznanje Karlovačke sportske zajednice.

GEORGE MIKAN

Prva NBA superzvijezda vivodinskih korijena

George Mikan (1924. – 2005.), gorostas vivodinskih korijena, bio je prva prava superzvijezda NBA lige. Čovjek zbog kojeg su se mijenjala pravila košarke i koji je udario temelje moderne igre pod obručima, ostaje upisan u povijest kao „Mr. Basketball“.

Njegov dres s brojem 99 pod svodovima dvorane Los Angeles Lakersa vječni je podsjetnik na podrijetlo i snagu koja je krenula s brežuljaka vivodinskog kraja. Mikan nije bio samo košarkaš; bio je institucija. Dok su Los Angeles Lakersi danas globalni brend, njihova povijest i prvih pet naslova prvaka neraskidivo su vezani uz Mikana i vrijeme dok je franšiza boravila u Minneapolisu.

Mikan je bio toliko dominantan sa svojom visinom od 208 centimetara da je NBA liga zbog njega morala uvesti nova pravila. Zbog njega je uvedeno pravilo „silazne putanje“ lopte (goaltending), udvostručena je širina reketa kako bi ga se udaljilo od koša, te je uvedeno ograničenje trajanja napada (shot clock) jer su protivnici jedino beskonačnim držanjem lopte mogli spriječiti njegovu dominaciju. Njegove vježbe koordinacije, poznate kao „Mikan Drill“, i danas su obvezna lektira za svakog mladog košarkaša na svijetu.

Lakersi su mu odali najveću moguću počast umirovljenjem njegovog legendarnog dresa s brojem 99. Iako su godinama zanemarivali povijest kluba prije selidbe u Kaliforniju, priznali su da bez Mikana ne bi bili najtrofejniji klub u povijesti lige. Mikan je bio prvi igrač koji je premašio 10.000 poena, peterostruki prvak i član svih povijesnih postava najboljih igrača u povijesti NBA lige (Top 50 i Top 75).

Njegovi djed i baka emigrirali su iz Vivodine pokraj Ozlja, a George je u Americi postao simbol sportske dominacije koja je zauvijek promijenila košarku. Kao ponos vivodinskog kraja, George Mikan stoji uz bok Billu Belichicku kao dokaz nevjerojatnog utjecaja karlovačke dijaspore na američki i svjetski sport. Dok njegova statua krasi predvorje dvorane u Minneapolisu, u srcima ljubitelja košarke u karlovačkom kraju on ostaje naš „Jure" iz Vivodine koji je Amerikance naučio kako se igra pod košem.

DRAGUTIN MIKŠA

Od Čavlekovih pionira do autoriteta umaškog ATP-a

Dragutin Mikša (Karlovac, 1946.) postoje sportski putovi koji se ne zaustavljaju na jednoj podlozi ili jednoj disciplini, već se granaju kroz desetljeća, spajajući nogometnu srčanost s teniskom preciznošću kao što je bio Dragutin Mikša. Istinski je karlovački sportski polimat – čovjek koji je kopačke zamijenio reketom, a inženjersku preciznost prenio na teniska borilišta. Njegova biografija svjedoči o vremenu kada je sport bio neraskidivo vezan uz zajedništvo, od karlovačkog travnjaka do

blještavila na međunarodnim turnirima.

Svoj put započeo je u dvorani DTO Partizan 1956. godine, ali je nogomet ubrzo postao njegov primarni poziv. Kao jedan od legendarnih „Čavlekovih pionira", stasao je u generaciji koja je 1960. godine udarala temelje modernog karlovačkog nogometa. Preko NK Tehničara stigao je do seniorskog dresa NK Karlovac, u kojem je bio pouzdani čuvar mreže od 1968. do 1976. godine. Bio je neizostavan dio momčadi koja je 1969. godine, kroz dramatične kvalifikacije, izborila povijesni ulazak u Drugu saveznu ligu – Zapad.

Nakon igračkog umirovljenja, Mikša se 1980. godine okreće tenisu, gdje ostavlja trag kao sportski djelatnik i sudac. Bio je predsjednik TK Željezničar (danas Karlovac) u dva mandata, a pod njegovim vodstvom TK Cro Petrol Rožić iz Ozlja postao je državni prvak 1998. i 1999. godine. Ipak, njegova najistaknutija uloga bila je ona sudačka. Od Univerzijade 1987. do prvog povijesnog turnira u Umagu 1990. godine, gradio je autoritet koji ga je doveo do pozicije voditelja sudaca ATP turnira u Umagu. Kao desna ruka Slavka Rasbergera i asistent Antona Tonejca, desetljećima je bio kormilar sudačke organizacije na najvećem hrvatskom turniru, a na toj ga je funkciji kasnije uspješno naslijedio sin Marin.

Osim na sportskim terenima, ostavio je trag i u komunalnom razvoju grada kao direktor tvrtki Tehničar, Hamova i Mladost, gdje je ostao posebno zapamćen kao čovjek zaslužan za vraćanje klizališta i leda u centar Karlovca. Diplomirani inženjer građevine u mirovini, danas mir pronalazi u ribolovu na relaciji Karlovac – Pakoštane.

Od nagrade SOFK-e Karlovac 1988. godine do monografije u kojoj se njegovo ime spominje s poštovanjem, ostaje simbolom svestranosti i gospodskog pristupa sportu koji je svoj grad zadužio na terenu, u upravi i pod sudačkim stolcem.

VATROSLAV MUŽINA

Dugoreški prosvjetitelj i pješački velemajstor s Kleka

Vatroslav Mužina (1876. – 1966.) legendarni je dugoreški učitelj koji nije bio samo uzoran pedagog u učionici, već i istinski promotor zdravog života, planinarstva i lovstva, čija je strast prema planinskim vrhovima postala sinonimom za nesalomljiv sportski duh. Malo je sportaša koji su vlastitim koracima ispisali tako duboku posvetu prirodi i zavičaju kao Mužina, čovjek koji je pješke obišao zemlju i generacijama vlastitim primjerom pokazivao da granice za ljudsku volju ne postoje.

Bio je jedan od utemeljitelja i najaktivnijih članova planinarske i lovačke zajednice u Karlovačkoj županiji, ključna osoba u obnovi rada dugoreškog Planinarskog društva Vinica nakon Drugog svjetskog rata, a njegova neizmjerna ljubav prema planinama vodila ga je od Velebita i domaćih gora pa sve do visokih Alpa i Triglava. Ipak, posebno mjesto u njegovu srcu zauzimao je ogulinski Klek, na čiji se strmi vrh uspinjao s nevjerojatnom lakoćom i u poodmakloj dobi, proslavivši na njemu čak i svoj osamdeseti rođendan. Njegova pješačka izdržljivost bila je legendarna jer je propješačio kroz Žumberačko gorje i Gorski kotar, poznajući u dušu svaku stazu i proplanak.

Uz to, bio je iznimno cijenjen kao ribolovac uz rijeku Mrežnicu i Dobru, ali i kao plemeniti prosvjetni radnik koji je svoj dugi učiteljski staž zaključio u Prvoj osnovnoj školi u Dugoj Resi, ostavši u sjećanju sugrađana kao omiljeni učitelj čija ostavština i danas živi kroz nove generacije planinara.

MILAN NERALIĆ

Slunjanin koji je Hrvatskoj donio prvu olimpijsku medalju

Milan Neralić (1875. – 1918.) ime koje zlatnim slovima stoji upisano na samom izvorištu karlovačke i hrvatske sportske slave. Rođen u Slunju, Neralić nije bio samo vrhunski sportaš svog vremena, već i istinski povijesni pionir – bio je naša prva mačevalačka veličina, prvi hrvatski olimpijac uopće te prvi Hrvat koji je osvojio

odličje na Olimpijskim igrama, postigavši taj povijesni uspjeh u Parizu 1900. godine. Njegova bronca iz francuske prijestolnice nije samo veličanstven sportski podvig, već i trajno nadahnuće svim generacijama koje su iz malog grada na Korani i slapovima Rastoka krenule u osvajanje svijeta.

Nakon djetinjstva u rodnom Slunju i polaska Učiteljske škole u Petrinji, Neralić se 1893. godine seli u Karlovac radi odsluženja vojnoga roka. Upravo je u Kar-

lovcu njegova fascinantna fizička snaga i svestranost došla do punog izražaja; bio je izvrstan plivač, gimnastičar na ručama, preči i karikama, bavio se dizanjem utega i planinarenjem. Stariji Karlovčani dugo su se s divljenjem prisjećali njegovih nevjerojatnih skokova u Koranu prilikom kojih je izvodio dvostruki salto, dok je njegova legendarna snaga opjevana u pričama kako je sam na leđima mogao nositi biljarski stol.

Prvi ozbiljniji susret s mačevanjem imao je upravo u vojsci, što ubrzo postaje njegov životni poziv, pa je primljen na prestižni Tečaj za vojne učitelje mačevanja u Bečkom Novom Mestu. Iako je na početku opisan kao zdepast i trom, nevjerojatnom disciplinom nadvladao je sve sumnje i ubrzo postao glavni trener mačevanja na akademiji.

Vrhunac svoje karijere dogodio se na drugim modernim Olimpijskim igrama u Parizu 1900. godine, gdje je nastupio u disciplini sablje u konkurenciji profesionalnih učitelja mačevanja i u žestokoj konkurenciji osigurao visoko treće mjesto. Iako se u to vrijeme pobjednicima nisu dodjeljivali pehari i trofeji, Međunarodni olimpijski odbor kasnije je retrogradno podijelio medalje najboljima, čime je i službeno postao naš prvi nositelj olimpijske bronce.

VINKO OMRČEN

Pionir sportske medicine i čuvar zdravlja karlovačkih sportaša

Vinko Omrčen (1936. – 2022.) pripadao je onim rijetkim pojedincima koji su sportu služili na toliko različitih, a jednako važnih razina. Od mladenačkih dana provedenih na košarkaškim i nogometnim terenima, do pionirskih koraka u utemeljenju sustava zdravstvene skrbi za sportaše, njegova je karijera duboko isprepletena s razvojem karlovačkog sportskog duha. Kao vrsni dijagnostičar i internist, ali prije svega kao netko tko je osjetio težinu dresa i natjecanja, on nije bio samo klupski liječnik, već siguran oslonac generacijama igrača kojima je povratak na teren nakon ozljeda značio sve.

Nakon završenog Medicinskog fakulteta u Zagrebu 1962. godine, životni i profesionalni put trajno je vezao uz Karlovac. U mladosti je bio aktivan i registriran sportaš u dva temeljna gradska sporta – košarku je igrao za KK Željezničar i KK Metalac, dok je nogometne boje branio u redovima NK Turbine. Taj sportski neposredni angažman bio je ključan temelj za njegov kasniji stručni rad. Uz doktore Rogoza i Novosela, sudjelovao je u povijesnom formiranju prve sportske ambulante u okviru internističke službe karlovačkog medicinskog centra, čime je Karlovac stao uz bok modernim sportskim središtima. Pravi iskorak u institucionalizaciji sportske skrbi doktor Omrčen činio je 1967. godine, kada formira i preuzima vođenje samostalne sportske ambulante smještene u tadašnjoj novoj Školskoj sportskoj dvorani.

Više od dvadeset i tri godine proveo je kao klupski liječnik u Nogometnom klubu Karlovac i Košarkaškom klubu Željezničar, bdijući nad zdravljem stotine sportaša. Njegov predani rad i stručna pomoć prepoznati su kroz brojna priznanja SOFK-e i matičnih klubova, ali njegova najveća ostavština ostaje činjenica da je karlovački sport pod njegovim nadzorom dobio znanstvenu i medicinsku dimenziju, neophodnu za vrhunske rezultate kojima se grad ponosi.

DUŠAN OREŠČANIN

Znalac koji je oblikovao zlatnu eru karlovačkog sprinta

Dušan Oreščanin – Dujo (1936. – 2026.) bio je nenametljivi heroj karlovačkog sporta, čovjek čija su pedantnost, stručnost i vizionarska metodičnost stvorile čvrst temelj za nalaženje i kovanje najsjajnijih atletskih odličja. Kao profesor tjelesnog odgoja koji se u mladosti i sam vrlo aktivno i uspješno bavio nogometom i kraljicom sportova, postavši pritom i juniorski prvak Hrvatske u sprintu, a svoje bogato praktično znanje pretočio u vrhunski, dugogodišnji trenerski rad.

U plodnom razdoblju od 1964. do 1987. godine odgojio je i selektirao golem broj natjecatelja, dokazujući vlastitim primjerom da vrhunski rezultat nikada nije plod slučajnosti, već godinama uporno brušenog talenta pod stručnim i posvećenim nadzorom. Kao vrhunski atletski stručnjak s rijetkim, gotovo nepogrešivim darom za prepoznavanje skrivenog potencijala u mladima bio je arhitekt sportskih uspjeha koji su Karlovac trajno ucrtali na mapu svjetskih atletskih rekorda. Njegova najveća i povijesna zasluga, zlatnim slovima upisana u sportske anale, bila je prepoznavanje, selekcija i usmjeravanje mlade Jelice Pavličić Štefančić. Upravo je pod njegovim stručnim okom, kroz spartansku disciplinu i strogu metodičnost treninga, Jelica je izrasla u svjetsku rekorderku na 400 metara i jednu od najboljih europskih sprinterica tog vremena. Njegov, za to vrijeme inovativni pristup treningu u slučaju Jelice Pavličić, uz njezin neizmjeran talent, doveli su do sjajnih rezultata.

Iznimni trenerski ugled i autoritet rano su bili prepoznati i na najvišoj razini bivše države, pa je u više navrata s uspjehom obnašao odgovornu dužnost saveznog trenera za sprint u reprezentaciji Jugoslavije. Godine 1966. dobio je ponudu od prof. dr. Nikole Kurelića da prihvati mjesto asistenta na katedri atletike na Visokoj školi za fizički odgoj u Beogradu gdje je inače bio student.

Dujin trenerski utjecaj i ostavština nipošto nisu stali na tome; bio je ključna osoba u razvoju cijele jedne plejade karlovačkih atletičara. Pod njegovim su vodstvom stasale i stjecale međunarodni ugled standardne reprezentativke koje su godinama dominirale dvoranskim i otvorenim atletskim stazama širom Europe, poput Katice Mataković-Milčić, Milice Blagojević i Ane Guštin - Dragičević.

Osim u atletici ostavio je trag u razvoju cjelokupnog školskog sporta i tenisa, a svoje je bogato znanje o pripremi sportaša uspješno primjenjivao i u nogometu, djelujući kao glavni i kondicijski trener. Bio je prepoznatljiv po ustrajnosti, temeljitosti i matematičkoj pedantnosti – od stotina sati provedenih u detaljnoj analizi tehnike trčanja i sprinta, pa sve do individualne prilagodbe programa svakom pojedincu.

Njegovo veličanstveno nasljeđe ne čine samo suhi povijesni podaci, osvojene medalje i rekordi njegovih najdražih učenika, već željezna disciplina, moral i vrhunska sportska etika koju je nesebično usadio generacijama karlovačkih sportaša.

Za svoj cjeloživotni doprinos razvoju sporta i odgoju generacija mladih primio je brojna visoka društvena priznanja, među kojima se posebno ističu prestižna Nagrada grada Karlovca (1986.), nagrada za životno djelo SFK Karlovac (1988.) te Zlatna plaketu Atletskog saveza Jugoslavije.

U ovoj monografiji on ostaje zapisan kao vječni uzor trenerske struke i trajna inspiracija kao znalac koji je iz lokalne sredine, uz rub karlovačkih rijeka, dosegnuo svjetske sportske visine.

BRAĆA PAPA

Šampionska sinergija karlovačke strunjače

Ivan Papa (Karlovac, 1941.) i Vilko Papa (1946. - 2014.) povijest karlovačkog hrvanja nemoguće je ispisati bez spomena o obiteljskim lozama koje su na strunjači ostavljale srce, a u toj posebnoj plejadi sportskih obitelji istaknuto mjesto pripada braći Papi. Ivan i Vilko Papa postali su istinski simboli borbenosti, discipline i tehničke profinjenosti Hrvačkog kluba Željezničar, kolektiva koji je sredinom šezdesetih godina prošlog stoljeća proživljavao pravu sportsku renesansu i djelovao kao jedan od najčvršćih stupova cjelokupne lokalne sportske zajednice.

Stariji brat, Ivan Papa, bio je onaj koji je prvi probijao led na zahtjevnim natjecanjima, izrastajući u vrhunskog borca u domaćim i saveznim okvirima tadašnje države. Njegov nesvakidašnji hrvački talent i sportska upornost nisu stali na domaćim strunjačama; nakon odlaska u Švedsku, zemlju s iznimno bogatom i snažnom hrvačkom tradicijom, Ivan nastavlja postizati zapažene natjecateljske uspjehe. Kroz borbe u novoj domovini na sjeveru Europe, dokazao je visoku razinu tehničke dotjeranosti koju je ponio sa sobom s karlovačkih obala, trajno povezujući grad na četiri rijeke s međunarodnom sportskom scenom.

Mlađi brat, Vilko Papa, nastavio je obiteljski pobjednički niz s nevjerojatnom, apsolutnom dominacijom koja je postala istinsko mjerilo izvrsnosti. Poznat po iznimnoj fizičkoj snazi, ali i po izraženoj inteligenciji u borbi, Vilim je suvereno vladao svojom kategorijom na strunjačama diljem zemlje. Ono što ga je trajno izdvojilo u povijesti karlovačkog sporta jest jedinstven pothvat u tradicionalnom izboru najboljih sportaša grada. Tri godine zaredom, od 1964. do 1966. godine, biran je među sportske laureate Karlovca. U to vrijeme, kada je konkurencija bila nevjerojatno jaka i kada su gradom harali asovi poput stolnoteniskog velikana Antuna Tove Stipančića te vrhunski košarkaši i nogometaši, taj trostruki uzastopni trijumf bio je gotovo nezamisliv uspjeh.

Zajedno, braća Papa u kolektivnoj memoriji grada ne ostaju zapisani samo kao vrhunski natjecatelji, već kao istinski utemeljitelji i promicatelji hrvanja kao bazičnog sporta, čiji su uspjesi ostali trajnim putokazom i uzorom generacijama mladih boraca koji su stasali u njihovoj šampionskoj eri.

RATIMIR PERIS

Polivalentni autoritet karlovačkog sporta

Ratimir Peris – Cveba (1943. – 2023.) s lakoćom je i stručnošću spajao uloge igrača, trenera, učitelja i pedagoga u toliko različitih disciplina, generacijama sportaša. Njegov životni put bio je neraskidivo vezan uz školsku dvoranu gdje je kao profesor tjelesnog odgoja i sportski vizionar oblikovao ne samo vještine, već i karaktere tisuća mladih Karlovčana. On nije bio samo košarkaški stručnjak; bio je institucija koja je jamčila red, poštenje i sportsku izvrsnost u svakom natjecanju kojeg bi se prihvatio.

Školovao se u karlovačkoj Gimnaziji te na Visokoj školi za fizičku kulturu u Zagrebu, gdje je diplomirao 1967. godine. Njegov radni vijek profesora u Osnovnoj školi „Braća Seljan“ i Tehničkoj školi bio je tek temelj za golemi izvanškolski angažman.

Sportski put počeo je kao košarkaš KK Željezničar, a profilirao se kao odličan košarkaški trener i sudac na saveznoj razini. Vodio je generaciju košarkaša u klubovima Željezničar, Karlovac ‘67 i Polet, dok je kao savezni sudac i delegat u saveznim ligama uživao golem ugled diljem bivše države.

Njegova svestranost nije poznavala granice jedne grane sporta. Bio je vješt u gimnastici, tenisu, pa čak i hokeju na ledu, a posebno je upečatljiva njegova uloga u rukometu. Godine 1970. vodio je rukometnu reprezentaciju Karlovca u povijesnom susretu protiv selekcije Pariza u dvorani kraj Korane na Rakovcu.

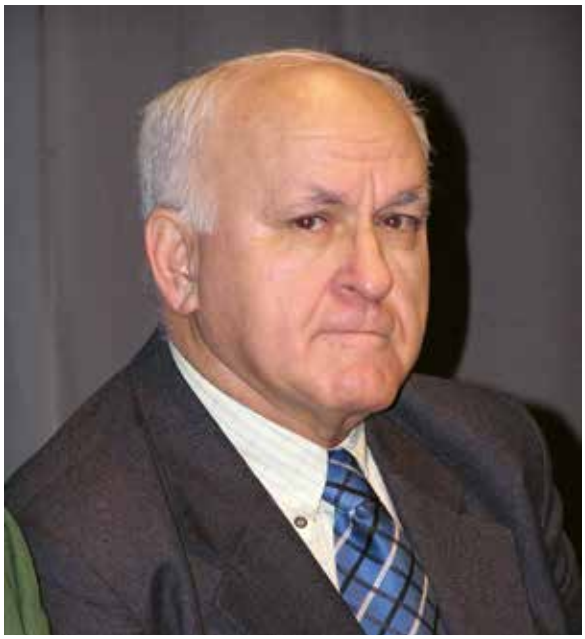
Njegov organizacijski doprinos bio je ključan – obnašao je vodeću funkciju u Košarkaškom savezu Karlovac, bio je član Stručne komisije Košarkaškog saveza Hrvatske te dugogodišnji predsjednik Društva pedagoga fizičke kulture.

Za svoj neumorni rad 2010. godine primio je Nagradu za životno djelo Karlovačke športske zajednice, ostavši u sjećanju grada kao simbol sportske svestranosti i pedagoškog integriteta.

JOSIP PERKOVIĆ

Doajen sportskog novinarstva i sportski djelatnik

Josip Perković – Pepo (1935. – 2012.) istaknuta je osoba karlovačkog i hrvatskog sporta, čovjek čiji životopis savršeno spaja uspješnu poslovnu karijeru s nevjerojatnom strašću prema sportskom

novinarstvu. Svoju sportsku aktivnost započeo je 3. ožujka 1950. godine registracijom u Veslačkom klubu Korana, čime je zakoračio u svijet u kojem će provesti cijeli svoj radni vijek.

„Pepačevo“ ime u novinarskim krugovima nosi težinu gotovo tri desetljeća predanog rada, tijekom kojeg je objavio

čak 28 tisuća članaka. Kao stalni dopisnik Narodnog sporta i Sportskih novosti, izvještavao je s turnira diljem svijeta, prateći klubove na svim kontinentima, dok je surađivao i s brojnim drugim medijima, uključujući Večernji list i Karlovački tjednik. Uz to, bio je urednik tvorničkog lista ŽEČE Karlovac (1971. – 1978.), a svoju svestranost pokazao je i kao autor djela „Sport u Domovinskom ratu", monografije „Zlatni jubilej NK Karlovac" (1969.), te dviju knjiga posvećenih Veslačkom klubu Korana.

Njegova uloga u sportskom sustavu bila je nezaobilazna. Kao aktivan djelatnik u nizu sportova – od nogometa i veslanja do tenisa, hrvanja, stolnog tenisa i taekwondoa – zauzimao je najodgovornije dužnosti. U NK Karlovac obnašao je niz uloga, od igrača i tehnika do predsjednika kluba. Utemeljio je rad u slobodnoj Hrvatskoj kao prvi predsjednik Karlovačkog športskog saveza (KŠS-a) od 1991. do 1995. godine. Svojim autoritetom doprinio je radu Upravnog odbora Karlovačke športske zajednice (1995. – 2001.) i Hrvatskog olimpijskog odbora (1996. – 2001.), a ranije je bio i član Izvršnog odbora Hrvatskog saveza NRH (1965. – 1968.).

Uz sve navedeno bio je odličan sportaš; na Svjetskim prvenstvima u tenisu za novinare osvajao je naslove prvaka u parovima 2000. godine u Otočcu (Slovenija) i 2002. godine u Szczecinu (Poljska), uz naslove doprvaka u Italiji (2001.) i Mađarskoj (2004.). Svestranost ovog velikana potvrđuje i njegova ljubav prema glazbi – klarinetu i saksofonu.

Višestruko je nagrađivan, a zapamćen ostaje kao jedan od aktera koji je svojim djelovanjem izravno oblikovao karlovačku sportsku scenu, a njegovo bogato naslijeđe služi kao inspiracija svim budućim generacijama sportaša i novinara.

ŽELJKO PERUŠIĆ

Zlatni olimpijac i bundesligaški prvak

Željko Perušić (1936. – 2017.) nogometaš koji je ostvario sportske snove koje rijetki dosegnu – postao je olimpijski pobjednik i europski doprvak. Njegova karijera u njemačkoj Bundesligi postavila je standarde profesionalizma, a Duga Resa ga pamti kao svog najtrofejnijeg nogometaša svih vremena. Bio je „pluća momčadi" koji je na terenu imponirao energijom, čvrstoćom i vrhunskom tehnikom. Karijera, koja je protekla od rodne Duge Rese preko zagrebačkog Dinama do njemačke Bundeslige, ispisala je neke od najsjajnijih stranica hrvatske sportske povijesti, okrunjene zlatnim olimpijskim odličjem.

Nogometni put započeo je u juniorskoj momčadi NK Duge Rese sa samo četrnaest godina, a već 1952. godine postaje stup seniorske momčadi. Njegov talent nije promaknuo zagrebačkom Dinamu, u koji prelazi 1956. godine. Za Modre je

odigrao 294 utakmica, osvojio prvenstvo Jugoslavije (1958.) te dva kupa (1960. i 1963.). Unatoč statusu reprezentativca, Perušić se sjećao kako tadašnji status igrača nije uvijek bio u skladu s njihovim doprinosom. Dok su se neki suigrači vozili u automobilima, on je na treninge putovao tramvajem. Upravo ga je taj osjećaj nepriznatosti, uz želju za dokazivanjem, odveo u inozemstvo.

Godine 1965. prelazi u München 1860, gdje postaje klupska legenda. S popularnim „Sechzigerima“ osvaja naslov prvaka Savezne Republike Njemačke 1966. godine, što je do danas ostao jedini bundesligaški naslov u povijesti tog kluba. Kasnije je nastupao za švicarski Sankt Gallen i lihtenštajnski Vaduz, gdje je igračku karijeru završio u nevjerojatnoj 41. godini života, ostavši u nogometu kao cijenjeni trener mlađih uzrasta.

Za reprezentaciju je igrao 27 puta u razdoblju između 1959. i 1964. godine. Najveći trenutak njegove karijere dogodio se 1960. godine. Te je godine osvojio srebrnu medalju na prvom Kupu nacija (preteči Europskog prvenstva) u Parizu, a potom i zlatnu medalju na Olimpijskim igrama u Rimu. Prisjećao se polufinala protiv snažne Italije, predvođene budućim svjetskim zvijezdama Riverom, Mazzolom i Trapattonijem. Nakon remija, Jugoslavija je zahvaljujući ždrijebu prošla u finale, a tamo su, unatoč isključenju Milana Galića, svladali Dance s 3:1 i popeli se na najviše postolje.

Godine 1960. godine izabran je za nogometaša godine, a u izboru za najboljeg sportaša države bio je drugi, odmah iza košarkaškog velikana Radivoja Koraća. Njegov značaj najbolje oslikava odnos njegova bivšeg kluba Münchena 1860. Desetljećima nakon odlaska, u München je pozivan kao klupska legenda čije se mišljenje cijenilo pri donošenju odluka o budućnosti kluba.

Željko Perušić ostaje zapamćen kao neumorni borac koji je iz malog mjesta s obala rijeke Mrežnice krenuo u svijet i postao jedan od rijetkih sportaša s područja Karlovačke županije koji se može podičiti najsjajnijim olimpijskim odličjem.

MARIJAN PETRAČIĆ

Graditelj školskog sporta i streljačkog duha

Marijan Petračić – Mađo (1929. – 2002.) pripadao je onim rijetkim pedagozima koji su s žarom spajali prosvjetni rad i sportski aktivizam. Od petrinjskih nogometnih početaka do karlovačkih strelјana i atletskih borilišta. Popularni Mađo bio je sinonim za svestranost i neiscrpnu energiju. Njegova ostavština nije samo u medaljama koje su osvajali njegovi učenici, već u samim temeljima koje je gradio – doslovno i metaforički – pretvarajući školski prostor u rasadnike talenata i učeći generacije mladih disciplini, fokusu i ljubavi prema zavičaju.

Rođeni Petrinjac, svoju je sportsku priču započeo kao pobjednik krosa 1946. godine te kao jedan od osnivača i igrača NK Mladost u rodnom gradu. U Karlovac dolazi kao nogometno pojačanje, no teška ozljeda rano ga udaljava s terena i usmjerava prema stručnom radu. Postao je prvi školovani nogometni trener u Karlovcu, vodeći NK Koranu, ali njegov je doprinos bio daleko širi od nogometa. Kao nastavnik tjelesnog odgoja u Osnovnoj školi „Ivo Lola Ribar” (danas Osnovna škola „Dragojla Jarnević”), pokazao je vizionarski duh uređenjem streljane na samom tavanu škole, gdje su pod njegovim vodstvom stasali brojni mladi strijelci. Godine 1959. utemeljio je Streljačko društvo Vihor, koje je pod njegovim stručnim vodstvom iznjedrilo brojne prvake općine i regije.

Njegova svestranost bila je impresivna i u sudačkim vodama. Bio je odbojkaški sudac saveznog ranga te atletski sudac na Balkanskim igrama i Atletskom kupu Europe u Karlovcu. Posebno mjesto u povijesti zauzima kao jedan od utemeljitelja Zbora rukometnih sudaca Karlovca; bio je dio prve generacije koja je davne 1954. godine položila ispit za rukometnog suca, postavljajući temelje sudačke organizacije u gradu. Uz to, bio je dugogodišnji aktivan član Športskog ribolovnog društva Korana.

Kroz više od četiri desetljeća rada obnašao je ključne dužnosti u školskim sportskim savezima Hrvatske, a za svoj doprinos primio je Plaketu Streljačkog saveza Hrvatske te Nagradu za životno djelo Karlovačke športske zajednice. Ostaje zapamćen kao sportski djelatnik koji je znao prepoznati talent i stvoriti uvjete tamo gdje ih drugi nisu vidjeli.

IVAN PETRAK

Utemeljitelj šahovske misli i sokolskog doma u Dugoj Resi

Ivan Petrak (1894. – 1946.) istaknuti dugoreški obrtnik i trgovac čija je velika ljubav prema sportu i društvenom radu ostavila neizbrisiv trag u povijesti grada podno Vinice. Povijest dugoreškog sporta neraskidivo je vezana uz vizionare koji su, osim neslomljivog sportskog duha, posjedovali i iznimnu graditeljsku i organizacijsku snagu, a Petrakova ostavština i danas živi kroz čvrste zidine i institucije koje je ostavio svom gradu.

Godine 1935. Petrak postaje jedan od suosnivača i prvi predsjednik Hrvatskog šahovskog društva u Dugoj Resi. Pod njegovim mudrim vodstvom šah je doživio pravi procvat, a on je vlastitim sredstvima i ugledom nesebično pomagao rad društva, pretvorivši ga u jedno od najaktivnijih u tadašnjoj karlovačkoj okolici. Njegova gostoljubivost bila je nadaleko poznata, pa je tako redovito ugošćavao vrhunske šahiste iz Zagreba i cijele regije na prostranoj terasi svoje kuće, osiguravajući Dugoj Resi važno mjesto na tadašnjoj šahovskoj karti.

Osim šaha, njegova velika strast bio je Sokolski pokret. Kao starješina Sokolskog društva Duga Resa, bio je ključni pokretač akcije izgradnje Sokolskog doma. Njegova je uloga u tom projektu bila presudna – od polaganja kamena temeljca 1937. godine, pa sve do izdašne financijske i materijalne pomoći u potpunom opremanju dvorane.

Petrak je bio i veliki zagovornik sportske svestranosti, svesrdno pomaže lokalne kuglače i nogometaše, kojima je čak ustupio i vlastito zemljište za nogometno igralište na Gornjem mlinu. Njegov životni put, naprasno prekinut u poratnim godinama, ostaje upisan kao najsvjetliji primjer nesebičnog davanja za zajednicu.

ZLATKO PINTAR

Karlovački vizionar od Tatre do Etne

Zlatko Pintar (1911. – 1990.) bio je jedan od onih karlovačkih velikana koji su sport doživljavali kao cjelinu kulture življenja. Od vrhunskih skokova u vodu do upravljanja nacionalnim sportskim resorima, svojom stručnošću i obrazovanjem podizao je ljestvicu svakog saveza kojeg se dotaknuo. Njegova privrženost Karlovcu, kojem je ostao vjeran kroz rad u Matici hrvatskoj i bridž klubu, pokazuje da su za njega sport i kultura bili neraskidiva cjelina.

Rođen je u gradskom naselju Rakovac, gdje je i započeo svoju cjeloživotnu vezu sa sportom. Nakon diplome iz biologije i

geografije na zagrebačkom Sveučilištu, odlazi na usavršavanje u Varšavu i Rim, gdje studira tjelovježbu i upoznaje najmodernije metode onovremenog europskog sporta. Njegova natjecateljska svestranost bila je impresivna: bio je jedan od najboljih karlovačkih skakača u vodu, strastveni nogometaš i tenisač, a zimi vrsni hokejaš na ledu. Međunarodna iskustva pretvorila su ga u vrhunskog instruktora i pedagoga. Podučavao je plivače i nogometaše zagrebačkog Građanskog, a kao strastveni planinar osvajao je vrhove masiva Tatre te se popeo na sicilijansku Etnu.

Nije bio samo praktičar; bio je vizionar koji je razumio važnost institucionalnog uređenja sporta. Odmah nakon Drugog svjetskog rata preuzeo je odgovorne dužnosti kao direktor Više fiskulturne škole u Zagrebu te načelnik za tjelesni odgoj pri državnim ministarstvima, postavljajući temelje poslijeratnog sportskog sustava. Kao prvi tajnik Teniskog saveza Jugoslavije i istaknuti član državnih sportskih tijela, ostavio je neizbrisiv trag u organizaciji vrhunskog sporta.

U srcu je uvijek ostao Karlovčanin. Njegov doprinos rodnom gradu nije bio samo sportski; bio je predsjednik Matice hrvatske u Karlovcu tijekom burnih sedamdesetih godina, a potkraj života bio je jedan od osnivača karlovačkog Bridge kluba, dokazujući da intelektualna igra može biti jednako strastvena kao i atletska disciplina. Ostao je zapamćen kao čovjek koji je sportu dao akademsku težinu i gospodski štih, čineći ga integralnim dijelom karlovačkog i hrvatskog građanskog identiteta.

IVAN PREBEG

Prvi hrvatski profesionalni prvak Europe

Ivan Prebeg (1933. – 1995.), div mekog srca rođen u Josipdolu, ispisao je jedne od najsvjetlijih i najponosnijih stranica u povijesti hrvatskog boksa, postavši prvi profesionalni europski prvak u poluteškoj kategoriji. Njegova epska borba na zagrebačkoj Šalati protiv Eddieja Avotha ostaje trajno zapamćena kao mitski trenutak koji je ujedinio cijelu naciju u neopisivom ponosu i sportskom zanosu.

Obitelj mu se rano preselila u Zagreb gdje je završio školovanje, ali njegovi čvrsti korijeni iz Like ostali su trajni temelj onog nesalomljivog, gorštačkog karaktera koji će ga kasnije proslaviti u svijetu „plemenite vještine“. Zanimljivo je da boks uopće nije bio njegov prvi izbor – kao dječak je obožavao nogomet i bio strastveni navijač Dinama, a među konopce ringa ga je, kako je sam u sjećanjima znao reći, doveo čisti slučaj.

Prve prave boksačke korake napravio je 1955. godine u zagrebačkom Metalcu, gdje je stasao pod stručnim vodstvom dvojice trenera Zlatka – Nemečeka i Hrbića. Zbog svog urođenog, neustrašivog temperamenta ubrzo je u sportskim krugovima dobio prepoznatljiv nadimak „Nemirko iz Trnja".

Život u tadašnjim poslijeratnim okolnostima bio je iznimno težak, a ambiciozni Prebeg je želio više. Godine 1957. donosi sudbonosnu i iznimno hrabru odluku – bez putovnice, preplivavši hladnu i opasnu Muru, bježi s prijateljima u Austriju. Nakon boravka u sabirnom logoru u Grazu, životni ga put vodi u njemački Augsburg, gdje postaje aktivni član kluba Schwaben Augsburg EV. Tamo bilježi prve značajne uspjehe, no pravi profesionalni uzlet počinje odlaskom u Pariz kod brata Milana. Danju je mukotrpno radio kao elektromehaničar, a navečer bi s nevjerojatnim fokusom trenirao u klubu Stade Municipal de Courbevoie.

U profesionalne boksačke vode uplovio je s 28 godina – u dobi u kojoj mnogi već polako završavaju karijeru, no za Prebega. Kao emigrant i stranac morao je ulagati dvostruko više napora od domaćih boraca kako bi uopće dobio priliku. Borio se u više od dvadeset velikih europskih gradova, većinom u poluteškoj kategoriji, pod vodstvom uglednog menadžera Camila Kribsa.

Unatoč velikim uspjesima u inozemstvu, domoljubna želja za povratkom kući bila je jača od svega. Godine 1967. donosi odluku o povratku u Zagreb, čvrsto odlučan da se upravo iz svog dvorišta i pred svojom publikom popne na sam krov Starog kontinenta. U samom početku nije uživao podršku tadašnjeg krutog i službenog Boksačkog saveza, no uz svesrdnu pomoć vjernih prijatelja i entuzijasta, poput Franje Pribanića i Ivana Hrenara, uspio je organizirati meč svog života - 28. lipnja 1969. godine, pred fanatičnom domaćom publikom na dupkom punom stadionu Šalata, nakon iscrpljujućih, gladijatorskih 15 rundi na bodove je svladao opasnog Velšanina Eddieja Avotha. Tim je povijesnim trijumfom postao profesionalni prvak Europe u poluteškoj kategoriji.

Bio je to trenutak za povijest – Prebeg je bio prvi boksač s ovih prostora koji je osvojio tu prestižnu europsku titulu, čime je trajno zadužio cjelokupni hrvatski sport. Tijekom svoje impresivne profesionalne karijere, koja je trajala do 1971. godine, ubilježio je čak 50 meča, ostvarivši 32 pobjedu, 16 poraza i dva neodlučena ishod.

Nakon povlačenja iz ringa, cjelokupno je znanje i autoritet posvetio trenerskom pozivu. Ostavio je dubok trag u BK Trešnjevka, gdje je bio istinski očinski uzor i putokaz mladim generacijama. Hrvatski olimpijac Damir Škaro o njemu je s puno poštovanja zapisao: *"Ivan Prebeg bio je moj idol, a poslije i prvi trener. Bio je istinski autoritet, dobar pedagog i bezgranični zaljubljenik u boks."*

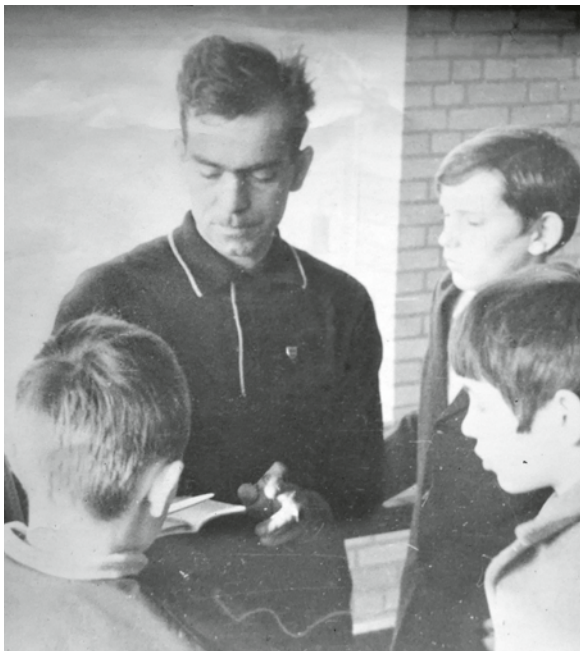
Svoju duboku privrženost domovini iskazao je i u najtežim danima Domovinskog rata, neumorno koristeći svoja brojna ugledna europska poznanstva za prikupljanje i organizaciju humanitarne pomoći u izravnoj suradnji s Uredom za prognanike.

Veliki šampion preminuo je u Zagrebu 29. lipnja 1995. godine, simbolično, točno 26 godina nakon svog najvećeg sportskog i životnog trijumfa na Šalati, ostavljajući u nasljeđe priču o istinskom velikanu iz Josipdola koji je šakama pokorio Europu, ali u ringu i izvan njega zadržao plemenito i veliko srce

MIHAJLO PREZELJ

Dobri duh dubovačkog rukometa

Mihajlo Prezelj – Mitila (1937. – 2004.) toliko je srastao sa svojom sredinom da je njegovo ime postalo sinonim za čitavu jednu četvrt i njezinu školsku sportsku dvoranu. Mihajlo Prezelj, u gradu poznatiji kao Mitila, bio je upravo to – srce i duša Dubovca, pedagog koji je u osnovnoj školi, uz zvuk rukometne lopte, odgajao generacije vrhunskih sportaša i dobrih ljudi.

Sportsku je odiseju započeo kao vrhunski gimnastičar i član reprezentacije Hrvatske, ali se svestrano ogledao i u skokovima u vodu, skijanju i planinarenju. Na gimnastičkom prvenstvu u Skoplju 1965. godine ostvario je podvig pobijedivši slavnog Miroslava Cerara u vježbi na konju s hvataljkama. Bio je i strastveni učitelj skijanja, organizirajući natjecanja na Zagradu, gdje je u to vrijeme bila postavljena i skijaška vučnica.

Najveća sportska ljubav bio mu je rukomet kojem se posvetio krajem pedesetih godina. Nakon igračkih dana u DTO Partizanu i RK Korani, na njegov je poticaj 1965. godine osnovan RK Dubovac. Mitila je bio čovjek u čijim je žilama tekla „žuto-zelena“ krv u bojama tog kluba, a u njegov rad uključio je i cijelu svoju obitelj – suprugu Tanju te sinove Dina i Damira. Kao trener muških i ženskih ekipa stvorio je neke od najboljih karlovačkih rukometaša i rukometašica, a s omladinskim pogonom Dubovca nizao je uspjehe čak i na međunarodnoj sceni, poput onih u Njemačkoj 1970. godine.

Kao plemenita osoba koja je nadasve voljela svoje rukometaše, nakon Domovinskog rata proglašen je počasnim članom matičnog kluba. Grad i škola odužili su mu se na najljepši način – imenovanjem sportske dvorane Osnovne škole Dubovac po čovjeku koji je u njoj ostavio čitav svoj radni vijek, stvorivši trajni simbol neraskidive veze sporta, škole i lokalnog zajedništva.

Njegov rad u školskom sportu i doprinos društvenoj zajednici prepoznati su brojnim priznanjima, uključujući Majsku nagradu fizičke kulture SR Hrvatske (1977.), Svibanjsku nagradu Grada Karlovca, Nagradu Društva pedagoga fizičke kulture Karlovca (2002.) te Nagradu za životno djelo Karlovačke športske zajednice.

ANTUN PURGAR

Život posvećen sportu i Karlovcu

Antun Purgar (Karlovac, 1945.) pripada onoj vrsti ljudi koji sport ne samo da konzumiraju, već ga istinski žive. Bio je srce, vizija i organizacijska snaga najvažnijih sportskih događaja u Karlovcu, ali prije svega čovjek koji je sportu davao smisao, identitet i trajnost. Ljudi poput njega potvrđuju da pojedinac, vođen čistom ljubavlju i predanošću, može trajno obilježiti sportsku povijest jednoga grada.

Sportski put počeo je svestrano – kao atletičar, hokejaš na ledu i nogometaš. Na atletskoj stazi, ondje gdje se uče disciplina, brzina i ustrajnost, u dresu AK Željezničar 1964. godine ostvario je rezultate vrijedne trajnog pamćenja postavši četverostruki juniorski prvak Hrvatske na 100 i 200 metara, u skoku u dalj te u troskoku. Iste godine na prvenstvu Jugoslavije za juniore u štafeti 4x400m zauzima četvrto mjesto. Najbolji rezultat postigao je na 100 m s vremenom od 11,0 i tim rezultatom postaje kandidat za juniorsku reprezentaciju Jugoslavije. Taj rezultat postignut je na stazi od šljake što mu daje još veću vrijednost. Sredinom 60-tih godina bio je jedan od najsvestranijih i najboljih karlovačkih atletičara. Za juniorsku reprezentaciju Hrvatske nastupa nekoliko puta. Kao trener u AK Željezničar 1969. je bio trener i selektor reprezentacije željezničarskih klubova Jugoslavije na prvenstvu Europe USIC-a u češkim Košicama.

Kao talentirani nogometaš NK Radnika i juniorski reprezentativac Hrvatske pokazivao je ono što će ga pratiti cijeloga života – duboko razumijevanje igre. No, medalje i osobni uspjesi bili su tek početak njegove bogate sportske priče.

Nogomet za njega nije bio samo natjecanje, već spoj strategije, karaktera i zajedništva. To je razumijevanje pretočio u uspješnu trenersku karijeru u Nogometnom klubu Karlovac, s kojim je 1976. godine igrao šesnaestinu finala Kupa Jugoslavije i svladao Prištinu s 1:0, a trenirao je i NK Ilovac te NK Kamensko. Njegov autoritet i stručnost prepoznati su i na nacionalnoj razini kroz četverogodišnji mandat predsjednika Zbora nogometnih trenera Hrvatske. Time nije oblikovao samo momčadi, već je davao i smjer razvoju hrvatskog nogometa. Posebna vrijednost njegova djelovanja očitovala se u sposobnosti da nadraste ulogu sportaša i trenera te postane graditelj sustava.

Kao profesor tjelesne kulture, direktor tvrtke Mladost koja upravlja ŠSD te dugogodišnji tajnik krovnih sportskih udruga, uključujući KŠZ, bio je pokretačka snaga karlovačkog sporta. Sudjelovao je u organizaciji velikih sportskih manifestacija poput Univerzijade 1987. godine, Balkanskih igara, Atletskog kupa Europe te proglašenja sportaša stoljeća Karlovačke županije. Djelovao je i kao međunarodni atletski sudac na Mediteranskim igrama te kao trener ekipe Karlovca na popularnim Igrama bez granica.

Iza svakog od tih uspješnih projekata stajali su njegova stručnost, predanost i iznimna sposobnost povezivanja ljudi. Bio je most između sportskih terena i institucija, između mladih talenata i vrhunskog sporta.

Istaknuo se i kao brižan čuvar povijesti karlovačkog sporta. Kao suautor dokumentarnog filma o povijesti lokalnog sporta te suradnik na kapitalnoj knjizi Zdravka Švegara „Karlovac – grad sporta“, nemjerljivo je pridonio očuvanju baštine. Osigurao je da uspjesi generacija sportaša ne ostanu tek izblijedjela uspomena, nego trajna inspiracija, duboko svjestan da sport bez povijesti nema korijena, a bez korijena nema ni budućnosti.

Kroz dva mandata u Skupštini HOO-a te dugogodišnje uspješno vođenje Veslačkog kluba Korana ostao je vjeran svojoj viziji – Karlovcu kao gradu u kojem se sport trenira, ali i njeguje s dubokim poštovanjem i strašću. Antun Purgar je dokaz da sport nije samo rezultat na semaforu, već zajednica, identitet i trajna vrijednost.

BERISLAV RADIŠIĆ

Karlovački strateg na olimpijskoj sceni

Berislav Radišić (1935. – 2016.), u sportskim krugovima poznatiji kao Pačka, bio je košarkaški vizionar čiji je utjecaj nadrastao lokalne i nacionalne okvire. Od igračkih dana u karlovačkom Željezničaru do klupe nigerijske reprezentacije na Olimpijskim igrama, Radišić je dokazao da vrhunsko pedagoško znanje i košarkaška inteligencija ne poznaju granice.

Rođeni Koprivničanin svoj je životni put čvrsto vezao uz Karlovac, gdje je kao nastavnik tjelesnog odgoja i košarkaški trener prve klase počeo graditi jednu od najuspješnijih sportskih priča grada. Nakon igračke karijere u Željezničaru i Metalcu, vrlo se brzo profilirao u vrhunskog stručnjaka. Vodio je Željezničar u njegovim prvoligaškim danima (1964. – 1965. i 1970. – 1971.), a 1964. godine sjedio je na klupi reprezentacije Hrvatske u povijesnom susretu protiv američkih profesionalaca. Njegov najznačajniji doprinos karlovačkoj košarci dogodio se 1967. godine, kada je kao jedan od osnivača pokrenuo KK Karlovac ‘67, klub koji će postati simbol nove košarkaške energije u gradu.

Vrhunac njegove trenerske karijere vezan je uz afrički kontinent. Od 1972. do 1976. godine vodio je reprezentaciju Nigerije, s kojom je osvojio brončanu medalju na prvenstvu Afrike u Dakaru 1974. godine, što je bio povijesni uspjeh za tu zemlju, te je s istom selekcijom sudjelovao na Olimpijskim igrama u Montrealu 1976. godine.

Košarkaška reprezentacija Nigerije u Karlovcu s izbornikom i trenerom Berislavom Radišićem

Njegov lik i djelo trajno su sačuvani i u monografiji Zdravka Švegara „Košarka Berislava Radišića“ iz 2005. godine. U galeriji karlovačkih velikana stoji kao sinonim za stručnost i autoritet, podsjećajući nas na zlatno doba kada su karlovački treneri krojili košarkašku povijest na globalnoj razini.

Kao jedan od utemeljitelja moderne karlovačke košarke, za svoj je neumorni rad u nastavi i sportu odlikovan Redom Danice Hrvatske s likom Franje Bučara (1995.), ostajući upisan u povijest kao strateg koji je Karlovac čvrsto pozicionirao na svjetskoj košarkaškoj karti.

KREŠIMIR RAČIĆ

Čovjek koji je srušio „magičnu granicu“

Krešimir – Krešo Račić (1932. – 1994.), gorostas hrvatske atletike, bio je olimpijac čija su snaga i tehnika bacanja kladiva zadivili svijet na Igrama u Melbourneu i Rimu. Iz rodnog Karlovca krenuo je u osvajanje metara i rekorda, postavši sinonim za vrhunski rezultat i nepokolebljivu disciplinu. Njegova kasnija uloga saveznog kapetana i predanog statističara pokazuje čovjeka koji je atletiku živio u svim njezinim segmentima – od prašine bacališta do statističkih tablica povijesti sporta.

Prve atletske korake napravio je u lokalnom klubu Željezničar. Već u ranoj mladosti pokazao je izniman talent za bacačke discipline, a posebno se specijalizirao za kladivo. Sredinom pedesetih godina prošlog stoljeća u povijest je ušao kao prvi domaći bacač koji je prebacio granicu od 60 metara, što je u to vrijeme bio pothvat svjetske razine i dokaz vrhunske tehničke pripremljenosti. Svojim najboljim rezultatom od 63,89 metara na tablicama

svih vremena Jugoslavije zauzimao je 10. mjesto na dan 31. prosinca 1991. Prvak Jugoslavije bio je sedam puta. Prvak Balkana bio je 1954. u Beogradu i 1959. u Bukureštu. Na Mediteranskim igrama u Bejrutu 1959. osvaja prvo mjesto, a na Univerzijadi u Torinu treće.

Vrhunac njegove natjecateljske karijere obilježio je nastup na dvjema olimpijskim igrama. Posebno se pamti njegov nastup u Melbourneu 1956. gdje je u iznimno jakoj konkurenciji osvojio šesto mjesto, čime se svrstao u samu elitu svjetske atletike. Četiri godine kasnije predstavljao je državu i na Igrama u Rimu, a veći dio svoje karijere, od 1958. proveo je u beogradskom Partizanu, gdje je stasao u jednog od najcjenjenijih atletskih autoriteta. Za reprezentaciju Jugoslavije nastupao je 39 puta.

Nakon povlačenja s bacališta, profilirao se kao najuspješniji kapetan savezne reprezentacije (od 1964. do 1976.). Njegov selektorski rad donio je trijumfe na Balkanskim igrama u Zagrebu, a zapaženi su bili i nastupi pod njegovim vodstvom na Olimpijskim igrama u Münchenu i Montrealu. Povratkom u Hrvatsku, nastavio je djelovati u Zagrebu kao predsjednik Stručnog savjeta Hrvatskog atletskog saveza. Njegova posvećenost detaljima bila je vidljiva i kroz bavljenje atletskom statistikom, no unatoč svim administrativnim funkcijama, najsretniji je bio na maksimirskom stadionu, prenoseći znanje mladima kao uspješan trener u Zagrebu i Brežicama.

U povijesti karlovačkog i hrvatskog sporta ostaje zapamćen kao titan koji je kladivo bacio dalje od svih svojih prethodnika, ali i kao intelektualac koji je atletiku razumio i volio do posljednjeg dana.

BOŠKO RALIĆ

Pouzdani stup šampionske Concordije

Boško Ralić (1904. – 1978.) bio je „motor“ legendarne Concordije, nogometaš koji je snagom i borbenošću držao sredinu terena, dokazujući da se naslovi prvaka osvajaju radnicima koji nikada ne stoje. Bio je omiljen zbog svoje dobrote i stručnosti, a njegov prijelaz iz uloge vrhunskog desnog halfa u pedagoga koji je stvarao generacije novih igrača osigurao mu je mjesto među istinskim velikanima nogometne povijesti.

Rođeni Plaščanin, ostavio je neizbrisiv trag u hrvatskom nogometu tridesetih godina prošlog stoljeća. Njegovo ime neraskidivo je vezano uz „zeleni“ dres zagrebačke Concordije, za koju je igrao cijelo desetljeće, od 1927. do 1937. godine. Bio

je ključni igrač momčadi koja je 1930. i 1932. godine osvojila naslov prvaka države, čineći s ostalima jedan od najmoćnijih sastava u povijesti kluba.

Bio je prototip modernog obrambenog veznog igrača. Snažan na nogama, čvrst u duelu i neumoran u trčanju, bio je igrač kojem su treneri s potpunim povjerenjem povjeravali najteže zadatke. Njegova igra nije se vodila samo protiv protivničkih napada; on je bio začetnik akcije, igrač koji je svih 90 minuta sudjelovao u svakom dijelu terena. Za reprezentaciju Jugoslavije nastupio je šest puta, a bio je i standardni član vrlo popularne reprezentacije grada Zagreba.

Nakon igračke karijere posvetio se trenerskom pozivu. Bio je prvi trener beogradskog Metalca (današnji OFK Beograd), a kasnije je postao cijenjeni stručnjak u Crvenoj zvezdi. Posebno se istaknuo u radu s omladinskim pogonom, gdje je djelovao kao nogometni pedagog ispred svog vremena, fokusiran na stvaranje igrača i prenošenje temeljnih vještina u mlađoj dobi.

Iako nikada nije težio statusu zvijezde, Boško Ralić je svojim savjesnim radom i viteškim pristupom igri postao jedno od najcjenjenijih imena nogometne povijesti, ostavivši iza sebe nasljeđe vrhunskog sportaša i dragog čovjeka koji je nogomet gradio srcem i znanjem.

FRANJO SCHÄFFER

Karlovački gospodin s trave Wimbledona

Franjo Schäffer (1905. – godina smrti nepoznata), lik koji je budućim generacijama karlovačkih sportaša pokazao da put s teniskih terena u Vrbanićevom perivoju može voditi ravno do Pariza i Londona. Ako se u bogatoj povijesti lokalnog sporta traži ime koje grad na četiri rijeke izravno povezuje s najelitnijim svjetskim pozornicama, taj put neizbježno vodi do Schäffera, i to u vremenu kada je tenis bio isključivo sinonim za gospodski način života i čisti amaterski zanos. Uspio je donijeti duh teniskih terena uz Koranu na svijetu travu All England Cluba, postavši prvi pravi sportski ambasador Karlovca u svijetu.

Proizašao iz ugledne karlovačke građanske obitelji, prve teniske korake napravio je na domaćim terenima koji su tada bili središte društvenog života grada. Njegov uspon bio je strelovit, a raskošan talent brzo ga je iz lokalnih okvira odveo u sam vrh tadašnjeg tenisa.

Vrhunac njegove karijere dogodio se tridesetih godina prošlog stoljeća, kada postaje standardni reprezentativac u Davis Cupu, nastupajući uz legende poput Franje Punčeca i Josipa Palade, čineći dio momčadi koja je u to zlatno doba bila strah i trepet europskih terena. Povijesni trenutak doživio je 1931. godine nastupom na glavnom turniru u Wimbledonu. U eri u kojoj su daleka putovanja bila pravi pothvat, a konkurencija na travi nemilosrdna, njegov ulazak u to elitno društvo bio je krunski dokaz vrhunske klase i tehničke dotjeranosti koju je stekao upravo u svom rodnom gradu.

Bio je poznat kao igrač iznimne mentalne snage i besprijekornog gospodskog držanja, a njegove pobjede nad igračima iz samog svjetskog vrha svrstale su ga u red najznačajnijih tenisača prve polovice dvadesetog stoljeća.

DRAGUTIN SPUDIĆ

Osnivač rukometa i graditelj sportskih snova

Dragutin Spudić (1927. – 1989.) bio je svestrani sportaš, istaknuti pedagog i jedan od najvažnijih sportskih djelatnika u povijesti Duge Rese. Njegov entuzijazam i pedagoški rad udarili su temelje modernog rukometa u gradu na mrežničkim obalama, dok je njegova vizija o izgradnji igrališta trajno preoblikovala vizuru mjesta i omogućila generacijama mladih bavljenje sportom u vrhunskim uvjetima.

Nakon završene Pedagoške akademije u Zagrebu vratio se u rodni kraj, gdje je 1960. godine započeo radni vijek kao nastavnik fizičke kulture u Drugoj osnovnoj školi. Njegova pojava u školskim dvoranama označila je novu eru za dugorešku mladež; bio je marljiv i iznimno odan svom pozivu, a učenici su ga pamtili kao strogog, ali pravednog učitelja koji je sportsku kulturu usađivao s velikom ljubavlju.

Njegov najveći doprinos neraskidivo je vezan uz rukomet. Godine 1960. osnovao je rukometnu sekciju koja je ubrzo prerasla u samostalni klub, okupivši velik broj dječaka i djevojčica koje je osobno podučavao tajnama ove igre. Pod njegovim vodstvom stasale su prve generacije

lokalnih rukometašica i rukometaša, a upravo je on bio taj koji je bivše košarkašice, nakon što je njihova aktivnost zamrla, okupio i uspješno usmjerio prema rukometnom terenu. Osim rukometa, aktivno je sudjelovao u radu nogometnih sekcija u Belavićima te je bio jedan od osnivača i predsjednik Košarkaškog kluba Polet.

Posebno poglavlje njegove biografije čini neumoran rad na poboljšanju sportske infrastrukture. Kako uvjeti za igru na starom igralištu nisu bili zadovoljavajući, pokrenuo je veliku akciju izgradnje modernog rukometnog stadiona na današnjoj lokaciji uz školu. Uz potporu lokalne zajednice i gospodarstva osigurao je prostor koji je ubrzo postao pravo središte sportskog života cijeloga grada.

Dragutin Spudić nije bio samo trener i nastavnik, već istinski arhitekt dugoreškog sporta čije naslijeđe i danas živi kroz svaku utakmicu odigranu na terenima koje je on prvi sanjao, a potom i sam gradio.

JANKO SRAKOČIĆ

Čovjek koji je donio prvu nogometnu loptu u Novigrad na Dobri

Janko Srakočić (1927. – 2005.) bio je pokretač sportskog života u novigradskom kraju, a njegovo je ime neraskidivo vezano uz povijest lokalnog sporta. Njegova energija i upornost stvorile su temelje na kojima su stasale generacije nogometaša uz obale rijeke Dobre.

Ostao je zapamćen kao čovjek koji je 26. kolovoza 1951. godine donio prvu pravu nogometnu loptu u Novigrad na Dobri, čime je simbolično započela povijest organiziranog igranja nogometa u tom mjestu. Bio je jedan od osnivača i prvi predsjednik Sportskog društva Novigrad-Dobra, utemeljenog 18. ožujka 1951. godine, a kasnije i prvi predsjednik samostalnog Nogometnog kluba Dobra, osnovanog 1969. godine.

Njegov doprinos nije bio samo administrativan; bio je istinski *spiritus movens* kluba, čovjek koji je podnio najveći teret zadataka, od nabave prve opreme do uređenja igrališta na travnjaku uz samu Dobru. U vremenima kada se na gostujuće utakmice putovalo zaprežnim kolima i fijakerom, on je svojim autoritetom i golemom predanošću uspijevao okupiti mladež i trajno je usmjeriti prema sportu. Čak i nakon odlaska u Kanadu 1976. godine, ostao je srcem duboko vezan uz svoj rodni kraj i klub, a sportsku tradiciju obitelji ponosno su nastavili njegov sin Tomo te unuk Tomislav.

Ostaje zapamćen kao strogi, ali pravedni vođa koji je nogomet smatrao nečim puno većim od same igre – za njega je to bio najljepši način okupljanja, odgoja i zajedništva. Pamtit će ga generacije koje su svoje prve nogometne korake napravile na igralištu za čije se postojanje osobno i neumorno izborio. Za svoj doprinos razvoju sporta i promicanju imena Novigrada na Dobri, ostaje upisan kao jedna od najvažnijih i najdragocjenijih osoba u povijesti lokalnog nogometa.

SLAVO SRIĆA

Od karlovačke Olimpije do čelnika sportske industrije

Slavo Srića (1914. – 1991.) bio je jedan od ključnih tvoraca hrvatskog sportskog sustava, čovjek koji je nogometne travnjake karlovačke Olimpije zamijenio odgovornim uredima u kojima se krojila budućnost sporta.

Kao ekonomist s vizijom nije samo upravljao savezima i klubovima, već je kao dugogodišnji direktor tvrtke „Predrag

Heruc“ postavio standarde u proizvodnji sportske opreme. Njegov rad u sjeni, od tajničkih poslova u rodnom Karlovcu do vođenja sportskih odbora na državnoj razini, bio je ključan za stabilnost i rast hrvatske fizičke kulture.

U Karlovcu je kao mladić osjetio uzbuđenje sportskih borilišta igrajući nogomet za Olimpiju i Građanski. Njegov rani angažman nije bio ograničen samo na teren; već s 24 godine preuzeo je ulogu tajnika Olimpije, pokazujući rani talent za organizaciju i administraciju koji će obilježiti njegovu karijeru. Uz nogomet, bio je i vrstan plivač, što mu je kasnije dalo širinu u razumijevanju potreba različitih sportskih grana.

Nakon sudjelovanja u antifašističkom pokretu svoja znanja ekonomista stavio je na raspolaganje novom sportskom sustavu. Od 1945. do 1947. bio je ključna figura karlovačkog sporta kao tajnik Okružnog fiskulturnog odbora, da bi se ubrzo preselio na odgovorne dužnosti u Zagrebu. Njegov uspon u strukturama Vlade Narodne Republike Hrvatske i rad u sindikatima omogućili su mu da postane jedan od najvažnijih kreatora privredno-planskih okvira za sport u poslijeratnom razdoblju.

Poglavlje njegove biografije vezano je uz tvrtku „Predrag Heruc“. Kao dugogodišnji direktor, spojio je svoju ekonomsku struku sa sportskom strašću, stvarajući od ove tvrtke regionalnog diva u proizvodnji sportske rekvizite i tekstilne konfekcije. Istodobno, obnašao je vodeće funkcije u Savezu sportskih društava Hrvatske i Zagreba te bio predsjednik plivačkog kluba Naprijed, uvijek uvjeren da sport mora biti dostupan svima.

Za svoj neumorni rad Slavo Srića primio je brojna priznanja, među kojima se ističe Trofej Saveza za fizičku kulturu Hrvatske dodijeljen još 1956. godine. Preminuo je 1991. godine u Zagrebu, ostavivši iza sebe nasljeđe čovjeka koji je Karlovac zadužio svojim počecima, a Hrvatsku svojom cjeloživotnom posvećenošću organiziranom sportu.

OLGA STRZALKOWSKY – BAŠOVIĆ

Svestrana pionirka karlovačkog sporta

Olga Strzalkowsky - Bašović (1925. – 2025.) bila je pionirka i svestrana kraljica karlovačkog sporta, žena čiji je „brzinski mentalitet“ postavljao rekorde u atletici, košarci i odbojci. Njezina vedrina i titule državne prvakinje čine neizbrisiv simbol karlovačke sportske povijesti. Zauzima posebno mjesto u povijesti karlovačkog sporta kao jedna od najsvestranijih i najuspješnijih sportašica svoje generacije.

Njezin sportski put, započet u vrijeme velikih društvenih promjena, obilježen je vrhunskim rezultatima u atletici, košarci i odbojci, čime je postala istinski simbol sportske dinamike i svestranosti.

Najveće sportske domete ostvarila je na atletskim stazama. Odmah nakon završetka rata, 1945. i 1946. godine, dominirala je sprinterskim disciplinama. Na prvenstvu Hrvatske (prvi Fiskulturni slet NR Hrvatske) osvojila je prvo mjesto u

utrkama na 60 i 100 metara. Nacionalnu klasu potvrdila je na prvenstvu Jugoslavije 1945. godine, kada je bila druga na 100 metara te prva u štafeti 4 x 100 metara (kombinirana štafeta Karlovčanki Strzalkowsy i Gojak te Zagrepčanki Kurath i Holz). Taj njezin „brzinski mentalitet" ostao je zabilježen kao jedan od najsvjetlijih trenutaka karlovačke kraljice sportova.

Osim na atletskom stadionu, ostavila dubok trag i u kolektivnim sportovima. Bila je kapetanica ženske košarkaške ekipe Udarnika 1946. godine, predvodeći momčad u počecima razvoja košarke u Karlovcu. Istovremeno se aktivno bavila i odbojkom, demonstrirajući nevjerojatnu sposobnost prilagodbe različitim sportskim disciplinama i natjecateljskom duhu. Nije bila samo vrhunska sportašica, već i osoba koja je svojom energijom i altruizmom zadužila lokalnu sredinu. Njezina samozatajnost često je skrivala činjenicu da je bila nacionalna sportska veličina, a rezultati zabilježeni u povijesti karlovačkog i hrvatskog sporta ostaju kao trajni spomen na ženu koja je živjela u trku, uvijek nasmiješena i puna života.

Kao simbol Kineske četvrti i Banjavčićeve ulice, Olgica ostaje nezaobilazan dio karlovačke sportske i građanske povijesti.

VLADO SUŠANJ

Hrvački div ispod Kleka i apsolutni prvak

Vlado Sušanj (Ogulin, 1939.) personifikacija je snage i nepokolebljivog karaktera. Ovaj dobroćudni gorostas od stotinu i više kilograma bio je kao stvoren za plemenitu vještinu hrvanja. Prošao je put od radnika u mjesnoj industriji do samog vrha sportskih postolja, ostavši zabilježen kao jedan od najdugovječnijih i najpoštovanijih boraca na strunjačama bivše države.

Prve hrvačke zahvate svladao je u Petrinji, no prava sportska priča počinje zapošljavanjem u sesvetskom „Sljemenu". Punih sedamnaest godina ovaj je „hrvački vuk" branio boje sesvetskog kluba, tada jednog od najjačih kolektiva u regiji. U svojoj bogatoj sportskoj karijeri odradio je nevjerojatnih 230 prvoligaških mečeva, uz brojne nastupe na međunarodnim turnirima i prvenstvima. Iako je od samih početaka bio u vrhu, kruna njegove karijere stigla je u 33. godini života. Godine 1972., na pojedinačnom državnom prvenstvu u Zagrebu, pred domaćom je publikom u teškoj kategoriji osvojio naslov apsolutnog prvaka, dokazavši da šampionske godine nisu prepreka za vrhunske dosege.

Njegova međunarodna reputacija potvrđena je 1975. godine kada je kao pojačanje zagrebačke „Like" nastupio u

finalu Kupa europskih prvaka u Helsinkiju, pridonijevši osvajanju trećeg mjesta u Europi. Aktivnu karijeru završio je u 39. godini u Sarajevu, ostavši u sportskim krugovima zapamćen kao uzor hrabrosti i sportskog držanja mlađim generacijama.

Kao umirovljenik sve češće posjećuje rodni Ogulin, čuva uspomenu na velike bitke na strunjači, ali i neostvarenu želju da svoje bogato znanje jednom ugradi u temelje nekog budućeg hrvačkog kluba ispod Kleka.

ZLATKO ŠIMECKI

Između čamca, mreže i rukometne lopte

Zlatko Šimecki (1936. – 2021.) malo je koji Karlovčanin u svojoj dugovječnoj karijeri uspio s toliko prirodne lakoće, šarma i uspjeha spojiti mirnoću veslačkog čamca, dinamiku odbojkaškog skoka i neprikosnoveni autoritet rukometnog suca. Bio je istinska, pokretačka snaga gradskog sporta, čovjek koji nije samo nizao pobjede na brzim rijekama i užarenim parketima, već je svojom upornošću i vizijom postao čuvar i graditelj nekih od najvažnijih lokalnih sportskih kolektiva u iznimno osjetljivim i teškim vremenima.

Svoju je veliku sportsku priču započeo sada već povijesne 1946. godine u Veslačkom klubu Korana. Kao član legendarnog i uigranog juniorskog četverca, dominirao je vodama ranih pedesetih godina prošlog stoljeća, nižući naslove prvaka Hrvatske i velike pobjede na prestižnim međunarodnim regatama od Bleda pa sve do ostalih jakih natjecanja u regiji.

Njegova urođena sportska radoznalost stalno je tražila nove izazove. Paralelno s napornim veslanjem, postao je i jedan od igračkih stupova karlovačke odbojke, nastupajući s puno uspjeha za Tekstilac, Željezničar i Turbinu u ono romantično, zlatno doba kada je Karlovac bio ravnopravan suparnik zagrebačke Mladosti. Njegov svestrani doprinos tu nije stao; kao jedan od osnivača i prvih igrača RK Korana, iz kojeg će kasnije izrasti RK Dubovac, trasirao je put sportu koji će u gradu na četiri rijeke s godinama postati prava institucija.

Nakon završetka bogate aktivne igračke karijere 1968. godine s jednakim žarom posvetio se sportskoj organizaciji, administraciji i suđenju. Kao ugledni savezni rukometni sudac i kontrolor suđenja, desetljećima je bio moralni i profesionalni autoritet na terenima diljem bivše države, dok je u svojoj matičnoj VK Korani u dva iznimno važna navrata preuzeo odgovornost predsjednika kluba. Ipak, njegova najvažnija i najplemenitija uloga u zrelim godinama ispisana je 1996. godine. U osjetljivom i izazovnom poratnom razdoblju, bio je ključni sportski djelatnik koji je ponovno pokrenuo, aktivirao i od potpunog gašenja spasio RK Dubovac, preuzevši operativnu funkciju tajnika kluba i vrativši mu stari sjaj.

Za punih šest desetljeća nesebičnog rada, odricanja i odgoja mladih generacija, Karlovačka športska zajednica dodijelila mu je najviše priznanje – Nagradu za životno djelo. Bilo je to veliko, zasluženo hvala čovjeku koji je sport živio u svakom njegovom obliku i koji je zadužio svoj grad od prvog mladenačkog zaveslaja na Korani do posljednjeg sudačkog zvižduka na rukometnom parketu.

ANKICA ŠKRTIĆ

Lice s marke i neuhvatljiva trkačica poratnih snova

Ankica Škrtić Borić (1927. – 2007.) izrasla je u najistaknutiju ličnost rane ženske atletike u sudbonosnim godinama poratne obnove, kada je sport u Karlovcu tražio svoj novi identitet kroz fiskulturna društva i masovni entuzijazam. Dok su se na zgarištima rata podizala nova igrališta, ona je svojim brzim korakom na atletskoj stazi ispisivala prve retke suvremene karlovačke atletike. Kao izvrsna trkačica na srednjim prugama, s posebnom afinitetom prema zahtjevnoj dionici od osamsto metara, postavila je visoke sportske standarde koji su u lokalnim okvirima dotad djelovali posve nedostižno.

Svoj najvrjedniji natjecateljski rezultat ostvarila je 1946. godine u Ljubljani, kada je osvojila prvo mjesto i postavila rekord na prvenstvu Jugoslavije u utrci na 800 metara s rezultatom 2:30,2. Iste godini postala je i prvakinja Jugoslavije u krosu na 1400 metara u Zagrebu, istrčavši dionicu za 4:56,2. Tim je iznimnim uspjesima postala jedna od najboljih trkačica u državi, ostavivši dubok trag na stazi i utirući put budućim generacijama karlovačkih atletičara, no nažalost, ubrzo nakon tih uspjeha prestala se aktivno baviti atletikom.

Njen životni put bio je neraskidivo vezan uz supruga Vladimira Borića, istaknutog golmana koji je s velikim uspjehom čuvao mrežu karlovačkog Udarnika i Slavije. Ova jedinstvena sportska sinergija supružnika nastavila je živjeti i nakon njihova odlaska preko Atlantika, u daleku Kanadu, kroz sina Tomislava koji je u potpunosti naslijedio očeve vratarske gene. Tomislav je svojim talentom dogurao do dresa juniorske reprezentacije Kanade, a vrhunac obiteljskog sportskog sna doživio je kada je prošao kroz zahtjevne treninge u slavnom londonskom Arsenalu, dokazujući nogometnu univerzalnost i snagu sportske škole koju su njegovi roditelji utemeljili na karlovačkim obalama.

Ankica Škrtić u kolektivnoj memoriji grada ne ostaje zapamćena samo kao neuhvatljivo lice s prigodne poštanske marke, već kao istinska rodonačelnica ugledne obitelji koja je prepoznatljivi sportski duh Karlovca ponosno pronijela diljem svijeta.

JURAJ ŠOMEN

Vizionar koji je u Dugu Resu doveo nogometne divove

Juraj Šomen (1912. – 1980.) ime je koje u povijesti dugoreškog sporta izaziva iznimno poštovanje. Bio je to čovjek koji je svojom jasnom vizijom i neumornim radom obilježio najsjajnije trenutke lokalnog nogometa. Kao dugogodišnji predsjednik i vizionar NK Duga Resa u godinama nakon Drugog svjetskog rata, nije bio tek običan sportski djelatnik, već istinski predvodnik zajednice koji je mali gradski klub uspio pozicionirati na kartu važnih nogometnih središta regije.

Njegovo ime ostaje trajno zapisano uz legendarne susrete i uspjehe koji su generacijama Dugorešana usadili trajnu ljubav prema nogometu. Pod njegovim vodstvom klub je doživio neviđenu popularnost i organizacijski uzlet, a vrhunac tog zlatnog razdoblja bio je povijesni dolazak zagrebačkog Dinama u Dugu Resu, što je ostalo zabilježeno kao jedan od najvećih sportskih događaja u povijesti grada. Posjedovao je rijedak dar okupljanja ljudi oko zajedničkog cilja, a njegova predanost klubu nadilazila je puku funkciju – bio je iskreni oslonac igračima, navijačima i svim sugrađanima.

Osim predanog rada u nogometu, bio je poznat po promicanju svestranog sportskog razvoja, što se najbolje očitovalo kroz njegovu obitelj. Sinovi Ivan i Željko te unuk Jurica ponosno su nastavili njegovu sportsku ostavštinu ostavljajući trag u rukometu, košarci, šahu i nogometu, čime je prezime Šomen postalo istinski simbol sportske tradicije Duge Rese.

Kao ugledni zaposlenik Pamučne industrije Duga Resa, uspješno je spajao gospodarski i sportski život grada. Ostao je zapamćen kao plemenit čovjek čija je bogata ostavština i danas utkana u stadione i sportske terene uz rijeku Mrežnicu.

LEONARD ŠOŠTARIĆ

Vladar blatnih staza i dvostruki vlasnik Zlatne kacige

Leonard Leno Šoštarić (1937. – 2021.) velikan je i neprikosnoveni vladar motokrosa, čovjek čije je ime postalo sinonim za hrabrost i vrhunsku vještinu na dva kotača. U zlatno doba karlovačkog motokrosa, dok su tisuće gledatelja podno Starog grada Dubovca u dahu pratile svaku njegovu vožnju, Leno je gradio legendu koja je nadrasla granice države. Sa sedam naslova prvaka i dvije prestižne Zlatne kacige, on ostaje jedan od najtrofejnijih sportaša u povijesti grada, vizionar koji je stvarao staze i odgajao generacije, ostavivši neizbrisiv trag u blatu i prašini najslavnijih borilišta.

U Karlovac je stigao kao petnaestogodišnjak iz rodnog Zagorja, ne sluteći da će upravo na obalama karlovačkih rijeka postati sportska ikona. Od 1955. godine, kao član AMD-a Karlovac, započeo je put koji će ga odvesti u sam vrh motokrosa. Njegova dominacija bila je apsolutna: u razdoblju od 1967. do 1977. godine bio je nezaobilazno ime na pobjedničkim postoljima, osvojivši čak sedam naslova prvaka u klasi do 250 ccm te četiri naslova viceprvaka.

Njegova vitrina krcata je najvišim priznanjima, a posebno sjaje dvije Zlatne kacige – trofeji koji se dodjeljuju samo onima koji tri puta uzastopno pokore konkurenciju. Uspio je to učiniti u dva navrata, potvrđujući kontinuitet vrhunske forme i mentalne snage. Na međunarodnoj sceni, kao višestruki reprezentativac, ravnopravno se nosio s najboljim vozačima svijeta, ostvarujući zapažene rezultate na utrkama Svjetskog prvenstva u SSSR-u i Mariboru te osvajajući postolja na Balkanskim prvenstvima.

Osim po vozačkom umijeću, ostati će zapamćen kao arhitekt modernog motokrosa. Upravo je on kreirao kultnu stazu u Mladini, koja i danas slovi za jednu od najkvalitetnijih. Njegov doprinos organizaciji utrka pod Dubovcem, koje su četiri puta ugostile Svjetsko prvenstvo, učinio je Karlovac svjetskom motokros metropolom.

Pet puta proglašavan najboljim sportašem Karlovca i uvršten među najbolje sportaše 20. stoljeća u županiji, bio je i ostao simbol sportske izvrsnosti. Čak i nakon natjecateljske karijere, kao savezni kapetan i trener, nastavio je nesebično dijeliti svoje znanje, čime je trajno zadužio karlovački i hrvatski motokros.

RADMILA ŠPEHAR

Prva dama ogulinske sportske rekreacije

Radmila Špehar (1933. – 2024.) bila je pokretačka snaga koja je sportski duh duboko utkala u svakodnevicu svog rodnog grada. Kao pedagoginja, vizionarka i stručnjakinja, nije samo podučavala vještinama, već je stvarala istinske pokrete – od prvih rukometnih koraka u ogulinskoj gimnaziji do masovnih sletova i osnivanja Društva za sportsku rekreaciju. Iza sebe je ostavila neprocjenjivo nasljeđe izmjereno tisućama onih kojima je sport, zahvaljujući njoj, postao trajna životna navika.

Profesionalni put započela je 1953. godine kada se kao mlada nastavnica vratila u Ogulin i odmah preuzela ulogu stručnog voditelja ženske gimnastike. Njezin entuzijazam bio je zarazan; u školama je promovirala tada potpuno novu igru – rukomet, dok je na javnim nastupima koordinirala sletove koji su se okupili i do 600 sudionika.

Posebno poglavlje njezina života bila je briga o najmlađima, u rasponu od stručne pripreme budućih kineziologa za fakultet pa sve do vođenja logorovanja i obuke neplivača, koju je predano organizirala punih 25 godina.

Uz supruga Josipa zavoljela je i planinarstvo, a njezina vizija izgradnje sportsko-rekreacijskog centra Kneja u podnožju brda Stožac ostaje trajni spomenik njezinoj viziji i predanosti. Pravi procvat njezinog rada dogodio se na polju sportske rekreacije, gdje je kao stručni voditelj pokrenula tisuće Ogulinki, vodeći ih redovito na festival u Rovinju pod okriljem pokreta „Sport za sve“.

Odlikovana je Redom Danice Hrvatske s likom Antuna Radića, dobitnica je najviše državne nagrade „Franjo Bučar“ te Nagrade za životno djelo Grada Ogulina. Čast da spusti olimpijsku zastavu na prvom Festivalu sportske rekreacije pod pokroviteljstvom Međunarodnog olimpijskog odbora bila je tek simbolična potvrda njezine veličine. Bila je i ostala samo srce ogulinske rekreacije te uzor prosvjetnog djelatnika koji sport vidi kao najljepši put do psihičkog i fizičkog zdravlja čitave zajednice.

ZDRAVKO ŠVEGAR

Čuvar i pisac karlovačke sportske biblije

Zdravko Švegar (1938. – 2011.) bio je puno više od novinara – bio je neumorni intelektualni div karlovačke publicistike i čovjek koji je sportu podario vječnost. Bez njegova titanskog istraživačkog napora, sportska povijest Karlovca bila bi tek krhki skup nepovezanih sjećanja, prepuštena zaboravu.

Kao vrhunski novinar i profesor književnosti, uspio je u onome što je dano samo velikanima: postao je neraskidivim, temeljnim dijelom povijesti koju je sam istraživao i zapisivao, stvorivši pravu sportsku bibliju grada od 1800. godine do danas. Bio je istinski erudit karlovačkog asfalta, čovjek koji je sport razumio kroz prizmu kulture i identiteta. Svoj profesionalni put neraskidivo je vezao uz novinarstvo, ostavljajući neizbrisiv trag u Karlovačkom tjedniku i Večernjem listu.

No, njegova je stvarna misija bila sportska historiografija, kojoj je pristupao s preciznošću kirurga i strašću zaljubljenika. Autor je više od deset kapitalnih djela, među kojima monografije „Karlovac grad sporta 1800–1985“ i „Dva stoljeća športa u Karlovcu“ zauzimaju središnje mjesto. Upravo ta potonja, s pravom nazvana karlovačkom sportskom biblijom, ostaje najsveobuhvatniji i najautoritativniji dokument o sportskom razvoju našega kraja. Njegov doprinos nije bio ograničen na suhe podatke i arhivske tablice; on je sportu dao dušu. Oživio je legendarne priče o nogometnom čarobnjaku Čavleku, košarkaškom „vulkanu“ Šancu, začecima tenisa, gimnastike i šaha. Posebno mjesto u njegovu radu zauzima proučavanje povijesne uloge oca hrvatskog sporta, doktora Franje Bučara, u Karlovcu.

I sam je bio sportaš – od šahovskih polja do košarkaških terena i teniskih igrališta, gdje je osvajao i međunarodna priznanja. Kao vizionar, bio je ključna osoba u osnivanju Košarkaškog kluba Karlovac ‘67., čime je izravno utjecao na modernu sportsku infrastrukturu grada.

Njegovo ime, trajno upisano u „Nogometni leksikon“ i „Leksikon povijesti novinarstva“, mjerilo je stručnosti i integriteta. U monografiji karlovačkih velikana on zauzima počasno mjesto – ne samo kao sportaš, već kao čovjek koji je svima drugima velikodušno osigurao vječno mjesto u povijesti. Kao profesor i mentor, odgojio je niz generacija koje danas nastavljaju njegovu misiju. Dok je on bio pisac karlovačke sportske biblije, danas je, kao njegov učenik i najvjerniji poklonik, čuva i nastavlja autor ove knjige.

Za svoj životni rad ovjenčan je najvišim počastima, uključujući Nagradu Grada Karlovca te nagradu Hrvatskog zbora sportskih novinara za životno djelo i publicistiku, no najveći spomenik ostaje biblioteka znanja koju nam je ostavio u nasljeđe.

NIKOLA TATALOVIĆ

Pedagog gimnastičke struke i autor „Preskoka“

Nikola Tatalović (1909. – 1984.) bio je sinonim za disciplinu i stručnost u svijetu gimnastike. Od sokolskih početaka u mladosti do funkcije saveznog načelnika, Tatalović je vjerovao da su rad s mladima i stalno usavršavanje jedini put do sportskog uspjeha.

Njegov književni doprinos, kroz kultno djelo „Preskoci“, postao je obvezna lektira za svakoga tko je želio razumjeti biomehaniku i ljepotu gimnastičkog pokreta, čime je ostavio neizbrisiv trag u povijesti tjelovježbe.

Rođen u Drežnici kod Ogulina, no njegov sportski i profesionalni put vodio ga je kroz različita središta tadašnje države. Već kao dvanaestogodišnjak postao je dio sokolskog pokreta u Bjelovaru, gdje je brzo napredovao od naraštajca do voditelja pomlatka. Njegova posvećenost tjelovježbi bila je neraskidivo vezana uz njegov radni vijek na željeznici, gdje je obnašao visoke dužnosti, ali je svaki slobodan trenutak posvećivao dvorani i radu s mladim vježbačima.

Nakon Drugog svjetskog rata postaje jedan od ključnih u transformaciji sokolskog nasljeđa u nove oblike organiziranog sporta. Sudjelovao je u osnivanju Gimnastičkog društva Beograd – Matica, koje će kasnije prerasti u Društvo za tjelovježbu Partizan. Njegov ugled i znanje doveli su ga do pozicije saveznog načelnika Partizana, čime je postao odgovoran za tjelesni odgoj na razini cijele tadašnje Jugoslavije u razdoblju od 1953. do 1958. godine.

Najznačajniji doprinos bio je pedagoške naravi. Kao trener za sportsku gimnastiku i prednjak prvog razreda, insistirao je na stručnom pristupu svakom elementu. Njegova strast prema detaljima rezultirala je objavljivanjem stručne knjige „Preskoci“, koja je zbog svoje kvalitete doživjela nekoliko izdanja i postala temeljni udžbenik za tu gimnastičku disciplinu. Pisao je neumorno za stručne časopise, uvijek naglašavajući da je gimnastika baza za sve ostale sportove.

Veći dio karijere proveo je u velikim administrativnim centrima, ali njegovi korijeni u ogulinskom kraju i rani sokolski dani ostali su temelj na kojem je izgradio jednu od najcjenjenijih trenerskih karijera u povijesti naše gimnastike.

ANTE TEŠIJA

Atletski vizionar i učitelj olimpijaca

Ante Tešija (1913. – 2012.) bio je najstariji aktivni atletski trener u Hrvatskoj, čovjek koji je gotovo čitavo stoljeće posvetio kraljici sportova i ostavio neizbrisiv trag u karlovačkom Željezničaru, ali i na dva kontinenta. Njegova nevjerojatna stručnost i vitalnost, koja ga je krasila u desetom desetljeću života, iznjedrila je generacije vrhunskih bacača i olimpijaca, čime je postao istinski simbol atletske dugovječnosti i pedagog koji je živio za sport do svog posljednjeg dana.

Rođen je u Lećevici (Kaštela), a svoj je sportski put započeo kao vrstan atletičar, košarkaš i gimnastičar čija se savršeno izvedena „sokolaška lasta“ desetljećima koristila kao školski primjer sportske tehnike. Tijekom svog dugog radnog vijeka dio karijere proveo je u Karlovcu kao atletičar do 1955., osnivač, trener i predsjednik AK Udarnik, od osnivanja 1945. do 1947. kada je klub preimenovan u Željezničar, gdje je postavio temelje za povijesne uspjehe karlovačke atletike. Stari atletski stadion na Foginovom sagrađen je na njegovu inicijativu i veliki angažman

te uz pomoć nekolicine atletičara dovršen 21. rujna 1952. godine. Upravo pod njegovim stručnim vodstvom stasao je Krešimir Račić, kasnije izbornik reprezentacije i osvajač visokog šestog mjesta u bacanju kladiva na Olimpijskim igrama u Melbourneu 1956. godine. Također je bio urednik publikacije AK Željezničar Karlovac (1945. – 1955.). Bio je i jedan od osnivača Košarkaškog kluba Željezničar.

Njegova trenerska karizma nije poznavala granice pa se istaknuo radom u brojnim hrvatskim klubovima, ali i u dalekoj Australiji, koju je smatrao svojom drugom domovinom i za koju je nastupao kao veteran. Koliko je bio njegov ugled u svjetskim atletskim krugovima, najbolje govori podatak da 1958. odlazi u Njemačku na poziv njihovog atletskog saveza, uz odobrenje Atletskog saveza Jugoslavije. Tamo trenira bacače, a surađivao je čak i s čuvenim njemačkim sprinterom Arminom Harijem, tada najbržim Europljaninom (prvi atletičar na svijetu koji 100 m istrčao za 10,0 sekundi). Njegov rad s bacačima bio je temeljit i sustavan, a popis njegovih uspješnih učenika nema kraja, od australskog troskokaša Kena Lorrowaya, finalista Olimpijskih igara u Moskvi, pa sve do modernih hrvatskih bacačkih zvijezda poput Marina Premerua i Martina Marića.

Čak i u svojoj 94. godini života, kada mu je Hrvatski atletski savez uručio posebno priznanje, šjor Ante je u Crikvenici kovao planove za novu sezonu, dokazujući da za njega mirovina nikada nije bila opcija. Njegovo naslijeđe živi kroz brojne reprezentativce koje je odgojio, uključujući i dugogodišnjeg gradonačelnika Crikvenice, bacača kladiva Ivicu Malatestinića. Preminuo je u stotoj godini života, ostavljajući iza sebe atletsko sjeme posijano posvuda gdje je radio, od rodnog Splita i Karlovca do Australije, kao trajni spomen na jednog od najvećih učitelja u povijesti hrvatskog sporta.

Dobitnik je trofeja Sportskog saveza Hrvatske (1957.), Državne nagrade za šport „Franjo Bučar“ (2000.) i Zlatne plakete Atletskog saveza Jugoslavije.

JOSIP TRUPKOVIĆ

Trener koji je stvorio „Zlatnu ljevicu“

Josip Trupković (Duga Resa, 1936.) vizionar je kojeg povijest pamti kao čovjeka koji je prepoznao iskru tamo gdje su drugi vidjeli slabost. Kao dugoreški liječnik i stolnoteniski zanesenjak, bio je strateg koji je od kržljavog dječaka isklesao Antuna Tovu Stipančića, jednog od najvećih umjetnika za zelenim stolom koje je svijet ikada vidio.

Život je posvetio stolnom tenisu, ne samo kao igrač, već kao idejni začetnik i graditelj sustava koji je Dugu Resu učinio svjetskom metropolom ovog sporta. Njegov najznačajniji doprinos započeo je šezdesetih godina prošlog stoljeća kada je u dvorani STK Pamučna industrija Duga Resa počeo trenirati mladog Stipančića. Trupković je bio taj koji je primijetio dječaka kako s prislonjenim nosom uz staklo dvorane prati treninge i pozvao ga unutra,

a kasnije je, u suradnji sa zagrebačkim liječnicima, bdio nad njegovim razvojem.

Vodio je Tovu Stipančića kroz njegove prve korake i formativne godine sve do 1967., usmjeravajući njegov neizmjerni talent i specifičan mentalni sklop koji je više težio nadigravanju i „vicu" u igri nego suhoparnom rezultatu. Osim što je bio prvi Tovin trener, ostao je stup stolnog tenisa u svom gradu i desetljećima nakon odlaska legendarne generacije.

Kao dugogodišnji predsjednik STK Duga Resa, nastavio je raditi s mladima, vodeći se filozofijom da je stolni tenis stil života, a ne samo hobi. Ostaje upamćen kao čovjek koji nije samo trenirao šampione, već je vlastitim entuzijazmom gradio temelje na kojima i danas počiva dugorešk a stolnoteniska tradicija.

Ostvario je i zavidnu liječničku karijeru u Njemačkoj, odakle je za vrijeme Domovinskog rata bio donator liječničke opreme. Počasni je građanin grada Duga Resa.

VLADIMIR TVRDINIĆ

Najbolji „vatrogasac" kluba iz Gornjeg Mekušja

Vladimir Tvrdinić (1934. – 2009.) od vrhunskog majstora na terenu do neumornog radnika u sportskoj administraciji i logistici utjelovio je istinsku ljubav prema igri koja ne poznaje hijerarhiju – jednako predano služeći kao predsjednik velikog gradskog kluba i kao brižni čuvar nogometne vatre u svom Mekušju – NK Vatrogascu.

Ostao je zapamćen kao jedan od najboljih nogometaša Nogometnog kluba Karlovac, a svoj je neizbrisiv igrački trag ostavio i u redovima NK Vatrogasac i NK Turbina. Njegova prava sportska misija započela je po završetku aktivne karijere, kada se s golemim entuzijazmom posvetio organizacijskom jačanju karlovačkog sporta.

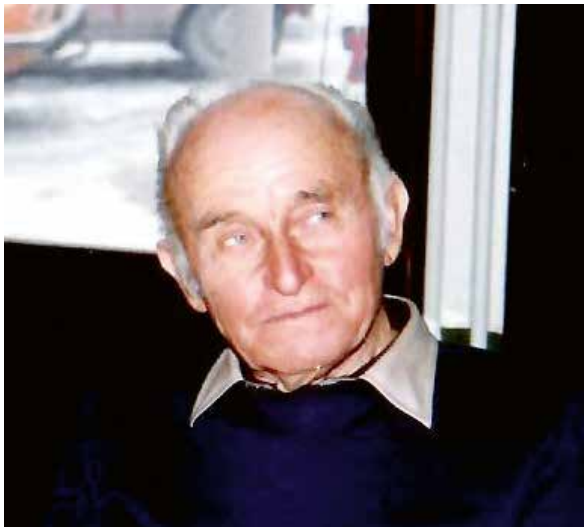
U svom NK Vatrogascu iz Gornjeg Mekušja, koji je desetljećima bio središte društvenog života mjesta, obnašao je gotovo sve funkcije – od trenera i dugogodišnjeg predsjednika do skromne, ali ključne uloge oružara, brinući se da klub funkcionira besprijekorno u svakom detalju. Klub mu se odužio tako što je Sportski centar nazvao njegovim imenom. Entuzijazam, autoritet i stručnost koji su ga krasili prepoznala je i šira sportska zajednica, pa je pet godina obnašao dužnost dopredsjednika NK Karlovac, a njegova podrška često se nalazila i izvan nogometnih okvira, prema drugim gradskim sportovima. S više od 45 godina neprekidnog rada utkanog u temelje lokalnog sporta, Tvrdinić je 1996. godine zasluženo primio Nagradu za životno djelo KŠZ.

Nasljeđe koje je ostavio nije samo u rezultatima, već u desetljećima stabilnosti koju je pružio karlovačkom nogometu, ostajući uzorom kako se sport gradi radom, poštenjem i neiscrpnom energijom.

FERDO URŠAN

Vizionar Kleka i Bjelolasice, učitelj generacija planinara

Ferdo Uršan (1915. – 2011.) bio je sjedokosi simbol ogulinskog sporta, čovjek čija je uspravna figura desetljećima utjelovljivala idealnog svestranog sportaša. Gimnastičar, skijaš, planinar, veslač i pedagog, Uršan nije samo volio sport; on ga je živio i gradio, ostavljajući iza sebe nasljeđe koje se danas ogleda u planinarskom domu na Kleku i olimpijskom centru na Bjelolasici.

Započeo je u lugarskoj kući kod Gomirja gdje je kao petogodišnjak prvi put ugledao skije, tadašnje „dvije daske za kretanje šumara“. Dolaskom u Ogulin 1920. godine postaje dio prve generacije koja je skijanje pretvarala iz nužnog kretanja u sportsku disciplinu. Godine 1925. priključuje se pomlatku Hrvatskog sokola, gdje kao vrsni gimnastičar vježba pod okriljem župe „Zrinski“.

Nakon Drugog svjetskog rata svoje znanje prenosi u Dugu Resu, gdje pokreće planinarsko društvo, da bi se 1949. godine vratio u rodni grad i postao jedan od ključnih osnivača Društva za tjelesni odgoj Planinarskog društva Klek.

Kao učitelj skijanja s pedesetogodišnjim iskustvom odgojio je generacije skijaša, često podučavajući tri koljena iste obitelji. Njegov entuzijazam bio je presudan u izgradnji planinarske kuće na Kleku, a njegova vizija o Sportsko-rekreacijskom centru Bjelolasica pretvorila je utopijsku želju u stvarnost hrvatskog sporta.

Dobitnik Nagrade za životno djelo 1994. godine, Ferdo Uršan ostaje upamćen po poruci mladima kako sport, bio on natjecateljski ili rekreativni, izgrađuje karakter i čuva zdravlje, baš kao što je on, s osmijehom i skijama na ramenima, činio čitavo jedno stoljeće.

IVAN VIDAKOVIĆ

Strateg zlatnog doba karlovačke odbojke

Ivan Vidaković (1940. – 1998.) za prijatelje i poznanike Vida, tvorac je karlovačkog odbojkaškog čuda, strateg čija je vizija pretvorila Karlovac u nezaobilaznu utvrdu ovog trofejnog sporta na karti bivše države i Europe. U dvorani kraj Korane nije samo slagao taktike i nizao pobjede, već je gradio karakter generacije mladića, pretvarajući ih u vrhunske sportaše i reprezentativce. Njegov autoritet, stručnost i nevjerojatna posvećenost detaljima učinili su ga legendom koja je odbojku u Karlovcu učinila više od igre – učinila ju je ponosom cijeloga grada.

Rođen u Đakovu, često je istican kao ponosni Šokac koji je odgojio generaciju karlovačke djece. Njegovo je ime neraskidivo vezano uz najsjajnije stranice povijesti Odbojkaškog kluba Karlovac, čijim je dolaskom u klub započelo razdoblje u kojem se u gradu igrala vrhunska, europska odbojka. Pod njegovim stručnim vodstvom Karlovac je postao stabilan i moćan prvoligaš, sposoban pobjeđivati najveće klubove tadašnje države. Vidaković je bio trener staroga kova, koji je zahtijevao disciplinu i savršenstvo, ali je istovremeno posjedovao pedagoški dar kojim je izvlačio maksimum iz svakog pojedinca.

Kroz njegove su „ruke“ prošle generacije vrhunskih odbojkaša koji su stasali u međunarodno priznate igrače. Među njima se posebno ističe Jovan Zec – Hase, simbol karlovačke odbojkaške vještine, uz brojne druge koji su pod Vidinim vodstvom činili udarnu igru momčadi. Njegova sposobnost skautiranja rezultirala je time da je Karlovac godinama bio „inkubator“ u kojem su se brusili talenti spremni za najveće izazove.

Vrhunac njegova rada u Karlovcu bila je povijesna sezona u kojoj je momčad

predvodio do samog vrha, osiguravši nastup u europskim kupovima, poput CEV kupa, što je u to vrijeme bio nezapamćen uspjeh za karlovački ekipni sport. Bio je poznat kao trener koji živi za odbojku 24 sata dnevno, a njegova inovativnost i razvoj talenata stvorili su brojne reprezentativne kadrove. Njegove analize protivnika i inovacije u sustavu igre često su bile ispred vremena u kojem je djelovao.

Osim klupskih uspjeha, Ivo Vidaković ostavio je trag kao sportski djelatnik koji je godinama usmjeravao razvoj odbojkaškog sporta u Hrvatskoj. Za svoj doprinos dobio je brojne nagrade, uključujući i priznanja za najboljeg trenera, no njegova najveća ostavština su stotine igrača koji su kroz sport postali cijenjeni članovi društva.

Njegov odlazak 1998. godine ostavio je prazninu, ali njegovi „odbojkaški sinovi“ čuvaju uspomenu na čovjeka koji je od karlovačke sportske dvorane stvorio hram odbojke.

BOŽO VINKOVIĆ

Sokolski starješina i karlovački gradonačelnik

Božo Vinković (1862. – 1924.) bio je pokretač društvenog i sportskog života u Karlovcu na prijelazu stoljeća. Kao utemeljitelj Pokupskog sokola i karlovački gradonačelnik, spojio je disciplinu tjelovježbe s vizijom modernog, građanskog Karlovca.

Njegov rad na osnivanju čitaonica i promicanju sokolskih vrijednosti postavio je temelje karlovačkom sportu kao središtu nacionalnog buđenja i zajedništva. Bio je jedna od najutjecajnijih osoba karlovačke javne scene početkom 20. stoljeća. Iako rođen u Požegi, svoj je puni radni i politički vijek posvetio Karlovcu. Godine 1902. udario je temelje organiziranog vježbanja u gradu osnivanjem Pokupskog sokola, a

ubrzo potom i sokolskih čitaonica u Karlovcu i Mostanju, čime se sport povezao s obrazovanjem i kulturom.

Vinkovićeva uloga u sokolstvu nadilazila je lokalne okvire. Bio je starješina Sokolske župe u Karlovcu, ali i prvi podstarješina Hrvatskog sokolskog saveza u Zagrebu. Sudjelovao je u organizaciji brojnih sletova i javnih vježbi, vjerujući da je snažno i ojačano tijelo preduvjet za snažan narodni duh. Njegov autoritet u sokolskim krugovima bio je neupitan, a Karlovac je pod njegovim vodstvom postao jedno od najvećih sokolskih uporišta u Hrvatskoj.

Osim sportskog angažmana, trag je ostavio i kao gradonačelnik Karlovca (1910. – 1911.). Zbog bolesti tu je dužnost obnašao kratko, no ostao je zapamćen kao energičan lider i pristaša naprednih

političkih opcija. Bio je i jedan od ključnih dioničara modernog mlina na Korani, sudjelujući u gospodarskom uzletu grada uz bok najjačim bankarskim i poduzetničkim krugovima.

Preminuo je u svom Karlovcu 1924. godine, ostavivši grad bogatiji za sportske dvorane, čitaonice i tradiciju koja će se nastaviti desetljećima. On nije bio samo političar; bio je „stari starješina" koji je Karlovac učio redu, radu i sportskom viteštvu.

RUDOLF VRCEK

Dobri duh karlovačke atletike

Rudolf Vrcek (1934. – 2002.) dok su trkači na stazi lovili dragocjene sekunde, Rudolf Vrcek bio je upravo onaj koji je te sekunde pretvarao u trajnu povijest; čovjek od punog povjerenja, strogih pravila i nevjerojatne životne predanosti, čija je sudačka i tajnička ruka desetljećima držala ritam cjelokupnog karlovačkog sporta.

Utkao je gotovo pola stoljeća svog života u same temelje i opstanak AK Željezničar. Iako je u najranijoj mladosti, kao i većina dječaka tog vremena, igrao nogomet, prava sportska sudbina pronašla ga je u ulozi sportskog djelatnika i atletskog suca, u kojoj je predanim radom dosegnuo najviše međunarodno zvanje. S impresivnom brojkom od preko osam stotina službenih suđenja, bio je nezaobilazan na svim važnijim atletskim natjecanjima u Hrvatskoj. Kao dugogodišnji predsjednik Zbora atletskih sudaca Karlovca i istaknuti član Atletskog saveza Hrvatske, postavio je iznimno visoke profesionalne i moralne standarde sudačke profesije, ulijevajući apsolutnu sigurnost kako natjecateljima, tako i svojim mlađim kolegama.

Njegov rad iza kulisa, daleko od svjetala reflektora i pljeska publike, bio je jednako dragocjen i presudan za opstanak kraljice sportova u gradu na četiri rijeke. Kao dugogodišnji tajnik i pedantni blagajnik kluba uspješno je osiguravao financijsku i logističku stabilnost atletike, čak i u vremenima velikih društvenih kriza. Autoritet, smirenost i ugled nisu bili ograničeni samo na atletsku stazu; bio je iznimno cijenjen i sudac na uzbudljivim motokros utrkama, što zorno svjedoči o njegovoj univerzalnoj sportskoj pravednosti i svestranosti.

Kao dobitnik najviših priznanja krovne karlovačke udruge sportaša i strukovnih saveza, u ovoj monografiji ostaje trajno zapamćen kao istinski „dobri duh" atletskog kluba s Foginova kupališta. Bio je to čovjek čija je filigranska pedantnost, poštenje i čista, bezuvjetna ljubav prema sportu bila onaj nevidljivi, ali čvrsti temelj na kojem su sigurno izrasli i proslavljeni brojni karlovački atletičari.

ZDRAVKO WASSERBAUER

Čovjek koji je vlastitu strast pretvorio u društveno dobro

Zdravko Wasserbauer (1926. – 2006.) postoje sportovi koji od čovjeka zahtijevaju više od puke fizičke spreme; zahtijevaju duboko razumijevanje prirode, strpljenje i plemenitost duha. Konjički sport upravo je takva disciplina, a Wasserbauer je bio njegov istinski utemeljitelj u gradu na četiri rijeke.

Put od daruvarskih korijena do karlovačkih hipodroma priča je o čovjeku koji je vlastitu strast pretvorio u društveno dobro, stvarajući prostor u kojem su generacije mladih učile ne samo vještini jahanja, već i odgovornosti, disciplini i suživotu s tim plemenitim životinjama.

Školovao se u Daruvaru, Varaždinu i Zagrebu, gdje je 1951. godine završio Višu zubarsku školu. Iako ga je profesionalni put 1960. godine doveo u Karlovac na mjesto stomatologa u Željezničkoj ambulanti, njegova prava životna misija započela je 1966. godine osnivanjem Konjičkog kluba Karlovac. Kao trener-ama-

ter, nevjerojatnom posvećenošću usmjerio se na rad s mladima, pretvarajući klub u jedno od najaktivnijih sportskih društava tog vremena. Pod njegovim stručnim vodstvom karlovački jahači dominirali su juniorskom scenom, osvojivši naslove prvaka Hrvatske u preskakanju prepona 1969., 1975., 1976. i 1977. godine.

Njegov autoritet i stručnost prepoznati su i na nacionalnoj razini, gdje je godinama obnašao dužnost tehničkog rukovoditelja Konjičkog saveza Hrvatske. Posebno se pamti 1976. godina, kada su njegovi učenici, nastupajući za reprezentaciju, osvojili ekipnu broncu na državnom prvenstvu, čime je Karlovac čvrsto ucrtan na kartu vrhunskog konjičkog sporta. Jedno od značajnih priznanja za osobni rad dobio je 1979. godine, kad je na Mediteranskim igrama u Splitu izabran za postavljača parcoura na konjičkom natjecanju u preskakanju prepona koje se održalo u Sinju, na kojem su sudjelovale eminentne zemlje poput Italije, Francuske i Španjolske.

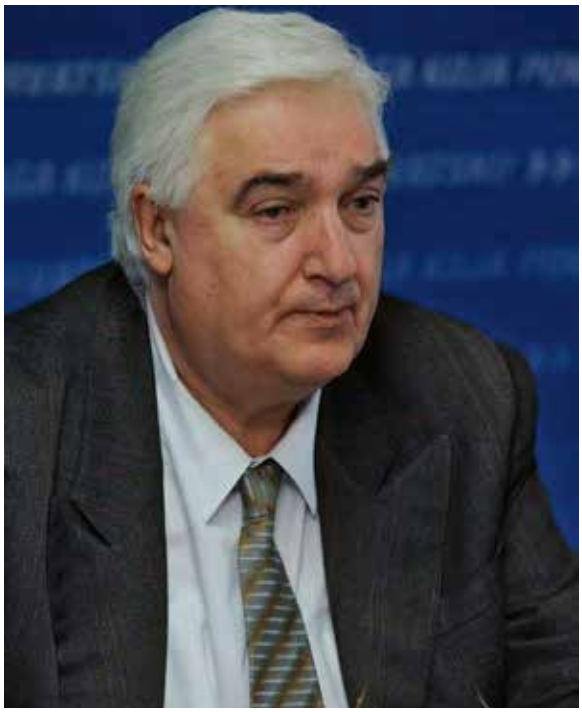
Wasserbauer nije mjerio uspjeh samo medaljama; za njega je sport bio prostor odrastanja i prijenosa znanja. Njegova skromna želja da "što duže pomaže mladim naraštajima" ostvarila se kroz nebrojene sate provedene na terenu, ostavljajući Karlovcu u nasljeđe tradiciju koja traje i danas, kao trajni spomen na čovjeka koji je živio za konje i mlade jahače.

JOSIP ZABORSKI

Most između sportskih borilišta i društvene odgovornosti

Josip Zaborski (1942. – 2015.) za mnoge jednostavno - Mata, prvu je sportsku školu prošao tamo gdje se desetljećima kalio prepoznatljivi duh grada – na užarenim košarkaškim terenima. Rijetki su pojedinci u lokalnoj povijesti poput Mate koji su s toliko prirodnog autoriteta uspjeli spojiti mladenačku natjecateljsku strast s ozbiljnošću i odgovornošću visokih javnih dužnosti. Djelovao je kao utjecajni zagovornik karlovačkog sporta u najvišim institucijama, osiguravajući mu status kakav zaslužuje.

Punih deset godina branio je boje Košarkaškog kluba Metalac i KK Željezničara, aktivno sudjelujući u romantičnim vremenima kada je karlovačka košarka uporno i uspješno tražila svoj put prema nacionalnom vrhu.

Njegova sportska svestranost nikada nije stala samo na košarkaškom obruču; biciklizam, nogomet i veslanje bili su duboko utkani u njegov identitet, gradeći onu čvrstu disciplinu i karakter koje će kasnije s puno uspjeha prenijeti u javno i političko djelovanje. Iako je profesionalno bio duboko, ljudski posvećen socijalnoj skrbi, humanitarnom radu i pomaganju potrebitima – za što je odlikovan i visokim državnim odličjem, Redom Danice hrvatske s likom Katarine Zrinske – sport nikada nije ostavio po strani.

Najznačajniji i dalekosežni doprinos sportskoj zajednici ostvario je u sferi upravljanja, logistike i strategije, kada je u dva uzastopna mandata s puno vizije obnašao dužnost predsjednika Zajednice športova Karlovačke županije. Ključnu ulogu za cjelokupni razvoj lokalnog sportskog sustava imao je s pozicije zamjenika gradonačelnika Karlovca gdje je bio izravno zadužen upravo za društvene djelatnosti. Iz te je važne uloge bio najčvršća, neprobojna poveznica između sportaša s terena i gradske uprave, neumorno osiguravajući da sport i sportska infrastruktura ostanu apsolutni prioritet gradskog proračuna i društvenog razvoja.

Bio je sportski diplomat koji je s jednakim razumijevanjem i pažnjom slušao potrebe „malih", kvartovskih klubova, kao i velikih, trofejnih gradskih sustava, čvrsto vjerujući da je ulaganje u sport i mlade najsigurniji put ka zdravom i sretnom društvu. Za svoj predani rad i energiju primio je brojna najviša sportska i društvena priznanja, ostajući u ovoj monografiji zapamćen kao vizionar koji je i iz svojih ureda, bdio nad budućnošću karlovačkog sporta.

FRITZIE ZIVCIC

„Hrvatski komet" s obale Mrežnice

Fritzie Zivcic (1913. – 1984.) mnogo prije modernih borilačkih arena svjetskim je ringovima dominirao kao jedan od najžilavijih boksača u povijesti. „Hrvatski komet" ostao je upisan kao simbol sportske snage čiji korijeni potječu iz mjesta Živčići kraj Bosiljeva, srcu karlovačkog međurječja.

Bio je sin Josipa Živčića, koji je krajem 19. stoljeća napustio rodni kraj u potrazi za boljim životom u američkom Pittsburghu. Fritzie je vrhunac svoje nevjerojatne karijere doživio 1940. godine, kada je u Madison Square Gardenu pobijedio Henryja Armstronga i postao svjetski prvak u višoj kategoriji.

Poznat i kao borac koji nikada ne uzmiče; odradio je preko 230 profesionalnih mečeva, a boksao je protiv legendi poput Sugara Raya Robinsona. Kao član Međunarodne boksačke kuće slavnih, on je prvi sportaš naših korijena koji je dosegnuo sam vrh svjetskog profesionalnog boksa, prenoseći upornost i čvrstinu karlovačkog krša na najveće svjetske pozornice.

TOMISLAV ZRNC

Graditelj ogulinskog sportskog hrama

Tomislav Zrnc (1937. – 2007.) bio je neumorni inicijator, tajnik i kroničar, te pokretačka snaga koja je povezala rukomet, šah, tenis i stolni tenis u čvrstu obitelj, pretvorivši Ogulin u respektabilno sportsko središte. Njegova vizija izgradnje sportske dvorane i Bjelolasice, uz pedantno i strastveno bilježenje svake sportske crtice, ostavila je neizbrisiv trag u povijesti grada pod Klekom.

Aktivan sudionik lokalnog sportskog života bio je još od 1949. godine, kada je kao pionir zaigrao za Nogometni klub Jedinstvo. Svestrani sportski duh došao je do punog izražaja tijekom školovanja u Čakovcu, gdje se istaknuo u nogometu, odbojci, stolnom tenisu, rukometu i šahu.

Povratkom u Ogulin 1955. godine, s tek stečenom diplomom rukometnog instruktora, započeo je njegov nevjerojatan niz osnivanja ključnih sportskih institucija. Bio suosnivač Rukometnog kluba Građevinar, Rukometnog podsaveza te Šahovskog kluba Klek, u kojem je punih trideset godina djelovao kao tajnik, instruktor i igrač. Njegova uloga u strukturiranju ogulinskog sporta bila je ključna – od stolnoteniskih i teniskih sekcija pri društvu Partizan do funkcije prvog tajnika i predsjednika Saveza organizacija za fizičku kulturu Kotara Ogulin.

Ono na što su Ogulinci najviše ponosni jest njegov angažman u odboru za izgradnju školske sportske dvorane, koja je od svog otvorenja 1975. godine postala pravi hram lokalnog sporta. Njegova vizionarska narav ogledala se i u aktivnom sudjelovanju u inicijativnom odboru za izgradnju Sportsko-rekreacijskog centra Bjelolasica, čime je postavio temelje za razvoj sportskog turizma u cijeloj regiji.

Osim što je gradio sportske objekte i pomagao klubove, bio je i predani čuvar povijesnog sjećanja. Kao dugogodišnji dopisnik Sportskih novosti, Večernjeg lista i brojnih lokalnih medija, desetljećima je pedantno skupljao i objavljivao sportsku građu, duboko svjestan da povijest i trud sportaša postoje samo ako ostanu trajno zapisani.

Za svoj polustoljetni doprinos primio je brojna visoka priznanja, uključujući Plaketu Saveza sportova Karlovačke županije te najviše priznanje Grada Ogulina prigodom proslave njegove petstote obljetnice. Njegov cjelokupni rad ostaje upisan kao čvrst temelj na kojem i danas počiva ogulinska sportska izvrsnost.

BOGDAN ŽAGAR

Revolucionar koji je donio “crawl” u Hrvatsku

Bogdan Žagar (1893. – 1969.) bio je vizionar bazena i otvorenih voda, sportaš koji je na vrhuncu snage u Prag otišao kao talent, a vratio se kao učitelj. Donijevši sa sobom tada nepoznati *crawl* stil, promijenio je lice hrvatskog plivanja zauvijek. Njegova pobjeda na Korani 1912. godine nije bila samo trijumf brzine, već i trijumf moderne tehnike, čime je Karlovac postao mjesto povijesnog sportskog zaokreta.

Jedan od najuspješnijih hrvatskih plivača rane ere, sportaš koji je plivačke vještine brusio u Pragu, tadašnjem europ-

skom centru plivačke izvrsnosti. Kao član praške Slavije, postao je trostruki prvak Češke, a njegovi rekordi na Vltavi bili su nedostižni godinama. Bio je toliko dominantan da je bio predviđen za nastup na Olimpijskim igrama u Stockholmu 1912. godine, što je odbio ne želeći nastupiti pod austrijskom zastavom.

Kada se 1912. godine vratio u domovinu, donio je sa sobom tehničku inovaciju koja će promijeniti povijest – *crawl* stil. Na samoborskom Šmidhenu demonstrirao je HAŠK-ovim plivačima, uključujući i Rudolfa Dimića, nevjerojatnu učinkovitost novog stila, ostavljajući najbolje domaće plivače daleko iza sebe. Svoju apsolutnu dominaciju potvrdio je na Prvenstvu Hrvatske na Korani 1912. godine, gdje je osvojio naslove prvaka na 50, 100 i maratonskih 2000 metara, čime je karlovačku rijeku upisao u anale kao poprište najmodernijeg plivanja tog vremena.

Žagarov sportski put nasilno je prekinuo Prvi svjetski rat. Nakon ratovanja na Soči povukao se iz aktivnog sporta i vratio u Ogulin, posvetivši se obiteljskom trgovačkom poslu. Iako je njegova natjecateljska karijera trajala relativno kratko, njezin je utjecaj bio monumentalan. Ostaje zapamćen kao prvi učitelj modernog plivanja u Hrvatskoj. Njegov dolazak na Koranu 1912. godine predstavlja simbolički prijelaz iz amaterskog plivanja u moderno doba tehnike i brzine, ostavljajući Karlovcu ponos što je bio domaćin takvom velikanu.

Najbolja petorka „Željezničara"; slijeva: Slobodan Kolaković Boco, Vladimir Diklić Čaplja, Živko Kasun Žir, Ivan Jeličić Čipi i Boris Križan Bobo

Najveći prijatelji i suparnici bili su mu Đerđa i Daneu

Piše: **MARIJAN BAKIĆ**
Fotografije: **PRIVATNA ARHIVA**

Zbog situacije sa koronavirusom gotovo nezapaženo je prošla vijest da je u 83. godini, u travnju 2020. u Karlovcu preminuo legendarni košarkaš Slobodan Kolaković Boco, posljednji iz proslavljene petorke košarkaša karlovačkog Željezničara

Slobodan Kolaković bio je sjajan košarkaš; nastupao je za karlovačke klubove Slaviju, Željezničar i Karlovac 67, zagrebačku Industromontažu te Osijek. Početkom 60-ih bio je među najatraktivnijim igračima Savezne košarkaške lige, reprezentativac u A i B selekcijama Jugoslavije. Posljednje službene utakmice odigrao je 80-ih godina za KK Karlovac, a poslije sudjeluje na susretima veterana. Košarkaški stručnjaci smatrali su ga, uz Ljubljančanina Ivu Daneua i Zadranina Josipa Đerđu, za najboljeg košarkaša iz te generacije na prostorima bivše države.

Rođen je 1. kolovoza 1937. u Donjem Lapcu. U Karlovcu je živio od 1942. godine. U tamošnjoj gimnaziji maturirao je 1958., a na Pravnom fakultetu u Zagrebu diplomirao 1988. Radio je u Poreznoj upravi, i kao inspektor Financijske policije sve do mirovine 1998. godine.

Imali su puno hvale za njegovu igru: „Kolaković je najlucidniji igrač kojega sam ikada vidio u Europi" (Szlansky, trener Poljske). Bogdan Tanjević ga je oduvijek smatrao uzorom i najboljim igračem Jugoslavije: „Bivša država je imala sjajnih košarkaša i tri čuda, a jedan od njih je Boco Kolaković". Ljubodrag Simonović, igrač Crvene zvezde i reprezentativac, a onda i znanstvenik, uvijek je na njegov račun sipao komplimente. U beogradskoj „Ilustrovanoj politici" predstavljen je kao ponajbolji igrač svijeta. Po izboru publike dugo je na rang listi bio

SJEĆANJE

NBA Dream team u prepunom karlovačkom Šancu 2. lipnja 1964. gledalo je oko 4500 gledatelja

vodeći svih vremena. Godine 1959. proglašen je za najboljeg športaša grada Karlovca.

Zlatne godine karlovačke košarke

Baš zbog košarke Karlovac je prvi u Hrvatskoj dobio modernu športsku dvoranu (1967.) koju su prozvali - Madison. Bila je druga u Jugoslaviji (prvi je bio ljubljanski Tivoli). U karlovačkoj Školskoj sportskoj dvorani kasnije je održano Svjetsko prvenstvo C grupe (1970.) i Europsko prvenstvo B grupe u košarci (1975.) te još niz međunarodnih i domaćih natjecanja u raznim športovima. Povodom 50 godina izgradnje napravljen je i dokumentarni film „Prvih 50 naše dvorane".

Kolaković je bio igrač proslavljene prvoligaške momčadi karlovačkog Željezničara. Igrao je za seniorski sastav u doba „zlatnih godina" karlovačke košarke, nastupajući u poznatoj petorci Vladimir Diklić-Čaplja, Živko Kasun-Žir, Boris Križan-Bobo i Ivan Jeličić-Čipi. Prvi među njima bio je Slobodan Kolaković Boco. U to vrijeme Karlovac i Zadar slovili su za najjače košarkaške centre Jugoslavije.

U momčadi Željezničara participirao je 1958. godine kad je bez poraza osvojeno prvenstvo Hrvatske. Na turniru u Karlovcu (od 17. do 19. 10. 1958.) izborena je viza za društvo najboljih. Bile su to već devete kvalifikacije Karlovčana. I konačno je otvoren put za višegodišnji kontinuirani boravak Karlovčana na ondašnjoj glavnoj državnoj pozornici.

Od 1952., kada su prvi put postali prvoligaši, do konačnog oproštaja sa Saveznom ligom (1973.) košarkaši Željezničara su 18 puta nastupali među najboljim klubovima Jugoslavije. Odigrali su 350 utakmica, pobijedili 142 puta, jednom je prvenstveni susret završen neriješeno (tada se nisu igrali produženi), a poraženi su 207 puta. S ukupno 285 bodova Željezničar je na toj „vječnoj tablici" bio 10. među 38 momčadi koje su od 1945. do 1980. sudjelovale u prvenstvu Jugoslavije.

„Dražen je najbolji hrvatski košarkaš svih vremena"

Gotovo 20 godina je bio u mirovini u koju je otišao ranije zbog težine i odioznosti posla kojeg je obnašao u Poreznoj upravi odnosno zadnjih pet godina u Financijskoj policiji kao pravnik ili inspektor. Kao 80-godišnjak i kronični srčani bolesnik vrijeme je provodio mahom proučavanjem Biblije.

„Napokon moj život ima puni smisao i sretan sam čovjek", govorio je Boco.

S Ivom Daneu i Borutom Basinom vidao se samo na sprovodima karlovačkim košarkašima Križanu, Kasunu i Mamuli. Jednom prilikom ga je Daneu kritizirao jer nije došao u Pulu igrati za veterane-reprezentativce, a Josip Đerđa dolazio bi u „Plavo nebo", lokal njegove djece, gdje su se lijepo proveli nakon jedne veteranske utakmice.

Zapitali su ga kako bi završila igra „jedan na jedan" između njega i Đerđe. Brzi, snalažljivi, uporni i nadasve kvalitetni Zadranin preduhitrio ga je izjavom da su obojica sigurni u svoju pobjedu. Đerđa je služio vojsku u obližnjem Kamenskom (gradsko naselje Karlovca), pa je često objedovao ili večerao kod Boce, a s karlovačkim klubom je i trenirao. Kad je Željezničar gostovao u Zadru, Pino ga je pozivao da dođe k njemu u goste...

Kolaković je smatrao da je najbolji hrvatski košarkaš svih vremena Dražen Petrović. Vrlo mu se dopadao i Dino Rađa.

„Znajući da Stvoritelj ljudima od postanka predmnijeva vječni život na Nebu, Dražen će imati priliku svoju superiornost opet potvrditi...", govorio je Slobodan Kolaković koji je bio praktični vjernik.

U karlovačkoj generaciji prije njegove, smatrao je da je

II
Doba ponosa i velikih dvorana

Zlatne godine i izgradnja sustava

Završetkom Drugog svjetskog rata započela je nova, organizacijski najproduktivnija i rezultatski najblistavija era u povijesti lokalnog sporta. Bilo je to vrijeme u kojem se sport iz temelja transformirao – od plemenite, ali često izolirane zabave građanskih zanesenjaka, postao je masovni društveni pokret duboko integriran u svakodnevni život radnika, učenika i građana. Snažan zamah industrije, vođen lokalnim gospodarskim divovima, postao je pogonsko gorivo za razvoj sportske infrastrukture. Gotovo preko noći, zahvaljujući dobrovoljnom radu i nepresušnom entuzijazmu cijele zajednice, nicali su novi stadioni, uređivala su se sportska borilišta uz rijeke i podizale dvorane koje će ubrzo postati hramovi sportskih uspjeha.

Ova poslijeratna desetljeća s pravom se nazivaju zlatnim godinama našeg sporta. Upravo u ovom razdoblju formirala su se stabilna i snažna sportska društva koja su postala prepoznatljivi brendovi na razini čitave države.

Naš je kraj u tim godinama živio i disao za sportske vikende. Tribine su redovito bile pretijesne za sve koji su željeli svjedočiti povijesnim uspjesima u košarci, rukometu, streljaštvu, veslanju i nogometu. Bilo je to vrijeme kada su se na našim terenima rađali svjetski rekorderi, osvajale prve velike klupske i reprezentativne medalje te ugošćivali najugledniji sportski kolektivi i pojedinci tog doba. Izgrađeni sustav nije stvarao samo vrhunske natjecatelje, već i iznimne sportske djelatnike, uspješne trenere i pedagoge koji su svojim autoritetom i znanjem jamčili visoke standarde u radu s mladima.

Velikani čije biografije ispisuju stranice ovog poglavlja istinski su akteri tog sportskog procvata. To su ljudi koji su posjedovali rijedak spoj vrhunskog talenta i spartanske discipline na terenu, ali i oni neumorni radnici iz sjene koji su osiguravali logistiku, ujedinjavali klubove i stvarali uvjete za napredak. Njihove pobjede, požrtvovnost i odanost klupskim bojama stvorile su neprocjenjivu sportsku baštinu i utemeljile pobjednički mentalitet koji je trajno obilježio identitet našeg kraja.

Ovo poglavlje stoji kao trajni spomenik generaciji koja je izgradila sportske temelje na kojima i danas ponosno stojimo.

DAMIR ABAFFY

Trener zlate generacije s teniskih terena

Damir Abaffy (Zagreb, 1954.), veliki stručnjak, inovator i sportski menadžer, bio je netko čiji je dolazak u povijest karlovačkog tenisa označio jasnu granicu između prosječnosti i vrhunskog rezultata. Nije bio samo trener, već vizionar koji je u gradu na četiri rijeke prepoznao sirovi talent i od njega iskovao sjajnu generaciju koja je s pravom ponijela epitet zlatne.

Damir Abaffy, stoji prvi s lijeva

Kada je početkom osamdesetih godina prošlog stoljeća prihvatio stručni rad u Teniskom klubu Željezničar, donio je pristup koji je u to vrijeme bio daleko ispred svog vremena. Njegova metodologija nije bila usmjerena samo na tehniku udaraca, već na cjelinu sportske i ljudske izgradnje igrača. Insistirao je na pravilnoj selekciji, vrhunskoj motivaciji i taktičkoj disciplini, a posebno je poticao igru parova kao nužnu nadopunu usavršavanja u modernom tenisu. Pod njegovim su paskom stasali šampioni poput Dinka Gudelja, kojeg je tada na domaćim terenima mogao nadigrati samo Goran Ivanišević, te Vlado Sever, Mladen Sušanj, Dario Smojver, Ivan Žuvela, Robert Pleše i drugi. Njegov rad rezultirao je povijesnim uspjehom i ulaskom u tadašnju Prvu saveznu ligu s ekipom sastavljenom isključivo od domaćih, karlovačkih tenisača.

Njegov utjecaj nije bio ograničen samo na klupski pogon, već je bio prepoznat i na široj nacionalnoj razini. Osmislio je i vodio vrhunski teniski kamp na Lošinju, gdje su ga tenisači iznimno cijenili zbog dotad neviđenih, inovativnih vježbi i jedinstvenog pedagoškog pristupa. Za Zdravka Švegara mlađeg, Daria Smojvera, ali i mnoge druge karlovačke kineziologe, bio je istinsko nadahnuće, inspiracija te najveći stručnjak i menadžer kojeg su upoznali, čovjek koji je znao izvući maksimum iz svakog pojedinca, pretvarajući individualni sport u snažnu momčadsku pobjedu.

U kronikama karlovačkog tenisa ovaj zagrebački arhitekt ostaje zapisan kao najbolji trener u povijesti kluba, čija ostavština nije samo pehari u vitrinama, već čitava generacija uspješnih ljudi koji su od njega naučili najvažnije životne lekcije o izvrsnosti i uspješnosti koje su ih kasnije pratile kroz profesionalne karijere diljem svijeta.

ĐURO BATINIĆ

Istaknuti karlovački sportski djelatnik i pedagog

Đuro Batinić – Đuka (Karlovac, 1949.) jedno je od najsvestranijih imena u povijesti karlovačkog sporta, čovjek čija biografija podsjeća na enciklopediju tjelesne kul-

ture u malom. Dok su se na karlovačkim travnjacima ispisivale nogometne legende, on je postao neumorni pokretač koji je sport izvukao iz krutih okvira rezultata i pretvorio ga u kulturu življenja – od prve aktivne pauze u tvorničkoj hali do pobjedničkih servisa na teniskim terenima.

Sportom se počeo baviti u ŠD Partizan, no lopta mu je brzo postala najvjerniji suputnik kroz život. Asfaltom i travom zavičajnih igrališta gazio je silovito; kao kapetan i legendarna „četvorka“ NK Karlovac odigrao je pet stotina utakmica, a 1972. godine, kao reprezentativac Druge savezne lige – Zapad, proglašen je najboljim sportašem grada.

Đukin doprinos nadilazi granice zelenog terena; on je kineziolog koji je teoriju s Fakulteta za fizičku kulturu u Zagrebu majstorski pretočio u praksu, unoseći tjelovježbu čak i u tvorničke pogone kako bi unaprijedio zdravlje radnika. Kao stručnjak s visokom UEFA „A“ licencom, ali i kao učitelj skijanja, tenisa, plivanja i klizanja, odgojio je brojne generacije sportaša i rekreativaca.

Njegov rad u školskom sportu, koji je predano vodio punih dvadeset i pet godina, donio je pravu revoluciju u organizaciji natjecanja, savršeno usklađujući klupske i školske obveze mladih talenata. Od pionirskih dana u tvornici obuće Josip Kraš, preko vođenja karlovačke sportske rekreacije, pa sve do uloge predsjednika Odbojkaškog kluba Kelteks s kojim je ostvario povijesni plasman na europska natjecanja, ostao je vjeran misiji da sport pripada svima.

Dobitnik je nagrada za životno djelo - Grada i Županije, Plakete grada Karlovca te prestižne Nagrade za životno djelo Hrvatskog školskog sportskog saveza, ostajući istinski stup zajednice i simbol vremena u kojem je sport bio neraskidivi dio identiteta grada.

SLAVKO BARŠIĆ

Simbol izdržljivosti na motokros stazama

Slavko Baršić (Kablari, 1957.) sinonim je za iznimnu upornost, vrhunsku tehniku i trijumf u teškim okolnostima. Bio je jedan od ključnih aktera i predvodnika u vremenima kada je Karlovac bio istinsko središte motokrosa, legendarna staza na Slunjskim brdima – uz nekadašnje utrke vožene na Dubovcu – poprište sportskih borbi.

Njegova je karijera obilježena meteorskim usponom, a u oktanskoj povijesti grada ostaje zapamćena po nevjerojatnoj borbenosti i rijetkoj sposobnosti da se u najtežim mogućim uvjetima, po kiši i dubokom blatu, izvuče maksimum iz stroja i samoga sebe. Zbog svojih rezultata tijekom cijele karijere bio je standardni i stalni član reprezentacije Jugoslavije, a potom i Hrvatske u Kupu Alpe-Adria te u Ligi naciji.

U svijet natjecateljskog motokrosa ušao je relativno kasno, tek 1980. godine, no njegov je napredak bio strelovit. Već 1982. godine, kao vozač Auto-moto društva Karlovac, izborio je mjesto u državnoj reprezentaciji zauzevši sedmo mjesto u ukupnom poretku. Iako su mu karijeru

obilježile teške ozljede, njegova je volja uvijek bila jača – unatoč ozbiljnom i opasnom padu na međunarodnoj utrci u Italiji 1983. godine, brzo ponovno sjeda na motor i osvaja šesto mjesto na prvenstvu. Vrhunac apsolutne dominacije uslijedio je krajem osamdesetih kada je naslov prvaka Hrvatske u klasi do 250 kubika osvojio tri godine uzastopno, od 1987. do 1989. godine, dok je viceprvak bio 1985. i 1986. U istom razdoblju ostvaruje povijesne rezultate i na saveznoj razini. Nakon što je tri puta bio četvrti, 1988. godine postaje prvak Jugoslavije, a sljedeće godine osvaja treće mjesto. Posebno se ističu njegovi međunarodni uspjesi, poput onog na utrci za Veliku nagradu Karlovca gdje je u konkurenciji vozača iz deset zemalja pobijedio tadašnjeg prvaka Alpe-Adria Marcona, dok je u Čačku nadmašio renomiranog bugarskog vozača i bivšeg trećeplasiranog na svijetu, Dimitra Rengelova.

U povijesti ovog sporta posebno se pamti njegova legendarna i taktički savršena vožnja u Savskom Marofu 1987. godine. U ekstremnim uvjetima i po neprohodnom blatu, Baršić je vozio toliko nadmoćno da je drugoplasiranog natjecatelja obišao za čitav krug. Prema tadašnjim krutim pravilima, to je dovelo do potpunog prekida utrke, što je bio jedinstven i dotad nezabilježen slučaj u jugoslavenskom motokrosu, a bodove za pobjedu na toj utrci dobio je jedino nezaustavljivi Baršić.

Uz najboljeg naslova motociklista Jugoslavije 1988. godine u zajedničkoj konkurenciji cestovnih i motociklističkih vozača, Slavko je bio višestruko nagrađen u karlovačkom sportu te je tri godine zaredom, od 1986. do 1988., proglašen najboljim sportašem Karlovca.

Po završetku aktivne vozačke karijere, ostavio je trag kao sportski djelatnik. S jasnim ciljem zadržavanja i razvoja ovog sporta među mladim generacijama, 1995. godine osniva Motokros klub Karlstadt te postaje njegov predsjednik. Iako klub u to izazovno vrijeme nije imao vlastitu stazu za treninge, pod njegovim vodstvom ostvareni su zavidni rezultati, uključujući ekipna prva mjesta u superkrosu i druga mjesta u motokrosu. Iz tog razdoblja posebno se ističe suradnja s vozačem Viktorom Bolšecom, koji je pod Slavkovim mentorskim vodstvom 1996. godine osvojio dvostruku titulu pojedinačnog prvaka u motokrosu i superkrosu, čime je nastavljen zlatni kontinuitet karlovačkog oktanskog sporta.

VLADIMIR BARŠIĆ

Kapetan zlatne generacije i intelektualac u kopačkama

Vladimir Baršić – Barac (1947. – 2024.) sinonim je za nogometnu inteligenciju i autoritet na terenu. Kao kapetan jedne od najuspješnijih generacija u povijesti Nogometnog kluba Karlovac, one koja je 1969. godine izborila povratak u Drugu saveznu ligu, istinski je utjelovio duh plavo-bijelog dresa. Njegova mu je svestranost omogućila da nakon igračkih dana ostane u samom vrhu sporta kao savezni sudac, ugledni trener i visoki dužnosnik u HNS-u. Nije bio samo vrsni strijelac i organizator igre, već i intelektualac u kopačkama koji je svojim znanjem i poštenjem trajno zadužio zavičajni sport i generaciju najnovijih sportaša.

Svoj sportski put je započeo u Karlovcu gdje je prošao nogometnu školu Branka Čavlovića Čavleka. Njegov uspon bio je strelovit; od pionirskih početaka do kapetanske trake u prvoj momčadi, Baršić se nametnuo kao prirodni lider. Najblistavija igračka dionica vezana je uz sezonu 1968./69., kada je predvodio legendarnu momčad uz suigrače Langa, Batinića, Karasa i ostale, pod vodstvom trenera Oreščanina do povratka u viši rang natjeca-

nja. Upravo je te 1969. godine proglašen najboljim sportašem Karlovca, što je bila zaslužena kruna njegovih sjajnih nastupa za amatersku reprezentaciju Jugoslavije u pobjedama protiv Italije i Austrije.

Tijekom bogate karijere branio je i boje zagrebačkog Dinama i Lokomotive, Dubrovnika, Duge Rese, Ilovca i Tehničara. Njegova ljubav prema nogometu nije prestala s posljednjim sudačkim zviždukom; postao je savezni nogometni sudac 1982. godine, a kao školovani trener uspješno je vodio Kamensko, Slunj, Vatrogasac iz Gornjeg Mekušja i matični Karlovac. Njegov ugled doveo ga je do pozicije predsjednika Skupštine NSKŽ te člana Skupštine HNS-a u ključnim godinama na prijelazu stoljeća.

Izvan travnjaka bio je cijenjeni stručnjak, diplomirani ekonomist koji je radni vijek proveo kao inspektor u Poreznoj upravi, uspješno spajajući sportsku strast i profesionalnu disciplinu sve do svoje odlaska 2024. godine.

BRANKO BAŠOVIĆ

Četiri desetljeća uz košarkaški parket

Branko Bašović (Karlovac, 1954.) dugogodišnji je svjedok razvoja karlovačke košarke, sportaš i stručnjak koji je vlastitu igračku strast prirodno i potpuno pretočio u desetljeća predanog i neumornog trenerskog rada. Njegov je sportski put započeo u Košarkaškom klubu Karlovac ‘67, u vrijeme snažnog i prepoznatljivog uzleta gradskog sporta, a nastavio se u dresu Željezničara, kluba koji je sedamdesetih godina prošlog stoljeća bio pravi generator popularizacije košarke među karlovačkom mladeži. Ta igračka faza bila je tek uvod i čvrst temelj za ono što će ubrzo postati njegov pravi životni poziv – odgoj brojnih generacija košarkaških staza na vrelu gradskog asfalta i parketu sportske dvorane.

Trenerskom se pozivu u potpunosti posvetio 1982. godini, djelujući godinama kao stručna spona između različitih klupskih sustava, od nekadašnje Jugoturbine pa sve do današnjeg KK Šanac. Upravo se uz Šanac veže najznačajniji i najproduktivniji dio njegove karijere. U trenucima kada se muška košarka suočila s teškim organizacijskim i financijskim iskušenjima, kao profesionalni trener seniorske momčadi bio jedan od onih najodgovornijih sportskih djelatnika koji su svojim znanjem i autoritetom osigurali opstanak kluba na prvoligaškoj i drugoligaškoj sceni. Njegova se trenerska filozofija oduvijek čvrsto temeljila na razvoju vlastitih, domaćih igrača te na izravnom povezivanju omladinske školske košarke sa seniorskim sastavom, duboko vjerujući da je dugoročna stabilnost kluba moguća isključivo kroz kontinuirani stručni rad s lokalnim talentima.

Kroz više od četiri desetljeća sportskog rada prošle su nebrojene generacije, a kvaliteta tog trenažnog procesa najbolje se zrcali u imenima igrača koji su pod njegovim vodstvom stasali ili s njime blisko surađivali na parketu. Jean-Marc Jaumin, Ivo Josipović, Goran Starčević i Marijo Gašparović samo su neki od istaknutih košarkaša koji su ostvarili zapaže-

ne i velike međunarodne karijere, noseći sa sobom u svijet sportske temelje koje je strpljivo i pedantno gradio u Karlovcu.

Njegov cjelokupni doprinos daleko nadilazi puke rezultate na semaforu; on se ponajviše ogleda u trajnom očuvanju bogate košarkaške tradicije grada na četiri rijeke i u tisućama sati provedenih pod obručima, gdje je učio mlade ljude ne samo sportskoj igri i taktici, već i životnoj disciplini te iskrene ljubavi prema košarci.

BILL BELICHICK

NFL legenda draganićkih korijena

William Stephen Belichick (Nashville, 1952.) nije samo svjetska sportska legenda, on je mozak iza najuspješnije i najdugovječnije dinastije u povijesti NFL-a. U globalnoj sportskoj povijesti zapisan kao najuspješniji trener američkog nogometa svih vremena, Belichick je tijekom svoje nevjerojatne karijere, posebno vodeći New England Patriotse, osvojio rekordnih šest naslova prvaka, odnosno prestižnih Super Bowl prstenova.

Njegova dugogodišnja suradnja s legendarnim dodavačem Tomom Bradyjem postala je ultimativni model sportske izvrsnosti, taktičke analitičnosti i inovacija koje se danas izučavaju na najprestižnijim sportskim i poslovnim akademijama svijeta. No, čovjek koji je s trenerske klupe pokorio Ameriku, nikada nije zaboravio da njegovo obiteljsko podrijetlo seže do Draganića pokraj Karlovca, čime je nosio hrvatsku zastavu na svom dresu pred milijunskim auditorijem postao najmoćniji ambasador karlovačkog sportskog gena na svjetskoj pozornici.

Iako je rođen i odrastao u Sjedinjenim Američkim Državama s golemim ponosom kroz cijeli život ističe svoje hrvatsko nasljeđe. Njegovo slavno prezime zapravo je amerikanizirana verzija izvornog obiteljskog prezimena Biličić. Njegov djed Ivan i baka Marija emigrirali su iz Draganića još 1897. godine u Pennsylvaniju, a Bill je odrastao slušajući priče o starom kraju, ugradivši tradicionalne vrijednosti mukotrpnoga rada, discipline i skromnosti u istim temeljima svoje stroge trenerske filozofije.

Belichickova povezanost s domovinom njegovih predaka nije samo deklarativna. Svjetski mediji nebrojeno su puta zabilježili kako na svojoj službenoj trenerskoj odjeći uz teren ponosno nosi bedž s hrvatskom trobojnicom. Često je isticao kako se uvijek iznova raduje hrvatskim navijačima, a svoj je humanitarni rad usmjerio i prema stipendiranju mladih, talentiranih sportaša hrvatskog podrijetla kroz zakladu Croatian Scholarship Fund.

Redoviti posjet Hrvatskoj i aktivna sudjelovanja na uglednim domaćim sportskim forumima zorno pokazuju duboku i trajnu želju da svoje neprocjenjivo profesionalno iskustvo podijeli s današnjom javnošću. Za njegov dolazak u Lijepu Našu posebno je zaslužen još jedan ugledni američki Hrvat, proslavljeni i višestruko Emmyjem nagrađivani producent televizijske mreže CBS Pete Radovich. Prigo-

dom posjeta domovini svečano mu je uručena domovnica Republike Hrvatske tijekom službenog susreta s predsjednikom Vlade Andrejom Plenkovićem u Banskim dvorima, dok ga je predsjednik Republike Zoran Milanović odlikovao visokim državnim priznanjem, Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara, čime je domovina trajno nagradila njegov veliki doprinos promociji Hrvatske u svijetu.

Za Karlovac, Draganić i cijelu Karlovačku županiju, Bill Belichick živući je dokaz da karlovački sportski duh, jednom kad se otisne preko Atlantika, ne poznaje nikakve granice. On u SAD s punim pravom uživa status istinskog „trenera svih trenera", a na ovim prostorima ostaje vječni ponos svojih draganićkih predaka i ujedno najuspješniji, najodlikovaniji izdanak karlovačke dijaspore u cjelokupnoj povijesti modernog sporta.

STJEPAN BENIĆ

Čuvar nogometne vatre s obale Korane

Stjepan Benić – Štef (Karlovac, 1947.) institucija NK Karlovac 1919 i dobri duh lokalnog nogometa. U svojoj nevjerojatnoj karijeri, koja traje duže od šest desetljeća, prošao je sve uloge – od talentiranog igrača na domaćim i inozemnim travnjacima, do trenera koji je u čak osam navrata kao vatrogasac spašavao i podizao seniorsku momčad. Njegov najveći uspjeh jesu generacije mladih igrača koje je strpljivo odgojio i usmjerio prema prvoligaškim asovima, čime je trajno zadužio sportsku povijest grada na četiri rijeke.

U nogometu je prisutan nevjerojatnih šezdeset i šest godina. Njegov put započeo je u karlovačkoj Lokomotivi, a vodio ga je preko Švicarske sve do daleke Australije, gdje je imao čast šest mjeseci mjeriti snage i dijeliti sobu s legendarnim Stjepanom Lamzom, upijajući nogometnu teoriju i majstorstvo. Ipak, njegova najvažnija životna dionica započela je povratkom u matični klub, gdje je proveo četrdeset i sedam godina neprekidnog rada i iz kojeg je službeno otišao u mirovinu. Zajedno s kolegama Čavlovićem i Vlainićem, stvorio je prepoznatljiv sustav koji je karlovački nogomet učinio pravim rasadnikom talenata, omogućivši da čak dvadeset i jedan igrač iz domaćeg pogona pronađe put prema Prvoj ligi.

Popis reprezentativaca koje je suoblikovao zvuči kao istinski almanah hrvatskog nogometa: od braće Cvetković i Rajka Janjanina, preko Dejana Lovrena, pa sve do Dragana Bolića kojeg je osobno doveo iz Duge Rese i taktički preusmjerio u vrsnog strijelca.

Kao trener seniorskog pogona bio je strateški sposoban voditi klub kroz različite rangove natjecanja, no odgojni mu je rad uvijek bio na prvom mjestu. Vitalni umirovljenik i danas svakodnevno prati zbivanja na „Čavleku" kao predsjednik Nadzornog odbora kluba, prenoseći na mlađe generacije znanje o vremenima kada se nogomet igrao s posebnim žarom i jasnom vizijom. Višestruko je nagrađivan od Hrvatskog nogometnog saveza do Karlovca i Karlovačke županije.

ŽELJKO BJELOŠ

Neumorni kotač karlovačkog biciklizma

Željko Bjeloš (Karlovac, 1960.) utjelovljuje sportsku upornost, disciplinu i vjernost svom gradu kroz desetljeća okretanja pedala. Od dresova na najprestižnijim europskim cestama do obrane domovine i kasnijeg odgoja novih generacija, njegov je sportski put ostavio dubok trag u zavičajnoj povijesti.

Biciklističku karijeru započeo je 1979. godine, a ona se protegnula kroz najplodnije razdoblje karlovačkog biciklizma, pozicionirajući ga kao jednog od najpouzdanijih vozača u samom vrhu hrvatskog i tadašnjeg saveznog sporta. Kao istaknuti član Biciklističkog kluba Karlovac i zagrebačke Metalije Commerce, bio je stalni i cijenjeni sudionik najsnažnijih međunarodnih utrka, među kojima se ističu Deutschland Tour, Tour de Normandie te kultna višednevna utrka Kroz Jugoslaviju. Njegove sjajne pobjede na Velikim nagradama Zagreba, Šibenika i Zadra, uz brojna postolja na prvenstvima Hrvatske, osigurale su mu stalno mjesto među najboljim sportašima grada Karlovca.

Sportski uspon privremeno je zaustavio Domovinski rat u kojem je aktivno sudjelovao od 1991. do 1995. godine, no niti ratna razaranja nisu ugasila njegov snažan sportski duh. Po povratku mira, svoju je strast nastavio kroz Brdsko-biciklistički klub T-Rex Karlovac, prvo kao iznimno uspješan veteran, a potom i kao predani trener juniora. Na taj način neprocjenjivo iskustvo s europskih cesta nesebično je prenio na mlade karlovačke nade, dokazujući da se uz predan rad s obale četiriju rijeka može stići do najzahtjevnijih uspona Europe.

MIROSLAV BREŽAN

Grand Master i utemeljitelj taekwondoa u Hrvatskoj

Miroslav Brežan (1951. – 2025.) istinska je legenda borilačkih sportova i jedan od najvažnijih te najutjecajnijih sportskih djelatnika u cjelokupnoj povijesti grada podno Starog grada Dubovca. Kao ponosni nositelj visokog majstorskog zvanja crni pojas 9. DAN i ugledne titule Velemajstora (Grand Master), dok mu je 10. DAN dodijeljen posthumno. Brežan je svoj čitav život bezrezervno posvetio promicanju taekwondoa koji je upravo zahvaljujući njegovoj viziji i energiji u Karlovcu pronašao svoj drugi dom. Bio je istinska alfa i omega karlovačkog taekwondoa, a njegov dugogodišnji rad u ulogama trenera, međunarodnog suca i sportskog vizionara trajno je zadužio ne samo hrvatski sport, već i brojne generacije mladih koje je neumorno poučavao životnoj disciplini, časti i viteštvu.

Svoj bogati sportski put započeo je u veslanju, judu i karateu, od 1968. godine se nepovratno i sudbinski veže uz

taekwondo. Kao jedan od pionira i utemeljitelja ovog sporta u Hrvatskoj i na prostorima bivše države, osnovao je Taekwondo klub Karlovac, koji će pod njegovim vodstvom postati sinonim za izvrsnost. Osobna natjecateljska karijera bila je ostvarena vrhunskim uspjesima; bio je višestruki prvak države i standardni reprezentativac koji je s ponosom nastupio na dva svjetska prvenstva, u Montrealu 1974. i Seulu 1975. godine, kao i na dva europska prvenstva.

Brežanov stručni i pedagoški rad ostavio je neizbrisiv pečat. Kao trener nacionalnih selekcija i povijesne olimpijske ekipe 1988. godine na Igrama u Seoulu, stvorio je impresivan niz vrhunskih boraca. Među njima se posebno ističu karlovački olimpijci Dražen Perković, Robert Tomašević te Marijeta Željković (Čelić), koja je 1994. godine proglašena najboljom sportašicom Hrvatske u izboru Hrvatskog olimpijskog odbora.

Nakon trenerske karijere, Brežan je osvojio svjetski vrh kao međunarodni sudac elitne S-klase, dijeleći pravdu na najprestižnijim svjetskim i europskim prvenstvima, svjetskim kupovima i izravnim kvalifikacijskim turnirima za Olimpijske igre. Širinu njegova sportskog duha zorno dokazuje i činjenica da je bio pokretač te inicijator osnivanja Judo kluba Karlovac i Mačevalačkog kluba Karlovac.

Njegov golemi međunarodni autoritet službeno je potvrđen imenovanjem za direktora Taekwondo kuće slavnih za Europu te aktivnim sudjelovanjem u brojnim globalnim odborima.

Za svoj gotovo polustoljetni rad primio je najviša moguća priznanja, uključujući Nagradu za životno djelo KŠZ, visoke nagrade HOO-a, Svjetske taekwondo federacije (WTF) i Europske taekwondo unije (ETU). Njegov golem doprinos razvoju sporta duboko je prepoznat u samoj domovini taekwondoa, u Južnoj Koreji, gdje mu je 2008. godine uručeno prestižno priznanje World Sports Mission, a ujedno je i ponosni član Kuće slavnih taekwondoa (Taekwondo Hall of Fame).

Baveći se sportom obišao je čak 85 zemalja svijeta, svugdje ponosno pronijevši ime svoga grada. On u kolektivnoj memoriji ne ostaje zapamćen samo kao velemajstor drevnih borilačkih vještina, već kao istinski tvorac modernog karlovačkog sporta čije nasljeđe trajno živi kroz tisuće sportaša koje je svojim radom izveo na pravi, pobjednički životni put.

MARIJAN BRUČIĆ

Svestrani reprezentativac s košarkaškog betona i kuglačke staze

Marijan Bručić (Karlovac, 1944.) pripada onoj generaciji karlovačkih sportaša koja je rasla u vremenu kada je sport bio iskonski način života, a ne samo natjecanje. U gradu snažne sportske tradicije, rano se istaknuo kao svestran i predan natjecatelj, jednako vezan uz košarkaški beton, parket i kuglačku stazu, svjedočeći o razdoblju u kojem su se sirovi talent, naporan rad i ljubav prema klupskim bo-

jama prirodno ispreplitali. Košarkaške je početke vezao uz KK Metalac, čije se igralište nalazilo nadomak njegova doma, gdje prolazi sve mlađe uzraste.

Gašenjem kluba razvoj nastavlja u KK Željezničar koji je tada okupljao najperspektivnije mlade igrače. Pod vodstvom trenera Ljube Batala, afirmirao se kao jedan od najboljih juniora, što je kulminiralo 1961. godine osvajanjem trećeg mjesta na prvenstvu Hrvatske, a 1963. godine i izborom u juniorsku reprezentaciju Hrvatske. S nacionalnom selekcijom osvaja prvo mjesto na Kupu u Kraljevu, nakon čega biva priključena seniorskoj momčadi Željezničara, a svoj košarkaški put simbolično zaokružuje nastupajući za KK Karlovac '67.

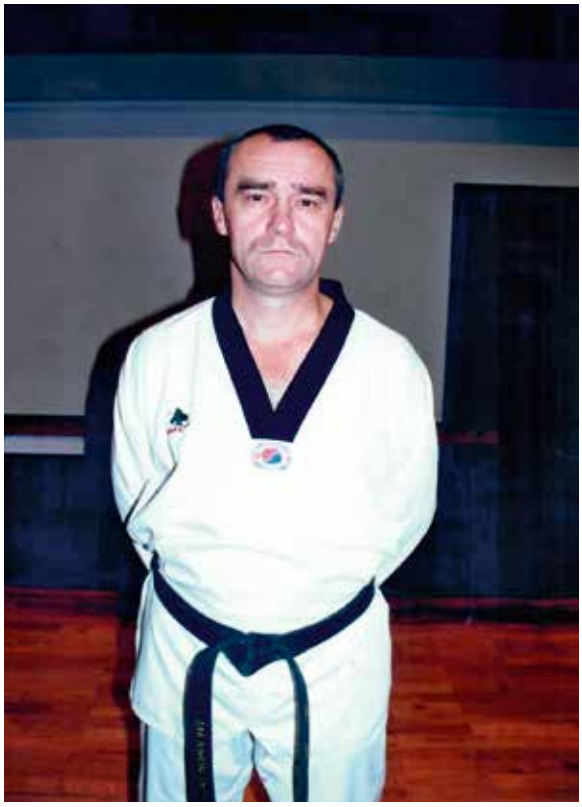
Paralelno s košarkom, gradio je jednako uspješnu karijeru i na kuglačkoj stazi. Počevši kao dječak koji postavlja čunjeve u kuglani Amatera, uz stručnu podršku trenera Josipa Tomičića ubrzo je izrastao u vrhunskog natjecatelja. Početkom šezdesetih godina započinje njegov intenzivan uspon; 1964. godine postaje juniorski prvak Hrvatske u disciplini dva puta po dva udarca, zauzima visoko trinaesto mjesto na prvenstvu Jugoslavije te nastupa za reprezentaciju u Mariboru. U svojoj bogatoj riznici ima čak sedam klupskih naslova prvaka s Amaterom i višestruke naslove prvaka Karlovca, što ga je 1964. godine dovelo do izbora među pet najboljih sportaša grada.

Uz natjecateljsku karijeru ostavio je dubok trag kao djelatnik i administrator, obnašajući sve ključne funkcije od trenera do predsjednika Amatera, a u povijesti ostaje upisan i kao prvi predsjednik novoosnovanog Kuglačkog saveza Karlovačke županije. Njegov doprinos devedesetih godina kroz Skupštinu Hrvatskog kuglačkog saveza i dugu aktivnost u klubovima Amater, Željezničar i Nada potvrdio je njegov ugled u sportskoj obitelji.

NIKOLA CAR

Šest desetljeća borilačke izvrsnosti i zavičajne odanosti

Nikola Car -Mika (Duga Resa, 1954.) - iako je svoj sportski put započeo na rukometnim terenima, Nikola Car postao je sinonim za borilačke vještine i sportsku izvrsnost, ostavljajući neizbrisiv trag ne samo u dvoranama nego i u društvenom životu Duge Rese i Karlovačke županije. Njegova karijera, koja traje već šest desetljeća, dokaz je kako se vrhunski sportski duh i stručnost pretaču u trajno nasljeđe prepoznato i na svjetskoj razini. Predstavlja istinsku instituciju zavičajnog sporta u kojem je neprekidno aktivan punih šezdeset godina.

Sportski put započeo je 1965. godine na rukometnim terenima dugoreškog kluba, da bi se tijekom srednjoškolskih dana okušao i u boksačkom ringu karlovačkog Velebita. Ipak, sudbinski susret s

taekwondoom dogodio se 1970. godine u Karlovcu, što će odrediti njegovu daljnju životnu i profesionalnu putanju, a deset godina kasnije osniva i vlastiti klub u Dugoj Resi. Natjecateljska karijera prožeta iznimnim uspjesima, posebno se ističe 1974. godina kada se u Rovinju okitio naslovom seniorskog prvaka Hrvatske. Iste godine osvaja srebrna odličja na prvenstvu Jugoslavije te Kupu Hrvatske, čime potvrđuje status jednog od najistaknutijih boraca svoje generacije. Bogatu riznicu od dvanaest zlatnih te po deset srebrnih i brončanih odličja prate brojni pehari i priznanja, no kruna njegove natjecateljske karijere bila je nastup za seniorsku reprezentaciju.

Prijelaz u trenerske vode 1983. godine označio je početak nove ere u kojoj je svoje znanje nesebično prenosio generacijama boraca. Pod njegovim stručnim vodstvom stasala su zvučna reprezentativna imena poput Zdenka Mužaka, Josipa Ivanića, Marija Žirovčića, Damira Šekete, Kristine Bitorajac i Martina Erdeljca. Njegov autoritet i stručnost prepoznati su i na međunarodnoj razini, pa je tako 1988. godine vodio reprezentaciju na Europskom prvenstvu u Turskoj. Kao nositelj crnog pojasa 8. DAN doživio je najveće moguće priznanje 2011. godine kada ga je Svjetska taekwondo federacija uvrstila u Kuću slavnih u Kukkiwonu u Južnoj Koreji.

Uz sportski doprinos, ostavio je trag u društvenom i gospodarskom životu Duge Rese, služeći zajednici kao predsjednik Gradskog vijeća u četiri mandata te kao dogradonačelnik. Dobitnik je brojnih priznanja Grada i Županije, ostajući trajno upisan novim naraštajima.

ZLATKO CINAC

Spoj zanatske preciznosti i biciklističke svestranosti

Zlatko Cinac (Karlovac, 1960.), na neraskidiv je način uspio spojiti vrhunsku natjecateljsku strast s cjeloživotnim profesionalnim pozivom. Kao jedan od posljednjih velikih izdanaka legendarne

škole Biciklističkog kluba Karlovac, nije bio samo brz i taktički mudar vozač na cesti, već je s vremenom postao i ostao ključna figura cjelokupne karlovačke biciklističke kulture. Njegova sportska i životna priča svjedočanstvo je o ustrajnosti – od marljivog mladića koji je brusio zanat u nekadašnjoj poznatoj tvornici ŽE-ČE, do vrhunskog majstora koji već desetljećima brine o ispravnosti gotovo svakog karlovačkog bicikla, ostajući pritom vječni zaljubljenik u pokret, bio na užarenom asfaltu, divljim vodama ili u sportskoj igri.

Biciklizmom se počeo intenzivno baviti kao šesnaestogodišnjak, 1976. godine, u okrilju Biciklističkog kluba Karlovac, udruge s tradicijom dugom više od jednog stoljeća. Njegov urođeni talent i radna eti-

ka preciznog majstora-alatničara brzo su urodili plodom; već godinu dana nakon prvih službenih treninga, 1977. godine, osvaja visoko treće mjesto na Prvenstvu Hrvatske za starije juniore. Tijekom uspješne karijere sudjelovalo je na stotinama cestovnih utrka u zemlji i inozemstvu ostvarujući zapažene rezultate, među kojima se posebno ističe naslov ukupnog pobjednika Kupa Zagrebačke regije 1987. godine. Uz klupskog kolegu Željka Bjeloša, ostaje zapamćen kao najuspješniji vozač završne, zlatne ere starog BK Karlovac. Njegov nemirni sportski duh, međutim, nije poznavao granice samo jedne discipline.

Bio je istinski pionir triatlona u regiji, zauzevši izvrsno deveto mjesto na prvenstvu u Koprivnici, dok je u raftingu na brzacima rijeke Dobre sa svojom uigranom ekipom dva puta uzastopno slavio naslov prvaka Hrvatske, 1990. i 1991. godine. Svoju svestranost, motoriku i borbenost demonstrirao je i široj publici pred malim ekranima kao standardni član ekipe Karlovca u tada iznimno popularnom međunarodnom televizijskom spektaklu „Igre bez granica“, uvelike doprinijevši osvajanju visokog drugog mjesta.

Najtrajniji i najprepoznatljiviji pečat sportskom Karlovcu ostavio je izvan samih natjecateljskih staza. Godine 1986. otvorio je obrt pod nazivom „Trgovina i servis Cinac“, koji je s desetljećima postao kultna i nezaobilazna adresa za sve generacije karlovačkih biciklista, od rekreativaca do profesionalaca. Taj savršeni spoj izravnog sportskog iskustva i vrhunske zanatske preciznosti uspješno traje i danas, a posao je prenio na svoju kći, osiguravajući time plemeniti nastavak obiteljske, ali i karlovačke sportske tradicije. I u sedmom desetljeću života je aktivni sudionik biciklističkih maratona, svjedočeći vlastitim svakodnevnim primjerom da sport za njega nije samo hobi, već istinski i jedini način života.

ZVEZDAN CVETKOVIĆ

Dinamov „vojnik“ i nezamjenjivi branič

Zvezdan Cvetković (Karlovac, 1960. – 2017.) beskompromisni borac, nogometni vitez i neprelazno srce obrane legendarnog Dinama iz 1982. godine, igrač čija je raskošna sportska priča započela upravo na karlovačkim terenima. Njegova velika karijera, okrunjena reprezentativnim nastupima, svjedoči o neraskidivoj i plodnoj vezi između karlovačkog nogometa i samog vrha hrvatskog i regionalnog sporta. U povijesti Maksimira ostaje zapisan kao jedan od najpouzdanijih, najčvršćih i najinteligentnijih braniča. Njegovu igru krasila je iznimna snaga u skoku, precizna i profinjena faza otvaranja napada te

poslovična, fanatična borbenost – osobine koje su ga od rodnoga grada odvele do kultnog statusa u zagrebačkom Dinamu i uglednoj njemačkoj Bundesligi.

Nogometni put započeo je u mlađim uzrastima NK Karlovac pod budnim okom i mentorskim vodstvom legendarnog Branka Čavlovića Jastreba. Njegov je golemi talent vrlo rano bljesnuo punim sjajem; već kao šesnaestogodišnji dječak, u sezoni

1976./77., hrabro je nastupio za seniorsku momčad Karlovca u tadašnjoj iznimno teškoj Drugoj saveznoj ligi. Kao izvanserijsku nadu, Dinamo ga u svoje redove dovodi 1977. godine, gdje će se provesti punih deset nezaboravnih godina. U prvu momčad „Modrih" trajno ga je uvrstio Miroslav Ćiro Blažević nakon velike turneje po Australiji 1981. godine. Vidjevši njegov potencijal na poziciji lijevog braniča, Ćiro je tada izrekao proročanske riječi: „To će biti Dinamov Faccetti", uspoređujući mladog Karlovčanina sa slavnim kapetanom Italije i milanskog Intera. Cvetković je u plavoj halji odigrao impresivne 492 utakmice i postigao 41 zgoditak, ostavši trajno upisan kao jedan od ključnih aktera nezaboravne generacije koja je 1982. godine osvojila povijesni naslov prvaka, a godinu potom i nacionalni kup. Iz Maksimira se 1987. godine otisnuo u njemački Waldhof Mannheim. Tamo je tri sezone bio standardni, iznimno cijenjeni prvotimac, no njegovu je igračku karijeru nastavio i surovo prekinula teška ozljeda.

Tijekom karijere za A selekciju bivše države nastupio je devet puta, debitirajući 1982. godine u velikoj pobjedi protiv Bugarske u Sofiji.

Nakon završetka Više trenerske škole, Cvetković se 1993. godine prirodno vraća u svoj Dinamo, klub koji je s ponosom nazivao svojim drugim domom. U klubu je prošao doslovno sve stepenice – od cijenjenog trenera u nogometnoj školi, preko uloge prvog pomoćnika (uspješno surađujući s Ottom Baričem, Zlatkom Kranjčarom, Ilijom Lončarevićem i drugima), pa sve do funkcije glavnog trenera i sportskog direktora kluba. Kao prva stručna spona i suradnik Zlatka Cice Kranjčara sudjelovao je u osvajanju velike „duple krune" 1996. godine.

Iako je svoj trenerski put gradio u Slaven Belupu, Vrbovcu, zaprešićkom Interu, pa čak i u Gani te banjalučkom Borcu, s ponosom je uvijek isticao: „Ja sam Dinamov vojnik, svaki mi je posao u klubu bio jednako drag." Njegova urođena skromnost, poštenje i vrhunski profesionalizam učinili su ga iznimno poštovanim i voljenim u svim sportskim sredinama. Karlovački se sport i nogomet s punim pravom mogu se dičiti ovim velikanom koji je iz Čavlekove škole, s obale karlovačkih rijeka, dogurao do samih europskih visina i ostavio nasljeđe u povijesti hrvatskog nogometa.

IVICA CVITAK

Dugogodišnji direktor reprezentacije i autoritet hrvatskog streljaštva

Ivica Cvitak (Karlovac, 1949.) majstor je mirne ruke i nepogrešivog oka koji je svojim vizionarskim radom i organizacijskim sposobnostima podigao hrvatsko streljaštvo na najvišoj svjetskoj razini. Njegovi golemi uspjesi na međunarodnoj sceni, stručnost i neumoran rad na promicanju streljačkog sporta učinili su ga pionirom koji je zorno pokazao da se vrhunska sportska koncentracija i preciznost kuju kroz godine predanog i sustavnog rada, kako u lokalnim streljanama tako i

na najvećim svjetskim borilištima.

Bogati sportski put započeo je na obalama karlovačkih četiriju rijeka, no životne i profesionalne okolnosti kasnije su ga odvele u Zagreb, gdje je stasao u jednu od najvažnijih i najutjecajnijih osoba u cjelokupnoj povijesti hrvatskog streljačkog sporta. Iako se u ranoj mladosti uspješno okušao u veslanju i biciklizmu, 1966. godina pokazala se potpuno prijelomnom – tada se, naime, trajno posvetio streljaštvu, sport u kojem će ostaviti neizbrisiv i dubok trag kao natjecatelj, vrhunski trener, ugledni međunarodni sudac i dugogodišnji uspješni direktor nacionalne reprezentacije. Kao istaknuti član zagrebačkih klubova Mladost, Proleter i Zagreb 1786 osvojio je brojne pojedinačne i momčadske naslove prvaka Hrvatske i bivše države, potvrđujući iznimnu natjecateljsku klasu.

Aktivnu karijeru u gađanju zračnom i malokalibarskom puškom završio je 1987. godine, no to je tek početak njegove nove, još utjecajnije uloge u sportu. Nakon završetka školovanja za instruktore i trenere, profilira se i kao iznimno cijenjeni međunarodni sudac s prestižnom B licencom. Sudio je na brojnim europskim i svjetskim prvenstvima, od Osijeka i Münchena do Soluna i Beograda, autoritativno potvrđujući svoj stručni ugled na najvišim razinama natjecanja. Od 1. siječnja 1996. godine preuzima izuzetno odgovornu dužnost direktora hrvatske streljačke reprezentacije i u više od 18 godina na toj zahtjevnoj funkciji vodio je preko 200 reprezentativaca u svim disciplinama puške, pištolja, letećih meta i samostrela. Njegov se dugogodišnji mandat savršeno podudara s najuspješnijim i najtrofejnijim razdobljem u povijesti ovog sporta u Hrvatskoj; od 1991. do kraja 2013. godine, hrvatski su strijelci s velikih međunarodnih natjecanja osvojili u domovinu nevjerojatnih 247 medalja.

Vrhunac karijere svakog sportskog djelatnika svakako su Olimpijske igre, a Cvitak je kao direktor i izbornik reprezentacije ponosno predvodio naše strijelce u Pekingu 2008. kada je Snježana Pejčić osvojila povijesnu, prvu žensku olimpijsku brončanu medalju za samostalnu Hrvatsku. Iako zbog specifičnih i ograničenih trenerskih kvota nije bio osobno prisutan u Londonu 2012., uvijek ističe povijesno zlato Giovannija Cernogorza kao krunu zajedničkog rada cijelog saveza i sustava na kojem je godinama bio na čelu.

Osim operativnog i stručnog vođenja reprezentacije, uspješno je obnašao i dužnost glavnog tajnika Hrvatskog streljačkog saveza te je bio cijenjeni član Komiteta za pušku Europske streljačke konfederacije (ESC). Njegov profesionalni rad karakterizirala je stalna težnja prema edukaciji, pa je tako stekao i visoke međunarodne trenerske licence C i B pri Svjetskoj streljačkoj federaciji (ISSF).

Kroz svoj dugogodišnji rad, blisku suradnju s klubovima i trenerima te aktivno sudjelovanje u tijelima hrvatske olimpijske obitelji, postao potpuno nezaobilazan i zlatni dio povijesti domaćeg sporta. Njegov golem doprinos nije mjerljiv samo u godinama predanog staža, već ponajprije u stotinama osvojenih medalja i generacijama vrhunskih sportaša kojima je bio čvrst oslonac, autoritet i trajna podrška na njihovom putu prema samom svjetskom vrhu.

SLAVKO CVITKOVIĆ

Glas koji je ispisao povijest sportskog novinarstva

Slavko Cvitković (Karlovac, 1950.) jedno je od najprepoznatljivijih imena hrvatskog novinarstva i čovjek čiji je glas obilježio odrastanje generacija ljubitelja sporta.

Prvi članak objavio je 8. veljače 1968. u Karlovačkom tjedniku pišući o Antonu Tovi Stipančiću. Do umirovljenja 2014. godine u novinarstvu je proveo punih 47 godina, od čega 39 na HRT-u. Bio je prvi predsjednik Hrvatskog zbora sportskih novinara (1991.) i dvostruki dobitnik Zlatnog pera.

Košarkašku karijeru je počeo pod obručima kao junior KK Željezničar, s kojim je bio dvostruki prvak Hrvatske, a igrao je i za zagrebačku Lokomotivu te karlovački drugoligaški klub KK Karlovac '67.

Odlaskom na studij Fakulteta političkih znanosti, započinje njegov rad u Karlovačkom tjedniku, Večernjem listu i Radio Zagrebu. Od jeseni 1972. godine, nakon Olimpijskih igara u Münchenu, prelazi na televiziju pod strogu uredničku palicu Milke Babović i Mladena Delića.

Specijaliziran za košarku, komentirao je 20 Final Foura, 14 Europskih i 6 Svjetskih prvenstava. Njegove legendarne sintagme poput „Spusti se, Franjo..." i „...radost loptanja pod obručima" pratile su sve ključne medalje hrvatske košarke od Barcelone 1992. nadalje. Ukupno je odradio oko sedam tisuća prijenosa i izvještavao s 13 Olimpijskih igara, za što je nagrađen priznanjem Svjetske udruge sportskih novinara (AIPS). Tijekom novinarske karijere razgovarao je s najvećim svjetskim sportskim velikanima – od Dražena Petrovića i Tonija Kukoča do Michaela Jordana i Michaela Schumachera.

U burnim vremenima Domovinskog rata dao je svoj obol i kao ratni reporter, koordinirajući rad studija u Sisku te izvještavajući iz rodnog Karlovca.

Za svoj nemjerljiv doprinos struci nagrađen je Državnom nagradom za šport „Franjo Bučar" 2020. i Nagradom za životno djelo HZSN-a, 2014. godine.

MILJENKO ČEŠKOVIĆ

Od juniorskog prvaka do europskog zlata

Miljenko Češković (Karlovac, 1953.) personificirao je odanost karlovačkom parketu, prošavši put od talentiranog juniora koji se okitio naslovom prvaka države, preko trenera na povijesnoj američkoj turneji, do stručnjaka s europskim zlatom. Njegova karijera svjedoči o vremenu u kojem je Karlovac bio nezaobilazna točka na košarkaškoj karti, sposoban iznjedriti šampione i stručnjake međunarodnog ugleda.

Svoje je prve košarkaške korake napravio u Košarkaškom klubu Karlovac '67. Već 1971. godine sudjeluje u jednom od najzanimljivijih trenutaka gradske sportske povijesti – završnici juniorskog prvenstva Hrvatske održanoj u Karlovcu.

U odlučujućoj utakmici za naslov snage odmjerila su dva domaća rivala, branitelja naslova KK Željezničar i KK Karlovac ‘67. U dramatičnom susretu Karlovac ‘67 osvaja titulu prvaka, a Češković daje značajan doprinos pobjedi s postignutih jedanaest koševa.

Nakon igračke karijere u dresovima Karlovca ‘67 i Željezničara posvećuje se trenerskom pozivu. Posebno poglavlje njegove biografije ispisano je 1984. godine tijekom legendarne turneje košarkaša Željezničara po Sjedinjenim Američkim Državama. Kao pomoćni trener Slobodanu Krivokući, sudjelovao je u organizaciji osam utakmica protiv američkih sveučilišta, poseban kuriozitet turneje bio je angažman NBA legende Oscara Robertsona, koji je sjedio na klupi Karlovčana.

Svoju stručnost nastavio je brusiti u matičnim klubovima, ali i u KK Jaska, KK Polet Duga Resa kasnije KK Kelteks gdje je sa seniorskom momčadi ostvario vrijedne rezultate uvođenjem kluba u viši rang natjecanja. Isto tako, preuzima s vremenom ulogu trenera mlađih uzrasta, a kasnije i seniorske momčadi Karlovca 1579.

Vrhunac trenerskog rada dogodio se u srpnju 1995. godine. Kao pomoćni trener kadetske reprezentacije Hrvatske sudjelovao je u osvajanju zlatne medalje na Europskom prvenstvu u Portugalu, što ostaje zabilježeno kao njegov najveći profesionalni uspjeh. Iste je godine, kao priznanje za vrhunske rezultate i nesebičan angažman, proglašen sportskim djelatnikom godine od strane Karlovačke športske zajednice. Nakon toga nastavlja predano raditi s mlađim uzrasnim kategorijama.

Čak i u najtežim ratnim danima ostao je aktivan nastupajući za momčad veterana u humanitarnim utakmicama za obnovu oštećene sportske dvorane, potvrdio je da je njegova košarka uvijek bila više od sporta – bila je to neraskidiva veza s rodnim gradom.

ĐURĐA DUGANIĆ

Prva dama zlatnog doba dugoreškog „pingića“

Đurđa Duganić (1951. – 1992.) punih je petnaest godina živjela i disala uz stolnoteniski reket i lopticu. Ova vrhunska igračica, prava sportska legenda i istinska dama među stolnoteniskim stolovima, bila je standardna juniorska i seniorska reprezentativka bivše države te jedna od najsjajnijih, najprepoznatljivijih figura zlatnog doba dugoreškog stolnog tenisa.

Bogati sportski put započela je u generaciji koja se odlikovala iznimnom masovnošću i talentom, a vrlo brzo se i autoritativno nametnula kao najbolja u svom uzrastu. Bila je izuzetno marljiva, posvećena i strpljiva, a prva velika nagrada za takav rad stigla je na pionirskom

Prvenstvu Hrvatske 1963. godine, gdje je dominantno osvojila prvo mjesto. Taj rani uspjeh bio je tek uvod u njezinu blistavu i trofejnu karijeru, tijekom koje je u klupskim vitrinama nanizala pet uzastopnih naslova ekipnih prvaka Hrvatske u juniorskoj konkurenciji te dva naslova seniorskih prvaka u igri parova.

Izvorni talent i vrhunska, profinjena tehnika, koju su krasili njezin izvrstan, nepredvidljiv servis i iznimno prodoran *bekhend-draiv*, odveli su se u sam vrh europskog stolnog tenisa. U dresu nastupila je čak tri europska i dva svjetska prvenstva, ostvarivši zapažene reprezentativne rezultate. U povijesti domaćeg sporta posebno se ističu njezini uspjesi na juniorskim prvenstvima Europe: u austrijskom Obertraunu 1969. godine, gdje je osvojila dvije brončane medalje, te u Bukureštu 1970. godine, kada se okitila naslovom ekipne prvakinje Europe u parovima s Irenom Šrbec.

Klupsku karijeru nastavila je 1969. godine u zagrebačkoj Mladosti, s kojom je također osvojila naslov seniorske prvakinje države, no njezino srce i sportski korijeni zauvijek ostali su čvrsto vezani uz legendarne stolnoteniske dvorane i stolove u Dugoj Resi.

Njezina prerana smrt 1992. godine ugasila je život jedne od najvećih i najvoljenijih sportašica koju je ovaj kraj ikada imao. Ostala je u kolektivnoj memoriji trajno zapamćena ne samo po svojim sjajnim medaljama, peharima i povijesnim titulama, već ponajviše kao svijetao uzor generacijama koje su dolazile iza nje, simbolizirajući vrhunsku upornost, poštenje i sportsku eleganciju koja je Dugu Resu trajno i neizbrisivo ucrtala na kartu svjetskog stolnog tenisa.

MILOŠ ĐANKOVIĆ

Od prvoligaških vratnica do utemeljitelja rukometne škole

Miloš Đanković – Đani (Gospić, 1953.) ostaje zapisan kao osoba za koju je rukomet bio i ostao prva i najveća sportska ljubav. Njegov impresivan put, koji se proteže od prvoligaškog vratara pa sve do osnivača najuspješnije škole rukometa u Hrvatskoj, inspirativna je priča o sposobnom i vizionarskom sportskom djelatniku koji je čistim entuzijazam uspješno pretvorio u stabilan, dugovječan sustav. Đanković istinski personificira kontinuitet karlovačkog rukometa – od nezaboravnih igračkih dana na Dubovcu do stvaranja čvrste baze iz koje već desetljećima redovito izlaze igrači za najviše rangove domaćih i međunarodnih natjecanja.

Natjecateljsku i igračku karijeru izgradio kao iznimno pouzdan rukometni golman. Na njegovo su sportsko opredjeljenje i razvoj presudno utjecali Mihajlo Prezelj – Mitila, utemeljitelj karlovačkog malog rukometa koji je cijelu generaciju Dubovčaka trajno „zarazio“ ovim sportom, te cijenjeni Zagrepčanin Vinko Tomljanović. Nastupajući u dresu Rukometnog kluba Dubovac ostvario je brojne zapažene rezultate, a visoki igrački renome potvrdio je tijekom studija u Zagrebu, kada je uspješno branio boje tadašnjeg prvoligaša RK Zagreb u iznimno jakoj konkurenciji najboljih klubova bivše države. U svoju je bogatu sportsku biografiju upisao i šest službenih nastupa za B reprezentaciju Jugoslavije te zapažene nastupe na dvama Studentskim olimpijadama, na kojima je ponosno branio boje rukometne reprezentacije Zagrebačkog sveučilišta.

Na preporuku svog mentora Vinka Tomljanovića, 1985. godine službeno započinje plodonosnu trenersku karijeru, prvenstveno se posvećujući pedagoškom

radu s mlađim uzrastima, ali i autoritativnom vođenju seniorskih momčadi Dubovca i Karlovca (tadašnjih sastava Karlovačke pivovare i Karlovačke banke). Kao stručnjak s prestižnom trenerskom A licencom, s kadetskom ekipom HRK Karlovac osvojio je povijesnu dvostruku krunu prvaka Hrvatske, dok je s juniorskom ekipom također osvojio sam vrh i naslov državnog prvaka. Njegova stručnost brzo je prepoznata i na nacionalnoj razini, pa je obnašao odgovornu dužnost trenera kadetske reprezentacije Hrvatske na europskim prvenstvima u Luksemburgu i Poljskoj.

Povijesni trenutak za karlovački rukomet dogodio se 2000. godine, kada je utemeljena Rukometna škola Karlovac, čiji je Đanković izravni osnivač i dugogodišnji predani predsjednik. Pod njegovim stručnim i organizacijskim vodstvom, Škola je postala glavni inkubator rukometnih kadrova u Karlovcu. Sustavnim, pedantnim i stručnim radom stvoren je izvor mladih igrača koji nakon savladavanja prve rukometne abecede postaju udarna okosnica prvoligaškog HRK Karlovac, dok su se pojedinci iz tog sustava izdvojili u istaknute, elitne reprezentativce Hrvatske.

Kao dobitnik brojnih najviših priznanja, uključujući nagrade za trenera i sportskog djelatnika godine, zasluženo je primio i nagrade za životno djelo KŠZ i ZŠKŽ. Ostaje upisan u analima kao vizionar koji je duboko razumio da bez jake i zdrave baze nema snažnog seniora, a njegova uloga u osiguranju igračkog kontinuiteta ostaje armirani temelj na kojemu i danas počiva na stabilnosti i ponosu karlovačkog rukometa.

ŽELIMIR FEITL

Sportski velikan, uspješni gospodarstvenik i lider karlovačkog sporta

Želimir Feitl – Žiga (Karlovac, 1949.) utjelovljuje duh istinski svestranog sportaša i iznimno sposobnog lidera koji je svoj neizbrisiv trag ostavio u sportskim dvoranama, na zelenim borilištima, ali i u sveukupnom gospodarskom razvoju svog rodnog grada. Od svojih najranijih gimnazijskih dana pa sve do danas, ostao je neraskidivo i duboko vezan uz karlovački sport, bilo kao vrhunski natjecatelj, tro-

fejni trener ili istaknuti, utjecajni sportski djelatnik. Ovaj neumorni entuzijast uspio je na jedinstven način spojiti čvrstu disciplinu karatea s elegancijom golfa, ostavljajući trajan pečat u cjelokupnoj organizaciji sportskog života Karlovca, dok ga je njegova jasna vizija učinila ključnom osobom u očuvanju i unapređenju bogate karlovačke sportske baštine.

Nakon prvih sportskih koraka u Rukometnom klubu Dubovac, gdje je svojim talentom dogurao do juniorske reprezentacije Hrvatske, tijekom studija na Tehnološkom fakultetu potpuno se posvećuje karateu. Postao je jedan od pionira ovog borilačkog sporta u Karlovcu, osnovavši prvi karate klub u gradu (današnji Karate klub Karlovac 1969).

Kao standardni reprezentativac bivše Jugoslavije, punih je pet godina suvereno dominirao borilištima, osvajajući brojne republičke, državne i europske medalje u karateu. Njegova natjecateljska izvrsnost doživjela je veliku potvrdu 1973. godine, kada je službeno proglašen najboljim sportašem grada Karlovca.

Svoje golemo praktično znanje i stručnost uspješno je prenio u trenerske vode, obnašajući odgovornu dužnost izbornika i trenera reprezentacije bivše države od 1986. do 1990. godine, a potom i prve reprezentacije neovisne Republike Hrvatske u ključnim i povijesnim godinama od 1992. do 1996. godine.

U zrelijim godinama života pronalazi novi i profinjeni sportski izazov u golfu, gdje ponovno dokazuje svoju šampionsku narav postavši šesterostruki prvak Hrvatske u iznimno jakoj seniorskoj konkurenciji. Danas obnaša ključne funkcije u sportskoj upravi kao bivši uspješni predsjednik Karlovačke športske zajednice i aktualni predsjednik Zajednice športova Karlovačke županije, dok već u trećem uzastopnom mandatu s velikim autoritetom zastupa karlovačke interese u skupštini Hrvatskog olimpijskog odbora.

U poslovnom i ekonomskom svijetu je regionalno poznat i cijenjen kao dugogodišnji predsjednik Uprave i većinski vlasnik ugledne tvrtke Kaplast d.d., vodećeg proizvođača plastične ambalaže u cijeloj regiji. Za svoje iznimne menadžerske pothvate i poslovnu izvrsnost primio je prestižnu nagradu „Menadžer godine“ udruženja CROMA 2007. godine.

Kada je započeo Domovinski rat bez trenutka oklijevanja stavio se na raspolaganje domovini kao dragovoljac. Bio je zapovjednik jedinice Specijalne policije Trn pričuvnog sastava, sve do teškog i sudbonosnog ranjavanja na prvoj liniji obrane na Turnju u studenom 1991. godine. Kao ratni vojni invalid, ponosni je nositelj Spomenice Domovinskog rata te visokog vojnog odlikovanja Reda hrvatskog trolista. Za svoj nemjerljivi ratni obol, 2026. godine primio je i visoko Godišnje priznanje za doprinos u obrani Republike Hrvatske, koje dodjeljuje HOO u bliskoj suradnji s Ministarstvom hrvatskih branitelja RH.

Između brojnih i najviših sportskih priznanja, u njegovoj se bogatoj riznici posebno ističu Državna nagrada za sport „Franjo Bučar“ (2022.), te prestižne HOO-ove nagrade „Milan Neralić“ (2020.) i „Matija Ljubek“ (2021.).

Žiga u povijesti ostaje prepoznatljiv kao čovjek koji je vlastitim životnim primjerom zorno pokazao kako se vrhunska sportska disciplina, fokus i poštenje uspješno pretaču u poslovni uspjeh, društvenu odgovornost i domoljublje, čineći armirani temelj na kojemu i danas ponosno počiva organizirani sport grada Karlovca.

BRUNO FURAČ

Život u znaku plavo-bijelih boja

Bruno Furač (Karlovac, 1960.) sportskog zanesenjaka koji je u jednom kolektivu prošao baš sve stepenice – od pionirskih početaka na blatnim terenima, preko seniorskih bitaka i veteranskih druženja, pa sve do najodgovornije funkcije u predsjedničkoj fotelji. On je mitska osoba karlovačkog nogometa, čovjek čija je sudbina neraskidivo vezana uz stadion pokraj Korane i čije ime danas simbolizira stabilnost, napredak i ponos Nogometnog kluba Karlovac 1919.

Njegov je bogati nogometni put započeo sada već daleke 1971. godine, kada se kao jedanaestogodišnji dječak upisao u tadašnji NK Karlovac. Prošavši kroz sve mlađe selekcije i omladinske uzraste, igračku je zrelost i čvrstinu brusio i u dresovima novigradske Dobre, karlovačkog Tehničara i Korane, gdje je s 31 godinom

života, u sam osvit Domovinskog rata, završio svoj aktivni natjecateljski put na zelenim travnjacima.

Umjesto odlaska s terena, nogometnoj je igri odlučio dati potpuno novu, organizacijsku dimenziju. Od 1990. godine aktivno se i predano uključuje u rad Nogometnog saveza Karlovačke županije (NSKŽ) kao disciplinski sudac i ugledni delegat, što je funkcija koja će ga svojim autoritetom i stručnošću s vremenom odvesti do najviših rangova hrvatskog nogometa, uključujući elitnu Prvu HNL, te mu u konačnici osigurati i istaknuto mjesto u Skupštini Hrvatskog nogometnog saveza (HNS).

Preuzevši dužnost predsjednika NK Karlovac 1919 u klub je unio prijeko potrebnu vedrinu, financijsku i upravljačku stabilnost te dugoročnu viziju. Njegov predani rad nije prepoznat samo kroz stabilizaciju seniorske momčadi na prvenstvenoj ljestvici, već ponajprije kroz snažan fokus na razvoj omladinske škole te ravnopravno uvođenje i vođenje ženskog nogometa, čime je klub pod njegovim vodstvom uspješno zaokružio svoju sportsku i društvenu cjelinu.

Neiscrpni entuzijazam donio mu je 2024. godine prestižnu Nagradu za životno djelo NSKŽ-a, a potom i visoka priznanja KŠZ i ZŠKŽ za dugogodišnji rad u sportu. Pod njegovim je vodstvom stadion uz Koranu izrastao u funkcionalan nogometni kamp koji oduševljava posjetitelje, dok klub s novom generacijom domaćih stručnjaka i klupskih stipendista marljivo gradi armirane temelje za povratak u elitno društvo hrvatskog nogometa.

Stoji kao svijetao primjer nogometnog djelatnika koji nikada ne zaboravlja svoje korijene, duboko svjestan velike istine da se uspješni i voljeni klubovi ne grade isključivo novcem, već prije svega iskrenom ljubavlju, zajedništvom i neumornim radom ljudi koji istinski žive za nogomet i svoj grad.

NIKOLA GEROVAC

Strateg zlatne ere karlovačkog rukometa

Nikola Gerovac (Karlovac, 1953.) kad bi zidovi sportske dvorane mogli pričati, najglasnije bi odjekivale pobjede iz devedesetih, vremena kada je RK Karlovačka pivovara pod palicom Nikole Gerovca postao neosvojiva utvrda za europske velikane. Od prvih rukometnih koraka na Baniji do rušenja tadašnjeg europskog prvaka Zagreba pred tri tisuće fanatičnih navijača, prošao je put koji je neraskidivo vezan uz najsjajnije trenutke karlovačkog rukometa.

Rukometnu je abecedu svladao 1965. godine u RK Banija, a igrački staž je prošao kroz Karlovac i Tekstil sve do 1977. godine, sudjelujući u dramatičnim kvalifikacijama za saveznu ligu protiv Krivaja iz Zavidovića. Njegova prava misija započela je 1980. godine na klupi Jugoturbine. Kroz godinu predanog skautiranja po osnovnim školama na Baniji, Švarči i Turnju, selektirao je generaciju igrača koji će postati čvrsti stupovi kluba, poput Mladena Laskača, Dražena Matovine, Tihomira Katića i Danijela Juraića. Njegov uspon s klupe pratio je meteorski uzlet Jugoturbine i Karlovačke pivovare; od Druge savezne lige do povijesnog statusa viceprvaka Hrvatske 1996. godine, kada je titula prvaka Karlovcu izmaknula tek kontroverznim odlukama za zelenim stolom. Pod njegovim vodstvom RK Karlovačka pivovara četiri je puta izborila izlazak na europsku scenu, nastupajući u Alpe Adria Cupu, City Cupu, EHF kupu i Kupu kupova, a igrala su se i tri finalna turnira nacionalnog kupa u Zagrebu, Kutini i Labinu.

Ostat će zabilježeno da je upravo 1992. uveo momčad u prvu ligu i vodio je kroz povijesne pobjede nad klubovima poput poljske Slaska iz Wroclawe ili gruzijske Khalketije, dok je remi protiv moć-

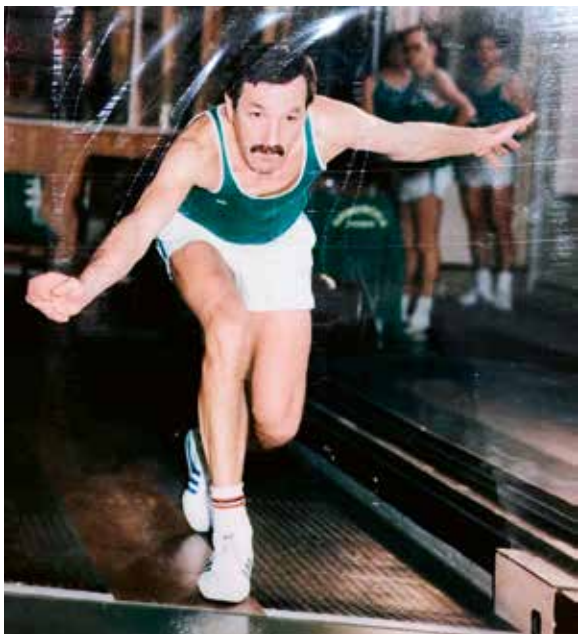
ne Pivovarne Laško u Celju ostao upisan kao taktičko remek-djelo. Kruna tog zlatnog razdoblja bila je pobjeda protiv dvostrukog europskog prvaka Zagreba pred tri tisuće gledatelja u prepunoj sportskoj dvorani.

S trenerske klupe povukao se 2005. iz zdravstvenih razloga, ostavio je iza sebe stabilnog premijerligaša i sustav koji je od lokalnih talenata stvarao europske natjecatelje, upisavši se trajno u povijest kao strateg koji se Karlovac vratio na rukometnu kartu Europe.

IVICA GOLUBIĆ

Virtuoz s karlovačkih kuglačkih staza

Ivica Golubić (Karlovac, 1950.) pripada plejadi karlovačkih kuglača koje su ovaj sport učinili jednim od najtrofejnijih u gradu na četiri rijeke. U zlatno doba zavičajnog kuglanja svojom smirenošću, preciznošću i nepokolebljivim sportskim duhom postao je sinonim za stabilnost na stazama. Kao ključni igrač legendarnog Željezničara, on nije samo rušio čunjeve,

već se Karlovac uzdigao do statusa nezaobilaznog središta reprezentativne kuglačke izvrsnosti. Njegova sportska karijera neraskidivo je vezana uz Kuglački klub Željezničar je bio kolektiv koji je godinama bio u samom vrhu tadašnje države i čije su utakmice na domaćoj kuglani bile prvorazredni sportski događaji.

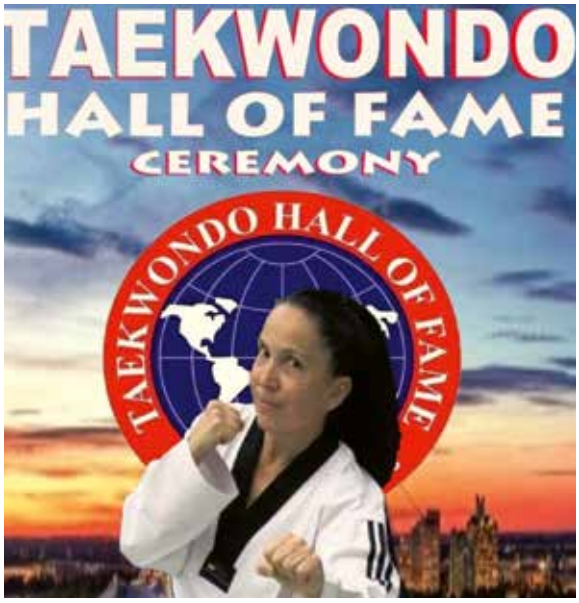
Profilirao se kao igrač vrhunske koncentracije, što mu je sredinom i krajem sedamdesetih godina prošlog stoljeća donijelo prestižni status reprezentativca. Nastupajući u državnom dresu bio je istinski veleposlanik karlovačkog sporta na međunarodnim borilištima, dokazujući da se specifična karlovačka škola kuglanja može ravnopravno nositi s najboljima u svijetu. Njegova profinjena tehnika i sposobnost da u ključnim trenucima očisti stazu učinili su ga jednim od najpouzdanijih igrača svoje generacije.

Osim velikih klupskih uspjeha u najvišim rangovima natjecanja, redovito je bio visoko pozicioniran i na tradicionalnim izborima za najbolje sportaše Karlovca, čime mu je i stručna javnost bezrezervno priznala status istinske sportske marke grada. U monografijama sadašnjeg sporta trajno stoji kao uvaženi predstavnik generacije koja je kuglanje iznijela na razinu umjetnosti, ostavljajući neizbrisiv trag u sportskom kodu svoga grada.

SVETLANA GVOZDIĆ

Grandmaster svjetskog glasa i karlovačke legende

Svetlana Gvozdić – Kana (Karlovac, 1954.) jedina je žena na svijetu nositeljica čak triju majstorskih zvanja 9. DAN u različitim svjetskim taekwondo federacijama. Njezina impresivna životna priča utjelovljuje sam vrhunac borilačke vještine, mentalne čvrstoće, autoriteta i dis-

cipline, čime je ime i ugled svog rodnog Karlovca s ponosom pronijela s prve linije bojišnica u Domovinskom ratu pa sve do najprestižnijih svjetskih borilačkih arena i tatamija.

Sportska karijera ove iznimne Karlovčanke predstavlja jedinstveni, unikatni fenomen u cjelokupnoj povijesti borilačkih sportova na globalnoj razini. Taekwondoom se aktivno i predano bavi gotovo punih šezdeset godina, od čega je u elitnom sudačkom segmentu prisutne nevjerojatne četrdeset i tri godine. Više od petnaest godina obnašala je i iznimno europsku odgovornost glavnog predavača i službenog ispitivača, kako za taekwondo suce u Hrvatskoj, tako i na cjelokupnom prostoru Balkana te susjednih država. Kao nositeljica triju 9. Dana crnog pojasa (Changmookwan, Jidokwan i ITF), Svetlana Gvozdić službeno je najviše rangirana žena u povijesti svjetskog taekwondoa, što je postignuće bez presedana i ravnopravnog uzora na planetarnoj razini. Uz to, ona je i visoko certificirani *WTF Kukkiwon Master* instruktor te *Global Para-Taekwondo* instruktor, posvećen radu svim kategorijama sportaša.

Njezin neprijeporni stručni autoritet službeno je potvrđen na natjecanju najprestižnije sudačke klase „S“ (*Supreme*) Svjetske taekwondo federacije (WTF). Ta ju je elitna licenca kroz godinu i desetljeća prometnula u jedinstvenu sportsku predstavnicu Hrvatske i Karlovca na najvećim olimpijskim i svjetskim natjecanjima, uključujući i njezinu zapaženu, autoritativnu sudačku ulogu na prestižnom *Korea Open International Taekwondo Championships* održanom u Chuncheonu 2025. godine.

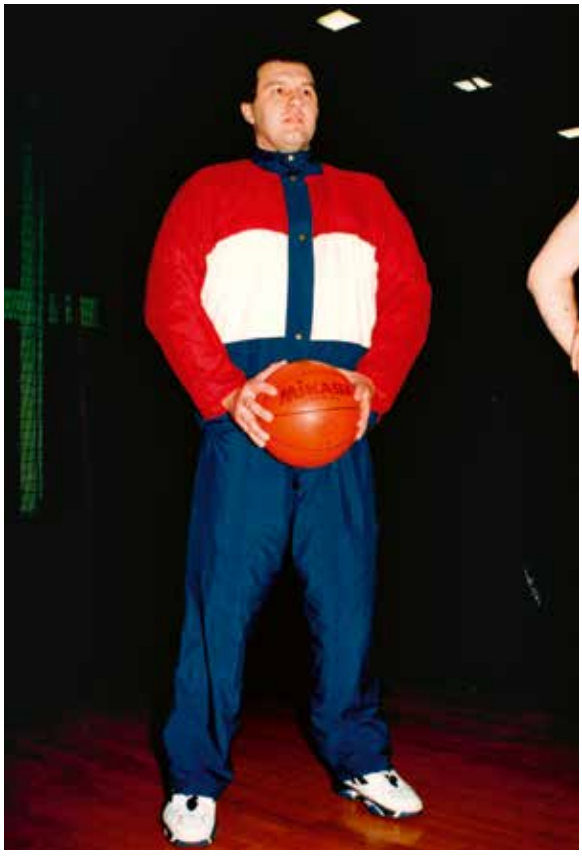
Njezin sportski i životni put bio je pun velikih izazova i iskušenja, no kroz brojne visoke funkcije – uključujući i onu kontinentalne direktorice u uglednoj kući *Official Taekwondo Hall of Fame* te u sklopu Svjetske taekwondo organizacije (WTO) – neumorno je i vizionarski gradila čvrste sportske mostove između hrvatskih i vodećih svjetskih borilačkih centara. Unatoč globalnoj slavi i tituli Grandmastera, u svom rodnom Karlovcu ostaje skroman i pristupačan uzor, svakodnevno dokazujući kako se iz čistoće predanog rada, fokusa i odricanja rađaju rezultati kojima se iskreno divi cijeli sportski svijet.

Uz njezinu nevjerojatnu sportsku riznicu, Grandmaster Svetlana Gvozdić je ponosni veteran Domovinskog rata i višestruko odlikovani hrvatski ratni vojni invalid (HRVI), što njezinoj ionako fascinantnoj biografiji daje duboku, plemenitu ljudsku i domoljubnu težinu, čineći je jednu od najfascinantnijih ličnosti karlovačke sportske i društvene povijesti.

ŽARKO HAJDIN

Vizionar i pokretač mlađih kategorija

Žarko Hajdin – Žora (1959. – 2010.) u sveukupnoj povijesti karlovačke košarke ostaje zapamćen kao neumorni, strastveni pokretač velikih promjena i čovjek koji je svoju golemu životnu energiju u potpunosti usmjerio u ono najvrjednije – stvaranje čvrste budućnosti sporta kroz rad s najmlađima. Njegov prepoznatljivi entuzijazam uistinu nije poznavao granice, a vizija o modernoj školi košarke koja visoko nadilazi lokalne okvire postavila je

potpuno nove, napredne standarde u odgoju mladih sportaša. Žora pod obručima nije bio tek običan trener; bio je istinski mentor i saveznik svakom djetetu s loptom u ruci, vjerujući nepokolebljivo i do zadnjeg dana da Karlovac zaslužuje povratak na najviše košarkaške staze.

Igrački put marljivo je gradio kao perspektivni junior u redovima KK Željezničar, a potom je od 1982. godine punih šest sezona bio standardni i pouzdani prvotimac KK Jugoturbina. Osjećajući da je njegov pravi poziv ipak uz aut-liniju, 1988. pokrenuta Škola košarke koja je uspješno djelovala u sklopu tadašnjih Ciboninih „Vučića". Ipak, prava i povijesna prekretnica u njegovom stručnom radu nastupa 2002. godine kada samostalno pokreće „Žoronu", prvu privatnu školu košarke u Karlovcu. Kroz ovaj pionirski i hrabri projekt uspio je ujediniti i motivirati osnovnoškolce iz doslovno cijeloga grada, organizirajući sve natjecateljske selekcije – od najmlađih početnika pa sve do seniora. Škola je u sportskim krugovima brzo prepoznata kao izniman društveni i sportski projekt, a kroz nju je u samo nekoliko godina prošlo više od stotinu djece koja su imala priliku rasti, trenirati te nastupati na turnirima i kampovima diljem Hrvatske i susjedne Slovenije.

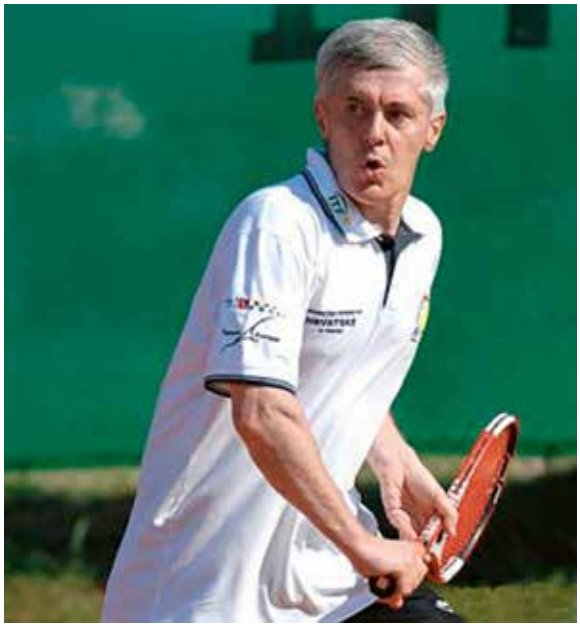
Nadalje, bio je jedan od ključnih regionalnih pokretača cijenjene Alpe-Adria košarkaške lige za mlade, a 2003. godine je na legendarnom karlovačkom Šancu organizirao jedan od tada najvećih i najmasovnijih turnira mlađih uzrasnih kategorija u cijeloj državi, ugostivši čak 12 uglednih klubova i 17 selekcija.

Iako je njegova prerana smrt u 51. godini iznenada zaustavila konačnu realizaciju vizionarskog turnira za djecu 21. stoljeća, njegov nemjerljivi doprinos i sportska ostavština nastavljaju živjeti punim plućima. U znak trajnog sjećanja na njegov ljudski i trenerski trag, 2022. godine službeno je utemeljen Memorijalni košarkaški turnir „Žarko Hajdin – Žora", turnir mladih košarkaša upravo onako, s puno ljubavi i žara, kako je on to godinama činio.

ZDENKO HOPPE

Simbol teniske dugovječnosti i neslomljivog duha

Zdenko Hoppe (Karlovac, 1957.) tenisač je koji najbolje personificira otpornost, dugovječnost i kvalitetu karlovačke škole tenisa, igrač kojeg su se pribojavali i najzvučniji suparnici. Kroz desetljeća na terenu dokazao je da vrhunska klasa nema rok trajanja, pretvarajući svaki izlazak na crvenu zemlju Vrbanićevog perivoja u lekciju iz taktike i sportske elegancije.

Bio je jedan od stupova sjajne momčadi TK Željezničara (danas TK Karlovac) koja je krajem osamdesetih godina izborila ulazak u Prvu saveznu ligu. U to vrijeme, kada je konkurencija bila nemilosrdna, Zdenko je slovio za jednog od „najopasnijih" igrača u ligi i na turnirima. Među kolegama je kružila uzrečica da je „loš ždrijeb onaj u kojem izvučeš Hoppea u prvom kolu" jer je svojom inteligencijom i nepredvidivom igrom bio sposoban pobijediti svakoga. Ostala je zapamćena njegova dominacija na terenima u Splitu, gdje je usred Dalmacije nadigravao domaće asove poput Buljevića i Ostoje, potvrđujući da karlovački tenis ima snagu za državni vrh, a na svjetskoj sceni ostat će zapisan njegov juniorski meč u Bugarskoj u kojem je pružio snažan otpor tadašnjem prvom junioru svijeta, Čehu Ivanu Lendlu.

Njegova istinska veličina očitovala se u nevjerojatnoj sportskoj dugovječnosti. Prelaskom u veteranske vode nije samo nastavio igrati, već je podigao ljestvicu na globalnu razinu. Sudjelujući na službenim međunarodnim ITF turnirima, 2005. i 2006. godine ostvario je uspjeh koji je rijetko tko dosegnuo – postao je treći igrač svijeta u svojoj veteranskoj kategoriji. Taj rezultat nije bio plod puke rekreacije, već surove discipline i treninga koji su ostali na razini profesionalaca, čime je postao uzor mlađim generacijama u klubu.

U ovoj monografiji stoji kao najdugovječniji aktivni sudionik karlovačke teniske povijesti. Čovjek koji je učio od starijih majstora, a potom i sam postao mentor generacijama koje su dolazile (Gudelj, Sušanj, Smojver), ostao je vjeran svom klubu i gradu kroz sve uspone i padove. Njegovo treće mjesto na svjetskoj rang-listi trajni je podsjetnik da se na Korani oduvijek igrao tenis svjetskog kalibra.

MILOŠ HRSTIĆ

Od Vojnića i Kantride do legende kineskog nogometa

Miloš Hrstić (Vojnić, 1955.) bio je neprelazni stup obrane legendarne generacije Rijeke s kraja sedamdesetih, igrač s najviše trofeja u klupskoj povijesti i reprezentativac koji je nastupao na Olimpijskim igrama i Svjetskom prvenstvu. Njegov trenerski put pretvorio ga je u „Milou Xi-ja", pionira hrvatske struke u Kini, koji je svojom filozofijom stvaranja igrača ostavio neizbrisiv trag na tri kontinenta. Ujedno i jedan je od najtrofejnijih nogo-

metaša koji su potekli iz karlovačkog kraja. Iako je igrački stasao u Rijeci, njegovi korijeni iz Vojnića uvijek su bili dio njegovog sportskog identiteta.

Za prvu momčad Rijeke odigrao je nevjerojatnu 461 utakmicu, postavši igrač s najviše nastupa u europskim natjecanjima u povijesti tog kluba. Bio je važan igrač u osvajanju Balkanskog kupa (1978.) te dva uzastopna Kupa Jugoslavije (1978. i 1979.), u vrijeme kada je Rijeka bila „strah i trepet" na nogometnim terenima.

Kao jedan od najboljih lijevih bekova svoje generacije ostvario je impresivnu reprezentativnu karijeru. Bio je prvak Europe s mladom reprezentacijom (U-21), osvajač zlatne medalje na Mediteranskim igrama u Splitu 1979. godine, te sudionik Olimpijskih igara u Moskvi (1980.) i Svjetskog prvenstva u Španjolskoj (1982.). Njegova stabilnost i borbenost odvele su ga u španjolsku Primeru, gdje je dvije sezone branio boje Deportivo La Coruñe.

Nakon završetka igračke karijere profilirao se kao uspješan trener, posebno cijenjen u Aziji. Postao je prvi hrvatski trener u Kini, gdje je pod imenom Milou Xi ostvario povijesne rezultate s klubovima poput Sichuan Guanchenga. Njegova filozofija bila je jasna: rad s mladima iz vlastitog pogona i uvođenje modernih taktičkih inovacija. Osim u Kini, naslove i uspjehe nizao je u Omanu (prvak s Dhofarom), Bahreinu, Saudijskoj Arabiji i Ujedinjenim Arapskim Emiratima. Ostaje zapamćen kao trener koji stvara igrače, stručnjak koji je kordunašku upornost i riječku nogometnu školu spojio u uspješan međunarodni brend.

Njegov put od rodnog Vojnića do statusa cijenjenog stručnjaka u najmnogoljudnijoj zemlji svijeta jedna je od najfascinantnijih sportskih priča našega kraja.

IVAN IVIČAK

Kralj karlovačkih sprinteva i mediteranski rekorder

Ivan Ivičak (Netretić - Brajak Brdo, 1949. – 2025.) jedan je od najuspješnijih atletičara u povijesti karlovačkog sporta i istinska je legenda karlovačke atletike čiji rezultati iz sedamdesetih godina i danas stoje kao nedostižni klupski rekordi. Nje-

gov spoj vrhunske brzine i pobjedničkog mentaliteta uspješno se pretočio iz sportskih u poslovne vode.

Uspon je započeo pobjedama na školskim krosevima, a pod stručnim vodstvom trenera Zdenka Kuzmanića formirao se u vrhunskog sprintera koji je sedamdesetih godina postao neizostavni dio nacionalne reprezentacije i atletske elite. Kao standardni član reprezentacije Jugoslavije od 1973. do 1976. godine, bio je član jedne od najuspješnijih štafeta 4x400 metara u povijesti. Zajedno s velikanima, poput Luciana Sušnja i Josipa Alebića, postavio je rekord Hrvatske koji je stajao netaknut punih 25 godina.

Vrhunac međunarodne karijere doživio je 1975. godine na Mediteranskim igrama u Alžiru, gdje je osvojio zlatnu medalju u štafeti 4x400 metara uz rekord igara. Njegova riznica medalja uključuje i tri zlata u štafeti 4 x 400 metara s balkanskih igara te srebro u istoj disciplini s Univerzijade u Rimu, čime je potvrdio status jednog od najboljih jugoslavenskih trkača na 400 metara svog vremena. Nastupao je na velikim atletskim natjecanjima, uključujući Europsko prvenstvo u Rimu (štafeta 4 x 400 m – 6. mjesto), a ostao je duboko vezan uz svoj Željezničar, danas AK Karlovac. Njegovi klupski rekordi na 100 (10,7), 200 (21,6) i 400 (47,3) metara i danas svjedoče o njegovoj iznimnoj brzini. Njegov rekord na 300 m (35,3) iz 1972. godine sruše je nakon 53 godine, a oborio ga je Karlovčanin Andrej Belčić (34,68).

Titulu najboljeg sportaša grada Karlovca ponio je dva puta (1973. i 1975.), a po završetku natjecateljske karijere nastavio je pridonositi sportu kao član izvršnog odbora Hrvatskog atletskog saveza i upravnog odbora matičnog kluba. Njegov doprinos zajednici prepoznat je i kroz brojne nagrade za dugogodišnji rad u sportu, no njegov najtrajniji spomen ostaju neuhvatljive sekunde na atletskim semaforima koje i danas inspiriraju mlade karlovačke nade.

Sportsku disciplinu uspješno je prenio u poslovni svijet. Nakon školovanja u Karlovcu, Zagrebu i Njemačkoj, te rada u karlovačkoj Jugoturbini, 1996. godine osnovao je vlastitu tehnološku tvrtku s kojom je uspješno poslovao diljem Europe.

RAJKO JANJANIN

Posljednji nogometni romantičar i kralj grčkih travnjaka

Rajko Janjanin (Karlovac, 1957.) jedno je od onih rijetkih imena u sveukupnoj povijesti karlovačkog nogometa koja izazivaju duboko strahopoštovanje, ali i sjetu za nekim romantičnijim vremenima najvažnije sporedne stvari na svijetu. Bio je istinski nogometni virtuoz, profinjeni tehničar i „posljednji romantičar“ sredine terena, igrač čiji su maestralni potezi, lažnjaci i igra izazivali pljesak na stadionima diljem Europe. Njegova čudesna sposobnost da jednim jedinim kirurškim preciznim pasom riješi ishod utakmice učinila ga je legendom velikih klubova, ali je u srcu uvijek ostao neraskidivo vezan uz koranske obale i prve igračke korake pod budnim okom legendarnog majstora Čavleka. Rajko nije samo igrao nogomet; on ga je tkao s nevjerojatnom lakoćom, ostavljajući trag elegancije svog rodnog grada od maksimirskih tribina pa sve do užarene Atene.

Nogometnu abecedu počeo je ispisivati 1969. godine kada je njegov talent otkrio Branko Čavlović – Čavlek. Već kao sedamnaestogodišnji mladić postao je standardni prvotimac tadašnjeg jakog drugoligaša Karlovca, no vrlo brzo je postalo jasno da su njegovi dometi svjetski. Velika potvrda stigla je 1974. godine kada je na uglednom međunarodnom turniru u Las Palmasu

Braća Janjanin - Željko i Rajko

službeno proglašen najboljim igračem svijeta u svom uzrastu. Taj ga meteorski uspon 1975. godine odvodi u zagrebački Dinamo. U plavom dresu odigrao je ukupno 209 utakmica, osvojio Kup Jugoslavije 1980. godine i postao istinski ljubimac zahtjevne maksimirske publike. Karijeru potom nastavlja u Crvenoj zvezdi, s kojom osvaja dva naslova državnog prvaka i dva kupa, a u zlatnu povijest europskog nogometa trajno se upisuje 19. rujna 1984. kada u Kupu prvaka protiv slavne Benfice postiže antologijski hat-trick za čudesni preokret od 0:2 do pobjede od 3:2.

Nakon beogradskih godina odlazi u Grčku, gdje doživljava potpuno novu igračku mladost. Noseći dres kretskog OFI-ja i atenskog AEK-a, 1986. godine biva službeno proglašen najboljim igračem grčke lige – što je priznanje koje se u to vrijeme iznimno rijetko i samo u posebnim slučajevima dodjeljivalo strancima.

Za A reprezentaciju u žestokoj konkurenciji nastupio samo dva puta, u mlađim selekcijama odigrano je čak 37 utakmica. Svoju bogatu međunarodnu karijeru simbolično je zaključio upravo tamo gdje je sve i počelo – u jesen 1988. godine vratio se u svoj Karlovac te je u dresu matičnog kluba, na radost lokalnih navijača, odigrao svoje posljednje natjecateljske utakmice.

Nakon dugogodišnjeg trenerskog rada u omladinskoj akademiji Panathinaikosa u Ateni, vratio se svojim korijenima u Gornje Dubrave. Od 2023. godine ponovno je aktivno i operativno uključen u rad matičnog kluba kao stručni trener kadeta u Školi nogometa NK Karlovac 1919. Njegov povratak na karlovačke terene nije samo golemo stručno pojačanje, već i živi, inspirativni most između zlatne povijesti i budućnosti karlovačkog nogometa, koji svakodnevno podsjeća nove generacije na vrijeme u kojem se prvenstveno igralo za dušu i pljesak publike.

ŽELJKO JANJANIN

Profinjeni veznjak iz Gornjih Dubrava

Željko Janjanin (1954. – 2017.) pripada onom krugu nogometaša čija se igra nije opisivala samo golovima, već u prvom redu elegancijom pokreta i nesvakidašnjom mirnoćom kojom je vladao terenom. Bio je igrač profinjenog, gospodskog kova kojeg je, zajedno s mlađim bratom Rajkom, nogometni svijet upoznao i cijenio kao izniman, rijetko viđen bratski tandem karlovačkog kraja.

Profesionalni putevi rano su ga odveli daleko od rodnog zavičaja, od zagrebačkog Maksimira pa sve do austrijskih travnjaka, ostao je trajan primjer sportaša koji nikada nije dopustio da velika svjetla reflektora i nogometni glamur zasjene njegovu iskrenu ljubav prema korijenima i Gornjim Dubravama. Svoju je impresivnu igračku karijeru gradio u redovima nekih od najznačajnijih klubova noseći dresove Dinama, Zagreba, Rijeke i Na-

pretka iz Kruševca, prije nego što je nogometnu sreću i vrijedno međunarodno iskustvo potražio u Austriji. Nogometni znalci i suigrači opisivali su ga kao tehnički savršeno potkovanog veznog igrača s urođenim, prirodnim osjećajem za geometriju igre, što mu je po završetku igračke karijere omogućilo i vrlo uspješan prijelaz u zahtjevne trenerske vode. Ipak, unatoč desetljećima provedenim u profesionalnom pogonu, srce i nostalgija su ga 2015. godine vratili kući, u njegove Gornje Dubrave, kojima je ostao privržen i odan cijelog života.

Karlovac i njegov rodni kraj pamte ga i kao „tihu dušu" svake momčadi i dobrog duha veteranskih druženja. Bio je čovjek s toplim, blagim osmijehom koji je s jednakim žarom i poštovanjem trčao velikim europskim stadionima i malim lokalnim travnjacima, dokazujući vlastitim primjerom da se prava veličina jednog sportaša krije u njegovoj skromnosti, pristupačnosti i ljudskosti.

Njegov odlazak 2017. godine ostavio je prazninu u sportskom životu ovog kraja, ali i trajno, neizbrisivo sjećanje na plemenitog igrača koji je, baš kao i njegov brat Rajko, bio i ostao istinski ponos svoga zavičaja.

MARIO JUTT

Od Vrbanićevog perivoja do profesionalne lige Toronta

Mario Jutt (Karlovac, 1948. – 2020.) s nevjerojatnom lakoćom prešao je s nogometnih stadiona na zaleđene površine i teniske terene. Od Vrbanićevog perivoja do profesionalnih travnjaka Toronta, nosio je sportsku tradiciju svoje obitelji koju je započeo njegov otac August. Spajajući vrhunsku vještinu nogometaša i disciplinu hokejaškog reprezentativca s autoritetom diplomiranog pravnika ostavio je trag kao sportaš koji je razumio igru, ali i njezina pravila, služeći sportu.

Rođen je u obitelji u kojoj je sport bio način života. Njegov otac, također ugledni odvjetnik, bio je veteran nogometnih travnjaka i teniski prvak, ali nije čudno što je Mario zarana pokazao izniman talent za više disciplina. Iako je diplomirao na Pravnom fakultetu u Zagrebu 1974. godine i izgradio uspješnu odvjetničku karijeru, njegova strast prema natjecanju vodila ga je kroz najviše razine sporta u regiji i svijetu.

Nogometnu karijeru započeo je u karlovačkom Tehničaru, no njegov talent brzo su prepoznali veliki klubovi. Igrao je za prvoligaše NK Zagreb i NK Rijeku, a branio je i boje Karlovca, Rovinja, Belišća te sisačkog Metalca. Vrhunac nogometnog puta doživio je 1970. godine nastupom za amatersku reprezentaciju Hrvatske, dok je 1977. godine iskusio profesionalni nogomet u Kanadi, igrajući za Toronto. Paralelno s nogometom, dominirao je i na ledu; bio je juniorski reprezentativac Jugoslavije i ključni igrač zagrebačkog Medveščaka, nastupajući i za klubove u Karlovcu i Sisku.

Nakon završetka aktivne igračke karijere svoje je pravno znanje stavio u službu sporta. Dugi niz godina bio je nezaobilazan član Komisije Nogometnog saveza Karlovačke županije, a vrhunac njegovog administrativnog djelovanja bilo je obnašanje dužnosti predsjednika Disciplinske komisije HNS-a. Na toj je poziciji, baš kao i na terenu, ostao upamćen po poštenju, autoritetu i dubokom razumijevanju sportskog duha ostavivši sjećanje na jednog od najsvestranijih karlovačkih sportaša novijeg doba.

STJEPAN KAURIĆ

Kroničar dugoreškog sporta

Stjepan Kaurić (Ogulin, 1946.) zauzima posebno mjesto u povijesti karlovačkog i dugoreškog kraja kao neumorni istraživač, autor i kroničar koji je svojim djelovanjem trajno zadužio lokalnu baštinu. Njegov publicistički rad, započet još 1975. godine, a intenziviran od 1999., prerastao je u temeljno štivo za razumijevanje povijesti ovog područja, obuhvaćajući širok spektar tema – od ratnih stradanja do bogate sportske tradicije.

Njegov doprinos povijesti Domovinskog rata nemjerljiv je kroz trilogiju „Živa sjećanja“ (I, II, III), kao i publikacije o žrtvama Drugog svjetskog rata i poraća na prostoru međurječja Korane i Mrežnice. Ipak, strast prema sportu rezultirala je nizom monografija koje su postale referentne točke za gotovo sve dugoreške klubove. Od rukometa, kuglanja i stolnog tenisa, preko košarke i odbojke, do streljaštva i nogometa, svojim je perom dokumentirao desetljeća klupskog života, često prateći razvoj klubova od samih početaka do suvremenog doba. U svom bogatom opusu potpisuje i niz djela poput publikacija „Dugoreški sport“, doprinosa knjizi „Sport u Domovinskom ratu na području Karlovačke županije“, te radova posvećenih lokalnim udrugama i kulturno-umjetničkim društvima. Uz to, nesebično je dijelio svoje znanje kao urednik drugih važnih djela, poput monografije o Bosiljevu.

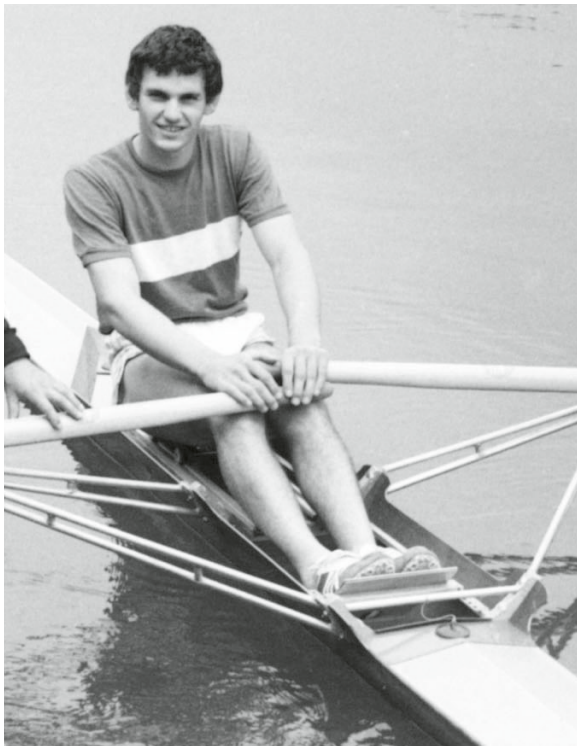
Stjepan Kaurić, dugogodišnji dugoreški dopisnik Večernjeg lista, Sportskih novosti, Radio Karlovca i KAŠ-a, nije samo autor koji piše o povijesti; on je njezin predani čuvar, čovjek koji je svojim analitičkim pristupom i ustrajnošću omogućio da postignuća generacija sportaša i stradalnika ostanu zapisana za vječnost, služeći kao nezaobilazan izvor svima koji će u budućnosti istraživati karlovački kraj.

DAVORIN KATUŠIN

Između veslačkih staza i liječničkih ordinacija

Davorin Katušin (Karlovac, 1960.) jedno je od najistaknutijih imena karlovačkog sporta i medicine, utjelovljuje idealnog sportaša-intelektualca. Kao višestruki prvak u veslanju i najbolji sportaš Karlovca, svoje je pobjede s Kupe preselio u operacijske sale, ostavivši neizbrisiv trag u medicini i sportu grada. Njegov put od veslačkog samca do načelnika saniteta i uglednog urologa priča je o predanosti, humanosti i obiteljskoj tradiciji koja se nastavlja kroz nove generacije karlovačkih liječnika.

Kao član Veslačkog kluba Korana, dominirao je stazama u različitim disciplinama – od samca i dvojca do četverca na pariće. Njegova natjecateljska karijera, sredinom sedamdesetih, donijela mu je čak sedam naslova prvaka Hrvatske i jedan naslov prvaka Jugoslavije. Nastupao je na svjetskim (8. i 9. mjesto) i balkanskim prvenstvima (dva druga i dva treća mjesta), a o njegovoj veličini najbolje

govore četiri titule najboljeg sportaša grada Karlovca (1978., 1981., 1982. i 1983.).

Ljubav prema veslanju nikada nije ugasla; bio je predsjednik VK Korana (2001. – 2005.) i član Izvršnog odbora Hrvatskog veslačkog saveza (2004. – 2016.). Kao veteran nastupao je za VK Korana, kasnije i za VK Glagoljaš iz Omišlja, a sada je član VK Karlovac.

Paralelno s vrhunskim sportskim rezultatima, gradio je impresivnu medicinsku karijeru. Diplomirao je na Medicinskom fakultetu u Zagrebu, specijalizirao urologiju i magistrirao, postavši jedan od vodećih stručnjaka Opće bolnice Karlovac. Objavio je 22 stručna i znanstvena rada, stekavši naslov primarijus. Tijekom Domovinskog rata, svoja je znanja stavio u službu obrane kao načelnik Sanitetske službe legendarne 110. brigade HV.

Ime Katušin u Karlovcu postalo je sinonim za spoj sporta i medicine. Njegova djeca, Juraj i Ana, krenuli su očevim stopama – oboje su bili uspješni veslači Korane, a danas su, baš kao i otac, cijenjeni liječnici-specijalisti u karlovačkoj bolnici. Svoj društveni angažman dr. Katušin je potvrdio i kroz humanitarni rad, kroz dugogodišnje članstvo i kao predsjednik Rotary kluba Karlovac.

MARIJAN KLIŠANIN

Europski prvak i nepobjedivi borac iz Josipdola

Marijan Klišanin (Oštarije, 1959.) je utjelovljenje sirove snage, čelične discipline i iskrenog sportskog domoljublja. Čovjek koji je od rudimentarnih, teških treninga u lokalnoj sredini stigao do samog krova Europe, ostao je trajno upamćen ne samo kao vrhunski i nepobjedivi teškaš u budokaiju, već i kao pokretač masovnog sportskog pokreta koji je u Josipdolu okupio gotovo osam stotina mladih sportaša,

stvarajući od tog malog mjesta neočekivani epicentar borilačkog sporta države bivše.

Svoj impresivni sportski uspon počeo je 1977. godine kroz judo, no prava se povijesna prekretnica dogodila osnivanjem Budokai kluba Josipdol 1980. godine. Pod njegovim stručnim vodstvom, klub je postao fenomen masovnosti i vrhunske kva-

litete, osvajajući naslove ekipnog prvaka Hrvatske i Jugoslavije nekoliko godina zaredom. Suvereno je dominirao borilištima u različitim težinskim kategorijama, a apsolutni vrhunac njegove natjecateljske karijere dogodio se 1984. godine u njemačkom Freiburgu. Tamo je, u epskom i dramatičnom finalu protiv talijanskog borca Roselina, osvojio naslov europskog prvaka u teškoj kategoriji, dok je s nacionalnom momčadi zaslužio titulu viceprvaka i srebrno odličje. Iako mu je zbog tadašnjeg kroničnog nedostatka financijskih sredstava nepravedno uskraćen odlazak na Svjetsko prvenstvo u Australiji, gdje je slovio za glavnog favorita za zlato, njegov status živuće sportske legende ostao je zauvijek neupitan.

Dolaskom Domovinskog rata među prvima je svoje borilačke vještine, autoritet i golemu ljudsku hrabrost stavio na raspolaganje obrani suvereniteta Hrvatske kao pripadnik elitne Specijalne policije. Njegove vrhunske sportske odlike tako su dopunjene najvišim državnim priznanjima i odlikovanjima za vojnu hrabrost i doprinos domovini.

Kao umirovljeni časnik i specijalac ostaje iznimno aktivan u društvenom životu i sportu; u streljačkoj disciplini trap s jednakim žarom nastavlja nizati pobjede na natjecanjima, dokazujući vlastitim primjerom da mirna ruka, nepogrešiv fokus i lavlje srce borca nikada ne stare.

BRANKA KNEŽEVIĆ

Od ritma šampionske gimnastike do salonskog kola

Branka Knežević (Karlovac, 1959.) rijetki su oni koji svoj trag ostave ne samo na natjecateljskom borilištu i u školskoj dvorani, već i u kulturnoj baštini grada. Branka Knežević, jedna od najboljih karlovačkih vježbačica druge polovice 20. stoljeća, uspjela je upravo to – povezati strogu disciplinu gimnastike s elegancijom plesa, ostajući do danas aktivna čuvarica karlovačkog sportskog i društvenog duha.

Njezin natjecateljski put bio je ispunjen vrhunskim rezultatima; kao i 1975. godine nastupila je na Sportskim igrama osnovnih i srednjih škola (SIOS). S ekipom u ritmičko-sportskoj gimnastici osvojila je treće mjesto, a u sportskoj gimnastici prvo. Krunu klupske karijere doživjela je kao reprezentativka 1977. godine kada s ekipom seniorki osvaja treće mjesto u ritmičko-sportskoj gimnastici. Da je njezina kvaliteta bila prepoznata, svjedoči nastup u njemačkom Bonnu 1979. godine na legendarnim „Igrama bez granica“, gdje je kao članica ekipe Karlovca branila boje svog grada. U povijesti karlovačke gimnazije, autor knjige Zdravko Švegar, svrstao je među najistaknutije vježbačice u razdoblju od 1945. do 1985. godine.

Nakon natjecateljske karijere posvećuje se pedagoškom i sudačkom radu. Godine 1980. polaže ispit za međunarodnu sutkinju, nakon čega dijeli pravdu na Svjetskom kupu te na Sveučilištu u Zagre-

Branka Knežević stoji prva s desna

bu 1987. Njezin rad u karlovačkoj Gimnaziji bio je duboko stručan i svestran; kao razrednica je izvela sedam generacija, a njene školske ekipe vodile su na državnim natjecanjima u šahu, rukometu, košarci, odbojci i badmintonu. Posebno se istaknula kao nastavnica organiziranog skijanja u Gimnaziji, ali i kao koreografki-

nja koja od 2011. priprema maturante za tradicionalni ples salonskog posljednjeg kola dana nastave.

Osim rada u dvorani dala je golem doprinos očuvanju sportske povijesti. Sudjelovala je u pripremi građe za knjigu o stogodišnjici školskog sportskog kluba „Olimpija 1908“, a s Katicom Horvatić u Karlovačkom tjedniku objavila je zapaženu seriju tekstova o razvoju gimnastike. Danas je i dalje aktivna u udruzi „Sport za sve“, promičući rekreaciju kao stil života.

Za svoj predani rad nagrađena je priznanjima Hrvatskog kineziološkog saveza, a 2023. godine primila je prestižnu godišnju nagradu za doprinos razvoju školskog sporta u Republici Hrvatskoj.

DUŠAN KNEŽEVIĆ

Vizionar bodybuildinga i pregalac sportskih priprema

Dušan Knežević – Dule (Klokoč, 1956.) svoj je životni put u potpunosti posvetio sportu, ostavivši trag kao pionir bodybuildinga, organizator sportske infrastrukture i stručnjak za fizičku pripremu.

Sportski put započeo je u slovenskom Novom Mestu trenirajući karate, da bi se ubrzo usmjerio na bodybuilding, disciplinu koja je početkom osamdesetih godina bila u pionirskoj fazi razvoja na ovim prostorima, gradeći pritom temelje za modernu kondicijsku pripremu sportaša.

Godine 1983. aktivno sudjeluje u pokretanju i organiziranju sportskih aktivnosti te stvaranju prijeko potrebnih uvjeta za trening. Sve sprave za svoju prvu teretanu u Hrvatskom domu izradio je sam, a glas o njegovu pothvatu brzo se proširio – zagrebački stručnjaci prof. Branimir Kuleš i Dražen Metikoš došli su osobno vidjeti teretanu i uvjeriti se u njegov rad, dok je Petar Čelik iz Beograda, pionir

bodybuildinga u bivšoj državi, ustvrdio da je ta teretana u to vrijeme bila najveća u cijeloj zemlji.

U njegovu su se centru okupljali sportaši različitih disciplina – od nogometaša, rukometaša, atletičara i bejzbolaša do košarkaša i veslača – provodeći ondje ključne bazične i specifične pripreme. Kroz suradnju s brojnim profesorima i stručnjacima s područja kineziologije inzistirao je na disciplini, sustavnom radu i vrhunskim uvjetima, podnoseći golem teret organizacije u razdoblju koje je prethodilo društvenim i političkim promjenama devedesetih godina.

Tijekom Domovinskog rata njegova je teretana bila mjesto gdje su snagu i fizičku spremu održavali i pripadnici Hrvatske vojske. Nakon 1992. godine nastavlja s uređenjem prostora u Školskoj sportskoj dvorani i ulaganjem u sportske sadržaje, a od 1994. godine svoje bogato iskustvo širi i na područje fizioterapije, pomažući sportašima u uspješnim oporavcima od ozljeda.

Promatrajući sport kao poziv, način života i školu karaktera, Dušan Knežević izgradio je nasljeđe istaknutog sportskog entuzijasta koji je svojim radom i vizijom generacijama sportaša omogućio vrhunske uvjete za napredak.

IVAN KOS

Utemeljitelj Specijalne olimpijade i profesor koji je spajao srca

Ivan Kos (Karlovac, 1957.) igračku čvrstinu s rukometnih terena pretvorio je u plemenitu misiju uključivanja osoba s intelektualnim teškoćama u sportsku obitelj. Kao jedan od utemeljitelja Specijalne olimpijade Hrvatske i dobitnik najviših državnih priznanja, dokazao je da sport ne poznaje granice. Njegov put od omladinskog rukometnog reprezentativca do sportskog direktora koji je karlovačke i hrvatske specijalne olimpijce vodio do svjetskih postolja, priča je o strukom prožetoj neizmjernoj empatiji.

Sportski put započeo je u dvoranama rodnoga grada, baveći se atletikom, stolnim tenisom i odbojkom, da bi se naposljetku potpuno posvetio rukometu. Njegova igračka karijera, koja je trajala od 1972. do 1990. godine, bila je obilježena nastupima u saveznom rangu natjecanja i izborom u omladinsku selekciju Hrvatske 1974. godine. Paralelno s igranjem, Obrazovao se na Fakultetu za fizičku kulturu, što mu je dalo stručni temelj za životno djelo koje će uslijediti.

Njegov najznačajniji doprinos započeo je 1985. godine, kada je kao zaposlenik Centra za rehabilitaciju „Ozalj“ bio među osnivačima Specijalne olimpijade Hrvatske. Od tada do danas, ostao je ključna osoba ovog pokreta, djelujući kao trener, predsjednik (1993. – 1997.) i sportski direktor. Pod njegovim vodstvom, hrvatski su sportaši na desetim ljetnim i zimskim olimpijskim igrama osvojili najsjajnija odličja, a on je bio prepoznat kao međunarodni stručnjak te je izabran u komisiju za izmjene pravila u Washingtonu 2002. godine. Unatoč golemom angažmanu u Specijalnoj olimpijadi, nikada nije napustio rukomet. Djelovao je kao sudac A kategorije, bio je predsjednik Rukometnog saveza Karlovačke županije (1996. – 2000.) te član Upravnog odbora Saveza športova Karlovačke županije.

Za svoj prosvjetni i sportski rad, 2000. godine primio je najvišu Državnu nagradu za šport „Franjo Bučar“, koja uz brojna priznanja Hrvatskog olimpijskog odbora potvrđuje njegov status velikana. U monografiji karlovačkog sporta Ivan Kos zauzima mjesto lidera koji je sport iskoristio kao najsnažniji alat za rehabilitaciju i društvenu jednakost.

SLOBODAN KRIVOKUĆA

Iznimno utjecajni sportski diplomat

Slobodan Krivokuća (1948. – 2026.) za prijatelje i poznanike jednostavno „Rodo“, pripada onom najrjeđem krugu sportskih djelatnika koji su uspjeli na čudesan način spojiti prašinu kultnog košarkaškog Šanca s blještavilom prestižnih američkih sveučilišta i dvorane NBA lige. Djelujući kao tihi, ali iznimno utjecajni sportski diplomat, Krivokuća je svojim vizionarskim radom i poznanstvima postao ambasador koji je Karlovac trajno pozicionirao na kartu svjetske košarke.

Svoju košarkašku priču gradio na domaćim terenima kroz dresove Željezničara i Karlovca '67, izrastavši u profinjenoj tehnici igrača i sjajnom pregledu igre, što mu je kasnije donijelo i vrijedno prvoligaško iskustvo u riječkom Kvarneru. Dok su mnogi njegovi suigrači završavali svoje sportske putove na lokalnim parketima, on je u tom trenutku tek započeo svoju najvažniju i najfascinantniju utakmicu – onu na međunarodnom planu. Postao je čovjek koji je u potpunoj tišini, daleko od svjetala reflektora, otvarao sportske relacije koje su za tadašnje pojmove i društvene okolnosti bile potpuno nezamislive. Njegovo je ime ubrzo postalo sinonim za vrhunski košarkaški menadžment i *skauting,* utemeljen na neprocjenjivim iskustvima stečenim na američkim sveučilištima i dubokom povjerenstvu koje uživa među svjetskim košarkaškim autoritetima.

Apsolutni vrhunac njegove menadžerske vizije bila je senzacionalna i povijesna američka turneja 1984. godine. Bio je to pothvat ravan čuda u kojem je jedan karlovački četvrtoligaš dobio priliku igrati utakmice protiv renomiranih sveučilišta elitne NCAA divizije. Tada je, s nevjerojatnim, gotovo proročanskim osjećajem za talent, u sastav karlovačke momčadi uvrstio golobradog splitskog juniora Dinu Rađu, pruživši kasnijem članu Kuće slavnih prvu veliku i presudnu životnu školu u Americi. Posebna, filmska crta njegove biografije ostaje trajno i duboko prijateljstvo s legendarnim Oscarom Robertsonom, jednim od najvećih igrača u cjelokupnoj povijesti NBA lige. Slavni „Big O" nije mu bio tek usputni poznanik, već požrtvovni domaćin Karlovčanima na toj povijesnoj turneji, sjedeći na klupi tik uz Krivokuću – prizor koji bi u današnje vrijeme predstavljao prvorazrednu svjetsku sportsku vijest.

Nakon bogate trenerske i menadžerske karijere ostao je do kraja odan i vjeran sportu, promičući pionirsku sportsku medicinu i brinući o pravilnom oporavku mladih sportaša, ali uvijek s nužnim, zdravim kritičkim odmakom prema općem stanju u karlovačkoj košarci koju je toliko zadužio.

Dobitnik brojnih priznanja, ostaje zapamćen kao gospodin u tenisicama koji se nikada nije gurao u prvi plan, ali je iz svog ureda u Ulici Vatroslava Lisinskog, povrh karlovačkih krovova, povlačio genijalne poteze koji su spajali kontinente. On je u ovoj monografiji najčvršći dokaz da Karlovac nije bio grad košarke samo zbog trofeja, već zbog ljudi koji su znali sanjati, vjerovati i ostvariti košarkaški san u globalnim, NBA razmjerima.

MLADEN KUKA

Čuvar tradicije braće Seljan i vitez svjetskih prostranstava

Mladen Kuka (Karlovac, 1958.) istinski je vitez pustolovine i jedan od najistaknutijih, najsvestranijih hrvatskih istraživača današnjice. U više od pola stoljeća aktivnog i neumornog djelovanja, on je svoje rano djetinjstvo i mladost s karlovačkih rijeka i šuma čudesno pretočio u globalni ekspedicionizam, spajajući nevjerojatnu

fizičku izdržljivost s dubokim, gotovo filozofskim poštovanjem prema prirodi. Kroz više od četrdeset velikih svjetskih ekspedicija, od neprohodnih amazonskih prašuma pa sve do mitskog i zaleđenog Ararata, dokazao je da karlovački istraživački živac i danas pulsira istom onom snagom i strašću koja je nekoć pokrenula najveće putopisce i istraživače u povijesti.

Njegov životni put dug pet desetljeća nije bio tek običan niz planinarskih uspona, već sustavno i mukotrpno građenje vrhunske stručnosti. Kao dugogodišnji gorski spasilac, licencirani instruktor speleologije i međunarodno priznati planinarski vodič s vrhunskom UIMLA licencom, etablirao se kao autoritet u svijetu ekstremnog avanturizma. Njegove stručne titule unutar krovnog Hrvatskog planinarskog saveza (HPS) te bogato znanje o preživljavanju u divljini čine ga pedagogom i mentorom koji već generacijama prenosi dragocjene vještine kretanja i opstanka u planini na mlađe naraštaje.

Ekspedicijski karton mu je fascinantan i na ovim prostorima teško ponovljiv. Kao vođa ili istaknuti član, predvodio je više od četrdeset ekspedicija i proputovao više od stotinu zemalja na svim svjetskim kontinentima. U povijesti domaćeg avanturizma trajno su upisani njegovi usponi na vulkane Chimborazo i Kilimandžaro, uspon na Ararat, kao i nevjerojatna, opasna avantura duga 2700 kilometara kroz samo, neistraženo srce amazonske prašume. Posebno mjesto u njegovoj bogatoj biografiji zauzima i ekstremni zimski uspon na najviši vrh Australije, izveden u surovim vremenskim uvjetima koji su do krajnjih granica testirali ljudske mogućnosti.

Kao čuvar karlovačkih istraživanja povijesti, idejni je začetnik i pokretač projekta „Tragom braće Seljan“ u sklopu kojeg je detaljno istraživao povijesne rute slavnih karlovačkih istraživača po Južnoj Americi i Africi, uključujući i glasovitu ekspediciju Gran Pajaten u Peruu.

Njegov doprinos speleologiji mjeri se stotinama otkrivenih i istraženih špilja i jama, dok je u svoj alpinistički dnevnik upisao oko 250 savladanih smjerova.

Kao kruna njegove goleme strasti, u Vili Anzić na karlovačkom Borlinu otvoren je Muzej planinarstva i ekspedicionizma, jedinstvena institucija i prvi takav muzej u Karlovcu. Iza ove povijesne ideje stoji upravo on, koji je kroz desetljeća sakupljao vrijedne, raritetne predmete i dokumente s najudaljenijih točaka planeta.

Danas je u javnosti prepoznat kao istinski sinonim za ekspedicionizam u Republici Hrvatskoj, čovjek koji grad na četiri rijeke i u 21. stoljeću čvrsto drži na svjetskoj karti velikih geografskih otkrića i neumornog, neukrotivog istraživačkog duha.

SLAVKO KURIJA

Trener koji je vidio šampiona tamo gdje su drugi vidjeli dječake

Slavko Kurija (Duga Resa, 1953.) - mnogi ga pamte kao profesora tjelesnog odgoja i svestranog sportaša, ali i kao privatnog poduzetnika. U povijest karlovačkog sporta ulazi kao atletičar i atletski trener koji je postavio temelje moderne atletike, odgojivši generaciju koja je grad na četiri rijeke proslavila na nacionalnoj razini.

Sportski put počeo je graditi kroz rukomet i atletiku. Igrao je za RK Baniju i RK Tekstil, no prava strast i životni poziv pronašao je na atletskim stazama. Kao dugoprugaš stekao je iskustvo koje će kasni-

je, od 1977. godine, nesebično dijeliti kao trener u AK Željezničar. Upravo se u tom razdoblju istaknuo kao vrhunski pedagog i stručnjak; pod njegovim vodstvom stasao je Nedeljko Višnjić, umalo jedan od najbržih karlovačkih trkača, Saša Ljubojević (Belčić), kojeg je Kurija doslovno „otkrio“ u sudbonosnom susretu u dizalu i usmjerio ga prema atletskim visinama te Renata Plavetić (Novosel), Tamara Delić, Dražen Lovrić, Marija Radović i drugi.

Osim trenerskog rada bio je ključna osoba kluba i u najtežim vremenima. Kao predsjednik AK Željezničar u razdoblju od 1990. do 1993. godine, osigurao je opstanak i kontinuitet rada kluba tijekom Domovinskog rata, čime je omogućio da se atletska tradicija Karlovca ne ugasi.

Njegova kombinacija rukometne čvrstine i atletske preciznosti stvorila je od njega autoritet koji su poštovale generacije sportaša, a njegov rad ostaje upisan kao neizbrisiv temelj na kojem i danas dijelom počivaju uspjesi karlovačke atletike.

FIKRET MALKOČ

Karlovačko srce u San Pedru

Fikret Malkoč – Frenk (1956. – 2025.) pripadao je onom rijetkom kovu sportaša čija se istinska veličina nikada nije mjerila samo postignutim golovima i natjecateljskim brojevima, već prvenstveno nevjerojatnom širinom duše i dubokim ljudskim tragom koji je ostavio u svima koje bi susreo. Popularni Frenk bio je upravo takva osoba – nogometaš čvrstih karlovačkih korijena koji je s druge strane Atlantskog oceana postao najtopliji i najsigurniji dom svakom svom sugrađaninu i hrvatskom sportašu koji bi zakoračio na američko tlo.

Nogometnu aktivnost započeo na travnatim terenima Mostanja i Ilovca, a prirodno ga je i uspješno nastavio u juniorskom i seniorskom pogonu nogometnog kluba s desne obale Korane. Kao jedan od najdarovitijih igrača svoje generacije, još je kao junior, uz bok kasnijem velikanu Rajku Janjaninu, nastupao na međunarodnom turniru u francuskoj Nici, dok je kasnije vrijedno seniorsko iskustvo stjecao u redovima dubrovačkog GOŠK Juga te Krajišnika iz Velike Kladuše. Nemirni životni put u potrazi za novim izazovima rano ga je odveo daleko od doma, u sunčani San Pedro u Sjedinjenim Američkim Državama, no do kraja je život ostao neraskidiv, emotivno i aktivno vezan uz karlovački sport i svoje ljude. U kalifornijskom iseljeništvu postao je nezaobilazna točka okupljanja, logističke podrške i utočišta za brojne karlovačke sportaše, trenere i sportske delegacije. Njegova kuća u San Pedru bila je otvorena za sve – od tekvondaškog trenera Mire Brežana i članova TKD Karlovac, pa sve do nogometaša i struke zagrebačkog Dinama. Posebno se pamti njegova uloga domaćina iz 2012. godine kada je s očinskom brigom ugostio mladu karlovačku atletičarku Mateu Kunović nakon njezina osvajanja

srebrne medalje na US Openu, organiziravši joj upečatljiv, svečani doček unutar tamošnje hrvatske zajednice i veliku promociju u krugu iseljenika.

Vjenčani kum pjevaču Alenu Slavici i odani prijatelj mnogih uglednih sportskih djelatnika, desetljećima je skromno djelovao kao istinski, neformalni sportski ambasador svoga grada u svijetu. On u ovoj monografiji ostaje trajno zapisan kao plemeniti dokaz da se pripadnost rodnom kraju i ljubav prema svom gradu nikada ne mjeri kilometrima udaljenosti, već isključivo djelima, nesebičnošću i velikim, otvorenim srcem.

IVAN MARAKOVIĆ

Mirni autoritet iz sjene iza svake pogođene desetke

Ivan Maraković (1948. – 2023.) - postoje sportski životi koji se mjere mirnoćom daha i onim presudnim trenutkom u kojem se čitav svijet sužava na tanku liniju nišana, a Ivan Maraković je tu mirnoću pretvorio u svoju najglasniju životnu pobjedu. Bio je rijedak spoj vrhunskog stručnjaka i moralnog autoriteta, ostavljajući neizbrisiv trag u karlovačkom, dugoreškom i hrvatskom streljaštvu.

Njegov sportski put počeo je rukometom i atletikom, da bi se 1963. godine trajno skrasio u streljačkim klubovima „Mladi ekonomist“, a kasnije „Jugoturbina“ i „Karlovac 1800“, čiji je bio i suosnivač. Prava magija počela je već onog trenutka kada je liniju strelišta zamijenio trenerskim poslom, unoseći se u rad s mladim strijelcima strpljenjem i stručnošću koja se rijetko susreće. Dolazak u Streljački klub Duga Resa 1991. godine označio je početak zlatne ere tog kluba. Nije samo prenosio znanje o dahu, okidanju i nišanu; bio je mentor koji je generacijama strijelaca bio puno više od trenera – otac i prijatelj koji je uvijek znao saslušati. Pod njegovim budnim okom, dugoreški strijelci su na državnim, europskim i svjetskim prvenstvima osvojili nevjerojatnih 180 odličja. Bio je tvorac uspjeha iz sjene, čovjek koji je mirnoćom stišavao tremu svojih učenika prije odlučujućih hitaca.

Osim na strelištu bio je važan kotačić u sportskoj diplomaciji kao predsjednik Športske zajednice grada Duge Rese te Streljačkog saveza općine Karlovac. Njegov životni put, koji je vodio od ekonomista u „Jugoturbini“ preko branitelja u Domovinskom ratu do uglednog trenera u mirovini, bio je ispunjen skromnošću. Simbolika njegova odlaska – iznenada, netom nakon natjecanja u Osijeku – najbolje govori o čovjeku koji je do zadnjeg daha ostao vjeran sportu kojeg je volio, ostavljajući prazninu koju će biti teško popuniti.

SLOBODAN MARTINOVIĆ

Borac s dušom vizionara

Slobodan Martinović – Coco (Gospić, 1952.) istinska je legenda borilačkih sportova, čovjek čije su srce i energija nadrastali tatami i sportska borilišta. Kao višestruki prvak, izbornik prve hrvatske reprezentacije i humanist koji je u jeku rata sportom i kulturom branio dostojanstvo domovine, Coco ostaje simbol nepokolebljivog duha i dobrote koja je zadužila generaciju Karlovčana.

Svoj dom i misiju pronašao je kroz taekwondo, tada mladu vještinu kojoj je postavio temelje u gradu na četiri rijeke. Kao nositelj crnog pojasa 5. dan, Coco je postao višestruki prvak Hrvatske i Jugoslavije te osvajač četiri medalje na svjetskim i europskim prvenstvima. Njegova vizija rezultirala je osnivanjem TKD Jugoturbina 1976. godine i vođenjem Centra borilačkih sportova "Ban Jelačić", mjesta koja su okupljala i odgajala stotine mladih sportaša.

U najtežim danima Domovinskog rata pokazao je da sportaš nosi odgovornost prema svom narodu. Godine 1991. predvodio je hrvatske sportaše ispred zgrade Ujedinjenih naroda u New Yorku, promičući istinu o agresiji na Hrvatsku. Godinu dana kasnije, pod kišom granata, u Karlovcu je organiziran povijesni koncert „Suverena i samostalna Hrvatska". Bio je to jedinstven spoj umjetnosti i sporta u prepunom Domu "Zrinski", gdje su uz najveće estradne zvijezde nastupili i sportaši, šaljući svijetu poruku o neslomljivom duhu grada pod opsadom.

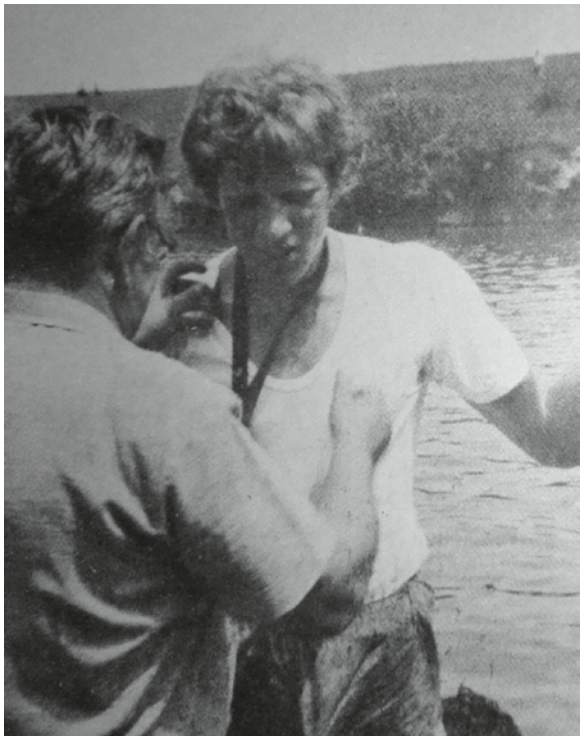
Utjecaj na razvoj hrvatskog sporta bio je golem – bio je izbornik prve povijesne hrvatske reprezentacije u borilačkim sportovima i međunarodni sudac koji uživa ugled diljem Europe. Ipak, njegova najveća vrlina bila je sposobnost da u drugima prepozna najbolje. Njegovi prijatelji i učenici, koji ga i danas redovito obilaze, pamte ga kao duhovitog, discipliniranog i neizmjerno toplog čovjeka koji je snagu pretvarao u mir, a sportski autoritet u očinsku brigu.

Dok svoje dane provodi u tišini Doma svetog Antuna, Coco ostaje tihi heroj Karlovca. Njegova šutnja ne umanjuje snagu njegova pogleda koji i dalje zrači onom istom toplinom kojom je nekada okupljao sportaše i branitelje. Njegovo nasljeđe nisu samo medalje i pehari, već živo sjećanje na čovjeka koji je sportom gradio bolji svijet i koji je Karlovac zadužio svojom neiscrpnom ljubavlju prema čovjeku, Karlovcu i domovini.

ŽELIMIR NEJAK

Autoritet s veslačkog pontona

Želimir Nejak – Beli (1953. – 2018.) ime je koje utjelovljuje samu srž karlovačkog veslanja – spoj snage i nepokolebljive vjernosti svom klubu i Kupi. Kao jedan od najistaknutijih veslača u povijesti VK Korana, svojim zaveslajima ispisao je stranice uspjeha koje su Karlovac čvrsto pozicionirale na veslačkoj karti Europe. Njegova sportska priča nije samo niz medalja i priznanja, već svjedočanstvo o tome kako se kroz sport gradi autoritet koji traje desetljećima.

Ostaje zapisan u klupskim analima kao prvi veslač Korane koji je izborio naslov državnog prvaka, čime je probio led za sve buduće generacije. Njegov strelovit uspon započeo je u juniorskoj konkurenciji, gdje je bio prvak Hrvatske i Jugoslavije u skifu. Svjetsku klasu potvrdio je 1970. godine u grčkoj Ioannini osvajanjem sedmog mjesta (pobjeda u B finalu) u dvojcu na pariće, da bi godinu dana kasnije, 1971. na Bledu, postigao jedan od svojih najvećih uspjeha zauzevši izvrsno peto mjesto na Svjetskom juniorskom prvenstvu. Te iste, 1971. godine, Karlovac mu se odužio priznanjem za najuspješnijeg sportaša grada. Godine 1973. postao je seniorski reprezentativac, nastavljajući dominaciju na domaćim stazama. Posebno poglavlje njegove karijere čini suradnja s Davorinom Katušinom, s kojim je 1979. godine osvojio naslov prvaka Hrvatske u dvojcu na pariće, čime su potvrdili status najmoćnijeg karlovačkog tandema tog vremena. Njegova fizička dominacija i tehnička profinjenost bile su standard po kojem su se mjerile kasnije generacije.

Nakon završetka natjecateljske karijere, ovaj čovjek s obale rijeke Korane na Turnju ostao je neraskidivo povezan s klubom s obale Kupe na Dubovcu, djelujući jedno vrijeme i kao trener. Tu je ljubav prenio i na obitelj, pa je i njegov sin Petar nastavio očevim stopama kao trener u Školi veslanja VK Korane. Želimirov doprinos razvoju sporta nagrađen je brojnim priznanjima, a on je ostao nezaobilazna figura u razgovorima o povijesti karlovačkih veslačkih dosega.

U monografiji karlovačkih velikana Želimir Nejak zauzima mjesto kao čuvar tradicije i simbol izvrsnosti koji je svoj klub učinio ponosom grada.

DARKO NERAL

Od karlovačkih igrališta do pučine Atlantika

Darko Neral (Karlovac, 1949.) utjelovljuje ideal svestranog sportaša staroga kova, onoga kojemu je svako borilište, od zaleđene površine do morske pučine, bilo prirodno i blisko stanište. Njegov bogati sportski put, započet u karlovačkim dvoranama i na lokalnim terenima, kulminirao je veličanstvenim jedriličarskim pothvatom preko Atlantskog oceana, koji je potom s puno strasti i duše ovjekovječio

u svom zapaženom putopisu. Neral je čovjek koji je svoj rodni Karlovac proslavio ne samo u klasičnim sportskim arenama, već i na dalekim, nepreglednim meridijanima gdje divlje more izravno dodiruje nebo.

U povijesti ovdašnjeg sporta prepoznat je kao jedan od najsvestranijih pojedinaca svoje generacije, pa u njegovoj mladosti gotovo da nije bilo discipline u kojoj se nije okušao s iznimnim uspjehom. Njegov je sportski spektar obuhvaćao vještinu karatea, brzinu i dinamiku hokeja na ledu, klasične momčadske sportove poput nogometa, košarke i rukometa, pa sve do preciznosti tenisa, skijanja i golfa. Bio je i istinski sportski vizionar te pokretač novih trendova, što je najbolje dokazao kao inicijator i osnivač Bridge kluba Karlovac, čime je svojoj sredini podario potpuno novu dimenziju intelektualnog nadmetanja. Njegova nevjerojatna širina interesa i vrhunska fizička pripremljenost u zrelijim su godinama usmjerene na njegove najveće životne strasti – jedrenje, planinarenje te nesvakidašnje hodočasničke pothvate. Posebno, duboko intimno poglavlje njegova života čini podvig u kojem je pješice, u komadu, prešao fascinantnih 1200 kilometara hodočasničkog puta kroz Francusku i Španjolsku, svjedočeći o nesalomljivoj ljudskoj volji i čvrstom duhu.

Šira ga javnost s najvećim divljenjem pamti po njegovim neustrašivim morskim podvizima. Kao strastveni i iskusni jedriličar oplovio brojna svjetska mora i oceane, a svoje je neprocjenjive doživljaje sakupljao na palubama jedrilica koje su ga nosile od mitskog Gibraltara pa sve do dalekih Kariba. Njegov putopisni zapis, pretočen u knjigu pod naslovom „Na rukama nošen", nije samo puka kronika dalekog putovanja, već trajno i inspirativno svjedočanstvo o hrabrosti i vještini čovjeka koji se usudio izravno izazvati i ukrotiti moćni Atlantik. Popis mjesta koja je posjetio i oplovio zvuči poput najljepše pustolovne karte svijeta, vodeći nas od španjolske Marbelle i Las Palmasa, preko egzotičnog Tangera i Kazablanke, pa sve do otočnih dragulja Saint Lucije i Martiniquea. Prijelaz preko Atlantika, s dramatičnim i zahtjevnim pristajanjima na Azorima, u Horti i Ponta Delgadi, te trijumfalni povratak kroz Cadiz i Mallorcu, svrstava ga u red najistaknutijih i najautentičnijih hrvatskih pustolova novijeg doba. U analima našeg podneblja ostaje upamćen kao sportaš i pustolov koji je vlastitim životom dokazao da su granice tu isključivo zato da bi se prelazile i pjevale nove pjesme o slobodi – bilo na borilištu, na dvoranskom parketu, prašnjavoj pješačkoj stazi ili usred golemog, nepredvidivog oceana.

Dugogodišnji predani rad, sportska karizma i doprinos razvoju sporta i sportske kulture okrunjeni su najvišim mogućim priznanjima. Nagradom za životno djelo Darku Neralu su se naklonile i gradska i županijska sportska zajednica.

RUŽICA NERALIĆ

Kraljica ogulinskih čunjeva i europskih borilišta

Ružica Neralić (Ogulin, 1955.) sportašica je koja živi za kuglanje. Prva je dama ogulinskog kuglanja, legenda koja je svojim rezultatima na stazama diljem Europe trajno obilježila zlatnu eru ovog sporta u Karlovačkoj županiji. U sportu koji zahtijeva čeličnu koncentraciju, mirnu ruku i nevjerojatnu preciznost, postala je simbolom izvrsnosti, dokazujući da se iz malog ogulinskog kuglačkog pogona može stići do samog svjetskog vrha. Njezina posvećenost dresu i klubu, te brojni naslovi prvakinje, čine je jednom od najvažnijih

kuglačica u povijesti ogulinskog sporta, čije ime i danas izaziva duboko poštovanje svih generacija.

Svoj je sportski put gradila u vremenima kada je konkurencija bila iznimno snažna, a svaki srušeni čunj imao je težinu nacionalnog ponosa. Kao ključna igračica Ženskog kuglačkog kluba Ogulin, godinama je bila sinonim za stabilnost i vrhunski rezultat. Talent i radna etika vrlo su je brzo lansirali u vrh jugoslavenskog, a kasnije i hrvatskog kuglanja, gdje je nizala naslove državne prvakinje, kako u pojedinačnoj, tako i u ekipnoj konkurenciji. Vrhunac karijere obilježen je nastupima za reprezentaciju, s kojom je na međunarodnoj sceni postizala rezultate koji su Ogulin upisali na kartu svjetskih kuglačkih metropola.

Njezina sposobnost da u odlučujućim trenucima meča zadrži mir i sruši presudne čunjeve donijela joj je brojna priznanja, ali i status sportskog uzora mlađim generacijama ogulinskih kuglačica. Ona nije bila samo vrhunska natjecateljica; bila je srce i duša svoje ekipe, promotorica sportskog načina života i dokaz da se ustrajnim radom u gradu podno legendarnog Kleka mogu dosegnuti zvijezde.

Za svoj izniman doprinos razvoju sporta višekratno je proglašavana najboljom sportašicom grada Ogulina i županije, a njezina vitrina krcata je odličjima s najprestižnijih natjecanja. Izabrana je i među jedanaest najuspješnijih sportašica dvadesetog stoljeća Karlovačke županije. Njezina ostavština živi kroz mlade generacije koje treniraju na ogulinskim kuglanama, sanjajući o rezultatima kakve je s lakoćom postizala "ogulinska kraljica čunjeva".

U monografiji velikana, njezino je mjesto među onima koji su sportu dali sve – strast, mladost i neizbrisive pobjede.

ANTO NOBILO

Europski prvak i pravni autoritet

Anto Nobilo – Toni (Split, 1950.) utjelovljuje iznimnu snagu volje, karakter i intelektualnu oštrinu, podjednako pod svjetlima sudnice i na zahtjevnom sportskom borilištu. Kao jedan od prvih karlovačkih tekvondaša, on nije samo krčio pionirski put novom sportu na ovim prostorima, već je svojom dugogodišnjom dominacijom u teškoj kategoriji postavio najviše standarde izvrsnosti, koji su kulminirali europskim zlatom i povijesnom svjetskom medaljom. Njegov doprinos taekwondo sportu nije stao tek na borilištu; kao autor ključnih stručnih knjiga i dugogodišnji uspješni predsjednik nacionalnog saveza, ovu je borilačku vještinu u Hrvatskoj pretvorio u institucionalno snažan, organiziran i međunarodno priznat olimpijski sport.

U Karlovac dolazi tijekom svojih formativnih godina i školovanja, te maturira u karlovačkoj Gimnaziji 1969. godine. Upravo u gradu na četiri rijeke, sada već daleke 1968. godine, počinje se aktivno baviti taekwondoom, sportom koji je u to vrijeme bio potpuna egzotika i nepoznanica za širu javnost. Ta rana i snažna sportska strast vjerno ga je pratila i tijekom zahtjevnog studija na Pravnom fakultetu u Zagrebu, gdje je paralelno počeo graditi temelje za svoju kasniju impresivnu pravnu karijeru, ali i sportsku legendu koja će trajati desetljećima.

Kao natjecatelj u teškoj kategoriji bio je praktički nepobjediv na domaćoj sceni, osvojivši naslov prvaka države čak deset puta u nizu. Njegov međunarodni uzlet bio je podjednako strelovit i upečatljiv: 1974. godine osvaja broncu na Svjetskom prvenstvu u kanadskom Montrealu, a već sljedeće, 1975. godine u njemačkom Stuttgartu, penje se na najviše postolje, postajući ponosni europski prvak. S nositeljskim crnim pojasom 8. dan bio je i ostao jedan od najviše rangiranih majstora ove vještine, čije je tehnike i filozofiju nastavio strastveno promicati i kroz veteranska natjecanja dugo nakon službenog natjecateljskog umirovljenja.

Trenerski, logistički i stručni doprinos razvoju ovog sporta bio je jednako značajan i dalekosežan. U razdoblju od 1978. do 1990. godine s uspjehom je vodio nacionalnu reprezentaciju, a kao autor stručnih knjiga poput „Izvorni taekwondo“ i „Taekwondo novi olimpijski sport“, postavio je čvrste metodološke i teoretske temelje za sve generacije boraca koje dolaze. Kao višegodišnji predsjednik Hrvatskog taekwondo saveza (HTS), odigrao je ključnu i vizionarsku ulogu u profiliranju saveza kao jednog od rezultatski najuspješnijih i najtrofejnijih u samostalnoj Hrvatskoj, osiguravajući mu dugoročnu stabilnost i vrhunske uvjete za rad.

U kasnijem javnom i profesionalnom životu postao je jedan od najpoznatijih, najutjecajnijih i najuglednijih hrvatskih odvjetnika. Ipak, u sportskim krugovima i povijesnim analima on ostaje prvenstveno karlovački učenik koji je taekwondo pretvorio u cjeloživotni način življenja.

Kao dobitnik brojnih visokih društvenih i sportskih priznanja, Anto Nobilo stoji u ovoj monografiji kao zoran dokaz da se vrhunska sportska disciplina i britki vrhunski intelekt međusobno savršeno nadopunjuju, stvarajući duboko nasljeđe koje trajno nadilazi same granice sportskih borilišta.

BRANKO OBRADOVIĆ

Glas s radija i pratitelj karlovačkog sporta

Branko Obradović – Kina (Požega, 1956.) posvećen je sportu, spajajući strast prema novinarskom pozivu i predanom sportskom djelovanju. Široj je javnosti, uz dugogodišnji rad u sportu, ostao upamćen i po jedinstvenom pothvatu iz 1979. godine, kada je u Hrvatskom domu oborio Guinnessov rekord u neprekidnom puštanju glazbe, vrteći rock'n'roll punih 77 sati uz pet sati dodatne potvrde.

Zahvaljujući novinarskom pozivu, izvještavao je s najvećih svjetskih priredbi, uključujući Paraolimpijske igre u Sydneyu 2000. godine te svjetska juniorska prvenstva u stolnom tenisu u Kairu i San Franciscu. Svoj je trag ostavio i kao služ-

beni spiker na brojnim domaćim i međunarodnim sportskim događanjima te kroz aktivan rad u udrugama, kao predsjednik Stolnoteniskog kluba Aquaestil iz Duga Rese, tajnik CEIK-a „Braća Seljan“ te član uprava karlovačkih klubova.

Kao prepoznatljivi glas s Hrvatskog radija Karlovac, gdje neprekidno od 1998. godine djeluje kao jedini sportski novinar, autor je dugovječne emisije „Sport ponedjeljkom“ i kolumne „Kineski zid“ u Karlovačkom tjedniku. Iako su gradski mediji nekada bili pravi inkubator i rasadnik novi-

narskih talenata, s vremenom se to promijenilo – Kina je ostao jedini sportski novinar u tom gradskom mediju, a u novim generacijama, nažalost, nije pronašao nasljednika koji bi preuzeo i nastavio taj prostor.

Za svoj je rad nagrađen Nagradom Karlovačke športske zajednice za dugogodišnji rad u sportu i priznanjem HURIN-a.

JELICA PAVLIČIĆ

Svjetska rekorderka i vječna ikona „kraljice sportova“

Jelica Pavličić (Slunj, 1954.) legendarna „Gazela iz Slunja“, utjelovljenje je atletske moći i najsjajnija zvijezda u povijesti karlovačkog sporta. Žena koja je švedskog kralja natjerala da mimo protokola siđe na stazu kako bi joj čestitao i koja je u Sofiji trčala brže od tadašnjeg svjetskog rekorda, ostaje trajni simbol izvrsnosti i najveća sportašica koju je Karlovac ikada imao.

Jelica je ime koje se u atletskim krugovima izgovara s najvećim poštovanjem. Njezin uspon započeo je pod budnim okom profesora Dušana Oreščanina Duje, koji je na „šljaci“ starog atletskog stadiona Foginovo uz Koranu brusio njezin talent metodama koje su tada graničile s nevjerojatnim – od trčanja s utezima do sprinteva uzbrdo i nizbrdo na cesti kod Staroga grada Dubovca. Ta kombinacija čelične discipline i urođenog dara stvorila je trkačicu koja će obilježiti čitavu jednu eru svjetske atletike.

Najznačajniji, povijesni trenutak Jeličine karijere dogodio se 3. kolovoza 1974. godine na Balkanskim igrama u Sofiji. U najtežoj atletskoj disciplini, utrci na 400 metara, postigla je vrijeme od 50,98 sekundi, što je bio rezultat bolji od tadašnjeg svjetskog rekorda. Iako je službeno priznanje u IAAF-ovim knjigama dobio tek 1987. godine, taj rezultat ostaje upisan kao jedan od najvećih dosega hrvatskog sporta

uopće. Iste je godine u Göteborgu postala dvoranska europska prvakinja, a njezina dominacija bila je toliko impresivna da je švedski kralj Gustaf VI. osobno insistirao da joj uruči zlatnu medalju. Na dvoranskim prvenstvima Europe nastavlja osvajati medalje pa srebrnu osvaja u Münchenu 1976. i brončanu u San Sebastianu 1977. godine.

Njena statistika je zadivljujuća: 19 puta bila je pojedinačna prvakinja Jugoslavije, dominirajući na 100, 200 i 400 metara, a devet puta bila je prvakinja Balkana. Uz nastup na Olimpijskim igrama u Montrealu 1976. godine, osvojila je i tri

zlata na Mediteranskim igrama te dvije bronce na Univerzijadi u Rimu 1975. na 200 i 400 metara. Njezin hrvatski rekord na 200 metara (23,14) postignut 1974. stoji netaknut nevjerojatne 52 godine. Za reprezentaciju je nastupila rekordnih 135 puta (122 puta seniorka i 13 puta juniorka), noseći kapetansku traku punih sedam godina pod vodstvom izbornika, Karlovčanina Kreše Račića.

Za AK Željezničar nastupala je od 1966. do 1971. godine, a od 1972. do 1975. bila je članica osječke Slavonije. U matični se klub vratila 1976. i za njega je nastupala do kraja karijere, tijekom koje je radila i s trenerom Zdenkom Kuzmanićem.

Proglašena je najboljom sportašicom Jugoslavije (1973.) i Hrvatske (1974. i 1977.), izabrana je među dvadeset najboljih sportašica Hrvatske svih vremena (2000.), te za najbolju atletičarku Hrvatske dvadesetog stoljeća. Godine 2000. izabrana je i za najbolju sportašicu Karlovačke županije u dvadesetom stoljeću. Dobitnica je najvišeg državnog priznanja za sport, nagrade „Franjo Bučar“ – godišnje nagrade 2016. te nagrade za životno djelo 2020. godine.

Iako su je u novom tisućljeću po broju medalja nadmašile Blanka Vlašić i Sandra Perković, Jelica Pavličić ostaje „zlatni standard“ hrvatskog i karlovačkog sporta – Gazela čiji su tragovi na karlovačkoj šljaci i sofijskom tartanu postali temelj sportske povijesti grada na četiri rijeke.

IVAN PAVLAKOVIĆ

Čuvar i mentor rukometnih „jedinica“

Ivan Pavlaković – Musa (Karlovac, 1959.) institucija je karlovačkog rukometa, čovjek čije su oko i iskustvo oblikovali generacije vrhunskih vratara. Od obrana u dresu Dubovca i Karlovačke pivovare do

rada s nacionalnim selekcijama, postao je sinonim za stručnost i predanost onom najusamljenijem, ali i najvažnijem mjestu u rukometnoj momčadi – na gol-liniji.

Svoj je sportski put započeo kao istaknuti član rukometnih klubova Dubovac, Jugoturbina i Karlovačka pivovara. Njegova vratarska karijera bila je prožeta sigurnošću i karizmom, što mu je kasnije omogućilo prirodan prijelaz u trenerske vode, gdje je postao jedan od vodećih autoriteta za obuku golmana u hrvatskoj rukometnoj reprezentaciji i HRK Karlovcu.

Njegov predani rad i doprinos razvoju rukometa prepoznati su na najvišoj razini. Godine 2017. Udruga rukometnih trenera HRS-a dodijelila mu je posebno priznanje za doprinos struci. Pavlaković je bio ključni član stožera kadetske reprezentacije Hrvatske, surađujući s izbornikom Lukom Panzom i trenerom Igorom Dokmanovićem. Njegova vizija i rad s mladim talentima u ljeto 2016. godine postavili su temelje za razvoj novih vratarskih zvijezda. Kao mentor je izbrusio talente poput Ivana Panjana, Ivana Ereša i domaćeg karlovačkog aduta Matea Radočaja. Njegova

vjera u te mlade ljude i njihove buduće uspjehe s hrvatskim grbom svjedoče o njegovom pedagoškom pristupu i neizmjernoj ljubavi prema rukometu. Nije bio samo trener tehnike, bio je podrška koja je golmanima ulijevala samopouzdanje potrebno za najveće utakmice.

Danas, kada vidimo karlovačke i hrvatske vratare kako nižu obrane, vidimo i trag rada Ivana Pavlakovića. Ostaje zapamćen kao stručnjak koji je iz Karlovca ostvario nacionalnu važnost u segmentu golmanske igre, dokazujući da se uz rad, strpljenje i stručnost u gradu na četiri rijeke mogu odgajati čuvari mreže za najveće svjetske trofeje.

IVAN PEŠUT

Od karlovačkih plavo-bijelih do zvjezdanih staza s Peleom

Ivan Pešut (1949. – 2022.) iako je u ranoj mladosti bio i vrlo uspješan školski atletičar, nogometni pravokutnik ostao je njegov jedini pravi i sudbonosni dom. Bio je autentični karlovački nogometni ambasador i gospodin u kopačkama koji je na najljepši način povezao karlovačke zelene travnjake sa svjetskim sportskim metropolama.

Ivan Pešut s Peleom

Njegova velika i bogata karijera, koja se protezala od statusa ozbiljnog kandidata za olimpijsku reprezentaciju do kapetanske trake službene selekcije Hrvatske, doživjela je svoj filmski i kozmopolitski vrhunac preko Atlantika, u Sjedinjenim Američkim Državama.

Rijetko koji se nogometaš s ovih prostora može s ponosom pohvaliti da je dane provodio u bliskom društvu neponovljivog kralja nogometa Pelea i igrao u istoj elitnoj ligi s mitskim Eusebiom, a Pešut je upravo te dragocjene uspomene donio natrag u svoj rodni grad. Ostao je trajno zapamćen kao beskompromisni, elegantni branič plavo-bijelih te cijenjeni trener koji je svoje bogato međunarodno iskustvo nesebično utkao u razvoj novih generacija.

Veliku nogometnu priču počeo graditi u dresu NK Karlovca sada već daleke 1967. godine, izrastavši vrlo brzo u nepremostivi stup obrane u nekim od najslavnijih natjecateljskih dana kluba. U razdoblju od 1970. do 1977. godine, u vrijeme kada je karlovački nogomet proživljavao svoju istinsku renesansu i punio tribine do posljednjeg mjesta, bio je istinski miljenik domaće publike.

Iznimna igračka kvaliteta, mirnoća u predaji lopte i taktička zrelost rano su primijećene i izvan lokalnih okvira; bio je legitimni kandidat za olimpijsku reprezentaciju bivše države, a 1979. godine pripala mu je iznimna čast da kao kapetan predvodi selekciju Hrvatske u prestižnom međunarodnom dvoboju protiv reprezentacije Bavarske.

Ono najuzbudljivije i rezultatski najglamuroznije poglavlje njegove karijere ispisano je 1977. godine u tadašnjoj snažnoj američko-kanadskoj profesionalnoj ligi (NASL). Nastupajući s puno uspjeha

za momčad Las Vegasa, Pešut se iznenada našao na terenu i u društvu samih nogometnih božanstava – portugalskog golgetera Eusebija i neponovljivog Brazilca Pelea. Legendarna fotografija s Peleom, koju je do kraja života s ponosom i ljubomorno čuvao na zidu svog kultnog kafića "Libero", ostala je vječni, neoborivi dokaz nevjerojatnog sportskog puta jednog Karlovčanina koji je usred blještavila Las Vegasa odmjeravao snagu s najvećim igračem svih vremena. U kasnijim razgovorima često je s dubokim poštovanjem isticao Peleovu nevjerojatnu profesionalnost, jednostavnost i poniznost, osobine koje je kao ljudski putokaz i sam nastojao zadržati i živjeti tijekom cijele svoje karijere.

Nakon povratka u Europu i zapaženih nastupa za mariborski NK Maribor, igračku je karijeru simbolično i emotivno završio ondje gdje je sve i počelo – u svom matičnom plavo-bijelom jatu NK Karlovca 1986. godine. Nogometu je nastavio vjerno služiti kao trener mlađih selekcija i prve seniorske momčadi.

Uspješno je nastavio i u ugostiteljskim vodama. Njegov spomenuti kafić "Libero" u Haulikovoj ulici godinama je s razlogom slovio kao neslužbeni, topli "stožer" cjelokupnog karlovačkog sporta; mjesto gdje su se uz jutarnju kavu, šarmantne anegdote i priče o Peleu rađale nove sportske ideje i sklapala vječna prijateljstva.

Ostavio je iza sebe neizbrisivu, živu legendu o karlovačkom braniču svjetske klase koji je dotaknuo same zvijezde, ali u čijem su srcu karlovačke rijeke uvijek tekle jače od blještavila Las Vegasa.

IVICA POLJAK

Jedini ogulinski nogometni reprezentativac i Dinamov prvak

Ivica Poljak (Ogulin, 1950.) zlatnim je slovima trajno upisan u povijest ogulinskog sporta kao jedini nogometaš iz ovoga kraja koji je u svojoj bogatoj karijeri dogurao do elitnog dresa seniorske „A" reprezentacije. Vezni igrač iznimno profinjenog kova bio je neizostavan i cijenjen dio velikih nogometnih arena, od maksimirskog sjevera pa sve do međunarodnih travnjaka. Tijekom desetljeća provedenih na terenu ostavio je trag – kako u igračkim kopačkama, tako i kasnije na užarenoj trenerskoj klupi.

Prvu nogometnu abecedu i osnove igre svladao je na domaćem terenu u ogulinskom Jedinstvu, a njegov je talent ubrzo eksplodirao. Preko zapaženih igara u Rudaru iz Ljubije, 1974. godine ostvaruje transfer života i prelazi u zagrebački Dinamo. U plavom dresu iz Maksimira proveo je punih osam plodnih godina, upisavši devedeset službenih natjecateljskih nastupa. S modrim je klubom osvojio naslov pobjednika Kupa maršala Tita 1980. godine, kao i povijesni naslov prvaka države 1982. godine u onoj nezaboravnoj generaciji pod vodstvom Miroslava Ćire Blaževića.

Bogata nogometna karijera ga je potom vodila preko Atlantika u Kanadu, gdje je s puno uspjeha nastupao za tamošnju Croatiju iz Toronta, a zatim i u Francusku,

u redove drugoligaša La Roche-sur-Yon. Svoju veliku igračku priču simbolično je zaokružio u Radniku iz Velike Gorice, klubu u kojem će u idućem životnom poglavlju ostvariti i svoje najveće trenerske uspjehe.

Nakon prelaska u trenerske vode, povijesni i najveći klupski uspjeh ostvario je upravo vodeći velikogorički Radnik u 1. HNL. Tijekom dugogodišnje i plodonosne trenerske karijere s klupe je uspješno vodio i brojne druge momčadi, uključujući Slunj i svoj rodni Ogulin, vraćajući tako dug kraju u kojem je i ponikao.

Uzdignuta čela ističe svoja tri službena nastupa za „A“ reprezentaciju, kao i važne nastupe za mladu selekciju, čime je visoko podigao letvicu i postavio standarde izvrsnosti koje generacije ogulinskih nogometaša i danas s puno motiva pokušavaju dosegnuti.

Njegova posvećenost nogometnoj igri nastavila se i u kasnijim godinama kroz nastupe za veteransku reprezentaciju Hrvatske, potvrđujući u praksi da je za ovog ogulinskog asa nogomet bio i ostao – jedini istinski način života.

DARKO PRIBANIĆ

Predani kroničar ogulinskog sporta

Darko Pribanić (Ogulin, 1957.) nezaobilazno je ime ogulinskog i županijskog sporta, čiji životopis obuhvaća impresivnih gotovo pet desetljeća predanog rada u sportskoj upravi, novinarstvu i izdavaštvu. Sportom se počeo baviti već kao devetogodišnjak, okušavši se u gimnastici, nogometu, biciklizmu, šahu i rukometu, no svoj je pravi poziv pronašao u organizacijskom i kroničarskom angažmanu.

Njegova sportska karijera kao djelatnika obilježena je nizom odgovornih dužnosti. Od Saveza organizacija fizičke kulture općine Ogulin, preko predsjednič-

kih mandata u Sportskoj zajednici Grada Ogulina i RK Ogulin, pa sve do dopredsjedničkih uloga u Zajednici športova Karlovačke županije, desetljećima je djelovao na oblikovanju sportske politike županije. Posebno mjesto zauzima njegovo djelovanje u kuglanju – kao osnivač i dugogodišnji predsjednik ŽKK Ogulin te član Skupštine Hrvatskog kuglačkog saveza. Značajan pečat ostavio je i pokretanjem Izbora najboljih sportaša Ogulina 1981. godine, manifestacije koju uspješno vodi više od četiri desetljeća.

Paralelno sa sportskom upravom izgradio je iznimnu novinarsku karijeru. Od 1977. godine surađuje s najvažnijim nacionalnim i lokalnim medijima, uključujući Sportske novosti, Večernji i Novi list, KAŠ i brojne druge. Kao sportski urednik Radio Ogulina, od 1978. godine uređuje tjednu sportsku emisiju, ostvarivši opus od preko dvije tisuće emisija koje su trajno arhivirane. Njegova novinarska strast vidljiva je i u osnivanju te uređivanju „Ogulinskog lista“, u kojem je punih dvadeset godina sustavno pratio sportska zbivanja. Zapažen je i njegov izdavački rad; autor je desetak sportskih monografija, a od 2011. godine uređuje „Športski godišnjak Karlovačke županije“.

Za svoj cjelokupan doprinos nagrađen je brojnim priznanjima, među kojima se izdvajaju Nagrada za životno djelo u

sportu Grada Ogulina (2016.), Priznanje HZSN-a za lokalno novinarstvo (2018.) te „Zlatna kartica“ HURIN-a za najboljeg lokalnog novinara Hrvatske (2004.).

FRANJO PROT

Od karlovačkih borilišta do vrha europskog taekwondoa

Franjo Prot (Karlovac, 1952.) uspio je spojiti vrhunsku sportsku praksu s najvišim akademskim dostignućima, pretvarajući pokret u znanstvenu formulu. On je karlovački taekwondo pionir koji je put od prvih treninga u rodnom gradu do profesora na Kineziološkom fakultetu i dopredsjedničkog mjesta u Europskoj taekwondo uniji prošao s disciplinom i preciznošću majstora borilačkih vještina.

Sportsku sudbinu počeo je pisati 1969. godine kada se počeo baviti taekwondoom. Njegov natjecateljski duh odveo ga je do samog izvorišta te vještine, na Svjetsko prvenstvo 1975. godine u Seulu, što je u to vrijeme bio pothvat ravan znanstvenoj fantastici. Ipak, njegova prava snaga ležala je u pedagoškom i organizacijskom radu. Diplomirao je, magistrirao i doktorirao na Kineziološkom fakultetu u Zagrebu, gdje je kao redoviti profesor u trajnom zvanju postao jedan od vodećih autoriteta za sistemsku kineziologiju, obrazujući generacije trenera i sportskih stručnjaka.

Njegov utjecaj na razvoj taekwondoa u Hrvatskoj i Europi je nemjerljiv. Od 1985. godine, kada je preuzeo vodstvo Zagrebačkog taekwondo saveza, pa sve do 2016. godine, do kada je obnašao dužnost predsjednika Hrvatskog taekwondo saveza, bio je tvorac sustava koji je Hrvatskoj donio brojne svjetske i olimpijske medalje.

Njegov ugled prepoznat je i izvan granica države: desetljećima je bio član Izvršnog odbora, a kasnije i dopredsjednik Europske taekwondo unije (ETU), pozicionirajući našu zemlju u samom vrhu europskog borilačkog sporta.

Kao predsjednik Hrvatske olimpijske akademije u razdoblju od 2008. do 2015. godine, posvetio se očuvanju olimpijskih vrijednosti i edukaciji, vjerujući da sport nije samo borba za medalje, već i sredstvo osobnog i društvenog rasta.

Iako mu je karijera bila globalna, njegovi korijeni ostali su čvrsto vezani uz Karlovac i one prve treninge koji su odredili njegov životni put – od tekvondaša do znanstvenika i jednog od najcjenjenijih sportskih djelatnika u povijesti modernog hrvatskog sporta.

JADRANKA PROTIĆ

Pokretačka snaga studentskog sporta i promotorica zdravlja

Jadranka Protić (Novi Vinodolski, 1951.) u svom je bogatom profesionalnom vijeku na najljepši način spojila predani pedagoški rad s nepokolebljivom, čistom energijom u organizaciji naprednog sportskog sustava. Na tim čvrstim temeljima stasale su brojne generacije karlovačkih akademskih građana, duboko svjesne važnosti i blagodati tjelovježbe. Upravo je Protić bila ona pokretačka, vizionarska snaga koja je karlovački studentski sport uvela u europsku elitu i pozicionirala ga

na mapu priznatih akademskih centara.

Cjelokupni životni i profesionalni put neraskidivo i trajno vezala je uz Karlovac i Veleučilište u Karlovcu. Kao bivša aktivna rukometašica i diplomirana kineziologinja, još je od samih početaka svoje karijere u Birou za odmor i rekreaciju, a kasnije i kao ugledni viši predavač na Veleučilištu, rano prepoznala sport i tjelovježbu kao ključne faktore zdravlja cjelokupne zajednice. Njezin pionirski i najznačajniji rad najjasnije se očituje u osnivanju Karlovačkog veleučilišnog športskog saveza, čime je lokalni studentski sport iz temelja transformiran te je postao ravnopravan, iznimno cijenjen dio nacionalnog i međunarodnog sveučilišnog sustava. Zahvaljujući njezinom neumornom trudu i organizacijskim sposobnostima, Karlovac je bio domaćin prvog Europskog sveučilišnog prvenstva u bridžu te prvog hrvatskog studentskog taekwondo prvenstva.

Njezino društveno djelovanje rano je prešlo lokalne okvire dvorane; godinama je bila snažan i cijenjen glas svih hrvatskih veleučilišta u Izvršnom odboru Hrvatskog akademskog sportskog saveza (HASS) te ugledna delegatkinja na svjetskim univerzijadama i stručnim konferencijama diljem svijeta.

Istovremeno, Jadranka Protić se s puno pedantnosti posvetila važnom stručnom i publicističkom radu. Autorica je iznimno popularnog i praktičnog priručnika „Vježbajmo na stolcu“ te urednica vrijednih monografija koje vjerno bilježe velike sportske uspjehe karlovačkih studenata, uvijek iznova glasno naglašavajući da je redovita tjelovježba osnovno ljudsko pravo i nasušna potreba svakog pojedinca. Njezina istaknuta uloga u Mreži zdravih županija, kao i brojna javna predavanja o očuvanju zdravlja mladih, dodatno i zorno potvrđuju njezinu cjeloživotnu misiju kineziologa kao istinskog prosvjetitelja i čuvara javnog zdravlja.

Za svoj visokostručni rad koji traje više od četiri plodna desetljeća, primila je najviša strukovna i društvena priznanja – od prestižne zlatne značke Hrvatskog kineziološkog saveza pa sve do posebne Nagrade KŠZ za dugogodišnji rad i nemjerljiv doprinos razvoju sporta.

Jadranka Protić u ovoj monografiji stoji kao istinska graditeljica institucija, žena koja je sportsku rekreaciju učinila dostupnom svima, a karlovačkim studentima trajno omogućila da s ponosom i šampionskim duhom nose ime svoga grada na borilištima diljem Europe.

IVANKA PUŠKARIĆ – ŠPEHAR

Od stolnoteniskog reketa do košarkaških visina

Ivanka Puškarić – Špehar (Ogulin, 1949.) jedna je od najsvestranijih sportašica ogulinskog kraja čiji je put od Sokolskog doma do prvoligaških košarkaških arena obilježen iznimnim talentom i nepokole-

bljivim sportskim duhom. Iako je sportsku javnost prvi put zadivila brzim refleksima za stolnoteniskim stolom, njezino će ime ostati trajno upisano u povijest kao sinonim za vrhunsku ogulinsku košarku.

Sportska priča Ivanke Špehar započela je gimnastikom, no već s dvanaest godina otkriva stolni tenis, u kojem 1963. godine osvaja naslov kadetske prvakinje Hrvatske. Iz tog vremena posebno pamti nastupe u mješovitom paru s legendarnim Tovom. Ipak, ljubav prema kolektivnoj igri prevagnula je u korist košarke. Već kao trinaestogodišnjakinja debitira za seniorsku ekipu Jedinstva, a njezini pogodci sa slobodnih bacanja donose prevagu u odlučujućim utakmicama. Njezin uspon bio je strelovit: od kadetske reprezentacije Hrvatske do juniorske reprezentacije bivše države, s kojom osvaja srebro u Sofiji i broncu na Sardiniji. Bila je ključna igračica u osvajanju titule seniorskih prvakinja Hrvatske 1965. godine, što ostaje jedan od najvećih uspjeha ogulinske ženske košarke.

Tijekom studija u Zagrebu uspješno je nastupala u Saveznoj ligi za Industromontažu, da bi se 1975. gastarbajterski vratila u rodni grad i pomogla ogulinskim košarkašicama u povijesnom ulasku u Prvu saveznu ligu. Iako nižeg rasta, to je nadoknađivala iznimnom brzinom i preciznošću, ostajući aktivna na terenu do svoje 39. godine. Svoju strast prenijela je na kći Mariju i sina Ivana te na generacije učenica koje je vodila kao trenerica i mentorica.

Za svoj neizbrisiv doprinos i cjelokupni sportski put, 1995. godine odlikovana je Nagradom za životno djelo u sportu Grada Ogulina, ostajući uzorom sportašice koja se od svojih koševa nikada nije doista oprostila.

MILAN RATKOVIĆ

Ključni akter karlovačkog rukometa

Milan Ratković (Karlovac, 1959.) jedan je od najznačajnijih protagonista karlovačkog rukometa, čiji igrački talent i kasniji organizacijski angažman čine nerazdvojni dio povijesti tog sporta u gradu

na četiri rijeke. Svoju igračku karijeru započeo je u RK Dubovac, gdje se istaknuo kao najbolji igrač i strijelac, privukavši pozornost čak i bjelovarskog Partizana, tadašnjeg neprikosnovenog vladara jugoslavenskog rukometa. Njegov talent prepoznat je i na široj razini – godine 1978. bio je član omladinske reprezentacije Hrvatske te je dobio poziv u omladinsku reprezentaciju Jugoslavije, no iz obiteljskih razloga tada nije sudjelovao.

Prisjećajući se razvoja rukometne igre ističe kontrast između modernog rukometa, koji se temelji na brzini i fizičkoj snazi, i „starog“ rukometa – kakav je njegovao RK Dubovac – koji je odisao estetikom i taktičkom profinjenošću. U svojim sjećanjima posebno mjesto daje suigračima i mentorima, izdvajajući Branka Mrkšića i vratara Ivicu Pavlakovića-Musu kao najbolje igrače svoje generacije, te Mihajla Prezelja-Mitilu i Branka Lakića-Đuku kao trenere koji su ostavili dubok trag u razvoju karlovačke škole rukometa.

U završnoj fazi svoje igračke karijere prelazi u redove RK Jugoturbina, s jasnim ciljem stvaranja stabilne momčadi koja bi osigurala viši rang natjecanja, u čemu je i uspješno pomogao.

Njegov doprinos rukometu nije stao s prestankom aktivnog igranja, naprotiv, upravo tada započinje njegova nova, možda i odlučnija etapa. Kao prvi sportski direktor RK Karlovačka pivovara preuzeo je odgovornu ulogu pri samom osnutku kluba 1992. godine. Bio je izravno uključen u kreiranje temelja novog sportskog kolektiva koji će u godinama koje slijede postati simbol karlovačke rukometne snage.

Iako danas karlovački sport prati posredstvom medija, Milan Ratković ostaje zapamćen kao čovjek koji je svojim vizionarskim djelovanjem postavio temelje uspjeha kluba koji danas predstavlja ponos grada.

BRUNO ROGIĆ

Društvena odgovornost u službi veslačke tradicije

Bruno Rogić (Karlovac, 1952.) u povijesti Veslačkog kluba Korana ostaje zapamćen kao sportski djelatnik koji je u klupske strukture unio visoke standar-

de profesionalne etike i društvene odgovornosti. Njegov rad svjedoči o tome kako se menadžerska iskustva iz velikih gospodarskih sustava mogu uspješno implementirati u sport, osiguravajući stabilnost i očuvanje baštine za buduće generacije.

Djetinjstvo je provodio na Korani, a svoje je prve sportske korake napravio u biciklizmu. No, njegova prava sportska misija započela je 1995. godine. Na nagovor kolega iz metalskog giganta Jugoturbine (kasnije ABB-a), svoje znanje i osjećaj za organizaciju stavio je na raspolaganje Veslačkom klubu Korana. Iako rođenjem nije bio s Dubovca, svojim je angažmanom pokazao da se pripadnost klubu gradi radom i rezultatima, brzo stekavši povjerenje uprave i članstva u pripremama za veliku šezdesetu obljetnicu kluba.

Kroz tri četverogodišnja mandata predsjednika kluba obilježeno je izrazitom društvenom odgovornošću prema klupskoj imovini i infrastrukturi. Nakon predsjedničkih mandata ostao je u klubu kao član Upravnog odbora, zdušno pomažući u svim akcijama, pa tako i u najvećem projektu u novijoj povijesti – izgradnji novog, modernog hangara. Bio je to pothvat koji je zahtijevao golem trud u zatvaranju financijske konstrukcije i koordinaciji radova. Cilj mu je bio jasan: stvoriti institucionalnu stabilnost u kojoj će treneri i veslači imati vrhunske uvjete za rad, potpuno neopterećeni administrativnim problemima. Osim predanog rada u klubu s Dubovca, dao je značajan doprinos karlovačkom sportu i kao član Upravnog obora Karlovačke športske zajednice.

Čak i kada je razmišljao o povlačenju, odgovorno je održavao stabilnost cijelog „veslačkog pogona“. Ostaje zapamćen kao čovjek koji je svoje znanje iz profesionalnog života, osjećajući duboku društvenu odgovornost, volonterski ugradio u temelje Veslačkog kluba Korana, dokazujući da je uloga sportskog djelatnika prvenstveno briga o naslijeđu i ljudima koji ga čine.

BOŽO RUPČIĆ

Čuvar karlovačkog taekwondo čuda

Božo Rupčić – Boško (Niš, 1954.), od pionirskih koraka u sportu koji se tek rađao na našim prostorima pa sve do glamurozne, spektakularne pozornice u Bangkoku, postao je istinski simbol karlovačke borilačke izvrsnosti. Među prijateljima i sugrađanima poznat kao Boško, on je čovjek koji je svoj grad trajno ucrtao kao nezaobilaznu svjetsku metropolu taekwondoa.

Životni sportski put sudbinski je vezan uz uspon domaće taekwondo scene, uspjeh koji je maleni grad na četiri rijeke po sportskom značaju i ugledu izjednačio s najvećim svjetskim središtima plemenitih vještina. Prošao je trnovit i častan put od romantičnih vremena kada su borci sami, s puno odricanja, financirali svoje sportske snove, pa sve do trenutka kada je 24. kolovoza 2019. godine u tajlandskom Bangkoku svečano primljen u svjetsku Kuću slavnih (Taekwondo Hall of Fame). Taj povijesni i duboko emotivni trenutak, u kojem mu je to najviše priznanje uručila upravo ugledna sugrađanka Svetlana Kana Gvozdić, postao je kruna karijere čovjeka koji je taekwondou nesebično dao sve, a od njega dobio duboko poštovanje cjelokupnog svjetskog borilačkog Olimpa.

Braća Božo i Milorad s Mirom Brežanom

Osim što se dokazao kao vrhunski, svestrani sportaš, trener i dužnosnik, u novijoj povijesti istaknuo se i kao neumorni, pedantni kroničar sporta. Njegovo životno autorsko djelo – opsežna i kapitalna knjiga na gotovo 500 stranica, u kojoj je s ljubavlju oživio preko 350 imena i sakupio više od 500 arhivskih fotografija – predstavlja neprocjenjiv doprinos očuvanju i valorizaciji cjelokupne karlovačke sportske baštine. Njegova vizija o skorom osnivanju jedinstvenog Muzeja taekwondoa u Karlovcu, logično potaknuta upravo fascinantnim brojem Karlovčanki i Karlovčana koji su pronašli svoje mjesto u svjetskoj Kući slavnih, svjedoči o njegovoj trajnoj želji da ovi nevjerojatni sportski uspjesi postanu trajna sportska, turistička i kulturna vrijednost grada.

Božo Boško Rupčić u ovoj monografiji ne stoji tek kao netko tko je ušao u povijest; on ju je vlastitim rukama, predanim radom i perom zapisao, spasio od zaborava i trajno osigurao da sve buduće generacije točno znaju zašto je Karlovac u svijetu borilačkih vještina – bio i ostao jednostavno velik.

ANTON SAMOVOJSKA

Analitičar svih analitika i šahovski majstorski kandidat

Anton Samovojska (Duga Resa, 1951.) ostao je mnogim generacijama Karlovčana i Dugorešana u sjećanju kao jedan od najboljih malonogometaša svih vremena, ali i kao beskompromisni sportski kroničar i analitičar čiji glas i pero već desetljećima oblikuju hrvatsko sportsko novinarstvo. Iako je iz Duge Rese otišao vrlo rano – živio je ondje tek prve četiri godine života – veze s rodnim krajem nikada nije prekinuo. U Karlovcu i Dugi Resi i danas se osjeća kao kod kuće, a korijeni obitelji Samovojska duboko su tlo iz kojeg su izrasli mnogi vrijedni ljudi.

Prvi doticaj s nogometom nosi upravo iz obiteljskog nasljeđa; otac mu je igrao desnog beka u ponajboljoj momčadi NK Duga Resa svih vremena, predvođenoj legendarnim Željkom Perušićem – igračem za kojeg su i Slaven Zambata i Mirko Braun posvjedočili da je na terenu mogao – sve. Samovojkina vlastita sportska priča započela je na gradskim ulicama i livadama, gdje ga je loptom zarobio dječji žar. Ipak, ozbiljniji sportski put imao je specifičan predznak. Bio je iznimno nadaren šahist, dogurao je do majstorskog kandidata, a 1991. godine ponio je i čast prvog predsjednika Hrvatskog šahovskog saveza. Svoju veliku ljubav prema šahu i promišljanju igre prenio je kasnije i na mali nogomet. Sredinom sedamdesetih, s ekipom sastavljenom mahom od šahista i uz rukometnog golmana na vratima, senzacionalno je osvojio zagrebačku malonogometnu ligu, potvrđujući legendarnu misao Biće Mladinića da nakon utakmice igrača ne smiju boljeti noge, već glava.

Kao malonogometaš ispisao je povijest u dresu slavne zagrebačke Grahorove, s kojom je osvojio naslov prvaka Jugoslavije. Središnje mjesto u njegovim uspjesima zauzima i legendarni karlovački malonogometni turnir, po posjećenosti i kvaliteti ravan zagrebačkoj Kutiji šibica. Karlovački turnir osvojio je dvaput – 1983. s Grahorovom i 1987. s Katarinom – a tri je puta ponio i titulu najboljeg igrača turnira (1981., 1983. i 1987.).

Njegov ulazak u novinarske vode dogodio se 1977. godine sasvim slučajno, na prvenstvu Jugoslavije u šahu u zagrebačkoj Esplanadi, kada ga je kolega Ico Kerhin zamolio da napiše izvještaj. Pokazalo se da mu pero leži jednako dobro kao i lopta. Taj je poziv prerastao u životni poziv koji ga je odveo na najveće svjetske smotre – od europskih i svjetskih nogometnih prvenstava do Olimpijskih igara u Barceloni i Atlanti, gdje je proživio svoje najemotivnije sportske trenutke prateći povijesno zlato hrvatskih rukometaša.

Kao urednik i novinar nikada se nije gurao u prve redove, radije dajući prostor kolegama na terenu, ali je svojim britkim analizama, poznavanjem igre i nepatvorenom strašću ostao uzorom mlađim generacijama. Danas, dok s istim žarom prati svaku nogometnu predstavu na malim ekranima, ostaje trajnim simbolom vremena u kojem su se sport, novinarstvo i gospodski duh ispreplitali na najljepši mogući način.

VLADO STAREŠINIĆ

Čovjek koji je pokorio oba pola i sedam kontinenata

Vlado Starešinić (Karlovac, 1948.) sportski je heroj karlovačkih i svjetskih cesta, čovjek koji je prkosio medicinskim prognozama kako bi postao prvi Hrvat s pretrčanim maratonima na svih sedam kontinenata. Ispisao je svoje ime u povijesti svjetskog maratona kao simbol nepokolebljive upornosti. Iako se suočio s teškom ozljedom kralježnice u prometnoj nesreći i dijagnozom artritisa, nije odustao od svoje strasti.

Postao je prvi Hrvat, ali i jedini mara-

tonac s područja bivše države, koji je istrčao maraton na svih sedam kontinenata te na oba pola – Južnom i Sjevernom. Povijesni pothvat na Sjevernom polu, gdje je u sedmom desetljeću života pobijedio ekstremnu hladnoću i vlastite granice, ostaje jedno od najfascinantnijih poglavlja u povijesti karlovačkog sporta. U karijeri je pretrčao oko 170.000 kilometara, istrčavši više od 1.250 utrka, osvojivši 635 državnih i međunarodnih medalja, 252 pehara te niz veteranskih rekorda. Član je prestižnog Kluba maratona na sedam kontinenata i Kluba Grand Slam.

Godine 2012., u dobi od 63 godine, ostvario je jedan od svojih najznačajnijih rezultata. Na Sjevernom polu, u utrci koja se smatra najzahtjevnijom na planetu, istrčao je 42 kilometra na temperaturama koje su sezale od -20 do surovih -39 stupnjeva Celzijevih. Kao najstariji natjecatelj u konkurenciji 40 maratonaca iz cijelog svijeta u cilj je ušao kao deveti s vremenom 6:11:22.

Vlado Starešinić danas stoji kao inspiracija ne samo sportašima, već svima koji se bore sa životnim nedaćama. Njegova karijera nije izmjerena samo brzinom, već kilometrima prijeđenim tamo gdje se rijetki usuđuju uopće zakoračiti. On je Karlovčanin koji je grad na četiri rijeke proslavio na oba kraja zemaljske kugle, ostavljajući trag koji će buduće generacije maratonaca teško nadmašiti.

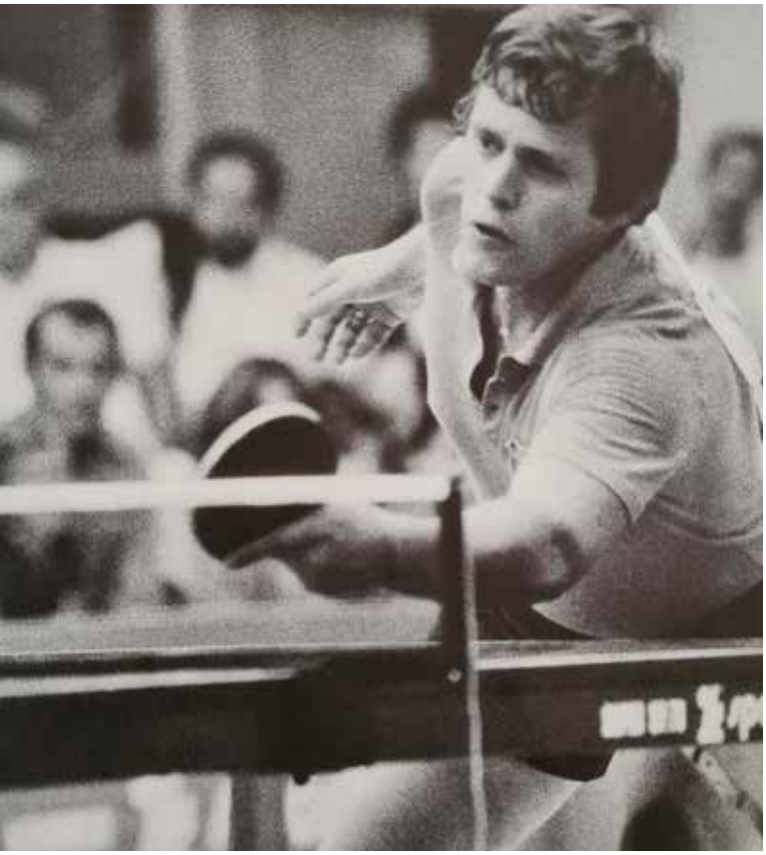
Za svoj doprinos sportu primio je pregršt nagrada, klubova, sportskih zajednica i Grada Karlovca.

ANTON STIPANČIĆ

Stolnoteniski Mozart iz Duge Rese

Anton Stipančić – Tova (1949. – 1991.) kojeg su s razlogom zvali „zlatna ljevica“, bio je istinski artist s reketom čija je igra predstavljala savršenu simbiozu briljantne tehnike i neiscrpne maštovitosti. Od skromnog doma do svjetskih tronova, prošao je put koji podsjeća na priče o najvećim sportskim genijalcima poput Messija ili Modrića – kržljavi dječak kojemu je Bog dao nevjerojatan talent, a on ga je iskoristio da postane svjetski majstor elegantnih udaraca. Stolnoteniski svijet ne pamti ga samo po 27 osvojenih medalja, već po stilu koji je bio čista gracioznost u sportu koji ne prašta ni najmanju pogrešku.

Za prijatelje i vjerne navijače zauvijek samo Tova, rođen je u Dugoj Resi u obitelji skromnih mogućnosti. Odrastao je uz

dvojicu braće u vlažnom prostoru pokraj nogometnog stadiona gdje mu je otac Ivan bio domar, no upravo je ta blizina sportske dvorane odredila njegovu sudbinu. Iako mu je prva ljubav bio nogomet, u kojem je kao strastveni ljevak pokazivao izniman dar, jedan nesretni lom noge na skijanju na Vinici zauvijek ga je udaljio s travnjaka i usmjerio prema stolnoteniskom stolu. Dok se oporavljao, danima je pratio treninge kroz staklo dvorane, sve dok ga trener Josip Trupković nije pozvao unutra, čime je započela sportska povijest.

Njegov uspon prema vrhu bio je meteorski. Iako mu je rodna Duga Resa uvijek bila u srcu i teško mu je padao odlazak čak i do Zagreba, vrhunske ponude stizale su sa svih strana. Naposljetku je odabrao zagrebački Vjesnik s kojim je tri puta pokorio Europu, dok je u reprezentativnom dresu sa svojim vjernim partnerima Dragutinom Šurbekom i Zlatkom Čordašem činio najubojitiji i najznačajniji krug svjetskog stolnog tenisa. Bio je poštenjačina i igrač bez glume, onaj koji je trčao samo kada je imao lopticu, ali je to činio s takvom lakoćom da su ga sportski pisci s pravom proglasili istinskim umjetnikom.

Tovina igračka veličina graničila je sa znanstvenom fantastikom, a kao najveća inspiracija u karijeri uvijek su mu služili najbolji igrači Kine i Japana. Koliko je bio dominantan u dresu zagrebačkog Vjesnika najbolje svjedoči podatak da punih pet godina klub nije izgubio niti jedan jedini meč. Kroz blistavu karijeru, igrajući u mješovitim parovima, muškim dublovima ili pojedinačno, uspio je pobijediti ukupno trideset bivših, tadašnjih ili budućih svjetskih prvaka, što je do danas ostalo neponovljivo dostignuće. Unatoč tim iznimnim pojedinačnim kvalitetama, uvijek je bio izrazito nesebičan igrač koji je u ekipnim mečevima pružao još i više, redovito bivajući onaj ključni oslonac na kojeg se čitava momčad mogla bezuvjetno osloniti.

Možda i najveći dokaz njegove golieme igračke nadmoći zbio se na čuvenom Četveroboju nacija, na kojem su snage odmjerile apsolutne svjetske velesile Kina, Japan, Švedska i Jugoslavija. Na tom turniru, koji je trajao mjesec dana i igrao se u nekoliko gradova, nastupilo je čak dvadeset od ukupno dvadeset i pet najboljih stolnotenisača sa službene svjetske rang-liste, a opći je dojam bio da je to ujedno sve najbolje što je planet u tom trenutku imao. U toj brutalnoj i najtežoj mogućoj konkurenciji, Stipančić je ostvario dotad nezabilježen, uvjerljivo najbolji omjer od čak trideset i jedne pobjede uz svega dva poraza, čime je cijelom svijetu demonstrirao tko je istinski vladar celuloidne loptice.

Karijera mu je u konačnici ostala ispunjena nevjerojatnim brojkama od šesnaest medalja sa svjetskih i jedanaest s

europskih prvenstava. Kruna tog reprezentativnog puta stigla je 1979. godine u Pjongjangu kada se okitio naslovom svjetskog prvaka u parovima, dok je ranije, 1972. u Zagrebu, osvojio prestižni Top 12, dokazavši da je najbolji među najboljima. Bio je svjetski i europski prvak, osvajač brojnih srebra i bronca, ali prije svega čovjek kojeg su suigrači opisivali kao nekoga tko posjeduje talent kakav se viđa samo jednom u generaciji.

Prerani odlazak „zlatne ljevice“ u četrdeset i drugoj godini bio je ogroman gubitak za hrvatski sport. Pokopan je na zagrebačkom Mirogoju, ali njegov duh i danas živi u svakom elegantnom poenu koji se igra u dvoranama diljem svijeta. Tova nije bio samo prvak; on je bio simbol vremena u kojem se stolni tenis igrao dušom, ostavši do danas nedostižni ideal sportske elegancije i ljudske skromnosti.

MILAN ŠTEFANAC

Srce i snaga slunjskog nogometa

Milan Štefanac (Slunj, 1949.) - rijetki su klubovi koji se mogu pohvaliti pojedincem koji je u njih utkao baš svaki dio svog bića – od igračkog umijeća na terenu, preko sudačke i trenerske stručnosti, pa sve do same cigle i kamena ugrađenih u klupske temelje. Za prijatelje i sugrađane simbol je ustrajnosti slunjskog sporta.

Njegov sportski put, koji je započeo na nogometnom travnjaku, pretvorio se u cjeloživotnu misiju očuvanja sportskog identiteta Slunja, dokazujući da se pravi pobjednici ne prepoznaju samo po postignutim golovima, već po sposobnostima da klub održavaju i u najtežim povijesnim iskušenjima.

Elektroničar po struci, svoju je sportsku priču započeo 1967. godine u NK Slunj, ušavši u prvu momčad zajedno s dvojicom braće. Njegov igrački talent odveo ga je i izvan rodnog kraja, pa je tijekom karijere nastupao za više klubova, uključujući i zagrebački Dinamo. Težeći stalnom usavršavanju, završio je trenersko obrazovanje na Badiji te je djelovao kao nogometni sudac i trener, no njegova najdublja veza ostala je uz matični klub. Kao najdraži i najznačajniji projekt ističe se izgradnja nogometnog igrališta „Zubac“, gdje je kao voditelj radova izravno sudjelovao u stvaranju doma generacije slunjskih nogometaša.

Najteža, ali i najsjajnija zadaća uslijedila je tijekom Domovinskog rata. U razdoblju progonstva dao je ključan doprinos održavanju rada NK Slunj, vodeći pionire, juniore i seniore te osiguravajući kontinuitet kluba daleko od kuće. Njegova predanost rezultirala je uspjesima na terenu, ali i očuvanjem zajedništva koje je bilo presudno za povratak. Nakon oslobođenja i povratka u Slunj, nastavio je s neumornim sportskim i društvenim radom, ostajući trajni jamac stabilnosti kluba i uzor mladim sportašima koji danas trče travnjakom koji je on gradio i branio.

BORIS ŠTIMAC

Ogulinska košarkaška zvijezda i strijelac bez premca

Boris Štimac (Ogulin, 1960.) u kolektivnoj memoriji ljubitelja sporta ostaje trajno zapamćen kao jedan od najraskošnijih i najautentičnijih talenata koje je ogulinski kraj ikada iznjedrio. Rođen i odrastao gotovo podno samih koševa, ovaj nezaustavljivi „stroj za poene“ s nevjerojatnom je, gotovo poetskom, lakoćom redovito postizao 40 ili 50 koševa po utakmici. Time je postao istinski simbol lokalne košarkaške igre, ali i iznimno cijenjeno, zvučno ime na nacionalnoj razini, igrač kojeg su u svojim momčadima pod svaku cijenu željeli vidjeti najveći košarkaški autoriteti tog vremena, poput legendarnog Ranka Žeravice i Josipa Pina Đerđe.

Svoju nevjerojatnu igračku dominaciju započeo je u ranoj mladosti; već kao golobradi petnaestogodišnjak s lakoćom je punio koševe suparnika u Hrvatskoj ligi – Zapad, dok je punoljetnost dočekao kao standardni član juniorske reprezentacije Hrvatske na velikoj, povijesnoj turneji po SAD. U elitnom društvu suigrača koji su dolazili iz tadašnjih prvoligaških giganata poput Cibone, Zadra i Splita, odigrao je 14 utakmica te je, prema kasnijim stručnim riječima samog izbornika Đerđe, bio jedan od najkonstantnijih pojedinaca cijele američke turneje.

Iako su primamljivi pozivi iz Zadra i drugih prvoligaških sredina bili stalni, vođen vlastitim putem bira riječki Kvarner. U dresu Riječana nastupao je od 1979. do 1983. godine, uspješno igrajući u tadašnjim jakim saveznim ligama. Kasniji povratak u rodni Ogulin donio je nove sezone njegove apsolutne i fascinantne dominacije, gdje je ponovno, kao višestruki najbolji strijelac lige, dokazao da mu na

ovim prostorima u pogledu napadačkog arsenala nema premca.

Uz košarkašku magiju pod obručima, njegova druga velika i neutaživa sportska strast bio je mali nogomet, zbog čijeg je prakticiranja – uslijed straha uprave od ozljeda – nerijetko trpio i profesionalne klupske kazne tijekom boravka u Rijeci. Desetljećima je bio posve nerješiva zagonetka za obrane na svim malonogometnim turnirima u regiji, a do današnjih dana ponosno drži nikad srušeni rekord najboljeg strijelca u povijesti prvenstava grada Ogulina.

Njegov blistavi sportski put, nakratko prekinut ponosnim trogodišnjim sudjelovanjem u Domovinskom ratu u obrani domovine, topla je i velika priča o igraču koji je nedvojbeno posjedovao svjetski talent, ali je srcem odabrao ostati vječni i vjerni romantičar svog Ogulina. Iza sebe je ostavio sportske legende i priče o utakmicama u kojima su mrežice neprestano gorjele pod njegovom preciznom i nemilosrdnom paljbom.

JASENKA ŠTIMAC

Nenametljiva snaga karlovačkog kuglanja

Jasenka Štimac (Karlovac, 1951.) utjelovljenje je onog dragocjenog sportskog duha bez kojeg bi klupski život jednostavno utihnuo – u analizama svakoga grada postoje imena koja ne vrište s naslovnica, ali drže čitav sustav na svojim leđima. Nenametljiva, skromna i nevjerojatno predana, ona je već gotovo četiri desetljeća tiha i pouzdana snaga karlovačkog sporta, čiji se put proteže od rukometnih igrališta iz mladosti pa sve do kuglačkih staza Doma Hrvatske vojske „Zrinski“.

Sportom se počela baviti na Švarči, gdje je kao djevojka paralelno trenirala košarku i rukomet, igrajući za tadašnju Jugoturbinu i kasnije Rukometni klub Banija pod vodstvom profesora Milana Miloševića. Ipak, sudbina ju je, slijedeći očeve stope, s vremenom odvela u kuglanje. Ono što je započelo kao rekreacija u sindikalnim terminima Karlovačke banke, ubrzo se pretvorilo u pravi životni poziv. Pod mentorskom palicom Jakova Krmpotića postala je neizostavan dio Ženskog kuglačkog kluba Karlovac, u kojem je kroz desetljeća obnašala sve zamislive uloge – od igračice i trenerice do administratorice i, kako sama u šali zna reći, klupskog „šofera“. Posebno poglavlje njenog rada čini Škola kuglanja, koju je pokrenula s pokojnom Angelinom Škalamerom. Iz te su škole izrasle generacije kuglačica koje danas čine okosnicu seniorske ekipe, a njezina strast prema radu s mladima nije jenjavala ni u najtežim vremenima.

O sportskoj veličini i usađenim vrijednostima možda najbolje govori njezino obiteljsko stablo. Kći Marina Burić, nekadašnja rukometašica, provela je dva desetljeća u kuglanju, dok su unuka Lora i unuk Lovro s ponosom nastavili istim obiteljskim putem. Činjenica da je unuka Lora sa samo 14 godina postala prvakinja Hrvatske u sprintu, Jasni je najveća i najdraža nagrada za sve godine volonterskog truda.

Ona je glas svih onih manjih sportova koji se bore za ravnopravan tretman, zalažući se neumorno za bolje uvjete i vidljivost. Natjecateljski žar potvrdio se i u kasnijim godinama pa je tako u veteranskoj konkurenciji 2013. godine bila druga, 2018. treća, a 2020. prva kuglačica Karlovca. Dok god, prema riječima njezina unuka, veselo „skakuće po kuglani“, Jasna ostaje istinska čuvarica karlovačkog sportskog plamena, dokazujući da se najveće i najtrajnije pobjede

MARIJAN TONČIĆ

Majstor strijelac i pionir borilačkih vještina

Marijan Tončić (Tončići, 1949.) rijetko se u jednoj sportskoj biografiji susreću nepogrešiva preciznost strijelca, čelična disciplina sportaša i domoljubna srčanost dragovoljca kao što je to slučaj kod Marijana Tončića.

Njegov put od prvih mladenačkih pogodaka na strelištu pa sve do titule majstora strijelca najvišeg saveznog ran-

ga, velika je priča o svestranosti i apsolutnoj posvećenosti. Kao čovjek koji je svoje streljačko umijeće i stručnost stavio u službu domovine u sudbonosnim danima 1991. godine, postao je istinski simbol sportskog djelatnika koji vlastitim primjerom spaja vrhunsku vještinu s najvišom društvenom odgovornošću.

Široki sportski duh u mladosti se nije ograničavao samo na vatrene linije strelišta; bio je daroviti nogometaš u

lokalnom NK Radniku, no povijesni iskorak čini sada već daleke 1968. dojmljive godine. Tada kao jedan od vizionarskih osnivača legendarnog Karate kluba Kata postavlja same temelje modernog borilačkog sporta u Karlovcu, a kao aktivni natjecatelj ponosno sudjeluje i na prvom, povijesnom prvenstvu bivše države.

Veliku streljačku karijeru započeo je 1963. godine, a već tri godine kasnije potvrdio je svoj izniman talent osvajanjem naslova juniorskog viceprvaka Hrvatske. Tijekom desetljeća vrhunskog natjecanja s ponosom je branio boje uglednih kolektiva poput SD Mladi ekonomist, SD Turbina – s kojom je u nizu osvajao ekipne naslove prvaka države – te SD Pivovara i SK Karlovac. Njegova nepokolebljiva, mirna ruka i oštro oko donijeli su mu blistavi naslov pojedinačnog prvaka Hrvatske 1997. godine u zahtjevnim disciplinama vojničke puške (VK puška) i poluautomatske puške (PAP), čime je pred stručnom javnošću još jednom potvrdio svoj zasluženi status majstora strijelca. Čak i obnašajući zahtjevnu trenersku funkciju, nastavio je uspješno nastupati na službenim natjecanjima sve do 2017. godine, kada je na prvenstvu države u jakoj seniorskoj konkurenciji osvojio visoko drugo mjesto u disciplini VK puška 7,9 mm. S jednakim je žarom, kao pedagoški voditelj i trener učenika OŠ Dubovac, na Državnim prvenstvima za osnovne i srednje škole ostvario impresivan niz pobjeda, odgajajući nove šampione.

Dolaskom vihora Domovinskog rata, u lipnju 1991. godine, među prvima dragovoljno stupa u obrambene redove Zbora narodne garde (legendarna 110. brigada), gdje odmah preuzima ključnu ulogu u organizaciji prvih ciljanja i hitne obuke hrvatskih branitelja na vojnom streljištu Luščić. Kao stručni instruktor i službeni izbornik, kasnije je s puno autoriteta vodio reprezentativnu ekipu Zbornog područja Karlovac do najviših postolja na prvenstvima Hrvatske vojske, dokazujući u praksi kako se vrhunska sportska stručnost u presudnim povijesnim trenucima pretvara u neprocjenjivu prednost na prvoj crti obrane.

Osim kao vrhunski natjecatelj i ratnik, dao je trajan doprinos kao dugogodišnji predani sportski radnik, ugledni sudac i cijenjeni predsjednik Streljačkog saveza Karlovac, aktivno i konstruktivno sudjelujući u radu krovnih streljačkih institucija na županijskoj i državnoj razini. Ostaje zapisan kao domoljub i čovjek koji je obilježio jedno veliko doba i trajno zadužio karlovački sport.

ĐURĐA TRBOVIĆ – BEŠOVIĆ

Ogulinska reprezentativka i europska nada

Đurđa Trbović – Bešović (Ogulin, 1954.) odrasla je na terenima podno Klека, gdje je vrlo rano pokazala raskošan talent koji će je odvesti do dresa državne reprezentacije i najviših klupskih odličja. Kao najbolja igračica i strijelac prvenstva Hrvatske u kadetskom uzrastu, Đurđa je bila predvodnica generacije koja je Ogulin pretvorila u nezaobilazan košarkaški centar čiji se glas čuo daleko izvan lokalnih okvira.

Već 1970. godine započela je s nastupima za juniorsku reprezentaciju na prvenstvu Balkana u Bugarskoj, gdje osvaja svoju prvu reprezentativnu medalju. Nakon briljantnih igara u ogulinskom Jedinstvu, karijeru nastavlja u zagrebačkoj Industromontaži (kasnije Monting), klubu s kojim osvaja naslov juniorske prvakinje Jugoslavije te Kup Jugoslavije 1975. godine. Bila je neizostavan dio velikih reprezentativnih uspjeha, okitivši se zlatom na Balkanijadi u Svilajncu te srebrom na juniorskom prvenstvu Europe u San Remu. Njezin uspon prema samom seniorskom vrhu nakratko je zaustavljen pred Europsko prvenstvo u Moskvi, kada je zbog administrativnih odluka i subjektivnih procjena vodstva reprezentacije izostavljena s popisa u zadnjem trenutku.

Prepoznatljivi sportski duh nikada je nije napustio. Svoju aktivnu igračku karijeru simbolično je završila u rodnom Ogulinu u sezoni 1981./82. godine, igrajući u Drugoj saveznoj ligi. Strast prema košarci nastavila je gajiti kroz veteranske nastupe na svjetskim prvenstvima, ali i kroz predani pedagoški rad s mladima. Kao voditeljica košarkaških sekcija pri zagrebačkim školama prenosi neprocjenjivo iskustvo i ljubav prema lopti na nove naraštaje, ostajući uzor sportašice koja je iz male sredine dosegnula europska postolja.

RATKO VUKOVIĆ

Pregalac hrvatske gimnastike i autoritet stručnog razvoja

Ratko Vuković (Karlovac, 1956.) istaknuti je gimnastički djelatnik, dugogodišnji trener i izbornik koji je gimnastici posvetio cijeli život, kao natjecatelj, trener, nacionalni izbornik i ključni predvodnik stručnog razvoja u zemlji.

Svoju sportsku putanju započeo je u rodnom Karlovcu da bi krajem šezdesetih godina u SDGR „Ivo Marinković" otkrio trajnu strast prema sportskoj gimnastici, u kojoj je kao natjecatelj ostvario zapažene rezultate i osvojio više odličja na prvenstvima Hrvatske.

Trenersku karijeru počeo je graditi rano, još kao vježbač, da bi dolaskom na studij u Zagreb 1975. nastavio rad u Pionirskoj školi gimnastike pod vodstvom prof. Ivana Čakleca. Od 1977. godine djeluje kao honorarni trener u GD Zagreb, današnjem Zagrebačkom tjelovježbenom

društvu Hrvatski sokol, dok stručno zvanje trenera sportske gimnastike stječe 1982. na Fakultetu za fizičku kulturu. Profesionalni angažman kao trener započinje 1985., a ubrzo postaje i glavni trener hrvatske reprezentacije, s kojom je devedesetih godina – nakon sudjelovanja u Domovinskom ratu kao hrvatski dragovoljac i jedan od osnivača sportske satnije Zbora narodne garde – vodio prve nastupe hrvatskih gimnastičara na europskoj i svjetskoj sceni, udarivši temelje kasnijim uspjesima nacionalne selekcije. Posebno vrijednim naslijeđem tog razdoblja smatra činjenicu da su brojni njegovi tadašnji vježbači kasnije izrasli u vrhunske trenere, međunarodne suce i sportske dužnosnike koji su hrvatsku gimnastiku popeli na svjetski i olimpijski vrh.

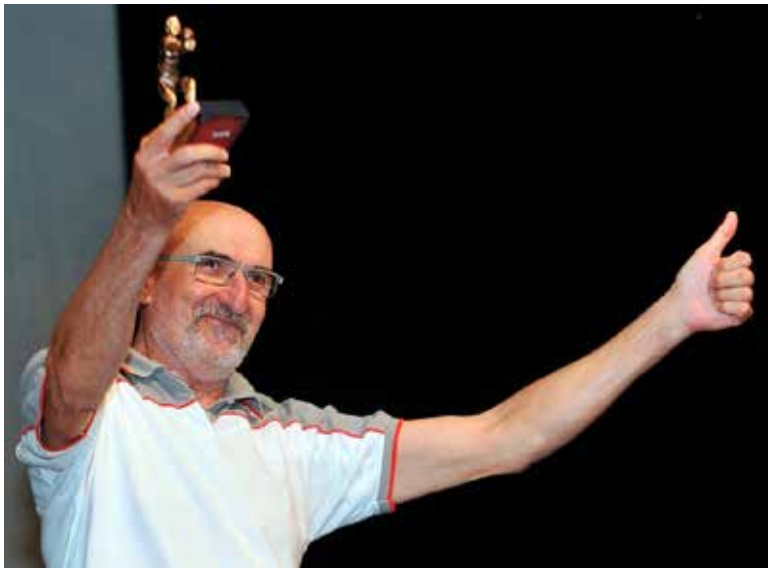
Nakon završetka profesionalnog rada u Zagrebu 1996. godine, petnaest godina – od 2000. do 2015. – djeluje kao profesionalni trener u GK Sokol Karlovac. U tom razdoblju Sokol pozicionira među pet najboljih klubova u Hrvatskoj, pokreće brojna natjecanja najviše državne razine, sudjeluje u radu gimnastičkog kampa u Selcu te značajno doprinosi revitalizaciji gimnastike u Ogulinu i Dugoj Resi, obnašajući pritom i dužnost tajnika Gimnastičkog saveza Karlovačke županije. U suradnji s HOO značajno doprinosi modeliranju i oblikovanju Olimpijskog festivala dječjih vrtića kojim se djeca od najranije dobi motiviraju i uključuju u sportske aktivnosti.

Na nacionalnoj razini obnašao je dužnost vrhovnog suca HGS-a, predsjednika tehničkog odbora za mušku sportsku gimnastiku i izbornika, a kao međunarodni sudac s osam licenciranih olimpijskih ciklusa sudio je na brojnim međunarodnim natjecanjima. Izravno je utjecao na edukaciju trenera i sudaca te na uvođenje temeljnih programa masovnosti, dok je u novijem razdoblju dao ključan doprinos kao koordinator značajnog projekta izrade digitalnog priručnika i edukacije u HGS-u. Na Kineziološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu magistrirao je 1999. godine i od tada djeluje kao vanjski suradnik, a osnivanjem HIK-a (Hrvatski institut za kineziologiju, 2015.g.) postaje i jedan od predavača. Pri osnivanju AAA (Alpe Adria Association), 2013. godine uključuje se kao koordinator za sport te u dva mandata nadzire, organizira i realizira brojne sportske projekte za države u južnom dijelu Europske unije.

Svoju bogatu profesionalnu trenersku karijeru zaključio je 2021. godine u svom matičnom ZTD-u Hrvatski sokol u Zagrebu.

JOVAN ZEC

Gospodin pod odbojkaškom mrežom

Jovan Zec – Haze (1949. – 2024.) - Karlovac je grad koji pamti svoje sportske veličine, ali rijetki su oni koji su, poput Jovana Zeca Hazeta, uspjeli spojiti autoritet trenera s toplinom istinskog prijatelja. Bio je oličenje karlovačkog sportskog duha.

Svoju odbojkašku priču gradio je prvo kao jedan od nositelja igre OK Turbina, a kasnije i neizostavan član prve postave OK Karlovac. Tijekom igračke karijere čak je šest puta proglašavan najboljim igračem na raznim turnirima, više je puta bio nominiran za najboljeg sportaša Karlovca te je jedan od najzaslužnijih što je ekipa OK Karlovca u istom izboru ponijela naslov najuspješnije momčadi.

Iz igračkih se dana prirodno preselio na klupu, potvrdivši se kao jedan od najomiljenijih trenera ženske odbojke u gradu.

Još krajem 70-ih godina u ulozi trenera vodio je mušku ekipu na Juniorskom prvenstvu Jugoslavije u Beogradu, a 1984. godine pripala mu je iznimna čast – bio je jedan od šest karlovačkih sportaša odabranih da kroz grad nose olimpijski plamen u povodu Zimskih olimpijskih igara u Sarajevu. Godine 1987. radio je kao odbojkaški sudac tijekom zagrebačke Univerzijade, a nedugo potom, 1988., preuzima žensku seniorsku ekipu OK Karlovca, s kojom 1993. godine osigurava ulazak u 2. Hrvatsku odbojkašku ligu. S ekipom je u nekoliko sezona dolazio nadomak kvalifikacija za 1. odbojkašku ligu, a na trenerskom je mjestu, uz kraće prekide, ostao sve do 2002. godine.

Do zadnjeg je dana ostao vjeran svojim „malama“, kako je od milja zvao svoje igračice, uvijek spreman ponoviti svoju čuvenu rečenicu: „Pa jesam ti rekao...“ – dokaz koliko je ovaj čovjek velikog srca značio svom Karlovcu i svom odbojkaškom klubu.

Za generaciju karlovačkih odbojkašica bio je sinonim za rad i red. Njegovi treninzi, ispunjeni „žabljim skokovima“ i kapljicama znoja, bili su škola upornosti i zajedništva. Bio je trener koji je poznavao rođendan svake igračice, koji je razumio njihove mladenačke dileme i koji je svojom „brutalnom iskrenošću“ usmjeravao nesigurne djevojčice prema samosvjesnim ženama.

Bio je gospodin staroga kova – smiren u rješavanju problema, diplomatski nastrojen, ali beskompromisan kada je u pitanju ljubav prema sportu. Dobitnik je brojnih priznanja, među kojima se posebno ističe nagrada za životno djelo uručena mu 2017. godine na Svečanoj akademiji u povodu proslave 50 godina djelovanja OK Karlovca.

Njegov odlazak 2024. godine ostavio je prazninu na tribinama i terenima, ali je iza sebe ostavio neizbrisiv trag u srcima stotina odbojkašica i odbojkaša koji su pod njegovim vodstvom učili ne samo o odbojci, već i o životu.

MARIJANA ŽAJA

Dubovačka kraljica zlatnog doba ženskog rukometa

Marijana Žaja (Karlovac, 1958.) ime je koje se u Karlovcu izgovara s posebnim poštovanjem, jer ona na najljepši način utjelovljuje zlatno doba ženskog rukometa u gradu na četiri rijeke. Kada bi lopta došla u njezine ruke, vrijeme u dvorani na trenutak bi stalo, a protivničke obrane postajale bi tek nijemi promatrači njezine nevjerojatne lakoće postizanja pogodaka.

Odrasla na Dubovcu, svoj je rukometni put započela u dresu Rukometnog kluba Dubovac, koji je tada bio pravi i nepresušni rasadnik talenata. Vrlo brzo postalo je jasno da se radi o izvanserijskoj igračici – njezina brzina, iznimna tehnička potkovanost i nepogrešiv šut učinili su je jednom od najopasnijih vanjskih igračica lige. Bila je istinsko srce i duša ekipe, predvodnica koja je svojom energijom podizala suigračice, a Karlovac pretvorila u neosvojivu tvrđavu za mnoge ugledne prvoligaške sastave.

Njezin raskošan talent nije mogao proći nezapaženo na nacionalnoj razini. Standardna prvoligaška igračica postala je nastupajući i za koprivničku Podravku, i to u vrijeme kada je konkurencija bila nemilosrdna, a ženski rukomet na ovim prostorima u samom svjetskom vrhu. Kruna njezine domaće efikasnosti stigla je u sezoni 1986./1987. kada je ponijela laskavu titulu najboljeg strijelca Druge savezne lige. Iako su u to vrijeme pozivi stizali iz brojnih renomiranih klubova, njezina privrženost Karlovcu i Dubovcu ostala je ključni dio njezinog sportskog identiteta, a njezine sjajne utakmice bile su najljepša pozivnica zbog koje su se tribine redovito punile do posljednjeg mjesta.

Kao višestruka dobitnica priznanja za najbolju sportašicu Karlovca ostaje trajno upisana u lokalnu povijest kao sinonim za rukometnu eleganciju. Njezini golovi nisu bili samo puki brojevi na semaforu, već dokaz da se na dubovačkom asfaltu i u dvoranama rađaju vrhunske sportske klase. Danas je ona ideal i mjerna jedinica za sve mlade karlovačke rukometašice koje sanjaju o velikim utakmicama, te vječni podsjetnik na vrijeme kada je Karlovac imao svoju autentičnu kraljicu strijelaca.

SCANDINAVIUM
Husqvarna
Husqvarna
Tartan
3M
OK OK

III
Pod vlastitom zastavom

Suvremeni sport i neovisnost

Posljednje desetljeće dvadesetog stoljeća donijelo je povijesne i korjenite promjene koje su iz temelja preoblikovale društvenu, političku, pa tako i sportsku stvarnost naše domovine. Stvaranjem neovisne i samostalne Republike Hrvatske, lokalni sportaši i klubovi dobili su ono o čemu su generacije prije njih mogle samo sanjati – priliku da s ponosom nastupaju pod vlastitom zastavom i himnom, predstavljajući svoj narod i svoju domovinu na najvećim svjetskim pozornicama.

Taj veličanstveni povijesni trenutak bio je stavljen pred najtežu moguću kušnju jer su prve godine neovisnosti protekle u sjeni Domovinskog rata. U vremenima kada su sportske dvorane i stadioni nerijetko bili na prvoj crti obrane ili izloženi izravnim razaranjima, sport u našem kraju nije utihnuo. Postao je autentični simbol otpora, prkosa i nepokolebljive životne snage, a sportaši su, zamijenivši teren obrambenim položajima ili pak trenirajući pod zvucima sirene za opću opasnost, pokazali nevjerojatno domoljublje i hrabrost.

Nakon teških ratnih iskušenja uslijedilo je dugo žuđeno razdoblje obnove, stabilizacije i postupne modernizacije. Suvremeno doba donijelo je nove sportske discipline, reformske zakonske okvire i visoke zahtjeve modernog profesionalizma. Tradicionalni sportovi koji su desetljećima činili naš lokalni sportski identitet morali su se prilagoditi novim tržišnim i globalnim okolnostima, dok su istovremeno nastajali novi, moderni kolektivi koji su brzo osvojili simpatije publike i donijeli svježu energiju u našu veliku sportsku obitelj. Ono što je ostalo potpuno nepromijenjeno kroz sva ta izazovna desetljeća jest nepresušni talent i prepoznatljiv pobjednički mentalitet naših ljudi. Iz naših su sredina u ovom razdoblju stasali osvajači olimpijskih medalja, svjetski i europski prvaci u raznim kategorijama te globalne sportske zvijezde koje, unatoč tome što danas nastupaju na najglamuroznijim svjetskim borilištima, nikada nisu zaboravile odakle su potekle i s ponosom ističu svoje karlovačke i županijske korijene.

Velikani koji zatvaraju ovu monografiju istinski su heroji modernog doba. Među njima su neumorni sportski radnici koji su u teškim tranzicijskim vremenima uspjeli održati klubove u životu, stručnjaci koji su prigrlili moderne metode rada te sportaši koji su svojim fantastičnim uspjesima u samostalnoj državi ispisali najsvježije, ali i zlatne stranice naše povijesti. Njihove biografije nisu samo svjedočanstvo o vrhunskim rezultatima, već i jasan putokaz novim generacijama da se uz trud, odricanje i čisto srce s naših rijeka može dotaknuti sam svjetski vrh.

Ovo poglavlje slavi njihovu snagu, modernu viziju i ponos koji su donijeli svom narodu.

LEO ANDRIĆ

Od karlovačkih početaka do zvijezda europske i azijske odbojke

Leo Andrić (Karlovac, 1994.) jedan je od najuspješnijih hrvatskih odbojkaša posljednjih godina i dugogodišnji reprezentativac koji je svojim bogatim međunarodnim iskustvom i sjajnim igrama na klupskoj i reprezentativnoj razini pokazao kako se predanost i vrhunski talent spajaju u izniman sportski uspjeh.

Sinonim je za odbojkašku izvrsnost i prepoznatljivost karlovačke škole odbojke na europskim i svjetskim parketima. Iza njega je impresivna igračka karijera koja ga je od odbojkaških početaka u rodnom gradu odvela na parkete diljem Europe i Azije, čineći ga jednim od najistaknutijih sportskih ambasadora sporta koje je Karlovac dao u posljednja dva desetljeća.

Igračku karijeru započeo je 2009. godine u OK Karlovac, nastupajući na dvojnoj licenci i za drugu momčad, OK Četiri rijeke. Njegov rani talent ubrzo ga lansira izvan lokalnih okvira te prihvaća poziv kluba Mladost Ribola Kaštela. Nakon nastupa za kaštelanski klub započinje njegova bogata inozemna odiseja tijekom koje je nosio dresove grčkog Ethnikos Alexandroupolisa, švicarskog Pallavolo Lugana, talijanske Sir Safety Conad Perugie – s kojom osvaja povijesnu „tripletu“ (prvenstvo, kup i superkup) uz treće mjesto u europskoj Ligi prvaka – te poljskog Effektor Kielcea, francuske Nice, kineskog Guangdonga, turskog Afyon Belediye Yuntasa, južnokorejske Ansan OK Rush&cash Financial Group, ruskog ASK-a iz Nižnjeg Novgoroda, talijanskog Cunea i ponovno u Južnoj Koreji u klubu Seoul Woori Card Woori Won.

Nakon godina dokazivanja u nekim od najvećih svjetskih liga vraća se u Hrvatsku, gdje provodi dvije iznimno uspješne sezone u osječkoj Mursi. S osječkim klubom ispisuje povijest osvajanjem prvog naslova državnog prvaka i nacionalnog kupa u istoj sezoni, dok sljedeće godine predvodi momčad do povijesnog, prvog naslova MEVZA lige u povijesti hrvatske muške odbojke, na kojemu zasluženo odnosi i naslov najkorisnijeg igrača (MVP) turnira. Nedavno je ponovno prihvatio poziv višestrukog državnog prvaka i pristupio zagrebačkoj Mladosti, gdje ga posebno privlači prilika za nastup u elitnim europskim natjecanjima, ali i suradnja s reprezentativnim suigračima.

Trag je ostavio u dresu nacionalne vrste. S reprezentacijom osvaja Srebrnu europsku ligu 2018. godine, kada je proglašen i za MVP-ja turnira, dok je na Europskom prvenstvu 2021. godine bio najbolji server cijelog natjecanja.

Za Karlovčanina koji je prve značajne odbojkaške korake napravio upravo u matičnom klubu, ovo je još jedno veliko poglavlje bogate karijere tijekom koje je ostao jedan od najvažnijih oslonaca hrvatske nacionalne reprezentacije.

ANDREA BAKULA

Od „Pamučne“ do europskog vrha i olimpijskih arena

Andrea Bakula (Zagreb, 1981.) vrhunska je stolnotenisačica koja se može pohvaliti nastupom na najvećoj svjetskoj sportskoj smotri, a to je pod hrvatskim zastavom učinila čak dva puta. Njezin sportski put, koji je sudbinski i duboko vezan uz Stolnoteniski klub Pamučna industrija Duga Resa, inspirativna je priča o raskošnom talentu koji je iz male, ali radom velike sredine stigao do dalekog Sydneyja i Pekinga, ostavljajući neizbrisiv trag u povijesti hrvatskog stolnog tenisa.

U stolnoteniski svijet ušla je u Velikoj Gorici, natjecateljski talent potom je brusila u zagrebačkom Marathonu prije nego što je postala ključni dio zlatne ere dugoreškog stolnog tenisa. Upravo je u toj sredini na obali Mrežnice, koja je desetljećima funkcionirala kao čuveni i nepresušni inkubator vrhunskih stolnotenisača, doživjela svoj puni igrački procvat. Pod okriljem dugoreške Pamučne industrije, trenirajući u iznimno snažnoj konkurenciji, izbrusila je tehniku, mentalnu čvrstoću i pobjednički duh koji su je lansirali u sam vrh nacionalne selekcije. Kao istaknuta članica ženske ekipe koja se natjecala u najvišim rangovima i ostavila trag u Europi, postala je istinski simbol uspjeha i dokaz da se vrhunski, svjetski rezultati mogu mukotrpno kovati i izvan velikih metropola.

Već kao petnaestogodišnja djevojčica, 1996. godine na Svjetskom prvenstvu u Manchesteru, postala je stalna članica seniorske reprezentacije Hrvatske, za koju je s ponosom nastupila punih petnaest godina. U tom je zlatnom razdoblju osvojila pet seniorskih odličja na europskim prvenstvima, među kojima se posebno ističu srebrne medalje u ekipnom natjecanju iz Courmayeure u Italiji 2003. te Aarhusa u Danskoj 2005. godine. Njezin klupski uspjeh u inozemstvu ravan je onom reprezentativnom.

Nastupajući u elitnoj njemačkoj Bundesligi s renomiranim klubovima Kroppach i Langweid, osvojila je tri naslova prvakinje Njemačke te čak tri titule klupske prvakinje Europe, odnosno prestižne Lige prvaka, što je svrstava među najtrofejnije hrvatske sportašice uopće. Uz dva veličanstvena nastupa na Olimpijskim igrama, u Sidneyju 2000. i Pekingu 2008. godine, Andrea je uspješno sudjelovala na Mediteranskim igrama u Almeriji i Pescari te je u mlađim uzrastima redovito osvajala medalje na kadetskim i juniorskim prvenstvima Europe.

Osim što je višestruka državna prvakinja u doslovno svim dobnim kategorijama, njezina je sportska i ljudska izvrsnost potvrđena brojnim visokim priznanjima, poput Zlatne medalje Grada Zagreba.

Svoju svestranost dokazala je i izvan sportskih borilišta – diplomirala je na Višoj trenerskoj školi te stručno govori tri strana jezika. Po završetku aktivne igračke karijere ostala je trajno posvećena stolnom tenisu kroz trenerski rad i mentorski angažman, prenoseći svoje neprocjenjivo međunarodno iskustvo na nove generacije mladih igračica.

U sportskim i olimpijskim krugovima Andrea Bakula ostaje zapamćena kao vr-

hunska, besprijekorna profesionalka koja je, unatoč globalnim rezultatima i velikim klupskim trofejima, zadržala plemenitu skromnost i jednostavnost istinske olimpijke.

BRUNO BELČIĆ

Debitirao na velikoj sceni

Bruno Belčić (Karlovac, 2000.) ispisao je novu stranicu karlovačke i hrvatske atletike, potvrdivši se kao vrhunski trkač u jednoj od najzahtjevnijih disciplina – na 3000 metara sa zaprekama, popularnom *steeplechaseu*. Godina 2026. donijela mu je krunu dosadašnjeg rada: osvojio je naslov prvaka Balkana na prvenstvu održanom u grčkom Volosu te ostvario povijesni nastup na Europskom prvenstvu u Birminghamu.

Kroz iznimno zahtjevan sustav renkinga izborio je plasman na najveću kontinentalnu scenu, čime je postao prvi karlovački atletičar na 3000 metara sa zaprekama na velikom natjecanju još od nastupa Nedeljka Višnjića na Europskom prvenstvu u Splitu 1990. godine.

Sportaš je Hrvatske 3. kategorije, a njegov bogati sportski put ispunjen je brojnim naslovima državnog prvaka i postolja u mlađeseniorskoj i seniorskoj konkurenciji od 2016. godine nadalje, uz zapažen nastup na Juniorskom prvenstvu Europe 2019. godine. Posebno se ističu njegovi osobni rekordi, među kojima prednjače rezultati na 3000 metara sa zaprekama (8:50.56) te na 1500 metara (3:53.96 na otvorenom, odnosno 3:51.56 u dvorani).

Odvažan, uporan i predan, Bruno Belčić nastavlja pomicati granice karlovačke atletike s pogledom prema novim europskim i svjetskim izazovima.

SAŠA BELČIĆ

Trener i otac koji je atletiku pretvorio u obiteljsko ime

Saša Belčić (Karlovac, 1968.) od sudbonosnog susreta u dizalu s prvim trenerom do trčanja rame uz rame sa svjetskim legendama poput Gebreselassieja, Saša Belčić (Ljubojević) je svoj život posvetio atletskim stazama, gradeći na njima ne samo vrhunske osobne rekorde, već i najuspješniju sportsku obitelj modernog Karlovca.

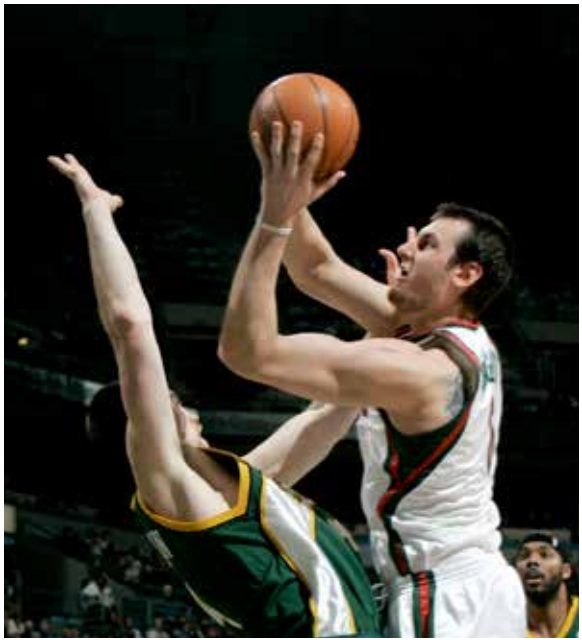
Započeo je svoj sportski put 1979. godine, a natjecateljsku karijeru gradio je kroz AK Željezničar (1982. – 1989.) te zagrebačku AAK Mladost (od 1990.). Kao atletičar sitnije građe, ali nevjerojatne izdržljivosti i fokusa, postao je jedan od najistaknutijih srednjoprugaša svoje generacije. U razdoblju od 1982. do 1991. godine, nanizao je nastupe za juniorsku reprezentaciju, jedan za mlađe seniore te četiri za seniorsku reprezentaciju Jugoslavije. Njegova dominacija potvrđena je petom titulom prvaka Jugoslavije u mlađim kategorijama, dok su njegovi osobni rekordi – poput 3:44,46 na 1500 metara ili 8:44,79 na 3000 metara sa zaprekama – i danas ogledalo vrhunske atletske klase. Posebno mjesto u njegovoj karijeri zauzima nastup na Svjetskom prvenstvu u Budimpešti 1994. godine, gdje je trčao protiv legendarnog Hailea Gebreselassieja i ostvario rezultat koji je desetljećima bio mjerilo minimalnog zaostatka jednog hrvatskog trkača za svjetskom elitom.

Nakon aktivne karijere, ovaj profesor tjelesnog odgoja posvetio se pozivu profesionalnog atletskog trenera u AK Karlovac (nekadašnji Željezničar). Svoje znanje i pobjednički mentalitet prenio je na novu generaciju, a ponajviše na vlastitu obitelj. Uz suprugu Alenku, također bivšu atletičarku, odgojio je trojicu sinova – Bruna, Matka i Andreja – koji nastavljaju put koji je započeo njihov otac, čineći prezime Belčić sinonimom za suvremenu karlovačku atletiku.

ANDREW BOGUT

NBA prsten s karlovačkim korijenima

Andrew Bogut (Melbourne, 1984.) dok su Mikan, Havlicek i McHale povijesna imena američke košarke, za mlađe ljubitelje sporta najpoznatiji igrač hrvatskog podrijetla u NBA ligi svakako je Andrew

Bogut. Njegov put od Melbournea do krova svijeta s Golden State Warriorsima priča je o vrhunskom talentu, tvrdoglavosti i neraskidivoj vezi s karlovačkim krajem iz kojeg su potekli njegovi korijeni. Rođen je u obitelji hrvatskih iseljenika; njegova majka Ankica rodom je iz Šišljavića, mjesta u neposrednoj blizini Karlovca, dok je otac Mišo iz Osijeka.

Iako rođen tisućama kilometara daleko, odgojen je u snažnom hrvatskom duhu – tečno govori jezik, a svoju privrženost djedovini simbolično je istaknuo tetovažama hrvatskog grba i kralja Tomislava. Zanimljivo je da je s nepunih 16 godina ozbiljno razmišljao o dolasku u zagrebačku Cibonu kako bi nastavio svoj košarkaški razvoj, no sudbina ga je ipak odvela na američko sveučilište Utah. Nakon dominantne sveučilišne karijere, 2005. godine ušao je u povijest kao prvi izbor NBA drafta, što je do danas ostao nedosegnut uspjehom za bilo kojeg drugog igrača s naših prostora. U svojoj prvoj profesionalnoj sezoni u Milwaukee Bucksima mentor mu je bio legendarni Toni Kukoč, kojeg je oduvijek istaknuo kao svog igračkog idola.

Vrhunac svoje petnaestogodišnje NBA karijere dogodio se 2015. godine, kada je kao neizostavni član startne petorke Golden State Warriorsa osvojio šampionski prsten, čime se upisao u red najboljih centara svoje generacije. Osim klupskih uspjeha, Bogut je vodio Australiju do juniorskog zlata, pobijedivši upravo Hrvatsku u polufinalu 2003. godine, nastupio je na čak tri olimpijade.

Unatoč globalnoj slavi, ostao je duboko povezan s domovinom, a 2024. godine primljen je u FIBA-inu Kuću slavnih, čime je i službeno potvrđen status ove svjetske sportske legende koja ponosno ističe karlovačko korijenje kao važan dio svog identiteta.

SVEN BOHNEC

Srebrni zaveslaj s amsterdamskih voda

Sven Bohnec (Karlovac, 1988.), ime koje u povijesti Veslačkog kluba Korana stoji uz sam vrh najznačajnijih ostvarenja. U sportu u kojem se snaga crpi iz rijeke i ritma zaveslaja, uspio je ono što generacijama karlovačkih veslača ostaje san – osvojiti svjetsko odličje. Njegov srebrni bljesak s amsterdamskih voda nije bio samo klupski rekord, već dokaz da su na Kupi, u srcu Hrvatske, kale sportaši spremni za najveće svjetske izazove.

U bogatoj riznici karlovačkog veslanja njegovo ime zauzima posebno mjesto kao jednog od najuspješnijih veslača Korane na velikim natjecanjima. Njegov sportski put doživio je vrhunac 2006. godine na Svjetskom juniorskom prvenstvu u Amsterdamu. Nastupio je u posadi četverca na pariće, jednoj od najzahtjevnijih veslačkih disciplina, koja je te godine postala simbolom hrvatske veslačke budućnosti. U toj posadi, uz Bohneca, veslali su Marin Mladinić (Mornar), Tomislav Holi (Mladost) te David Šain (Iktus) – veslač koji će kasnije, kao član legendarnog seniorskog četverca s braćom Sinković i Damirom Martinom, osvojiti olimpijsko srebro u Londonu 2012. godine. Upravo podatak da je Bohnec bio ravnopravan član posade koja je iznjedrila takve veličine, dovoljno govori o njegovoj kvaliteti i iznimnom talentu. U dramatičnom finalu A, karlovački je veslač sa svojim kolegama stigao do drugog mjesta i naslova svjetskog viceprvaka, što je do danas ostao najznačajniji rezultat u klupskoj povijesti VK Korana na svjetskim prvenstvima.

Svojim je uspjehom nastavio tradiciju karlovačkih veslača, ali ju je i podigao na stepenicu više. Njegova disciplina, tehnika i fizička moć učinili su ga prototipom vrhunskog veslača, a rezultat iz Amsterdama ostaje trajna inspiracija novim generacijama koje svakodnevno zavještavaju svoje snove na Kupi na Dubovcu.

U monografiji karlovačkih sportskih velikana, Sven Bohnec stoji kao svjetionik uspjeha, podsjećajući nas na godinu kada je Karlovac imao jedan od najbržih posada.

MILAN BROZINIĆ

Ogulinski „čarobnjak“ brzine i dubrovačka uzdanica

Milan Brozinić – Page (Ogulin, 1961.) poznatog po nadimku Paga, izgovara se s posebnim poštovanjem. Ovaj stasiti Ogulinac, bivši prvak i osvajač prestižne Zlatne kacige postao je tijekom posljednjih desetljeća neizostavan motor i stup najuspješnijeg hrvatskog kluba, Dubrovnik Racinga. Njegova radionica u Ogulinu pretvorena je u bazu u kojoj pod njegovim stručnim rukama nastaju pobjednički trkaći strojevi, čime je kao ključni tehnički i vozački akter ugradio svoj golem obol u čak 25 klupskih naslova prvaka Hrvatske na kružnim i brdskim stazama.

Automobilistička povijest posebno pamti događaj iz 1998. godine na Automotodromu Grobnik. Uoči ključne utrke, kada je motor na Suzukiju legendarnog Mara Franića iznenada otkazao, Paga je bez oklijevanja ustupio svoj natjecateljski Fiat 128 dubrovačkom asu. Franić je s Paginim automobilom osvojio naslov, a taj nesebičan čin postao je čvrst temelj suradnje i prijateljstva dugog više od dva desetljeća. Brozinić u svijetu oktana nije samo mehaničar i tehnički genijalac koji s preciznošću priprema Seat Leone i VW Golfove; on je istinski „Ličanin dubrovačkog kluba za sve“ – čovjek golemog srca koji, kad god zatreba, sjedi za volan i izlazi na stazu kako bi osigurao klupske bodove i čuvao kolegama leđa.

Vrhunska vozačka klasa koja ga je krasila ponovno je zabljesnula na kraju sezone 2022. godine na Grobniku. U iznimno napetoj borbi s prijateljem Franićem, drugog dana natjecanja Paga je prošao ciljem kao prvi, s prednošću od tek 0,309 sekundi. Taj trenutak, u kojem ga je suparnik dočekao uz iskreni zagrljaj dok je Grobnikom odjekivalo skandiranje „Paga, Paga!“, ostaje zapamćen kao jedan od najemotivnijih i najljepših prizora modernog hrvatskog sporta. Time je dokazao da se tajna pobjede nalazi i u znanju, skromnosti i lojalnosti.

Njegov pojedinačni sportski režim uistinu je impresivan. Još 1994. godine, kao član Auto kluba Zanatlija iz Zagreba, postao je prvak Hrvatske na kružnim utrkama u grupi H7. Uslijedila je njegova apsolutna rezultatska dominacija na brdskim stazama – 1998., 1999. i 2000. godine bio je uzastopni prvak Hrvatske u skupini H, što mu je donijelo priznanje i rijetku Zlatnu kacigu Hrvatskog auto i karting saveza (HAKS). Velike uspjehe bilježi i na međunarodnoj sceni; godine 2000. osvojio je naslov prvaka Hrvatske na kružnim utrkama u Srednjoeuropskoj zoni (CEZ), dok se 2007. godine ponovno penje na najviše postolje kao brdski prvak Hrvatske u skupini A.

Zbog svojih fantastičnih rezultata i promocije rodnoga kraja, tri je godine zaredom proglašen najboljim sportašem Ogulina (1998., 1999. i 2000. godine). Iako i dalje povremeno sjedne za upravljač i nastupi za AK Dubrovnik Racing, svoje neprocjenjivo, bogato životno i mehaničko iskustvo danas prenosi na mlađe generacije kao sportski direktor u AK Ogulin Racing, nastavljajući razvijati automobilizam u svom rodnom gradu.

MARINA CAPAN

Ambasadorica zdravlja i pokretač sportske rekreacije

Marina Capan (Karlovac, 1966.) uspjeh ne mjeri brojem osvojenih medalja, već brojem ljudi koje su pokrenuli s mjesta i naučili važnosti zdravog života. Personifikacija je moderne sportske rekreacije u Karlovcu. Od prvih atletskih koraka do statusa stručnjaka koji podučava sve generacije – od vrtićanaca do „Super baka“ – njezin je put obilježen neiscrpnom energijom i vizijom sporta kao univerzalnog prava dostupnog svima, bez obzira na dobra ili fizička ograničenja.

Nakon atletskih i košarkaških početaka, 1983. godine ulazi u svijet taekwondoa, no ubrzo pronalazi svoj pravi poziv u aerobic sekciji pod vodstvom Svetlane Gvozdić – Kane. Već 1985. godine započinje njezina plodna trenerska karijera koja 1998. godine kulminira osnivanjem vlastitog kluba ŠAK Dinamic. Profesionalno se usavršavala na Kineziološkom fakultetu u Zagrebu te na Hrvatskoj olimpijskoj akademiji, postavši jedna od vodećih stručnjakinja za fitness i sportsku rekreaciju u regiji. Njezin rad obuhvaća impresivan spektar disciplina, od *step* aerobike, funkcionalnih treninga i pilatesa do aero kick boksa, ali njezina najveća snaga leži u radu s osjetljivim skupinama – osobama s invaliditetom, slijepim i slabovidnim osobama te osobama starije životne dobi. Poseban pečat karlovačkom društvenom životu dala je projektom „Super bake", skupinom rekreativaca starije životne dobi koje su svojim nastupima, uključujući i onu u televizijskoj emisiji Supertalent, postale simbolom vitalnosti. Dugogodišnja suradnja sa Studentskim centrom, vođenjem rekreacije za studente Veleučilišta i humanitarni angažman u manifestacijama poput „Niko kao Nikol", pokazuju njezinu duboku integraciju u bilo koju zajednicu.

Kao predsjednica Karlovačkog saveza sportske rekreacije i koordinatorica za ravnopravnost spolova pri HOO-u, radi na institucionalnom jačanju rekreacije, organizirajući festivale i simpozije koji Karlovac čvrsto pozicioniraju kao grad sporta i zdravlja. Kroz četiri desetljeća rada, ostala je trajna inspiracija i dokaz da je najvažnija pobjeda ona koju izborimo za vlastito zdravlje.

ŽELJKO CAPAN

Multipraktik karlovačkog sporta i svjetski vladar šaranskog ribolova

Željko Capan (Karlovac, 1961.) rijedak je sportski fenomen koji se u svom bogatom životopisu može podjednako pohvaliti majstorskim zvanjem u borilačkim vještinama, preciznim okom strijelca i titulama svjetskog prvaka u ribolovu. Ovaj svestrani Karlovčanin proslavio je svoj rodni grad na borilištima i jezerima diljem svijeta, ostavljajući zapaženi trag u svakoj disciplini koju je prihvatio.

Svoju je sportsku aktivnost započeo još 1972. godine. Iako se u mladosti uspješno okušao u brojnim sportskim granama, od košarke pa sve do jedrenja, dva su glavna stupnja u potpunosti obilježila njegov rani razvoj: streljaštvo i taekwondo. Kao nositelj majstorskog crnog pojasa 5. DAN, Capan je tijekom osamdesetih i ranih devedesetih godina prošlog stoljeća bio jedan od nositelja ključnih kvaliteta i prepoznatljivih simbola Taekwondo kluba Karlovac. Višestruka odličja s prvenstava Jugoslavije i Hrvatske, naslov držav-

nog prvaka u teškoj kategoriji 1987. godine te srebro s prestižnog međunarodnog turnira u Istanbulu potvrdili su ga kao borca svjetskog kalibra. Njegov se doprinos matičnom klubu prirodno nastavio i u zahtjevnoj trenerskoj ulozi, kada je s klubom predvodio karlovačku mušku ekipu do povijesnog naslova ekipnog prvaka Europe na kupu u Italiji.

Potpuni, ali nevjerojatno uspješan zaokret u karijeri uslijedio je 2000. godine, kada se intenzivno i profesionalno posvetio sportskom ribolovu na šarane. U toj je specifičnoj disciplini postigao ono što polazi za rukom samo istinskim velikanima – dotaknuo je sam svjetski vrh osvojivši čak sedam medalja na svjetskim prvenstvima, od čega četiri najveća zlatna odličja. Već 2001. godine u Portugalu osvaja povijesnu zlatnu medalju na Svjetskom prvenstvu u ekipnoj, ali i u pojedinačnoj konkurenciji, što mu je iste godine donio i prestižni naslov najboljeg sportaša Karlovca. Zlatni rezultatski niz nastavio je već sljedeće godine na prvenstvu u Francuskoj. Kasnije je, zahvaljujući svom golemom znanju i autoritetu, u ulogama izbornika i trenera reprezentacije Hrvatske, a potom i Rusije, nastavio nizati svjetsko zlato i srebro, potvrđujući se kao ponajbolji strateg u povijesti modernog šaranskog ribolova.

Predani rad u funkciji predsjednika Kluba športskih ribolovaca Korana pretvorio je karlovačko jezero Šumbar u svjetski poznatu i elitnu europsku destinaciju, čime je izravno i trajno utjecao na razvoj ribolovnog turizma i promociju cijele Karlovačke županije.

Kao sportaš I. kategorije prema kategorizaciji HOO-a i dobitnik brojnih visokih priznanja za dugogodišnji rad u sportu, ostaje upisan u monografiju kao jedinstveni sportski polimat koji je, bio u tradicionalnom kimonu na tatamiju ili s ribolovnim štapom u ruci na obali, uvijek ciljao i pogađao samu završnicu svjetskog vrha.

MARKO CAR

Pouzdan vanjski igrač, trofejni igrač i košarkaški internacionalac

Marko Car (Karlovac, 1985.) hrvatski je profesionalni košarkaš koji pokriva pozicije beka šutera i razigravača. Svoj je sportski put započeo noseći dres domaćeg Šanca u kojem se istaknuo kao jedan od ponajboljih igrača A-2 lige Centar.

Dobre igre otvorile su mu vrata hrvatskih prvoligaša pa 2006. godine prelazi u KK Split. Nakon razdoblja među „Žutima“ i igranja za Osijek, njegov se košarkaški put širi na međunarodnu scenu. S uspjehom nosi dres ciparskoga kluba Etha Engomis, gdje se odmah nametnuo kao ključni igrač momčadi koju je podigao u gornji dom prvenstvene ljestvice.

U veljači 2008. prelazi u redove KK Zadar pod vodstvom trenera Zmaga Sagadina. Izuzetnim radom, požrtvovnošću u obrani i važnim napadačkim učinkom ubrzo je dokazao svoju vrijednost te je postao jedan od najboljih igrača zadarske momčadi. Sa Zadrom je u kolovozu 2009. produžio vjernost na još dvije godine, potvrdivši status stožernog igrača s kojim je osvojio naslov viceprvaka Hrvatske u sezoni 2009./2010., blistajući u ključnim dvobojima domaćeg prvenstva i regionalne lige. U tom je razdoblju ponio i epitet dvostrukog MVP-a *All-Star* utakmice Hrvatske lige, dugi niz godina držao je status rekordera po broju postignutih poena na utakmicama domaće lige s nevjerojatnih 49 koševa, a bio je i dvostruki drugi strijelac NLB lige te drugoplasirani u izboru za MVP-a.

Bogatu klupsku karijeru nastavio je gradeći zapažene uspjehe u redovima zagrebačke Cedevite, s kojom osvaja naslov pobjednika Kupa Krešimira Ćosića 2012. i nacionalni Superkup. Nastupao je još i za KK Zagreb, grčki Kolossos te talijanski Napoli, dok je dugi niz godina s velikim uspjehom igrao u austrijskim klubovima Panthers Fürstenfeld i UBSC Graz, gdje se i u veteranskim danima isticao kao nositelj igre.

Svojim je igrama zaslužio i poziv u nacionalnu selekciju, okitivši se medaljom s hrvatskom reprezentacijom na Mediteranskim igrama u Pescari 2009., a bio je i sudionik predolimpijskoga turnira s reprezentacijom Hrvatske u Londonu 2012. godine.

Prošavši put od karlovačkih parketa do europskih terena, Marko Car ostao je prepoznatljiv po košarkaškoj inteligenciji i polivalentnosti na vanjskim pozicijama, upisavši se trajno u povijest modernog karlovačkog i hrvatskog klupskog sporta.

ZORAN CICVARA

Kovač svjetskih prvaka i ime u Kući slavnih

Zoran Cicvara (Trebinje, 1968.) prešao je upečatljiv i častan put od zapovjedne uloge u Domovinskom ratu pa sve do same pozicije u vrhu svjetske Kuće slavnih. Svoje je ime, kao i ime Karlovca, trajno i neizbrisivo upisao u povijest borilačkog sporta, stvarajući praktično od nule sportske događaje koji su iz temelja promijenili lice europskog i svjetskog kickboxinga. Svestrani je majstor triju srodnih borilačkih vještina – kickboxinga, karatea i taekwondoa – a tu je praktičnu izvrsnost i urođeni talent nadogradio i visoko stručnom spremom, završivši trogodišnji trenerski studij sa specijalnošću u boksu na Kineziološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu.

Njegova uloga daleko nadilazi borilačke strunjače i tatami. Tijekom Domovinskog rata, kao jedan od istaknutih zapovjednika, svoje je vrhunsko borilačko i taktičko znanje bezrezervno stavio u službu obrane domovine, provodeći specijalističku obuku pripadnika Specijalne jedinice policije „Grom“ Karlovac, s posebnim naglaskom na blisku borbu. Taj jedinstveni spoj vojničke discipline, domoljublja i stručnosti kasnije je pretočio u svoje životno djelo na sportskom planu – Europski kup Karlovac Open. Ova je grandiozna sportska priredba tijekom petnaest godina održavanja istinski proslavila Karlovac i Hrvatsku kao nezaobilaznu globalnu destinaciju. Zbog enormnog ra-

sta i privlačenja više od 3000 natjecatelja iz 40 država svijeta, turnir je s vremenom prerastao kapacitet karlovačke sportske dvorane te se uspješno preselio u velike arene u Zagrebu i Varaždinu, podignuvši ljestvicu organizacije na najvišu moguću razinu.

U administrativnom i stručnom radu obnašao je funkciju kao dopredsjednik i glavni tajnik Hrvatskog kickboxing saveza, a potom i kao cijenjeni član Stručnog stožera te izbornik hrvatske nacionalne reprezentacije. Kruna njegove dugogodišnje karijere i konačna potvrda golemog međunarodnog autoriteta uslijedile su u razdoblju od 2024. do 2025. godine, kada je postavljena na iznimno utjecajnu poziciju jednog od direktora u cjelokupnoj organizaciji „International Hall of Fame of Martial Arts“. U povijesti modernog sporta ostaje zapisan kao stručnjak, strateg i vizionar čija se ideja pretvorila u globalno središte borilačke izvrsnosti.

Za svoj višegodišnji rad i promociju Hrvatske u svijetu, 2021. godine nagrađen je Medaljom Grada Karlovca, dok je 2023. godine odlikovan visokim državnim priznanjem – Redom Hrvatskog pletera. Iste, 2023. godine, doživio je i jedno od najvećih mogućih priznanja u svijetu borilačkog sporta uopće: svečano je primljen u prestižnu Međunarodnu kuću slavnih borilačkih vještina (International Hall of Fame of Martial Arts). Tom mu je prigodnom nagradom osobno uručio legendarni svjetski K-1 i MMA prvak Alistair Overeem, s kojim je održao i iznimno posjećen zajednički seminar. Na svečanosti Kuće slavnih borilačkih sportova u Splitu 2026. godine, imenovan je i službenim veleposlanikom ove ugledne globalne organizacije.

LUKA CINDRIĆ

Svjetski talent koji je procvjetao u Karlovcu

Luka Cindrić (Ogulin, 1993.) utjelovljenje je modernog rukometnog virtuoza, igrač koji je na globalnoj sceni dokazao da u svijetu rukometnih divova inteligencija, brzina, eksplozivnost i srčanost vrijede daleko više od samih centimetara. Iako je prve sportske korake napravio u rodnom Ogulinu, Karlovac je bio onaj presudni, elitni poligon na kojem je Cindrićev izvrsni talent definitivno procvjetao i dobio sjaj, pretvorivši ga od perspektivnog završnog mladića u vođu koji će pokoriti Europu. Taj blistavi put vodio ga je od dvorane kraj Korane pa sve do kultne Barcelone i višekratnih naslova klupskog prvaka Starog kontinenta.

Svoju je rukometnu priču započeo u mlađim uzrastima Rukometnog kluba Ogulin, a preko nastupa za Senj put ga je prirodno doveo u HRK Karlovac, gdje je

od 2012. do 2014. godine proživio svoje ključno igračko i natjecateljsko sazrijevanje. Pod vodstvom karlovačke struke pokazao je nevjerojatnu sposobnost organizacije igre i munjevitog donošenja odluka u stresnim trenucima, što ga je s visinom od 182 centimetra činilo netipičnim, ali iznimno ubojitim i neuhvatljivim srednjim vanjskim igračima. Njegov nadimak „Cindra“ u Školskoj sportskoj dvorani brzo je postao sinonim za vrhunsku rukometnu inteligenciju, a karlovačka prvoligaška scena poslužila je kao nezaobilazna odskočna daska za jednu od najblistavijih i najtrofejnijih karijera u povijesti hrvatskog rukometa.

Nakon karlovačkog razdoblja, njegova karijera poprima svjetske razmjere, a put prema rukometnom Olimpu vodio je preko skopskih velikana Metalurga i Vardara – s kojim 2017. godine senzacionalno i prvi put osvaja naslov europskog prvaka – te preko poljskog Kielcea sve do legendarnog FC Barcelone. U dresu katalonskog diva potvrdio je status najboljeg playmakera svijeta, osvojivši uzastopne naslove EHF Lige prvaka i pregršt domaćih trofeja. Svoju igračku dominaciju i glad za pobjedama nastavio je u rumunjskom Dinamu iz Bukurešta, a potom i u mađarskom Veszprému, gdje i danas dirigira tempom na najvišoj razini europskog rukometa.

Kao dugogodišnji i nezamjenjivi motor hrvatske rukometne reprezentacije s preko 110 nastupa i više od 230 postignutih pogodaka, sudjelovao je u osvajanju povijesnog srebra na Europskom prvenstvu 2020. godine te brončanih odličja 2016. i 2026. godine. Njegova individualna postignuća okrunjena su uspješnim naslovom EHF igrača godine (2017.) te uvrštenjem u idealnu All-Star momčad Lige prvaka (2021.), dok su svjetski naslovi na IHF Super Globe-u i titula nacionalnog prvaka u čak pet različitih država samo potvrdili njegovu pobjedničku prirodu.

Unatoč globalnoj slavi i statusu sportske zvijezde, Cindrićev uspjeh ostaje neraskidivo vezan uz rodni Ogulin i Karlovac u kojem je njegova rukometna genijalnost dobila prave temelje prije nego što je osvojio svijet.

VLADO CINDRIĆ

Maestro mirne ruke i nepogrešivog oka

Vlado Cindrić (Slunj, 1967.), istinska je mjerna jedinica za izvrsnost u svojoj disciplini i pripada onoj rijetkoj, odabranoj skupini sportaša koji su redefinirali pojam dominacije. Kao jedan od najuspješnijih i najodlikovanijih strijelaca u povijesti, ne samo Karlovca već i cijele Hrvatske, s pištoljem u ruci ispisao je stranice sportske povijesti koje graniče s nevjerojatnim, pretvarajući streljačku liniju u pozornicu svoje dugogodišnje, suverene vladavine pod streljačkim nebom.

Zanimljivo je da se aktivno sportom počeo baviti 1992. godine i to isprva u taekwondoa, no iste se sudbonosne godine uključuje u Streljački klub Policajac Karlovac, gdje će započeti njegov streljački uspon. Njegov je sportski put obilježen brojkama koje izazivaju duboko poštovanje i divljenje svih sportskih stručnjaka; čak se 36 puta penjao na najviše postolje kao

pojedinačni prvak države u raznim zahtjevnim disciplinama – od zračnog i malokalibarskog pa sve do velikokalibarskog pištolja i revolvera. Njegova natjecateljska nadmoć posebno je dolazila do izražaja u disciplini malokalibarskog pištolja serijske proizvodnje (popularni Drulov), gdje je godinama bio potpuno nedodirljiv za konkurenciju, nerijetko pritom postavljajući nove nacionalne rekorde. S preko 80 službenih nastupa za reprezentaciju Hrvatske na svjetskim i europskim prvenstvima te svjetskim kupovima, postao je istinski sinonim za pouzdanost i vrhunsku međunarodnu klasu.

Uz taj pojedinačni sjaj, bio je i ostao oslonac Streljačkog kluba Policajac, vodeći svoju momčad do nevjerojatnih 41 naslova prvaka države. Njegova dugogodišnja prisutnost i posvećenost osigurale su da Karlovac desetljećima ostane ponajvećim i najutjecajnijim streljačkim centrom u cijeloj zemlji. On u kolektivnoj sportskoj svijesti nije samo „najbolji pištoljaš Hrvatske“, kako su ga s punim pravom i divljenjem često nazivali domaći mediji; on je nadasve vrhunski uzor ustrajnosti, fokusa i sportske dugovječnosti. Poslovična mirna ruka i fascinantna sposobnost zadržavanja apsolutne koncentracije u najtežim, najstresnijim trenucima meča učinili su ga živućom legendom koja i danas, nakon desetljeća mukotrpnih natjecanja, s jednakim žarom i dječačkom strasti izlazi na svako borilište.

Golem značaj za lokalnu zajednicu i sportsku povijest regije službeno je potvrđen rekordnim brojem najviših priznanja. Više od deset puta proglašen je najboljim sportašem Karlovca i Karlovačke županije, kako u tradicionalnim anketama sportskih novinara, tako i u službenim izborima krovnih sportskih zajednica, a dobitnik je i prestižne Plakete Grada Karlovca 2011. godine. U monografiji karlovačkih sportskih velikana, ime Vlade Cindrića stoji kao trajni i neugasivi simbol apsolutne posvećenosti, rada i nepobjedivosti.

BORISLAV CVETKOVIĆ

„Lane s Korane“ i najbolji strijelac Europe

Borislav Cvetković (Karlovac, 1962.) u povijesti je regionalnog i europskog nogometa ostao zapamćen kao jedan od najubojitijih, najhitrijih i najatraktivnijih krilnih napadača. Svojim prepoznatljivim laganim korakom, po kojemu je dobio i kultni obiteljski nadimak, te nevjerojatnim urođenim osjećajem za pogodak, prošao je trnovit, ali blistav put od skromnih karlovačkih igrališta do samog vrha klupskog i reprezentativnog nogometa Starog kontinenta. Svojom iznimnom brzinom, promjenom smjera i neumoljivošću u završnici postao je istinski strah i trepet protivničkih obrana, ostavljajući neizbrisiv trag u dresovima velikana u Zagrebu i Beogradu, a potom i na zahtjevnim travnjacima u Italiji.

Kao i njegov jednako poznat, prerano preminuli stariji brat Zvezdan, svoju je igračku karijeru započeo u čuvenoj i plodnoj nogometnoj školi trenera Branka Čavlovića – Čavleka u Karlovcu, da bi kao talent već 1977. godine prešao u omladinski pogon zagrebačkog Dinama. Za prvu momčad „Modrih“ službeno je nastupao od 1980. do 1986. godine, upisavši u tom razdoblju impresivne 304 utakmice i postigavši čak 126 pogodaka u svim natjecanjima. Bio je neizostavan, udarni dio legendarne i trofejne generacije koja je pod

vodstvom Miroslava Ćire Blaževića 1982. godine osvojila povijesno prvenstvo Jugoslavije nakon 24 godine čekanja, a samo godinu dana kasnije i Kup.

Svoju karijeru potom nastavlja u beogradskoj Crvenoj zvezdi (1986. – 1988.) gdje doživljava sam vrhunac klupske moći u Europi. Godine 1987. Borislav Cvetković postao je najbolji strijelac Kupa europskih prvaka sa sedam postignutih pogodaka, ostavivši iza sebe u tom elitnom poretku takve globalne veličine poput Fernanda Gomesa iz Porta ili Michaela Laudrupa iz Juventusa. Nakon beogradske epizode, uspješno je gradio inozemnu karijeru u Italiji igrajući za Ascoli, Maceratese i Casertanu, prije nego što je 1995. godine zaključio aktivno igranje.

Sportski put trajno je obilježen sudjelovanjem na EP-u 1984. godine u Francuskoj, no status nogometnog „besmrtnika“ osvojio mu je osvajanje brončane reprezentativne medalje na Olimpijskim igrama u Los Angelesu iste godine. Na tom je globalnom turniru bio jedan od najzapaženijih igrača uopće jer je s pet postignutih golova, u tandemu s klupskim suigračem Stjepanom Deverićem, podijelio prestižnu titulu najboljeg strijelca Olimpijskih igara. Za A reprezentaciju bivše države nastupio je 11 puta, debitirajući 1983. godine protiv Rumunjske, dok se od reprezentativnog dresa oprostio 1989. godine u velikoj pobjedi protiv Francuske.

Legendarni radijski reporter Ivo Tomić, poznat po svojim slikovitim rimama, podario mu je bezvremenski nadimak „Lane s Korane“, koji ga je vjerno pratio kroz cijelu karijeru. Cvetković se na terenu doslovce igrao nogometa – jednako opasan i nevidljiv na oba krila, koristio je obje noge s fascinantnom lakoćom, a njegovi siloviti prodori, lucidni driblinzi i kirurški precizni centaršutevi ostali su nerješiva zagonetka za druge braniče.

Ovaj karlovački strijelac, brončani olimpijac iz Los Angelesa 1984. te najbolji golgeter Kupa prvaka, zauzima mjesto među najučinkovitijim i najtalentiranijim napadačima koje je ova sredina ikada podarila sportu.

MARIJETA ĆELIĆ

Svjetska prvakinja i ponos Hrvatske

Marijeta Željković – Ćelić (Karlovac, 1976.) bila je „zlatna djevojka“ hrvatskog taekwondoa u godinama kada je ovaj borilački sport krupnim koracima postajao naš veliki nacionalni ponos. S osvojenim povijesnim europskim i svjetskim zlatima te apsolutnom rezultatskom dominacijom

na najvećim svjetskim Open turnirima, Marijeta je svoj rodni Karlovac trajno upisala na globalnu kartu borilačke izvrsnosti. Ipak, njezina najveća i najemotivnija pobjeda nije izvojevana protiv suparnice na tatamiju, već u dvoranama za rehabilitaciju, gdje je nakon dugotrajne i mukotrpne borbe protiv teških ozljeda pokazala neslomljiv, istinski šampionski karakter koji je u finalu doveo do titule najuspješnije sportašice Republike Hrvatske.

U svojoj iznimno bogatoj i trofejnoj natjecateljskoj karijeri ostvarila je ono što

polazi za rukom samo rijetkim, izvanserijskim sportašicama – u riznici je pospremila kompletan set europskih odličja (zlato, srebro i broncu) te dvije velike svjetske medalje, zlatnog i brončanog sjaja. Njezina svjetska klasa i nadmoć redovito su potvrđivane pobjede na najprestižnijim i najmasovnijim globalnim turnirima u to doba, uključujući elitni US Open, German Open, Belgian Open, Austria Open i Dutch Open, gdje je dominirala u iznimno jakoj i zahtjevnoj međunarodnoj konkurenciji.

Kao šesterostruka uzastopna prvakinja države, doživjela je krunu karijere 1994. godine kada je, u službenom izboru Hrvatskog olimpijskog odbora, proglašena najuspješnijom sportašicom Hrvatske, što je najveće moguće priznanje koje jedan sportaš može primiti u domovini.

Njezine vitrine i životopis ispunjeni su i svjetskim srebrom s Vojnih igara te izuzetnim uvrštenjem u američku Kuću slavnih borilačkih vještina, s ponosom ističe kako su joj osobno najdraža i najemotivnija priznanja upravo ona koja dolaze iz njezina rodnoga grada. Čak je sedam puta birana za najbolju sportašicu Karlovca, čime je postala istinski i vječni ambasador grada na četiri rijeke. Njezin čudesni povratak na borilišta nakon teške i naizgled nepremostive ozljede koljena, koja je uključila čak tri operativna zahvata i godinu i pol dana izbivanja, ostaje njezin najveći osobni trijumf koji zorno svjedoči o volji koja je bila daleko jača od svih crnih medicinskih prognoza.

Kao nositeljica visokog majstorskog zvanja crni pojas 6. DAN i profesionalna glavna tajnica KŠZ, svoje neprocjenjivo sportsko znanje, autoritet i nepresušnu energiju svakodnevno uključuje u razvoj, logistiku i napredak sporta u gradu koji joj je pružio prve prilike. Ostaje trajni uzor svakom djetetu koje po prvi put u dvorani oblači kimono ili dres, sanjajući o tome da kroz odricanje i sport proputuje cijeli svijet i proslavi svoje ime i svoj grad.

ŽELJKO DRAKŠIĆ

Od dugoreškog Poleta do vrha FIBA-e

Željko Drakšić (1961. – 2016.) bio je dobri duh hrvatske košarke, čovjek koji je s geodetskom preciznošću i neiscrpnim mirom vodio nacionalni savez kroz brojne izazove. Od igračkih dana u dugoreškom Poletu i karlovačkom Željezničaru, preko sudačkih poziva, pa sve do mjesta glavnog tajnika Hrvatskog košarkaškog saveza, košarku je živio svakim atomom svoga bića.

Njegov prerani odlazak ostavio je veliku prazninu u sportu kojem je dao institucionalnu stabilnost, ljudsku toplinu i međunarodni ugled.

Rođen je u Dugoj Resi, a košarkašku loptu prvi je put uzeo u ruke u gradskom Košarkaškom klubu Polet. Svoj talent i sportski duh potom je preselio na karlovački teren, nastupajući za Željezničar od 1984. do 1988. godine. Iako je po struci bio inženjer geodezije i uspješno vodio Ured za katastar u Karlovcu, košarka je bila njegova prava vokacija kojoj je ostao vjeran u svim njezinim oblicima – kao igrač, sudac državnog ranga, opunomoćenik i savezni kontrolor. Njegova administrativna karijera bila je prožeta dubokim razumijevanjem igre i pravičnosti. Kao tajnik Košarkaškog saveza Karlovačke županije postavio je čvrste temelje lokalne organizacije, što mu je bila izvrsna odskočna daska za najodgovorniju funkciju u državi.

Od 1999. godine sve do svoje prerane smrti obnašao je dužnost glavnog tajnika HKS-a, postavši sinonim za stabilnost organizacije u godinama velikih promjena. Njegov ugled brzo je prešao granice domovine. Znanje i autoritet prepoznala je i krovna europska košarkaška organizacija, pa je 2014. godine izabrana za člana

Odbora FIBA Europe i člana Komisije za natjecanja.

Košarkaški diplomat koji je rješavao najkompleksnije probleme s lakoćom, uvijek stavljajući interes košarke i njezinih aktera na prvo mjesto, ne zaboravljajući pritom nikada svoje korijene i prve korake na parketu dugoreške i karlovačke dvorane.

JOSIP DRMEŠ

Gospodar brzine i zlatne kacige

Josip Drmeš (Karlovac, 1961.) u svijetu motociklizma na vrhunskoj razini pokazao je da taj sport nije samo puka borba s protivnicima na stazi, već neprestano nadmetanje s vlastitim granicama i zakonima fizike. U tom svijetu čistog adrenali-

na, brzine i kirurške preciznosti, Drmeš se profilira kao jedan od najdominantnijih i najspektakularnijih vozača u povijesti hrvatskog moto-sporta, ostavljajući neizbrisiv i dubok trag na asfaltu legendarnih domaćih i europskih staza.

Impresivnu sportsku putanju započeo je 1987. godine u tadašnjoj klasi TTF 1, upravljajući snažnim Suzukijem GSXR. Godina 1988. bila je obilježena prisilnom pauzom zbog iznimno teškog pada na utrci u Banjoj Luci, na stazu se vratio još jači, gladniji i spremniji. Već 1989. godine osvaja peto, a 1990. godine izvrsno treće mjesto u ukupnom poretku u iznimno jakoj i zahtjevnoj konkurenciji tadašnje države, ostajući i dalje vjeran Suzukiju.

Prijelaz u devedesete godine donosi nove tehničke izazove i promjenu motocikla na Hondi RC 30. Godine 1991. bio je uvjerljivo vodeći vozač svoje kategorije, no povijesne okolnosti i raspad države prekinuli su natjecanje te ga onemogućili u službenom proglašenju trijumfa.

Uspostavom samostalne Hrvatske započinje razdoblje apsolutne i fascinantne dominacije u prestižnoj klasi Superbike. Godine 1992. osvaja naslov prvaka na Hondi, a potom od 1993. do 1996. godine ostvaruje nevjerojatan, povijesni niz od četiri uzastopna naslova državnog prvaka na moćnom Ducatiju. Upravo mu je taj briljantni pobjednički niz donio najveće i najprestižnije domaće oktansko priznanje – Zlatnu kacigu, dok je 1996. godine, uz novi naslov, zaključio i kao viceprvak u ukupnom poretku.

Njegova međunarodna karijera bila je jednako impresivna i cijenjena. Od 1993. do 1995. godine bio je trostruki uzastopni prvak kupa Alpe Adria te prvak u Open klasi, čime je dokazao svoju vozačku nadmoć u širem regionalnom kontekstu. Vrhunac međunarodnog dokazivanja bio je hrabri nastup na utrci Svjetskog prvenstva u Monzi 1993. godine, gdje se unatoč tehničkom kvaru na motociklu uspio plasirati na izvrsno 21. mjesto u elitnoj konkurenciji.

O tehničkoj savršenosti, idealnoj putanji i nevjerojatnoj hrabrosti najbolje govori podatak da punih trinaest godina nakon njegova službenog povlačenja iz sporta nitko od hrvatskih vozača nije uspio srušiti njegovo rekordno vrijeme na poznatoj stazi Grobnik (1:32:314). Tim rezultatom i svojom neponovljivom karijerom, ostao je trajni, zlatni simbol najslavnije ere hrvatskog motociklizma.

Hrvatski auto i moto športski savez (HAMŠS) potpuno ga je zasluženo proglasio najboljim motociklistom 1993. godine, a dvije godine kasnije isto visoko priznanje dobiva i od strane sportskih novinara Hrvatske.

SAŠA ĐURIĆ

Odbojkaški nomad u karlovačkom gnijezdu

Saša Đurić (Sisak, 1977.) sportaš čiji se igrački put protezao na relacijama gdje su se odbojkaške mreže zatekle od zagrebačke Save preko austrijskih Alpa pa sve do dalekog Irana. Svaki je poen i set osvajao snagom, znanjem i disciplinom vrhunskog profesionalca, da bi u konačnici svoje najvažnije obiteljsko utočište i mirnu luku pronašao upravo u gradu ispod starog dvorca Dubovca.

U svijet odbojke ušao je relativno kasno, u ratnim godinama 1993., no njegov je natjecateljski uspon bio uistinu meteorski. Njegov raskošni potencijal brzo je prepoznao odbojkaški stručnjak Ozren Straža, odvevši ga u zagrebačku Mladost gdje ubrzo postaje juniorski reprezentativac i sudionik najvećih europskih klupskih smotri. S Mladosti je ispisao zlatne stranice moderne klupske odbojke, nastupivši u čak dva velika finala elitne Lige prvaka (1997. godine u Beču i 1998. u Novom Sadu), a tijekom bogate karijere osvojio je i pet naslova državnog prvaka nastupajući s tri različita kluba. Njegov sportski put bio je put istinskog profesionalnog nomada: od Austrije (Klagenfurt i Aich Dob) i Slovenije (Nova Gorica), preko francuskog Epinala, pa sve do neobične, egzotične i iznimno izazovne sportske epizode u iranskom Yazd Volleyu. Nakon povratka u domovinu, od 2009. do 2011. godine s ponosom je nosio dres OK Karlovac, donoseći u grad na osam obala prvoligašku stabilnost, čvrstinu na mreži i neprocjenjivo međunarodno iskustvo.

Priča o Saši nije samo kronika o uspješnom odbojkašu; to je ujedno i priča o jednoj od najsportskijih obitelji u gradu. Njegova supruga Ines (rođena Pantić) bila je vrsna gimnastičarka karlovačkog GK Sokol i reprezentativka Hrvatske, koja je kasnije svoje sportske uspjehe nastavila nizati i u streljačkom sportu. Danas tu plemenitu karlovačku sportsku tradiciju uspješno i predano nastavljaju njihove kćeri, Lara i Nera, iznimno talentirane sportašice čije pravo vrijeme na veliku scenu tek dolazi.

Zapamćen je kao sportaš i profesionalac koji je, unatoč globalnoj i bogatoj inozemnoj karijeri, svjesno odabrao Karlovac za svoj trajni dom, ostajući mu privržen kao čvrst oslonac i moralna podrška novim generacijama mladih sportaša.

DARKO FRANOVIĆ

Crikvenički majstor koji je u Karlovcu doživio vrhunac karijere

Darko Franović (Crikvenica, 1967.) iako je rodom iz primorskog kraja, upravo je u Karlovcu pronašao svoj drugi dom i postigao punu zrelost svoje sportske karijere. Kao ubojiti najbolji strijelac lige i ponosni reprezentativac. Svojim igrama, borbenošću i ponašanjem postao je istinski miljenik karlovačke publike, dokazujući u praksi kako vrhunski sport stvara neraskidive i doživotne ljudske veze.

Prvu rukometnu abecedu svladao je u rodnoj Crikvenici, gdje je započeo svoj put na parketu nakon dragocjenih početnih sportskih iskustava u plivanju i vaterpolu. Njegov ozbiljan uspon prema rukometnom vrhu započinje 1984. godine prelaskom u riječki Zamet, s kojim odmah ulazi u prvu ligu i profilira se kao jedan od najperspektivnijih i najubojitijih igrača u regiji. Ipak, sudbinska prekretnica njegove karijere dogodila se u ljeto 1992. godine dolaskom u Rukometni klub Karlovačka pivovara. Taj se prelazak pokazao potpuno ključnim za obje strane; klub je pod Dubovcem dobio klasnog, rasnog strijelca, a Franović idealnu, poticajnu sredinu u kojoj je dosegao vrhunac svoje igračke i ljudske zrelosti.

Vrijeme provedeno u gradu na osam obala i danas pamti po nevjerojatnom sportskom entuzijazmu koji je vladao u klubu i oko njega, usprkos iznimno teškim, neposrednim ratnim okolnostima. Upravo je u dresu karlovačkog rukometnog prvoligaša doživio svoje najsvjetlije trenutke na parketu, postavši u jednoj natjecateljskoj sezoni najbolji strijelac Prve hrvatske rukometne lige, što mu je u konačnici otvorilo vrata i donijelo poziv u seniorsku reprezentaciju Hrvatske. Bio je neizostavna karika, autoritet i igrački predvodnik generacije koja je Karlovcu osigurala povijesni, premijerni nastup u Europskom kupu, što je zlatnim slovima ostalo zabilježeno kao jedan od najvećih klupskih uspjeha u povijesti ka-rukometa.

Za njega Karlovac nikada nije bio tek usputna sportska stanica, već grad u kojemu je formirao obitelj, oženio se i dobio sina kojemu je Karlovac i službeno upisan kao mjesto rođenja. S posebnim ponosom i emocijama uvijek ističe kako je od prvoga dana bio izvanredno prihvaćen od strane karlovačke publike i sugrađana te da s mnogim suigračima i prijateljima iz tog legendarnog razdoblja i danas održava čvrste, bliske veze.

Njegova karlovačka karijera stoga ostaje trajni i svijetli simbol vrhunskog profesionalizma, ali i jasan dokaz kako se povijesni sportski rezultati rađaju iz snažne, iskrene sinergije između vrhunskog pojedinca i vjerne lokalne zajednice koja ga je prepoznala kao svoga.

VALNER FRANKOVIĆ

Labinski topnik i karlovački zlatni olimpijac

Valner Franković (Raša, 1968.) bio je nepremostivi bedem u obrani i ključna karika karlovačkog rukometnog uspona devedesetih godina, sportaš čija je sirova snaga, disciplina i srčanost vodila Hrvatsku do njezina prvog povijesnog olimpijskog zlata. Njegov ukupni doprinos karlovačkom sportu duboko nadilazi same terene, ostavljajući trajan trag nepokolebljivog borca i vrhunskog profesionalca. Cjelokupnu natjecateljsku karijeru obilježili su mu fizička dominacija, razorni udarci i povijesni trijumf pod pet olimpijskih krugova.

Iako su njegovi korijeni i počeci neraskidivo vezani uz istarsku grudu i Labin, Franković je značajan i najzreliji dio svog igračkog vrhunca proveo upravo u Karlovcu, odakle je kao igrač ovdašnjeg prvoligaša i otputovao na krov svijeta u daleku Atlantu.

Svoj je rukometni put započeo u RK Rudar iz Labina. Zanimljivo je da je sve do osmog razreda osnovne škole uspješno stajao među vratnicama kao golman, no kasnija promjena pozicije i prelazak na vanjsku liniju te lijevo krilo pokazali su se potpuno sudbonosnima. Zahvaljujući izvrsnoj fizičkoj konstituciji i silovitom šutu koji su protivnički vratari često ispraćali tek pogledom, brzo je postao meta vodećih prvoligaških klubova. Nakon pet i pol iznimno uspješnih sezona u riječkom Zametu te kraće inozemne epizode u Njemačkoj, prelazi u tada najtrofejniji hrvatski i europski klub – Badel 1862 Zagreb, s kojim osvaja dvije uzastopne dvostruke krune (1994. i 1995. godine). U ljeto 1995. godine dolazi u Karlovac, gdje u dresu RK Karlovačke pivovare ostaje tri sezone, profilirajući se u vođu momčadi i proživljavajući najznačajnije trenutke svoje klupske i reprezentativne karijere.

Kao član reprezentacije sudjelovao je u povijesnom i mitskom uspjehu na Olimpijskim igrama u Atlanti 1996. godine. Trijumf u infarktnom finalu protiv moćne Švedske (27:26) imao je golemu sportsku i domoljubnu težinu; točno godinu dana nakon oslobodilačke vojno-redarstvene akcije „Oluja“, hrvatski su rukometaši u Americi priredili vlastitu „sportsku oluju“. Franković je bio dio te legendarne, odabrane skupine zlatnih momaka pred kojima je prvi put u povijesti na ljetnim Olimpijskim igrama ponosno svirala hrvatska himna. Za ovaj povijesni podvig i promidžbu države odlikovan je visokim državnim odličjem – Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara.

Nakon bogatih međunarodnih iskustava u Italiji, gdje je s ekipom Modene osvajao trofeje, te emotivnog povratka u matični labinski Rudar, veliku profesionalnu karijeru završio je upravo tamo gdje je i napravio prve korake. Koliko mu je značilo zlatno odličje iz Atlante, najbolje svjedoči njegov kultni Caffe bar Olimp u centru Labina. Taj je lokal svojevrsni mali muzej hrvatskog rukometa, a na po-

časnom mjestu, uz originalni reprezentativni dres iz Atlante, stoji zlatna olimpijska medalja kao vječni podsjetnik na dane najveće sportske slave.

Ostvario je blistavu karijeru protkanu brojnim trofejima u Hrvatskoj, Njemačkoj i Italiji, no titula olimpijskog pobjednika zauvijek ga je smjestila u panteon najvećih hrvatskih sportaša svih vremena – na ponos njegova Labina, ali i Karlovca u kojemu je stasao i brusio formu za povijesno zlato.

ROBERT FRANJKOVIĆ

Čovjek koji je vratio trčanje u srce grada

Robert Franjković (Karlovac, 1974.) ogledni je primjer sportaša koji je svoju trkačku prošlost i natjecateljsko iskustvo pretvorio u vizionarsku organizacijsku moć, čime je svoj rodni Karlovac trajno i autoritativno upisao na kartu najprestižnijih atletskih odredišta.

Svoj je bogati sportski put započeo 1988. godine pobjedom na jednom lokalnom krosu, što je bio sudbonosan trenutak koji ga je trajno usmjerio prema kraljici sportova. Kao dugogodišnji srednjoprugaš i dugoprugaš, u jeku je natjecateljske karijere bio višestruki prvak Hrvatske na atletskoj stazi i u krosu, te standardni reprezentativac u juniorskoj i seniorskoj konkurenciji. Njegovi osobni rezultati, poput vremena na 5000 metara (14:59) ili pak istrčanih maratonskih 2:35:20 u Stockholmu, najbolje svjedoče o solidnom atletičaru.

Njegova prava i društveno najznačajnija „druga karijera“ započela je kroz organizaciju sportskih manifestacija kojima je Karlovac postavio na mapu svjetske atletske elite. Kao idejni začetnik i direktor globalno prepoznatljivih utrka „Karlovački cener“ i „Karlovačka milja“, uspio je napraviti povijesni iskorak za domaću atletiku. Pod njegovim je vodstvom karlovačka utrka postala prva u Hrvatskoj s prestižnim elitnim statusom *World Athletics Road Race Label*, čime je službeno uvrštena u kalendar najvažnijih svjetskih cestovnih utrka.

Zahvaljujući upravo njegovoj jasnoj viziji i vrhunskim tehničkim uvjetima, Karlovac je dobio i laskavu titulu službeno najbrže cestovne desetke u državi (s rekordnih 28:26), privlačeći iz godine u godinu elitne, olimpijske trkače s afričkog kontinenta i iz cijeloga svijeta. Trasu utrke smjestio u samu urbanu jezgru povijesne karlovačke Zvijezde, savršeno povezujući vrhunski međunarodni sport s promocijom kulturne i turističke baštine grada – od slatkovodnog akvarija Aquatika pa sve do Nikola Tesla Experience Centra i ostalih lokalnih znamenitosti.

Uz stalnu i bezrezervnu podršku svoje obitelji te stručnih atletskih djelatnika iz Karlovca, zorno je pokazao kako se autentični sportski duh i entuzijazam pretvaraju u prvorazredan međunarodni spektakl koji s ponosom, radošću i punim srcem danas prihvaćaju svi Karlovčani.

PETRA FURAČ

Graciozna šampionka i čelična disciplina karlovačkog Sokola

Petra Furač (Karlovac, 1998.) dominantno je i dugoročno obilježila jednu veliku gimnastičku eru u novijoj povijesti hrvatskog sporta. Kao najuspješnija hrvatska višebojka svoga vremena, ona je gimnastiku, taj iznimno zahtjevan sport, vratila u samo središte pozornosti karlovačke javnosti, zorno dokazujući da se vrhunski i mjerljivi međunarodni rezultati mogu postići i izvan velikih, razvikanih nacionalnih centara.

U dvoranu Gimnastičkog kluba Sokol zakoračila je još u ranoj vrtićkoj dobi, na poticaj teta odgojiteljica koje su prve prepoznale njezinu iznimnu motoriku, hiperaktivnost i nepresušnu energiju. Iako se tijekom kasnijeg školovanja uspješno okušala u školskoj košarci, odbojci i rukometu, gimnastički je podij ostao njezina jedina prava, sudbinska sportska ljubav.

Obrazujući se u Ekonomsko-turističkoj školi, a potom i na Hrvatskom institutu za kineziologiju, marljivo je gradila uspješnu dvostruku karijeru – vrhunske natjecateljice na spravama i buduće stručne trenerice, prenoseći već u natjecateljskim danima svoje znanje na mlađe generacije u Karlovcu.

Kao klasična višebojka, svoju je iznimnu svestranost i mentalnu čvrstoću redovito potvrđivala nastupima na najvećim svjetskim pozornicama. U njezinoj se bogatoj sportskoj biografiji posebno ističe nastup na velikom multisportskom Europskom prvenstvu u Münchenu 2022. godine, gdje je kao predvodnica i kapetanica hrvatske ženske ekipe osigurala povijesni, ekipni plasman na Svjetsko prvenstvo u Liverpoolu. Njezina čudesna sposobnost da podjednako kvalitetno vlada svim četirima spravama, s posebnim naglaskom na gredi kao najzahtjevnijoj i njezinoj najdražoj disciplini, svrstala ju je u sam vrh povijesti domaće gimnastike. O njezinoj rezultatskoj dominaciji u lokalnim okvirima najbolje govori podatak da je čak šest puta proglašavana najboljom sportašicom Karlovca i Karlovačke županije, što je doseg koji u modernom sportu graniči s nevjerojatnim.

Unatoč svakodnevnim, višesatnim i zahtjevnim treninzima te specifičnim izazovima koje nosi sport s relativno malo financijskih ulaganja, ostala je skromna, ponizna i potpuno posvećena svojoj obitelji kao najvećem i najvažnijem životnom osloncu. Njezina karijera nije tek puki niz medalja, pehara i priznanja, već inspirativna priča o nepresušnoj volji djevojčice iz karlovačkog „Sokola“ koja je svojim radom, gracijom i snagom uspjela dosegnuti elitne svjetske dvorane, ostajući trajni, svijetli uzor svim mladim sportašima u svom rodnom gradu.

SLOBODAN GALES

Baseball ikona i kapetan vječnog žara

Slobodan Gales (Karlovac, 1988.) sportsko je ime koje je postalo sinonim za Baseball klub Olimpija Karlovac. U svijetu u kojem je vjernost klubu postala rijetkost, njegov sportski put predstavlja izniman primjer posvećenosti, ljubavi i nevjerojatne dugovječnosti.

Kao menadžer, trener, igrač i dugogodišnji kapetan seniorske momčadi prošao je put od dječaka s karlovačkog asfalta do jednog od najvažnijih aktera hrvatskog baseballa, ostavivši neizbrisiv trag u povijesti kluba. Počeo je kao sedmogodišnji dječak, potaknut radom klupskih trenera koji su obilazili škole u neposrednoj blizini igrališta. Ta blizina stadiona – koji mu je ubrzo postao drugi dom – usmjerila je njegov životni put koji dobiva novu dimenziju odlaskom u Sjedinjene Američke

Države. U Atlanti, gdje je živio tri i pol godine, uspješno je završio studij ekonomije, istovremeno brusivši svoje bejzbolsko umijeće i suočavajući se s izazovima profesionalnog sporta, uključujući i zahtjevne operativne zahvate na laktu.

Povratak u matičnu Olimpiju označio je početak njegova statusa „besmrtnika". Dosegnuo je brojku od 700 odigranih utakmica, podvig koji ga svrstava u red rijetkih karlovačkih velikana s takvim kontinuitetom. Njegova sportska aktivnost počiva na dubokom poštovanju prema ekipi i zajedničkom radu, svjestan da baseball, kao izrazito momčadski sport, zahtijeva sinergiju većeg broja pojedinaca. Ta predanost nije izblijedjela ni prelaskom u trenerske vode; kao trener seniorske momčadi nastavio je voditi Olimpiju prema vrhu, potvrđujući status kluba kao sinonima za vrhunsku kvalitetu i konstantnu borbu za naslove prvaka.

Njegov život, kako na terenu tako i izvan njega, neraskidivo je vezan uz sportsku obitelj, u čemu veliku ulogu igra i njegova supruga, njegova najvjernija podrška koja ga prati na gotovo svakom susretu. U spomen na njegova oca Dragutina Galesa klub organizira memorijalni turnir

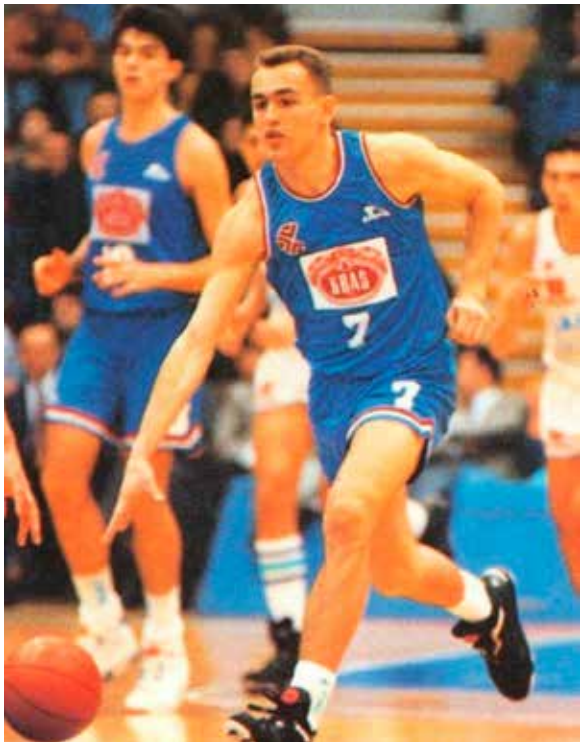
Zapamćen je kao simbol karlovačke baseball priče – čovjeka koji je svoj život, od najranije mladosti do danas, posvetio igri koja za njega predstavlja puno više od sporta, postajući istinski stup i kapetan jedne od najuspješnijih sportskih priča našega grada.

MARIJO GAŠPAROVIĆ

Karlovački vitez pod obručima najjačih liga

Marijo Gašparović (Karlovac, 1972.) pripada onom najužem, elitnom krugu karlovačkih sportaša koji su svoj raskošni talent s lokalnih gradskih igrališta uspješno pretočili u dugovječne i trofejne karijere na najvećim domaćim i europskim košarkaškim pozornicama. Njegov impresivan sportski put, koji se proteže od matičnog kluba iz Šanca pa sve do samog vrha regionalne košarke, obilježen je povijesnim naslovima prvaka i osobnim priznanjima koja ga s pravom svrstavaju među najistaknutije košarkaške ambasadore u povijesti Karlovca. Ovu plemenitu sportsku tradiciju Gašparović je nastavio baštineći izvornu ljubav prema igri pod obručima od svoje majke Vesne, upisavši se u sportske anale grada.

Košarku je počeo intenzivno trenirati u sedmom razredu osnovne škole u redo-

vima tadašnjeg KK Željezničara. Njegov izniman dar, visina i pregled igre ubrzo su privukli skaute zagrebačke Cibone u čije redove prelazi i gdje početkom devedesetih godina doslovno dominira u juniorskoj konkurenciji. Kao kapetan i predvodnik generacije koja je osvojila naslov juniorskog prvaka Hrvatske, ali i posljednje prvenstvo bivše države održano u Subotici – na kojemu je briljirao i zasluženo bio proglašen najboljim igračem turnira – širom je otvorio vrata velike seniorske scene. Bio je neizostavan i dragocjen dio prve momčadi Cibone koja je osvojila premijerno prvenstvo neovisne Hrvatske, a ti su povijesni klupski uspjesi okrunjeni i svečanim prijemom kod prvog hrvatskog predsjednika doktora Franje Tuđmana.

Nakon trofejnih i formativnih godina provedenih u Zagrebu, njegov se profesionalni i prvoligaški put nastavlja u kultnom košarkaškom gradu Zadru, s kojim 1998. godine podiže prestižni trofej Kupa Krešimira Ćosića. Potom odlazi u slavonskobrodski Svjetlost Oriolik, gdje se profilira u prvu violinu i jednog od najboljih i najefikasnijih igrača domaće lige, što zorno dokazuju i njegovi uzastopni izbori u elitnu All Stars momčad prvenstva.

Bogato međunarodno iskustvo godinama je uspješno stjecao igrajući u Izraelu za Maccabi Netanyju, u Njemačkoj u dresu Magdeburga te u češkoj Opavi, no u jeku karijere u dva se navrata emotivno vraćao u svoj rodni Karlovac kako bi svojim iskustvom i kvalitetom pomogao matičnom klubu u najvišem rangu natjecanja.

Završetkom profesionalne igračke karijere 2004. godine, košarku i parket nije napustio. Od 2012. godine pa sve do danas, u ulozi stručnog trenera svih uzrasnih kategorija u KK Šancu, svoje neprocjenjivo igračko i međunarodno iskustvo s velikim strpljenjem prenosi novim generacijama karlovačke djece.

NIKOLA GUDASIĆ

Od ozaljskih travnjaka do europske futsal bronce

Nikola Gudasić (Karlovac, 1999.) protagonist je priče o igraču koji je nogometne kopačke zamijenio futsalskima kako bi ispisao povijest kada se talent s ozaljskih livada preselio na parket pod svjetla velikih dvorana.

Svoj je sportski put započeo u NK Zrinskom iz Ozlja, gdje je napravio prve nogometne korake i stekao temeljnu sportsku školu. Igrački razvoj prirodno se nastavio u NK Karlovac 1919, klubu u kojem je dodatno izgradio natjecateljski karakter i snažnu povezanost s lokalnim sportskim okruženjem. Međutim, puni igrački izraz i profesionalnu afirmaciju stekao je odlučivši se za futsal. Njegov talent i predan rad ubrzo su ga doveli do dresa Futsal Dinama, s kojim se natječe na najvišoj nacionalnoj razini, prometnuvši se u jednog od ključnih igrača zagrebačkog kluba.

Vrhunac dosadašnje karijere doživio je kao član hrvatske futsal reprezentacije, sudjelujući u ostvarivanju povijesnog uspjeha – osvajanju prve brončane medalje na Europskom prvenstvu u Ljubljani 2026. godine. Taj rezultat ima posebno značenje i za karlovačko-ozaljski kraj, jer izravno potvrđuje da ovdašnja sportska sredina može iznjedriti igrače vrhunske europske vrijednosti.

Iako danas živi i profesionalno djeluje u Zagrebu ostaje snažno vezan uz svoj zavičaj. Redovito prati nogometna i futsal zbivanja u Karlovcu i Karlovačkoj županiji, uvijek ističući potencijal mladih sportaša koji dolaze, čime postaje istinski ambasador karlovačkog sporta na velikoj sceni.

ANA GUŠTIN

Srebrni „Komarac“ s Mediteranskih igara

Ana Guštin – Dragojević (Karlovac, 1961.) krajem sedamdesetih godina prošlog stoljeća suvereno je dominirala stazama nekadašnje države. Kao rekorderka i reprezentativka, u paru s legendarnom Jelicom Pavličić činila je najbrži i najtrofejniji ženski dvojac koji je Karlovac ikada imao, ostavljajući neizbrisiv i dubok trag u povijesti domaće i europske atletike.

Kraljicom sportova intenzivno se bavila od 1974. do 1981. Uvrstivši se među najuspješnije atletičarke u povijesti Karlovca. Njezina karijera, iako fokusirana na relativno kratak, ali iznimno intenzivan period, donijela je međunarodna odličja i rekorde. Njezin meteorski uspon na velikoj sceni započeo je 1977. godine na Balkanskim igrama u Bukureštu, gdje je kao mlada, iznimno perspektivna nada osvojila brončano odličje u štafeti 4 x 400 metara, čime je na velika vrata najavila ulazak u samu elitu ženskog sprinta.

Godina 1978. bila je potpuna prekretnica u njezinoj karijeri, obilježena dominacijom u juniorskoj konkurenciji. Na Balkanskim igrama za juniore u Ankari proglašena je najuspješnijom jugoslavenskom atletičarkom nakon što je osvojila pojedinačno srebro na dionici od 400 metara i timsko zlato u štafeti 4 x 400 metara. Iste sezone, na tromeču Švicarske, Francuske i Jugoslavije, postavila je juniorski državni rekord na 400 metara s vremenom 55,25 sekundi, a već iduće godine u poljskom Bydgoszczu, na Juniorskom prvenstvu Europe, dodatno je u polufinalnoj utrci popravila taj rekord na odličnih 54,52 sekunde. Za postignute rezultate primila je i najviše priznanje Atletskog saveza Jugoslavije – prigodni zlatnik za najbolju juniorku države.

Vrhunac Anine natjecateljske karijere dogodio se 1979. godine, u zlatno vrijeme kada je Karlovac bio apsolutni centar ženske atletike, zahvaljujući njezinim i Jeličinim uspjesima. Na prvenstvu države u Sarajevu te na legendarnim Mediteranskim igrama u Splitu – Jelica je osvajala zlata, a Ana srebrne medalje. Ipak, punim su sjajem zajednički zasjale u štafeti 4 x 400 metara, gdje su uz Nađu Avdibašić i Elizabetu Božinovsku osvojile povijesnu zlatnu medalju pred prepunim tribinama poljudskog stadiona u Splitu.

Zbog svojih odličnih rezultata 1978. izabrana je za najuspješniju sportašicu grada Karlovca, dok je dvije godine zaredom, 1978. i 1979., službeno proglašavana najboljom juniorkom Hrvatske.

„Komarac", nadimak koji je dobila od trener Oreščanina, svoju cjeloživotnu ljubav prema atletici nastavila je tkati i nakon natjecateljskih dana, posvetivši se odgoju novih trkačkih generacija pod prezimenom Guštin Dragojević u Atletskom klubu KA-tim.

Dugogodišnji trenerski rad i doprinos kraljici sportova doživio je veliku društvenu valorizaciju 2026. godine, kada joj je na svečanosti *CRO Athletics Gala* Hrvatski atletski savez dodijelio prestižno priznanje za izniman, dugogodišnji doprinos i podršku razvoju hrvatske atletike. Njezini rezultati i danas stoje u analima kao najviše mjerilo izvrsnosti, a njezina skromnost, stručnost i predanost čine je jednom od najvažnijih i najsvjetlijih figura u povijesti karlovačkog sporta.

LEA HAJDIN

Karlovački strijelac za najviše domete

Lea Hajdin (Karlovac, 1998.) jedna je od najistaknutijih karlovačkih košarkašica današnjice, sportašica čija je karijera, građena na iznimnoj preciznosti, inteligenciji i borbenosti, doživjela vrhunac osvajanjem najvećih domaćih trofeja. Od ranih početaka u rodnom Karlovcu pa sve do statusa ključne igračice u vodećim hrvatskim klubovima i nastupa na europskoj sceni, ostala je prepoznatljiva kao igračica odluke koja se najbolje snalazi pod pritiskom u najvažnijim trenucima utakmice, donoseći ključnu prevagu svojim raskošnim napadačkim talentom.

Rođena je u obitelji duboko prožete košarkaškom tradicijom; njezin je otac cijeli život vezan uz ovaj sport kao igrač, sudac i delegat, dok je bratić njezina oca bio legendarni, prerano preminuli karlovački košarkaški stručnjak Žarko Hajdin – Žora. Iako je prve korake napravila u plesnom Studiju 23 prateći majčinu ljubav prema plesu, košarkaški su geni u konačnici ipak prevladali. Zanimljivo je da je njen prvi susret s košarkaškim terenom u dobi od dvanaest godina završio privremenim bijegom s treninga zbog straha od starije suigračice, no ta ista „strašna" suigračica, Ana Prugovečki, kasnije će joj postati najbolja prijateljica i krizmana kuma.

Nakon početka u ŽKK Karlovac, gdje je stjecala prva seniorska iskustva u B-ligi, u Puli se uspješno okušala u elitnoj prvoligaškoj košarci. Njezin neosporni igrački dar brzo ju je odveo prema najboljim hrvatskim sredinama, pa je tako značajan dio karijere provela u zagrebačkom Medveščaku, s kojim je u više navrata osvajala druga mjesta u prvenstvu i kupu, neprestano potvrđujući svoju visoku kvalitetu na prvoligaškim parketima.

Najuspješnije trenutke dosadašnje karijere doživjela je tijekom sezone 2023./2024. i 2024./2025. noseći dres dubrovačke Raguse. U tom razdoblju s klubom s juga Hrvatske suvereno je osvojila dvostruke krune – Prvenstvo i Kup Hrvatske, a posebno će ostati zapamćena njezina maestralna uloga u finalu Kupa Ružice Meglaj-Rimac, gdje je bila najbolja strelkinja utakmice i najzaslužnija za podizanje pobjedničkog pehara. S Ragusom je iskusila i igranje na visokoj međunarodnoj razini kroz nastupe u EuroCupu, čime je dodatno učvrstila svoj status u hrvatskoj ženskoj košarci, da bi u današnjem razdoblju nastavila braniti boje ŽKK Zagreb, ostajući jedna od najvažnijih karlovačkih sportskih ambasadorica u nacionalnom prvenstvu.

Kao stalna članica seniorske reprezentacije Hrvatske, Lea Hajdin nastavlja ponosno pronositi ime karlovačke košarke na međunarodnoj sceni. Njezina najveća sportska želja, iako možda nerealna u današnjim financijskim lokalnim okvirima, ostaje duboko romantična i vezana uz korijene – zaigrati elitnu Euroligu upravo u dresu svog matičnog ŽKK Karlovac.

MATEO HOLJEVAC

Kad granice postanu izazov

Mateo Holjevac (Karlovac, 2003.) počeo je kao dječak trenirati judo u Judo klubu Duga Resa a danas je član Judo kluba Zrinski Čakovec – nije slutio koliko će ga daleko odvesti ljubav prema sportu. Rođen s Downovim sindromom, a kao beba suočen i s leukemijom, već je od najranijih dana morao pobjeđivati bitke koje su drugi smatrali gotovo nemogućima.

S dvanaest godina, 2015., osvojio je brončanu medalju na Europskom prvenstvu u judu za osobe s Downovim sindromom u Sankt-Peterburgu. Tada je odlučno rekao: „Želim crni pojas, a kad budem velik, bit ću prvak.“ Godine treninga pretvorile su tu dječačku želju u stvarnost. Nastupao je na brojnim domaćim i međunarodnim natjecanjima, osvajao medalje u Hrvatskoj i inozemstvu te postao jedan od najuspješnijih hrvatskih sportaša s Downovim sindromom.

Mateo je oduvijek bio vrijedan, uporan i neustrašiv. Nije se bojao ući u borbu protiv ravnopravnih suparnika, a posebnu je snagu pronalazio u povjerenju prema svojim trenerima i ljubavi prema judu. Sport mu je, osim natjecateljskih uspjeha, donio sigurnost, samostalnost i vjeru u vlastite mogućnosti.

Na Trisome Games u Antalyji 2024. osvojio je srebrnu medalju, a iste godine srebro je osvojio i na međunarodnom turniru u Nizozemskoj. Godina 2025. donijela mu je još veće uspjehe. U švedskom Lindesbergu postao je europski prvak u judu, a krajem godine osvojio je i zlato na turniru u Francuskoj. U svibnju 2026. ostvario je i svoju drugu veliku dječačku želju – položio je za crni pojas, 1. dan. Samo nekoliko mjeseci poslije, ponovno u Lindesbergu, osvojio je brončanu medalju na Svjetskom prvenstvu za osobe s Downovim sindromom.

Njegov sportski put tako je postao mnogo više od niza medalja. Svojim primjerom pokazao je da granice često postoje samo dok u njih vjerujemo. Od dječaka koji je nekoć sanjao da će postati prvak izrastao je u sportaša koji svoje snove ne samo ostvaruje, nego njima nadahnjuje i druge.

MARTINA ILIJANIĆ

Od karlovačkih koševa do svjetskih triatlon postolja

Martina Ilijanić (Karlovac, 1983.) utjelovljuje idealnu vrhunsku sportašicu koji granice ne poznaje na terenu, u karijeri, ni na kilometrima najtežih svjetskih staza. Od košarkaške kapetanice koja je agresivno obranom branila boje Karlovca i Agrama, preko čelične triatlonke s elitnim naslovom „Ironmana" i statusom vrhunske sportašice HOO-a, pa sve do iznimno uspješne poslovne žene u Luksemburgu, ona svakodnevno dokazuje da su disciplina i trud univerzalni jezici uspjeha.

Njezina fascinantna životna priča, neraskidivo vezana uz sestru blizanku Nikolinu, trajno je svjedočanstvo o sportu kao načinu života koji gradi nesalomljiv i pobjednički karakter.

Sportski je put započela je 1998. godine u ŽKK Karlovac, gdje je uz sestru Nikolinu prošla sve uzrasne kategorije i vrlo rano postala neizostavan stup prve seniorske ekipe. Njezinu košarkašku karijeru, koja je trajala od 1998. do 2008. obilježili su fanatičnu borbenost, uvjetnu nadmoć te prelazak u zagrebački ŽKK Agram, s kojim je uspješno izborila nastup u elitnoj Prvoj hrvatskoj ligi. Kao kapetanica ekipe i prepoznatljiva polovica čuvenog tandema „Ilijanić twins", ostavila je dubok trag u domaćoj ženskoj košarci prije nego što je 2008. godine odlučila potražiti potpuno nove sportske i atletske izazove.

Ulazak u ekstremni svijet triatlona 2011. godine označio je početak njezine druge, još impresivnije sportske aktivnosti. Već 2013. godine postaje ukupna pobjednica Kupa Hrvatske, a 2014. ostvarenim fantastičnim rezultatima na utrkama ulazi u top 10 svjetskih ljestvica u srednjem dugom triatlonu. Time je zaslužila prestižni status vrhunske sportašice I. kategorije prema Hrvatskom olimpijskom odboru, potvrđujući ga kontinuitetom rezultata i iduće tri godine na posljednjim prvenstvima Hrvatske. U kolovozu iste godine pobijedila je na utrci *Ironman 70.3* u Budimpešti u svojoj dobnoj kategoriji, čime je ostvarila povijesno pravo nastupa na Svjetskom prvenstvu *Ironman 70.3* u austrijskom Zell am Seeu 2015. godine. Kruna njezine nadljudske izdržljivosti bio je uspješno završen puni *Ironman* u Italiji 2017. godine (3,8 kilometara plivanja, 180 kilometara biciklizma i 42 kilometra trčanja), koji je svladala za nevjerojatnih manje od 12 sati.

Paralelno s ovim sportskim podvizima marljivo je gradila i zavidnu međunarodnu poslovnu karijeru. Nakon završenog Ekonomskog fakulteta i rada u prestižnoj globalnoj revizorskoj kući te velikoj međunarodnoj bankarskoj grupaciji u Zagrebu, Beču i Milanu, 2021. godine prelazi na odgovornu funkciju u Europsku investicijsku banku u Luksemburgu, čime je njezina stručnost i profesionalna izvrsnost prepoznata na najvišem europskom nivou.

I danas je natjecateljski aktivna na najvišoj svjetskoj razini: 2022. godine nastupio je na Svjetskom prvenstvu *Ironman 70.3* u Sjedinjenim Američkim Državama, a 2025. godine na Svjetskom prvenstvu u kros triatlonu u Italiji, oboje u svojoj dobnoj kategoriji. S više od 15 istrčanih

Sestre Martina i Nikolina Ilijanić

polumaratona i pet elitnih maratona (uz osobni rekord od sjajnih 3:09 h), Martina Ilijanić u ovoj monografiji stoji kao trajni i svijetli simbol karlovačke sportske izvrsnosti koja traje, nadahnjuje i inspirira, neovisno o geografskim koordinatama na kojima se nalazi.

NIKOLINA ILIJANIĆ

Reprezentativni play koji spaja vrhunsku košarku i znanost

Nikolina Ilijanić (Karlovac, 1983.) rijetka je i dragocjena sportašica čija životna priča duboko nadilazi stroge okvire samog sportaša, spajajući u sebi vrhunski košarkaški talent, iznimnu trkačku izdržljivost i visoku znanstvenu izvrsnost. Kao jedna od najboljih i najinteligentnijih razigravačica svoje generacije, autoritativno je dirigirala igrom seniorske reprezentacije Hrvatske, dokazujući u praksi da se iz karlovačke škole košarke može stići do samog europskog vrha.

Njezina veličina nije samo u postignutim koševima, asistencijama ili istrčanim maratonima; ona je istinski simbol takozvane „dualne karijere“ koja zorno pokazuje kako se čelična disciplina s parketa prirodnih pretače u znanstvene institute. To je čini jednom od najsvestranijih i najkompletnijih sportskih figura u povijesti grada.

Njezin je životni i sportski put neraskidivo vezan uz njezinu sestru blizanku Martinu, zajednički uspon kroz sport i obrazovanje svjedoči o tome kako se kroz igru i odricanje gradi snažan karakter, samopouzdanje, međusobna podrška i vrhunska radna etika.

Košarkaški put započela je 1997. u ŽKK Karlovac, gdje su pod stručnim vodstvom trenera Darija Protulipca i Marka Samardžije sestre Ilijanić prošle sve uzrasne kategorije, vrlo rano preuzimajući punu odgovornost u seniorskoj konkurenciji. Godine provedene na parketu u gradu na četiri rijeke u potpunosti su oblikovale njezin natjecateljski duh, što je ranije rezultiralo i prestižnim nagradama za najboljeg sportaša grada Karlovca (2000. i 2001. godine). Uz veliku i stalnu podršku roditelja te starije sestre Marine – i same odbojkašice te dugogodišnje radijske i KAŠ-eve sportske novinarke - vrhunski sport i visoko obrazovanje kod Nikoline su rasli ruku pod ruku, stvarajući okruženje u kojem se izvrsnost na svim poljima podrazumijevala.

Tijekom studija u Zagrebu, nastupajući za ŽKK Agram, profilirala se kao jedna od najboljih i najcjenjenijih razigravačica Prve hrvatske lige. Njezina izuzetna kvaliteta i sposobnost da samostalno utječe na krajnji ishod utakmice doveli su 2008. godine do seniorske reprezentacije Hrvatske, za koju je ubilježila osam službenih nastupa u kvalifikacijama za Europsko prvenstvo. U nacionalnom dresu nametnula se kao *playmaker* koji donosi nevjerojatnu energiju, agresivnu obranu i strahovit pritisak na loptu. Impresivno je što je te vrhunske rezultate ostvarila kao jedna od rijetkih reprezentativki koja nije bila profesionalna, već je istovremeno marljivo gradila akademsku karijeru. Njezin čudesni *triple-double* učinak (12 poena, 14 skokova i 10 ukradenih lopti) u prvoligaškom dvoboju protiv Zadra 2011.

godine ostaje trajno upisan kao jedan od najsvestranijih individualnih dosega u povijesti lige.

Aktivnu košarkašku karijeru završila je s 30 godina života, stekavši duboko i nepodijeljeno poštovanje suigračica i protivnica, no njezin nemirni sportski duh tada nije mirovao. Natjecateljsku je dvoranu zamijenila otvorenim trkačkim stazama, postavši odlična maratonka s osobnim rekordom od sjajnih 3:09 sati, istrčanih na prestižnom pariškom maratonu 2022. godine.

Danas, kao dr. sc. Nikolina Ilijanić, viša znanstvena suradnica i predstojnica Zavoda na Hrvatskom geološkom institutu, i dalje svakodnevno živi i promovira vrijednosti koje joj je sport usadio od malih nogu: upornost, disciplinu, analitičnost i odgovornost. Njezina poruka mladim generacijama stoga je jasna i snažna: sport nas sudbinski oblikuje i uči kako se potpuna posvećenost iz jedne faze života može uspješno prenijeti u drugu, ne gubeći niti u jednom trenutku kontinuitet vlastite izvrsnosti.

MAJA INĐIĆ

Pionirka softballa i ženskog liderstva u Hrvatskoj

Maja Inđić (Karlovac, 1978.), spojivši rano natjecateljsko iskustvo s vrhunskom međunarodnom naobrazbom, izrasla je u jednu od najistaknutijih i najutjecajnijih osoba u organizacijskom jačanju i profesionalizaciji softballa u Hrvatskoj. Kao prva žena u povijesti na čelu jednog nacionalnog sportskog saveza te prva polaznica elitnog master programa pod okriljem Međunarodnog olimpijskog odbora, hrabro je i vizionarski trasirala put modernom, transparentnom i stručnom upravljanju sportskim institucijama.

Uspješnu sportsku putanju započela 1995. godine u zagrebačkom Softball klubu Princ, gdje je paralelno s igračkom karijerom na terenu vrlo rano pokazala iznimman afinitet prema klupskoj upravi, administraciji i sportskoj organizaciji. Nakon završetka aktivne igračke karijere 2001. godine, ostala je neraskidivo vezana uz svoj matični sport kroz intenzivan i predan volonterski rad, što je kulminiralo 2007. godine njezinim zapaženim angažmanom u Organizacijskom odboru Europskog softball prvenstva za žene. Njezina visoka stručnost i međunarodni potencijal službeno su potvrđeni 2005. godine kada postaje prva osoba iz Hrvatske s prestižnom diplomom MEMOS-a, elitnog postdiplomskog programa za menadžment u sportu pod izravnim pokroviteljstvom Međunarodnog olimpijskog odbora (MOO).

Novu stranicu povijesti domaćeg sporta ispisala je 2010. godine, kada je izabrana za predsjednicu Hrvatskog softball saveza, čime je službeno postala prva žena na takvoj odgovornoj rukovodećoj dužnosti u povijesti hrvatskog sporta. Kroz dva uzastopna mandata u Skupštini i Vijeću HOO-a,

Maja Inđić je svojim radom, znanjem i autoritetom postala istinski simbol nove generacije sportskih djelatnika i vizionara koji strateškim razmišljanjem, stalnim obrazovanjem i primjenom svjetskih standarda trajno unapređuju cjelokupni hrvatski sportski sustav.

IVICA JAKŠIĆ

Kapetan pobjedničkog duha

Ivica Jakšić (Karlovac, 1967.) u povijesti karlovačke odbojke jedno je od onih rijetkih imena koja utjelovljuju potpunu svestranost, sportsku inteligenciju i neupitni autoritet na terenu. Kao ubojiti ljevo-

ruki napadač koji je svojom prodornošću i nepredvidljivošću suvereno dominirao iznad mreže, postao je istinski sinonim za zlatnu generaciju koja je sredinom osamdesetih godina prošlog stoljeća karlovačku mušku odbojku držala na samom vrhu. Njegov sportski i životni put, obilježen ranim sazrijevanjem u vrhunskog sportaša, kapetanskom odgovornošću te iskazanim domoljubljem u najtežim povijesnim trenucima, ispisao je upečatljive stranice koje svjedoče o neraskidivoj vezi između sportskog viteštva i životne discipline.

Odbojkom se počeo intenzivno baviti 1980. godine, pokazujući urođeni talent i motoriku koji su ga u rekordnom roku lansirali ravno među seniore. Već kao sedamnaestogodišnji mladić postao je standardni član prve postave Odbojkaškog kluba Karlovac, a vrhunac njegove juniorske faze uslijedio je 1985. predvodeći juniorsku reprezentaciju Hrvatske kao njezin kapetan, podigao je pobjednički pehar i osvojio zlatnu medalju na prvenstvu Jugoslavije, što ga je trajno pozicioniralo u sam vrh najperspektivnijih igrača svoje generacije.

Visoko društveno priznanje za njegov doprinos stiglo je i 1987. godine, kada je u iznimno jakoj konkurenciji uvršten među petoricu ravnopravno nagrađenih najboljih sportaša Karlovca. Sjajnu sportsku putanju privremeno je zaustavio Domovinski rat, tijekom kojega se 1991. i 1992. godine kao hrvatski dragovoljac bez oklijevanja stavio na raspolaganje obrani domovine u elitnim redovima Hrvatske vojske. Povratkom na sportske terene 1993. ponovno i posve prirodno preuzima kapetansku traku svog matičnog karlovačkog kluba, a od 1998. godine nastavlja djelovati u zahtjevnoj dvostrukoj ulozi – kao aktivan igrač i kao stručni trener, prenoseći svoje bogato i neprocjenjivo iskustvo na nove generacije.

Uz odlične rezultate na parketu uspješno je završio i Višu strojarsku školu u Karlovcu, dokazujući vlastitim primjerom kako se vrhunski sportski angažman na prvoligaškoj razini može savršeno uskladiti s akademskim obrazovanjem i profesionalnim razvojem.

TIHOMIR JARNJEVIĆ

Olimpijski zaveslaj i vizija budućnosti

Tihomir Jarnjević (Karlovac, 1978.) sportaš koji je snagu karlovačkih zaveslaja pronio od regatne staze u Sydneyju do prestižnih američkih sveučilišta. Kao sudionik Olimpijskih igara i osvajač svjetskih odličja postao je simbolom generacije koja je dokazala da se iz lokalnog kluba može stići do globalnog sportskog vrha. Njegov put od vrhunskog skifista do osnivača novog kluba priča je o viziji koja ne prestaje, o čovjeku koji je svoje međunarodno iskustvo odlučio trajno ugraditi u temelje sportskog Karlovca.

Olimpijski dvojac iz Sydneyja 2000. - Jukić i Jarnjević

Veslački put započeo je 1990. godine u Veslačkom klubu Korana, brzo se nametnuvši kao jedan od najperspektivnijih hrvatskih veslača. Već 1995. godine skrenuo je pozornost svjetske javnosti osvajanjem brončanih medalja na Svjetskom

juniorskom prvenstvu u Poznanu, što je bio jasan nagovještaj vrhunske karijere. Dominaciju na domaćim vodama potvrdio je naslovima prvaka Hrvatske, ali i nevjerojatnim rezultatima na ergometru, gdje je postavio nacionalni rekord, pokazujući fizičku snagu koja će ga kasnije odvesti na najveću svjetsku pozornicu. Čak i kao veteran, nastavio je pobjeđivati, osvojivši zlato i srebro na Europskom masters prvenstvu na Bledu 2021. godine.

Vrhunac njegove natjecateljske karijere dogodio se 2000. godine. Nakon osvajanja srebra na izlučnoj regati u Lucernu, izborio je odlazak na Olimpijske igre u Sydney gdje je nastupio u dvojcu s Ivanom Jukićem, članom osječkog Iktusa. Osvojenim 14. mjestom u iznimno jakoj svjetskoj konkurenciji, upisao se u povijest kao jedan od rijetkih karlovačkih sportaša s olimpijskim statusom. Ti uspjesi donijeli su mu višestruka priznanja za najboljeg sportaša Karlovca i Karlovačke županije, potvrđujući njegov status sportske ikone regije.

Nakon Sydneyja, Jarnjević sportsku i akademsku karijeru nastavlja u SAD-u na Dowling Collegeu (New York). Tamo postaje višestruki prvak države New York u osmercu te osvaja prestižnu Dad Vail regatu u Philadelphiji.

Njegova najvažnija misija započela je povratkom u domovinu. Osnivanjem Veslačkog kluba Karlovac 2021. godine preuzeo je ulogu predsjednika i glavnog trenera, odlučan u namjeri da svoje veliko iskustvo prenese na mlade naraštaje. Danas, kroz rad u novom klubu, gradi sustav koji nadilazi sportske rezultate – on stvara budućnost veslanja u klubu sa sjedištem na Korani, na Rakovcu.

Konačno, njegov doprinos nije samo u onih više od 100 osvojenih medalja, već u nepresušnoj energiji kojom veslanje promovira kao stil života, čuvajući sportsku baštinu Karlovca i stvarajući nove šampione na rijekama koje su ga i stvorile.

JEAN-MARC JAUMIN

Karlovački razigravač koji je pokorio Europu i odjenuo dres Real Madrida

Jean-Marc Jaumin (Sint-Agatha-Berchem, 1970.), belgijski košarkaški dirigent. Unio je istinski europski sjaj u karlovačku dvoranu i na najbolji način pokazao kako vrhunski inozemni profesionalac postaje organski dio lokalne sportske obitelji. Njegova vizija igre i rijetka košarkaška inteligencija ostavile su neizbrisiv trag u srcima domaćih navijača, čineći ga jednim od najvoljenijih i najcjenjenijih sportaša u povijesti grada. Rođen u Belgiji, Jaumin je jedinstven sportski fenomen koji ne-

raskidivo povezuje belgijsku košarku s karlovačkim vrelom talenata. Iako je danas etablirani i cijenjeni europski trener, u povijesti karlovačkog sporta zauzima sasvim posebno, mitsko mjesto kao jedini košarkaš koji je, stasavši u gradu na četiri rijeke, uspio odjenuti dres slavnog i kraljevskog Real Madrida.

Sudbinska povezanost s Karlovcem počinje u dvanaestoj godini života kada se s majkom, rođenom Karlovčankom, doseljava iz Belgije. Bez prethodnog pozna-

vanja jezika, Jean-Marc se nevjerojatnom brzinom prilagodio novoj sredini, ključni trenutak socijalizacije bio je izlazak na karlovačke košarkaške terene. Tamo ga je ubrzo uočio trener Branko Bašović, koji je u niskom, ali iznimno srčanom i borbenom dječaku prepoznao ogroman potencijal. Pod Bašovićevim mentorskim vodstvom, Jaumin je brusio svoj igrački zanat punih šest godina, završivši u Karlovcu osnovnu i srednju školu te se trajno „zarazio" magijom igre pod obručima.

Profesionalnu košarkašku avanturu započeo je u redovima karlovačke Jugotubine, gdje je kao golobradi mladić igrao vrlo zahtjevnu Treću saveznu ligu. Iz tih romantičnih dana posebno pamti suigrača Mladena Cetinu, od kojeg je upisao prve lekcije o autoritetu i vođenju momčadi na terenu, te susrete s košarkaškim veličinama poput Andre Knege. Ti karlovački korijeni i radne navike trajno su ga oblikovali u beskompromisnog razigravača (*playmakera*) visine 184 cm, kojeg su kroz čitavu karijeru krasili fanatična upornost i apsolutna predanost.

Nakon devet iznimno uspješnih sezona u belgijskom Oostendeu, gdje je stekao status klupske ikone i ponio prestižnu titulu MVP-a nacionalnog prvenstva, odlazi u najjaču europsku ligu – španjolsku ACB. Tamo je s velikim uspjehom branio boje Unicaje iz Malage, s kojom je pod trenerskom palicom legendarnog Bože Maljkovića osvojio cijenjeni europski Kup Radivoja Koraća, da bi potom potpisao ugovor o karijeri za najtrofejniji europski klub – Real Madrid. Igrajući u španjolskoj prijestolnici uz bok globalnim zvijezdama kao što su Alberto Herreros, Saša Đorđević i Žan Tabak, potvrdio je svoju najvišu svjetsku klasu.

Po završetku igračke karijere u 37. godini, posvetio se trenerskom pozivu; vodio je svoj matični Oostende, osnovao uglednu košarkašku akademiju za mlade talente te obnašao odgovornu dužnost izbornika U-20 reprezentacije Belgije. Unatoč velikoj i blistavoj europskoj karijeri, Jean-Marc i danas govori hrvatski jezik te uvijek emotivno ističe kako ga je upravo karlovačka škola košarke, uz rano kaljenje na vrelu betona legendarnog Šanca, sudbinski oblikovala i kao igrača i kao čovjeka.

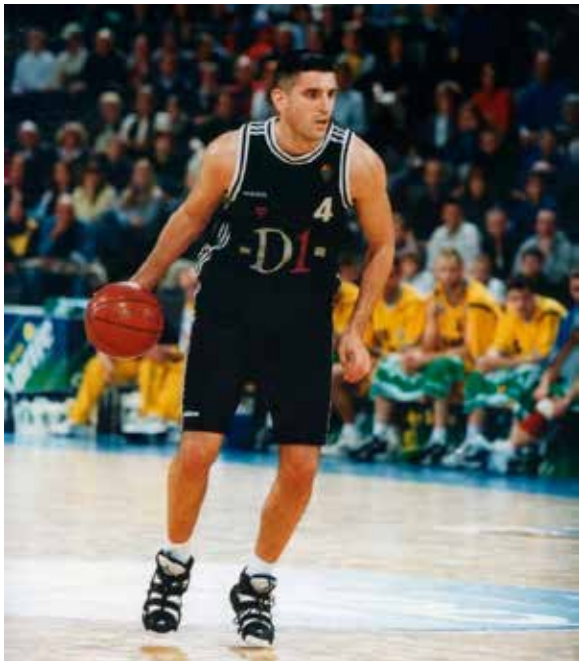
Jean-Marc Jaumin ostaje zlatnim slovima zabilježen kao autentični „karlovački Belgijanac" koji je cijelom svijetu dokazao da se rudarskim radom, čvrstim karakterom i golemim srcem može stići od treće lige pa sve do blještavila madridskog Real Madrida, zauvijek ostavši neraskidivo povezan s gradom u kojem se prvi put zaljubio u narančastu loptu.

IVO JOSIPOVIĆ

Karlovački div pod europskim obručima

Ivo Josipović (Karlovac, 1975.) svoj je košarkaški talent, brušen na asfaltu u Šancu i u sportskim dvoranama, uspio pretočiti u dugovječnu, iznimno uspješnu i trofejnu međunarodnu karijeru. Kao stasit, dominantan i tehnički vrhunski potkovan igrač unutarnje linije prošao je upečatljiv put od obećavajućeg juniora do standardnog hrvatskog reprezentativca i iznimno cijenjenog profesionalca u najjačim europskim ligama. Njegova bogata sportska biografija, ispisana velikim pobjedama u Njemačkoj, Rusiji i Grčkoj, svjedoči o košarkašu koji je predanim radom, karakterom i čistim profesionalizmom postao istinski ambasador karlovačkog sporta na velikoj sceni.

Košarku je počeo igrati u rodnom gradu pod mentorskim vodstvom trenera Bašovića, koji mu je usadio duboku ljubav

i pravilne radne navike prema ovom sportu. Prošao je sve mlađe selekcije Karlovca te je, zahvaljujući iznimnom igračkom daru i visini, bio standardni reprezentativac svih selekcija Hrvatske u mlađim uzrastima. Seniorski put započeo je u dresu matičnog kluba, da bi ga daljnji igrački razvoj vodio kroz zagrebačku Cibonu, zadarsku Puntamiku i KK Zadar, otvarajući mu širom vrata prema punoj međunarodnoj afirmaciji.

Vrhunac svoje igračke karijere obilježio je godinama provedenim u inozemstvu, gdje je s velikim uspjehom nastupio za renomirane europske klubove. U dresu njemačkog Telekom Baskets Bonna bio je dvostruki finalist njemačkog prvenstva, ostavivši trag u tamošnjoj košarci. Igračka ga je staza dalje vodila u Rusiju, gdje je s momčadi Ural Great Perma osvojio prestižni ruski Kup, a u toj je zemlji s jednakim uspjehom nastupao i za moćni Unics Kazan. Svoj bogati međunarodni niz nastavio je u Grčkoj noseći dres Kolossosa s Rodosa, potom na Cipru u Limasolu, te u Bosni i Hercegovini gdje je s ekipom Širokog Brijega suvereno osvojio naslov državnog prvaka susjedne države. Profesionalnu karijeru zaokružio je nastupima u Šibeniku i emotivnim povratkom u matični Karlovac.

Ivo Josipović stoji u ovoj monografiji kao trajan i svijetao uzor generacijama mladih igrača, kao opipljiv dokaz kako se iz lokalne sredine, uz nepresušnu upornost, fokus i rudarski rad, stiže do samog europskog košarkaškog vrha.

GORAN JURATOVIĆ

Ustrajni graditelj tijela, uspješni natjecatelj i trener

Goran Juratović (Stuttgart, 1966.) sklonost prema sportu i lijepo građenom tijelu razvio je još u ranoj mladosti. Nakon isprobavanja različitih disciplina, presudnu prevagu odnijela je strast prema utezima. Početci su bili samonikli – od betonskih utega i vježbanja u dvorištu do prvih saznanja koja je sakupljao iz rijetkih fitness časopisa i literature poput knjige „Snažno telo u 6 meseci“ Milana Čabrića.

Njegov se sportski put dramatično promijenio 1990. nakon teške nesreće i pada s motora u kojem je smrskao dva vratna kralješka. Slijedila je složena operacija, dugotrajan oporavak i rehabilitacija u Varaždinskim toplicama, gdje kroz terapiju i nevjerojatnu upornost započinje s jačanjem mišića i vraća se trenažnom procesu.

Godine 2000. upisuje Višu trenersku školu smjer Fitness na Kineziološkom fakultetu u Zagrebu, a 2001. u Karlovcu otvara vlastitu teretanu „Blue gym“. Na poticaj prof. Žarka Stojića počinje nastupati na natjecanjima, ostvarivši niz vrhunskih rezultata zahvaljujući plodnoj suradnji s Mariom Jarnečićem. Na uglednim domaćim i međunarodnim pozornicama ostvario je niz zapaženih plasmana: na Bihać Openu višekratno je zauzimao visoka mjesta (osvojivši četvrta mjesta 2003. i 2006. te treće mjesto u classic bodybuildingu 2009. godine), a istaknuo se i šestim mjestom na Bodifit Openu te nastupom na Svjetskom prvenstvu IBFA u Kopru 2004. godine. Vrhunac njegovih domaćih natjecanja obilježile su medalje na Prvenstvima Hrvatske – naslov doprvaka u classic bodybuildingu 2009. te treće mjesto 2014. godine – uz zapažene nastupe na Kriz Openu gdje je bio drugi, te na Balkanskom prvenstvu. Svoje je natjecateljsko umijeće potvrdio i zapaženim nastupima na Austrija kupu i natjecanjima u Umagu.

Paralelno s natjecateljskom karijerom, Juratović je izgradio iznimno uspješan trenerski put, odgajajući generacije natjecatelja koji su pod njegovim vodstvom osvajali medalje na državnim i međunarodnim prvenstvima, poput Zorana Gagule, Martina Škrtića, Andreje Podnar, Tihomira Kučinića, Štefice Trputec, Danijela Štromera te državnih prvaka i pobjednika međunarodnih natjecanja Maje Pavlaković, Krunoslava Palajse i Matilde Sudac.

Svoje bogato iskustvo i stručnost okrunio je i sudačkim angažmanom, djelujući od 2015. godine kao nacionalni, a od 2019. kao internacionalni IFBB sudac u bodybuildingu i fitnessu, potvrdivši svoj trajni status nezaobilaznog imena ovoga sporta.

ALEN JURČEVIĆ

Gimnastički let iznad Kleka

Alen Jurčević (Ogulin, 1992.) - gimnastika je bazični sport koji zahtijeva savršen spoj snage, koordinacije i nevjerojatne mentalne čvrstine. Biti gimnastičar znači neprestano prkositi gravitaciji i težiti savršenstvu pokreta koje traje tek nekoliko sekundi, a priprema se godinama. Jurčević je utjelovio tu upornost postavši sinonim za povijest gimnastike u Ogulinu.

Put od kadetskog prvaka do seniorskog reprezentativca priča je o povratku i neodustajanju, dokazujući da se vrhunski sportski duh ne može slomiti ni pred zdravstvenim izazovima ni pred najtežim spravama. Gimnastikom se počeo baviti 2000. godine, a već u najranijoj mladosti postavio je letvicu uspjeha na razinu dotad neviđenu u povijesti ogulinske gimnastike. Njegova dominacija započela je još 2004. godine kada je, kao dvanaestogodišnji kadet, osvojio nevjerojatnih pet naslova prvaka Hrvatske, čime je prvi put zaslužio titulu najboljeg sportaša grada Ogulina. Iako su zdravstveni problemi privremeno usporili njegov natjecateljski ritam, to je razdoblje iskoristio za edukaciju, stekavši licencu nacionalnog suca uz

posebne pohvale Hrvatskog gimnastičkog saveza, ostajući tako neraskidivo vezan uz sport i u trenucima kada nije bio na borilištu.

Povratak u intenzivni trening 2009. godine urodio je plodom već krajem iduće godine, kada na seniorskom prvenstvu Hrvatske osvaja brončano odličje na ručama. Taj rezultat otvorio mu je vrata seniorske reprezentacije i omogućio nastupe među svjetskom elitom. Godina 2011. potvrdila je njegovu svestranost i kvalitetu – na državnom prvenstvu osvojio je srebrnu medalju na karikama i četvrto mjesto na ručama, a nastup na Svjetskom kupu u Osijeku svrstao ga je u sam vrh međunarodne konkurencije.

Kao trostruki najbolji sportaš Ogulina ostaje zabilježen kao sportaš koji je svojim umijećem na spravama trajno zadužio zavičajnu sportsku povijest.

ŽELJKO JURČIĆ

Karlovački vitez odlikovan Redom Danice Hrvatske

Željko Jurčić (Karlovac, 1970.) - kada se zbroje svi naslovi, europske bronce i najveća državna odlikovanja, ostaje portret sportaša koji je svoju disciplinu, borbenost i vještinu duboko utkao u same temelje karlovačke škole taekwondoa, postajući istinsko mjerilo izvrsnosti kroz dva povijesna sportska sustava.

Njegov je put neraskidivo vezan uz povijest Taekwondo kluba Karlovac, sredine koja je pod vodstvom trenera Brežana izrasla u pravog sportskog giganta. U godinama kada se taekwondo tek borio za svoj ravnopravni status, isticao se kao borac iznimne tehnike, brzine i nepokolebljivog duha, bivajući višestrukim prvakom bivše države, a potom i suvereni vladar hrvatskih borilišta u osvitu neovisnosti. Njegova dominacija i golemi doprinos promidžbi taekwondoa potvrđeni su kada je u dva navrata, 1992. i 1994. godine, službeno proglašen najboljim sportašem Karlovca. Bio je to jasan i glasan znak da je taekwondo, zahvaljujući ljudima takvog kova, postao vrhunski, trofejni sport u gradu na četiri rijeke.

Vrhunac njegove natjecateljske karijere iskovan je brončanom seniorskom medaljom na EP-u u Zagrebu, no poseban sjaj ima i njegova uloga u vojnom sportu, gdje je s ponosom branio ugled domovine. Kao istaknuti član vojne reprezentacije, 1999. godine u Belgiji popeo se na najviše postolje, postavši pobjednikom Europskog vojnog prvenstva.

Za ove izvanredne međunarodne rezultate primio je Zahvalnicu HOO-a, no najveće priznanje stiglo je s najviše državne razine – odlikovan je Redom Danice Hrvatske s likom Franje Bučara, visokim priznanjem koje mu je za sportske zasluge osobno uručio prvi hrvatski predsjednik doktor Franjo Tuđman.

Po završetku bogate aktivne karijere nastavio je graditi karlovačku sportsku priču kao prvi službeni profesionalni trener u TKD Karlovac, imenovan od strane Karlovačke športske zajednice 1996. godine. Kao dokazani stručnjak i vizionar, 1997. godine uz Dorijana Vrbanca aktivno sudjeluje u osnivanju TKD Cro do,

nastavljajući prenositi znanje i odgajati nove generacije u duhu samokontrole, poštovanja i integriteta.

Kao nositelj crnog pojasa 4. DAN u ovoj monografiji ostaje zabilježen kao čovjek koji je svojim tihim, sustavnim radom i nespornim autoritetom omogućio da karlovačka škola taekwondoa postane i ostane trajni svjetski sinonim za kvalitetu.

DAMIR KARIN

Ikona s brojem osam i jedan od najtrofejnijih karlovačkih sportaša

Damir Karin (Zenica, 1973.) prepoznatljiv kroz čitavu karijeru po svom broju osam, ikona je karlovačkog sporta čija svestranost seže od košarkaških parketa pa sve do polufinala Kupa prvaka u baseballu. S više od 750 klupskih utakmica, on stoji kao jedan od najtrofejnijih i najznačajnijih izdanaka karlovačke bejzbolske škole, ostavivši neizbrisiv i dubok trag u povijesti ovog sporta na nacionalnoj i europskoj razini.

Svoj bogati sportski put započeo je u mlađim uzrastima NK Karlovac te ga je privremeno nastavio kroz košarku u juniorskim ekipama Jugoturbine i Željezničara, ali puni potencijal, zrelost i svjetsku klasu u potpunosti je potvrdio na bejzbolskim terenima. Svoju veliku priču započeo je 1990. godine u dresu karlovačke Olimpije, a dio svog ranog sportskog puta gradio je i u SAD nastupajući za školsku momčad North Canton.

Njegova dugovječna klupska karijera predstavlja impresivan, teško ponovljiv niz uspjeha s ukupno 775 odigranih službenih utakmica. Najveći i najslavniji dio tog puta proveo je u Baseball klubu Olimpija, s kojom je ispisao zlatne stranice kluba osvajanjem povijesnog Europskog kupa CEB, čak 14 naslova prvaka Hrvatske, 13 nacionalnih kupova te 5 naslova pobjednika Inter lige.

Iznimna igračka kvaliteta odvela ga je i u jednu od najvećih europskih liga, onu nizozemsku, gdje je 2001. godine s velikim uspjehom nastupio za ADO Den Haag i igrao u polufinalu prestižnog Kupa prvaka, dok je u bogatoj riznici trofeja nadogradio i naslov prvaka Hrvatske koji je osvojio s ekipom splitske Nade.

U dresu seniorske reprezentacije Hrvatske upisao je preko 100 službenih nastupa igrajući za nacionalnu vrstu na četiri Europska prvenstva te na Svjetskom prvenstvu 2009. godine.

Nevjerojatna svestranost na terenu redovito je potvrđivana brojnim individualnim priznanjima – u više je navrata proglašen najboljim igračem (MVP), najboljim bacačem (pitcher) i najboljim udaračem (batter) prvenstva Hrvatske. U toj sferi posebno se ističe 2001. godina, kada je s izabranom vrstom povijesno izborio četvrtfinale Europskog prvenstva.

Kao trajna potvrda njegove sportske i ljudske vrijednosti za lokalnu zajednicu je i to što je 1998. i 1999. godine uzastopno proglašen najboljim sportašem Karlovca i Karlovačke županije. Ostavši prepoznatljiv po svojoj „osmici“ koju je s ponosom nosio kroz desetljeća pobjede, te u ovoj monografiji stoji kao trajni simbol sportske izvrsnosti, autoriteta i pobjedničkog mentaliteta karlovačkog sporta.

KRUNOSLAV KARIN

Vizionar koji je karlovački baseball odveo u vrh Europe

Krunoslav Karin (Karlovac, 1961.) nije samo sportaš, već vizionar i arhitekt sporta koji je karlovačku Olimpiju i hrvatski baseball trajno i neizbrisivo ucrtao na sportsku kartu Europe. Od mladog osnivača lokalnog kluba pa sve do pozicije glavnog tajnika i predsjednika Europske

baseball federacije, njegov je cjelokupni životni put fascinantno svjedočanstvo o vrhunskoj sportskoj diplomaciji, prednosti i jasnoj strategiji.

Središnja je i nezaobilazna osoba karlovačkog i hrvatskog baseballa. Njegov sportski put nije tek obična priča o igračkim uspjesima na terenu, već u prvom redu o neumornom, vizionarskom radu sportskog djelatnika koji je od lokalnog kluba s ruba grada stvorio respektabilnu europsku silu i konačno postao jedan od najutjecajnijih ljudi u kontinentalnim bejzbolskim strukturama. Karinova uloga u povijesti Baseball kluba Olimpija uistinu je temeljna – on je davne 1983. godine bio jedan od pokretača i osnivača kluba. Svoju je karijeru započeo na terenu, osvojivši naslov prvaka Hrvatske kao igrač, a zahvaljujući svojim kvalitetama nastupao je i za reprezentacije Hrvatske te bivše Jugoslavije.

Ipak, njegov najveći, povijesni doprinos dolazi s pozicija menadžera i stratega ekipe. Pod njegovim stručnim vodstvom karlovačka Olimpija postala je sinonim za apsolutnu natjecateljsku dominaciju, osvojivši 12 prvenstava Hrvatske, 13 nacionalnih kupova i 6 naslova pobjednika Interlige. Kruna tog mukotrpnog i dugogodišnjeg klupskog rada bilo je povijesno, mitsko osvajanje prestižnog CEB kupa 2006. godine u Barceloni, što ostaje jedan od najvećih klupskih uspjeha u povijesti karlovačkog sporta uopće.

Njegova organizacijska stručnost rano je prepoznata i na najvišoj nacionalnoj razini. Bio je izbornik reprezentacije bivše države, a već od 1992. godine preuzima kormilo hrvatske reprezentacije kao izbornik i sportski direktor svih nacionalnih selekcija. S reprezentacijom je sudjelovao na osam uzastopnih europskih prvenstava, a 2009. godine obnašao je iznimno odgovornu dužnost generalnog menadžera reprezentacije na povijesnom Svjetskom prvenstvu održanom upravo u Hrvatskoj. Bio je i glavni pokretač regionalne sportske suradnje, kao jedan od idejnih osnivača Srednjoeuropske Interlige koja je uspješno okupila klubove iz čak sedam država, te kao dugogodišnji predani povjerenik hrvatske lige.

Danas predstavlja Republiku Hrvatsku na najvišoj svjetskoj razini kao glavni tajnik Europske baseball federacije (CEB) i predsjednik WBSC Europe, krovne Europske baseball i softball federacije. Tajnik CEB bio je od 2013-2022. godine. Njegov impresivan uspon od osnivača malog kluba na karlovačkom betonu, pijesku i travi do jedne od vodećih, najistaknutijih funkcija u cjelokupnom europskom bejzbolu materijalni je dokaz čiste vizije, discipline i vrhunske sportske diplomacije.

Iako se u ranoj mladosti uspješno bavio košarkom i rukometom, baseball je ostao njegova trajna životna strast i sudbina, kojom je Karlovac trajno zadužio za desetljeća koja dolaze.

ZLATKO KATUŠIN

Kormilar karlovačkih veslačkih šampiona

Zlatko Katušin – Minja (Karlovac, 1965.) pripada krugu ljudi čije je prezime u gradu na četiri rijeke i osam obala vezano za veslački sport. Čovjek koji je više od tri desetljeća života posvetio stva-

ranju veslačica i veslača na Kupi uspio je u potpunosti profesionalizirati struku u klubu iznimno duge tradicije te pretvoriti dubovačku veslačku školu u tvornicu reprezentativaca. Njegov trenerski put nije samo priča o sportu i pukom zbroju medalja, već o ustrajnosti i dubokoj ljubavi prema rijeci koja generacijama teče kroz vene njegove obitelji.

Veslački gen naslijedio je od oca Velimira, a odrastao je uz starijeg brata Davorina. Nastavljajući staze svojih prednika, Minja je prenio tu obiteljsku štafetu izvrsnosti i na treće koljeno u Veslačkom klubu Korana, čineći povijest svoje obitelji jedinstvenim primjerom sportske dugovječnosti i neraskidive veze s rodnim gradom i klubom.

Iako je u mladosti i sam bio veslač, najdublji i najtrajniji trag u povijesti veslačkog sporta ostaje zapisan u rezultatima njegovih brojnih učenika. Tijekom profesionalnog trenerskog rada, postao je tvorcem sportskih karijera koje su dosegnule najviše međunarodne visine.

Njegov stručni autoritet rano je prepoznat i na nacionalnoj razini, gdje godinama s velikim uspjehom sudjeluje u radu stručnih stožera hrvatskih veslačkih reprezentativnih posada, uspješno prenoseći specifičnu, čuvenu „koransku školu“ veslanja na međunarodnu pozornicu. Sustavnim pristupom, disciplinom i stručnim radom stvorio je olimpijca Tihomira Jarnjevića, vodio najuspješniju veslačicu u povijesti kluba Marcelu Milošević te brusio serijske talente poput Milakovića, Bohneca, Komučara, Cvitešića, Cindrića, Šutala, Rudara, Šabića, Bauera, Hajdina i mnogih drugih. Njegova sposobnost da u mladom čovjeku prepozna i potom strpljivo oblikuje pobjednički, šampionski karakter ne jenjava ni danas. To najbolje potvrđuju stalni uspjesi aktualne najbolje sportašice Karlovca Eme Hodak, kao i sjajni rezultati perspektivnog dvojca Šime Ravnjaka i Josipa Jakšića. Kao dugogodišnji glavni trener Veslačkog kluba Korana, Zlatko Katušin – Minja postao je neprikosnoveni čuvar sportske discipline i struke, ali i trener koji savršeno razumije da se vrhunski rezultat nikada ne stvara preko noći, već kroz godinu teškog, rudarskog rada na vodi.

Višestruko nagrađen kao najbolji trener grada, on je generacije mladih, osim samoj veslačkoj vještini, naučio zajedništvu, u čamcu i izvan njega.

DARIO KEČA

Čovjek koji živi sport dvadeset i četiri sata

Dario Keča (Karlovac, 1975.) pripada onom krugu sportskih djelatnika čiji se putevi ne mjere samo osvojenim odličjima, već tisućama kilometara prijeđenih pješice do dvorane i nebrojenim satima provedenim na strunjači u potrazi za savršenim pokretom. On utjelovljuje upravo tu vrstu beskompromisne, fanatične posvećenosti; nenametljivi, ali neprikosnoveni autoritet koji iza kulisa stvara vrhunske šampione, ali i pedagog koji kroz plemenitu vještinu karatea strpljivo oblikuje ljudske karaktere, gradeći već desetljećima jednu od najzdravijih i najuzornijih sportskih sredina u Karlovcu.

Karateom se aktivno prestao baviti 1997. godine, a njegovi sami počeci ostali su trajno zapamćeni po gotovo nevjerojatnoj predanosti – godinama je po svim vremenskim uvjetima s Vučjaka pješačio do dvorane MUP-a i natrag, ostajući redovito na duplim treninzima i vježbajući bez prestanka po pet sati dnevno. Ta surova, spartanska disciplina i čelična volja ubrzo su ga odvele do kimona kadetske, juniorske i naposljetku seniorske reprezentacije Hrvatske, kao i do naslova državnog prvaka, s impresivnim rezimeom od tri naslova prvaka, dva doprvaka i dvije bronce na nacionalnim smotrama.

Životni poziv i punu afirmaciju pronašao je u trenerskom radu. Već 1994. godine, još uvijek kao aktivan natjecatelj na borilištu, počinje prenositi znanje mlađima, da bi od 1996. godine postao profesionalac i glavni trener Karate kluba Karlovac 1969. Iznimna sposobnost ranog prepoznavanja talenata rezultirala je povijesnim uspjesima na međunarodnoj sceni: pod njegovim stručnim vodstvom Dino Povržanić postao je seniorski prvak Europe, dok su Ivan Puklavec i Josip Livada osvajali velika svjetska i europska odličja.

Kao vrhunski kondicijski stručnjak s prestižnom međunarodnom licencom, svoju je ekspertizu nesebično ugrađivao i u uspjehe odbojkaša, tenisača te rukometaša, dok je kao pokretač i osnivač Kluba spasilaca na vodama zorno pokazao i duboku društvenu odgovornost te svestranost. Punih petnaest godina, u kontinuitetu od 2003. do 2018. godine, obnašao je dužnost izbornika nacionalne reprezentacije (juniorske i seniorske), sudjelujući na više od 40 europskih i svjetskih prvenstava od kojih su se hrvatski karataši vratili s više od 30 pojedinačnih i pet velikih ekipnih medalja. Danas obnaša dužnost potpredsjednika Hrvatskog karate saveza zaduženog za rad i strategiju nacionalnih reprezentacija.

Kao nositelj prestižnih priznanja za životni doprinos razvoju sporta, Dario Keča u ovoj monografiji stoji kao neumorni, autentični promicatelj aktivnog života i sportske etike, čvrsto i dokazano vjerujući da se vrhunska izvedba i ljudska veličina postižu isključivo predanim radom koji traje doslovno od 0 do 24 sata.

OSCAR KOVAČIĆ

Karlovački „Oskarovac“ za olimpijsko doba

Oscar Kovačić (Karlovac, 2007.) dokaz je da su duboki korijeni karlovačkog taekwondoa stvoreni sedamdesetih i devedesetih godina urodili najsjajnijim mogućim plodovima; on je autentični „zlatni dečko” iz redova TKD Prana. Njegovo ime, ispisano sa slovom „C” kao posveta južnoafričkom podrijetlu njegove majke Cindy koja je svoj dom pronašla ispod Dubovca, postalo je sinonim za povijesni iskorak hrvatskog sporta.

Pretposljednjeg dana Svjetskog juniorskog prvenstva u Južnoj Koreji, u kategoriji do 78 kilograma nanizao je nestvarnih šest pobjeda u jednom danu i osvojio naslov svjetskog prvaka – prvo zlato u

muškoj juniorskoj konkurenciji u povijesti hrvatskog taekwondoa. Taj trijumf u kolijevci ovog sporta nije bio slučajan bljesak. Europsko mlađeseniorsko U21 prvenstvo iz 2025. sa šest pobjeda i zlatnom medaljom iz Prištine dokazuje da ga ne zadovoljavaju prosječni rezultati, već samo najviše svjetske stube.

U sklopu obilježavanja 35. obljetnice utemeljenja HOO-a 2026., održana je svečanost dodjele jubilarne 20. Nagrade "Dražen Petrović" kojom HOO tradicionalno nagrađuje mlade sportaše i sportašice do 20 godina za uspješno predstavljanje domovine na međunarodnoj pozornici u proteklih 365 dana. Prema tom izboru, najbolji sportaš u pojedinačnoj konkurenciji je Oscar Kovačić.

Oscar Kovačić više nije samo talent i to je valjda svima jasno. Nagrada „Dražen Petrović" stigla je kao lijepa potvrda svega što je napravio, ali možda je još važnije što na to priznanje ne gleda kao na vrhunac, nego kao na jednu od postaja na putu koji očito želi nastaviti. Europsko zlato, olimpijski bodovi i sada titula najboljeg mladog sportaša Hrvatske sasvim su ozbiljna biografija za nekoga tko će uskoro napuniti tek 20 godina. Ono što je posebno zanimljivo jest da veliki rezultat kod njega više ne izgleda kao iznenađenje. Od Oscara se danas očekuju medalje, dobri nastupi i novi koraci prema vrhu, a to je zapravo najbolji dokaz koliko je u međuvremenu narastao. Više nije onaj klinac za kojeg se kaže „bit će nešto od njega". Nešto već jest.

Zato Los Angeles 2028. više nije samo lijepa želja koju je zgodno spomenuti. Do Olimpijskih igara još ima dovoljno vremena za napredak, ali ne toliko da bi se moglo živjeti od stare slave. A možda je najljepše u cijeloj priči to što Oscarov uspjeh više nije samo njegov. U dvorani Prane treniraju klinci koji ga mogu gledati iz neposredne blizine i vidjeti kako izgleda put od početnika do sportaša koji osvaja europske medalje i prima nagradu koja nosi ime Dražena Petrovića. To je najbolja moguća reklama za sport. Ne plakat na zidu, nego čovjek koji je još jučer bio jedan od njih.

Za Oscara, koji hrabro grabi u seniorske vode noseći dobok s državnim grbom, Olimpijske igre su prirodan i jasan cilj, čime se na najljepši način ispisuje najnovije, zlatno poglavlje karlovačke sportske povijesti koja ponosno gleda prema budućnosti.

MLADEN KRPANEC

Legenda karlovačkog baseballa kroz četiri desetljeća

Mladen Krpanec (Karlovac, 1972.) hodajuća je povijest karlovačkog baseballa, igrač čija se nevjerojatna karijera protegnula kroz čak četiri desetljeća. Vjernost Olimpiji i impresivna zbirka trofeja čine ga jednim od najdugovječnijih i najuspješnijih sportaša koje je grad na četiri rijeke ikada imao u povijesti hrvatskog baseballa.

Svoju sportsku priču u Baseball klubu Olimpija započeo je još 1988. godine, a već sljedeće upisao je prve nastupe za seniorsku momčad. Nevjerojatna karijera protegnula se kroz punih 25 sezona, tijekom kojih je odigrao preko 700 utakmica i jedinstven je po tome što je za Olimpiju nastupao u četiri različita desetljeća. Krpančeva riznica trofeja uistinu je impresivna. S Olimpijom je osvojio dvanaest naslova prvaka Hrvatske, dvanaest hrvatskih kupova te pet naslova Interlige.

Vrhunac klupske karijere doživio je 2006. godine u Barceloni, kada je s karlovačkim klubom osvojio CEB kup. Godinu dana ranije, isti je europski naslov osvojio u Pragu nastupajući za BK Zagreb. Od 1994. do 2010. godine bio je standardni član hrvatske reprezentacije. Sudjelovao je na brojnim europskim prvenstvima A i B skupine, a krunu karijere doživio je nastupom na Svjetskom prvenstvu 2009. godine u Zagrebu.

Svoje bogato znanje prenosio je i kao trener mlađih uzrasta, a 2010. godine obnašao je dužnost pomoćnog trenera reprezentacije na Europskom prvenstvu u Njemačkoj.

MATEJA KUNOVIĆ

Osvajačica svjetskih i europskih odličja, olimpijska kandidatkinja i trenerica

Mateja Kunović (Karlovac, 1993.) bivša je vrhunska sportašica i taekwondo trenerica, istaknuvši se kao jedna od najuspješnijih i najtrofejnijih sportašica Karlovca i Karlovačke županije u novijoj povijesti.

Kroz bogatu i uspješnu natjecateljsku karijeru u redovima karlovačkih klubova ostvarila je vrhunske domaće i međunarodne rezultate: bila je peterostruka državna prvakinja, osvajačica brončane medalje na Svjetskom juniorskom prvenstvu u Egiptu te brončane medalje na Europskom seniorskom prvenstvu u Azerbajdžanu. Na Svjetskom seniorskom prvenstvu u Meksiku zauzela je visoko peto mjesto, što joj je, uz uspjehe na prestižnim G-turnirima, donijelo status olimpijske kandidatkinje Hrvatskog olimpijskog odbora za Olimpijske igre u Rio de Janeiru 2016. godine. Bila je sportašica prve kategorije HOO-a i njegova stipendistica.

Po završetku natjecateljske karijere posvetila se trenerskom pozivu. Završila je stručni studij na Kineziološkom fakultetu u Zagrebu, stekla licencu Hrvatskog taekwondo saveza za trenera te preuzela ulogu profesionalne trenerice i voditeljice u Taekwondo klubu Karlovac, ulažući

veliko znanje i trud u rad s mlađim uzrastima, razvoj sporta i stvaranje novih generacija karlovačkih boraca.

Svoju sportsku i poduzetničku energiju usmjerila je i na pokretanje vlastitoga posla otvorivši Meraki studio by Mateja, osmišljen kao prostor za tjelovježbu i rekreaciju s raznovrsnim programima poput reformera, pilatesa i HIIT-a. Iako se zakoračivši u poduzetništvo udaljila iz vrhunskog sportskog pogona, dvorana, pokret i tjelesna aktivnost ostaju njezin trajni životni poziv i prostor u kojem i dalje živi sportsku filozofiju.

Za svoja sportska postignuća primila je brojna priznanja: dvaput je birana za najbolju sportašicu grada Karlovca i Karlovačke županije, a nagrađena je i prestižnom Državnom nagradom za sport „Dražen Petrović“ kao najbolja mlada sportašica Hrvatske.

ERIKA MARIJA KUŠIĆ

Prva dama ogulinskog i hrvatskog automobilizma

Erika Marija Kušić (Ogulin, 1997.) prva je dama ogulinskog i hrvatskog automobilizma, sportašica koja je miris oktana i škripu guma na najbolji način pretvorila u čistu umjetnost brzine. U sportu u kojem se granice uspjeha mjere u stotinkama sekundi, a iznimna hrabrost i fokus jesu osnovni preduvjet svakog zavoja, postala je simbolom nove generacije vozačica koje se potpuno ravnopravno nose s najbržim kolegama na stazi. Njezini fantastični uspjesi na brdskim stazama i u auto slalomu nisu samo rezultat vrhunskog natjecateljskog talenta, već i opipljiv dokaz da podno Kleka kuca srce istinske šampionke koja svaku utrku vozi s nevjerojatnom, zaraznom strašću i kirurškom preciznošću.

Odgojena u sportskom duhu i automobilističkom okruženju vrlo rano je osjetila privlačnost oktanskog svijeta, a njezin talent eksplodirao je na domaćim i regionalnim natjecanjima. Kao ponosna članica Autokluba Klek iz Ogulina, postala je sinonim za nepobjedivost u ženskoj konkurenciji, ali i stalna prijetnja u ukupnom poretku muških kolega. Impresivna sportska biografija ispisana je naslovima u Kupu i na brdskim stazama Prvenstva Hrvatske gdje redovito dokazuje da za nju ne postoje neosvojivi zavoji ni nedostižne brzine.

Posebno poglavlje njezine karijere čini nevjerojatna svestranost i tehnička potkovanost, što joj omogućuje da s jednakom lakoćom kontrolira vozilo na tehnički zahtjevnim slalomima i na brzim, opasnim brdskim dionicama. Uspjesi i stalna prisutnost na pobjedničkim postoljima donijeli su joj status jedne od najpopularnijih i najcjenjenijih sportašica Karlovačke županije, a njezina skromnost izvan staze i sportska drskost na asfaltu čine idealnim uzorom mladim djevojkama koje tek ulaze u ovaj tradicionalni muški sport.

Erika Marija Kušić u ovoj monografiji stoji kao zlatni dokaz kako se vizija, odricanje i čelična volja spajaju u vrhunski sportski rezultat, ostajući trajni ponos svog ogulinskog zavičaja i predvodnica nove ere hrvatskog auto-moto sporta.

ADRIJANA LEKAJ

Od karlovačkog gema do Grand Slam pozornice

Adrijana Lekaj (Karlovac, 1995.), zlatnim je slovima upisana u povijest karlovačkog i hrvatskog tenisa kao jedna od rijetkih sportašica iz grada na četiri rijeke koja se može podići nastupima na četiri najveća i najprestižnija svjetska turnira: Australian Openu, Roland Garrosu, Wim-

bledonu i US Openu. Njezin strelovit uspon na visoko 31. mjesto svjetske juniorske ljestvice, a potom i uspješan proboj u surove seniorske WTA vode, svjedoče o iznimnom talentu i potpunoj posvećenosti sportu. Kroz cijelu svoju tenisku karijeru nije bila samo predstavnica Teniskog kluba Karlovac, već i istinska ambasadorica hrvatskog tenisa na svim kontinentima, čiji su veliki rezultati ostali trajno upisani kao vrhunski domet njezine generacije.

Već je u najranijim natjecateljskim danima svojim igrama jasno je dala naslutiti da je pred njom velika sportska karijera. Kao juniorska prvakinja Hrvatske u konkurenciji do 16 godina, brzo je i uvjerljivo prerasla domaće okvire te je postala nezamjenjiva, standardna članica nacionalne reprezentacije u uzrastima do 16 i do 18 godina. Njezin juniorski vrhunac bio je plasman na izvrsno 31. mjesto ITF ljestvice najboljih mladih igračica svijeta. U tom je razdoblju ostvarila podvige koji su prava rijetkost u lokalnom sportu: igrao je četvrtfinale parova na juniorskom Roland Garrosu u Parizu te polufinale prestižnog turnira Trofeo Bonfiglio u Milanu, koji se igra za neslužbeno svjetsko prvenstvo za mlade tenisače na zemljanoj podlozi. Prijelaz u seniorske, profesionalne vode donio je nove, još teže sportske izazove, ali i nove vrijedne trofeje. U svojoj je profesionalnoj karijeri osvojila dva ITF seniorska naslova u pojedinačnoj konkurenciji – slaveći na turnirima u egipatskom Sharm El Sheikhu i austrijskom Bad Waltersdorfu. Njezina urođena taktička svestranost posebno je dolazila do izražaja u igri parova, u kojoj je osvojila čak osam ITF titula. Na samom vrhuncu svoje profesionalne karijere zauzela je 325. mjesto na WTA ljestvici u pojedinačnoj konkurenciji te 321. mjesto u dublu, čime se čvrsto svrstala među najbolje hrvatske tenisačice svoga doba.

Kroz cijeli profesionalni put ostala je neraskidivo i čvrsto vezana uz svoj matični teniski klub. Vlastitim je primjerom dokazano da se iz lokalne sredine, uz stručan rad, odricanje i neizmjernu snagu volje, može ravnopravno stići do najsjajnijih svjetala Pariza, Londona i New Yorka. Uspjesi Adrijane Lekaj u ovoj monografiji inspiracija su novim generacijama karlovačkih tenisača koji na terenima u Vrbanićevom perivoju sanjaju o izlasku na velike svjetske pozornice.

DARKO LISAC

Poznavatelj sportskih događaja, kvizaš i dobri duh grada

Darko Lisac (Karlovac, 1975.) svestrani je novinar, pisao je za Karlovački tjednik, Večernji list i Karlovački list, a danas djeluje kao sportski novinar na Kaportalu te je izvrstan kvizaš s impresivnim znanjem o sportskim događanjima. Ujedno je i član Hrvatskoga zbora sportskih novinara (HZSN) te Izvršnog odbora Sekcije HZSN Karlovac.

Odrastao je na Rakovcu, u obiteljskoj kući čije je mjesto kasnije zauzela Školska sportska dvorana, a živio je i u Novom centru, da bi se kasnije preselio na Dubovac. Kao srednjoškolac proživio je početak Domovinskog rata u Karlovcu, o čemu piše u zapaženoj kratkoj priči „Najbolje ljeto“.

Iako je bio frontmen i autor hitova karlovačkog pop-rock sastava Četiri rijeke te se u mladosti susretao s ponudama glazbenih menadžera poput Zrinka Tutića, svjesno je odabrao ne graditi estradnu karijeru, baš kao što je odbacio i veće novinarske ambicije izvan rodnog grada, iako je za to imao priliku. Na glazbenoj i gradskoj sceni ostao je zapamćen po opuštenosti, specifičnom humoru i čestim duhovitim istupima na društvenim mrežama.

Danas je prepoznatljivo lice karlovačkog javnog prostora, vrsni poznavatelj sportskih zbivanja s nevjerojatnim pamćenjem sportskih činjenica, vrhunski natjecatelj na sportskim kvizovima te autor koji u svojim književnim tekstovima i pričama vječno propituje odnos prema Karlovcu – gradu koji neizmjerno voli, ali ga, kako sam kaže, istovremeno i živcira i motivira.

Svojim dugogodišnjim predanim radom, svestranim novinarskim angažmanom i neizmjernim doprinosom očuvanju sjećanja na sportske uspjehe, s punim pravom stoji uz bok onima koji su svojim djelovanjem zadužili i promovirali karlovački sport.

DEJAN LOVREN

Karlovački temelji svjetskog nogometnog velikana

Dejan Lovren (Zenica, 1989.) svjetska je nogometna klasa i igrač čiji je prepoznatljiv, čvrst karakter klesan u karlovačkim četvrtinama te na terenima Ilovca i Karlovca. Njegov trnovit životni put, od izbjeglištva u ranom djetinjstvu pa sve do finala Svjetskog prvenstva i uspona na krov Europe s Liverpoolom, velika je i inspirativna priča o nesalomljivoj ljudskoj volji, prkosu i borbi.

"Vatreni"- Luka Modrić i Dejan Lovren

Lovren nikada nije zaboravio svoje karlovačke početke, redovito ističući kako su mu upravo te specifične godine prilagodbe u gradu na četiri rijeke dale presudne snage da se izraste u vođu na terenu i postane jedan od najvažnijih igrača obrane najuspješnije generacije u povijesti hrvatskog nogometa.

Ratni vihor odveo je njegovu obitelj iz rodne Bosne i Hercegovine najprije u Njemačku, da bi se potom 1999. godine doselio u Karlovac. Upravo je Karlovac postao ključna, formativna točka njegova odrastanja i sportskog razvoja. Kao desetogodišnji dječak koji je iznova morao tražiti svoje mjesto pod suncem, istinsko je utočište i mir pronašao na nogometnom travnjaku. Prve organizirane i ozbiljne treninge odradio je u redovima NK Ilovac i NK Karlovac, gdje je svojom borbenošću, talentom i fizičkom dominacijom odmah skrenuo pažnju struke na sebe. Iako ga je nogometni put već kao šestogodišnjaka odveo u zagrebački Dinamo, Lovren je u Karlovcu za-

vršio osnovnu školu i dio srednje, ostavši trajno i obiteljski vezan uz grad koji mu je pružio dom i sigurnost u najosjetljivijem razdoblju života.

Kasniji njegov profesionalni uspon bio je strelovit. Nakon kaljenja u zaprešićkom Interu i pune afirmacije u dresu Dinama, 2010. godine ostvaruje veliki transfer u francuski Olympique Lyon. Ugledni španjolski sportski list Don Balón već ga je tada vizionarski uvrstio među 100 najboljih mladih nogometaša svijeta. Put ga dalje vodi u englesku Premier ligu – najprije u Southampton, a potom 2014. godine u Liverpool, gdje postaje najskuplji obrambeni igrač u povijesti tog slavnog kluba. S Liverpoolom je osvojio Ligu prvaka i bio neizostavni dio momčadi koja je klub vratila na krov Engleske i Europe.

Apsolutni vrhunac njegove karijere neraskidivo je vezan uz reprezentaciju Hrvatske. Od debija 2009. godine postao je nezamjenjivi zapovjednik obrambene linije Vatrenih, a sportska besmrtnost dosegla je kulminaciju na Svjetskom prvenstvu u Rusiji 2018. godine. Kao jedan od ključnih vođa i najsrčanijih pojedinaca na terenu, odigrao je maestralnu ulogu u osvajanju povijesne srebrne medalje, dok se u Kataru 2022. ponovno upisao u povijest osvojivši s reprezentacijom veličanstvenu svjetsku broncu.

Izvan nogometnih travnjaka u javnosti je prepoznat kao čovjek bez dlake na jeziku, ali i kao iznimno osjetljiv humanitarac koji, sjećajući se vlastite izbjegličke sudbine, tiho i često pomaže onima kojima je pomoć najpotrebnija. Unatoč globalnoj slavi, velikim uspjesima i glamuru najvećih svjetskih pozornica, njegova emotivna povezanost s Karlovcem ostaje neizbrisiva.

On je u ovoj monografiji zapisan kao dječak sa županijskih travnjaka koji je preko karlovačke zgure stigao do Anfielda i Lužnikija, noseći sa sobom u svijet autentičnu karlovačku upornost, ponos i prkos.

SANJIN LUCIJANIĆ

Povratak majstora u bazu karlovačkih nada

Sanjin Lucijanić (Karlovac, 1976.) prošao je fascinantan sportski put od prašine karlovačkog Ilovca do blještavila bogatog arapskog nogometa i natrag. Njegova je životna priča svjedočanstvo o čovjeku koji je obišao nogometni globus kako bi se u konačnici vratio u svoj rodni grad i postao čuvar onoga najvećeg – sirovog talenta i sportske budućnosti nove generacije. On je utjelovljenje posvećenosti koja nogometnu igru ne vidi samo kroz prizmu rezultata, već kao cjeloživotni poziv i pedagošku misiju.

Igrački uspon krenuo je s terena NK Ilovac, da bi se potom kroz školu „Čavleka“ Čavlovića u NK Karlovcu profilirao u vrhunskog, lucidnog napadača, najboljeg strijelca i ponosnog kapetana momčadi.

No, prava, puna snaga njegove sportske osobnosti i stručnosti bljesnula je nakon prelaska na trenersku klapu. Kao nositelj elitne, najviše UEFA PRO licence, u povijesti karlovačkog sporta trajno se upisao kao strateg koji je vodio seniore kluba u njihovoj posljednjoj prvoligaškoj polusezoni (2011./2012.), preuzimajući punu odgovornost u rezultatski i organizacijski najtežim trenucima za karlovački nogomet. Njegov trenerski renome i ugled rano su nadišli granice Republike Hrvatske. Tijekom 2016. godine bio je važan dio stručnog stožera u velikom i uglednom saudijskom Al-Nassru, surađujući s vodećim imenima hrvatske struke, dok je 2019. godine dragocjeno međunarodno iskustvo stekao i na nogometnim terenima u Iraku. Na domaćoj sceni s uspjehom je vodio momčadi poput Lučkog, Bjelovara, Jaske i Vinogradara, u svakoj sredini donoseći svoj prepoznatljiv, miran, gospodski i iznimno studiozan pristup.

Unatoč brojnim izazovima, njegova najdublja i najprirodnija veza ostala je vezana uz rad s mladim naraštajima. Kao voditelj Škole nogometa NK Karlovac 1919, svoja golema inozemna iskustva, autoritet i najvišu trenersku licencu ulaže upravo tamo gdje je i sam napravio prve nogometne korake, bdijući nad time da bogati karlovački nogometni bazen nikada ne presuši.

U ovoj monografiji stoji kao idealan spoj moderne taktičke strategije i istinskog zaljubljenika u igru koja, unatoč međunarodnim uspjesima, najviše cijeni čistu radost stvaranja novih sportskih vrijednosti podno karlovačkih krovova.

KARLO LUKAČIĆ

Dirigent s Korane u europskim dvoranama

Karlo Lukačić (Karlovac, 2001.) u novijoj povijesti karlovačke košarke svijetli je primjer igrača koji je s iznimnom predanošću, talentom i radnom etikom prošao zahtjevan razvojni put kroz najveće domaće omladinske škole i sve mlađe nacionalne selekcije. Kao moderni organizator igre koji spaja izuzetan pregled situacije na parketu s izrazitim, nesebičnim osjećajem za asistenciju, vrlo rano skrenuo je pažnju struke na sebe, izrastajući u pouzdanog razigravača s izraženim liderskim crtama.

Svoj košarkaški talent počeo je oblikovati na terenima rodnoga grada, no ključno i vrhunsko sportsko kaljenje prošao je u redovima KK Cedevita Zagreb u razdoblju od 2015. do 2020. godine. Tamo je s velikim uspjehom nastupao za sve mlađe uzraste, profilirajući se kroz vrhunski klupski sustav sve do seniorske momčadi.

Profesionalni i seniorski put dalje ga je vodio kroz teške premijerligaške i prvoligaške izazove u HKK Čapljina, KK Pula 1981, sinjski Alkar te KK Zabok, u čijem je dresu osjetio i čari igranja na međunarodnoj sceni u sklopu Alpe Adria Cupa. Njegovu punu igračku zrelost dodatno su potvrdili nastupi za KK Zagreb i KK Samobor, gdje je u sezonama 2023./2024. i 2024./2025. ostvarivao zapaženu, dominantnu statistiku s dvostrukim brojem poena i visokim prosjekom asistencije po utakmici. Na radost domaćih ljubitelja košarke, svoje bogato prvoligaško iskustvo ima kao najistaknutiji igrač i pokretačka snaga svog matičnog kluba KK Šanac.

Posebno, zlatno poglavlje Karlove sportske biografije čine nastupi u dresu s nacionalnim grbom, gdje je godinama bio standardni član mlađih uzrasta hrvatske reprezentacije. Svoj je igrački potencijal dokazao još na turniru „Slovenia Ball" (U14), gdje je s reprezentacijom osvojio visoko drugo mjesto. Uslijedili su zapaženi nastupi na Europskim prvenstvima za kadete (U16) u Crnoj Gori te za juniore (U18) na užarenom terenu u Grčkoj. Bogatu reprezentativnu karijeru na najljepši je način okrunio osvajanjem srebrne medalje na „Turniru nacije" u Češkoj u sastavu U20 reprezentacije Hrvatske.

Ostaje prepoznatljiv na hrvatskim parketima kao igrač koji svakoj momčadi donosi neophodnu stabilnost, mir i kreaciju na vanjskim pozicijama. Njegov put od karlovačkih krovova preko zagrebačke Cedevite do elitnih premijerligaških dvorana u ovoj monografiji stoji kao čvrst dokaz o kontinuitetu karlovačke školske košarke, čiju nit Lukačić ponosno i dostojno drži životu na najvišoj natjecateljskoj razini.

HELENA LULIĆ

Karlovačka klasa na europskim parketima

Helena Lulić (Karlovac, 1974.) živi je dokaz da postoje sportski putevi koji potpuno prirodno teku od kvartovskog igrališta pa sve do statusa cijenjene međunarodne stručnjakinje, a njezin je uspon najbolji primjer takve karijere. Kao najbolja rukometašica i neumoljivi strijelac reprezentacije na velikim natjecanjima, koja je svoj prepoznatljiv rukometni senzibilitet i igračku drskost brusila na Dubovcu, Helena je postala istinskim simbolom generacije koja je devedesetih godina ponosno pronosila glas o snazi hrvatskog ženskog rukometa diljem Europe.

Rukometnu abecedu svladala je u rodnom gradu, u redovima RK Dubovac, slijedeći sportske korake i primjer svojih roditelja rukometaša Nikole i Ruže. Njezin talent, urođeni osjećaj za igru i iznimno precizan šut vrlo su rano prepoznati u stručnim krugovima, pa je tako već 1990. godine s ponosom proglašena najboljom kadetkinjom Hrvatske. Taj veliki rani uspjeh širom joj je otvorio vrata zagrebačkog RK Kraš (današnja Lokomotiva), tadašnjeg apsolutnog centra izvrsnosti ženskog rukometa, gdje je s velikim uspjehom nastupila u nacionalnim prvenstvima i prestižnim europskim kupovima.

Njezini rezultatski najznačajniji i emotivno najdublji trenuci vezani su uz dres s nacionalnim grbom. Na Europskom prvenstvu u Danskoj 1996. godine, Helena Lulić bila je prva violina i najučinkovitija igračica hrvatske izabrane vrste, dok je već sljedeće, 1997. godine, na Mediteranskim igrama u talijanskom Bariju, s reprezentacijom osvojila veličanstvenu srebrnu medalju.

Neupitnu međunarodnu klasu potom je godinama potvrđivala u Francuskoj, nastupajući za ugledne klubove Toulon, ASUL i Le Havre. Kao karizmatična kapetanica Le Havrea, predvodila je svoju momčad do povijesnog osvajanja Kupa Francuske 2006. godine, kao i do titule viceprvakinje države u sezonama 2006./2007. i 2007./2008., uz redovite i zapažene nastupe u europskom Kupu pobjednika kupova.

Nakon igračkog umirovljenja u Lyonu svoju veliku sportsku strast i inteligenciju uspješno i glatko pretočila je u akademsku karijeru. Diplomirala je na Kineziološkom fakultetu u Zagrebu još 1998. godine s temom iz rukometa, a danas u

Francuskoj – zemlji svjetskih i olimpijskih rukometnih vladara – radi kao ugledna izvanredna profesorica na veleučilištima te blisko surađuje s Francuskim savezom za studentski sport (FFSU).

Njezin veličanstveni put, od darovite djevojčice do cijenjene rukometne stručnjakinje u jednoj od najvećih sportskih nacija svijeta, u ovoj monografiji stoji kao trajno svjedočanstvo o vrhunskoj kvaliteti sportske i životne škole koju je Karlovac pružio svojim kćerima.

KRISTIJAN LJUBANOVIĆ

Od bundesligaških arena do stvaranja novih šampiona

Kristijan Ljubanović (Karlovac, 1978.) specifičan je primjer u povijesti ovdašnjeg sporta po rijetkom i plemenitom spoju vrhunske međunarodne karijere i nesebičnog povratka svojim korijenima. Karlovački su parketi izrodili mnoge velike rukometne talente, no Ljubanović je

otišao korak dalje: čovjek koji je godinama bio strah i trepet na elitnim terenima Austrije i njemačke Bundeslige. Neprocjenjivo igračko i životno iskustvo ugrađuje u same temelje karlovačke rukometne budućnosti, odgajajući i gradeći nove generacije s istom onom strašću s kojom je i sam nekada prvi put istrčao pred domaću publiku.

Rukometnu karijeru započeo je u matičnom HRK Karlovac, gdje se u razdoblju od 1997. do 1999. godine profilirao u modernog, čvrstog rukometaša spremnog za najveće sportske izazove. Njegov izniman potencijal ubrzo su prepoznali vodeći domaći klubovi poput riječkog Zameta i zagrebačkog Medveščaka, što je bila tek odskočna daska za veliku inozemnu odiseju koja je trajala punih četrnaest godina. U Austriji je s ekipom Bregenz Handball apsolutno dominirao tamošnjom scenom, osvojivši tri naslova državnog prvaka i tri nacionalna kupa, dok je u njemačkoj Bundesligi, braneći boje Wilhelmshavenera i uglednog FRISCH AUF! Göppingena, postigao vrhunac profesionalnog rukometa. Njegov impresivni sportski životopis krase i trofeji iz Slovenije te su iznimno uspješne godine provedene u švicarskom rukometu, gdje je ostavio dubok trag kao pouzdan, vrhunski pivot i iskusan igrač.

Povratak u rodni Karlovac 2016. godine označio je početak novog, a pokazat će se, možda i najvažnijeg poglavlja u njegovu životu. Nakon inicijalnog stručnog rada u RK Dubovcu, Ljubanović 2018. godine vizionarski osniva Rukometni klub Sedmerac – sredinu koja je pod njegovim budnim vodstvom brzo postala pravi inkubator i rasadnik za najmlađe domaće talente. Njegova jasna vizija i pedagoška stručnost doživjeli su veličanstvenu krunu u natjecateljskoj sezoni 2024./2025., kada je njegova selekcija do 11 godina (U11) postala prvak Hrvatske, a on je zasluženo proglašen najboljim trenerom u državi u toj kategoriji.

Tim velikim uspjehom Kristijan Ljubanović nije samo na najljepši način zaokružio vlastiti sportski put, već je karlovačkom rukometu podario novu, svježu energiju i čvrst zalog za buduće trofeje.

LOVORKO MAGDIĆ

Glas s mikrofona najvećih stadiona i kroničar radijskog sporta

Lovorko Magdić (Ogulin, 1970.) ugledni je novinar Sportske redakcije Hrvatskog radija koji iza sebe ima tri desetljeća posvećenog rada i niz najviših priznanja za svoj izniman doprinos hrvatskom sportskom novinarstvu.

Tijekom bogate karijere posebno se profilirao u radijskom izvještavanju, prenoseći slušateljima atmosferu s najvećih svjetskih i europskih sportskih smotri. Pokrivajući nogomet, košarku, tenis, skijanje i borilačke sportove, izvještavao je s čak deset olimpijskih igara – od kojih šest ljetnih i četiri zimske.

Njegov rad rano je prepoznala i struka pa je tako 2002. godine ovjenčan godišnjom nagradom Hrvatskog zbora sportskih novinara (HZSN) za ekipni rad na Mundijalu, a iste je godine primio i prestižnu nagradu za radijsko novinarstvo. Uslijedila su nova priznanja – 2005. godine dodijeljena mu je pojedinačna nagrada HRT-a, dok je 2011. ponovno ponio HZSN-ovo priznanje za radijsko novinarstvo. Niz uspjeha nastavio se i u idućem desetljeću; 2016. godine nagrađen je s kolegama za rad na kultnoj emisiji *Sport i glazba*, 2022. HZSN mu je dodijelio posebno priznanje za sveobuhvatni projekt Hrvatskog radija posvećen Svjetskom nogometnom prvenstvu, a 2023. godine zaslužio je i nagradu HZSN-a za intervju godine.

Magdićev profesionalni put tako ponajbolje oslikava snagu radijskoga medija, predanost svakodnevnom praćenju sporta i trajnu strast prema autorskom izričaju, čime je ostavio neizbrisiv trag u radijskoj povijesti svoga medija.

IVANA MALOBABIĆ

Povijesni pohod stolnoteniske legende na Pariz

Ivana Malobabić (Karlovac, 1980.) ova Dugorešanka djevojačkog prezimena Poljak stolni je tenis počela trenirati sa svega šest godina, gradeći prve, čvrste sportske temelje u dvorani „Antun Tova Stipančić“ u Dugoj Resi. Njezina impresivna klupska karijera vodila ju je kroz najbolje hrvatske klubove poput Bjelovara, Dr. Časla i Varaždina, pa sve do snažne austrijske Bundeslige gdje je s ekipom Linza osvojila državno prvenstvo, kup te igrala polufinale elitne Lige prvakinja.

Ono što njezinu biografiju čini potpuno jedinstvenom i filmski inspirativnom jest njezin nevjerojatan, povijesni povratak na veliku scenu. Nakon punih 17 godina izbivanja iz reprezentativnog singla, 2017. Se vratila u nacionalnu dresu, da bi u samo dvije i pol godine intenzivnih nastupa, krenuvši praktično od nule, na svjetsku ljestvicu stigla do sjajnog 71. mjesta na svijetu i osigurala povijesnu olimpijsku vizu.

U stolnoteniskom svijetu prepoznatljiva je po svom specifičnom, danas iznimno rijetkom stilu igre – ona je vrhunska obrambena igračica, u sportskim krugovima cijenjena kao neumoljivi „lovac" na pogreške protivnica. Takav pristup i dalje zahtijeva nevjerojatnu kondicijsku spremu, mentalnu stabilnost i konstantno kretanje, zbog čega i danas trenira žešće od mnogih upola mlađih kolegica, pa je suigrači iz reprezentacije iz milja i s punim poštovanjem zovu „ministrica obrane". Koliko je njezina obrambena taktika uspješna i oštra za protivnice, najbolje svjedoči podatak da je na turniru u Češkoj pobijedila reprezentativku Kine, apsolutne velesile ovog sporta, postavši prva Hrvatica kojoj je to uspjelo nakon Tamare Boroš. Taj je podvig bio jasan znak da godine na papiru ne znači apsolutno ništa kada se s druge strane mreže nađe njezina nepokolebljiva energija.

Nastup na Olimpijskim igrama u Parizu 2024. godine bio je zaslužena kruna njezine cjelokupne karijere. Kao najstarija hrvatska olimpijska predstavnica u povijesti, s ponosom je nosila titulu debitantice, istinski uživajući u svakom trenutku – od druženja u olimpijskom selu do veličanstvene ceremonije otvaranja na rijeci Seni. Ivana je pod pariškim svodom dostojno predstavljala pobjednički duh Duge Rese i Karlovačke županije, pokazujući cijelom svijetu da je vrhunski rezultat desetljećima, a da uspjeh dolazi onima koji nikada ne prestanu raditi na sebi i vjerovati u svoje snove.

Danas je iznimno uspješna i na trenerskoj poziciji obnaša odgovornu dužnost izbornice austrijske U19 reprezentacije, čime svoje neprocjenjivo znanje i bogato iskustvo prenosi novim generacijama. Ipak, njezina priča ostaje trajno upisana u anale hrvatskog olimpizma kao živa inspiracija i definitivni dokaz da se sportske i životne granice mogu pomicati i u petom desetljeću života.

STIPE MANDALINIĆ

Karlovački uzlet do europskih visina

Stipe Mandalinić (Split, 1992.) svojom je prepoznatljivom silinom, igračkom elegancijom i razornim šutom trajno obilježio poziciju lijevog vanjskog u modernom rukometu. Iako rođeni Splićanin, ovaj je vrhunski sportaš upravo u Karlovcu pronašao ključnu, sudbonosnu odskočnu dasku za svoju impresivnu karijeru, pretvorivši dvoranu kraj Korane u užarenu pozornicu s koje će krenuti u samouvjereno osvajanje najvećih europskih i svjetskih rukometnih trofeja. Ime je zlatnim slovi-

ma rano upisao u povijest hrvatskog rukometa, a karlovačka je publika imala veliku privilegiju i užitak pratiti njegov puni igrački procvat u dresu HRK Karlovac tijekom sezona od 2010. do 2012. Upravo su te karlovačke godine bile presudne za njegov igrački razvoj; njegova neumoljiva desnica i nevjerojatan, neobranjiv skokšut ubrzo su ga lansirali u redove zagrebačkog PPD-a. U glavnom je gradu započeo fantastičan niz od šest uzastopnih naslova prvaka Hrvatske i šest osvojenih nacionalnih kupova, uz prestižnu titulu pobjednika regionalne SEHA lige.

Neupitna klasa potom ga je odvela na snažne međunarodne parkete. Prva stanica bio je njemački Füchse Berlin, s kojim je 2018. godine ponosno podigao veliki pehar osvajača EHF Europske lige. Bogat inozemni put vodio ga je dalje preko Sjeverne Makedonije, gdje je s Pelisterom osvojio kup, i Grčke, gdje je s AEK-om iz Atene uzeo dva naslova prvaka i kup, pa sve do terena u Kuvajtu. S ukupno šesnaest službenih klupskih titula u bogatoj vitrini, Mandalinić se svrstao u red najtrofejnijih karlovačkih „rukometnih studenata".

Njegov reprezentativni put priča je o stalnom, blistavom usponu u dresu s nacionalnim grbom. Sve je počelo osvajanjem kadetskog zlata na Europskom prvenstvu 2010. godine, a nastavilo se juniorskim srebrom dvije godine kasnije, kada je na prvenstvu Starog kontinenta proglašen za najkorisnijeg igrača (MVP) Europe i uvršten u najbolju All-Star momčad. Apsolutna kruna njegove dosadašnje sportske karijere stigla je 2013. godine na SP-u u Španjolskoj, gdje je s kaubojskom vrstom osvojio brončanu medalju. S više od 40 službenih nastupa za Hrvatsku i nebrojenim odlučujućim golovima, ostaje simbol moderne rukometne snage i igrač koji je iz Karlovca sa sobom u svijet ponio ono najvrjednije – čisti pobjednički mentalitet i beskompromisnu borbenost.

KATICA MATAKOVIĆ-MILČIĆ

Osmerostruka vladarica karlovačkog sporta

Katica Mataković-Milčić (Karlovac, 1963.) bila je sinonim za brzinu na atletskoj stazi. Kao osmerostruka uzastopna najbolja sportašica Karlovca, obilježila je jednu od najuspješnijih epoha karlovačke atletike. Sudionica je prvenstva Europe za juniorke 1981. (Utrecht) gdje je peta u štafeti 4x400 metara. Njezina brončana medalja s Mediteranskih igara u Kazablanci 1983. godine, uz čak deset medalja s Balkanskih igara, svrstava je u sam vrh hrvatske i regionalne atletike svih vremena. Bila je neizostavan dio reprezentativnih štafeta. Njeni osobni rekordi i danas nakon više od četiri desetljeća zauzimaju visoka mjesta na tablicama svih vremena u Hrvatskoj (200 m: 24,08 – 14. mjesto; 400 m: 53,59 – 10. mjesto).

Započela se baviti atletikom u AK Željezničar, a njezin se talent vrlo brzo pretvorio u meteorski uspon prema samom vrhu. Tijekom petnaest godina aktivne karijere, čak je 11 godina bila stalna reprezentativka, nastupajući u najzahtjevnijim

sprinterskim disciplinama od 100 do 400 metara te u svim reprezentativnim štafetama. Njezina biografija bilježi nevjerojatnih 386 službenih utrka na 200 natjecanja, od kojih je čak 71 put nastupila na međunarodnim borilištima diljem svijeta. Za reprezentaciju Jugoslavije nastupala je 52 puta kao seniorka, dva puta kao mlađa seniorka i 12 puta kao juniorka.

Godina 1983. ostala je zlatnim slovima upisana u njezinoj karijeri: osvojila je brončanu medalju na Mediteranskim igrama u Kazablanci u štafeti 4x400 metara. Proglašena je najboljom atletičarkom Hrvatske 1983. godine. Kao trinaesterostruka prvakinja Hrvatske i pojedinačna prvakinja bivše države bila je uzor generacijama, a njezina dominacija u Karlovcu, gdje je osam godina zaredom birana za sportašicu godine, ostaje rekord koji i danas izaziva duboko poštovanje.

Nakon završetka aktivne karijere i ratnog prekida, vratila se atletici kao stručnjakinja. Završivši školovanje pri Institutu za kineziologiju i stekavši prestižnu IAAF licencu, posvetila se trenerskom pozivu. Više od 20 godina djelovala je kao trenerica, a znanje o sustavu Kids Athletics danas primjenjuje radeći s najmlađima u SRK ANIMA u Dugoj Resi.

Jedna je od najsjajnijih atletičarki u povijesti karlovačkog sporta – atletičarka saveznog razreda čija brzina na stazi i energija u radu s djecom čine neraskidivu nit sportske tradicije našeg kraja.

MARIJA MATUZIĆ

Čelična lady zelenih travnjaka

Marija Matuzić – Maca Maradona (Duga Resa, 1960.) u cijelom je svijetu poznata pod svojim legendarnim nadimkom, kao živa institucija hrvatskog nogometa i simbol sportske strasti koja uopće ne poznaje biološki sat. Od najranijeg

djetinjstva u Dugoj Resi pa sve do statusa najbolje i najdominantnije nogometašice koju je ovaj dio Europe ikada imao, postala je sinonim za čudesnu tehničku vještinu i potpuno nesalomljiv sportski duh. Iako su pred njom godinama stajali bogati ugovori vodećih europskih klubova i ponuđene „vile u Rimu“, ona je ponosno odabrala ostati vjerna svojim korijenima i domovini, ispisujući nogometnu povijest na domaćim terenima u kontinuitetu duže od četiri nevjerojatna desetljeća.

Kao najmlađa od šestero djece u obitelji u kojoj su se cijenile sportske vrijednosti prve sportske korake napravila je u rukometu. Kada je navršila dvanaest godina, nogometna lopta postaje njezin definitivni životni poziv i sudbina. Svoju veliku karijeru započinje u zagrebačkom Lotu, a nastavlja u ŽNK Zagreb te legendarnom ŽNK Dinamo-Maksimir, za koji je odigrala nevjerojatne 32 godine (1978. – 2010.). Njezina je dominacija na terenu bila tolika da su je talijanski nogometni stručnjaci, posve fascinirani njezinom neuhvatljivom tehnikom i brzinom, prozvali ženskim „Maradonom“ – imenom koje će postati i ostati njezin neraskidivi i prepoznatljivi dio diljem planeta.

Kao dugogodišnja i autoritativna kapetanica hrvatske reprezentacije, predvodila je nacionalnu momčad u povijesnim susretima protiv svjetskih ženskih nogometnih velesila poput Italije i Švedske, dokazujući vlastitim primjerom da se sirovim talentom i srcem može ravnopravno parirati i najprofesionalnijim sustavima. Iako su je u svojim redovima pod svaku cijenu željeli vidjeti pariški i bečki klubovi, iznimno snažna, emotivna obiteljska veza s majkom zadržala ju je u Hrvatskoj.

Čak i u petom desetljeću života, na prvoligaškim terenima redovito je proglašavana igračicom utakmice, a njezina nevjerojatna fizička izdržljivost i danas, u sedmom desetljeću, ostavlja mlađe generacije u potpunoj nevjerici.

Uz impresivnu igračku karijeru, rano se posvetila i trenerskom pozivu (završivši seminar za nogometne trenere još 1986. godine), prenoseći svoje golemo igračko i taktičko znanje stečeno na travnjacima. I dalje s jednakim, dječačkim žarom, „hakla“ na terenima zagrebačkog Velesajma, Maca Maradona ostaje najveći i najljepši dokaz da se u nogometu ne pobjeđuje samo nogama, već isključivo čistim srcem.

U monografiji karlovačkog sporta, njezino ime stoji kao trajni i svijetli podsjetnik na romantično vrijeme kada se za dres doslovno „ginulo“, a nogomet igrao iz čiste, nepatvorene i vječne ljubavi.

ŽELJKO MAVROVIĆ

„Šaka sa Srednjaka“ s tounjskim korijenima

Željko Mavrović (Zagreb, 1969.) u svijetu sporta poznat pod prepoznatljivim nadimcima Šaka sa Srednjaka i Irokez, jedan je od najuspješnijih hrvatskih boksača.

Premda rođen u Zagrebu, od oca Mirka i majke Marije vuče obiteljske korijene i porijeklo iz Tounja, mjesta u Karlovačkoj županiji. Općina Tounj mu je 2019. godine, povodom Dana općine, dodijelila priznanje počasnog građanina upravo zbog njegovih tounjskih korijena i povezanosti s tim krajolikom.

Prvi susret s boksom imao je već sa svojih petnaest godina, počevši trenirati u zagrebačkom BK Metalac, gdje se zadržao tri godine. Nakon toga, svoju je karijeru nastavio u BK Lokomotiva te u BK Rijeka. Do 1999. godine profesionalno se bavio boksom i ostvario iznimne rezultate, kako u samostalnoj karijeri, tako i kao reprezentativac i olimpijac, nastupivši na Olimpijskim igrama 1988. u Seulu i 1992. u Barceloni. Bio je prvak Hrvatske 1991. i 1992. godine, te također mediteranski prvak 1991. godine, dok je titulu europskog boksačkog prvaka osvajao 1995., 1996. i 1997. godine, uspješno je obranivši sedam puta. Njegov najzapamćeniji nastup je borba za naslov svjetskog prvaka u teškoj kategoriji 1998. godine protiv Lennoxa Lewisa, u kojoj je izgubio titulu zbog načina bodovanja borbe.

Godine 2012. najavio je svoj veliki povratak profesionalnom boksu, no to se nije dogodilo. Odustao je zbog ozljeda koje su nastale nakon povratka napornom treningu, zbog čega je zaključio da neće moći izvesti vrhunski posao, a na ništa manje nije htio pristati, pošto sve radi temeljito i kvalitetno.

Godine 2014. dobiva ponudu da postane voditeljem i direktorom sporta na prestižnom Sveučilištu VERN, što je objeručke prihvatio i u čemu je napokon spojio svoj poduzetnički duh i ljubav prema sportu i zdravom životu.

Državnom nagradom za šport „Franjo Bučar“ nagrađen je 1995. te je ponio titule hrvatskog sportaša godine, za 1995. i 1997. godinu. Dobitnik je i najprestižnijeg trofeja u povijesti hrvatskog boksa – Zlatne rukavice.

PETAR MIHALIĆ

Mirna ruka i nepokolebljiv duh paraolimpijca

Petar Mihalić (Karlovac, 1964.) jedan je od utemeljitelja i najznačajnijih predstavnika sporta osoba s invaliditetom u Karlovačkoj županiji i Republici Hrvatskoj. Kao hrvatski branitelj teško je stradao u Domovinskom ratu 1991. godine u minobacačkom napadu u Barilovačkom Vencu, a za svoju je hrabrost odlikovan Spomenicom Domovinskog rata 1990.–1992., Redom hrvatskog pletera i Redom hrvatskog križa. Umjesto predaje, nakon teškog stradavanja novi je smisao i snagu pronašao u sportu.

Ozbiljno se parasportom počeo baviti 1994. godine, kada na svom prvom Prvenstvu Hrvatske osvaja srebrnu medalju u zračnoj pušci. Tijekom više od tri desetljeća iznimne karijere nastupao je u disciplinama zračne i malokalibarske puške te zračnog i malokalibarskog pištolja, osvojivši pregršt odličja na državnim prvenstvima.

Vrhunac njegovog natjecateljskog puta bio je nastup na Paraolimpijskim igrama u Sidneyju 2000. godine, čime je Karlovačku županiju upisao na kartu najprestižnijeg svjetskog natjecanja. Kao član hrvatske reprezentacije nastupio je na više od 30 svjetskih kupova, 6 europskih i 5 svjetskih prvenstava.

Njegova iznimna svestranost očitovala se i u drugim sportovima – višestruki je prvak Hrvatske u visećoj kuglani i pikadu, a na prvim ŠNIDOR igrama 1994. godine osvojio je brončanu medalju u plivanju, prvu i tada jedinu za Karlovačku županiju. Tijekom 33 godine sudjelovanja na ŠNIDOR-u kontinuirano je osvajao medalje u streljaštvu, pikadu i visećoj kuglani.

Osim impresivne sportske karijere ostavio je trag kao i sportski djelatnik. Godine 2007. osnovao je Parastreljački klub Duga Resa, a sudjelovao je i u osnivanju atletskog i stolnoteniskog kluba te Županijskog sportskog saveza osoba s invaliditetom, čiji je bio predsjednik. Obnašao je dužnost dopredsjednika Hrvatskog parastreljačkog saveza u dva mandata, član je izvršnih odbora sportskih zajednica Duge Rese i Karlovačke županije te Nadzornog odbora Hrvatskog paraolimpijskog odbora.

Danas svoje neprocjenjivo iskustvo prenosi na nove generacije kao uspješan trener mladih u Streljačkom klubu Mrežnica i Parastreljačkom klubu Duga Resa, koji je ujedno najtrofejniji hrvatski parastreljački klub.

Za svoj rad i vrhunske rezultate višestruki je dobitnik priznanja za doprinos paraolimpijskom sportu od strane Hrvat-

skog olimpijskog odbora, a u više navrata proglašavan je sportašem godine Duge Rese i Karlovačke županije.

Vrijedan, pošten i nesebičan, Petar Mihalić izgradio je put od ratnih stradanja do vrha svjetskog sporta, potvrdivši se kao istinski velikan hrvatskog parasporta.

IGOR MIHALJEVIĆ

Dugoreški gladijator svjetskih ringova

Igor Mihaljević (Karlovac, 1979.) prešao je nevjerojatan i impresivan sportski put od košarkaških parketa pa sve do najprestižnijih i najopasnijih svjetskih ringova. Ovaj iznimno skromni i samozatajni profesionalac postao je prvi dugoreški borac u elitnoj superteškoj kategoriji koji se godinama potpuno ravnopravno i beskompromisno nosio s najboljim majstorima K-1 discipline na planetu. Zahvaljujući svojoj kolosalnoj fizičkoj snazi, rafiniranoj tehnici i maksimalnom profesionalizmu, izgradio je ime koje se u svijetu borilačkih sportova izgovara s dubokim poštovanjem.

Započeo kao vrlo talentirani košarkaš, nastupajući s uspjehom na tradicionalnom memorijalu „Nikola Katić Nino“, te se potom nakratko u taekwondou okušao pod budnim okom trenera Nikole Cara, svoj je pravi, istinski životni poziv pronašao unutar konopaca ringa.

Kao profesionalni borac debitirao je 2004. godine, a njegov vanserijski potencijal ubrzo ga je doveo u samo središte hrvatske borilačke elite – postao je dio službenog i legendarnog Cro Cop tima Mirka Filipovića. Svakodnevni treninzi s najboljima na svijetu omogućili su mu vrhunski napredak i širom mu otvorili vrata najvećih međunarodnih borilačkih pozornica.

Njegov uspon u iznimno zahtjevnoj K-1 teškoj kategoriji bio je strelovit. U sjećanju domaćih ljubitelja borilačkog sporta posebno je upečatljivo ostala upisana njegova pobjeda u Ogulinu 2007. godine, kada je suparnika gromovito svladao za svega petnaest sekundi, demonstrirajući razornu, zastrašujuću snagu svojih udaraca. Tijekom bogate karijere nanizao je brojne velike pobjede, od kojih su mnoge atraktivno završene čistim nokautom. Mihaljević je ponosno predstavljao svoj kraj u dvoranama diljem Europe i svijeta, uključujući i kultne turnire u Japanu te Mađarskoj. Unatoč teškim i iscrpljujućim borbama, kao i neizbježnim porazima koji su sastavni dio ovog surovog sporta, on je u svakom trenutku zadržao vrhunsku skromnost, viteštvo i istinsko sportsko dostojanstvo.

Osim po velikim sportskim uspjesima, u javnosti je prepoznat kao čovjek koji je vlastitim primjerom i ponašanjem promovirao temeljne ljudske vrijednosti – disciplinu, ustrajnost i poštovanje prema protivniku. Njegov put od lokalnog kluba Shark Gym pa sve do statusa svjetskog „gladijatora“ trajna je inspiracija i putokaz mladim sportašima u Dugoj Resi i Karlovačkoj županiji.

Nastupima u teškoj kategoriji trajno je zadužio borilački sport u regiji, dokazavši da se uz spartanski rad, odricanje i jasan fokus čak i iz male sredine može stići do samog svjetskog vrha.

DRAŽEN MIKŠIĆ

Simbol nepobjedivosti i as bez granica

Dražen Mikšić (Karlovac, 1963.) utjelovljenje je najplemenitije ljudske i sportske snage koja se rađa iz najvećih životnih iskušenja. Postoje sudbine koje se u jednom trenu dramatično prelome, ali postoje i ljudi koji iz tih krhotina izgrade život i karijeru vrijedne dubokog divljenja. Karlovački sportaš čiji je put od nogometnih terena pa sve do elitnih svjetskih borilišta tenisa u kolicima obilježen teškim ranja-

vanjem u Domovinskom ratu, istinska je personifikacija trijumfa ljudske volje nad surovim okolnostima. Njegova nevjerojatna svestranost, okrunjena desetljećima reprezentativnih nastupa i nebrojenim titulama, pretvorila ga je u velikog ambasadora karlovačkog sporta koji vlastitim primjerom dokazuje da granice postoje samo ondje gdje ih sami u svojim mislima postavimo.

Sportsku priču započeo na nogometnim terenima Karlovca, no ratni vihor i stopostotni invaliditet zadobiven na prvoj crti obrane trajno su mu i nepovratno promijenili životni smjer. Kao hrabri branitelj odlikovan Spomenicom Domovinskog rata i Redom hrvatskog križa, već se 1995. godine ponosno i prkosno vraća sportu. Prve korake u novom životu radi kroz plivanje i stolni tenis, u kojem već 1997. godine postaje prvak Hrvatske.

Puni, raskošni međunarodni potencijal, ostvaruje na teniskim terenima u kolicima. Kao nezamjenjiva konstanta hrvatske reprezentacije u razdoblju od 1997. do 2022. godine, zabilježio je više od 150 službenih nastupa pod nacionalnom zastavom, igrajući na svjetskim prvenstvima od Nottinghama do New Yorka te ključno doprinoseći povijesnom ulasku Hrvatske u elitnu svjetsku „A grupu" na natjecanju u Barceloni 1998. godine. Njegova dugogodišnja dominacija na domaćim i međunarodnim terenima gotovo je bez presedana u povijesti našeg sporta: osvojio je nevjerojatnih 20 naslova državnog prvaka u pojedinačnoj konkurenciji te čak 30 titula u igri parova, uz iznimno visoke plasmane na službenim svjetskim rang-listama (98. mjesto pojedinačno i 85. mjesto u parovima). Paralelno s vrhunskim rezultatima na terenu, uspješno je diplomirao na Kineziološkom fakultetu, čime je dodatno potvrdio svoju stručnost, akademsku širinu i doživotnu predanost sportu.

Dražen Mikšić je višestruko i zasluženo proglašavan najboljim sportašem s invaliditetom Karlovca i Karlovačke županije, a u dva je mandata svojim autoritetom i znanjem aktivno sudjelovao u radu Upravnog odbora Karlovačke športske zajednice. Da u njegovu rječniku riječ „odustajanje" ne postoji, zorno dokazuje i u zrelim sportskim godinama. Naime, 2023. godine na Europskom prvenstvu u parabadmintonu u Nizozemskoj ostvario je plasman u četvrtfinale u parovima, zauzevši visoko 29. mjesto na svjetskoj ljestvici.

U ovoj monografiji ostaje zapisan kao vječni pobjednik, sportska ikona i trajna inspiracija cijelome društvu.

MARCELA MILOŠEVIĆ

Prva dama karlovačkog veslanja

Marcela Milošević (Karlovac, 1990.) najsjajnije je ime u povijesti ženskog veslanja u Karlovcu, sportašica koja je svojom gracioznošću i snagom na vodi redefinirala klupske standarde. Kao višestruka najbolja sportašica grada, Marcela nije bila samo pobjednica na stazama, već i simbol upornosti koja je karlovačku Koranu dovela do svjetskih i mediteranskih postolja. Put od juniorskog samca do seniorskih reprezentativnih uspjeha svje-

doči o kapacitetu i predispozicijama koje su je svrstale među najistaknutije veslačice u povijesti hrvatskog sporta. Stasala je u VK Korana kao sportašica iznimnog potencijala, a njezin je put bio dio šire obiteljske veslačke tradicije – uz nju su boje kluba uspješno branili sestra Karla i brat Matija, čineći obitelj Milošević jednom od najprepoznatljivijih na pontonu Kupe na Dubovcu.

Pripadnost eliti Marcela je potvrdila već 2008. godine na Svjetskom prvenstvu u Linzu u Austriji. U iznimno jakoj konkurenciji samaca za juniorke izborila je finale A zauzevši visoko 6. mjesto na svijetu, što je bio jasan pokazatelj njezine buduće karijere. Taj rezultat u Linzu bio je samo potvrda u dominaciji na domaćim i međunarodnim regatama.

Vrhunac njezine reprezentativne karijere obilježen je osvajanjem medalja na Mediteranskim igrama, čime je potvrdila status jedne od najuspješnijih hrvatskih veslačica svoje generacije. Bila je višestruka prvakinja države, a njezina dominacija u čamcu donijela joj je brojne titule najbolje sportašice Karlovca, čime je postala uzor mladim sportašicama. Njezina tehnika zaveslaja i fizička sprema bile su plod mukotrpnog rada u klubu koji je oduvijek znao cijeniti vrhunske rezultate. Sa sestrom Karlom je u dvojcu nastupala na Svjetskom veslačkom kupu, pobjednica je bila na neslužbenom Europskom prvenstvu na ergometrima (BRIC ,London, 2019), te među top 10 skifistica svijeta u seniorskoj konkurenciji.

Nakon karlovačke faze, odlazi na studij u Zagreb, gdje karijeru nastavlja u Veslačkom klubu Trešnjevka. I u novoj sredini nastavila je nizati uspjehe, ali u sportskim analizama Karlovca ostaje upisana kao „dijete Korane“ koje je svojim rezultatima podigla ljestvicu najuspješnije veslačice u klupskoj povijesti.

Marcela Milošević nije samo veslala – ona je ispisivala povijest, dokazujući da se uz talent i karlovačku upornost može stići do najprestižnijih ciljeva.

STIPE MIOČIĆ

Snaga cetingradskih korijena na krovu svijeta

Stipe Miočić (Cleveland, 1982.) najveći teškaš u povijesti Ultimate Fighting Championshipa (UFC) i globalni simbol borilačke izvrsnosti, u svom genetskom kodu i karakteru nosi neraskidivu, duboku vezu s karlovačkim zaleđem. Dok mu

očeva loza potječe iz zadarske Rtine, Stipe s neizmjernim ponosom kroz cijelu karijeru ističe privrženost majčinom rodnom kraju, čime i službeno postaje zlatni dio velike, ponosne sportske obitelji našeg podneblja.

Njegova majka Kathy (Katarina) rođena je u Cetingradu pokraj Slunja, u povijesnom srcu Karlovačke županije, odakle je kao mlada djevojka krenula na dalek put preko Atlantika. Stipe u svim svojim javnim istupima zorno naglašava kako su ga upravo roditelji odgojili da duboko poštuje, voli i cijeni svoje korijene, što u svjetskim ringovima i kavezima simbolično s ponosom pokazuje i istaknutom tetovažom hrvatskog povijesnog grba.

Svjetsku borilačku slavu stekao je kao višestruki prvak teške kategorije, u povijesti mješovitih borilačkih vještina (MMA) prepoznat po nevjerojatnoj izdržljivosti, čeličnoj bradi, vrhunskoj taktici i rijetko viđenoj skromnosti. Unatoč tome što je dosegnuo same vrhunce planetarne popularnosti i bogatstva, ostao je čvrsto na zemlji, trajno vjeran svom humanom i plemenitom pozivu vatrogasca i bolničara u Clevelandu.

Njegov veličanstveni trijumf nad Fabriciom Werdumom 2016. godine pred gostujućom publikom u Brazilu, kojim je prvi put osvojio naslov svjetskog prvaka, te povijesne, rekordne obrane titule protiv ubojitih izazivača poput Alistaira Overeema, Juniora dos Santosa i Francisa Ngannoua, s neopisivim su se žarom i besanim noćima pratili podno rtinskih, cetingradskih i slunjskih krovova.

U ovom dijelu Hrvatske Miočića s punim pravom i ponosom doživljavaju kao „svojega“ – kao istinskog izdanka kršnog i nepokolebljivog cetingradskog kraja koji je radom, odricanjem i čistoćom srca zasjeo na sam krov svijeta.

VANJA MITIĆ

Među najboljim svjetskim veteranskim tenisačicama

Vanja Mitić (Karlovac, 1977.) svoj je teniski put započela sa samo šest godina te se vrlo brzo svrstala među najbolje juniorske tenisačice tadašnje Jugoslavije. Iz tog razdoblja posebno se pamti njezin nastup na Dvoranskom prvenstvu Jugoslavije za igračice do 14 godina, gdje je u četvrtfinalu odigrala zapažen meč protiv kasnije osvajačice Roland Garrosa, Ive Majoli.

Natjecateljsku karijeru nastavila je na profesionalnoj razini, nastupajući u ligaškim natjecanjima u Njemačkoj, a sredinom devedesetih godina posvetila se i

trenerskom pozivu. Kao međunarodno licencirana USPTR trenerica godinama je prenosila svoje znanje i iskustvo mlađim generacijama tenisača.

Nakon poduže stanke vratila se tenisu iz duboko osobnih i emotivnih razloga. Potaknuta gubitkom oca 2021. godine, također uspješnog karlovačkog tenisača, ponovno je uzela reket u ruke. Taj povratak označio je početak novog poglavlja njezine sportske karijere – nastupa u veteranskom tenisu.

Tijekom 2026. godine ostvarila je povijesne rezultate koji je svrstavaju u sam vrh hrvatskog i svjetskog veteranskog tenisa. Nastupajući na turnirima ITF Masters Toura u konkurenciji 45+, pronosila je ime Karlovca osvojivši tri vrijedna međunarodna naslova. Najprije je 13. travnja slavila na Croatia Seniors Openu u Cavtatu, potom 18. svibnja na Otvorenom prvenstvu Srbije u Beogradu, da bi pobjednički niz zaključila 28. svibnja osvajanjem Otvorenog prvenstva Slovenije u Rogaškoj Slatini. Zahvaljujući sjajnim igrama i nizu od osam pobjeda bez ijednog poraza u sezoni, popela se na 42. mjesto službene svjetske ITF ljestvice, što predstavlja njezin dosadašnji najbolji plasman u karijeri.

Ostvarenim rezultatima Vanja Mitić ispisala je jednu od najuspješnijih stranica u povijesti karlovačkog ženskog tenisa te trajno uvrstila svoje ime među najuspješnije sportašice Karlovca u međunarodnoj veteranskoj konkurenciji. Time je Vanja Mitić potvrdila status jedne od najboljih hrvatskih veteranskih tenisačica i istinske sportske veleposlanice Karlovca među najboljim svjetskim tenisačicama u kategoriji 45+.

CORNELIA MOLNAR VAIDA

Rumunjsko srce za Hrvatsku i Dugu Resu

Cornelia Molnar Vaida (Târgu Mureș, 1983.) bila je jedna od najvećih i najsjajnijih zvijezda dugoreškog stolnog tenisa, vrhunska sportašica koja je svojom tehnikom i nepokolebljivim pobjedničkim duhom STK Pamučnu industriju Duga Resa trajno pozicionirala na kartu europske i svjetske stolnoteniske elite. Kao dvostruka olimpijka i osvajačica brojnih europskih odličja, u analima našeg sporta ostala je zapamćena ne samo po nevjerojatnim natjecateljskim uspjesima, već i kao osoba koja je, unatoč stranom podrijetlu, svojom iznimnom toplinom i ljudskom predanošću postala istinski, voljeni simbol sportske Duge Rese i cijele Hrvatske.

Rođena je u Rumunjskoj, zemlji bogate stolnoteniske tradicije, gdje je već sa svega pet godina uz veliku podršku oca uzela reket u ruke. Sportska ju je sudbina preko Engleske 1999. godine dovela u Hrvatsku na poziv trenera Nikice Vukelje, što se ubrzo pokazalo kao ključni, prijelomni trenutak za njezinu profesionalnu karijeru, ali i za blistavi uzlet stolnog teni-

sa u gradu na Mrežnici. Brzo je i posve zasluženo dobila hrvatsko državljanstvo te simpatični nadimak „Coco“, pod kojim će je s poštovanjem upoznati cijeli sportski svijet. U dresu dugoreškog kluba osvojila je apsolutno sve dostupne naslove u domaćoj konkurenciji, dok je s nacionalnom reprezentacijom ispisala najljepše, povijesne stranice ovog sporta.

Njezin najznačajniji pojedinačni uspjeh na europskoj sceni bilo je osvajanje naslova juniorske prvakinje Europe 2000. godine u Bratislavi. Uz njezino su ime neraskidivo vezani i mitski klupski rezultati Pamučne industrije: povijesno prvo osvajanje regionalne Superlige i naslov prvaka države u sezoni 2000./2001., plasman u polufinale Europskog kupa iste sezone, te veličanstveni ulazak u polufinale Kupa europskih prvaka godinu dana kasnije, kada je Duga Resa disala u ritmu njezinih mečeva.

Apsolutna kruna njezina velikog sportskog puta je u nastupima na Olimpijskim igrama u Ateni 2004. te u Londonu 2012. godine, čime je dotaknula same zvijezde svjetskog sporta.

Na kontinentalnoj sceni dominirala je godinama, kako u mlađim uzrastima, tako i u seniorskoj konkurenciji, gdje je s hrvatskom ženskom reprezentacijom čak dva puta ponosno osvajala ekipno srebro na Europskim prvenstvima. Njezina brončana medalja s Mediteranskih igara u Tunisu, osvojena u parovima s legendarnom Sandrom Paović, dodatno je i definitivno potvrdila njezinu visoku međunarodnu klasu.

O tome koliki je bio njezin utjecaj na domaći sport najbolje svjedoči podatak da je Hrvatski olimpijski odbor (HOO) njezinu ekipu čak četiri puta proglašavao najboljom ženskom ekipom u državi. Iako je dio bogate karijere provela igrajući u Mađarskoj, Cornelia je ostala trajno i emotivno vezana za ovaj kraj. Ona u ovoj monografiji stoji kao prekrasan dokaz da se uz snažan optimizam, neslomljiv rad i specifičan, discipliniran način života, poput njezina dugogodišnjeg vegetarijanstva, s ponosom mogu dosegnuti sami vrhovi svjetskog sportskog Olimpa.

BRANKO NENADIĆ

Stup obrane i rekorder s preko stotinu reprezentativnih nastupa

Branko Nenadić (Karlovac, 1974.) bio je nepremostivi stup obrane karlovačke Olimpije i hrvatske reprezentacije, sportaš koji je svoju svestranost iz borilačkih vještina i nogometa pretočio u vrhunsko bejzbolsko umijeće. S preko stotinu nastupa u nacionalnom dresu, stoji kao simbol pobjedničkog mentaliteta i nezaobilazno ime karlovačke i hrvatske bejzbolske scene. Iako se u mladosti okušao u gimnastici, nogometu i borilačkim vještinama, bejzbolu se posvetio 1992. godine, a već iduće, 1993. godine, započeo je njegov strelovit uspon u dresu BK Olimpija.

Kao jedan od ključnih igrača Olimpije, sudjelovao je u osvajanju nevjerojatnih dvanaest prvenstava Hrvatske i trinaest nacionalnih kupova. Njegova dominacija s klubom očitovala se i kroz šest naslova Interlige te povijesno osvajanje CEB kupa 2006godine u Barceloni. Poput klupskog

kolege Krpanca, Nenadić je 2005. godine slavio osvajanje CEB kupa u Pragu dok je privremeno branio boje BK Zagreb. Ostaje upisan i kao klupski rekorder s odigranih 868 utakmice u dresu Olimpije.

Njegov doprinos hrvatskoj reprezentaciji je golem. U razdoblju od 1996. do 2010. godine odigrao je preko stotinu utakmica za nacionalnu vrstu. Nastupio je na čak šest europskih prvenstava te bio sudionik povijesnog Svjetskog prvenstva održanog u Hrvatskoj 2009. godine.

Osim igračke kvalitete, iskazao se i kao stručnjak, vodeći juniorsku reprezentaciju Hrvatske kao izbornik 2008. godine, dok u matičnoj Olimpiji godinama predano radi kao trener-igrač svih uzrasnih kategorija.

RENATA NOVOSEL

Kraljica pijeska koja ne poznaje granice

Renata Novosel (Karlovac, 1967.) u javnosti i medijima s punim pravom prepoznata kao „leteća Karlovčanka“, istinski je i fascinantan fenomen svjetske veteranske atletike. Žena koja je svoje rezultatski najbolje i najzrelije skokove sačuvala upravo za zrele životne godine, na najbolji je mogući način dokazala da su granice u sportu često tek običan broj na papiru.

Njezini svjetski rekordi i brojna europska zlata čine je jednom od najuspješnijih i najproduktivnijih ambasadorica karlovačkog sporta u 21. stoljeću. Ime je to koje na atletskim stadionima diljem planeta izaziva duboko divljenje; kao službeno najbolja hrvatska veteranka i svjetska rekorderka u skoku u dalj u dobnoj kategoriji Ž55, postala je globalni simbol sportske dugovječnosti, discipline i čiste, nepatvorene ljubavi prema kraljici sportova.

Svoj zvjezdani status potvrdila je na Europskom veteranskom prvenstvu na portugalskoj Madeiri, gdje je po treći put u svojoj nevjerojatnoj karijeri postala europska prvakinja u skoku u dalj. Novo najsjajnije odličje osigurala je dominantno, već u prvoj seriji, skokom od 4,96 metara, ostavivši iza sebe kompletnu konkurenciju iz Italije i Švedske. Bio je to ujedno i njezin trijumfalan povratak na veliku scenu nakon teške godine obilježene neugodnim ozljedama, čime je još jednom cijelom svijetu demonstrirala svoju čeličnu volju i karakter rođene pobjednice.

Renatina riznica odličja uistinu je impresivna i teško mjerljiva s bilo čime na ovim prostorima. Svoje prvo europsko zlato osvojila je još 2013. godine u turskom Izmiru, dok se 2023. godine u talijanskoj Pescari popela na sam krov Europe skokom od fantastičnih 5,48 metara. Iako taj čudesni rezultat na koncu nije službeno verificiran zbog vjetra koji je bio neznatno jači od dozvoljenog pa je kao službeni svjetski rekord ostao upisan skok od 5,46 metara, kojeg je u rapsodiji forme ostvarila ranije te iste godine u Varaždinu, na Otvorenom prvenstvu Hrvatske za veterane. Da je i dalje neprikosnovena vladarka u svojoj disciplini, potvrdila je i na Prvenstvu Balkana, gdje se okitila s čak četiri zlatne medalje, istaknuvši službenu kandidaturu za najbolju balkansku atletičarku sezone.

U svojoj bogatoj sportskoj priči postigla apsolutno sve što se u veteranskom sportu na planetarnoj razini uopće može postići, ova neumorna Karlovčanka i dalje ne miruje. Njezini svakodnevni, naporni i disciplinirani treninzi na karlovačkim atletskim stazama kontinuirano je pripremaju za nove velike pohode, poput velikog dvoranskog prvenstva u poljskom Toruńu.

Njena priča stoga u ovoj monografiji ne stoji samo kao suha sportska biografija, već kao najljepše nadahnuće o ljudskoj hrabrosti, ustrajnosti i letu koji, baš kao i njezina vječna mladenačka energija, ne poznaje apsolutno nikakve granice.

SANDRO OBRANOVIĆ

Srednji vanjski svjetskog formata

Sandro Obranović (Karlovac, 1992.) ponikao je u karlovačkoj školi rukometa koja je oduvijek znala izbrusiti igrače posebnog kova, no on je na parket donio rijedak i iznimno cijenjen spoj impresivne visine od 195 centimetara i profinjene, inteligentne režije igre. Njegov bogati sportski put od dvorane kraj Korane pa sve do najjačih europskih liga svjedoči o sazrijevanju mladića koji je s loptom u rukama postao ravnopravan i opasan takmac na najtežim klupskim gostovanjima, od Mađarske i Francuske do Bjelorusije i Švicarske.

Prve je ozbiljne rukometne korake napravio u mlađim kategorijama matičnog HRK Karlovca, gdje je u razdoblju od 2008. do 2012. godine stasao u modernog vanjskog igrača spremnog za najveće profesionalne izazove. Njegov je igrački uspon bio strelovit; nakon kaljenja i odličnih partija u našičkom Nexeu, postao je jedan od ključnih nositelja igre zagrebačkog PPD-a, s kojim je suvereno dominirao domaćim prvenstvom i stjecao dragocjeno međunarodno iskustvo u elitnoj Ligi prvaka. Njegova igračka kvaliteta ubrzo ga je odvela u redove uglednih europskih klubova – od mađarskog Pick Szegeda i francuskog Chambéryja, pa sve do bjeloruskog Meshkov Bresta, gdje je na velikoj sceni potvrdio da se na njegov šut i razigravanje može stopostotno računati u najodsudnijim trenucima utakmica.

Vrhunac zasluženoga priznanja stigao je 2015. godine odijevanjem dresa seniorske reprezentacije Hrvatske, čime je službeno potvrdio status jednog od najdarovitijih razigravača svoje generacije u državi. Nastavljajući uspješnu inozemnu karijeru u renomiranim švicarskim klubovima Kadetten Schaffhausen i Kriens-Luzern, Obranović je kroz sve ove godine ostao uzoran promicatelj karlovačkog sporta, dokazujući vlastitim primjerom da su disciplina, taktičko znanje i borbenost stečeni na domaćem parketu najbolja putovnica za sam vrh europskog rukometa.

Čovjek koji je igrao za Nexe, Zagreb, Szeged, Brest i vodeće švicarske momčadi, koji je godinama bio važan dio hrvatske reprezentativne priče i prošao apsolutno

sve što moderni europski rukomet može ponuditi, odlučio je 2026. godine svoje daljnje sportsko djelovanje ponovno čvrsto vezati uz rodni grad i RK Dubovac Gazu. Iza tog hvalevrijednog poteza krije se inspirativna priča o povratku neprocjenjivog znanja, golemog međunarodnog iskustva i sportskog kapitala u sredinu iz koje je, s pobjedničkim snovima u džepu, sve jednom i krenulo.

IVA OLIVARI

Od koranskih terena do vrha svjetskog nogometa

Iva Olivari (Karlovac, 1969.) jedno je od najistaknutijih i najutjecajnijih imena suvremene sportske administracije i menadžmenta, žena koja je svoju tenisku abecedu napravila uz Koranu, a danas suvereno kroči hodnicima HNS-a, Fife i Uefe. Od teniskog reketa u najranijem djetinjstvu pa sve do uloge prve dame hrvatskog nogometa, njezina je bogata karijera blistav putokaz o tome kako se vrhunskom stručnošću, diplomatskim taktom i nepokolebljivom predanošću stiže do samog vrha svjetske sportske uprave. Kao najviše rangirana dužnosnica u povijesti Hrvatskog nogometnog saveza, ona je već desetljećima moćna snaga iza najvećih, povijesnih uspjeha Vatrenih, no u duši uvijek ponosno ostaje Karlovčanka koja pamti miris i mir s obala rijeka na kojima je sve počelo.

Prva sportska poglavlja ispisana su na teniskim terenima uz Koranu, u Vrbanićevom perivoju. Kći Karlovčanke Ivančice Pavletić i glumca Vladimira Puhala, već je s četiri godine uzela reket u ruke, pokazavši sportski gen i započevši put koji će je kasnije odvesti daleko izvan granica teniskih igrališta. Karlovac je za nju bio i ostao ishodište – prostor u kojem se sport od malih nogu nije živio kao puka ambicija, već kao prirodna svakodnevica. Njezin teniski talent donio joj je u mladosti naslov mlađekadetske prvakinje bivše države, a u tom je razdoblju na terenima pobjeđivala čak i kasniju svjetsku zvijezdu Moniku Seleš, što zorno svjedoči o njezinu golemom sportskom potencijalu prije nego što su je ozljede usmjerile prema sportskom menadžmentu.

Profesionalni put Ive Olivari u HNS-u započeo je već 1992. godine. Kroz desetljeća predanog i visokostručnog rada, strpljivo je i uspješno prošla sve stepenice sportskog upravljanja i međunarodne diplomacije. Od 2014., kao neizostavna team managerica hrvatske muške A reprezentacije, postala je ključni dio logističkog i organizacijskog uspjeha Vatrenih, prateći ih na brojnim svjetskim i europskim prvenstvima. Izravno je sudjelovala u organizaciji i osvajanju srebra na Svjetskom prvenstvu u Rusiji 2018. godine, veličanstvene bronce u Kataru 2022. te srebra u elitnoj Ligi nacija 2023. godine, za što je visoko odlikovana Redom hrvatskog trolista i Spomenicom domovinske zahvalnosti.

Njezin ugled prepoznat je i izvan granica domovine; kao prva delegatkinja Uefe kojoj je pripala iznimna čast nadzirati finale ženske Lige prvaka, ali i utakmice Europskog prvenstva, postala je globalni uzor ženama u modernoj sportskoj upra-

vi. Kruna njezine dosadašnje karijere potvrđena je imenovanjem na visoku funkciju zamjenice glavnog tajnika HNS-a, čime je postala najviše rangirana dužnosnica u povijesti Saveza i jedna od najutjecajnijih osoba hrvatskog sporta uopće.

Unatoč golemim obvezama, visokim dužnostima i globalnom utjecaju koji uživa i dalje s jednakim žarom ostaje izravno vezana uz teren i reprezentaciju, ali i uz svoj rodni grad. Njezina biografija u monografiji karlovačkih velikana stoji kao trajni podsjetnik da najveći svjetski dometi i mirna ruka u vođenju globalnih projekata često kreću upravo s onih prvih, romantičnih treninga uz Koranu, gdje se u obiteljskom okruženju kuju karakteri spremni za najveće svjetske pozornice.

MAJA ORLIĆ

Ogulinska gospodarica strijela i svjetska rekorderka

Maja Orlić (Ogulin, 1997.) ime je koje u povijesti hrvatskog i svjetskog streličarstva označava eru neviđene preciznosti i apsolutne koncentracije. Kada se strijela iz njezina luka odapne s takvom matematičkom točnošću da europski rekordi postanu tek usputne stanice, tada govorimo o sportašima vanserijskog kova koji su Ogulin i Karlovačku županiju trajno upisali u sam svjetski vrh ove plemenite discipline.

Njezin strelovit uzlet od ranih djetinjih početaka pa sve do elitnog globalnog „Pro staff“ tima među šezdeset najboljih streličara cijeloga planeta, zoran je dokaz da mirna ruka, čelični fokus i ustrajan rad ne poznaju nikakve dobne granice.

Ovom se zahtjevnom disciplinom počela baviti već sa svega šest godina u redovima domaćeg kluba Frankopanski strjeličari, gdje je stasala pod stručnim vodstvom oca i trenera Igora Orlića. Njezin je raskošni talent vrlo brzo izbio u prvi plan; već s četrnaest godina postaje juniorska prvakinja Hrvatske, a do punoljetnosti je suvereno zavladala gotovo svim streličarskim disciplinama u državi. O toj ranoj i potpunoj dominaciji najbolje svjedoči podatak o čak petnaest postavljenih nacionalnih rekorda u mlađim kategorijama, od kojih su mnogi godinama ostali potpuno nedostižni za njezinu konkurenciju.

Dobno je uvijek pripadala mlađim uzrastima, njezini su seniorski dometi bili ti koji su s pravom privukli veliku svjetsku pozornost. Na SP-u u turskoj Antalyi ostvarila je visoko četvrto mjesto uz postignut svjetski rekord, dok je apsolutni vrhunac njezine natjecateljske karijere nastupio 2015. godine. U toj rapsodiji od sezone postavljen je novi europski juniorski rekord te je izjednačen službeni seniorski rekord Europe s pogođena fantastična 703 kruga. Zahvaljujući tim povijesnim rezultatima, vodeći svjetski proizvođač

streličarske opreme „Mathews“ uvrstio je ovu mladu Ogulinku u svoj prestižni tvornički tim, dok ju je Hrvatski olimpijski odbor (HOO) s ponosom svrstao u prvu kategoriju vrhunskih sportaša.

Uz brojne druge velike međunarodne uspjehe, među kojima se posebno ističu treće mjesto na dvoranskom Svjetskom kupu u Francuskoj te naslov ukupne pobjednice Europskog juniorskog kupa, Maja Orlić je tri puta zaredom proglašavana najboljom sportašicom Ogulina (u razdoblju od 2013. do 2015. godine), kao i najboljom sportašicom Karlovačke županije za 2014. godinu.

Njezina blistava sportska karijera ostaje zlatnim slovima zabilježena u ovoj monografiji kao razdoblje u kojem je ogulinsko streličarstvo s puno ponosa i stila pozicionirano na najvišu svjetsku sportsku kartu.

KRUNOSLAV PALAJSA

Od hobija do nacionalnog trona

Krunoslav Palajsa (Karlovac, 1982.) u svom je sportskom usponu zorno dokazao da put od rekreativnog vježbanja pa sve do naslova državnog prvaka u bodybuildingu zahtijeva istinski čeličnu volju, spartansku samodisciplinu i potpunu posvećenost tijelu kao mediju sportske izvrsnosti. Upravo je tim trnovitim i zahtjevnim putem prošao ovaj karlovački sportaš, uspjevši u iznimno kratkom vremenu transformirati vlastiti hobi u vrhunski natjecateljski rezultat. Njegova priča najbolji je dokaz da se uz stručni nadzor i nepokolebljivu predanost granice fizičkih mogućnosti mogu pomicati iznenađujućom brzinom, te da se vrhunski estetski i funkcionalni rezultati ne grade samo pod utezima u teretani, već kroz rigorozna odricanja i snažnu potporu najbližih.

U ranom djetinjstvu nakratko je trenirao nogomet i rukomet, no sport mu je u tim godinama bio u drugom planu zbog obveza u glazbenoj školi koju je paralelno i uspješno pohađao. Oduvijek je duboko u sebi nosio izraženi natjecateljski duh, ali i veliku strast prema motorima, što je pretočio u prvu javnu sportsku pobjedu kada je sa svega 16 godina trijumfirao na natjecanju u spretnosti vožnje motocikla. Ozbiljniji i sudbonosni ulazak u svijet tjelovježbe i oblikovanja tijela započeo je u trećem razredu srednje škole u kultnoj teretani ŠSD.

Prava i velika rezultatska prekretnica nastupa 2010. godine njegovim prelaskom u klub „Blue Gym“, gdje se pod stručnim vodstvom trenera Gorana Juratovića upustio u rigorozne, višemjesečne pripreme koje su zahtijevale nadljudsku

mentalnu snagu. U završnoj, najtežoj, fazi, tjednima uoči izlaska pred suce, trenirao je čak tri puta dnevno, započinjući iscrpljujuće kardio-treninge na prazan želudac već u pet sati ujutro, uz ekstremne i strogo mjerene dijete koje su bile ultimativni ispit njegove izdržljivosti.

Natjecateljski uzlet na velikoj sceni bio je nevjerojatno strelovit. Samo tjedan dana prije prvenstva države, debitirao je na natjecanju u Svetom Križu Začretju, gdje je u iznimno jakoj i objedinjenoj konkurenciji od dvadesetak natjecatelja iz svih kategorija zauzeo visoko peto mjesto. Taj mu je uspjeh dao snažan, prijeko potreban vjetar u leđa za glavno natjecanje – Otvoreno prvenstvo Hrvatske u Velikoj Gorici 2011. godine. Pred brojnom i glasnom obitelji te prijateljima, čija mu je podrška bila presudna tijekom izvođenja solo točaka uz glazbu – obveznog i visoko estetskog dijela bodybuilding nastupa – Palajsa je suvereno dominirao binom. Savršenom simetrijom i definicijom mišića osvojio je naslov prvaka Hrvatske u kategoriji Classic bodybuilding za natjecatelje iznad 185 centimetara visine.

Iako se natjecateljski pojavljivao još dvije godine, ostvarivši treće i četvrto mjesto na nacionalnoj razini, njegova prva, šampionska pobjeda ostaje trajno zabilježena u analima karlovačkog sporta kao jedan od najfascinantnijih i najčišćih primjera potpune transformacije u vrhunskog sportaša.

ANTE PAVIĆ

Ogulinski vitez bijelog sporta

Ante Pavić (Ogulin, 1989.) izrastao je u sportaša posebna kova u tenisu, sportu u kojem se karakter najbrže i najsurovije brusi u potpunoj osami terena. Na tom trnovitom profesionalnom putu Pavić je

postao istinski simbol ogulinske upornosti i vrhunske, rafinirane vještine. Od prvih udaraca reketom u rodnom Ogulinu pa sve do izlaska na terene najvećih svjetskih arena poput Wimbledona i Roland Garrosa, on je strpljivo gradio karijeru popločanu povijesnim uspjesima koji su trajno obilježili hrvatski tenis. Njegov sportski put nije tek puki niz statističkih podataka i ATP bodova, već velika priča o jedinstvenom talentu koji je u samo jednoj natjecateljskoj godini uspio ujediniti tri nacionalne titule, ostvarivši pothvat kakav do tada nikada nije zabilježen u samostalnoj državi.

Teniski put započeo je sa svega šest godina, postupno se i predano razvijajući u igrača koji će svojim razornim servisom i modernom igrom postati stalni stanovnik elitnog društva svjetskog tenisa. Godina 2013. ostat će upisana zlatnim slovima u povijesti domaćeg sporta jer je tada postao trostruki seniorski prvak Hrvatske, osvojivši naslove u pojedinačnoj konkurenciji, muškim parovima

s Denijem Žmakom te u mješovitim parovima s Miom Jurašić – što je veličanstven uspjeh koji niti jedan tenisač prije njega nije uspio ostvariti. Njegov meteorski uspon na ATP ljestvici kulminirao je 2014. godine kada je dosegnuo visoko 132. mjesto na svijetu, nastupivši u toj seriji na sva četiri prestižna Grand Slam turnira.

Posebno se pamti Wimbledon te iste godine, gdje je kroz pakao kvalifikacija nanizao sjajne pobjede i suvereno ušao u drugo kolo glavnog turnira, svladavši u tom procesu i tadašnjeg 55. igrača svijeta, Kolumbijca Alejandra Fallu. Iako ga je u ljeto 2015. godine, u jeku najvećeg uzleta prema društvu 100 najboljih na planetu, teška borba s mononukleozom privremeno zaustavila u planovima, Pavić se na terene vratio s karakterom pobjednika. Ponovno je počeo osvajati jake turnire, poput ATP Challengera u Columbusu u singlu te Taškentu u paru s Lukasom Lackom. Uz brojne zapažene uspjehe na ATP turnirima od Marseillea do Newporta, s ponosom je i uzdignuta čela nosio i dres Davis Cup reprezentacije Hrvatske. Unatoč globalnoj karijeri i putovanjima diljem meridijana, ostao je do kraja duboko i emotivno povezan sa svojim matičnim Teniskim klubom Ogulin, predvodeći ga kao prvi igrač do dva naslova viceprvaka države u elitnoj Prvoj hrvatskoj ligi.

Kao zoran dokaz njegove sportske veličine i privrženosti rodnom kraju, Ante Pavić je čak četiri puta proglašavan najboljim sportašem Ogulina, dok je 2013. godine posve zasluženo ponio i prestižnu titulu najboljeg sportaša Karlovačke županije. Tim je priznanjima potvrdio status istinske sportske legende i istaknutog viteza bijelog sporta iz prekrasnog grada podno Kleka.

DAVOR PEJČINOVIĆ

Reprezentativni centar i motor karlovačkog „basketa“

Davor Pejčinović (Altenkirchen, Zapadna Njemačka, 1971.) nekadašnja Cibonina gorostasna snaga u reketu te osvajač svjetskih i europskih odličja, danas je postao neraskidivi i prepoznatljivi dio sportskog identiteta Karlovca. Kao karlovački zet i glavni pokretač moderne 3x3 košarke na ovim prostorima, s puno žara koristi svoje bogato, dugogodišnje reprezentativno iskustvo kako bi se grad na četiri rijeke pretvorio u snažno središte najbrže rastućeg sporta u Hrvatskoj.

Etabliran kao istaknuti stanovnik grada podno Starog grada Dubovca, jedno je od najzvučnijih i najtrofejnijih košarkaških imena koja su svoje obiteljsko i sportsko utočište pronašla u Karlovcu. Njegova velika karijera, obilježena dominantnom visinom od 212 centimetara i izuzetnom snagom, započela je pod budnim nadzorom i vizijom legendarnog Mirka Novosela u Zagrebu, gdje je Cibona za mladog Davora postala mnogo više od kluba – postala je obitelj koja ga je, kako sam s ponosom ističe, trajno usmjerila na pravi životni i profesionalni put. Tijekom sedam plodnih godina provedenih u dresu zagrebačkih „Vukova“ (1991.-1997. i 1999.-

2000.), Pejčinović je bio izravni sudionik najvećih i najglamuroznijih uspjeha hrvatske klupske košarke devedesetih godina. Igrao je legendarne utakmice četvrtfinala Eurolige protiv europskih velikana, uključujući i okršaje protiv madridskog Reala kojeg je na parketu predvodio mitski Arvydas Sabonis.

Kao standardni reprezentativac Hrvatske ispisao je povijest domaćeg sporta osvajanjem brončanog odličja na Svjetskom prvenstvu u Torontu 1994. te na Eurobasketu u Ateni 1995. godine. Njegov reprezentativni put uključuje i zapažen nastup na Eurobasketu 1997. te sudjelovanje na Ljetnoj Univerzijadi 1993. godine u američkom Buffalu, gdje se Hrvatska hrabro suprotstavila svjetskim velesilama poput domaćina SAD-a i Italije. Još kao iznimno mladi igrač potvrdio je potencijal u juniorskoj reprezentaciji bivše države koja je 1989. godine u Boru postala prvak Balkana. Pejčinovićeva bespoštedna, fajterska borbenost pod samim obručima, upotpunjena za njegovu visinu iznimno preciznim i mekim šutom s vanjskih pozicija, učinila ga je jednim od najmodernijih, najpolivalentnijih i najsvestranijih centara svoje generacije na Starom kontinentu.

Nakon završetka bogate i živopisne igračke karijere, svoj dom i mirnu luku izgradio je u Karlovcu gdje je kompletnu strast prema lopti preusmjerio u razvoj njezine najdinamičnije i najatraktivnije inačice – košarke 3x3. Preuzevši i podignuvši na višu razinu klub koji je poznat pod imenom KA Basketball (KA-BA), Karlovac je pretvorio u elitnu i nezaobilaznu stanicu Prvenstva Hrvatske. Pod njegovim stručnim vodstvom i organizacijskom palicom, karlovački je klub postao državni prvak u uzrastu do 17 godina te ostvario visoko četvrto mjesto u seniorskoj konkurenciji na razini države 2024. godine. Danas uspješno obnaša odgovornu dužnost tajnika Udruge 3x3 Hrvatska, izravno sudjelujući u kreiranju globalne strategije koja bi ovaj atraktivni sport trebala u punom sjaju odvesti na Olimpijske igre u Los Angelesu 2028. godine.

Iako je najveću sportsku slavu stekao na parketima i pred prepunim tribinama najvećih svjetskih arena, u Karlovcu je postao istinski simbol moderne sportske tranzicije – vizionar koji iz „kvartovskog hakla“ s puno znanja stvara vrhunski olimpijski sustav, istovremeno odgajajući, motivirajući i usmjeravajući nove generacije karlovačkih košarkaša.

Za svoje iznimne i trajne sportske zasluge te promicanje ugleda domovine u svijetu, odlukom prvog predsjednika Republike Hrvatske dr. Franje Tuđmana odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara, čime njegovo ime u ovoj monografiji sjaji posebnim, šampionskim sjajem.

KRISTINA PERIS

Čuvarica karlovačkih obruča

Kristina Peris (Karlovac, 1972.) u bogatom i slojevitom sportskom mozaiku grada Karlovca zauzima posebno i iznimno istaknuto mjesto. Ona je ona ključna, neizostavna karika koja na najljepši način povezuje čistu strast s dvoranskih parketa iz devedesetih godina s današnjim, nimalo lakim izazovima očuvanja i modernog razvoja košarkaške igre. Kao prva žena u povijesti na čelu Košarkaškog saveza Karlovačke županije i cijenjena članica Sabora Hrvatskog košarkaškog saveza (HKS), danas u sportskoj administraciji vodi bitke koje su organizacijski jednako zahtjevne i izazovne kao i one koje je nekada s puno srca i borbenosti dobivala pod samim obručima.

U čarobni svijet košarke zakoračila je sa svega dvanaest godina u redovima ŽKK Željezničar, gdje je pod stručnim vodstvom kovala prve sportske temelje i pri-

Kristina s bratom Danielom

jeko potrebnu disciplinu. Njezin igrački uspon i napredak nastavljaju se 1987. godine prelaskom u redove KK Jugoturbina, u čijem je dresu s puno uspjeha nastupala u juniorskoj i seniorskoj konkurenciji sve do samog početka Domovinskog rata. Najupečatljivije i emotivno najsnažnije razdoblje njezine igračke karijere vezano je uz obnovu karlovačke ženske košarke 1996. godine. Pod vodstvom Jasne Milošević bila je dio generacije koja je u gradu pokrenula pravu sportsku euforiju – nezaboravne ljetne utakmice na igralištu u Šancu pratile su tisuće glasnih navijača, a ŽKK Karlovac je na krilima te sjajne energije izborio povijesni, čisti plasman u elitnu Prvu ligu. Uslijed kroničnog nedostatka financijskih sredstava klub je na koncu morao odustati od zasluženog nastupa u najvišem rangu, a Kristina je ostala maksimalno vjerna karlovačkom parketu i lopti sve do službenog završetka igračke karijere 2001. godine.

Njezin prepoznatljivi sportski put i energija nisu stali s posljednjim sudačkim zviždukom na terenu. Prešavši iz igračkog dresa izravno u upravljačke i operativne strukture, ubrzo je postala istinski administrativni i organizacijski stup ŽKK Karlovac, ali i dugogodišnja uspješna koordinatorica Udruge košarkaških sudaca Karlovačke županije. Njezin nesporni autoritet, predanost i beskompromisan rad s punim su je pravom doveli na čelo županijskog saveza, ali i u samu krovnu nacionalnu strukturu košarkaškog sporta.

Svojim angažmanom u očuvanju i razvoju karlovačke košarke iznova dokazuje da nije tek puki promatrač i svjedok njezine povijesti. Da je riječ o vrijednoj sportskoj djelatnici zorno potvrđuju i brojna visoka društvena priznanja KŠZ, kao i ZŠKŽ, čime ostaje trajno upisana u sportske anale našega kraja.

RATKO PERIS

Od karlovačkog parketa do izbornika hrvatske reprezentacije

Ratko Peris (Karlovac, 1976.) odbojkaški je internacionalac s karlovačkom adresom koji je svojom bogatom igračkom i trenerskom karijerom pokazao kako se izniman talent, radna etika i kozmopolitski duh spajaju u vrhunski sportski rezultat. Njegovo ime već je dulje od tri desetljeća sinonim za odbojkašku izvrsnost i stručnost koja se iznimno cijeni na svim svjetskim meridijanima.

Životna i sportska putanja ovog istaknutog imena hrvatske i svjetske odbojke vodila je od rodnog Karlovca, preko najjačih europskih liga, pa sve do velike

krune u obliku izborničke funkcije muške nacionalne seniorske reprezentacije. Kao stručnjak s hrvatskim i francuskim državljanstvom, personificira apsolutni profesionalizam i kontinuirani napredak u modernom sportu.

Profesionalnu igračku karijeru započeo je u redovima Odbojkaškog kluba Karlovac, gdje je stasao u vrsnog i tehnički potkovanog igrača prije nego što je 1998. godine krenuo u izazovnu inozemnu avanturu. Njegov međunarodni igrački put prvo ga je vodio kroz njemačku Bundesligu u redovima Moers SC-a, a potom je punih devet godina bio neizostavan i cijenjen dio elitne francuske odbojke, nastupajući s puno uspjeha za ugledne klubove kao što su Rennes, Ajaccio, Narbonne, Martigues i Cambrai. To neprocjenjivo iskustvo igranja na najvišoj europskoj razini postavilo je čvrste, armirane temelje za njegov kasniji, još plodonosniji trenerski rad.

Nakon završetka igračke karijere potpuno i s prepoznatljivom strašću posvećuje se trenerskom pozivu. Prve stručne korake radi upravo na parketu matičnog OK Karlovca u sezoni 2008./2009., nakon čega gradi zavidnu međunarodnu reputaciju u Francuskoj, uspješno vodeći Cambrai, Alès te uglednog prvoligaša Nice Volleyball. Dubok i upečatljiv trag ostavlja i u Belgiji na klupi momčadi Decospan Menen, dok visoku međunarodnu klasu dodatno potvrđuje u austrijskom prvoligašu Zadruga Aich/Dob.

Veliki povratak u hrvatsku odbojku 2022. godine označio je početak njegove rezultatski najtrofejnije klupske ere. Na kormilu zagrebačkog giganta HAOK Mladosti suvereno osvaja dvije uzastopne titule državnog prvaka i nacionalni Kup, istovremeno se natječući na najvišoj europskoj klupskoj razini. Svoj pobjednički niz nastavlja i na klupi osječke Murse, s kojom donosi povijesnu dvostruku krunu gradu na Dravi. Njegova stručnost, studioznost i predanost prepoznati su i na globalnoj razini, pa svoju bogatu trenersku karijeru nastavlja u dalekoj i ambicioznoj Kini, kao šef stručnog stožera kluba Hebei Baoding Woli.

Kao logično i najviše priznanje za dugogodišnji predani rad i vrhunske rezultate preuzima najodgovornije uloge u strukturama Hrvatskog odbojkaškog saveza. Nakon uspješnog vođenja nacionalne U-20 reprezentacije i autoritativnog rada na mjestu pomoćnog trenera seniorske momčadi, 2025. godine doživljava najveću čast u karijeri – imenovan je glavnim trenerom, odnosno izbornikom muške seniorske A reprezentacije Hrvatske.

Ratko Peris je vrhunski sportaš i stručnjak koji nikada nije zaboravio svoje karlovačke korijene, ali je istovremeno širinom svojih vidika postao pravi kozmopolit modernog sporta. Neupitni trenerski autoritet izgrađen je na predanom i poštenom radu u različitim kulturama i sustavima, što ga s ponosom svrstava u red najuspješnijih i najcjenjenijih odbojkaških stručnjaka poniklih u karlovačkoj sportskoj obitelji.

DRAŽEN PERKOVIĆ

Olimpijac i borac koji je taekwondo podigao na vrh

Dražen Perković (Karlovac, 1963.) istinski gorostas s borilišta, bio je jedan od pionira karlovačkog taekwondoa koji je svojim povijesnim nastupom na Olimpijskim igrama otvorio i osvijetlio put novim generacijama boraca. Njegova nevjerojatna fizička snaga, željezna disciplina i sportska drskost učinile su ga jednim od najistaknutijih i najprepoznatljivijih lica u cjelokupnoj povijesti borilačkih sportova grada na četiri rijeke.

Njegov sportski put, započet na nogometnim terenima u samom centru grada, svoj je veličanstveni vrhunac doživio u taekwondo dvorani, gdje je nepokolebljivom snagom volje i mukotrpnim radom dogurao do najprestižnije sportske pozornice na planetu.

Kao nositelj crnog pojasa 4. Dan, kojeg je položio pred uglednim i rigoroznim ispitivačem iz Južne Koreje, majstorom Lee Kwang Beomom, godinama je bio nepremostiva prepreka za sve suparnike na tatamiju. Tijekom dugogodišnje dominacije bio je peterostruki prvak Hrvatske i peterostruki prvak bivše države, predvodeći pritom legendarni TKD Karlovac do čak četiri uzastopna ekipna naslova. Apsolutni povijesni i klupski trijumf ostvaruje 1992. godine, kada s karlovačkim klubom osvaja elitni Ekipni Kup Europe, pozicionirajući svoj grad u sam vrh Starog kontinenta. U dresu reprezentacije čak je 21 put nastupio na najvećim međunarodnim natjecanjima – od tri Europska prvenstva i Svjetskog kupa, pa sve do Svjetskog studentskog prvenstva i Kupa Mediterana. Ipak, najznačajniji i zlatni trenutak njegove karijere bio je nastup na Olimpijskim igrama u Seoulu 1988. godine. Iako je taekwondo tada bio pokazni sport, nastupiti u samoj domovini ove vještine, Južnoj Koreji, bio je jedinstven sportski izazov. Ondje je hrabro nastupio u poluteškoj kategoriji postavši tako jednim od istinskih pionira ovog sporta u modernom olimpijskom pokretu.

O njegovu nesalomljivu karakteru i domoljublju najbolje govori podatak da je svoj posljednji službeni nastup u karijeri odradio 1992. godine u francuskom Lyonu, gdje je proglašen najboljim pojedincem i natjecateljem turnira, unatoč tome što je kompletne i surove pripreme za to natjecanje provodio izravno na prvoj crti bojišnice. U svojoj je prebogatoj riznici sakupio impresivnih 30 medalja, od čega 16 zlatnih, 5 srebrnih i 9 brončanih.

Uz veliku sportsku karijeru, Dražen Perković je ostavio neizbrisiv, herojski trag u Domovinskom ratu. Kao dragovoljac Ministarstva unutarnjih poslova, već od ožujka 1991. godine bio je aktivni pripadnik elitne Specijalne jedinice policije „Grom“, a od 1993. godine i njezin ratni zapovjednik. Prošao je najteža ratišta mlađe hrvatske povijesti – od „Krvavog Uskrsa“ na Plitvicama, preko surovog Velebita i deblokade Dubrovnika, pa sve do ključnih, pobjedonosnih oslobodilačkih vojno-redarstvenih akcija Bljesak i Oluja. Za svoje ratne zasluge i hrabrost ponosni je nositelj devet visokih državnih odličja.

Nakon završetka natjecateljske karijere nastavio je pridonositi razvoju lokalnog sporta kao dugogodišnji uspješni predsjednik Streljačkog kluba Policajac. Pod njegovim organizacijskim vodstvom klub je ostvario najveći rezultat u povijesti karlovačkog streljaštva, osvojivši prvo mjesto u elitnoj Prvoj A ligi. Svojim kasnijim plodonosnim radom u Upravnom od-

boru gradske i županijske sportske zajednice, kao i kroz brojne volonterske funkcije, ostaje trajno, moralno i profesionalno posvećen razvoju karlovačkog sporta te očuvanju njegovih najsjajnijih tradicijskih vrijednosti.

Njegov predani rad rano je prepoznala i KŠZ dodijelivši mu brojna priznanja, dok je 2000. godine posve zasluženo nominiran u prestižni krug najboljih sportaša stoljeća Karlovačke županije.

KREŠIMIR PERKOVIĆ

Obiteljsko pero i kroničar sportskog Karlovca

Krešimir Perković (Karlovac, 1975.) s jednakim žarom, prepoznatljivom preciznošću i potpunom predanošću već dulje od tri desetljeća uspješno obavlja dvije uloge koje su u praksi često suprotstavljene – onu britkog, kritičkog promatrača s novinarskom bilježnicom u ruci i onu iznimno odgovornog sportskog djelatnika u upravljačkim strukturama. On živi upravo takav, dvostruki i dinamičan sportski život, ostavljajući neizbrisiv trag u povijesti karlovačkog nogometa, kuglanja i sportskog novinarstva.

Svoj je novinarski put započeo još u srednjoškolskim danima 1990. godine, kada s puno ponosa nastavlja bogatu obiteljsku tradiciju i postaje dopisnik Sportskih novosti. Naslijedivši na tom odgovornom zadatku svog oca Josipa, prvog i dugogodišnjeg kroničara ovog prestižnog lista iz grada na četiri rijeke, nastavio je predano i točno bilježiti sportsku svakodnevicu svog rodnog kraja, ulogu koju s jednakim žarom obavlja sve do današnjih dana. Dolazeći iz obitelji koja je duboko i iskonski prožeta sportom – brat Dražena Perkovića, legendarnog taekwondo gorostasa koji je nastupio na Olimpijskim igrama – odrastao je u okruženju vrhun-

skih sportskih rezultata, sportskog duha i profesionalne predanosti.

Međutim, njegova uloga u cjelokupnom karlovačkom sportskom bazenu daleko nadilazi same novinarske stupce i izvještaje s terena. U nogometnom klubu Karlovac, kroz razne i izazovne ere, obnašao je praktički sve ključne funkcije – od dugogodišnjeg glasnogovornika i direktora, pa sve do samog predsjednika kluba. Paralelno, u Županijskom nogometnom savezu nametnuo se kao istinski čuvar tradicije, vodeći s puno povijesne pedantnosti Komisiju za povijest nogometa. Doprinos razvoju i stabilizaciji lokalnog sporta vidljiv je i kroz dugogodišnji, plodonosan rad u Upravnom odboru KŠZ, kao i kroz osnivanje te uspješno petnaestogodišnje vođenje Kuglačkog kluba Mantinela, kojeg je pozicionirao kao stabilan i prepoznatljiv sportski kolektiv.

Autorsku i istraživačku svestranost te domoljubni potpis demonstrirao je i kao cijenjeni koautor kapitalne knjige „Sport u Domovinskom ratu“, čime je trajno i od zaborava spasio ulogu i žrtvu karlovačkih sportaša u najtežim povijesnim vremenima stvaranja samostalne države.

Od najranijih mladenačkih dana provedenih na nogometnim terenima Karlovca i susjedne Duge Rese pa sve do dinamike na kuglačkim stazama, Krešimir Perković je bio i ostao istinski, autentični sportski zanesenjak.

Njegovo uvrštavanje u ovu monografiju logično je i zasluženo priznanje čovjeku koji karlovački sport i njegove aktere poznaje doslovno „u dušu“ – s navijačke tribine, iz administrativnog ureda i sa samog zelenog terena – i koji ga neumorno, svakoga dana, promovira s profesionalnom preciznošću i duboko, obiteljski ukorijenjenom ljubavlju.

KREŠIMIR PERUŠIĆ

Glasnik košarke, nogometa i oldtimer scene

Krešimir Perušić (Karlovac, 1972.) u svakom svom zapisanom retku, svakoj brižno sačuvanoj arhivskoj fotografiji i svakom organiziranom haklu pod kvartovskim obručima, nezaobilazni je i prepoznatljivi dio karlovačke sportske i društvene scene. Riječ je o iznimno sve-

stranom akteru koji je od igračkog dresa KK Jugoturbine i kopački na mostanjskom zelenom travnjaku stasao u predanog dokumentarista i čuvara lokalne povijesti, ali i u jedno od najistaknutijih lica prepoznatljive karlovačke kulture starodobnih vozila.

Dinamični sportski put započeo je kao junior 1981. godine pod koševima KK Jugoturbine, da bi se kasnije, u razdoblju od 1986. do 1997. godine, s puno strasti posvetio nogometu. U tom je razdoblju uspješno nastupao za lokalne klubove Lola Ribar, Ilovac, Kamensko i Mostanje.

Međutim, njegov najznačajniji i najtrajniji doprinos zajednici započinje 1991. godine, sudbonosnim ulaskom u svijet sportskog novinarstva. Kroz redakcije Karlovačkog tjednika, Radio Karlovca, KAŠ-a, TV 4 rijeke i Večernjeg lista, punih je petnaest godina vjerno, točno i s puno emocije izvještavao o lokalnim sportskim zbivanjima i malim ljudima s terena. No, na tome se nije zaustavio; vođen čistim lokalpatriotizmom, 2001. godine je u suradnji s haklerima sa Švarče pokrenuo Amatersku košarkašku ligu. Pod njegovim sedmogodišnjim vodstvom, ta je liga prerasla u najdugovječnije i najmasovnije natjecanje te vrste u cijeloj Hrvatskoj, s tradicijom koja ponosno traje već punih četvrt stoljeća.

Kao plodan pedantan autor čak sedam kapitalnih knjiga o lokalnom sportu – u rasponu od monografija o NK Ilovcu i NK Šišljaviću, pa sve do iscrpnih, povijesnih zapisa o Zimskom malonogometnom turniru i stogodišnjici nogometne igre u našoj županiji – Perušić je od sigurnog zaborava spasio tisuće imena, sudbina i sportskih rezultata. Uz dugogodišnji predani tajnički rad u KK Auto lim laka, već više od dvadeset i tri godine uspješno obnaša i odgovornu dužnost tajnika u Oldtimer VW klubu Karlovac, spajajući na jedinstven način ljubav prema tehnici i povijesti s vrhunskim organizacijskim radom.

Krešin cjelokupni opus u ovoj monografiji ne stoji kao puko, hladno bilježenje povijesnih činjenica; to je duboka, iskrena i trajna posveta autentičnom karlovačkom identitetu i ljudima koji su taj sport desetljećima samozatajno gradili na lokalnim igralištima, od Švarče i Mostanja pa sve do Šišljavića.

BORNA PETANJEK

Od dugoreških strelišta do svjetskih visina

Borna Petanjek (Karlovac, 1998.) ostavio je dubok trag na domaćim i svjetskim streljačkim natjecanjima, kao jedan od rijetkih sportaša iz dugoreškoga kraja koji se može pohvaliti naslovom ekipnog prvaka na seniorskom Svjetskom kupu.

Njegov uspon od talentiranog kadeta do vrhunskog reprezentativca svjedoči o iznimnoj preciznosti, mirnoći i vrhunskoj sportskoj posvećenosti. Izgradio je impresivnu sportsku karijeru koja ga svrstava u sam vrh hrvatskog streljaštva u disciplini puške, a kao dugogodišnji reprezentativac u juniorskoj i seniorskoj konkurenciji nositelj je najvišeg statusa vrhunskog sportaša prve kategorije HOO-a, koji je držao u kontinuitetu od 2020. do 2025. godine.

Već je u ranim danima ostvario zapažene rezultate nastupajući za Streljački klub Duga Resa. Prvi nastup za reprezentaciju bilježi 2013., kada postaje kadetski prvak Hrvatske uz državni rekord, a ubrzo nakon toga, još kao kadet, pobjeđuje i u Finalu Kupa Hrvatske za seniore. Na međunarodnoj juniorskoj sceni bljesnuo je osvajanjem devetog mjesta na Olimpijskim igrama mladih u Nanjingu 2014., dok je s europskih i svjetskih prvenstava donio pregršt juniorskih odličja, među kojima se ističu tri velike medalje sa Svjetskog prvenstva u Suhlu 2017. godine.

Potpuni seniorski uzlet i afirmaciju ostvaruje nastupajući za SD Končar-Zagreb 1786. te u njemačkoj Bundesligi. S reprezentacijom Hrvatske u tom razdoblju niže vrhunske momčadske uspjehe, osvojivši naslov viceprvaka Europe u Wroclawu 2020. te europske bronce u Osijeku i Hamaru. Vrhunac karijere dosegnuo je 2022. godine osvajanjem zlatne medalje na seniorskom Svjetskom kupu u Kairu u ekipnoj konkurenciji zračne puške, te proglašenjem za najboljeg strijelca Hrvatske.

U novijem razdoblju nastupa za Streljačko društvo Trnje iz Zagreba, s kojim osvaja odličja u Prvoj hrvatskoj ligi, dok se od 2025. godine aktivno posvećuje trenerskom pozivu u klubu i reprezentaciji. Njegovi uspjesi ostaju trajna inspiracija novim generacijama mladih sportaša koji sanjaju o velikim svjetskim postoljima.

TOMISLAV POLJAK

Sportski put bez granica: Od Vrbanića do direktora ATP-a

Tomislav Poljak (Karlovac, 1987.) Dugorešanin s prebivalištem u Umagu istaknuti je hrvatski sportski djelatnik, teniski stručnjak i direktor Plava Laguna

Croatia Open Umag. Svoj sportski i teniski put započeo je na terenima u Vrbanićevom perivoju kao član Teniskog kluba Karlovac, u kojem je prošao sve mlađe selekcije, a kasnije je obnašao i dužnost predsjednika kluba.

Ljubav prema sportu prirodno ga je odvela u novinarske vode, pa je kao sportski novinar u *Jutarnjem listu* pomno pratio svjetsku tenisku scenu, a okušao se i u televizijskim sukomentatorskim ulogama. Svoje bogato novinarsko i analitičko iskustvo nadogradio je u vrhunskom menadžmentu kao ključni dio tima ugledne agencije *StarWing Sports Management*, posvetivši se brizi o karijerama ponajboljih svjetskih tenisača i sponzorskim odnosima.

Kruna njegovog dugogodišnjeg rada i vizionarskog pristupa stigla je krajem 2020. godine, kada mu je ATP Board službeno potvrdio imenovanje za direktora umaškog turnira. U upravljanju turnirom Poljak se ne oslanja samo na suhe rang-liste, već prepoznaje istinsku karizmu, sportsku vrijednost i potencijal igrača. Upravo su njegovim pravovremenim prepoznavanjem i pomnim planiranjem u Umag stizala imena koja danas vladaju svjetskim teniskim vrhom, poput Jannika Sinnera i Carlosa Alcaraza, čime je potvrdio da upornost, stručnost i iskrena strast prema bijelom sportu mogu iznjedriti vrhunske rezultate na globalnoj sceni.

KREŠIMIR PROFOZIĆ

Čovjek koji je mačevanju vratio karlovačku adresu

Krešimir Profozić (Karlovac, 1974.) utemeljitelj, dugogodišnji trener i stup Mačevalačkog kluba Karlovac, čovjek koji je oživio i na stabilne noge postavio sport s dubokim korijenima u karlovačkoj povijesti.

Ovaj profesor kineziologije i trener s licencom Svjetske mačevalačke federacije (FIE) od početnog je entuzijazma izgradio prepoznatljiv sportski kolektiv koji se već godinama nalazi u samom vrhu hrvatskoga mačevanja u floretu i maču, držeći stabilno mjesto među najboljim klubovima u državi.

Kroz svoj predani rad odgojio je brojne generacije kadetskih, juniorskih i seniorskih reprezentativaca – poput Antonija Gojaka, Antona Mravunca, Lare Fabac te mlađih nada poput Jakova Božića, Luke Bublića i Davida Kruheka koji stječu vrijedna iskustva na Svjetskim kadetskim kupovima – čime je zaslužio i službeno priznanje u vidu imenovanja za trenera nacionalne reprezentacije u floretu za oba spola i sve uzraste. Time je potvrdio vrhunsku kvalitetu karlovačke mačevalačke škole, dokazavši da Karlovac, grad u kojem je neko vrijeme živio i djelovao prvi hrvatski olimpijac Milan Neralić, ima snažnu i svijetlu budućnost. Upornim radom, ulaganjem u klupsku opremu i borilišta te vlastitim stručnim skriptama osigurao je da mlade nade razvijaju sportsku inteligenciju i ljubav prema mačevanju. Uz rezultate na državnoj i međunarodnoj razini, pod njegovim vodstvom klub već sedamnaest godina uspješno organizira i tradicionalnu Školu plivanja na Foginovom kupalištu za brojne Karlovčane.

Kao profesionalni trener zaposlen pri Zajednici športova Karlovačke županije, svojim je znanjem, vizijom i neiscrpnim trudom osigurao da mačevanje u gradu na četiri rijeke ostane trajna vrijednost i ponos lokalne sportske baštine.

DINO RAČKI

Sa zlatnom medaljom oko vrata

Dino Rački (Karlovac, 1988.) rukometna povijest Karlovca pamti generacije koje su stasale pod stalnim pritiskom velikih natjecateljskih očekivanja, a Dino Rački bio je jedan od onih koji su s tom odgovornošću znali živjeti i nositi se od

najranije mladosti. Njegov rani, hrabri ulazak u seniorski rukomet te osvojeno europsko zlato u mlađim kategorijama postavili su čvrste temelje karijere koja ga je od matičnog karlovačkog parketa i varaždinskog Varteksa odvela sve do jakih njemačkih arena, gdje je nakon godina igranja igračku strast uspješno zamijenio onom trenerskom.

U prvoj momčadi HRK Karlovca debitirao je sada već daleke 2005. godine, kao golobradi sedamnaestogodišnjak koji je na parketu odmah najavio vanserijski potencijal. Njegov raskošni talent ubrzo je prepoznat i na najvišoj nacionalnoj razini; bio je važan, neizostavan član juniorske reprezentacije Hrvatske koja se 2006. godine popela na sam krov Starog kontinenta, osvojivši zlatno odličje na Europskom prvenstvu. Njegov kasniji seniorski put privremeno je prošao kroz zapažene nastupe za varaždinski Varteks Di Caprio, no rukometno srce ga je nezaustavljivo vuklo natrag u rodni grad u nekim od najuzbudljivijih klupskih trenutaka. Upravo je u tom razdoblju, kao iskusniji povratnik u redove HRK Karlovca, bio važan dio momčadi koja je igrala zapaženu ulogu u europskom Challenge Cupu, donoseći tako žuđeni međunarodni sjaj i velike utakmice u dvoranu kraj Korane.

Nove izazove i profesionalno dokazivanje potom je potražio u rukometno moćnoj Njemačkoj, gdje je u razdoblju od 2013. do 2019. godine s puno uspjeha branio boje kluba TSV Altensteig. Njegova prepoznatljiva disciplina, autoritet i duboko taktičko razumijevanje igre omogućili su mu prirodan i bezbolan tranzicijski prijelaz iz igračke uloge u zahtjevne trenerske vode.

Nakon završetka aktivne karijere, dvije je godine s klupe iznimno uspješno vodio drugu momčad istog njemačkog kluba, ostavljajući ondje prepoznatljiv hrvatski rukometni potpis. Iako ga je profesionalni životni put odveo daleko od karlovačkih ulica, ostaje upisan u sve sportske kronike svoga kraja kao igrač istinskog šampionskog sjaja koji je prezentirao i proslavio karlovačku rukometnu školu na domaćim i europskim parketima.

ZORAN SALOPEK

Dijamantna kaciga karlovačkog asfalta

Zoran Salopek (Karlovac, 1965.) pripada plejadi neustrašivih karlovačkih asova koji su na dva kotača ispisivali najbrže stranice sportske povijesti grada, no njegova priča ne ostaje u prošlosti – ona traje i danas. Od zlatnog doba motociklizma na uličnim utrkama do suvremenih europskih postolja, nametnuo se kao vrhunski natjecatelj čija desetljeća vožnje ga čine jednim od najtrofejnijih vozača u povijesti hrvatskog motociklizma.

Bogatu karijeru započeo je u vremenu kada je motociklizam bio na vrhuncu popularnosti. Već osamdesetih godina prošlog stoljeća bio je ime u Prvenstvu Jugoslavije, nastupajući u klasi TT F-1 750 na motorima poput Honde VFR 750 F i Suzukija GSX 750 R. Njegova vožnja bila je spoj sirove brzine i majstorske taktike, a tehnička potkovanost omogućavala mu je da iz svakog motora izvuče maksimum, bez obzira na uvjete na stazi.

Nakon ere u bivšoj državi, u novom tisućljeću doživljava renesansu u oldtimer moto utrkama. Od 2011. godine započinje njegova apsolutna dominacija: nizao je brojne naslove prvaka Hrvatske u klasama 7 i 10, vozeći moćne strojeve kao što su Honda VF 1000 R i Ducati 851. Njegova izvrsnost potvrđena je i na međunarodnoj sceni osvajanjem naslova prvaka na prvenstvu Alpe Adria (2016., 2017., 2018.) te titulom europskog prvaka (FIM Europe Vintage) 2022. godine na Hondi RC 30.

Kruna njegove karijere najviša su sportska priznanja: dobitnik je tri Zlatne kacige (2016., 2019. i 2022.), što mu je u finalu donijelo i prestižnu, rijetko dodjeljivanu Dijamantnu kacigu 2022. godine. Osim natjecateljskih uspjeha, istaknuo se kao vrhunski poznavatelj mehanike koji često sam priprema svoje motocikle za start, ali i kao uspješan poduzetnik.

Zoran Salopek u monografiji karlovačkih velikana stoji kao simbol vrhunskog sportskog rezultata i strasti koja ne blijedi, ostavljajući neizbrisiv i „dijamantni“ trag na asfaltu povijesti.

VLADIMIR SEVER

Broj jedan hrvatskog tenisa iz karlovačke škole

Vladimir Sever (1973. – 2020.) najmlađi je iz zlatne generacije karlovačkog tenisa, igrač čija je elegancija na terenu bila upotpunjena pobjedničkim mentalitetom. Od juniorskih dana u dresu reprezentacije do statusa najboljeg hrvatskog seniora 1996. godine, gradio je put koji je Karlovac čvrsto pozicionirao na tenisku kartu Europe. Njegovi dvoboji s velikanima poput Gorana Prpića i naslovi dvoranskog prvaka Hrvatske svjedoče o igraču koji je posjedovao rijedak spoj talenta i radne etike, ostavši do danas zapamćen kao tehnički najpotkovaniji tenisač kojeg je grad na četiri rijeke i klub iz Vrbanićevog perivoja ikada imao.

Potječe iz obitelji u kojoj je sport bio način života i osnovno opredjeljenje. Odrastajući uz oca Dragutina, uglednog stolnoteniskog trenera i izbornika junior-

ske reprezentacije Hrvatske, te ujaka Vladimira Baršića, legendarnog nogometaša Karlovca i zagrebačkog Dinama, Sever je zarana usvojio pobjednički mentalitet. Iako okružen različitim sportovima, njegova prva i najveća ljubav postao je tenis, u kojem će dosegnuti same vrhunce domaće i međunarodne scene.

Svoj turnirski put započeo je 1981. godine, a već sredinom osamdesetih bilo je jasno da se radi o iznimnom talentu. Njegov uspon počeo je osvajanjem prestižnog Coca-Cola kupa u Zagrebu 1985., a nastavio se ulaskom u samu elitu juniorskog tenisa bivše države. Kao mladić od tek 17 godina, na dvoranskom seniorskom prvenstvu Jugoslavije dogurao je do četvrtfinala, gdje je pružio snažan otpor tadašnjem asu Goranu Prpiću, što je bio jasan znak da Karlovac ima igrača za svjetske domete.

Specijalnost su mu bili dvoranski tereni, na kojima je čak tri puta postao seniorski prvak Hrvatske (1992., 1994. i 1995.). Njegova svestranost potvrđena je i 1996. godine naslovom državnog prvaka u parovima s Ivicom Ančićem. Te je godine postigao i svoj profesionalni vrhunac: zauzeo je prvo mjesto na rang-listi Hrvatskog teniskog saveza te 616. mjesto na ATP ljestvici, nastupajući na satelitima i Challengerima diljem svijeta. 1993.Time je postao najbolje plasirani karlovački tenisač na ATP rang-listi svih vremena. Iako je dio karijere proveo u zagrebačkom Metalcu, njemačkom TSV Mannheimu i ozaljskom HTK Cro Petrol-Rožić, s kojim je osvojio momčadski naslov prvaka Hrvatske, ostao je zapamćen kao najmlađi sudionik karlovačke „zlatne generacije“ TK Željezničara koja je kasnih osamdesetih žarila i palila domaćim ligama. Preminuo je, nažalost, prerano u 47. godini života.

Njegovi suigrači, poput Daria Smojvera, i danas o njemu govore kao o „najboljem karlovačkom tenisaču svih vremena“. Sever nije samo nizao rezultate; on je tenis igrao s posebnom estetikom, spajajući snagu udaraca s inteligencijom postavljanja na terenu.

Godine 1998. službeno je uvršten među najbolje sportaše Karlovca, čime je grad odao priznanje čovjeku koji je teniski lopticu pretvorio u alat za ispisivanje sportske povijesti.

KATARINA SMILJANEC

Od karlovačke magle do američkih rekorda

Katarina Smiljanec (Karlovac, 1993.) nasljednica je velike tradicije karlovačkog srednjoprugaškog trčanja, sportašica koja je svojom elegancijom pokreta i čeličnom voljom spojila dva svijeta – onaj lokalni, karlovački, i onaj globalni, akademsko-sportski vrh Sjedinjenih Američkih Država.

Kao jedna od najuspješnijih atletičarki u povijesti AK Karlovac, nije samo nizala rekorde i naslove državne prvakinje; ona je postala simbol moderne sportašice koja obrazovanje i vrhunski rezultat vidi kao neodvojive ciljeve, dokazujući da se iz Karlovca, uz pravi talent i izdržljivost, može dotaknuti sam vrh međunarodne atletske scene. Profilirala se kao jedna

od najtalentiranijih hrvatskih srednjopругašica početkom 21. stoljeća. Razvoj u matičnom AK Karlovac bio je obilježen nevjerojatnom disciplinom i fokusom na dionici od 800 metara, gdje je postala višestruka prvakinja Hrvatske u svim uzrasnim kategorijama.

Nastupi za reprezentaciju Hrvatske, posebno na europskim prvenstvima za mlađe uzraste i ekipnim prvenstvima Europe, potvrdili su da se radilo o trkačici s potencijalom.

Njezin sportski i životni put dobiva novu dimenziju odlaskom na studij u SAD, na sveučilište Virginia Tech. Tamo postaje jedna od ključnih poluga njihovog atletskog tima, ostvarujući vrhunske rezultate u iznimno jakoj konkurenciji NCAA lige. Svojim nastupima u dvorani i na otvorenom ne samo da je srušila osobne rekorde, već je i promovirala karlovačku školu trčanja na najvišoj razini. Njezin osobni rekord na 800 metara (ispod 2:05) i danas se pamti kao jedan od najvrjednijih dosega karlovačke ženske atletike u novijoj povijesti. Na HAS-tablici svih vremena na 800 metara Smiljanec se nalazi na 18. mjestu s rezultatom 2:06,43 a na 1500 metara s rezultatom 4:16,15 je na osmom mjestu. Uzor je mlađim generacijama u klubu, pokazujući im kako se radom i jasnom vizijom mogu otvoriti vrata najboljih svjetskih sveučilišta.

Dobitnica je brojnih priznanja za najbolju sportašicu Karlovca i županije, a njezino ime ostaje upisano u povijest grada kao primjer sportske izvrsnosti koja je uspjela povezati lokalni ponos s međunarodnim uspjehom. Stoga njezina priča služi kao inspiracija svakom mladom atletičaru koji na starom atletskom stadionu na Foginovom uz Koranu sanja o velikim svjetskim stadionima.

DARIO SMOJVER

Vrhunski teniski trener i graditelj sportskih mostova

Dario Smojver (Karlovac, 1965.) na svom je sportskom putu prirodno i uspješno povezao igračku strast, vrhunsku trenersku stručnost i zavidnu me-

nadžersku vještinu. Izrastao iz poznate karlovačke sportske obitelji, svoj je život posvetio tenisu – ali ne samo kao igri, već i kao platformi za stvaranje novih vrijednosti. Od „zlatne generacije“ karlovačkog tenisa do sedmog mjesta na svjetskoj rang-listi s Irinom Spîrleom, postao je sinonim za karlovačku sportsku radišnost koja osvaja svjetske metropole.

Potekao je iz obitelji u kojoj je otac Frane bio cijenjeni sportski pedagog, a sestra Dariana jedna od najtalentiranijih igračica svojeg vremena. Osamdesetih godina prošlog stoljeća bio je neizostavan dio momčadi koja je ispisivala klupsku povijest ulaskom u Prvu saveznu ligu, ostvarivši i prvu, povijesnu drugoligašku pobjedu za Karlovac.

Na terenu ga je krasila iznimna borbenost, ali je rano prepoznao svoj istinski poziv u trenerskom poslu. Nakon završenog Kineziološkog fakulteta, put ga vodi u Njemačku gdje, uz potporu Vlade Štencla, postaje jedan od rijetkih trenera s najvišom A licencom Njemačkog teniskog saveza. Najveći trenerski trijumf bila je suradnja s Rumunjkom Irinom Spîrleom koju je sa 183. mjesta na svijetu doveo do fantastične sedme pozicije na WTA ljestvici.

Nakon bogate međunarodne trenerske karijere vratio se u domovinu, no sport je ostao u samom središtu njegova djelovanja. Zahvaljujući stečenom međunarodnom iskustvu i uspješnoj karijeri u privatnom sektoru, kao dugogodišnji direktor Hostela Karlovac u Selcu pretvorio je ovaj objekt u nezaobilaznu bazu za pripreme sportaša. Pod njegovim vodstvom hostel je postao dom brojnim međunarodnim kampovima – od gimnastike i juda do rukometa i taekwondoa – čime je dokazao da se sport i turizam mogu savršeno nadopunjavati. Njegova vizija izgradnje sportske dvorane u sklopu hostela i stvaranja regionalnog centra za pripreme košarkaša samo je nastavak stalne težnje da se sportska infrastruktura podigne na višu razinu.

Danas je i dalje prisutan na terenima kao uspješan veteran, vanjski suradnik karlovačkog KAŠ-a i stručni televizijski komentator na Sportskoj televiziji, prenoseći duboko razumijevanje tenisa široj javnosti.

U ovoj knjizi stoji kao dokaz da se vrhunska sportska karijera ne mjeri samo osvojenim nagradama, već i sposobnošću da se sportsko znanje i disciplina pretoče u dugovječne projekte koji služe budućim generacijama.

DARIANA SMOJVER

Teniski talent i partnerica svjetskih asova

Dariana Smojver (Karlovac, 1972.) ostaje zapamćena kao jedna od najdarovitijih i najuspješnijih tenisačica svih vremena s ovih prostora. Njezina sportska mladost nije bila obilježena samo blistavim pobjedama i brojnim naslovima, već i jedinstvenom privilegijom da u ranoj mladosti dijeli teren i igra u paru s nekim od najzvučnijih i najvećih imena u cjelokupnoj povijesti svjetskog tenisa.

Kao stalna članica republičkih i državnih selekcija, bila je simbol igračke izvrsnosti i sportske elegancije, ostavljajući neizbrisiv trag na zemljanoj podlozi u vremenima kada je naš tenis proživljavao iznimne i povijesne trenutke. Zanimljivo je da je svoj sportski trijumf prvo najavila izvan teniskih terena, pobijedivši na masovnom i prestižnom krosu *Sportskih novosti* u Karlovcu, nakon čega je uslijedila njezina velika i trofejna teniska karijera.

Od najranijih je dana pokazivala iznimman potencijal s reketom u ruci. Njezina apsolutna dominacija započela je u

mlađim uzrasnim kategorijama, gdje je s lakoćom osvajala naslove višestruke prvakinje regije u uzrastima do 12, 14 i 18 godina. Kao stalna, standardna članica državne reprezentacije, za koju je odigrala šest velikih službenih susreta, redovito je i s puno uspjeha nastupala na jakim turnirima u domovini, ali i u Austriji te Italiji, dok je kasnije u karijeri igrala i uglednu njemačku Bundesligu.

Izuzetno uspješna bila je i u konkurenciji do 16 godina, igrajući finale u parovima s Klaudiom Klesinger.

Jedno od najsjajnijih i upečatljivijih poglavlja njezine karijere vezano je uz uzrast do 14 godina, kada je osvojila prestižni „Grilov memorijal" u parovima igrajući s kasnijom svjetskom igračicom broj jedan, neponovljivom Monikom Seleš. U istoj je uzrasnoj kategoriji branila boje reprezentacije na Prvenstvu Europe u švicarskom Disentisu. Veličanstveni vrhunac tog razdoblja bio je nastup na Prvenstvu Jugoslavije u konkurenciji do 16 godina gdje je pomevši konkurenciju postala državna prvakinja. U stručnim krugovima je s razlogom slovila za našu najuspješniju i najperspektivniju igračicu te generacije, odmah iza nedodirljive Selešove.

Njezini uspjesi nastavili su se nizati i u seniorskoj konkurenciji, gdje je na pojedinačnom Prvenstvu Hrvatske za seniorke zauzela treće mjesto. Na istom je natjecanju uzela brončanu medalju i u mješovitim parovima, igrajući s klupskim kolegom Dinkom Gudeljom. Ekipnu krunu karijere doživljava sa zagrebačkom HAŠK Mladosti, s kojom postaje ekipna seniorska prvakinja bivše države.

Svojom igračkom svestranošću, nevjerojatnim osjećajem za igru i međunarodnim rezultatima, ostaje upisana u sportske anale kao jedna od najznačajnijih igračica u povijesti karlovačkog i hrvatskog tenisa.

NENAD STRAŽANAC

Čuvar nogometne povijesti i kroničar veteranskog zanosa

Nenad Stražanac (Osijek, 1969.) dok za većinu sportaša utakmica završava posljednjim sudačkim zviždukom, za Nenada Stražanca ona tada tek dobiva svoj trajni, povijesni zapis. Ovaj pasionirani kroničar i visokoaktivni sportski operativac uspio je na jedinstven način spojiti žestinu nogometnih terena s filigranskom preciznošću arhivista, postavši s godinama ključna i nezaobilazna osoba u očuvanju cjelokupne baštine veteranskog nogometa na razini cijele Republike Hrvatske.

Dugogodišnji sportski put započeo je u rodnom Osijeku, prošavši kompletnu, glasovitu školu NK Osijeka prije nego što je postao standardni prvotimac osječke Olimpije. Kao iznimno aktivan igrač u zrelijim godinama, upisao je dvadeset i osam službenih nastupa uz jedan postignuti pogodak za veteransku reprezentaciju HNS-a, uz dodatnih trinaest nastupa za državnu malonogometnu selekciju. Kroz te je susrete promovirao sport diljem Hrvatske, ali i u prestižnim međunarodnim dvobojima protiv svjetskih nogometnih velikana poput minhenskog Bayerna ili argentinske Boce Juniors.

Vojni poziv i profesionalne dužnosti tijekom Domovinskog rata vodili su ga kroz razne klubove i gradove, a njegova je velika natjecateljska nogometna sudbina kulminirala u momčadi TŠK-a iz Topolovca, s kojom je ispisao bajku i izborio povijesni ulazak u 1. HNL. Iako su ga teške ozljede koljena u tome trenutku okrutno spriječile da osobno zaigra u elitnom razredu hrvatskog nogometa, one su ga sudbinski usmjerile prema veteranskom nogometu i sportskoj administraciji, gdje će u idućim desetljećima ostaviti neizbrisiv i monumentalan trag.

Nakon dolaska u Karlovac 2004. godine, već 2007. samostalno pokreće i ustrojava Ligu veterana Županijskog nogometnog saveza Karlovac, udahnuvši tako novi, organizirani život nogometnim entuzijastima u zrelim godinama. Njegov izniman organizacijski rad brzo je prepoznat i u samoj centrali u Zagrebu; od 2011. godine aktivno djeluje u Komisiji za veteranski nogomet HNS-a, dok od 2022. godine s puno autoriteta obnaša i iznimno odgovornu dužnost tehničkog tajnika te Komisije.

Osim na samom zelenom travnjaku i u uredskim strukturama, Stražanac se nametnuo kao vrhunski sportski polimat i neumorni istraživač. Njegovo kapitalno autorsko djelo, monografija „Četvrt stoljeća veterana Hrvatskog nogometnog saveza“, na više od 800 stranica predstavlja nevjerojatan i u našim okvirima nezabilježen statistički pothvat koji je precizno obuhvatio baš svaki postignuti gol, svakog igrača i svaki rezultat u proteklih 25 godina državnih prvenstava. Uz taj pisani spomenik, on je i pasionirani kolekcionar s impresivnom i rijetkom zbirkom od preko 6000 originalnih sportskih zastavica, čime od zaborava čuva dragocjene fragmente povijesti brojnih, danas često i ugašenih klubova.

Svojim vječnim entuzijazmom u pokretanju lokalne Rekreativne lige te vizijom popularne Ljetne lige malog nogometa, ostaje jedna od najvažnijih i najproduktivnijih osoba cjelokupnog karlovačkog sportskog mozaika – čovjek koji suhim brojkama i statistici daje toplu ljudsku dušu, a veteranima zasluženo, vječno mjesto u sportskoj povijesti.

JAMES SUMMERS

Američki student koji je postao stup baseballa

James Summers (Sonora Mexico, 1973.) Amerikanac je koji je u Karlovac stigao kao mladi student u jeku rata, a svojom je sportskom izvrsnošću trajno zadužio karlovački baseball. Njegov put od ratnog Karlovca do najvećih europskih liga i dresa hrvatske reprezentacije priča je o strancu koji je grad na četiri rijeke prihvatio kao svoj dom, a Karlovac njega kao jednog od svojih najznačajnijih sportskih junaka.

Zauzima posebno mjesto u povijesti karlovačkog sporta. Veza s Karlovcem započela je 1995. godine kada je kao mladi student, unatoč ratnim okolnostima, došao u Karlovac i odmah te godine s BK Olimpija osvojio naslov prvaka Hrvatske i nacionalni Kup. Od tog trenutka Summers postaje neizostavan dio zlatne ere karlo-

vačkog baseballa, nastupajući u brojnim domaćim i međunarodnim natjecanjima. Njegova klupska riznica trofeja s BK Olimpijom impresivna je i broji osam naslova prvaka Hrvatske te šest osvojenih kupova.

Nakon nekoliko iznimno uspješnih sezona u Karlovcu (1996. – 1999.), 2001. godine seli u Nizozemsku gdje nastupa za Baseball klub Ado Den Haag. Igrajući u jednoj od najjačih europskih liga (Hoofdklasse) i nastupajući u Kupu prvaka, igrao je polufinale nizozemske lige i polufinale Kupa prvaka, potvrđujući svoju klasu na najvišoj kontinentalnoj razini.

Za reprezentaciju Hrvatske nastupao je više od desetljeća. Sudjelovao je na četiri Europska prvenstva (1999., 2001., 2003., 2007.) te na Svjetskom prvenstvu 2009. godine. Među njegove najveće uspjehe s nacionalnom vrstom ubraja se povijesno četvrtfinale Europskog prvenstva 2001. godine te višestruke pobjede na kvalifikacijskim turnirima za odlazak na europsku smotru (1998., 2000., 2008.).

James Summers ostaje zapamćen kao sportaš koji je svojom svestranošću i predanošću postao jedan od najtrofejnijih aktera u povijesti karlovačkog baseballa.

MLADEN SUŠANJ

Karlovački teniski as na putu od Vrbanićevog perivoja do Floride

Mladen Sušanj (Karlovac, 1969.), čovjek je čiji životopis nalikuje uzbudljivom filmskom scenariju, spajajući vrhunski sport, znanstvenu izvrsnost i globalnu karijeru. Dečko s karlovačkog asfalta, koji je od standardnog prvotimca u Prvoj saveznoj teniskoj ligi dogurao do inženjera u svjetskim velesilama i cijenjenog inozemnog stručnjaka, živi je dokaz da su uspješnost i fokus naučeni na teniskom terenu univerzalni jezici uspjeha.

U zlatno doba karlovačkog tenisa bio je neizostavni dio „zlatne generacije“ TK Željezničar pod vodstvom trenera Damira Abaffyja. Njegova igra, posebno u paru s Dinkom Gudeljem, bila je strah i trepet na terenima bivše države, a pobjede u odlučujućim mečevima za ulazak u elitni rang natjecanja ostaju upisane kao najsjajniji trenuci klupske povijesti.

Kasnije je svoj sportski i organizacijski dar uložio u projekt HTK CRO Petrol Rožić iz Ozlja – klub koji je vodio „od livade do borbe za prvaka“. Zahvaljujući njegovu radu na osnivanju kluba i okupljanju momčadi sastavljenih od poznatih domaćih i inozemnih imena, ostvaren je nevjerojatan podvig: dvostruko osvajanje naslova ekipnog prvaka Hrvatske pod vodstvom Gorana Prpića, koji ga je naslijedio kao trener. Uz Sušnja, za ozaljski su klub tada nastupali Karlovčani Ivan Žuvela, Dejan Gačić, Dinko Gudelj, Damir Došen i Vlado Sever, Tomislav Cindrić iz Ozlja, Boris Brezac iz Pule, švedski juniorski reprezentativac Kalle Fligt te zagrebački asovi poput braće Gorana i Tomislava Prpića, Igora Šarića, Gorana Orešića, Saše Anđelkovića, Dejana Trifunovića i Tomislava Sokolića.

Sportska ustrajnost nije izblijedjela ni u zrelijim godinama. Na poziv izbornika veteranske reprezentacije Hrvatske, 2022. godine nastupio je na momčadskom Svjetskom prvenstvu do 55 godina u Boca Ratonu na Floridi. Iako pozvan kao igrač para i rezerva, Mladen je pokazao staru formu ostvarivši pobjedu i u pojedinačnom susretu i u parovima protiv reprezentacije Republike Irske.

Ipak, njegov put nije stao na sportskim pobjedama. Zahvaljujući intelektualnom drilu na zagrebačkom FER-u i sportskoj radišnosti, magistrirao je u SAD-u, radeći na istraživačkim projektima vezanim uz NASA-u i satelitske komunikacije. Karijera inženjera elektrotehnike vodila ga je od izoliranih pacifičkih otoka do metropola Brazila i Meksika, da bi se skrasio na Floridi, u Melbourneu. Čak i ondje ostao je vjeran sportu kao trener i promicatelj hrvatskih inovacija na američkom tržištu.

Iako danas živi američki san, u sjećanju Karlovčana ostaje onaj nepokolebljivi igrač s prve ploče koji i danas, šetajući Vrbanićevim perivojem, u svakom kutku svoga grada vidi korijene svoga uspjeha.

DEAN ŠAGOVAC

Zlatna hobotnica s rekordnih 17 odličja

Dean Šagovac (Karlovac, 1970.) rijedak je sportaš, ne samo u Karlovcu već i u cijeloj Hrvatskoj, koji se može pohvaliti riznicom od 17 odličja s najvećih svjetskih smotri. Legendarni vratar hrvatske rukometne reprezentacije gluhih, čovjek čije ime stoji uz sedam olimpijskih, sedam europskih i tri svjetska odličja. Kroz gotovo tri desetljeća stajanja među vratnicama, popularni „Šagi“ postao je simbol nesalomljivog sportskog duha i najtrofejniji sportaš u povijesti grada podno Starog grada Dubovca.

Njegov je sportski put bio predodređen snažnim obiteljskim nasljeđem. Sin oca rukometaša i majke atletičarke, oboje vrhunskih sportaša gluhih, prve je korake napravio u RK Gazi. Posebno poglavlje povijesti ispisao je 1993. godine, kada je na prvom povijesnom nastupu hrvatske reprezentacije zaigrao u istoj momčadi s ocem.

Njegova nevjerojatna niska od 17 odličja uključuje sedam medalja s Olimpijskih igara gluhih (Deaflympics), pri čemu dominiraju zlata osvojena u Rimu 2001., Melbourneu 2005., Taipeiju 2009., Sofiji 2013. i Samsunu 2017. godine. Na europskim prvenstvima osvojio je sedam odličja, zaključno sa zlatom iz Zagreba 2021. godine, gdje je reprezentacija potvrdila status najbolje na kontinentu, dok je s tri svjetska odličja zaokružio dominaciju na svim razinama natjecanja.

Sportska priča nastavlja se kroz obitelj, stvarajući jedinstvenu sportsku dinastiju. Supruga Danijela uspješna je kuglačica, kćerka Nika svestrana je sportašica, dok je sin Antonio nastavio obiteljsku tradiciju na golu RK Dubovac-Gaze. Dean Šagovac nije samo „zlatna hobotnica“ na terenu; on je čuvar tradicije jedne velike

sportske obitelji i uzor koji dokazuje da uz rad i predanost vrhunski rezultat ne poznaje nikakve prepreke.

Za svoje je iznimne zasluge dva puta primio najviše državno priznanje u sportu, Nagradu „Franjo Bučar“ (2005. i 2009. godine). Višestruko je nagrađen kao najbolji sportaš s invaliditetom Karlovca i Karlovačke županije, a 2009. godine dodijeljena mu je i Medalja Grada Karlovca.

GABRIJELA ŠALKOVIĆ

Životni ultramaraton od Mrežnice do Alpa

Gabrijela Šalković (Karlovac, 1977.) u surovom svijetu ekstremnog dugoprugaškog trčanja, gdje se pobjede i uspjesi ne mjere samo brzinom već prvenstveno nesalomljivom snagom volje i ljudskog duha, zauzima sasvim posebno i čudesno mjesto. Njezina impresivna trkačka staza, koja se proteže kroz desetljeća predanog rada, najljepše je živo svjedočanstvo o tome kako sport može biti najmoćniji saveznik u suočavanju s najtežim životnim iskušenjima, pretvarajući svaki pretrčani kilometar u veliku i trijumfalnu pobjedu nad sudbinom.

Svoje je prve atletske korake napravila u AK Željezničar pod stručnim vodstvom legendarnog trenera Slavka Kurije. Iako su njezini rani sportski počeci bili u znaku brzih sprinterskih disciplina, životni ju je put ubrzo i sudbinski usmjerio prema utrkama na duge staze, ali i onim najzahtjevnijim – životnim maratonima. Suočivši se s ozbiljnim zdravstvenim izazovima još u ranoj mladosti, a kasnije i s teškom dijagnozom karcinoma štitnjače 2010. godine, a upravo u trčanju pronašla je spasonosnu, terapeutsku snagu za potpuni oporavak. Umjesto odustajanja, njezini su koraci postajali sve duži, brži i čvršći, vodeći je od klasičnih cestovnih polumaratona do ekstremnih ultramaratona i surovih trail utrka.

Gabrijelin doprinos cjelokupnom karlovačkom sportu i rekreaciji daleko nadilazi njezine osobne, hvale vrijedne rezultate. Kao suosnivačica i agilna predsjednica Atletskog kluba RaN 047, postala je ključna, nezaobilazna osoba u promicanju i potpunoj revitalizaciji kulture trčanja u gradu na četiri rijeke. Kroz masovne škole trčanja za sve uzraste i pokretanje popularne Kozjača trail lige, uspjela je s kauča podići i aktivirati stotine svojih sugrađana, učeći ih vlastitim primjerom da trčanje nije samo puko kretanje tijela, već zdrav, ispunjen i sretan stil života.

Njezini natjecateljski uspjesi podjednako su impresivni, neobični i raznoliki – u rasponu od pobjeda na lokalnim karlovačkim utrkama i ekstremnoj utrci stepenicama uz zagrebački neboder „Zagrepčanku“, pa sve do spektakularnog trijumfa na bizarnoj i surovoj utrci u jednom njemačkom rudniku soli, održanoj na čak 500 metara dubine.

Apsolutnu krunu njezine dosadašnje natjecateljske karijere predstavlja nastup na Prvenstvu Hrvatske u ekstremnom šestosatnom trčanju gdje je u zadanom vremenu pretrčala fascinantnih više od 62 kilometra, pomaknuvši tako vlastite i

znanstvene granice ljudske izdržljivosti. Bilo da u ranu zoru neumorno svladava šumske staze domaće Kozjače, gorski planinski masiv od Platka do Delnica ili pak trenira u surovim i opasnim visokogorskim uvjetima Alpa, ostaje trajni, živući simbol ljudske neumornosti.

Njezina biografija u ovoj monografiji stoji kao najljepši, inspirativni podsjetnik da su najduže i najteže staze zapravo one koje prolazimo duboko u sebi, a ona ih svakoga dana, s prepoznatljivim osmijehom na licu, gracijom i nevjerojatnom, zaraznom snagom duha, pobjeđuje iznova. Za sve što je proteklih godina postigla karlovački gradonačelnik Damir Mandić dodijelio joj je 2026. Medalju gradonačelnika.

ŽELJKO ŠANČIĆ

Strateg i čuvar karlovačke sportske tradicije

Željko Šančić (Karlovac, 1965.) u povijesti karlovačkog sporta i javnog života, malo je pojedinaca koji su s toliko energije i stručnosti uključeni u različite sfere društvenog djelovanja. Od dragovoljca Domovinskog rata i visokog časnika, preko magistra znanosti i političkog dužnosnika, do dugogodišnjeg sportskog lidera, postao je sinonim za stabilnost i razvoj karlovačkih sportskih asocijacija. Njegov rad nije bio samo upravljački; on je u sportske dvorane i saveze unio red, viziju i međunarodni ugled, istovremeno ostajući aktivno vezan uz same temelje bazičnog sporta – gimnastiku, iz koje je sve i počelo.

Sportski angažman duboko je ukorijenjen u GK Sokol Karlovac, prvo kao natjecatelj, pa trener, sudac i predsjednik u više mandata. Bio je ključni akter karlovačke gimnastike, ali i njezina pozicioniranja na nacionalnoj razini kao potpredsjednik Hrvatskog gimnastičkog saveza

i predsjednik Nadzornog odbora. Predsjednik je Gimnastičkog saveza Karlovačke županije, koji je prvi osnovani županijski gimnastički savez u Hrvatskoj.

Njegova svestranost ogleda se i u aktivnom bavljenju nogometom, kungfuom, ribolovom i ronjenjem. Inicijator je osnivanja Saveza športova Karlovačke županije, kojem je jedno vrijeme bio i na čelu. Organizator je brojnih državnih i međunarodnih sportskih manifestacija, a kao predsjednik KŠZ u više mandata postao je središnja osoba oko koje se okupljao gradski sport.

Osim na sportskim terenima, Šančić trag je ostavio i u kulturi grada kao jedan od inicijatora i desetogodišnji predsjednik Međunarodnog festivala folklora, bilo da je riječ o vođenju Studentskog centra ili predstavljanju Hrvatske na svjetskim gimnastičkim kongresima, uvijek je bio obilježen istim ciljem: jačanjem karlovačkog identiteta kroz izvrsnost i zajedništvo. Taj osjećaj za odgovornost i organizaciju prenio je u javnu upravu, obnašajući dužnost zamjenika župana te 17 godina pročelnika Upravnog odjela za prosvjetu, kulturu, tehničku kulturu, šport i informiranje, gdje je izravno utjecao na boljitak sportske infrastrukture županije.

Svoj put gradio na spoju tehničkih znanosti, kriminalistike i međunarodnih odnosa, stalno zagovarajući cjeloživotno

obrazovanje kao ključ napretka. Kao ronilac inovator dobitnik je niza međunarodnih priznanja, uključujući srebrnu medalju sa svjetske izložbe inovacija u Seulu. Njegova profesionalna karijera, započeta u "Končaru", naglo je prekinuta ratnim vihorom 1991. godine.

Kao dragovoljac i zapovjednik u postrojbama ZNG-a i HV-a, prošao je put od borca do načelnika Uprave za obranu Karlovac, za što je odlikovan najvišim državnim priznanjima: Spomenicom Domovinskog rata, Spomenicom Domovinske zahvalnosti, Redom hrvatskog pletera, Redom hrvatskog trolista, Redom bana Jelačića i Medaljom Oluja.

BUDIMIR ŠKRTIĆ

Čuvar dugoreške judo tradicije

Budimir Škrtić (Karlovac, 1980.) - ponekad je za spas jednog sportskog kolektiva od potpune propasti i zaborava potrebno nešto mnogo više od samog stručnog sportskog znanja – potreban je čist, nepokolebljiv i lavovski entuzijazam čovjeka koji jednostavno odbija dopustiti da bogata tradicija nestane pred njegovim očima.

U svijet juda ušao je na specifičan način, ne kao dugogodišnji natjecatelj na strunjači, već kao brižan roditelj koji je odbio mirno prihvatiti tiho gašenje Judo kluba Duga Resa. Svojom je vizijom i energijom pretvorio kriznu, naizgled bezizlaznu situaciju u prekrasnu priču o potpunom rezultatskom oporavku, novom uzletu i snažnom zajedništvu ovog gradića na Mrežnici.

Osobni sportski put godinama uspješno gradio kroz druge zahtjevne borilačke vještine i sustave, poput brazilskog jiu-jitsua, krav mage i tajlandskog boksa, stekavši tako prijeko potrebnu disciplinu i borbeni mentalitet. No, sudbina ga je neraskidivo i trajno vezala uz judo u svibnju 2023. godine. U dramatičnom trenutku kada se Judo klub Duga Resa našao na samom rubu formalnog gašenja – s potpuno praznom klupskom blagajnom, bez adekvatne opreme i bez definirane trenerske strukture – kao novi predsjednik kluba preuzima kormilo cjelokupne organizacijske, logističke i administrativne obnove.

Pod njegovim čvrstim i agilnim vodstvom, klub je u rekordno kratkom roku potpuno stabiliziran. U hvalevrijednom organizacijskom jurišu ekspresno je riješena zamršena pravna dokumentacija i osigurana su stabilna financijska sredstva. Vođeni Budimirovim entuzijazmom, roditelji i sami članovi kluba doslovno su vlastitim rukama, volonterskim radom, preuredili i opremili novi klupski prostor s čak dvije funkcionalne dvorane i svim popratnim sadržajima. Rezultat ovog sportskog čuda bio je trenutačan – broj aktivnih, sretnih članova na tatamiju brzo je narastao na respektabilnih i ponosnih devedeset. Menadžerske sposobnosti brzo su prepoznati i izvan klupskih okvira pa je posve zasluženo ponio prestižnu titulu najboljeg sportskog djelatnika godine.

Osim same hitne logističke stabilizacije s puno pedantnosti posvetio se i dugoročnom, strateškom razvoju dugoreškog juda, pokrenuvši školovanje novih stručnih kadrova te snažno povezujući klub s jakim međunarodnim judo centri-

ma kroz uspješne nastupe na turnirima u Sloveniji, Austriji i Italiji.

Njegova velika vizija uključuje i skori, spektakularni povratak tradicionalnog Memorijala "Boris Vrbetić" u službeni dugoreški sportski kalendar, ali i svesrdno poticanje obnove judo sporta u susjednom Karlovcu. U ovoj monografiji potvrđuje ulogu istinskog, plemenitog sportskog ambasadora koji judo ne doživljava tek kao puko natjecanje za medalje, već kao ključnu, nezamjenjivu odgojnu i životnu bazu za nove generacije mladih i zdravih boraca.

MARKO ŠPOLJARIĆ

Plivač karlovačkih korijena koji je osvojio europsko postolje za Njemačku

Marko Špoljarić (Rosenheim, 1978.), ime je koje povezuje hrvatsko podrijetlo, njemački sportski sustav i veliku plivačku karijeru ispunjenu uspjesima. Sin Karlovčana Nade i Mladena Špoljarića, iako rođen u Rosenheimu u Bavarskoj, u Saveznoj Republici Njemačkoj, kroz obitelj je uvijek nosio i njegovao čvrstu vezu s domovinom svojih roditelja.

U svijet plivanja ušao je sasvim slučajno kao osmogodišnjak, i to na preporuku liječnika zbog problema s leđima. Vrlo brzo se pokazalo da je bazen za njega puno više od same terapije, a izniman talent, disciplina i urođena upornost odveli su ga prema ozbiljnom natjecateljskom sportu. Njegov plivački napredak bio je munjevit i rano prepoznat u njemačkom sportskom sustavu. Nastupajući za klub Ottobrunn u Münchenu, nametnuo se kao jedan od najboljih plivača u Bavarskoj, što mu je donijelo i prestižno priznanje sportaša godine u Münchenu. Svoju natjecateljsku karijeru potom nastavlja u Frankfurtu, gdje je dodatno podigao razinu kvalitete i potvrdio klasu na nacionalnoj i međunarodnoj razini.

O njegovoj dominaciji u bazenu najbolje govori podatak da ga je u Frankfurt osobno došao gledati Michael Gross, tada najbolji plivač Njemačke. Nakon što je srušio njegove dugogodišnje juniorske rekorde na 100 i 200 metara delfin stilom, kao vrhunski plivač izborio je stalno mjesto u seniorskoj reprezentaciji Njemačke.

Najveći natjecateljski uspjesi stigli su sredinom devedesetih godina. Na Europskom prvenstvu 1994. godine ostvario je rezultat karijere osvojivši dvije zlatne i jednu srebrnu medalju, čime je dokazao da pripada samom vrhu europskog plivanja svoje generacije. Glavne i najjače discipline bile su mu 100 i 200 metara leptir, a 100 i 400 metara mješovito – iznimno zahtjevne dionice u kojima do izražaja dolazi savršena tehnika, snaga i velika izdržljivost.

Tijekom svoje bogate karijere osvojio je više od 400 medalja, pehara i priznanja. U jednom razdoblju nastupio je kao gost i za zagrebačku Mladost, ostavivši trag u hrvatskom plivanju rušenjem dvaju nacionalnih rekorda. Tada je ugledni hrvatski trener Ivo Varvodić predložio njegovim roditeljima da nastupi za Hrvatsku, no on se ipak odlučio za njemačko državljanstvo i nastavak puta pod njemačkom zastavom.

Posebno i iznimno poglavlje njegove karijere bile su kvalifikacije za Olimpijske igre u Sydneyju 2000. godine. U borbi za najveću svjetsku sportsku pozornicu ostvario je svoje najbolje rezultate, no unatoč golemom trudu i plivanju kroz teške bolove uzrokovane žuljevima i ranama na leđima, olimpijski mu je nastup za dlaku izmaknuo. Nakon godina vrhunskih napora, kronični zdravstveni problemi s leđima ipak su ga prisilili na odluku o završetku plivačke karijere jer su liječnici

savjetovali prekid profesionalnih napora kako bi se izbjegle trajne posljedice.

Novi životni put pronašao je kroz obrazovanje. Posvetio se studiju matematike i fizike, uspješno diplomirao i stekao zvanje inženjera. Vratio se u svoj rodni Rosenheim, gdje danas živi i radi, ostajući trajan primjer sportaša koji je radom dosegao europski vrh i iz bazena izašao bogatiji za stotine trofeja, ali i za neprocjenjivo životno iskustvo.

NEVEN ŠPRAJCER

Od „Čavlekove“ škole do operativnog vrha hrvatskog nogometa

Neven Šprajcer (Karlovac, 1974.) igračku vještinu i strast stečenu na karlovačkim travnjacima s godinama je zamijenio hladnokrvnošću i preciznošću nogometnog stratega, gradeći profesionalnu karijeru koja ga je iz tajničke kancelarije kluba uz obalu Korane dovela do samog upravljačkog vrha i administriranja nacionalnih natjecanja.

Njegov cjelokupni sportski put zorno svjedoči o evoluciji od perspektivnog i talentiranog lokalnog juniora do iskusnog, visokopozicioniranog nogometnog diplomata koji danas povlači ključne operativne poteze u organizaciji „najvažnije sporedne stvari na svijetu“ u Republici Hrvatskoj.

Prvu nogometnu abecedu i temelje igre svladao je u kultnoj i nadaleko poznatoj Čavlekovoj školi nogometa pod budnim okom i autoritetom trenerskih veličina poput Čavlovića i Marekovića. Izrastao je u iznimno potentnog igrača koji je već 1990. godine, sa svega šesnaest godina debitirao za seniorsku momčad NK Karlovca. Njegov talent u mlađim uzrastima rano je prepoznao i zagrebački Dinamo, u čijem je dresu uspješno nastupao na međunarodnim turnirima.

Ipak, specifične ratne okolnosti devedesetih te kasniji životni prioriteti usmjerili su njegovu karijeru više prema sportskoj upravi, menadžmentu i logistici nego prema samom zelenom travnjaku. Iako je u dresovima Karlovca, Korane i Mladosti iz Rečice prikupio dragocjeno, opipljivo igračko iskustvo, njegov dalekosežni utjecaj na lokalni i nacionalni nogomet počinje 2001. godine, ulaskom u upravljačke i operativne strukture matičnog kluba. Kao tajnik NK Karlovca od 2002. godine, postao je ključna, nezaobilazna osoba klupske logistike u zlatnom razdoblju njegovih povijesnih natjecateljskih uspona i plasmana u elitni razred. Dragocjeno iskustvo stečeno na stadionu uz Koranu kasnije je primijenio i na znatno širim funkcijama – kao dugogodišnji predsjednik Nogometnog saveza Karlovačke županije, cijenjeni tajnik Udruge prvoligaša HNL-a te izvršni direktor pulske Istre 1961.

Profesionalni i operativni vrhunac dosegnuo je u samoj centrali, u Hrvatskom nogometnom savezu, gdje kao voditelj natjecanja i visokopozicionirani dužnosnik izravno sudjeluje u krojenju i organizaciji cjelokupnog hrvatskog klupskog nogometa na najvišoj razini. Unatoč brojnim i kompleksnim izazovima koje nosi rad u vrhunskom sportu, pa i trenucima kada mu je beskompromisni angažman oko kluba donosio i osobne poteškoće, svom matičnom jatu nikada nije okrenuo leđa. Do danas je ostao njegovim neumornim zagovornikom, operativnim suradnikom i logističkim osloncem, čineći sponu između karlovačke baze i vrha nacionalne nogometne obitelji.

MARIN ŠTAHAN

Internacionalni igrač i promicatelj golfa

Marin Štahan (Karlovac, 1984.) svoj je životni put snažno vezao uz sport, prešavši put od perspektivnog tenisača do jednog od najistaknutijih hrvatskih golfera. Premda se u ranoj mladosti okušao u tenisu, uz kojeg su ga vezale obiteljske navike i naporni trenerski pritisci, spletom sretnih okolnosti i kroz druženje u sportskim krugovima s Božidarom Brajkovićem otkriva golf – sport koji ga je odmah opčinio svojom prirodom, redom, mirom i savršeno uređenim zelenim terenima.

Profesionalni put odveo ga je diljem svijeta – od Sjedinjenih Američkih Država, preko brojnih europskih zemalja, sve do Australije i Turske. Igrajući na prestižnim terenima i sudjelujući na turnirima u društvu svjetskih majstora poput Kevina Sunderlanda i Spencera Levinea, upoznao je najviše razine ovoga sporta, stječući neprocjenjivo iskustvo o vrhunskoj tehnici, psihološkoj pripremi i iznimnim naporima koje iziskuje nastup na svjetskim turama.

Kao profesionalni igrač dobro zna koliko su odricanja potrebna za uspjeh. Vrhunska runda golfa traje od četiri do pet sati neprekidnog fokusa, obuhvaćajući i do deset kilometara hoda po turniru, što u trodnevnim ili četverodnevnim ciklusima zahtijeva besprijekornu fizičku spremu, kondiciju i mentalnu izdržljivost, uz ključnu podršku stručnog tima i kedija kao pravog sportskog partnera.

Iako je stanje domaće golf-infrastrukture, prema njegovu mišljenju, još uvijek na marginama i suočeno s brojnim administrativnim preprekama, s entuzijazmom prati i podržava svaku inicijativu usmjerenu na razvoj golfa. Kroz rad s mlađim uzrastima, prenošenje znanja i neiscrpnu energiju, Marin Štahan ostaje predani promicatelj golfa, dokazujući da se uz trud, ljubav i sportski duh mogu prepreke pretvoriti u prilike za trajni napredak.

VLADIMIR ŠUJSTER

Karlovački put do prvog hrvatskog olimpijskog zlata

Vladimir Šujster (Zagreb, 1972.), zlatno krilo iz Atlante 1996., donio je Karlovcu prvi olimpijski sjaj modernog doba. Njegova brzina i hladnokrvnost u odlučujućim trenucima rukometnih bitaka učinile su ga simbolom generacije koja je Hrvatsku postavila na vrh rukometnog svijeta. Zlatnim slovima stoji zapisan u povijesti hrvatskog sporta.

Iako su njegovi rukometni počeci vezani uz Rude pokraj Samobora i matični klub RK Rudar, upravo je trogodišnji boravak u Karlovcu bio ključna odskočna daska koja ga je lansirala među sportske besmrtnike – osvajače prve zlatne hrvatske olimpijske medalje za neovisnu državu. Nakon početnih koraka u Rudama i kaljenja u zagrebačkom Medvešćaku, Šujster 1993. godine dolazi u RK Karlovačka pivovara. Na poziciji desnog krila u karlovačkom je dresu proživio igračku renesansu.

Njegove sjajne partije, borbenost i profesionalizam nisu promaknuli tadašnjem izborniku Velimiru Kljajiću. Poziv u reprezentaciju za Olimpijske igre u Atlanti 1996. godine bio je kruna trogodišnjeg napornog rada u Karlovcu, gradu koji mu je omogućio dodatni zamah i igračko sazrijevanje. Put do zlata nije bio lagan; morao se izboriti za svoje mjesto u konkurenciji vrhunskih rukometnih autoriteta. Posebno pamti završne pripreme u američkom gradiću Tupelo, gdje je vladala velika neizvjesnost oko toga tko će od 20 igrača ući na završni popis od njih 16. Svojom ozbiljnošću i kvalitetom nametnuo se stručnom stožeru i postao dio povijesne ekspedicije. Olimpijski turnir u Atlanti ostao mu je u sjećanju po spektakularnom otvorenju, ali i po dramatičnim utakmicama. Od preokreta protiv Švicaraca, preko polufinalne pobjede nad Francuzima, do velikog finala u „Georgia Domeu". Pred 25 tisuća gledatelja, u atmosferi koja oduzima dah, Hrvatska je pobijedila moćnu Švedsku. Šujster i njegovi suigrači postali su prvi hrvatski olimpijski pobjednici, a prizori s pobjedničkog postolja i nezaboravan doček u Zagrebu ostali su mu trajna inspiracija.

Nakon Atlante karijeru je nastavio u najtrofejnijem hrvatskom klubu, zagrebačkom Badelu 1862, s kojim je osvojio naslove prvaka i kupova. Ipak, vjernost prema počecima pokazao je povratkom u svoj matični Rudar iz Ruda, gdje je kao kapetan i vođa momčadi 2008. godine zaključio igračku karijeru. Danas svoje bogato iskustvo prenosi mlađim naraštajima u svom matičnom klubu, smatrajući to moralnim dugom svakog vrhunskog sportaša.

Za svoje zasluge u sportu odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara te Državnom nagradom za sport „Franjo Bučar" te ostaje simbol skromnosti i ustrajnosti, sportaš koji je dokazao da se iz male sredine, preko karlovačkog parketa, može doseći i sam vrh Olimpa.

ZDRAVKO ŠVEGAR, mlađi

Nasljeđe izvrsnosti i teniska strast

Zdravko Švegar, mlađi (Karlovac, 1965.) nosi ime koje je u Karlovcu sinonim za sportsku biblioteku i novinarski autoritet, no to je nasljeđe pretvorio u vlastiti put obilježen stručnošću, sportskim uspjehom i domoljubljem. Kao dio legendarne generacije karlovačkih tenisača, na terenima u Vrbanićevom perivoju gradio je karijeru koja je spajala finu tenisku tehniku s akademskim znanjem profesora kineziologije.

Tenisku priču započeo je u kultnom Vrbanićevom perivoju kod trenera Franje Bognara, u vrijeme drvenih reketa. Pod paskom trenera Damira Abaffyja postao je jedan od ključnih igrača TK Željezničara u njegovim najslavnijim danima. Igrački karton bilježi pobjede nad zvučnim

imenima poput Gorana Prpića i Branka Horvata, dokazujući da je Karlovac tada bio ravnopravan centar na teniskoj karti bivše države.

Zdravko Švegar - mlađi i Goran Prpić

Doprinos tenisu što ga je dao bio je i pedagoški – kao diplomirani teniski učitelj i profesor kineziologije, od 1983. godine vodio je tenisku školu, odgajajući generacije koje će kasnije preuzeti primat u hrvatskom tenisu.

Kada je sportska karijera bila na vrhuncu, a radni izazovi ga odveli u Njemačku, nije dvojio – na samom početku Domovinskog rata vraća se u domovinu, uzima pušku i kao pripadnik 110. brigade ZNG/HV ostaje u obrani rodnoga grada. Taj prijelaz iz „bijelog sporta“ u odoru hrvatskog branitelja odraz je obiteljskog odgoja i karaktera čovjeka koji protiv svojih principa i ljubavi prema gradu nikada nije mogao. Za svoj doprinos odlikovan je Spomenicom Domovinskog rata i Spomenicom domovinske zahvalnosti.

U kasnijim godinama Švegar mlađi ostao je vezan uz sport kao član Nadzornog odbora Teniskog kluba Karlovac, beskompromisno se zalažući za povratak kluba njegovim korijenima – stručnom radu s djecom i masovnosti.

Iako skroman u sjeni očeva publicističkog rada, svojom karijerom, integritetom i odanošću sportskim idealima dokazao da su kineziologija i tenis za njega bili puno više od zanimanja – bili su i ostali način života.

GORDAN TOMIČIĆ

Kroničar karlovačkog sportskog trenutka

Gordan Tomičić (Karlovac, 1973.) od 2005. godine dio je marketinškog tima Radio Mrežnice, no 2008. godine, paralelnim ulaskom u sportske redakcijske vode, usmjerio je svoj profesionalni put prema kroničarskom bilježenju karlovačke sportske zbilje.

Od 2015. godine obnaša dužnost predsjednika karlovačke sekcije Hrvatskog zbora sportskih novinara, a njegov predani rad na praćenju svih lokalnih sportskih događaja prepoznat je i na nacionalnoj razini; u veljači 2020. godine, na Saboru HZSN-a u Zagrebu, uručena mu je nagrada za lokalno sportsko novinarstvo.

U mladosti se bavio nogometom i rukometom, no najdublji trag ostavio je u odbojci, koju je počeo trenirati u OK Karlovac u sedmom razredu osnovne škole. Bio je član udarne juniorske postave OK Karlovca koja je 1989. godine na velikom

turniru "Bratstvo i jedinstvo" u Osijeku – natjecanju koje se tada smatralo neslužbenim prvenstvom Jugoslavije za juniore – osvojila srebrnu medalju.

Sportski su ga oblikovala dvojica ponajvećih imena karlovačke odbojke, Ivan Vidaković i Jovan Zec Hase, čije je znanje ugradio u svoj kasniji rad kao sportski izvjestitelj.

Na manifestaciji „Dan nogometa" 2021. godine nagrađen je plaketom Nogometnog saveza Karlovačke županije za izvještavanje o županijskom nogometu.

GORAN VINOVRŠKI

Povratak korijenima

Goran Vinovrški (Karlovac, 1975.) nedvojbeno je jedna od ikona karlovačkog rukometa. Njegov igrački put priča je o čvrstim korijenima u rodnom gradu, obilježena ne samo reprezentativnim uspjesima. Kao jedan od nositelja igre u

ključnim trenucima povijesti karlovačkog rukometa, uključujući nastupe u 1. HRL i osvajanje Kupa, utjelovljuje sportski duh i trajnu lojalnost koja definira sportsku scenu grada na četiri rijeke.

Svoju igračku karijeru započeo je u redovima karlovačkog prvoligaša (tada pod nazivima RK Karlovačka pivovara i Karlovačka banka), gdje je nastupao od 1988. do 1999. godine. U potrazi za novim izazovima, 1996. godine zajedno s Vladimirom Šujsterom pristupa moćnom RK Zagreb Badel 1862. Svoj rukometni put nastavlja u RK Rudar Labin (1999. – 2001.), a potom se pridružuje zagrebačkom RK Medveščak (2001. – 2002.).

Na vrhuncu svoje karijere Vinovrški se vraća kući. Od 2002. godine ponovno je član HRK Karlovac, kluba u kojem je, nažalost, zbog ozljede prerano okončao svoj aktivni igrački put. Njegov talent bio je prepoznat i na reprezentativnoj razini; prošao je sve mlađe selekcije Hrvatske, od U-15 do U-21. Vrhunac reprezentativnog angažmana doživio je 1996. godine, kada je upisao tri nastupa za A selekciju Hrvatske, čime je potvrdio status vrhunskog igrača. Goran Vinovrški svojim primjerom je pokazao kako se iz lokalnog kluba upornim radom i talentom može dosegnuti sam vrh hrvatskog rukometa.

NEDELJKO VIŠNJIĆ

Karlovački šahist koji je osvojio atletsku stazu

Nedeljko Višnjić (Karlovac, 1968.) atletičar je koji je s nevjerojatnom lakoćom savladavao prepreke na stazi, ali i one izvan nje. Njegovi rezultati s početka devedesetih godina, kada je rušio rekorde i dominirao dvoranskim prvenstvima,

svrstavaju ga u red najistaknutijih hrvatskih preponaša svih vremena. Iako je u mladosti vješto povlačio šahovske poteze, svoju je pravu strategiju razvio na atletskoj stazi, pretvorivši dionice od 110 i 400 metara s preponama u discipline u kojima je godinama bio najuspješniji sportaš Karlovca i Hrvatske.

Atletsku je karijeru započeo 1982. godine u svom matičnom Željezničaru. Iako je posjedovao izniman talent za šah, brzina i adrenalinska staza prevagnuli su, pa je vrlo brzo postao vodeće ime tadašnje jugoslavenske i hrvatske atletike. Kroz karijeru je nosio dresove zagrebačkih klubova Mladosti i Novog Zagreba, no srcem je uvijek ostao vezan uz rodni grad, kamo se vratio 1993. godine kako bi zaključio svoj sportski put. Njegova dominacija na preponama bila je impresivna. Bio specijalist za tehnički najzahtjevnije discipline – 110 m i 400 m s preponama. Osobni rekordi iz 1990. godine (14,04 i 51,42 na preponama) bili su u to vrijeme europski relevantni rezultati.

Posebno je zablistao u dvorani, gdje je bio dvostruki seniorski prvak bivše države na 60 m s preponama, a taj je uspjeh postizao i u svim mlađim dobnim kategorijama, što svjedoči o njegovom kontinuitetu i vrhunskom radu.

Zabilježio je 23 nastupa u juniorskoj i seniorskoj reprezentaciji Jugoslavije. Bio je sudionik Europskog prvenstva 1990. u Splitu, a nakon osamostaljenja Hrvatske predstavljao je nacionalnu vrstu na Mediteranskim igrama 1993. godine. Grad Karlovac mu se za njegove uspjehe odužio na najljepši način – dvaput, 1989. i 1993. godine, proglašen je sportašem godine, potvrdivši status legende karlovačkog Željezničara.

Upamćen je kao sportaš koji je spajao inteligenciju šahista s eksplozivnošću vrhunskog sprintera. Njegova karijera, koja je trajala petnaest godina, ostavila je dubok trag u hrvatskoj atletici i postavila visoke standarde za sve buduće generacije preponaša koji će kretati s karlovačkih staza. Na tablicama svih vremena Hrvatskog atletskog saveza s rezultatom 14,04 na 110 metara prepone i na 400 metara prepone s rezultatom 51,42 zauzima sedma mjesta. Zanimljiv je i podatak, ujedno i potvrda njegove vrijednosti, je četvrto mjesto na 110 m prepone (14,04) na tablici svih vremena Jugoslavije do 31. prosinca 1991. godine.

LUKA VLAŠIĆ

Od karlovačkog taekwondoa do svjetskog trenerskog vrha

Luka Vlašić (Karlovac, 1985.) u svojoj biografiji može spojiti nastup na tri svjetska prvenstva i titulu najboljeg sportaša grada, a potom tu istu stazu proći kao trener koji stvara svjetske i europske šampione.

Započevši 1994. godine u TKD Karlovac, izrastao je u jedan od najistaknutijih simbola uspješnosti karlovačkog taekwondoa. Tijekom svoje natjecateljske karijere, koju je gradio kroz klubove Karlovac, Grabrik i zagrebačko Trnje, bio je standardni reprezentativac Hrvatske u juniorskoj i seniorskoj konkurenciji, predstavljajući domovinu na najvećim svjetskim smotrama od Grčke i Španjolske do daleke Kine i Tajlanda.

Vitrina je krcata medaljama sa šest naslova državnog prvaka i brojnim odličjima s najvećih svjetskih „A" turnira, poput US Opena i Dutch Opena, a kruna karijere stigla je 2005. godine kada je zasluženo proglašen najboljim sportašem Karlovca i Karlovačke županije.

Njegov trenerski poziv, koji danas brusi u TKD Prana, postao je nova, zlatna stranica povijesti karlovačkog sporta. Ne samo da prenosi tehniku i vještinu na nove generacije u Prani, već svojim primjerom pokazuje kako se ustrajnošću stiže do samog krova svijeta. Kao trener postigao je ono o čemu mnogi sanjaju – pod njegovim vodstvom Karlovac je 2024. godine dobio povijesno prvo hrvatsko svjetsko juniorsko zlato u korejskom Chuncheonu, a godinu potom i europsko mlađe seniorsko zlato u Prištini. Za ove povijesne rezultate zaslužan je njegov pulen Oscar Kovačić, perspektivni taekwondaš, reprezentativac i najbolji karlovački sportaš za 2025. godinu.

Vlašićev rad u reprezentativnom stožeru i kontinuirano nizanje svjetskih i europskih bronci iz Sofije, Sarajeva i Bukurešta potvrdili su ga kao vrhunskog stručnjaka, što je grad prepoznao proglasivši ga najboljim trenerom Karlovca za 2024. i 2025. godinu.

LJILJA VOKIĆ

Zaštitno lice karlovačkog konjičkog sporta i glas onih koji ne govore

Ljilja Vokić (Ogulin, 1967.) rođena je iste godine kada je osnovan i njezin matični Konjički klub Karlovac, zaštitni je znak konjičkog sporta u gradu na četiri rijeke. Kada se susretnu upravna pravnica po struci i istinska ljubiteljica prirode po vokaciji, nastaje životni put posvećen dobrobiti plemenitih životinja i ljudskom zdravlju, put na kojem se „uspjeh" ne mjeri sekundama, već snagom dječjeg osmijeha u sedlu.

U klub ju je kao dijete doveo Zdravko Wasserbauer, a od tada do danas, punih 40 godina, njezina je prisutnost u štali i na terenu neizostavna. Iako kao predsjednica kluba upravlja administrativnim procesima, prvenstveno je praktičarka koja vjeruje da titula ne oslobađa od timarenja konja ili čišćenja štala. Za nju je dobrobit životinja apsolutni prioritet, a taj je pristup – „prvo konji, onda sve ostalo" – utkala u temelje kluba i odgoja novih generacija jahača.

Njezin rad dosegao je vrhunac u razvoju programa terapijskog jahanja, aktivnosti koje su Konjički klub Karlovac pozicionirale kao ključnu točku socijalne i medicinske rehabilitacije u regiji. Prepoznala je da konj nije samo sportski

rekvizit, već visokoškolovani suradnik koji djeci s teškoćama u razvoju i osobama s invaliditetom pomaže u senzornom, motoričkom i emocionalnom razvoju. Rezultati njezina tima, često potpomognuti donacijama društveno odgovornih tvrtki, iznad su svih očekivanja, a zahvalnost korisnika njezina je najveća satisfakcija.

Ostaje uporna u borbi za opstanak kluba na lokaciji uz Koranu, vodeći se filozofijom odgovornosti kao ključem svakog uspjeha. Kao glasna zagovornica prava životinja i zaštitnica svakog bića koje osjeća bol, ona svojim primjerom uči zajednicu novoj kulturi poštovanja i senzibilnosti. U svijetu gdje se često gleda samo osobna korist, Ljilja i njezini konji na lijevoj obali Korane podsjećaju nas na važnost suosjećanja i ustrajnosti koja konjički sport u Karlovcu čini neraskidivim dijelom gradskog identiteta.

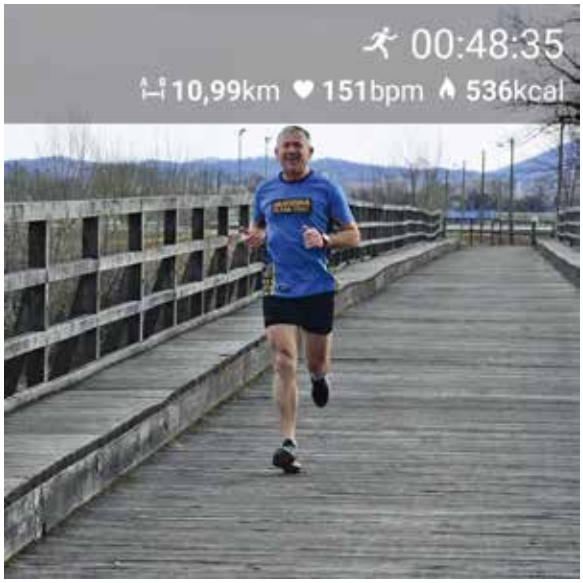
Zbog svog nesebičnog angažmana 2011. godine primila je dva priznanja za vrhunska trenerska ostvarenja u gradu i županiji, dok je 2013. godine proglašena karlovačkom „NAJ-volonterkom".

NIKICA VRABAC

Kilometri sjećanja i neraskidivi duh Žumberka

Nikica Vrabac (Reštovo Žumberačko, 1963.) utjelovljuje sportaša čija snaga ne dolazi samo iz mišića, već iz dubokog osjećaja dužnosti i poštovanja prema povijesti vlastitog naroda.

Kao rođeni Žumberčanin, sklonost prema trčanju razvijao je od djetinjstva, a njezinu punu svrhu pronašao je u najtežim vremenima, povezujući sportsku izdržljivost s trajnim sjećanjem na suborce i slobodu domovine. Već je u kolovozu 1990. godine, kao dragovoljac, započeo svoj put u

Prvom hrvatskom redarstveniku, a potom i u legendarnoj Specijalnoj jedinici policije Grom. Prošavši ratišta diljem Hrvatske, izgradio je psihofizičku čvrstinu koja će kasnije postati temelj njegova sportskog djelovanja. Završetkom Domovinskog rata intenzivnije se posvećuje atletici i biciklizmu kao član AK Žumberak, no njegov trkački put ubrzo dobiva širi, memorijalni značaj kroz cestovne utrke, maratone i ultramaratone.

Njegova ustrajnost najjasnije se ogleda u sudjelovanju na memorijalnom ultramaratonu „Krvavi Uskrs", dugom 87 kilometara, koji povezuje Karlovac s Plitvičkim jezerima u čast prve žrtve rata, Josipa Jovića. Ovu dionicu istrčao je već sedamnaest puta, noseći živu uspomenu na početke stvaranja države. Uz podršku udruge „Grom", njegovi sportski podvizi obuhvaćaju i ultramaraton „Od Velikog do Malog Vukovara", utrku dugu 305 kilometara koja spaja grad heroj sa Sunjom.

Kroz tisuće pretrčanih kilometara dokazuje da se uz jasan cilj i neslomljiv duh domaći sportaš može izdignuti iznad pukog natjecanja, pretvarajući svaki korak u čin dubokog ljudskog i nacionalnog pijeteta.

NIKICA VUKELJA

Globalni strateg s obale Mrežnice

Nikica Vukelja (Duga Resa, 1970.) strateg je koji je iz male Duge Rese pokorio Europu i svoje znanje ugradio u same temelje svjetskog stolnog tenisa. Kao pedagog i trener, uspio je spojiti znanstveni pristup sportu s nevjerojatnim instinktom za stvaranje šampiona.

Njegova karijera, koja se proteže od dugoreške dvorane do olimpijskih borilišta u Singapuru, priča je o viziji, neprestanom učenju i fanatičnoj predanosti koju je Aquaestil učinio europskim brendom, a hrvatsku reprezentaciju kontinentalnom silom.

Predstavlja rijedak spoj praktičara i akademskog stručnjaka. Nakon diplome na zagrebačkom Kineziološkom fakultetu 1998. godine, svoju je stručnost nadogradio 2018. godine na prestižnom University of Delaware u Americi, završivši postdiplomski studij sociologije sporta. Taj široki vidik omogućio mu je da stolni tenis promatra kao kompleksan sustav, što se kasnije odrazilo kroz nevjerojatne rezultate na klupskoj i reprezentativnoj razini.

Kao trener hrvatske reprezentacije, od kadetske do seniorske, u razdoblju od 21 godine vodio je naše sportaše do čak 25 europskih medalja. Posebno blistaju 1997. (Topolčany) i 1999. godina (Bratislava), kada je hrvatska selekcija došla do naslova ekipnih prvaka Europe, što su do danas ostala jedina dva ekipna zlata u povijesti hrvatskog stolnog tenisa u svim kategorijama. Njegov međunarodni ugled potvrđen je angažmanom u reprezentacijama nekoliko europskih država: Engleske, kao glavnog trenera juniorskih reprezentacija, te Nizozemske i Belgije kao glavnog trenera muških seniorskih reprezentacija.

Njegovo životno djelo ipak je neraskidivo vezano uz STK Aquaestil. Od 1989. godine, kao trener i sportski direktor, stvorio je klub koji je postao europski fenomen. Pod njegovim vodstvom osvojena su četiri seniorska naslova prvaka države i čak 18 naslova u mlađim kategorijama. Iz njegovog su inkubatora proizašle četiri olimpijke i dvije sudionice Olimpijskih igara mladih, a čak 21 igračica kluba nastupila je za hrvatsku reprezentaciju. Kruna klupskog rada stigla je 2025. godine osvajanjem Europe Trophy Cupa, čime je Aquaestil postao jedini hrvatski klub u svim sportovima koji je te godine donio europski trofej u domovinu.

Poseban raritet u svjetskim razmjerima zabilježen je kada je istovremeno trenirao državne prvake u četiri različite kategorije, u tri države i na dva kontinenta: od Amy Wang u SAD-u, preko Sofije Sheredehe u Ukrajini, do Zvonimira Kramarića, Elene Vukovac i Leeloo Han Vukelje u Hrvatskoj. Kao organizator trening kampova za reprezentacije s pet kontinenata, od Švedske i Kanade do Australije i Čilea, pozicionirao je Dugu Resu kao globalno središte stolnoteniske izvrsnosti.

XUE HAN VUKELJA

Kineski talent s dugoreškim srcem

Xue Han Vukelja (Harbin, Kina, 1981.) - bogata povijest dugoreškog stolnog tenisa ispisana je brojnim imenima svjetske klase, no dolazak Kineskinje Xue Han u grad na Mrežnici početkom novog tisućljeća označio je početak jedne od najljepših i najfascinantnijih sportskih i životnih priča. Kao bivša juniorska prvakinja Kine, apsolutne velesile ovog sporta, u Dugu Resu je donijela vrhunsku, profinjenu vještinu s Dalekog istoka. Zauzvrat je u ovom kraju dobila svoj novi dom, obitelj i status istinske sportske legende, predvodeći klub koji je s njom u sastavu proživljavao svoje

najslavnije i najuspješnije europske dane.

Rođena je u dalekom, sjeveroistočnom kineskom gradu Harbinu, a u Hrvatsku je stigla u natjecateljskoj sezoni 2001./2002. na vizionarski poziv uglednog trenera Nikice Vukelje. Već u svojoj prvoj sezoni na europskom tlu zorno je pokazala zašto je bila dio kineske reprezentativne elite – njezina je igra bila ključni zamašnjak u osvajanju naslova prvaka države i povijesnom, senzacionalnom plasmanu u polufinale Kupa europskih prvaka. Kao prva igračica kluba, Xue Han je bila nezaustavljiva poluga u osvajanju još dva uzastopna naslova prvakinja Hrvatske u elitnoj Superligi (sezone 2003./2004. i 2004./2005.), čime je STK Pamučna industrija zacementirala svoju apsolutnu dominaciju na ovim prostorima. Veličanstvenu krunu njezine igračke karijere u Dugoj Resi predstavlja osvajanje najznačajnijeg klupskog trofeja u cjelokupnoj povijesti grada na Mrežnici – povijesno osvajanje prvog mjesta u prestižnom Europe Trophy Cupu u sezoni 2004./2005.

Njezina veza s ovim krajem ubrzo je postala mnogo dublja, čvršća i važnija od samih sjajnih trofeja i medalja. Postavši suprugom trenera Nikice Vukelje i majkom iznimno talentirane mlade stolnotenisačice Leeloo, za sve mještane i navijače postala ponosna je „naša Kineskinja“ – osoba koja je svojom urođenom skromnošću, toplinom i golemim znanjem trajno zadužila hrvatski, dugoreški i županijski sport.

Vrhunsku stručnost i pedagoški taktički dar kasnije je s puno uspjeha usmjerila prema vrhunskom paraolimpijskom sportu. Radila je kao cijenjena izbornica i trenerica s nacionalnim paraolimpijskim reprezentacijama Nizozemske i Hrvatske, dok danas svoje golemo znanje i bogato iskustvo uspješno prenosi na paraolimpijsku reprezentaciju Italije.

Biografija Xue Han Vukelja u ovoj monografiji ostaje najljepše svjedočanstvo o tome kako sport s lakoćom briše sve geografske i kulturne granice, spajajući daleki Harbin i našu Dugu Resu u jednu neraskidivu, toplu obiteljsku i sportsku cjelinu.

MLADEN VULOVIĆ

Karataš europskog kova i svestrani majstor strunjače

Mladen Vulović (Karlovac, 1976.) jednakom je preciznošću, žarom i uspjehom vladao u dvije posve različite domene iste plemenite vještine – tehničkom savršenošću kata i bespoštednom, eksplozivnom dinamikom borbi – svrstavajući se time u onaj najuži, elitni krug doista vrhunskih hrvatskih karataša.

Na tom je putu ostvario rijedak pothvat: bio je prvak Hrvatske u baš svim dobnim skupinama, od najmlađeg pionirskog pa sve do elitnog seniorskog uzrasta. Njegov sportski vijek, obilježen stalnim spartanskim usavršavanjem u kampovima nacionalne selekcije i velikim borbama na strunjačama od Cardiffa do Madrida, svjedoči o rođenom šampionu koji je u prijelomnim godinama za hrvatski karate postavio iznimno visoke standarde izvrsnosti i srčanosti pod trobojnicom.

Punu natjecateljsku i sportsku afirmaciju doživio je tijekom devedesetih godina prošlog stoljeća kao standardni, nezamjenjivi reprezentativac Hrvatske u svim uzrasnim kategorijama. Već 1990-ih

godina, točnije 1993. kao talentirani kadet, ponosno nastupa na Prvenstvu Europe u velškom Cardiffu, dok na domaćem terenu demonstrira silu osvajanjem prestižnog međunarodnog Božićnog kupa. Najblistavija natjecateljska godina bila je 1994., kada s dominacijom postaje kadetski prvak Hrvatske u borbama i viceprvak u katama. Veličanstveni vrhunac te sezone bio je nastup na Europskom prvenstvu u Madridu, gdje u iznimno jakoj i surovoj konkurenciji osvaja brončano odličje u borbama, dok u katama zauzima visoko 13. mjesto na Starom kontinentu.

Nastavak karijere donio je tek nove naslove i potvrdu klase: 1995. godine postaje juniorski prvak Hrvatske u katama, a iste godine na Studentskom prvenstvu Europe u francuskom Nantesu osvaja srebrnu medalju u ekipnim borbama. Apsolutnu seniorsku krunu stavlja 1997. godine na prvenstvu u Samoboru, gdje u briljantnim mečevima postaje seniorski prvak Hrvatske u teškoj i zahtjevnoj kategoriji do 75 kg.

Time je kompletirao svoj impresivan natjecateljski niz – bio je državni prvak u pionirskoj, kadetskoj, juniorskoj i seniorskoj konkurenciji, dokazavši nevjerojatnu, rijetko viđenu svestranost u obje karate discipline.

Veliku i trofejnu natjecateljsku priču simbolično je i pobjednički zaključio 2006. godine, kada je tijekom školovanja u Velikoj Britaniji nastupio u prestižnoj selekciji Sveučilišta Oxford u čuvenom, tradicionalnom "Varsity" meču protiv vječitog rivala Cambridgea.

Mladen Vulović u ovoj monografiji ostaje trajno zapisan kao jedan od najuspješnijih i najkompletnijih karlovačkih karataša svih vremena, čija su velika europska odličja i unikatna svestranost ostavili trag u povijesti borilačkih sportova grada na četiri rijeke.

GORAN ZEC

Strateg premijerligaškog uzleta ženske odbojke

Goran Zec (Karlovac, 1979.) je trener koji s podjednakim uspjehom putuje od školske dvorane do najelitnijih europskih natjecanja. Upravo tim temeljnim radom postao je sinonim za suvremenu karlovačku odbojku. Od igračkih dana u muškom sastavu do povijesnih uspjeha s odbojkašicama Kelteksa, njegov je put obilježen stvaranjem pobjedničkog mentaliteta i povratkom ženske odbojke u Karlovac.

Odbojkašku aktivnost započeo 1992. godine u OK Karlovac, gdje je kroz desetljeće igračkog staža stasao u nositelja seniorske momčadi. Ipak, prava se prekretnica dogodila prelaskom u trenerske vode, najprije kroz rad s muškim ekipama OK 4 rijeke i dugoreškog Plavog zmaja. Njegov osjećaj za rad s mladima kulminirao je u razdoblju od 2011. do 2014. godine, kada su mlađi kadeti i kadeti Karlovca pod njegovim vodstvom osvajali nacionalna postolja, uključujući i prestižni naslov prvaka Hrvatske 2014. godine. Istovremeno je seniorsku mušku ekipu Karlovca predvodio do značajnog nastupa na *Final Fouru* Kupa Hrvatske 2013. godine.

Punu afirmaciju i povijesne rezultate ostvario je u ženskoj odbojci. Nakon uspješne epizode u zagrebačkoj Mladosti, gdje je s drugom ekipom izborio prvu ligu i osvojio naslov u mlađim kategorijama, 2019. godine preuzima žensku seniorsku ekipu Karlovca (današnji Kelteks). Pod njegovim vodstvom ekipa je ostvarila meteorski uspon: od ulaska u najviši rang do povijesne sezone 2022./2023., kada su karlovačke odbojkašice postale viceprvakinje države i izborile premijerni nastup u europskom CEV Cupu.

Kao višestruko nagrađivani trener grada Karlovca i stalni član stručnih stožera nacionalnih selekcija – od izbornika U16 reprezentacije do pomoćnog trenera U22 vrste – Goran Zec nastavlja pomicati granice, dokazujući da se uz jasan sustav i predan rad domaći talenti mogu ravnopravno nositi s europskom elitom.

4 sportske novosti
PONEDJELJAK, 7. KOLOVOZA 2023.

Nogomet | Liga prvaka

DINAMO MOŽE POBIJEDITI AEK

Za prolaz dalje morat će biti na najvišoj razini

Negdašnji nogometaš Dinama i Crvene zvezde, koji je potom tri desetljeća bio igrač i trener u Grčkoj, nastupajući među inim baš i za atenski AEK, nedavno je preuzeo vođenje karlovačkih kadeta, a pred ovotjedne hrvatsko-grčke nogometne dvoboje u europskim kupovima rado se prisjetio svojih slavnih dana

MARIJAN BAKIĆ

Nakon što je Dinamo lako prošao Astanu (sveukupno je bilo 6:0), sljedeći protivnik u 3. pretkolu Lige prvaka mu je grčki prvak AEK. Prva utakmica igra se u utorak, 8. kolovoza u Ateni (20.45), a uzvrat je na rasporedu 15. kolovoza u Zagrebu (20.00). Kakav je AEK danas, pitali smo nekoć poznatog profesionalnog nogometaša, Karlovčanina Rajka Janjanina, koji je 30-ak godina u Grčkoj bio igrač i trener, u 70-ima je nastupao za Dinamo, a odnedavno je trener kadeta NK Karlovac?

- Igrao sam dvije godine u AEK-u. Ove godine su osvojili prvenstvo i Kup. Ne zato što su toliko dobri, već zato što im konkurenti, Olympiacos i PAOK, nisu bili na toj razini, pa su iskoristili šansu. Imaju dosta dobrih igrača, a i kao cjelina su dobri. Svi su ostali na okupu, došla su im dva-tri pojačanja, a i još im neki dolaze, tako da imaju velike ambicije. Imaju dobrog trenera, koji se uklopio u njihov mentalitet. Pored ovoga što sam rekao, nagrađili su novi stadion na kojem igraju s velikim entuzijazmom. Sve su utakmice na tom stadionu dobili, a izgubili su samo jednu. Navijači su im kao Hajdukovi u Splitu, vrlo temperamentni. Iskoristili su taj zanos. No, u Grčkoj sve to splasne brzo. Umisle si da su najbolji, pa kad im krene loše ta euforija splasne.

Dinamo je u natjecateljskom ritmu, a AEK je do sada odigrao samo prijateljske utakmice u kojima je nanizao četiri pobjede, uz samo jedan primljeni gol. To je veliki minus za momčad AEK-a

Tako su i u toj utakmici s Dinamom uvjereni da će se plasirati dalje - kaže Janjanin.

Veće šanse Modrima

Nudi sljedeće promišljanje...

- Dinamo je u natjecateljskom ritmu, a AEK je do sada odigrao samo prijateljske utakmice u kojima je nanizao četiri pobjede, uz samo jedan primljeni gol. To je veliki minus za AEK, dok je Dinamo bolje sigran. Kad bih u ovom trenutku i rekao kako će jedna ekipa biti na što posto, onda malo više šanse dajem Dinamu. Mislim da Dinamo može pobijediti AEK. Potrebno je ne podcijeniti se. Dinamo mora u svakom pogledu biti na visokom nivou da bi prošao dalje.

AEK je, uz Panathinaikos i Olympiacos, jedan od tri najveća grčka kluba. Najbolja je momčad Grčke, osvojila je naslov prvaka nakon pet sezona bez naslova. Najvrjedniji i najtraženiji igrač je centarfor Levi García, a u veznom redu to je Orbelín Pineda. Vodi ga Argentinac Matías Almeyda (49), nekadašnji igrač Lazija, Parme i Intera, koji ima sve ovlasti u kreiranju momčadi.

Bišćan dobro zna kakva je atmosfera u Grčkoj, igrao je i protiv AEK-a, čak je zabio i jedan gol. Nadam se da će iskoristiti ovu prigodu

Nedostaje im iskusan u Ligu prvaka, pa stoga ne treba sumnjati da će sve učiniti kako bi stigla do cilja. Ambiciozni i motivirani dočekuju Dinamo. Dakle, što biste preporučili treneru Dinama?

- Ne bih se usudio... Bišćan je pokazao da je puno bolji trener od mene, pa mu i ne trebaju moji savjeti. Znam Igora. I kao igrača dok je igrao u Panathinaikosu. On vrlo dobro zna kakva je atmosfera u Grčkoj, igrao je i protiv AEK-a, čak je zabio i jedan gol. Nadam se da će iskoristiti ovu prigodu jer je to velika šansa i za njega i za Dinamo, da će proći AEK, i izboriti plasman dalje. Ako prođu dalje, sigurno ih čeka lakši protivnik.

Ako je Vida sanirao odjeđu, mogao bi zaigrati?

- On je njihov standardni igrač, igrao je skoro sve utakmice. Ako bude spreman, igrat će sigurno.

AEK je vaš bivši klub, ali je to i Dinamo. Za koga ćete navijati?

- Ha, ha... Dobro pitanje. Kad već

Najdraža utakmica Karlovca u pobjedi

Na upit o najboljoj utakmici, Janjanić će reći...

- Nisam bio neki golgeter, više sam bio vezni igrač, koji je davao lopte za gol, ali su mi ostale neke utakmice u sjećanju, s Barcelonom na primjer, Maradonom... Znam utakmice koje sam najbolje odigrao, ali to čuvam za sebe. Ipak, najdraža utakmica koju sam odigrao u karijeri bila je jedna za

govorimo o Grčkoj, meni je tamo bilo najbolje u OFI-ju s Krete. Bio sam i u AEK-u, no od tada je prošlo toliko vremena kao da nikad i nisam bio tamo. Nisam tako vezan uz AEK, premda sam s njima osvojio prvenstvo, kao i s Dinamom 1979. godine, ali su nam ga oduzeli zbog takozvanog slučaja Tomić. Isto tako su i AEK-u za "zelenim stolom" oduzeli jedno prvenstvo. Dakle, više sam igrao u Dinamu, tu imam i puno više prijatelja i poznanika... Da, normalno je da ću navijati za Dinamo - ističe Janjanin.

Danas djeca kreću na treninge već kao predškolci, a naš je sugovornik s nogometom započeo tek s 11 godina, kad je na nagovor prijatelja otišao na prvi ozbiljan nogometni trening u obližnju pionirsku nogometnu školu Slavića Kočićević u Hrvatskom dom

Liga pr

66 godina ima najstariji igrač Dinama trener u Karlovcu

2 puta nastupio je hrvatskom za najstarijeg trenera na klupi za igrače

Oproštaj od Dinama s osvojenim Kupom

Rajko Janjanin je za seniorsku momčad NK Karlovac debitirao kao igrač već sa 16 godina. U prvoj momčadi igrao je godinu i pol. Nakon Karlovca prešao u zagrebački Dinamo, potom otišao u beogradsku Crvenu zvezdu - za Dinamo je igrao od 1975. do 1980. godine, a za Zvezdu od 1980. do 1985. Zadnjih 30 godina proveo je u Grčkoj, kao igrač i trener. U Grčkoj prvo igra za OFI s Krete, zatim i AEK, a odigrao je sezonu i za talijansku Gorizju. Oproštajna utakmica u dresu Dinama bila mu je prvaf inala Kupa 1980. sa Zvezdom u Zagrebu (1:0) jer u revanšu nije igrao. U Beogradu je bilo 1:1 i Dinamo je uzeo KUp.

Dvaput je igrao za A reprezentaciju, prijateljsku utakmicu s Italijom (4:0) i Balkanski kup s Rumunjskom (1:4). Bio je na širem popisu 28 reprezentativaca za odlazak na Svjetsko prvenstvo 1982. Na kraju su ih bila njih 22. Za olimpijsku selekciju igrao je prije Moskve 1980. godine, ali nije otišao na Igre, a i 1984. je zaigrao jednu utakmicu u kvalifikacijama. Ta generacija je kasnije na tim OI osvojila bronCu. (mba)

Prije trenerskog poziva u Grčku nakratko ste se u Karlovac vratili kao igrač?

- U Karlovcu je tada igrao moj brat Željko i radio sam se odazvao odigrati šest mjeseci za svoj matični klub. Tome je pridonio zaplet pregovora s Udinesom, što nije dugo zaživjelo, ali sam odigrao još sezonu za talijansku Gorizju.

Grčka se zapravo pokazala kao dobar izbor.

- Da, moja trenerska karijera potpuno je vezana uz Grčku. Ugljavnom sam bio pomoćnik glavnom treneru. Kratko vrijeme proveo sam na Bliskom Istoku. Godinu dana sam bio pomoćni trener u Saudijskoj Arabiji, a godinu dana u Ujedinjenim Arapskim Emiratima.

Zašto pomoćni, a ne glavni trener?

- Moja najjača snaga je tehnički dio i tu mogu puno pomoći. Glavni trener treba imati i određeni bezobrazluk i nemilosrdnost, a ja nisam takav. I ne smeta me, zadovoljan sam ovim što radim. Eto, zato sam se i prihvatio biti trener kadetske momčadi u Školi nogometa mog matičnog karlovačkog kluba.

Pratite li karlovački nogomet?

- Naravno, pratim sve od županijske lige nadalje, a Karlovac i malo više. Karlovac danas ima izvrsne uvjete, ništa im ne nedostaje, stadion je odličan. Sad su, kako vidim, došli i rezultati. Ušlo se u viši rang i ne treba sad odmah ići, juriti u jači rang natjecanja. Postupno treba napredovati, godinu-dvije održati se u sadašnjem rangu i stvarati momčad za nove ciljeve, za drugi rang natjecanja iza sadašnje prve lige - kaže naš sugovornik i dodaje: - Zadnji put, na žalost, svi znamo kako je prošlo. Velikim dijelom baš zato što se htjelo više nego što se u tom trenutku moglo. Danas su neka druga vremena, ne moraju svi dečki biti domaći, ali cilj treba biti stvoriti jaKog drugoligaša u kojem će okosnica biti domaći nogometaši. Grad Karlovac mora imati stabilnog drugoligaša. Kad se ukaže prilika svakako je treba znati iskoristiti. Vidim da su uprava i momčad ambiciozni, rade dobro, osiguravaju sredstva, klub je dobro organiziran. Ako se tako nastavi, uspjeh ne može izostati - kaže Janjanin.

GDJE JE IGRAO

Karlovac
Dinamo
Crvena zvezda
OFI Kreta
AEK Atena
Gorizia

> Kad već govorimo o Grčkoj, meni je tamo bilo najbolje u OFI-ju s Krete. Bio sam i u AEK-u, no od tada je proš lo toliko vremena kao da nikad i nisam bio tamo. Nisam tako vezan uz AEK, premda sam s njima osvojio prvenstvo, kao i s Dinamom 1979. godine, ali su nam ga oduzeli zbog takozvanog slučaja Tomić

Odlučio sam karijeru završiti tamo gdje sam je i započeo

Janjanić ističe da mu je Karlovac blizu, pa često navraća do njega.

- Treniram djecu, zadovoljan sam. Već su me nekoliko puta zvali iz Karlovca, taka da sam odlučio doći i prihvatiti rad s kadetskom momčadi u Školi nogometa. Ta kadetska ekipa igra 1. kadetsku ligu Središte. Radio sam dosad i s prvom momčadi, manje-više je to bio individualni rad. No, najviše sam radio s mladim uzrastima. Dakle, prihvatio sam poziv iz Karlovca i odlučio karijeru završiti tamo gdje sam je i započeo. Ako bude šanse volio bih pomoći kluBu u stvaranju budućih nogometaša. Supruga i ki su zaposlene u Hrvatskoj, kćer radi u grčkom veleposlanstvu, pa je i to jedan koristan rezultat mojih sportskih angažmana. Iduće godine bih trebao u penziju, tako da nisam ni mislio ostati u Grčkoj ili negdje vani nastaviti raditi. Karlovac je zasad moja trAna opcija - dodaje Janjanin. (mba)

karijere? Za juniore 5:1 nad Dinamom!

Juniore Karlovca protiv Dinama kad smo ih u njihovom najjačem sastavu dobili rezultatom 5:1. Najdraži i najlepši gol, ili najljepša akcija, bila je za Karlovac u nezaboravnoj utakmici protiv Zagreba na Maksimiru (1:1), igrana kao predigra utakmice Dinamo - Crvena zvezda. Prvi puta igrali pred 50 tisuća ljudi! To je nezaboravno i to se pamti. (mba)

u Karlovcu. Trenirao je i košarku kad je grad bio lud za košarkom. Kažu i da je bio talentiran, ali... Čavlek je bio znatno uporniji i doveo ga je u nogomet.

Odzeto prvenstvo

Nikako niste mogli promaknuti oku legendarnog trenera mladih nogometaša Branka Čavlovića-Čavleka, koji vas je odveo u NK Karlovac?

- Upravo tako, sjećam se da je bio uporan i uvjerljiv. On je moj najdraži i najbolji trener. Govorio je da bih trebao njegova nadijećiti u radu s mladima jer sam u svojoj karijeri najviše i radio u klubovima s mladim nogometašima. I sad se nemojte pitati zašto sam prihvatio rad u karlovačkoj Školi nogometa! S naše strane, mislim na Školu nogometa, juniore i kadete, morat ćemo raditi tako kako bismo prisilili klub da ne treba dovoditi igrače sa strane, već da u seniorskoj momčadi igra što je moguće više domaćih igrača, iz Karlovca - naglašava Janjanin i dodaje:

- Po meni je ključ u domaćim igračima i Školi nogometa. Uspjeha nema ako ga ne stvaraš na domaćim kadrovima. Ako juniori od svih izgube, ali se pritom stvore barem 2-3 odlična igrača za prvu momčad, to je puno bolje nego da pobjeđuju. Prva, seniorska momčad, od rada s mladima mora imati nešto, treba dobiti igrače. Nažalost, danas to u upravama klubova malo tko razumije.

Karlovac je zahvaljujući Čavleku već u mlađim kategorijama imao odlične rezultate. Kao pionir bili ste prvaci Jugoslavije, a kao omladinci prvaci Hrvatske.

- Da, bili smo sjajna generacija. Po nekoliko nas je igralo za Dinamo i na nekim međunarodnim omladinskim turnirima.

Karlovac u to vrijeme nije imao nikakve uvjete za rad na stazom stadionu u Senjskoj ulici.

- Točno, ali bili smo klapa, igralo se sa srcem, nismo nikome htjeli priznati da je bolji. Skoro svi smo bili domaći dečki. Nama je tad stranac bio netko tko je došao iz Duge Rese ili Ilovca, ha-ha. Karlovac je u zadnjem kolu ipak izborio drugoligaški ostanak - prisjeća se svojih karlovačkih dana u seniorskoj momčadi Plavo-bijelih.

Mladinić ga je iz drugoligaškog Karlovca uveo u omladinsku reprezentaciju Jugoslavije. Godine 1974. mlada reprezentacija igrala je finale prvenstva Europe u Švedskoj, gdje su izgubili od Bugara (1:0). Tada su igrali Kranjčar, Šestić, Sajos, branio je Vlak... Trener Mirko Bazić je u Dinamo stvarao novu momčad, pa su mladi igrači dobili priliku. Pozvao vas je da dođete u Zagreb?

- Tražili su me svi klubovi velike četvorke, dobrili su i roditeljima, nije bilo lako odlučiti se. Na kraju je presudila bliZina Zagreba, kao i to da je Karlovac bio u odličnim odnosima s Dinamom, s Čavlekom, pa je nekako bilo logično da odem u Maksimir.

Zašto ste onda iz Dinama išli u beogradsku Zvezdu?

- Moglo se lako dogoditi i da ostanem u Dinamu. Kad sam došao iz vojske dobro sam igrao. Igrali su Kranjčar, Zajec, Vabec i ostali kad smo osvojili prvenstvo koje nam nisu dali, uzeli su nam ga za "zelenim stolom". Ilegalno mi je ugovor 1979. i mogao sam ostati još godinu dana, do 1980. Onda se počelo loše igrati, otišlo nas je dosta, Doni, Vabec, neki ovojska... Već smo svi mi bili dojadili. Nije to bilo kao danas, nije bilo lako, čekalo se 28 godina da bi otišli van. Samo su dva stranca mogla igrati u svim klubovima. Marković je otišao za trenera u Francusku, a ja sam imao dosta ponuda. Mene je Blče Mladinić zvao u Hajduk... Da zaključim, s Dinamom sam imao dogovore oko novog ugovora i rekao sam im da ću ostati u Zagrebu. Nadili su mi stan, sve što sam htio. No, onda su na to malo zaboravili, bila mi je so ponuka da je bolje da mijenjam klub.

Zajec dvaput pomogao

U dresu beogradskog kluba uzeli ste dva prvenstva i dva Kupa.

- U vrijeme dok sam igrao za Zvezdu nezaboravna utakmica bila je ona s Benficom. U igru sam ušao na poluvremenu kad smo gubili 0:2 i onda zabio tri gola. Bilo je to za povijest!

Za angažman u Grčkoj pomogli su mu Domagoj Kapetanović i Velimir Zajec, koji je već imao status legende u Panathinaikosu.

- Zeko mi je dva puta pomogao, tada, a i kasnije kada me doveo u Panathinaikos kao trenera, gdje sam prošao praktički sve osim dužnosti glavnog trenera. Od pomoćnog trenera, preko omladinskog pogona, do skauta. Igrački je prvo bio OFI s Krete, zatim AEK.

Sportske novosti - intervju s Rajkom Janjninom, 7. kolovoza 2023.

IV
Kronike uspjeha

Događaji, klubovi i sportski fenomeni

Velike sportske epohe ne čine samo oni rijetki, blistavi trenuci u kojima se podižu pobjednički pehari pod svjetlima reflektora, već i trajan, opipljiv trag koji ti uspjesi ostavljaju u kolektivnoj svijesti jedne sredine. Kada se ugase svjetla na borilištima i kada utihne huk s tribina, ono što nam ostaje kao neizbrisiv zalog jesu dokumenti vremena – požutjeli novinski zapisi, autentična audio svjedočanstva, monografske kronike i imena sportskih velikana trajno uklesana u tkivo naših gradskih ulica, šetnica i perivoja. To su one nevidljive niti koje našu sadašnjost povezuju s vizionarskim pothvatima onih koji su trasirali put prije nas.

Ovo poglavlje donosi upravo te autentične dokumente i spomenare koji čuvaju samu esenciju sportskog trajanja na ovim prostorima. Kroz ponovno oživljene radijske vrpce, povijesne ljestvice uspjeha, anegdote iz klupskih svlačionica i sportske crtice, zorno se zrcali sustavan i predan generacijski rad koji je Karlovac i njegovu okolicu čvrsto pozicionirao na nacionalnu i globalnu sportsku kartu. Od mitskog Šanca, preko veslačkih staza na našim rijekama, pa sve do sportskih dvorana, svako je mjesto poprište priča o ustrajnosti i trijumfu ljudskog duha.

Ovi zapisi nisu tek puka administrativna građa ili suhoparna statistika; oni su živa i neprolazna svjedočanstva o ljudima, klubovima i institucijama koje su kroz desetljeća nesebičnog rada i nepokolebljivog entuzijazma izgradile i sačuvale istinski sportski ponos našega kraja. Kroz njih pratimo kako se entuzijazam pojedinca pretvara u klupsku instituciju, a klupski uspjeh u ponos cijele regije. Ovo je poglavlje posvećeno tim institucijama i fenomenima koji su naš sport pretvorili u nezaobilazan dio identiteta Karlovačke županije, podsjećajući nas kako uspjeh nije slučajnost, već rezultat ljubavi, znanja i zajedništva.

Neka nas ovi zapisi podsjete da je povijest karlovačkog sporta zapravo povijest našeg zajedničkog života, borbe za bolje sutra i vjere u snagu sportskog poštenja.

Zajednica športova Karlovačke županije: Krovna kuća i čuvar sportske baštine

Utemeljenje krovne sportske asocijacije na području Karlovačke županije, koja se ujedno javlja i kao izdavač ove kapitalne monografije, označilo je povijesnu prekretnicu u organizaciji, razvoju i sustavnom praćenju svih sportskih djelatnosti uz obale ovdašnjih rijeka. Savez športova Karlovačke županije, koji je od kolovoza 2015. godine promijenio službeni naziv u Zajednica športova Karlovačke županije (ZŠKŽ), službeno je osnovan 1. ožujka 1996. godine na svečanoj osnivačkoj Skupštini održanoj u Školskoj sportskoj dvorani u Karlovcu. Prvi mandat novoosnovane organizacije obuhvaćao je četverogodišnje razdoblje od 1996. do 2000. godine.

Za potrebe formiranja ovog tijela, iz ukupno četrdeset i jedne izborne jedinice uspješno je izvršen odabir trideset i osam uglednih predstavnika lokalnih sportskih udruga, dok je na samoj sjednici Skupštine nazočilo dvadeset i osam članova. Za predsjednika Koordinacijskog odbora zaduženog za opsežnu pripremu i sazivanje ove povijesne Skupštine izabran je gimnastički trener Ivan Belina. Čast da postane prvi predsjednik Saveza pripala je osnivaču karlovačkog bejzbola Krunoslavu Karinu, dok je zahtjevne tajničke poslove u prvim danima uspješno obavljala Draženka Sila – Ljubenko. Snažan vjetar u leđa i potvrda ispravnosti projekta krovne sportske kuće stigli su 6. studenog 1996. godine, kada je Savez športova Karlovačke županije, zajedno s još četiri županijska saveza iz Republike Hrvatske, svečano primljen u punopravno članstvo Hrvatskog olimpijskog odbora, unutar kojeg je županijske sportske interese predstavljao sportski novinar Josip Perković.

Od tih povijesnih dana, temeljem Zakona o sportu Republike Hrvatske, ova organizacija raste i stasa u neospornu krovnu asocijaciju koja djeluje kao pravna, samostalna, autonomna, nepolitička i neprofitna sportska institucija. U tom iznimno plodnom ranom razdoblju rada, organizacija se istaknula i kao izdavač lista KAŠ, prvog specijaliziranog sportskog tjednika u Karlovačkoj županiji, koji je pred čitateljstvo premijerno stigao 16. rujna 1998. godine. Ovaj je sportski kroničar s vremenom pratio digitalne trendove te je 2010. godine dobio svoj prepoznatljiv online oblik, da bi od 1. srpnja 2020. godine nastavio djelovati samostalno kao sportski internetski portal Karlovačke županije.

Pod svojim okriljem, ZŠKŽ danas predano brine o radu pet gradskih sportskih zajednica, petnaest strukovnih sportskih saveza, Županijskom školskom sportskom savezu te Športskom savezu invalida Karlovačke županije, okupljajući u jedinstvenoj obitelji oko 290 aktivnih sportskih klubova i udruga. Glavna i trajna zadaća Zajednice usmjerena je na svesrdno poticanje i promicanje sporta, provođenje aktivnosti namijenjenih djeci i mladeži, vrhunsku sportsku pripremu, organizaciju natjecanja, zdravstvenu skrb o sportašima te potporu sportašima s invaliditetom i rekreaciji građana. Svi ovi ciljevi ostvaruju se kroz usklađeno djelovanje članica te provođenje Programa javnih potreba u sportu, čije se financiranje stabilno osigurava iz proračuna Karlovačke županije.

U aktualnom upravljačkom mandatu (2024. – 2028.), Zajednicu športova Karlovačke županije predstavlja predsjednik Želimir Feitl, dok operativni pogon vodi glavni tajnik Domagoj Primužak. Želimir Feitl ujedno obnaša dužnost službenog predstavnika Zajednice u Skupštini Hrvatskog olimpijskog odbora. S druge strane, za koordinaciju i

razvoj lokalnog sporta pri krovnoj nacionalnoj kući, ispred Karlovačke športske zajednice kao predstavnica u Odboru za lokalni sport HOO-a djeluje glavna tajnica Marijeta Ćelić, čime se jamči čvrsta povezanost karlovačkih sportskih vizija s najvišim državnim institucijama.

Karlovačka športska zajednica: Institucionalni oslonac

Korijeni organiziranog sportskog sustava u Karlovcu sežu duboko u prošlo stoljeće, razvijajući se postupno kroz nekadašnji Savez sportova Grada Karlovca i Savez za fizičku kulturu (SOFK), sve do Karlovačkog športskog saveza utemeljenog u osvitu hrvatske samostalnosti 1991. godine. Pod svojim današnjim, prepoznatljivim imenom Zajednica aktivno djeluje od 1998. godine. Kroz desetljeća predanog i okupljajućeg rada, izgradila je stabilan, visoko funkcionalan sustav koji danas povezuje brojne klubove, trenere i sportaše u jedinstvenu i neraskidivu mrežu. U iznimno teškom poslijeratnom razdoblju, Karlovačka športska zajednica (KŠZ) odigrala je ključnu povijesnu ulogu u obnovi ratom uništenih sportskih objekata te u ponovnom pokretanju natjecateljskog sporta na ovim prostorima. Upravo iz tog obnovljenog sustava ubrzo su izrasli veličanstveni predstavnici našega sporta – od europskih i svjetskih osvajača odličja pa sve do povijesnih nastupa karlovačkih olimpijaca na Igrama u Sydneyju i Parizu.

Tijekom dugih godina uspješnog djelovanja, Karlovačka športska zajednica dala je svoj obol u organizaciji niza velikih manifestacija na četiri rijeke. Taj iznimno bogat niz obuhvaća državna nogometna, rukometna, odbojkaška i atletska prvenstva, povijesno gostovanje NBA košarkaša, Svjetske vojne igre, europske kupove, Juniorske Balkanske atletske igre 1975 – JUBAI 75, Atletski kup Europe 1979. - AKE 79 te Svjetsko prvenstvo u rukometu za žene 2003. Uz to, grad je redovito domaćin međunarodnim utakmicama u atletici, taekwondou, karateu i kickboxingu, prepoznatljivom Karlovačkom malonogometnom turniru, tradicionalnim veslačkim regatama, orijentacijskim natjecanjima, nogometnim kampovima te završnim pripremama nacionalnih selekcija.

Danas ova krovna asocijacija okuplja 124 članice, među kojima iznimno važno mjesto zauzima 11 parasportskih udruga, a zapošljava 40 stručnih trenera i djelatnika stručne službe, što je jedan od ključnih operativnih i razvojnih stupova našega grada. Posebna i najveća snaga ovog sustava očituje se u programima usmjerenima prema najmlađima, poput „Proljetnog sportskog tjedna" i „Sportskog ljeta", kroz koje se djeca sustavno i rano uključuju u sportske aktivnosti. Činjenica da danas više od polovice osnovnoškolske djece u Karlovcu aktivno sudjeluje u sportu smatra se u širim stručnim krugovima jednim od najvažnijih pokazatelja dugoročne održivosti, zdravlja i vitalnosti cijelog sustava.

Uz to, Zajednica pruža potpunu administrativnu i stručnu potporu radu klubova, osiguravajući besplatne knjigovodstvene usluge za većinu svojih članica te redovitu organizaciju nužnih liječničkih pregleda za sportaše. Karlovačka športska zajednica bila je među prvima u Hrvatskoj koja je vizionarski izradila Strategiju razvoja sporta grada Karlovca, a potom i novu strategiju koja seže duboko u tekuće desetljeće. Time je dodatno učvrstila profesionalan i moderan pristup koji sport ne promatra samo kroz prizmu trenutnog, prolaznog rezultata, već kao dugoročan, strateški i plemenit proces. Unutar

tog okvira, poseban naglasak danas se stavlja na ravnopravnost spolova kroz aktivno uključivanje žena u upravljačke strukture, stalne edukacije i stvaranje jednakih, poticajnih uvjeta za rad i napredak svih aktera u karlovačkom sportu.

Šetnice i perivoji s imenima velikana

Karlovac je oduvijek znao prepoznati i cijeniti one koji su svoje živote utkali u njegov sportski i medijski identitet, pretvarajući gradske ulice, šetnice i perivoje u trajne spomenike njihovoj posvećenosti. Jedna od najljepših karlovačkih šetnica, smještena između povijesnog Sokolskog doma i košarkaškog igrališta u Šancu, danas nosi ime Zdravka Švegara, velikana karlovačkog sportskog novinarstva i publicistike. Na inicijativu Sekcije Hrvatskog zbora sportskih novinara Karlovac, uz svesrdnu potporu središnjice HZSN-a iz Zagreba i Karlovačke športske zajednice, Gradsko je vijeće jednoglasno donijelo odluku da se ovom istaknutom kroničaru posthumno oda priznanje u samom srcu grada.

Prigodom svečanog otkrivanja ploče na Šetalištu Zdravka Švegara, u krugu obitelji, prijatelja i kolega novinara, istaknuto je kako je Karlovac jedan od rijetkih gradova koji se može podičiti potpuno istraženom sportskom poviješću od 1800. godine do današnjih dana, što je u potpunosti Švegarova zasluga. Njegove kapitalne monografije i knjige ostaju trajni putokaz novim generacijama sportskih novinara koje tek dolaze, pozivajući ih da se ugledaju na njegov istraživački put i pedantnost.

Dio karlovačke „crne promenade“ službeno imenovan Perivojem Lene Šoštarića

Ova šetnica nastavlja niz ulica i objekata kojima grad čuva uspomenu na svoje sportske legende, pridružujući se stadionu i ulici koji nose ime Branka Čavlovića – Čavleka (1946.), Sportskom centru Vladimir Tvrdinić – Tvrdi u Gornjem Mekušju te sportskoj dvorani Mihajla Prezelja – Mitile na Dubovcu. U Gimnaziji na Rakovcu, na inicijativu Sekcije HZSN Karlovac, postavljena je spomen-ploča Franji Bučaru, ocu modernog olimpizma u Hrvata, a otkrila je atletičarka Jelica Pavličić-Štefančić.

Tom se plemenitom nizu naknadno pridružio i dio karlovačke „crne promenade“, koji je službeno imenovan Perivojem Lene Šoštarića, legendarnog karlovačkog motociklističkog asa. Inicijativu Hrvatskog motociklističkog saveza svesrdno je podržao Auto klub Karlovac, a spomen-ploča na samom početku perivoja otkrivena je na točnu šezdesetu obljetnicu od dana kada je Leno Šoštarić odvozio svoju prvu povijesnu utrku na stazi u Šancu. Položaj ovog perivoja ima duboku emotivnu i simboličku važnost za obitelj i sugrađane jer su generacije odrastale upravo na tim bedemima i stazama, gdje su se potajno vozili motori i dijelile sportske strasti.

Otkrivanjem ove ploče, u prisutnosti obitelji, gradskih čelnika i predstavnika motociklističkog sporta, stvoren je osjećaj da se legendarni Leno vratio svojoj kući. Za brojne generacije Karlovčana Leno nije bio samo vrhunski sportaš, već istinski sportski idol koji je u sebi objedinio nevjerojatne motociklističke sposobnosti i neizmjernu hrabrost potrebnu za svladavanje zahtjevnih i atraktivnih staza u Šancu, na Dubovcu i Slunjskim Brdima.

Hrvatski motociklistički savez i državne sportske institucije prepoznale su ovaj čin kao iznimno važan korak u očuvanju sjećanja na ljude koji su proslavili ime Karlovca diljem zemlje i izvan njezinih granica. Imenovanjem perivoja i šetnica, grad na četiri rijeke daje svoj trajni obol i jamstvo da njezini najveći sportski i novinarski velikani nikada neće biti prepušteni zaboravu.

Karlovački olimpijski krugovi od Pariza do Pariza

Olimpijske igre u Parizu 2024. godine simbolizirale su još jedan vrhunac globalnog sportskog duha i jedinstva, noseći sa sobom težinu bogate sportske povijesti, ali i donoseći poseban, emotivan trenutak za sport našeg kraja. Povratak ovog svjetskog spektakla u „grad svjetlosti“ – točno jedno stoljeće nakon što je Pariz prethodno ugostio najbolje sportaše svijeta 1924. godine – označio je i povijesni prekid prethodnog posta za karlovački olimpizam. Naime, još od prijelaza iz drugog u treće tisućljeće, kada je na Olimpijskim igrama u australskom Sydneyju 2000. godine veslač Korane Tihomir Jarnjević nastupio u dvojcu na pariće s Osječaninom Ivanom Jukićem, sportski Karlovac i njegova okolica čekali su na nastup svog predstavnika na najvećoj svjetskoj pozornici.

Taj povijesni pariški povratak i ponovni izlazak pod olimpijske svodove osiguralo je troje sjajnih sportskih imena: dugoreška stolnoteniska ikona Ivana Malobabić, koja je plasmanom na Igre u svojoj 45. godini života ostvarila uspjeh ravan najsjajnijem odličju, te dvojica stasitih rukometnih divova iz našega kraja – Ogulinac Luka Cindrić, nekadašnji kapetan i igrač karlovačkog prvoligaša koji je u Parizu dočekao svoj puni olimpijski trenutak, i Plaščanin Nikola Grahovac, koji je nakon ranih rukometnih koraka u Ogulinu izrastao u neizostavni oslonac nacionalne reprezentacije.

Ova pariška ekspedicija zapravo je nastavila zlatnu nit koja u našem kraju traje više od stotinu i dvadeset godina, započetu upravo u Parizu davne 1900. godine. Na tim mitskim Igrama, slavni mačevalac Milan Neralić, Slunjanin koji je mačevanju podučavao i u Karlovcu, postao je prvi Hrvat u povijesti s osvojenim olimpijskim odličjem, okitivši se broncom u disciplini sablje. Dvadeset godina kasnije, na Igrama u Anversu 1920., rođeni Karlovčanin Artur Ture Dubravčić, legendarni nogometaš i osnivač ŠK Olimpije, upisan je kao prvi rođeni građanin Karlovca na Olimpijskim igrama, predvodeći nogometnu reprezentaciju tadašnje države. Tradiciju je na posljednjim prijeratnim Igrama u Berlinu 1936. nastavio mačevalac Vlado Mažuranić, rođen u Karlovcu, nastupivši u pojedinačnoj i ekipnoj konkurenciji, da bi u norveškom Oslu 1952. godine grad dobio i prvu predstavnicu na Zimskim olimpijskim igrama. Bila je to Nada Birko-Kustec, sportska heroina iz Mrkoplja koja se zimi uspješno bavila skijaškim trčanjem, dok je ljetne mjesece provodila trčeći na atletskim stazama za karlovački Željezničar, ponovivši svoj olimpijski nastup 1956. godine u Cortini d'Ampezzo.

Pedesete i šezdesete godine prošlog stoljeća donijele su pravu renesansu karlovačkih olimpijaca. Gorostasni atletičar Krešimir Račić dva puta je bacao kladivo na Igrama – u Melbourneu 1956., gdje je osvojio izvanredno šesto mjesto, te u Rimu 1960. godine. Na tim istim rimskim stazama nastupio je i Ivan Levačić, ponajbolji biciklist ovih prostora, rodom iz Virja, ali čitavim svojim životom, obitelji i klubom trajno vezan uz Karlovac. Rim 1960. ostat će zlatnim slovima upisan u povijest Duge Rese; ondje je do naslova olimpijskog pobjednika i zlatne medalje stigao sjajni nogometaš Željko Perušić, član nezaboravne momčadi koja je u velikom finalu svladala Dansku s 3:1. U to je vrijeme olimpijske visine dotaknuo i Jovan Đan Tomić, jedan od najsvestranijih sportaša u povijesti Hrvatske i reprezentativac u čak tri sporta – hokeju na ledu, vaterpolu i košarci – koji je kao izbornik i trener predvodio hokejašku reprezentaciju na zimskim igrama u Innsbrucku 1964. i Grenobleu 1968. godine.

Velika atletska rekorderka i najbrža žena naših prostora Jelica Pavličić branila je boje kluba i grada na Igrama u Montrealu 1976. godine, no unatoč golemim očekivanjima i svjetskoj klasi, slabiji dan zaustavio ju je u prednatjecanju. Na novo olimpijsko odličje s karlovačkim potpisom čekalo se dvadeset i četiri godine, sve do Los Angelesa 1984., kada je brzonogi nogometaš Borislav Cvetković s nacionalnom vrstom osvojio brončanu medalju. Istovremeno, na istim igrama u Kaliforniji, do najvišeg, zlatnog postolja popeo se rukometaš Branko Štrbac, koji je, iako rodom iz Herceg Novog, svoje najbolje igračke godine i dubok trag ostavio nastupajući za karlovački RK Tekstil. Četiri godine kasnije, 1988. u Seulu, kada je taekwondo napokon primljen u olimpijsku obitelj, u sastavu reprezentacije na njezinom posljednjem zajedničkom nastupu našao se i sjajni karlovački borac Dražen Perković.

Stvaranjem neovisne domovine, Karlovac je svoje najveće olimpijsko slavlje doživio u Atlanti 1996. godine. Do povijesnog zlata s hrvatskom rukometnom reprezentacijom tada su stigla dvojica momaka koje, iako prema rođenju nisu Karlovčani, grad s ponosom smatra svojim sinovima – Vladimir Šujster i Valner Franković, obojica u tom trenutku udarne igle i prvotimci moćne RK Karlovačke banke. Svi oni, od Neralićeve povijesne sablje s početka dvadesetog stoljeća, preko nezaboravnih zlatnih rukometnih i nogometnih generacija, pa sve do pariških junaka Ivane Malobabić, Luke Cindrića i Plaščanina Nikole Grahovca, ugradili su svoje karijere u olimpijsku povijest. Karlovačka olimpijska priča ovime ne završava, već svoje novo, uzbudljivo poglavlje ispisuje kroz nadolazeću generaciju.

Da su karlovački olimpijski krugovi trajno i neraskidivo povezani s najvećim vrhuncima svjetskog sporta, danas dokazuje sjajni mladi tekvondaš Oscar Kovačić, član Taekwondo kluba Prana i hrvatski reprezentativac, kojeg mnogi s pravom smatraju najperspektivnijim sportašem grada na četiri rijeke i najizglednijim adutom za Olimpijske igre u Los Angelesu 2028. godine. Kovačić je u lipnju 2026. godine ispisao povijest postavši prvi karlovački senior koji je ikada nastupio na elitnom World Taekwondo Grand Prixu u Rimu – natjecanju na kojem pravo nastupa imaju isključivo 32 najbolja borca s planetarne ljestvice - zbog čega ga smatraju čak zahtjevnijim od samih Olimpijskih igara, a nakon Rima osvojio je brončanu medalju na President Cup Europe (G3 turnir) u Nürnbergu, jednom od najjačih europskih i svjetskih natjecanja koje je okupilo više od 1200 natjecatelja iz preko 50 zemalja. Dok grad s ponosom lista svoj bogati spomenar, Oscar Kovačić zorno dokazuje da Karlovac ne mora brinuti za svoju sportsku budućnost, krčeći hrabro svoj put prema novim olimpijskim visinama.

Olimpijski plamen na obalama Korane

Postoje trenuci kada se čitava sportska povijest jednog grada slije u jedan jedini plamen. Za Karlovac je to bila 1984. godina, kada je grad podno gradine Dubovac i na susretu četiriju rijeka imao čast ugostiti olimpijsku baklju na njezinu putu prema Četrnaestim Zimskim olimpijskim igrama u Sarajevu. Bio je to dan kada su ulice postale pozornica ponosa, a tisuće Karlovčana svjedočile su trenutku koji se pamti čitav život.

Svečani put plamena započeo je preuzimanjem kod pogona Žitoproizvoda, odakle je uz nepreglednu kolonu građana krenuo preko Banije i Korza, prolazeći tadašnjom Ulicom JNA prema Školskoj sportskoj dvorani. Olimpijsku baklju kroz srce grada s ponosom su nosili proslavljeni sportaši koji su zadužili Karlovac: kartaš Milan Košutić, rukometaš Milan Ratković, atletičarka Katica Mataković i gimnastičarka Vesna Arbanas. Čast da plamen unese u prepunu dvoranu pripala je košarkašu Živku Kasunu, a tamo ga je, uz bogat kulturno-umjetnički program, preuzela legendarna Jelica Pavličić-Štefančić, simbol karlovačke atletske izvrsnosti. Olimpijski sjaj nastavio je svoj put karlovačkim ulicama. Baklju su u nastavku na svojim biciklima pratili i nosili Ivan Levačić, gimnastičarka Tatjana Sučević, veslač Davorin Katušin i kuglač Ivica Golubić. Posljednju dionicu i ispraćaj baklje iz našeg grada prema Sarajevu odradio je odbojkaš Jovan Zec Haze.

Taj plamen koji je prošao kroz ruke karlovačkog sporta ostao je simbolično gorjeti u svakom uspjehu koji je uslijedio, podsjećajući nas da je ovaj kraj neraskidivi dio velike olimpijske obitelji.

U znaku olimpijske časti: Nagrada „Milan Neralić" kao svjedočanstvo sportskog trajanja

Slunjanin Milan Neralić još je daleke 1900. godine u Parizu osvojio brončanu olimpijsku medalju u mačevanju, čime se trajno upisao u povijest kao prvi Hrvat sa statusom olimpijca. Životni put Milana Neralića zapravo je paradigmatska priča o Karlovcu i njegovu širem prstenu. Rođen u Slunju, upravo je tijekom služenja vojnog roka u Karlovcu prvi put došao u izravan dodir s mačevalačkim sportom. Iz Karlovca potom odlazi na sudbonosno školovanje u Bečko Novo Mesto, među najperspektivnije mačeve Austro-Ugarske Monarhije, nakon čega gradi međunarodnu karijeru trenera i natjecatelja. Njegov utjecaj na razvoj hrvatskog sporta ostao je monolitan i trajan, dokazujući da se sport na ovim prostorima nikada nije događao slučajno, već se strpljivo gradio kroz generacije.

Nagrada koja nosi ime prvog hrvatskog olimpijca i osvajača olimpijske medalje ponovno je stigla u Karlovačku županiju, potvrđujući neraskidiv kontinuitet sportskog

duha koji se na četiri rijeke sustavno gradi već desetljećima.

Statua godišnje nagrade HOO-a "Milan Neralić"

Od povijesnih koraka samog Milana Neralića ova prestižna nagrada nudi mnogo više od protokolarnog priznanja – ona je živo svjedočanstvo o regiji koja je ostavila neizbrisiv trag u svjetskom sportu. Ovaj trijumf na nacionalnoj razini ne dolazi izolirano; prvo priznanje u okviru ove nagrade na području naše županije pripalo je Želimiru Feitlu, dugogodišnjem istaknutom sportskom djelatniku i predsjedniku Zajednice športova Karlovačke županije

Karlovačka športska zajednica dobitnica je Nagrade Hrvatskog olimpijskog odbora „Milan Neralić" u kategoriji pravnih osoba, što dolazi kao krunska potvrda dugog i sustavnog rada. Za Karlovac i čitavu županiju ovo priznanje ima jedinstvenu emocionalnu i povijesnu težinu jer nosi ime čovjeka iz ovog kraja.

Sama nagrada „Milan Neralić" ustanovljena je na inicijativu voditelja HOO-ova Ureda za programe lokalnog sporta Siniše Krajača, s ciljem da se nagrade sportske zajednice i pojedinci koji su dugogodišnjim djelovanjem ostavili neizbrisiv trag na lokalnoj razini. Izuzetno je važno istaknuti da je upravo kroz blisku suradnju s Gradom Slunjem, Neralićevim rodnim gradom, prema HOO-u upućena službena inicijativa za utemeljenje ovog priznanja. Time je po prvi put u modernoj Hrvatskoj uvedena državna sportska nagrada nazvana po jednom olimpijcu.

Priznanje prati i skulptura autora Matije Gajića Puškarića, koja simbolizira čin predaje mača kao drevni simbol časti i priznanja, čineći svojevrsni hommage sportu, viteštvu i trajnosti ljudskih zasluga. U tom kontekstu, posebno priznanje dodijeljeno je i slunjskom Oldtimer klubu „Oplen", udruzi koja je godinama s velikom ljubavlju njegovala uspomenu na slavnog mačevaoca.

Golemu povijesnu važnost imala je i činjenica da je HOO svoju šestu svečanu dodjelu po prvi put priredio upravo u Slunju. Na toj povijesnoj svečanosti nazočne je pozdravila slunjska gradonačelnica Mirjana Puškarić, istaknuvši s koliko ponosa Slunjani drže do svog slavnog sugrađanina kroz spomen-ploču na narodnoj kući i spomenik podignut u gradu.

Karlovačka županica Martina Furdek Hajdin tom je prigodom naglasila kako je sport istinska škola života kroz koju mladi uče pobjeđivati, ali i dostojanstveno ustajati nakon poraza.

Svečanost u Slunju dodatno je obogatio i Hrvatski športski muzej prigodnom izložbom „Milan Neralić – brončani odraz u ogledalu", autorice Petre Husain Pustaj.

Splitsko ljeto iz snova: Povijesni trijumf karlovačkog sporta na Mediteranskim igrama 1979.

Zbog trajnog i sasvim razumljivog prisjećanja na senzacionalni podvig Jelice Pavličić - Štefančić, u javnosti se ponekad pomalo neopravdano izostavlja spomen na druge atletičarke i atletičare iz karlovačke povijesti, a bilo ih je uistinu mnogo koji su na atletskim stazama postizali izvrsne i međunarodno vrijedne rezultate. Među njima posebno i blistavo mjesto pripada Ani Guštin, danas Dragojević. Upravo su te dvije iznimne karlovačke trkačice ispisale jednu od najljepših stranica našeg sporta tijekom 8. Mediteranskih igara u Splitu 1979. godine, kada su u utrci na četiri stotine metara zajedno stajale na pobjedničkom postolju, ponosno držeći prvo i drugo mjesto za svoju domovinu. Ta povijesna utrka ponudila je vrhunski sportski spektakl. U finalu Jelica je trčala taktički besprijekorno i posve uvjerljivo slavila s najboljim rezultatom sezone od 52,96 sekundi. Odmah iza njezinih leđa, stazu je zapalila mlada Ana Guštin, koja je oduševila cjelokupnu javnost osvajanjem srebrnog odličja s vremenom od 54,57 sekundi, slomivši u nevjerojatno napetom i srčanom finišu izravnu konkurenciju, Grkinju Troumbouki, kojoj je pripala bronca.

No, to veličanstveno splitsko ljeto za karlovačke atletičarke time nije bilo završeno. Nešto kasnije, u utrci štafeta četiri puta četiri stotine metara, Jelica i Ana ponovno su udružile snage te su, uz Makedonku Elizabetu Božinovski i Nađu Avdibašić iz Bosne i Hercegovine, dotrčale do još jednog zlatnog odličja. Bila je to utrka u kojoj jugoslavenska štafeta praktički nije imala dostojne suparnice, a o njihovoj apsolutnoj dominaciji najbolje svjedoči podatak da su kroz cilj prošle u vremenu 3:38.91, ostavivši drugoplasiranu štafetu Francuske iza sebe za nevjerojatnih 18 sekundi.

Iz tog nezaboravnog splitsko-karlovačkog tjedna atletičarke su u klupsku i gradsku riznicu donijele ukupno četiri velike mediteranske medalje.

Ove Mediteranske igre u Splitu ponudile su, međutim, i širi kontekst te donijele golemo veselje navijačima u Karlovcu, ali i susjednoj Dugoj Resi. Karlovački se sport, uz povijesne atletske uspjehe, s ponosom mogao podičiti i zlatnom medaljom nogometaša Rajka Janjanina, koji je bio važan adut državne reprezentacije u pohodu na tron, okrunjenom u velikom finalu pobjedom protiv Francuske (3:0). Janjanin je svoj golemi obol tom zlatu dao i ranije tijekom turnira, postigavši dva sjajna pogotka u visokoj pobjedi protiv selekcije Grčke.

Istovremeno, u Dugoj Resi se s iznimnim uzbuđenjem i ponosom pratila prava žetva medalja njihova najslavnijeg sportskog sina, Antona Tove Stipančića. Legendarni stolnoteniski majstor u Splitu je demonstrirao svoju prepoznatljivu svjetsku klasu, osvojivši momčadsko zlato s reprezentacijom, srebrno odličje u muškom paru s Dragutinom Šurbekom te u mješovitom paru s Eržebet Palatinuš, dok se u pojedinačnoj konkurenciji okitio brončanom medaljom.

Bili su to dani istinskog sportskog ponosa u kojima je naš lokalni sportski krug izravno krojio sam vrh mediteranske sportske scene.

Glas, snaga i neizbrisiv pečat žena u karlovačkom sportu

Vizija o potpunoj ravnopravnosti i napretku sportske zajednice nezamisliva je bez golemog doprinosa, stručnosti i strasti koje u njoj svakodnevno utječu sportske heroine i djelatnice. Žene u suvremenom sportu više nisu na marginama, a Karlovac i Karlovačka županija ponosno stoje kao sredine u kojima one čine nezaobilazan, vitalan i nadasve značajan faktor – kako na borilištima kao aktivne sportašice, tako i u sportskoj upravi, trenerskim klupama te sudačkim organizacijama.

Da je komunikacija i prezentacija ženskog sporta podignuta na najvišem nivou, zorno je pokazao i nacionalni projekt „Glas žena u sportu“ Povjerenstva za ravnopravnost spolova Hrvatskog olimpijskog odbora, čija je edukativna radionica u Kinu “Edison” okupila karlovačke sportašice, trenerice i administratorice, posvjedočivši o njihovoj golemoj energiji i želji za stalnim napretkom. Od proslavljenih svjetskih rekorderki pa sve do najmlađih darovitih naraštaja, gotovo pedeset žena danas izravno upravlja sudbinom karlovačke sportske obitelji, ostavljajući iza sebe trajne i duboke tragove.

Glavno mjesto među aktivnim sportašicama s ponosom drži atletičarka Katarina Smiljanec, najuspješnija sportašica grada, uz koje vrhunske rezultate kontinuirano nižu odbojkašica Lara Malović, izvrsna tekvondašica Matea Magdić i veslačica Marcela Milošević. Na njima se prirodno naslanja i iznimno darovita mladost koju predvodi najuspješnija mlada odbojkašica Maja Milovanović, a prate je perspektivna veslačica Ema Hodak, mačevalica Iva Kirinčić, karatašica Lucija Šegavić te tekvondašica Lara Tuškan. Posebno poglavlje ove uspješne priče čine stručne žene s trenerskim i pedagoškim autoritetom. Iz uspješnog i predanog rada bivše gimnastičarke, a danas ugledne trenerice Robertine Kućan, stvorena je državna prvakinja Petra Furač, koja je i sama ponijela titulu najbolje sportašice grada i županije prije nego što je zakoračila u trenerske vode. Uz nju, gimnastičkom sportu desetljećima su odane Lola Borovček i Marija Štedul koje su osnovale novi gimnastički klub pri Osnovnoj školi Dubovac. Na atletskim stazama, neumorno djeluje Alenka Belčić, dok kraljicu sportova vode i nekadašnje rekorderke Katica Mataković-Milčić i Ana Guštin-Dragojević, uz mlađe snage Leu Novković i Helenu Valentić. Istinski atletski fenomen i ponos kluba je Renata Novosel, članica Upravnog odbora KŠZ i ponosna vlasnica dvoranskog svjetskog rekorda u skoku u dalj u veteranskoj kategoriji (W55).

U vrhu sportske uprave i kontrole ističe se Iva Zlatić kao predsjednica Nadzornog odbora KŠZ, dok odbojkašku scenu organizacijski drže Ines Curman i Irena Zdjelar. Zdravom životu i sportskoj rekreaciji grada u potpunosti su predane Marina Capan, Gabrijela Šalković, Yolanda Gregorio Vrnoga, Vera Mitrović Vrbanac, Renata Belavić Meštrović, Željka Cindrić (Klub umirovljenika) te najdugovječnija i neumorna među njima Jadranka Protić, a aktivne rekreativke jesu Jasminka Sušanj, Željka Cunić Milošević, Darinka Vučković, Andrea Grman Fanfani, Jadranka Belavić i druge.

Profesionalni tajnički pogon Udruge školskog sporta uspješno vodi Sanja Ninković-Oroši, dok je Kristina Peris već desetljećima ključna i neizostavna karika u karlovačkoj košarci. Izvanredan organizacijski pečat daju i Andreja Barberić u inline hokeju, dok Romija Radočaj-Naglić i Snježana Podvinski s golemom empatijom i uspjehom djeluju sa sportašima s invaliditetom. Donedavne rukometašice a danas poduzetnice jesu Dina Ajvazi i Petra Bačić.

U muškim i kolektivnim sportovima žene drže najodgovornije pozicije, pa tako unutar Baseball kluba Olimpija agilno djeluju Nataša i Petra Karin, Nikolina Zorinić je energična predsjednica Ženskog nogometnog kluba 4 Rijeke, Jasenka Štimac uspješno vodi kuglačice Karlovca, a Ksenija Stepić ugrađuje sebe u rad RK Škola rukometa Karlovac. Da stručnost ne poznaje granice, dokazuje Tatjana Rašić, dugogodišnja trenerica seniorske momčadi rukometaša Karlovca, čija je dopredsjednica kluba Anamarija Radočaj.

Borilačke i specifične sportske discipline također imaju svoje heroine; Svetlana Gvozdić etablirala se kao respektabilan međunarodni taekwondo sudac, a u istom su sportu godinama iznimno aktivne Mateja Kunović i Matea Beršinić. Streljačke tradicije čuvaju Štefanija Klokočki i Lana Krnić, na teniskim terenima sjaji Andrijana Lekaj, dok borilački ring drži kikboksačica Lara Mihalić. Ljilja Vokić već je godinama sinonim i istinska alfa i omega karlovačkog konjičkog kluba, Lidija Čorak uspješno obnaša dužnost tajnice u Klubu športskih ribolovaca Korana, dok Karlovčanka Anja Santini Mikulić, kao bivša članica PD Dubovac, niže uspjehe u dresu hrvatske reprezentacije u sportskom penjanju po umjetnoj stijeni.

Naposljetku, ovu veliku i ponosnu žensku sportsku obitelj simbolički zaokružuju dvije velike rekorderke – neponovljiva svjetska atletska legenda Jelica Pavličić-Štefančić i dugogodišnja uspješna tajnica KŠZ Marijeta Ćelić, ujedno i jedina Karlovčanka koja je u povijesti izabrana za najbolju sportašicu u prestižnom izboru Hrvatskog olimpijskog odbora. Uz njih, tu je još stotine Karlovčanki aktivnih u kolektivnim sportovima – odbojkašica, rukometašica, kuglačica, hokejašica i nogometašica – koje svakim izlaskom na teren dokazuju da su žene neuništivo srce karlovačkog sporta.

Karlovčanke osnovale novi veteranski rukometni klub

Karlovac je 2026. dobio novi rukometni klub – Ženski veteranski rukometni klub Karlovčanke (ŽVRK Karlovčanke). Osnovale su ga nekadašnje rukometašice Dubovca i karlovačke Škole rukometa, koje su odlučile ponovno okupiti svoju nekadašnju ekipu i nastaviti druženje kroz rukomet.

Za prvu predsjednicu kluba izabrana je Radmila Rade, tajnica je Matea Šmuc, dok su u Upravni odbor izabrane Katarina Rašić, Ines Belavić, Dubravka Malčak Šlat i Marina Rendulić. Za likvidatora je izabrana Iva Višnić.

Okupljanje bivših rukometašica pokazalo se kao odlična ideja, a njihova nova priča već je dobila i svoje prvo natjecateljsko poglavlje. Sve je, naime, počelo nastupom u Vodicama na Međunarodnom veteranskom rukometnom turniru, na kojem se okupio velik broj bivših i aktivnih zaljubljenika u rukomet. Karlovčanke su na turniru zauzele četvrto mjesto, a sada su napravile i korak dalje – osnovale vlastiti klub.

Zaboravljene sportske junakinje: Zlatno doba karlovačke ženske košarke

Iako Karlovac s ponosom nosi epitet „grada košarke“, kolektivno sjećanje na slavne dane u Šancu, gostovanje NBA selekcije i prvoligaške bitke košarkaša, često nepravedno izostavlja jednu ključnu stranicu gradske povijesti – onu o košarkašicama. Sredinom pedesetih godina prošlog stoljeća, karlovačke košarkašice nisu bile samo sudionice, već sportske heroine koje su stajale u samom vrhu jugoslavenske košarke.

Put prema samom vrhu započeo je 1954. godine, kada su se Karlovčanke plasirale u saveznu ligu nakon dominantnih pobjeda nad ljubljanskim AŠK-om (42:22 u Ljubljani i 69:54 u Karlovcu). Već u svojoj prvoj prvoligaškoj sezoni ostvarile su gotovo nevjerojatan uspjeh, zauzevši četvrto mjesto u Jugoslaviji. Ispred njih bili su samo Crvena zvezda i Split, dok su omjerom bile izjednačene s beogradskim Partizanom, kojem je treće mjesto pripalo isključivo zbog nešto bolje koš-razlike.

Vera Kostelac pod košem

Ovu sjajnu generaciju predvodile su Ita Saks i Vera Kostelac-Malobabić , koje su tada uvrštene među najbolje košarkašice države. Uz njih su, prema zapisima kroničara Zdravka Švegara, igrale: Olga Inđić, Kristina Hitrec, Boža Piljuga-Kretić, Marica Ilić, Eta Đurenec, Nada Aulov, Boža Profozić, Branka Nikšić, Nada Žerjal, Vera Čop-Curman, Nataša Zozoli-Duda i Mira Kosanović. S klupe su ih vodili treneri Ivan Dobranić i Rajko Janović.

Dominacija karlovačkih zvijezda bila je frapantna. Ita Saks bila je najbolji strijelac prvenstva Jugoslavije sa 182 poena, dok je Vera Kostelac-Malobabić bila druga s tek dva poena manje (180). Zajedno su postigle čak 362 od ukupno 483 poena Željezničara. Upravo je ta izvrsnost dovela do osipanja ekipe – dok je Vera odbila sve ponude i ostala vjerna gradu, Ita Saks je prešla u zagrebačku Lokomotivu, a oslabljeni Željezničar je u idućoj sezoni, unatoč pobjedi nad Partizanom, ispao iz najvišeg ranga.

Nakon zlatnih pedesetih, ženska je košarka ostala u sjeni muških kolega, uz povremene bljeskove. Godine 1968., kao pobjednice republičke lige, Karlovčanke su ponovno bile u pragu savezne lige, ali kroz kvalifikacije ipak nisu uspjele proći.

Najtužnije poglavlje novije sportske povijesti grada dogodilo se krajem devedesetih godina. Košarkašice su na terenu izborile ulazak u elitnu A-1 ligu, no tadašnja sportska politika grada donijela je odluku koja će dugoročno zapečatiti sudbinu seniorske ženske košarke. Zbog nedostatka sredstava i davanja prioriteta tadašnjim prvoligašima u rukometu, odbojci i muškoj košarci, od djevojaka je zatraženo da odustanu od natjecanja uz obećanje o budućoj potpori. One su odustale, ali obećanje se nikada nije ispunilo. Od tada, seniorska ženska košarka praktički je nestala s mape grada, opstajući isključivo kroz rad s mlađim kategorijama i entuzijazam pojedinaca.

Iako danas košarka u Karlovcu najživlje pulsira kroz amatersku Ljetnu ligu, sjećanje na Itu Saks i Veru Kostelac-Malobabić služi kao podsjetnik da je „grad košarke“ svoju titulu dobio i na leđima ovih nevjerojatnih žena, čiji uspjesi zaslužuju biti trajno upisani u sportske anale.

Karlovačka oaza hrvatskih rukometnih vitezova

Tradicionalno gostoprimstvo grada na četiri rijeke i njegova duboka rukometna ukorijenjenost učinili su Karlovac službenom bazom hrvatske rukometne reprezentacije, u kojoj su naši najbolji rukometaši pronašli potreban mir i akumulirali snagu uoči velikih iskušenja na Svjetskom prvenstvu. Kultni ambijent Hotela Korana Srakovčić u Vrbanićevom perivoju te parket dvorane Ekonomske škole nametnuli su se kao idealno utočište za brušenje forme i taktike nacionalne vrste pod vodstvom izbornika Dagura Sigurðssona.

Koliko ovaj boravak znači i koliko je lokalna zajednica ponosna na svoje sportske goste, pokazali su i službeni posjeti čelnih ljudi kraja koji su došli pružiti izravnu podršku našim reprezentativcima. Tako je karlovački gradonačelnik Damir Mandić sa surad-

Hrvatska rukometna reprezentacija na priprema u Karlovcu

nicima i sportskim djelatnicima posjetio rukometaše u njihovom hotelu, poželjevši im ugodan boravak i uspješan pohod prema pobjedničkom postolju, dok mu je kapetan Domagoj Duvnjak u znak sjećanja na ovaj susret uručio reprezentativni dres s brojem pet.

Isti snažan vjetar u leđa i sportska podrška ponovili su se i na samom terenu, kada je večer uoči ključnih utakmica protiv reprezentacije Islanda trening u dvorani Ekonomske škole posjetila i karlovačka županica Martina Furdek Hajdin. U pratnji čelnika krovnih županijskih i gradskih sportskih udruga, županica je obišla kompletan stručni stožer i reprezentativce, zahvalivši im što su upravo Karlovac izabrali za svoju pripremnu oazu tijekom ovog velikog natjecanja te im poželjela vrhunsku borbu, dobro zdravlje bez ozljeda i konačnu pobjedu.

Tom prigodom, predsjednik HRS-a Tomislav Grahovac uručio je županici dres kapetana Duvnjaka, čime je još jednom simbolično zaokruženo ovo domaćinstvo. Boravak rukometne elite u Karlovcu, gdje su se nekada rađale legende karlovačkog sporta, zorno dokazuje da grad i županija žive s nacionalnom vrstom, ostajući njihova najvjernija sportska utvrda i sretna amajlija.

Košarkaški lipanj 1975. i karlovački čuvari europskih medalja

Pola stoljeća prošlo je od velikog sportskog događaja u gradu na četiri rijeke, koji u nostalgičnim razgovorima često biva neopravdano zapostavljen pored dva još veća mita karlovačkog sporta. Teško je, doduše, zamisliti veće spektakle od Svjetskog košarkaškog prvenstva 1970. godine – kada su Karlovčani gledali utakmice koje nikada nisu uživo vidjeli ni Zagrepčani, pa ni Beograđani – ili od senzacionalnog gostovanja NBA All Star momčadi šest godina ranije.

U sjeni ta dva golema događaja ostao je Eurobasket 1975. godine, iako je u gradu podno Starog grada donio vrhunsku europsku košarku. Od sedmog do devetog lipnja te 1975. godine, publika je u gradskoj dvorani uživala u utakmicama skupine B. Nositelj je bio moćni Sovjetski Savez, tadašnji aktualni svjetski prvak i olimpijski pobjednik, predvođen jednim od najvećih europskih košarkaša svih vremena, Sergejom Bjelovom. Sovjeti su u Karlovcu opravdali ulogu favorita, upisavši pobjede protiv Izraela, Čehoslovačke i Poljske, a uz njih je vizu za beogradsku završnicu iz Karlovca izvadila i Čehoslovačka.

Dok su se utakmice po skupinama igrale u Karlovcu, Splitu i Rijeci, u finalu u Beogradu reprezentacija Jugoslavije svladala je Sovjetski Savez s 90:84 i spriječila ih da objedine sve tri krune, dok je bronca pripala Italiji.

Karlovačka veza s europskim prvenstvima mnogo je dublja od samog domaćinstva; domaći su košarkaški radnici i igrači u povijesti utkali ne samo kompletan igrački komplet odličja, već i povijesni trenerski trijumf u samostalnoj Hrvatskoj.

Prvo i jedino seniorsko odličje stiglo je u najslavnijim danima karlovačkog Željezničara. Živko Kasun bio je dio reprezentacije Jugoslavije koja je 1963. godine nastupila na Europskom prvenstvu u Poljskoj. Nakon sedam uzastopnih pobjeda u uvodnoj skupini, reprezentacija je u polufinalu neočekivano poražena od domaćina Poljske, ali je u borbi za treće mjesto visoko porazila Mađarsku s 89:51. Tu nezaboravnu selekciju, u kojoj je Kasun ostavio neizbrisiv trag, predvodio je Radivoje Korać.

Pet godina kasnije, 1968. godine, stiglo je i juniorsko srebro. Za njega je zaslužan Željko Dokman, koji je u omladinskoj reprezentaciji Jugoslavije, predvođenoj legendarnim Krešimirom Ćosićem, nastupio na Europskom prvenstvu u Italiji. Nakon što se momčad praktično prošetala do samog finala, deklasiravši u polufinalu Čehoslovačku sa 66:37, u finalnom su ogledu ipak visoko poraženi od vršnjaka iz Sovjetskog Saveza rezultatom 50:71.

Na koncu igračkog trolista, u vremenima kada je zlatno doba karlovačke košarke na terenu već polako postajalo prošlost, seniorskoj bronci i juniorskom srebru pridodano je i najsjajnije, kadetsko zlato. Na Europskom prvenstvu za košarkaše do šesnaest godina, održanom 1979. godine u glavnom gradu Sirije, Damasku, zlatnu medalju osvojio je Jurica Kos. Jugoslavenska kadetska selekcija, koju je tada na parketu predvodio daroviti dječak Zoran Čutura, u dramatičnoj je finalnoj utakmici svladala Italiju sa 103:100.

Kadetska reprezentacija Hrvatske prvak Europe s pomoćnim trenerom Miljenkom Češkovićem, stoji prvi s lijeva

Nova, blistava stranica karlovačke košarkaške povijesti ispisana je u srpnju 1995. godine, kada se vrhunac dugogodišnjeg stručnog i predanog rada dogodio Miljenku Češkoviću. Kao pomoćni trener kadetske reprezentacije Hrvatske, Češković je sudjelovao u veličanstvenom osvajanju zlatne medalje na Europskom prvenstvu u Portugalu. Bio je to njegov najveći profesionalni uspjeh, ali i veliko priznanje za grad koji je proživljavao svoje najteže, ratne dane. Bio je to najljepši dokaz da je karlovačka košarka oduvijek bila znatno više od samog sporta – neraskidiva, zlatna veza s rodnim gradom koja traje kroz generacije.

Ustrajni akteri karlovačke atletike

Atletika je na karlovačkom području u svojoj dugoj povijesti okupila brojne entuzijaste i natjecatelje čiji su trud, znoj i istrčane staze obilježili domaći sportski život. Od predanih treninga na lokalnim borilištima pa do ponosnog nošenja državnog dresa, ovi su atletičari i atletičarke svojim uspjesima ispisali vrijedne stranice karlovačke atletske povijesti.

Milica Blagojević (1955.), karlovačka atletičarka i vrsna bacačica, obilježila je razdoblje od 1968. do 1985. godine noseći dres AK Željezničar. Iako se okušala u više tehničkih disciplina, najbolje je rezultate postizala u bacanju koplja, u kojemu je s hicem od 47,96 metara ponijela naslov prvakinje Hrvatske te postavila državni i klupski rekord koji je ostao do danas. Nekoliko je godina držala status juniorske i seniorske reprezenta-

tivke Hrvatske, a dvaput je branila boje juniorske reprezentacije Jugoslavije na Balkanskim igrama. Vrhunac njezine međunarodne klupske karijere dogodio se 1973. godine na prvenstvu Europe za željezničarske klubove u talijanskoj Pistoi, gdje je osvojila izvrsno treće mjesto, a njezinu je iznimnu sportsku godinu potvrdio i izbor za sportašicu Karlovca 1972. godine.

Zlatko Klobučar (1957.) skakač u vis, ostvario je zapaženu karijeru nastupajući za AK Željezničar od 1972. do 1976. godine. Kao jedini predstavnik Karlovca na Juniorskim balkanskim igrama 1975. godine u rodnom gradu, ostvario je vrijedan uspjeh osvajanjem četvrtog mjesta s preskočenih 203 centimetra, čime je postigao osobni i klupski rekord koji odolijeva i više od pola stoljeća. Isti je međunarodni uspjeh ponovio i iduće godine na balkanijadi s preskočenih 195 centimetara, redovito potvrđujući kvalitetu kroz nastupe za juniorsku reprezentaciju Hrvatske i četiri službena nastupa u dresu juniorske reprezentacije Jugoslavije.

Dražen Lovrić (1970.) svoje je sportsko ime izgradio kao sprinter i dugogodišnji član karlovačkog kluba, proslavivši se brzinom i predanošću na stazi. Kroz niz uspješnih nastupa branio je boje juniorske reprezentacije Hrvatske, dok je krunu reprezentativnog puta doživio jednim nastupom za juniorsku reprezentaciju Jugoslavije u štafeti 4x400 metara. Kao potvrdu svestranosti i trajnog opredjeljenja za kraljicu sportova, zabilježen je i kao sudionik juniorskog prvenstva Europe 1989. godine u Varaždinu u istoj štafetnoj disciplini, a svoju je povezanost s klubom kasnije potvrdio i preuzimanjem funkcije predsjednika AK Karlovac.

Marina Margarin (1986.) ostala je zabilježena u povijesti karlovačke atletike kao jedna od najdarovitijih natjecateljica s početka 2000-ih godina čija je karijera bila obilježena iznimnom eksplozivnošću i ustrajnošću nakon teške ozljede 2004. godine. Kao klupska rekorderka punih je 12 godina nastupala za AK Karlovac s naslovom najuspješnije atletičarke HALS-a u mlađim kategorijama. Prve državne medalje osvaja 2001. broncom na 60 metara i četvrtim mjestom na 100 metara, dok pobjedom na Kupu Hrvatske nastupa u štafeti 4x100 metara gdje je druga uz postavljanje državnog rekorda. Tijekom juniorskog i mlađeseniorskog staža ostvaruje osobni rekord na 100 metara od 12,44 te na 200 metara od 25,47 sekundi, a uz naslov mlađeseniorske prvakinje Hrvatske na 200 metara iz 2007. godine, zapažen trag ostvaruje i nastupom na Hanžekovićevom memorijalu u Zagrebu.

Anita Obajdin (1966.) dugogodišnja uzdanica AK Željezničar od 1978. do 1986. godine, svoj je trag ostvarila u najbržim sprinterskim disciplinama. Na vrhuncu sportske karijere vladala je domaćom scenom u utrkama na 100 i 200 metara, ostvarivši zapažena vremena od 11,7 sekundi na stotinu i 24,70 sekundi na dvjesto metara. S rezultatom 11,7 na 100 metara upisala se u povijest kao treća najbrža Karlovčanka svih vremena,

ustupivši mjesto na ljestvici tek legendarnim imenima poput Jelice Pavličić i Katice Mataković, dok je svoj natjecateljski potencijal potvrđivala i višekratnim nastupima za juniorsku reprezentaciju Hrvatske te jednim nastupom za nacionalnu selekciju Jugoslavije.

Marija Radović (1970.), istaknuta trkačica na srednjim i dugim prugama, nosila je dres karlovačkog Željezničara sve do 1989. godine, kada prelazi u zagrebačku Mladost. Svojim je rezultatima redovito zauzimala visoka mjesta na državnim prvenstvima Hrvatske i tadašnje Jugoslavije, a ugled je potvrdila zapaženim nastupom na juniorskom prvenstvu Europe 1989. godine u Varaždinu, gdje je u utrci na 10 000 metara osvojila 11. mjesto s rezultatom 38:37,72. Kao standardna reprezentativka, devet je puta nastupila za juniorsku i jednom za seniorsku reprezentaciju Jugoslavije, a njezinu je iznimnu sezonu 1988. godine Karlovac potvrdio dodjelom priznanja za sportašicu godine.

Kako je Karlovac postao magnet za globalne sportske spektakle

Kada se u sportskim krugovima spomene grad na četiri rijeke, prva asocijacija nerijetko su povijesni rukometni uspjesi. No, zagrebe li se dublje ispod površine gradskog sportskog arhiva, otkriva se fascinantna kronika koja dokazuje da je Karlovac desetljećima bio i ostao punopravni domaćin globalnih sportskih spektakala. Od prašnjavog asfalta čvrste utvrde u Šancu, preko blještavila svjetskih i europskih prvenstava, pa sve do moderne jurnjave vrhunskih bolida i elitnih atletskih utrka, ovaj je grad istinski magnet za međunarodnu sportsku elitu.

Povijesni vrhunac karlovačkog sporta koji graniči s fantastikom dogodio se drugog lipnja 1964. godine. Tada je na otvorenom igralištu u Šancu istrčala doslovno najveća košarkaška momčad planeta – američka selekcija NBA All-Stars zvijezda. Predvođeni mitskim Billom Russellom, Oscarom Robertsonom i Jerryjem Lucasom, odigrali su povijesnu utakmicu protiv reprezentacije Hrvatske. Karlovac je tada bio jedini grad-domaćin ove ekskluzivne turneje u bivšoj državi koji nije bio glavni grad neke od republika, što dovoljno govori o golemom ugledu ovdašnje košarkaške sredine.

Od 10. do 24. svibnja 1970. Karlovac ponovno staje pod svjetla svjetske pozornice. Svjetsko prvenstvo u košarci, prvo izvan Južne Amerike, održano je u tada najmodernijoj sportskoj dvorani u Hrvatskoj, dvorani na Rakovcu. Osim u Karlovcu igralo se u Sarajevu, Splitu, Skoplju i Ljubljani. Njezinim su parketom prodefilirale reprezentacije Sjedinjenih Američkih Država, Čehoslovačke, Kube i Australije, trajno upisavši grad u mapu svjetske košarkaške federacije. Iz tog arhivskog razdoblja pamti se i rano zlatno doba hokeja na travi iz pedesetih godina prošlog stoljeća, kada su u Karlovcu redovito gostovale jake europske momčadi.

Prvo službeno natjecanje u novoj dvorani na Rakovcu bilo je Međunarodno prvenstvo Jugoslavije u stolnom tenisu koje je održano od 2. do 4 . studenog 1967. godine. Nastupila su 104 igrača i igračica iz Austrije, Bugarske, Čehoslovačke, DDR-a, SR Njemačke, Engleske, Mađarske, Nizozemske, Poljske, Rumunjske, SSSR-a, Švedske i Jugoslavije.

Priča o karlovačkim međunarodnim uspjesima bila bi potpuno nepotpuna bez baseballa – sporta u kojem Karlovac ponosno drži titulu apsolutne nacionalne metropole. Jedinstveno bejzbolsko igralište „Četiri rijeke" u naselju Grabrik upisano je zlatnim

slovima u povijest europskog sporta. Upravo je ovdje domaća Olimpija ostvarila najveći klupski uspjeh u povijesti karlovačkog sporta, osvojivši Europski kup CEB 2006. godine, što je ekvivalent nekadašnjem nogometnom Kupu UEFA-e. Zbog vrhunske infrastrukture i sjajne organizacije, Karlovac je godinama redoviti domaćin elitnih kontinentalnih natjecanja. Igralište u Grabriku ugošćivalo je jake turnire poput Federations Cupa i prestižnog Confederations Cupa, dovodeći u grad najbolje momčadi iz bejzbolskih velesila poput Češke, Francuske, Belgije i Španjolske, čime grad svake godine iznova potvrđuje svoj visoki europski status.

Karlovačka borilačka tradicija također krije neke od najposjećenijih sportskih događaja u povijesti grada. Nevjerojatan arhivski zapis vodi nas u svibanj 1957. godine, kada je na otvorenom igralištu u Šancu održan spektakularni međunarodni boksački meč. Pred prepunim tribinama, domaći borci odmjerili su snage protiv reprezentacije francuske pokrajine Champagne. Taj je borilački žar nastavljen tijekom sedamdesetih i osamdesetih godina prošlog stoljeća, kada su se u dvorani na Rakovcu redovito održavale prestižne međunarodne boksačke revije te turniri poput legendarne Zlatne rukavice, dovodeći u grad vrhunske europske šake. U istom razdoblju, Karlovac postaje i snažno uporište istočnjačkih borilačkih vještina. Grad je bio domaćin velikih međunarodnih karate susreta na kojima su gostovale jake klupske i državne selekcije iz Italije, Austrije i Njemačke. Ova bogata povijest udarila je čvrste temelje modernim borilačkim spektaklima, pa tradicionalni turniri poput Croatia Karlovac Opena u taekwondou i karateu te Karlovac Opena u kickboxingu svake godine na Rakovac dovode stotine boraca sa svih kontinenata.

Malo je gradova koji se mogu pohvaliti da su bili domaćini službenih utrka elitnog motociklističkog ranga, a Karlovac je šezdesetih i sedamdesetih godina bio upravo to – svjetsko motokros središte. Legendarna staza podno zidina Starog grada Dubovca u svjetskim je krugovima bila prepoznata kao jedna od najatraktivnijih, ali i najbrutalnijih na planetu. Vrhunac ove oktanske balade dogodio se tijekom Svjetskog prvenstva u motokrosu 1971. godine, što je ponovljeno i u povijesnom spektaklu devetnaestog svibnja 1974. godine. Tada su na Dubovcu, pred desetinama tisuća fanatičnih gledatelja, snage odmjerila najveća svjetska motokros imena tog doba, praćena potporom vodećih doma-

ćih gospodarskih giganata. Zvuk motora i oblaci prašine podno povijesne utvrde ostali su upisani kao ponosni zlatni standard tog karlovačkog sporta.

Međunarodna sportska mreža Karlovca ne bi bila potpuna bez odbojke čiji korijeni na međunarodnoj sceni sežu još u sredinu prošlog stoljeća. Točnije, 13. travnja 1955. godine u Hrvatskom domu odigran je povijesni susret u kojem je ugledna reprezentacija Haaga iz Nizozemske odmjerila snage s domaćim karlovačkim Radnikom. Ta je tradicija udarila temelje modernih uspjeha, pa danas dvorana kraj Korane redovito svjedoči međunarodnim nadmetanjima, ponajviše kroz tradicionalni Memorijalni turnir „Ivan Vidaković" koji je poprimio međunarodni karakter ugošćujući jake regionalne klubove. Karlovačke igračice i stručni stožer OK Kelteks ujedno su i sudionici te osvajači medalja na međunarodnim MEVZA turnirima i službenim kvalifikacijskim ciklusima za Europsko prvenstvo mlađih uzrasta.

Posebno i upečatljivo poglavlje u karlovačku međunarodnu arhivu upisao je i bijeli sport. Od 29. travnja do 1. svibnja 1955. godine, grad je bio ponosni domaćin službenog susreta Davisova kupa, u kojem je reprezentacija tadašnje države, u sastavu s Ilijom Panajotovićem, Vladimirom Petrovićem i debitantom Ladislavom Jagecom, odmjerila snage protiv moćne selekcije Čilea. Gosti su stigli predvođeni Andrésom Hammersleyjem i kasnijim svjetskim teniskim velikanom Luisom Ayalom. Tereni u Vrbanićevom perivoju tako su postali poprište elitnog svjetskog tenisa, privukavši golemo zanimanje domaće publike i još jednom potvrdivši jedinstveni status grada kao nezaobilazne stanice na karti globalnih sportskih manifestacija.

Istovremeno, ceste Karlovačke županije već su tradicionalni dom najzahtjevnijim brzinskim ispitima WRC Croatia Rallyja, Svjetskog prvenstva u reliju. Prizori najboljih svjetskih vozača koji jure kroz mjesta poput Generalskog Stola i Pećurkovog Brda svake godine obilaze stotine milijuna ekrana diljem svijeta. Kao uvertira tom spektaklu, grad ugošćuje i europski reli kroz međunarodni Quattro River Rally, utrku koja simbolično prati tokove četiriju karlovačkih rijeka. Uz oktane, grad redovito okupiraju i najbolji svjetski biciklisti u sklopu međunarodne utrke CRO Race, čije etape redovito šalju kadrove karlovačke Zvijezde u čak sto četrdeset zemalja svijeta.

Unutar gradskih ulica i stadiona, sportski se kontinuitet nastavlja kroz nogomet i atletiku. Travnjak stadiona „Branko Čavlović-Čavlek" ne ugošćuje samo tradicionalni međunarodni turnir nogometnih ekipa do šesnaest godina, već je postao i službena baza za UEFA kvalifikacijske turnire za Europsko prvenstvo, uključujući dramatične oglede mlade reprezentacije protiv Portugala ili ženske selekcije do devetnaest godina.

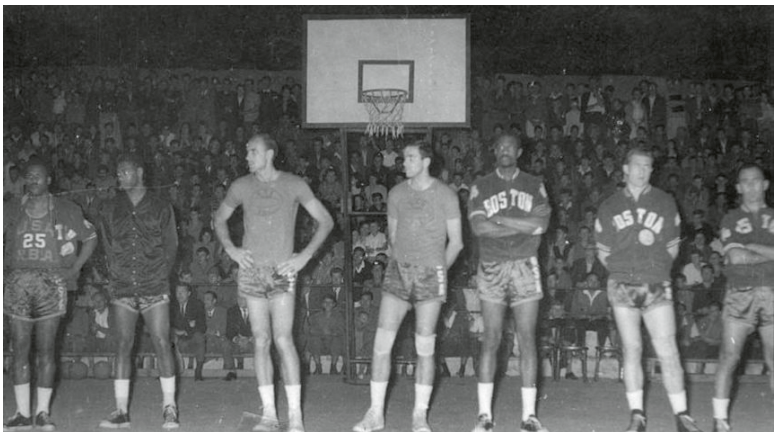
Na atletskoj stazi Karlovac baštini fascinantnu povijest velikih međunarodnih atletskih utrka i mitinga. Generacije pamte međunarodne atletske dvoboje reprezentacija, kao i ugledne mitinge koji su u grad dovodili kremu kontinentalne kraljice sportova. Ta je zlatna nit prenesena u moderno doba kroz Karlovački cener, cestovnu utrku na deset tisuća metara koja danas ponosno nosi certifikat Svjetske atletike. Svakog lipnja, pod noćnim svjetlima i u jedinstvenom ambijentu gradske jezgre, Cener okuplja elitne dugoprugaše iz Kenije, Etiopije i cijele Europe koji ovdje ruše državne i osobne rekorde.

Arhiva je jasna, a sadašnjost neumoljiva – Karlovac je bio i ostao prvorazredna pozornica svjetskog sporta.

Sjećanje aktera događaja: Američki bogovi košarke na Korani i u Šancu

Jedinstveno i neizbrisivo svjedočanstvo o lipanjskim danima 1964. godine ostavio je proslavljeni sportski novinar Sportskih novosti Jovan Joca Kosijer, dobitnik nagrade za životno djelo Hrvatskog zbora sportskih novosti, koji je iz prvih redova pratio ovaj povijesni sportski domet.

U svojim sjećanjima Kosijer s posebnim pijetetom ističe kako isključivo i jedinstveno pravo na spominjanje ovog globalnog čuda na čitavom globusu ima upravo Karlovac. Tog legendarnog 2. lipnja, karlovački Šanac, sa svojim prepoznatljivim betonom i drvenim tablama na koševima, postao je poprište predstave u kojoj je sudjelovao William Felton Bill Russell, po mnogima najveći košarkaš svoga vremena i sportaš s čijim se planetarnim veličanstvom teško mogu mjeriti i najveće nogometne ikone poput Pelea ili Maradone. Russell je u Karlovac stigao okićen teško ponovljivim uspjesima, kao olimpijski pobjednik iz Melbournea i višestruki NBA prvak s Boston Celticsima, a u sjećanje kroničara trajno se urezala slika stasitog sportskog diva zavaljenog u pletenu stolicu na terasi karlovačkog Hotela Korana.

Američki košarkaši u karlovačkom Šancu

Upravo je na toj terasi, uz posredovanje i svesrdnu pomoć profesorice engleskog jezika, supruge profesora Josipa Pina Bosiljevca koji je sudjelovao u organizaciji, vođen nesvakidašnji razgovor s Russellom. Na novinarsko pitanje o tome kako je u Australiji 1956. godine lako mogao nastupiti i u atletskim disciplinama, s obzirom na to da je izvrsno trčao na 400 metara i skakao u vis, iznenađeni je Russell s osmijehom potvrdio tu malo poznatu crticu iz svoje bogate karijere. Istoga dana, prenapučeno karlovačko gledalište u Šancu svjedočilo je beskompromisnoj borbi na terenu, ali i specifičnim sportskim iskrama, poput rasprave oko jedne sudačke odluke u kojoj su sudjelovali legendarni vođa NBA selekcije Arnold Red Auerbach, karlovački sudac Vladimir Mahovlić i sam Bill Russell. Dok je vrsni fotoreporter Radiša Mladenović jedini slikom svjedočio tom povijesnom susretu protiv izabrane selekcije u kojoj su igrale i domaće zvijezde poput Giuseppea Gjergje te petorice članova karlovačkog Željezničara, Karlovac je disao punim plućima svjetskog sporta.

Desetljećima kasnije, dok mnogi akteri tog spektakla s obiju strana više nisu među živima, u sjećanju grada ostaje zapisana Kosijerova misao kako bi, u znak sjećanja na dan kada je ponosni Karlovac dotaknuo same sportske visine, u Šancu trebao stajati trajni mural, a na terasi Korane bista velikog Billa Russella.

Zlatno doba ozaljskog tenisa: Dvostruki krunski uspjeh kluba CRO Petrol Rožić

Hrvatski teniski klub Ozalj Rožić, osnovan 1993. godine, ova se sportska udruga upisala zlatnim slovima u povijest domaćeg sporta kao uzastopni momčadski prvak Hrvatske u tenisu. Ovaj privatni klub, u vizionarskom vlasništvu Vlade Rožića i pod vodstvom predsjednika, Karlovčanina Dragutina Mikše, ostvario je krajem devedesetih godina prošlog stoljeća podvig koji je mali Ozalj lansirao na sam vrh nacionalne sportske karte.

Suparnicima potpuno nedodirljivi, naslove državnih prvaka u elitnom natjecanju dominantno su osvajali dvije godine zaredom, 1998. i 1999. godine, dok su godinu ranije, 1997. ponijeli naslov doprvaka države.

Bio je to vrhunski sportski projekt koji je u klupskim redovima okupio samu kremu hrvatskog tenisa, stvarajući nezaustavljivu šampionsku silu. Za ozaljski su klub u tom povijesnom i neponovljivom razdoblju nastupala velika sportska imena kao što su Goran Prpić, Damir Došen, Boris Brezac, Tomislav Prpić, Igor Šarić, Željko Krajan, Vladimir Sever, Ivo Žuvela, Dinko Gudelj, Dejan Gačić, Goran Orešić i drugi vrsni igrači. Uz vlasnika Vladu Rožića, predsjednika Dragutina Mikšu i tajnicu kluba Maju Devčić, ove su igračke legende tvorile uspješan spoj sportske izvrsnosti, gospodarske snage ozaljskog kraja i upravljačke stručnosti vodstva kluba.

Zaslužan za osnivanje teniskog kluba u Ozlju 1993. godine je karlovački tenisač Mladen Sušanj, koji je tehnički i organizacijski klub postavio na zdrave temelje. Pored omasovljenja tenisa među djecom i građanstvom, upravo je on zainteresirao Vladu Rožića za ideju o natjecanju u službenim državnim ligama. Klub mijenja ime 1995. godine u HTK Cro Petrol Rožić i u rekordnom roku prolazi put od početnog do elitnog momčadskog ranga.

Vrijedno je spomenuti da je HTK Cro Petrol Rožić do danas ostao jedini hrvatski teniski klub koji je odradio turneju po Sjedinjenim Američkim Državama. U sklopu priprema za inauguralnu sezonu u Prvoj hrvatskoj teniskoj ligi 1996. godine, momčad je duž istočne obale SAD-a igrala protiv sedam univerzitetskih ekipa, ostvarivši pritom pozitivan omjer pobjeda i poraza.

Nevjerojatan uspjeh osvajanja naslova prvaka Hrvatske, te brojna teniska događanja potekla iz Ozlja koja su kasnije prelazila županijske, državne pa i kontinentalne granice, ostaju trajno svjedočanstvo o zlatnom dobu ozaljskog tenisa, ponosno stojeći u nizu sportskih uspjeha koji su trajno zadužili svoj kraj.

Europski prvaci kovani u karlovačkom „Madisonu“

Priče o bjelovarskom ORK Partizan (kasnijem RK Bjelovar), koji se 1972. godine popeo na krov Europe, neraskidivo su vezane uz grad na četiri rijeke. Prije više od pola stoljeća, karlovačka Školska sportska dvorana bila je pozornica na kojoj je stasala momčad koja će ispisati jednu od najvećih stranica u povijesti svjetskog rukometa, pokazujući kako je Karlovac postao istinski dom bjelovarskog rukometnog čuda. Iako je Bjelovar imao jednu od modernijih školskih dvorana tog vremena, njezin kapacitet nije zadovoljavao stroge europske standarde.

Ulogu domaćina za velike kontinentalne okršaje preuzeo je Karlovac, otvorivši vrata dvorane koja će ubrzo postati neosvojiva tvrđava i drugi dom bjelovarskih „izvanzemaljaca“. Za Karlovac dolazak rukometaša Partizana nije bio običan sportski događaj, nego praznik za koji se živjelo. U domaćem prvenstvu Bjelovarčani su već bili institucija s devet naslova prvaka države, no europske utakmice u karlovačkom „Medisonu“ imale su posebnu težinu.

Bilo je to vrijeme kada se igralo pred fanatično punim tribinama, a dolazak moćnih klubova iz tadašnjeg istočnog bloka značio je samo jedno – bespoštednu borbu u uzavreloj atmosferi.

Prva velika invazija na Karlovac dogodila se 21. veljače 1971. godine, kada je s druge strane stajala strašna Steaua iz Bukurešta. Rumunjski vojni klub bio je sastavljen isključivo od reprezentativaca, no to nije prestrašilo rijeke bjelovarskih navijača koji su se organizirano, u kolonama, slijevali prema Karlovcu. Čak su i školski profesori organizirano vodili cijele razrede na ovaj povijesni susret. U karlovačkoj dvorani naguralo se nevjerojatnih četiri tisuće gledatelja, stvorivši grotlo u kojem su slavljenički pali favorizirani Rumunji. Partizan je, predvođen maestralnim Albinom Vidovićem koji je postigao šest golova te Miroslavom Pribanićem s pet pogodaka, slavio s velikih 19:14. Iako su Rumunji u uzvratu u Bukureštu, uz svesrdnu pomoć mađarskih sudaca, uspjeli nadoknaditi zaostatak, karlovačka pobjeda ostala je upisana kao dokaz da Selešova momčad može srušiti i najmoćnije sportske strojeve.

Prava kulminacija i uvod u povijesno slavlje dogodili su se 23. siječnja 1972. godine. U polufinalu Kupa prvaka u Karlovac je doputovao moskovski Avio Institut, slavni MAI, vojni klub predvođen igračkim ikonama Maksimovim i Iljinom te mitskim strategom Anatolijem Jevtušenkom. Karlovački „Madison“ bio je ispunjena poput košnice, a naboj na tribinama i terenu nagovještavao je epsku predstavu. Partizan je odigrao utakmicu ži-

vota i slavio s uvjerljivih 21:14. Junaci tog karlovačkog trijumfa bili su nezadrživi Hrvoje Horvat – Cveba s devet i Miroslav Pribanić – Raban sa sedam postignutih golova. Sedam golova prednosti iz Karlovca pokazalo se ključnim kapitalom. U moskovskom uzvratu, iako oslabljeni bez Albina Vidovića, Bjelovarčani su u infarktnoj završnici uspjeli sačuvati prednost i osigurati plasman u veliko finale u Dortmundu.

Priča koja je započela u Karlovcu dobila je svoj zlatni završetak 19. veljače 1972. godine u velebnoj dortmundskoj Westfalenhalle. Trener Željko Seleš prije finala je taktički nadmudrio Nijemce, svjesno rotirajući sastav na njemačkoj turneji kako bi izviđače VFL Gummersbacha uvjerio da njegova momčad nema „ni glave ni repa". Prije više od trinaest tisuća gledatelja, među kojima su bile tisuće naših radnika u Njemačkoj, dogodila se sportska pravda. Simbolika je bila potpuna jer je bjelovarski Partizan deklasirao domaći Gummersbach točno onim rezultatom kojim je godinu dana ranije u Karlovcu pala Steaua – 19:14. Vratar Bradić, Nimš, Pribanić, Prodanić, Vidović, Jakšeković, Željko Jandroković, Horvat, Đuranec, Pećina, Smiljanić i Hasan zlatnim su slovima upisani u povijest kao prvi klub s ovih prostora koji je osvojio naslov prvaka Europe.

Ta velika, neponovljiva generacija svoj je europski put iskovala upravo na karlovačkom parketu, ostavljajući gradu na četiri rijeke ponosni status suautora jedne od najljepših sportskih priča dvadesetog stoljeća.

Dražen Matovina i Tihomir Kasunić: Između zviždaljke i međunarodnog poslovnog svijeta

Dražen Matovina i Tihomir Kasunić imena su koja u karlovačkoj sportskoj povijesti simboliziraju postojanost, odgovornost i međunarodni sudački ugled. Ovaj sudački par, koji je godinama uspješno nosio EHF licencu, postao je sinonim za visoke profesionalne standarde, donoseći odluke mirno, bez teatralnosti, uz autoritet izgrađen na dubokom razumijevanju rukometne igre. Njihova suradnja nije bila tek tehnička podrška na parketu, već čuvanje ravnoteže bez koje nema igre, a njihova predanost pravdi i danas zaslužuje duboko poštovanje.

Dražen Matovina svoju je rukometnu priču započeo na asfaltu Švarče i parketu Rakovca, da bi kroz karijeru izrastao u prvoligaškog igrača. Bio je istaknuti član RK Jugoturbina i RK Karlovačka pivovara, gdje je 1992. godine bio sudionik povijesnog trenutka osnivanja kluba i član njegove prve sedmorke. Njegov put bio je nastavak generacijske tradicije, a u sudačke vode prenio je onu istu mirnoću i osjećaj za mjeru koju je pokazivao kao igrač. Tihomir Kasunić, dugogodišnji sudački partner Matovini, također je duboko ukorijenjen u karlovačku rukometnu tradiciju. Svoju je igračku karijeru ostvario u RK Dubovac, klubu u kojem je ostavio snažan trag i izvan samog terena, obnašajući kroz određeno vrijeme i dužnost profesionalnog tajnika.

Upravo to bogato klupsko iskustvo, koje su obojica stekli kao igrači i djelatnici, omogućilo im je da rukometni susret sagledaju iz šire perspektive – kao psihologiju, komunikaciju i odgovornost. Njihov doprinos lokalnoj rukometnoj sredini i sportu Karlovačke županije često je ostajao izvan svjetala reflektora, no ostavio je dubok trag u generacijama koje su dolazile. Pripadaju onoj generaciji sportskih djelatnika čija se veličina mjerila preciznošću odluka i dosljednošću kriterija.

Dok Matovina danas gradi uspješnu karijeru u međunarodnom poslovnom svijetu, a Kasunić iza sebe ima karijeru časnika Hrvatske vojske, njihova zajednička sudačka priča ostaje svjedočanstvo o vremenu kada se povjerenje u sportu gradilo godinama.

Snaga ljudskog duha: Sport kao novi početak

Priče o sportašima koji su, suočeni s najtežim životnim preprekama, umjesto predaje izabrali pokret, borbu i stvaranje, svjedoče o istinskoj esenciji sporta. Na karlovačkom području parasport je izrastao iz osobne ustrajnosti pojedinaca koji su pokazali da granice postoje samo u glavi, a staza, teren ili borilište postali su prostorom njihove druge životne pobjede.

Mirsad Bećirović (Karlovac, 1974.) - njegov sportski životopis čita se poput najnapetijih filmskih scenarija. Čovjek koji je s 24 godine, uslijed teškog oblika dijabetesa, ostao u potpunom mraku, nije dozvolio da tišina i tama postanu njegov dom. Naprotiv, postao je simbol pomicanja granica, dokazujući da se sportom može pobijediti i najteža životna sudbina.

Svoj sportski je put započeo kao dječak trenirajući taekwondo i karate. Kao dragovoljac Domovinskog rata, rano je naučio što znači borba, no njegova najveća bitka uslijedila je gubitkom vida. Unatoč sljepoći postao je prva slijepa osoba na svijetu s crnim pojasom 4. dan u taekwondou, polažući ispite javno, pred punim dvoranama, ravnopravno s vodećim majstorima. Nositelj je crnih pojaseva u judu, karateu i hapkidu, te bivši reprezentativac Hrvatske u judu i karateu za slijepe, s nastupima na svjetskim i europskim prvenstvima. Prvi je slijepi ronilac s certifikatom OWD (Open Water Diver), „ronilac prve zvjezdice“. Osvojio je vrhove Kleka i Okićke kule, bavi se raftingom, klizanjem, koristeći vrhunsku motoriku stečenu u borilačkim sportovima.

Kroz rad u udruzi USKA i SRC Labrador postao je ključni promotor inkluzije u Karlovcu i Hrvatskoj. Njegov rad prepoznao je i UNICEF, dodijelivši udruzi povelju za naj-akciju 2009. godine. Njegova misija danas je prenošenje znanja na mlađe generacije, učeći ih da se s pravom asistencijom i čeličnom voljom može dosegnuti svaka zvijezda.

Nesalomljivu volju posvjedočila je **Melita Galetić** (Karlovac, 1972.) čiji je životni smjer promijenila rijetka neuromišićna bolest zbog koje je 2013. završila u invalidskim kolicima. Krenuvši iz znatiželje, u parastolnom tenisu 2020. osvaja državnu broncu, dok u paraatletici kao članica PK Karlovac niže uspjehe u bacanju koplja i kugle u kategoriji F34. Na Croatia Openu 2024. godine s hicem od 11,02 metra postavlja službeni hrvatski rekord, a njezina se posvećenost struci nastavila i kroz rad u Nadzornom odboru Hrvatskog paraatletskog saveza.

Željko Krajačić (Karlovac, 1972.) prošao je tešku ratnu kušnju kada je 1991. godine, tijekom Domovinskog rata, teško stradao na području između Gline i Topuskog. No, umjesto predaje, od 1994. godine svoj je životni put usmjerio prema sportu, pronašavši u streljaštvu prostor za natjecanje, izazov, druženje i osobno ostvarenje. Već od samih početaka pokazao je iznimnu predanost i talent. Posebno se istaknuo u streljaštvu, osvojivši pet godina zaredom – počevši od 1995. – naslove prvaka Hrvatske u disciplini zračni pištolj te u malokalibarskom oružju slobodnog izbora na 50 metara. Svoje je sposobnosti potvrđivao i u drugim disciplinama, osvajajući medalje u plivanju i pikadu na igrama ŠNIDOR-a. Kao član hrvatske reprezentacije sudjelovao je na nekoliko svjetskih i europskih kupova predstavljajući grad i domovinu na međunarodnoj sceni.

Životni i sportski put Željka Krajačića svjedoči o nesalomljivoj snazi čovjeka koji je prepreke pretvorio u pobjede, ostavivši dubok trag u hrvatskom sportu osoba s invaliditetom.

Zoran Petković (1938.), karlovački atletičar i dugoprugaš, čija se sportska karijera proteže od nastupa na međunarodnoj sceni gluhih sportaša šezdesetih godina pa sve do svjetskih veteranskih uspjeha u osmom desetljeću života. Atletikom se počeo baviti u Beogradu, a dolaskom u Karlovac 1962. nastupa za AK Željezničar. Bio je juniorski državni prvak i rekorder za gluhonijeme osobe, dok je 1965. postigao seniorski rekord na 10 000 metara i ispunio normu za Olimpijadu gluhih u Washingtonu.

Najvažniji međunarodni nastup ostvario je 1969. na Olimpijadi gluhih u Beogradu, natječući se na 5000 metara i 3000 metara zapreke, a u kasnijim godinama djelovao je i u AK KA-Tim. Vrhunac njegovih veteranskih rezultata zabilježen je 2000. godine u Zagrebu, kada je u kategoriji M60 istrčao polumaraton za 1:28:21.

Svoju nesalomljivu dugovječnost potvrdio je 2018. godine u 80. godini života, kada je na utrci Wings for Life u Zadru pretrčao 8,67 kilometara i osvojio drugo mjesto na svijetu u kategoriji M80, završivši utrku tek kada ga je sustiglo presretačko vozilo.

Nesalomljivim duhom ističe se i **Snježana Podvinski** (Karlovac, 1964.), čiji je sportski put od gimnastike, košarke i atletike iz rane mladosti preusmjeren teškom prometnom nesrećom i operacijom kralježnice. Umjesto da klone duhom, otvorila je novo poglavlje u parasportu: igrala je sjedeću odbojku kao reprezentativka, osvajala odličja u pikadu i visećem kuglanju, te postala višestruka prvakinja Hrvatske u streljaštvu u disciplinama zračnog pištolja, zračne puške i standardne puške. Svojim angažmanom u NO ZŠKŽ i IO Hrvatskog para-streljačkog saveza aktivno pridonosi razvoju sporta i prenosi neprocjenjivo iskustvo na mlađe naraštaje.

Tri puta je izabrana za sportašicu godine s invaliditetom Duge Rese (2019., 2021. i 2024.)

Juraj Škrtić (Generalski Stol, 1955.) svoj je novi životni put započeo nakon što ga je ratni vihor na prvoj crti bojišnice u Barilovačkom Vencu 1991. godine ostavio kao stopostotnog invalida Domovinskog rata s visokom amputacijom obje noge. Umjesto predaje, rehabilitaciju i snagu pronašao je u rekreaciji i sportu. Kroz kuglanje, pikado, stolni tenis i atletiku redovito je nastupao na ŠNIDOR-u, a 2008. godine ponio je titulu najuspješnijeg sportaša s invaliditetom u Dugoj Resi. Ipak, njegov nemjerljiv trag ponajviše se ogleda u organizacijskom radu: kao član Izvršnog odbora Hrvatskog paraolimpijskog odbora, predsjednik Parasportskog saveza Karlovačke županije i čelni čovjek atletskog kluba za osobe s invaliditetom, vlastitim je primjerom i vizijom pomagao drugima da se vrate aktivnom životu, za što je 2009. nagrađen Nagradom za životno djelo Karlovačke županije.

Denis Velimirović (Karlovac, 1984.) član je Športskog društva slijepih „4 rijeke“ Karlovac, u kojem već više od 10 godina aktivno gradi svoj sportski put. Natječe se u kuglanju i elektronskom pikadu, disciplinama u kojima je tijekom godina ostvario niz zapaženih rezultata i osvojio brojne medalje. Jedan od najvećih uspjeha u njegovoj karijeri ostvario je 2024. godine na EP-u u Poljskoj, gdje je osvojio brončanu medalju u pojedinačnoj konkurenciji, a na istom natjecanju ponio je i srebrnu medalju u ekipnom plasmanu. Posebno mjesto u njegovoj sportskoj priči zauzima 2018. godina, kada je postao prva osoba koja je u istoj godini objedinila naslove državnog prvaka u elektronskom pikadu i kuglanju. Uz to, višestruki je državni prvak u kuglanju te osvajač brojnih odličja na domaćim i međunarodnim turnirima.

Za njega sport nikada nije bio samo natjecanje i osvajanje medalja. Svaka osvojena medalja za njega ima posebnu težinu kada je može donijeti svom Društvu i rodnom gradu. Svojim uspjesima, talentom i ustrajnošću svjedoči kako sport može biti snažan put povezivanja i ostvarivanja velikih ciljeva.

Priče poput Mirsadove, Melitine, Željkove, Zoranove, Snježanine, Jurjeve i Denisove podsjećaju da sport nije samo osvajanje medalja i obaranje rekorda, već utočište, prostor zajedništva i dokaz da se uz neiscrpnu hrabrost i nakon najtežih životnih iskušenja može ponovno krenuti stvarati, pomicati granice i pobjeđivati.

Klub specijalnih športova Ozalj: Rasadnik svjetskih šampiona

Heroji Specijalne olimpijade iz Jaškova kraj Ozlja simboli su sportske plemenitosti i nesalomljivog ljudskog duha koji ne priznaje prepreke. U povijesti karlovačkog sporta oni zauzimaju posebno mjesto, dokazujući da je prostor arene mjesto apsolutne inkluzije gdje se hrabrost cijeni više od samog rezultata. Kroz viziju jednog čovjeka i nevjerojatne uspjehe sportaša koji su s ruba društva stigli do svjetskih postolja, Karlovac i Ozalj postali su globalni svjetionici Specijalne olimpijade.

Na tom dugom i plemenitom putu Ivan Kos stoji kao arhitekt koji je cjelokupnu sportsku stručnost stavio u trajnu službu osoba s intelektualnim teškoćama. Postao je suosnivač Specijalne olimpijade na ovim prostorima, a kasnije i sportski direktor Specijalne olimpijade Hrvatske, vodeći nacionalnu reprezentaciju na čak deset svjetskih natjecanja.

Uz tim požrtvovnih trenera i volontera, među kojima su ključne uloge pored Ivana Kosa imali Branko Benković, Igor Žabčić i Danijel Boljkovac, Klub specijalnih športova „Ozalj“ postao je dom nekima od najuspješnijih specijalnih olimpijaca na planetarnoj razini. Članovi ovoga kluba su na svjetskim natjecanjima osvojili nevjerojatnih trideset i šest medalja, od čega četrnaest zlatnih, četrnaest srebrnih i osam brončanih odličja.

Među imenima koja su zlatnim slovima ispisala povijest posebno mjesto pripada Željku Gašparoviću – Timi, legendarnom sportašu s čak deset nastupa na svjetskim igrama, koji je zlatna odličja osvajao u skoku u dalj u South Bendu 1987. godine, skoku u vis 1999. te u skijaškom trčanju u Kanadi 1997. godine. Uz njega blista i ime Mirka Lužanca, trostrukog uzastopnog svjetskog prvaka u stolnom tenisu iz 1991., 1995. i 1999. godine, koji se zlatom okitio i u mješovitim parovima u Šangaju 2007. godine.

Niz neponovljivih uspjeha nastavili su Tomislav Lužanac, vlasnik svjetskog zlata u trčanju na sto metara i skoku u vis iz 1995. godine, te Alija Dedić koji je postao svjetski prvak u biciklizmu na pet kilometara 1999. godine. Stolnoteniske dvorane diljem svijeta pamtit će i Nikolinu Božić, zlatnu u mješovitim parovima u Šangaju 2007. godine, kao i Milicu Đurkin, ponosnu osvajačicu svjetskih odličja u stolnom tenisu. Svi ovi sportaši, vođeni plemenitom prisegom Specijalne olimpijade koja glasi da im se dopusti da pobijede, a ako ne pobijede, da ih se podrži da budu hrabri u pokušaju, postali su istinski simboli čiste sportske radosti.

U monografiji karlovačkog sporta, olimpijci Specijalne olimpijade iz Jaškova zauzimaju počasno mjesto kao vječni podsjetnik da je ljudsko srce jače od bilo kojeg ograničenja.

Auto klub Ozalj: Dvadeset godina brzine, zajedništva i izvrsnosti

Auto klub Ozalj (osnovan 2004.) izrastao je u istinskog diva hrvatskog autosporta. Kroz dva desetljeća postojanja, klub nije samo nizao naslove prvaka, već je postao čuvar discipline, organizacijski stup međunarodnih utrka te zajednica koja okuplja vozače iz cijele domovine. Od skromnih početaka u Ribniku do naslova prvaka Srednje Europe, povijest kluba priča je o viziji, ustrajnosti i nepokolebljivom sportskom duhu koji već 20 godina ne skreće s pobjedničke putanje.

Osnovan je 7. listopada 2004. godine. Osnivači su bili lokalni entuzijasti koji su prethodno nastupali za AK Klek i Autocross klub Jaska. Klub je od samog početka član Hrvatskog auto i karting saveza, a danas je i jedan od osnivača Auto i karting saveza Karlo-

vačke županije. Na čelu kluba od osnutka nalazi se predsjednik Ivan Jandri, dok su tajničku dužnost obnašali Irena Grgić, Tomislav Kovač i Ivan Pilat.

U prvim godinama za klub su nastupali osnivači i prvi natjecatelji: Ivan Jandri, Vesna Jandri, Tomislav Turković, Tomislav Kovač, Dražen Blažina, Damir Blažina i Josip Pilat. Klub je brzo prerastao lokalne okvire, privlačeći vozače poput Dražena Lipkea, Gorana Jakića, Igora Nikolausa, Svena Katića i Dražena Katića. Dražen Katić posthumno je 2023. godine nagrađen nagradom za životno djelo za doprinos autosportu.

Najveće uspjehe klub bilježi u disciplini autocross. S ukupno 11 naslova klupskog prvaka Hrvatske, AK Ozalj nositelj je triju zlatnih plaketa HAKS-a. Povijesni međunarodni uspjeh ostvario je Dražen Krznarić, koji je 2024. godine postao prvak FIA Srednjoeuropske zone u diviziji Cross Car, što je tek drugi takav uspjeh u povijesti hrvatskog autosporta.

Klub je ostavio trag u organizaciji natjecanja. Na stazi u Ribniku organizirano je 14 autocross utrka, od kojih su one 2018. i 2019. godine bile dio FIA prvenstva Srednjeeuropske zone. Utrka se od 2008. godine naziva „Memorijal Josip Pilat“ u sjećanje na prerano preminulog osnivača.

Članovi kluba danas aktivno sudjeluju u realizaciji prestižnih manifestacija poput WRC Croatia Rallyja, a preuzeli su i organizaciju susreta povijesnih automobila „Old School Desant na Ozlju“. Kroz 20 godina za klub je nastupilo 35 licenciranih vozača i suvozača, čime je AK Ozalj postao nezaobilazna točka na karti sportskih velikana Karlovačke županije.

No-hitter za povijest: Carlos Garcia Troncoso i mitska večer karlovačkog bejzbola

Nešto posve posebno i rijetko viđeno u hrvatskom sportu dogodilo se na karlovačkom terenu u režiji Baseball kluba Olimpija. Klub s više od četiri desetljeća ponosne tradicije doživio je večer za pamćenje – tek drugi *no-hitter* u svojoj bogatoj povijesti. Taj povijesni sportski pothvat, potpisan sa 159 dominantnih bacanja kroz devet *inninga,* zaključen je završnicom koja je u potpunosti utihnula tribine i trajno zapečatila svoje mjesto u sportskoj memoriji grada na četiri rijeke.

Karlovčani su tako po drugi put u klupskoj povijesti doživjeli da njihov *pitcher* ostvari utakmicu bez ijednog dopuštenog pogotka protivnika. Ovaj veličanstveni podvig potpisuje Carlos Eduardo Garcia Troncoso, koji je odradio gotovo savršenu večer. Statistiku

će taj uspjeh napisati jasno i hladno kroz brojke o bačenim loptama bez ijednog dopuštenog hita, ali ono što se događalo u samoj završnici susreta pripada sferi sportske magije koja se teško može izmjeriti pukim brojevima.

U bejzbolu je *pitcher* najvažniji igrač, a Garcia Troncoso bacao je toliko dominantno da Splićani tijekom cijelog susreta nisu uspjeli osvojiti nijednu bazu čistim udarcem. Dvaput je doduše pogodio udarača, a tri puta su protivnici stigli na bazu nakon četiri loše bačene lopte, no nijednom to nisu učinili zahvaljujući uspješnom udarcu. Riječ je o izuzetno rijetkom svjetskom podvigu.

Sama je utakmica imala gotovo filmski rasplet. Kako svjedoče klupski zapisi, ovo istinsko sportsko umjetničko djelo dobilo je svoj dramatični vrhunac pred sam kraj susreta, kada su svi nazočni na igralištu odjednom utihnuli, duboko svjesni povijesne važnosti trenutka koji se odvija pred njihovim očima. Održavajući golem pritisak do samog kraja, Carlos Garcia Troncoso osigurao je sebi zlatno mjesto u povijesti karlovačkog i hrvatskog sporta, ostavljajući trajan zalog koji će s divljenjem spominjati i generaciju za pedeset ili stotinu godina.

Za usporedbu, u dugoj povijesti američke profesionalne lige (MLB) takvu je utakmicu ostvarilo svega 326 igrača, iako se godišnje odigra na tisuće utakmica, a kroz više od stoljeće i pol odigrano je preko dvjesto trideset i osam tisuća susreta. Iznad toga stoji još samo takozvani *perfect game*, u kojem baš nitko ne uspije doći na bazu, što se u cijeloj svjetskoj povijesti dogodilo svega dvadeset i četiri puta. S obzirom na to da je Olimpija u četrdeset i tri godine svog postojanja odigrala oko tisuću i šest stotina utakmica, ovaj je rezultat, kako ističe osnivač karlovačkog bejzbola Kruno Karin, uistinu ravan čudu.

Postoje utakmice koje se u sportu tek usputno prepričavaju, a postoje i one koje ostaju upisane u vječnost. Ova mitska bejzbolska večer bez ikakve sumnje pripada potonjima – ne samo zbog statističke rijetkosti samog podviga, već i zbog načina na koji je izboren. Ostala je zapamćena u napetosti koja se mogla opipati u zraku, u trenutku kada cijeli teren i tribine točno znaju što se događa, ali nitko to ne želi naglas izgovoriti kako ne bi pokvario sportsku sreću. Karlovac je time dobio još jednu veliku, ponosnu priču koju će ljubomorno čuvati, a Olimpija najsjajniji dragulj u svojoj dugoj, tihoj, ali nevjerojatno postojanoj kronici.

Tragovi jedne košarkaške epohe: Uspon i slava karlovačkog Željezničara

Priča o Košarkaškom klubu Željezničar, osnovanom 1946. godine pod imenom Udarnik, priča je o trajnim tragovima jedne zlatne sportske epohe podno Dubovca. Već godinu dana nakon osnutka klub uzima povijesni naziv Željezničar i preuzima vodeću ulogu u razvoju i afirmaciji košarke, nadilazeći lokalne okvire i postajući respektabilno ime na širokom jugoslavenskom sportskom prostoru. Ono što Željezničar čini istinskim velikanom jest njegovo najduže i nevjerojatno stabilno razdoblje u saveznim natjecanjima koje je u kontinuitetu trajalo desetljećima, sve do 1980. godine.

Tijekom šezdesetih i sedamdesetih godina, u vremenu kada je regionalna košarka pripadala samom europskom vrhu, karlovački je klub bez prekida igrao važnu ulogu u saveznim ligama, ostavljajući trag koji je nadilazio lokalne okvire. Upravo su u tom dugom, neprekidnom saveznom stažu dres kluba nosili igrači koji su obilježili epohu i ostali upisani u kolektivno pamćenje grada, poput Slobodana Boce Kolakovića, Živka Kasuna Žira (1937.), Borisa Križana i mnogih drugih koji su gradili prepoznatljivi i čvrsti košarkaški identitet Karlovca.

Legendarna petorka karlovačkog Željzničara

U sklopu tog dugogodišnjeg kontinuiteta, posebno mjesto u klupskoj povijesti zauzima sezona 1971./1972. godine, kada Željezničar nastupa u elitnoj Prvoj saveznoj ligi. Pod vodstvom trenera Milenka Mamule, karlovačka je momčad ravnopravno parirala najvećim klubovima tog doba, a taj prvoligaški sastav činili su Ivan Maslak, Zlatko Kauzlarić, Slobodan Krivokuća, Stevica Kosanović, Boris Križan, Željko Dokman, Ivan Galović, Damir Rukavina, Branko Kosanović, Nikola Slavujević, Tomislav Pavletić i Vladimir Đukić.

Da sjećanje na ove legendarne generacije ne bi ostalo samo u suhoparnim zapisnicima i tablicama, svjedočio je i kultni album sa sličicama „KOŠ“, u kojem su vizualno sačuvani likovi ovih karlovačkih sportskih junaka, pretvorivši ih u vječne ikone lokalnog sporta.

Nakon privremenog smirivanja natjecateljskog ritma krajem sedamdesetih, novo snažno uzlijetanje kluba i povratak na savezne staze uslijedili su početkom osamdesetih godina prošlog stoljeća. Kao prvak Hrvatske u sezoni 1980./1981. godine, Željezničar ulazi u Drugu saveznu ligu – Zapad, gdje kroz četiri sezone ponovno brusi formu za sam vrh. Novi odličan rezultat ostvaren je u sezoni 1983./84. godine kada Karlovčani osvajaju prvo mjesto u drugoligaškom društvu i dominantno osiguravaju povratak u Prvu saveznu ligu. U tom elitnom društvu Željezničar se zadržao dvije natjecateljske sezone,

ostvarivši u prvoj godini izvrsno deveto mjesto. Iako je to igranje u najvišem rangu vremenski bilo kraće, ono je ostalo trajno upisano kao krunski dokaz dugogodišnje kvalitete, kontinuiteta stručnog rada i golemog sportskog ugleda kluba.

Bilo je to vrijeme kada je Željezničar bio istinsko mjerilo vrijednosti, a Karlovac ponosni grad u kojem se igrala vrhunska, ozbiljna i velika košarka.

Nakon što je Šanac 2026. odustao od natjecanja u Drugoj muškoj ligi, a istodobno ostao i bez seniorske momčadi i praktički bez svih mlađih dobnih kategorija, teško je izbjeći zaključak da se jedan od važnijih klubova u povijesti karlovačke košarke nalazi u vrlo ozbiljnoj situaciji. I tu zapravo više nije najvažnije zašto Šanac neće igrati sezonu. Mnogo je važnije kako je klub koji je prošle sezone osvojio Drugu ligu Zapad i izborio kvalifikacije za viši rang došao u situaciju da nekoliko mjeseci poslije nema nijednu prijavljenu mlađu kategoriju i ne može okupiti seniorsku momčad za nastavak natjecanja. Takav pad ne događa se preko noći i teško ga je objasniti jednim događajem, jednom odlukom ili jednim nesporazumom. No, dobra vijest za karlovačku košarku: KK Roling od ove sezone ima seniorsku momčad, koja će se natjecati u Trećoj ligi – Centar. Stoga je najvažnije da karlovačka košarka preživi i nastavi rasti – zahvaljujući KK Roling.

Muška odbojka u Karlovcu: Od pionirskih dana do prvoligaških parketa

Prve zapažene korake karlovačka je odbojka zabilježila odmah nakon Drugog svjetskog rata, kada su od 15. do 19. kolovoza 1945. karlovačke odbojkašice i odbojkaši nastupili na Prvom fiskulturnom sletu Hrvatske u Zagrebu. Za žensku ekipu igrale su Vlastimila Blašković, Ranka Novaković, Erna Meisel-Jerman, Marica Ilić, Olga Strzalkowsky-Bašović, Eda Meisel-Benić i Višnja Štefan, dok su muški sastav činili Ante Tešija, Josip Odhazel, Tonček Strzalkowsky, Božidar Kovačić, Zdenko Blašković i Leo Vrbanac. Prvu međunarodnu utakmicu u Karlovcu odigrala je momčad Radnika 13. travnja 1955. u Hrvatskom domu, kada je reprezentacija nizozemskog Haaga pobijedila s 3:0, dok su zapažene rezultati u tom ranom razdoblju ostvarile i odbojkašice karlovačkog Željezničara, osvojivši 1953. drugo mjesto u prvenstvu Hrvatske.

Početkom 1960-ih OK Turbina pristupa Karlovačkom sportskom društvu (KSD) i djeluje kao OK Karlovac, uredivši igralište na tadašnjem stadionu uz Senjsku ulicu. No, zbog financijskih teškoća i manjka mladih igrača, klub se potkraj 1962. ugasio. Obnova slijedi potkraj desetljeća zahvaljujući entuzijastima predvođenima profesorom Dušanom Jasićem, koji je okupio mlade igrače. Osnivačka skupština novog OK

Turbina održana je 22. veljače 1967. Prvi predsjednik bio je Tomislav Lovreković, a potom Josip Mikšić, uz tajnike Ljubomira Merđana i Stanka Žitka.

Godina 1967. ujedno je bila i godina kada je Karlovac prvi u Hrvatskoj izgradio modernu sportsku dvoranu, drugu takvu u bivšoj državi, čime je odbojka dobila vrhunske uvjete. Odbojkaši su isprva trenirali u dvorani ŠMC-a uz podršku Janka Mihalića te na školskim igralištima, da bi potom iz Šanca preselili u novu dvoranu kraj Korane. Momčad je od listopada 1968. preuzeo Ivan Vidaković – Ivo, povratnik iz zagrebačke Mladosti, a iste su godine osvojili treće mjesto u Zagrebačkoj zoni. Među prvim odbojkašima iz tog zlatnog razdoblja pamte se Vladimir Vozny, Krsto Halmi, Rade Milanković, Nikola Lončar, Boris Benini, Dušan Vešović, Branimir Majder, Boris Bival, Božidar Fancev – Bojo, Hrvoje Grgurić i Milan Blašković.

Kruna tog uzleta bila je povijesna 1975. godina. U novoj dvorani kraj Korane 23. studenoga 1975. odigrana je prva prvoligaška utakmica u povijesti karlovačke odbojke, u kojoj je Jedinstvo iz Stare Pazove pobijedilo Karlovac s 3:0. Svoju jedinu prvoligašku pobjedu Karlovčani su zabilježili u istoj dvorani 27. ožujka 1976. protiv novosadske Vojvodine s 3:1. Nakon dva desetljeća pauze, početkom 1977., ponovno su okupljene i odbojkašice – uglavnom učenice srednjih škola (Irena i Andreja Bezjak, Gordana Vinčić, Ljiljana Radovanović, Ines Stanić, Nela Horvatek, Jasmina Špišić i druge) pod vodstvom trenera Ivana Mišića. Ženska se sekcija nastavila razvijati, pa tako s trenerom Stankom Žitkom na kraju sezone 1981./82. osvajaju prvo mjesto u Hrvatskoj ligi – Centar, uz poraz u finalu za prvakinje Hrvatske od Pule.

Novi snažan zamah klub doživljava u samostalnoj Hrvatskoj. Prvo državno prvenstvo odigrano je 1992. turnirskim sustavom u ratnim uvjetima, a Karlovac je zauzeo predzadnje mjesto. Ipak, uz predsjednika Antona Bosija, dopredsjednika doktora Vladimira Glavača, tajnika Darija Jankovića i legendarnog trenera Ivu Vidakovića, klub je brzo napredovao. Pred prvenstvo u jesen 1995. momčad je snažno pojačana igračima zagrebačke Mladosti – reprezentativcima Edinom Bačkovićem, Igorom Šimunčićem, Viktorom Butorcem te braćom Sašom i Sinišom Momićem. Nakon doigravanja Karlovac osvaja treće mjesto i stječe pravo nastupa u europskim kupovima (ukupno su u rangu Prve nacionalne lige četiri puta izborili nastup u Kupu CEV-a), premda je zbog financija morao odustati od Europe. U međuvremenu, odbojkašice su u sezoni 1993./94. prvi put nastupale u Drugoj državnoj ligi.

Europski i svjetski parket kraj Korane: Velike međunarodne rukometne kronike

Povijest karlovačkog sporta neraskidivo je i duboko isprepletena s vrhunskim rukometom, a grad podno Starog grada Dubovca i uz osam obala karlovačkih rijeka desetljećima bio je domaćin nekom od najznačajnijih europskih i svjetskih rukometnih spektakala među kojima se zlatnim slovima ističe organizacija skupine C unutar 16. Svjetskog prvenstva u rukometu za žene, održanog 2003. godine. Upravo je iz Karlovca svoj pobjednički pohod prema naslovu svjetskog prvaka započela reprezentacija Norveške.

Posebno mjesto u kolektivnoj memoriji zauzima službeno potpisivanje ugovora u karlovačkom gradskom magistratu o domaćinstvu kvalifikacijskih utakmica za Europ-

sko prvenstvo 2012. godine u Srbiji. Karlovački gradonačelnik Damir Jelić i predsjednik Hrvatskog rukometnog saveza Sandi Šola, u nazočnosti novinara, izbornika Slavka Goluže, tajnika HRS-a Damira Poljaka, direktora muške reprezentacije Ivice Udovičića i šefa marketinga Silvija Njirića, ugovorili su da se taj veliki susret muških seniorskih reprezentacija Hrvatske i Rumunjske odigra u karlovačkoj Školskoj sportskoj dvorani u četvrtak, 28. listopada 2010. godine.

Ta velika utakmica, odigrana u prepunoj dvorani, pred televizijskim kamerama uz izravan prijenos, imala je i plemenitu humanitarnu notu. Dio prihoda od prodanih ulaznica uplaćen je izravno u Fond „Štedim i darujem" za izgradnju dječjeg vrtića na Turnju, čime su karlovačka publika i rukometna organizacija još jednom pokazale svoje veliko, solidarno srce.

Ova plemenita gesta nije bila prva takve vrste na karlovačkom parketu. Još u vihoru Domovinskog rata, 13. prosinca 1992. tisuću godine, u dvorani kraj Korane odigran je povijesni humanitarni prvenstveni dvoboj između tadašnje Karlovačke pivovare i Badela 1862 iz Zagreba. Pred više od dvije tisuće i pet stotina gromoglasnih gledatelja, osim prihoda od utakmica, koji je iznosio tadašnjih golemih sto pedeset tisuća hrvatskih dinara, uplaćen je izravno u Fond za pomoć djeci u ratu poginulih hrvatskih branitelja i sportaša. Bili su to trenuci u kojima je rukomet nadrastao okvir same igre i postao stup obrane i zajedništva.

Dvorana kraj Korane bila je i neosvojiva utvrda za hrvatsku mušku seniorsku reprezentaciju u ključnim kvalifikacijskim susretima. Tako se u studenome 1997. za ogled protiv Makedonije tražila karta više, a naši su rukometaši slavili s uvjerljivih 37:27, predvođeni sjajnim karlovačkim asom Valnerom Frankovićem koji je postigao sedam pogodaka.

Već iduće jeseni, u rujnu 1998. godine, najbolja selekcija Hrvatske je u Karlovcu u još jednom dramatičnom kvalifikacijskom dvoboju svladala Bjelorusiju rezultatom 32:28, osiguravši ključne bodove za odlazak na Svjetsko prvenstvo u Egipat. Ženski rukomet visoke razine u gradu disao je znatno ranije, pa je tako još u ožujku 1968. godine ženska reprezentacija Jugoslavije u kvalifikacijama za Svjetsko prvenstvo nadigrala selekciju Nizozemske s uvjerljivih 23:11.

Reprezentacija Karlovca je u siječnju 1970. godine odigrala zapaženu prijateljsku utakmicu protiv selekcije Pariza, koja je zapravo predstavljala kompletnu reprezentaciju Francuske. Iako su Parižani slavili rezultatom 20:13, domaći sastav, koji je s klupe vodio Ratimir Peris, pružio je sjajan otpor, a nastupili su Branko Hrvoj, Slavko Kurija, Ratko Knežević, Damir Čavlović, Jurica Lakić, Branko Trbojević, Željko Feitl, Dubravko Bončić, Milan Stić, Ljubomir Šainović, Mihajlo Savić, Ninko Mirić i Stjepan Pauković.

U lipnju 1983. grad je bio domaćin prestižnog međunarodnog turnira Trofej Jugoslavije za rukometašice, na kojem je selekcija Jugoslavije pred karlovačkom publikom redom deklasirala Nizozemsku, Rumunjsku i Čehoslovačku.

Gostovanja uglednih inozemnih selekcija nastavila su se i u idućim godinama. Tako su popularni „žuto-zeleni" s Dubovca u siječnju 1984. godine odigrali ravnopravan i uzbudljiv meč protiv muške reprezentacije Italije, izgubivši s tijesnih 25:22. Bilo je to plod tradicionalno dobrih odnosa jer su Dubovčaki još tijekom sedamdesetih godina u dva navrata uspješno gostovali u Italiji, igrajući nedaleko Firence u Imoli. Ženska ekipa Dubovca također je zabilježila sjajne međunarodne rezultate.

U prosincu 1984. godine karlovačke su rukometašice u dvorani na kraj Korane nadigrale reprezentaciju Italije s 28:19, a taj povijesni uspjeh izborile su Natalija Barać, Andreja Ban, Marijana, Štefica i Anica Žaja, Ksenija Ličina, Dragica Adamović, Sanda Humjan, Ana Furlan, Anđelka Badovinac, Renata Grgas, Karolina Horvatinčić, Elvira Rožić i Snježana Ožanić. Dvije godine kasnije, u listopadu 1986., Karlovčanke su u novom prijateljskom ogledu ponovno slavile protiv Talijanki s 25:24 u dvorani u Jastrebarskom, a igračica utakmice bila je maestralna Marijana Žaja s čak 12 postignutih golova.

U svibnju 1985. godine na Rakovcu je gostovala i snažna muška reprezentacija Švicarske, koju je vodio legendarni Sead Hasanefendić, pobijedivši domaći Dubovac s 20:16. Za karlovačku momčad tada su nastupili Ivan Pavlaković, Sabrija Muharemaj, Vlado Justament, Branko Mrkšić, Damir Čavlović, Tomislav Čavlović, Zdravko Štedul, Tihomir Kasunić, Branko Krnjaić, Milan Ribić, Davorin Letić, Branko Petrović, Predrag Višnić i Davorin Matan.

Kasnijih godina, potkraj devedesetih, Karlovčani su u dva navrata u svojoj dvorani ugostili i mušku reprezentaciju Saudijske Arabije, upisavši jednu remi i jednu veliku pobjedu rezultatom 27:26.

Zlatno doba karlovačkog klupskog rukometa kulminiralo je devedesetih godina, točnije 1992. godine, čime je stvorena moćna momčad pod imenom Karlovačka pivovara. Već u sezoni 1993./94. klub postaje doprvak Hrvatske, a iduće godine osvaja treće mjesto, odmah iza nedodirljivog zagrebačkog Badela, uz dva uzastopna nastupa u finalu Kupa Hrvatske. Ti domaći uspjesi otvorili su vrata velikim europskim natjecanjima. U Kupu gradova Europe 1993. godine, Karlovčani su najviše deklasirali gruzijski Kalheti iz Tbilisije s nevjerojatnih 42:7 i 33:13, igrajući utakmice zbog ratnog stanja u slovenskom Radeču. U idućem kolu eliminiran je skopski Metalurg zahvaljujući domaćoj pobjedi u Jastrebarskom od 21:13, što mu je bilo dovoljno za prolaz među osam najboljih momčadi Europe. U četvrtfinalu ih je zaustavio njemački Tusem Essen, no uzvratna utakmica odigrana na Rakovcu pred tri tisuće gledatelja ostala je upisana kao povijesni trijumf u kojem su se „pivari" časno i ponosno oprostili od Europe, nanijevši velikanu iz Essena težak poraz od 24:17.

Niz europskih izazova nastavljen je pod vodstvom trenera Damira Poljaka u listopadu 1995. godine u Kupu pobjednika kupova kada je Karlovac ugostio moćni francuski OM Vitrolles, koji je zapravo predstavljao reprezentaciju Francuske u malom. Predvođeni službeno najboljim rukometašom svijeta Jacksonom Richardsonom, Francuzi su slavili u oba susreta. Klub potom mijenja ime u Karlovačka banka te je 1996. godine u Kupu EHF eliminirao poljski Slask iz Wroclawe, nakon čega je u dramatičnom dvoboju jedan jedini pogodak ispao iz talijanskog Prata. Uslijedili su novi nastupi u europskim kupovima protiv češkog Kovopetrola iz Plzene, bjeloruskog Minska, kao i povijesni nastup u Challenge kupu u sezoni 2007./2008. gdje su Karlovčani u skupini sa švedskim Linkopingom, engleskim Manchesterom i podgoričkom Budućnošću izborili plasman u iduću fazu natjecanja.

Ova bogata međunarodna kronika pamti i prva povijesna probijanja granica, poput gostovanja predratnog Karlovca (bivša Banija, a kasnije Tekstil) u Rumunjskoj 1972. godine, te prve međunarodne utakmice u gradu koju je Dubovac odigrao u ljeto 1980. protiv engleskog sastava Brentwood iz Londona, slomivši ih rezultatom 27:21. Pamte se i turneje u Francuskoj, gdje su dubovačke rukometašice u Cannesu zabilježile pet pobje-

da i vratile su se s pobjedničkim peharom, gostovanja rukometaša u tadašnjoj DDR-u i Poljskoj, kao i sjajni rezultati članova Rukometne škole Karlovac na turnirima u Češkoj i Mađarskoj. Ti zdravi temelji i vrhunski rad s mlađim selekcijama donijeli su klubu dva naslova kadetskih i jedan naslov juniorskih državnih prvaka u modernoj Hrvatskoj, uz brojne mlade igrače koji su zaslužili reprezentativne dresove.

Svi ti uspjesi izravno su iznjedrili i najveća seniorska reprezentativna imena. U dresu bivše države igrali su Vinko Kampić (veliki i mali rukomet), Jurica Lakić i Branko Štrbac, koji se okitio zlatnom olimpijskom medaljom u Los Angelesu 1984. godine. Nakon proglašenja hrvatske samostalnosti, dres seniorske reprezentacije ponosno su nosili Darko Franović, osvajač europske bronce u Portugalu 1994., te Vladimir Šujster i Valner Franković, koji su se popeli na najviši olimpijski tron i uzeli povijesno zlato u Atlanti 1996. godine. Uz njih, ženski reprezentativni dres ponosno je nosila Helena Lulić, dok je ugledni karlovačko-riječki strateg Damir Čavlović obnašao i časnu dužnost izbornika seniorske reprezentacije Hrvatske, a novi doprinos struci daje i Dinko Đanković, trener seniorske momčadi HRK Karlovac i hrvatske kadetske reprezentacije.

U razdoblju nakon ostvarenja hrvatske državne neovisnosti, dresove kadetske, juniorske i seniorske reprezentacije ponosno su nosili i mnogi drugi izdanci ove škole, među kojima su Sandro i Andrej Obranović, Stipe Mandalinić, Dominik Smojver, Luka Prezelj, Ivan Bačić, Boris Batinić, Goran Vinovrški, Kristijan Ljubanović, Ivan Šnajder, Dino Rački, Tomislav Špruk te Denis Karić, zaokružujući tako sudbinski i pobjednički krug karlovačkog rukometa u svijetu.

Karlovčani na krovu Afrike

U sklopu velike proslave 400. obljetnice osnutka Karlovca, članovi Planinarskog društva Dubovac ostvarili su 17. kolovoza 1979. godine podvig o kojem se u gradskim kronikama i danas govori s dubokim poštovanjem – osvojili su najviši vrh Afrike, veličanstveni Kilimandžaro na 5895 metara nadmorske visine. Na sam vrh popela su se tri Mladena – Mladen Strukan, Mladen Dijačić i vođa te legendarne ekspedicije karlovačkih alpinista Mladen Kuka, koji je tada imao jedva dvadeset i jednu godinu.

Uz trojicu imenjaka, ovu povijesnu ekipu činili su još i Danko Resanović, Vlado Furač te Drago Tropčić. Iz tih je dana ponosa i slave ostala sačuvana i iznimno vrijedna fotografija s vrha Afrike na kojoj ovi hrabri momci, unatoč polarnoj hladnoći i rijetkom zraku, ponosno stoje s karlovačkim obilježjima pod afričkim nebom.

Više od četiri desetljeća kasnije, 17. kolovoza 2021. godine, ista se ekipa planinara ponovno okupila na Gradskoj tržnici u Karlovcu kako bi evocirala uspomene na ovaj povijesni pothvat. Ovoga puta u društvu im se pridružio i Rudolf Starić – Juca, zaokruživši ponovni susret stare alpinističke družine. Iako je dva fotografska kadra, onaj s afričkog snijega iz 1979. i ovaj karlovački s ljetnog gradskog asfalta iz 2021. godine, razdvojilo pune četrdeset i dvije godine, povezala ih je neraskidiva nit – iskonsko prijateljstvo, zajednička mladost i cjeloživotna, čista ljubav prema planinama. Za ove karlovačke alpiniste uspon na Kilimandžaro bio je znatno više od pukog sportskog rezultata.

Bio je to najljepši rođendanski dar voljenom gradu u čast njegove velike četiristote obljetnice, ali i trajna, zlatna potvrda da mladost, hrabrost i neustrašivi karlovački duh mogu dosegnuti i najviše vrhove svijeta.

Život u desetom desetljeću: Profesor koji reketom, padelom i umom ruši sve granice

Bez konkurencije najstariji karlovački tenisač, a odnedavno i igrač padela, profesor doktor znanosti Mirko Butković svojim jedinstvenim životnim stilom, oštrim stavovima i nesalomljivim sportskim duhom ruši sve predrasude o godinama.

Čovjek koji je u mladosti trčao na atletskim stazama i u godini kad je Karlovac bilježio 400-ti rođendan (1979.) vodio Planinarsko društvo Dubovac, danas je vitalan devedesetogodišnjak koji je zakoračio u deseto desetljeće (rođen 1936.).

Mirko Butković i Miro Lekić

Umjesto da miruje, on i dalje drži tempo koji mnogi mlađi mogu samo sanjati: jednom tjedno s prijateljem Mirom Lekićem odigra partiju tenisa u Vrbanićevom perivoju, a u istom tjednu na Borlinu odigra i sat padela. Svakodnevno sam hoda i do pet kilometara, a srijedom te rute prolazi u društvu „mladića“ Ivana Pečarića i Nedjeljka Nenadića, čiji ritam rijetko kad mogu pratiti.

Njegov impresivan životni put obilježila je i vrhunska znanost. Kao vrsni strojarski stručnjak, diplomirao je 1961. energetsko strojarstvo na zagrebačkom Fakultetu strojarstva i brodogradnje, gdje je 1976. i doktorirao. Karijeru je gradio u zlatno doba karlovačke Jugoturbine. Kao inženjer bavio se brodskim strojarstvom. Jugoturbina je proizvodila brodske strojeve, glavne i pomoćne motore i turbine te brodske pumpe. Godine 1971.

boravio je na Washington Universityju u St. Louisu, gdje je surađivao s NASA-om na problemima vibracija helikoptera. Ostavio je neizbrisiv trag i kao jedan od osnivača te prvi rektor Veleučilišta u Karlovcu, a obnašao je i dužnost saborskog zastupnika.

Ipak, čovjek jasnih i beskompromisnih vizija o važnosti tehnike i razvoja grada skriva još jednu fascinantnu strast – autor je knjige simboličnog naziva „Svemir i ja", što je u savršenoj simbiozi s činjenicom da je dugogodišnji član američkog Instituta SETI, posvećenog potrazi za vanzemaljskom inteligencijom. Dok čekamo da nam se Marsovci jave, profesor Butković dokazuje da za njega granice ne postoje – ni na sportskim terenima, ni u znanosti, ni u prostranstvima Svemira.

Mali Željezničar i velika Alisa u zemlji čudesa

U bogatoj povijesti karlovačkog sporta studeni 1984. godine ostaje upisan kao razdoblje u kojem je ispisan jedan od najfascinantnijih i gotovo nestvarnih košarkaških *amarcord*a. Naime, te je godine karlovački Željezničar, u to vrijeme član skromne Četvrte jugoslavenske lige, otputovao na veliku prekooceansku turneju u Sjedinjenim Američkim Državama, igrajući prijateljske utakmice protiv snažnih američkih sveučilišnih momčadi iz elitne NCAA divizije. Prema tadašnjim pravilima koja su dopuštala posudbe igrača za prijateljske susrete, Karlovčani su se uoči puta pojačali iskusnim dvadesetogodišnjim bekom Mladenom Cetinjom iz zagrebačkog Montinga te dvojicom golobradih splitskih juniora Jugoplastike, nepunim osamnaestogodišnjacima Vladanom Alanovićem i – Dinom Rađom, budućim velikanom svjetske i NBA košarke, kojem je to ujedno bio i prvi sudbonosni susret s Amerikom.

Čitavu turneju, koja je trajala od 15. do 27. studenog, osmislio je i vodio najzaslužniji čovjek ovog projekta, trener Slobodan Krivokuća, a ekspediciju su činili još i pomoćni trener Miljenko Češković te predstavnik kluba Nenad Dvoržak. Nevjerojatan ritam natjecanja, nezamisliv čak i za surove NBA standarde, natjerao je momčad da odigra prvih šest utakmica u prvih šest uzastopnih dana, a nakon iscrpljujućeg putovanja preko Frankfurta i Atlante te dugih vožnji kombijem do sveučilišnih dvorana. Legendarni Dino Rađa, koji je na toj turneji nosio dres s brojem sedam, kasnije se s velikim osmijehom prisjećao tih dana, opisujući kako su se on i Alanović osjećali poput Alise u zemlji čudesa, svjestan da su uvjerljivi porazi od tridesetak razlika zapravo bili neprocjenjiva životna i sportska škola.

Jedan od apsolutnih vrhunaca ove američke odiseje bio je susret s mitskim NBA igračem Oscarom Robertsonom, popularnim „Big O", koji je bio službeni domaćin karlovačke delegacije. Robertson ne samo da je pratio Željezničar na utakmicama, nego je aktivno sjedio na njihovoj klupskoj klupi, ostavljajući domaće bekovske zvijezde poput Tihomira Bodrožića u trajnom divljenju. Na parketima Ohija, Kentuckyja, Missourija, Arkansasa, Tennesseeja i Pennsylvanije, Željezničar je zabilježio osam časnih poraza protiv iznimno moćnih sveučilišnih sastava kao što su Wright State, Northern Kentucky, Southeast Missouri State, Missouri-St. Louis, država Youngstown, država Arkansas, država East Tennessee i slavni Penn State.

Unatoč porazima, karlovačka je momčad u svakom susretu ostavila srce na terenu. Mladen Cetinja je briljirao s 23 poena protiv Wright Statea, 21 protiv Youngstown Statea

te čak 27 poena u završnom ogledu protiv Penn Statea. Uz njega, Tihomir Bodrožić odigrao je utakmicu karijere utrpavši 21 poen momčadi Northern Kentucky i fantastičnih 23 poena sastavu East Tennessee Statea. Sjajnu su ulogu kroz turneju zabilježili i Davor Matijaca, koji je predvodio strijelce protiv Missouri-St. Louisa s 21 poenom, te iskusni Željezničarovi prvotimci Jurica Kos, Žarko Delač, Josip Car, Željko Pavlinić (autor 20 poena protiv Penn Statea), Mladen Cvitković i Zlatko Čunović.

Ova nevjerojatna sportska priča, američka odiseja karlovačkih košarkaša i Dine Rađe iz 1984. godine u kojoj je sudbina spojila karlovački četvrti razred i buduće stanovnike Kuće slavnih, ostaje trajno svjedočanstvo o vremenu kada je karlovačka košarka doista živjela svoje najsmjelije snove.

Stvaralačke muke, pisaća mašina i karlovački Tonino Fellini

Ispisivanje opsežnih povijesnih monografija o sportskim uspjesima jednoga grada često iza zatvorenih vrata krije prave ljudske drame, neprospavane noći i anegdote koje svojom duhovitošću i originalnošću ne zaostaju za podvizima na sportskim terenima. Rijetko je koji projekt u karlovačkoj publicistici bio toliko prožet stvaralačkim iskušenjima kao dugotrajno prikupljanje, razvrstavanje materijala i pisanje kapitalnog djela o dva stoljeća sporta u Karlovcu, iza kojeg je stajao neumorni i nesalomljivi autor

Zdravko Švegar. Tijekom višemjesečnog intenzivnog rada, autor je u doslovnom smislu potrošio dva stolna računala, dok je samu završnu knjigu uspješno završio na prijenosnom računalu. U međuvremenu su se tehnološki izazovi toliko zakomplicirali da je neke od ključnih stranica morao završiti u čistom rukopisu, zbog čega je u pomoć hitno priskočila njegova supruga Zorica, nekadašnja novinarka Karlovačkog tjednika, koja se znatno bolje snašla u novom digitalnom svijetu. Švegar senior je, naime, bio prepoznatljiv kao istinski pripadnik stare škole i autor staroga kova koji se jednostavno nije dao modernizirati, što je ubrzo dovelo do jedne od najzabavnijih zgoda u povijesti karlovačkog novinarstva.

Pravi tehnološki i generacijski nesporazum nastao je kada je uoči objave prigodnog komentara u sportskom listu KAŠ autor ove knjige osobno od Švegara zatražio da svoj završni tekst knjige „Dva stoljeća športa u Karlovcu“ snimi na kompjutersku disketu i dostavi iz Zagreba u Karlovac grafičkom dizajneru u Tiskaru Pečarić-Radočaj jer vremena više nije bilo mnogo, a knjigu je trebalo hitno završiti. Švegar je posve ozbiljno odgovorio kako upravo završava tipkanje na svojoj klasičnoj pisaćoj mašini, nakon čega će tekst jednostavno snimiti na disketu i poslati. Na potpuno iznenađeno i začuđeno pitanje kako misli snimati podatke s mehaničkog pisaćeg stroja, Švegar se pokušao opravdati tvrdnjom da mu je kućno računalo ipak u tom trenutku otkazalo poslušnost, pa će stvar riješiti tako što će se tekst po završetku mehaničkog tipkanja nekako prebaciti na magnetski medij. Tek nakon prijateljskog i logičnog pojašnjenja da je takva tehnološka operacija u stvarnosti nemoguća te da bi bilo najbolje da njegova supruga Zorica prepisani tekst pošalje elektroničkom poštom, Švegar je uz smijeh priznao vlastitu nemoć pred modernom tehnikom. Iskreno je kazao kako je od golemog posla, pritiska i stalnih rokova već pomalo izluđen, ali i svjestan da će po završetku ovog kolosalnog projekta knjiga definitivno biti spremna za vječnost.

KaS Srijeda, 23. svibnja 2001. 3

INTERVIEW TJEDNA

ZDRAVKO ŠVEGAR, UOČI PROMOCIJE SVOJE NOVE KNJIGE O DVA STOLJEĆA KARLOVAČKOG ŠPORTA

Knjiga sublimira dva stoljeća života grada

Tri su osnovna razloga što se ova monografija javlja ove godine. Nastajala je točno na prijelomnici dvaju stoljeća u vrijeme brojnih inventura u društvenom životu kod nas i u svijetu. Stjecajem okolnosti sada se navršava i razdoblje od dva stoljeća od prvih utvrđenih pojava suvremenijih športskih aktivnosti u Karlovcu. I treći važan faktor koji je ne samo utjecao nego i nalagao pojavu ove knjige, bile su velike društveno-političke promjene u Karlovcu i Hrvatskoj što su se dogodile posljednjih deset godina, tijekom i nakon Domovinskog rata

NAKON 15 MJESECI RADA PROJEKT JE REALIZIRAN – Zdravko Švegar

Razgovarao Marijan BAKIĆ

Na poticaj vodećih športskih djelatnika iz Karlovačke športske zajednice, Željka Šančića i Antuna Purgara, početkom prošle godine Zdravko Švegar je pristupio izradi ove knjige koja sublimira jednu od ljepših mladenačkih aktivnosti građana Karlovcu u posljednja dva stoljeća života grada. Nakon 15 mjeseci rada projekat je realiziran. Knjiga je većeg formata, a na oko 540 stranica donosi gotovo tisuću fotografija iz bogate karlovačke športske prošlosti i najnovijih događanja. Spominje se oko 7500 imena športaša i športskih djelatnika od malih ljudi, zaljubljenika u razne športske igre i tjelovježbu, do znanstvenika, umjetnika, političara i čuvenih športaša koji su potekli iz Karlovca ili su gostovali i nastupali u gradu na četiri rijeke.

Od Bučara do Jelice

U utorak 29. svibnja promocija je Vaše nove monografije koja nosi naziv »Dva stoljeća športa u Karlovcu«. Riječ je o razdoblju između 1800. i 2000. godine.

– Valja istaknuti, da je uz grad na Kupi i Korani povezano i ime Franje Bučara, oca modernog športa u Hrvata, te Milana Neralića našeg prvog dobitnika olimpijske medalje, Artura Dubravčića, prvog kapetana nogometne reprezentacije i osnivača karlovačke »Olimpije«. Ovdje je djelovala peva hrvatska plemenita Dragojla Jarnević, a Izidor Gross je napisao u Karlovcu prvu knjigu o šahu na hrvatskom jeziku. Dobro su poznati dosezi braće Seljan i mnogih drugih športaša, do svjetske atletske rekorderke Jelice Pavličić-Štefančić, koja je nedavno proglašena športašicom 20. stoljeća Karlovačke županije.

Čini se da knjiga dolazi u pravo vrijeme jer je njeno predstavljanje predviđeno noći Dana državnosti.

– Tri su osnovna razloga što se ova monografija javlja ove godine. Nastajala je točno na prijelomnici dvaju stoljeća u vrijeme brojnih inventura u društvenom životu kod nas i u svijetu. Stjecajem okolnosti sada se navršava i razdoblje od dva stoljeća od prvih utvrđenih pojava suvremenijih športskih aktivnosti u Karlovcu. I treći važan faktor koji je ne samo utjecao nego i nalagao pojavu ove knjige, bile su velike društveno političke promjene u Karlovcu i Hrvatskoj što su se dogodile posljednjih deset godina, tijekom i nakon Domovinskog rata. Pritom mislim i na potrebu za sličnim cjelovitim ostvarenjima iz drugih područja života i stvaralaštva ovoga grada, kao što je gospodarstvo, kultura i druge djelatnosti.

Nova monografija podijeljena u pet cjelina

Prije 14 godina predstavljena je Vaša monografija »Karlovac grad športa 1800-1985«. U kakvoj je korelaciji ta knjiga s novih izdanjem?

– Spomenuta monografija javila se stjecajem sretnih okolnosti uoči Univerzijade 87, jedne od najvećih športskih priredbi dosad priređenih u Karlovcu i Hrvatskoj. Oko 5000 primjeraka otišlo je na razne strane. Monografija je bila dobro primljena kod Karlovčana, prijatelja športa i u drugim mjestima. Doživjela je pohvale kritičara, a našla se i kod naših ljudi u inozemstvu, na nekoliko kontinenata. Sve to su bili poticaji da nastavim s istraživanjem i u međuvremenu objavim još nekoliko športskih knjiga. Nova monografija nije samo nastavak knjige iz 1987. godine. Ona je obnovljena u svim segmentima, novim fotografijama i dokumentima. Knjiga »Dva stoljeća športa u Karlovcu« podijeljena je na pet cjelina prema karakterističnim vremenskim i društveno-političkim razdobljima, te sadrži dva poglavlja više od stare monografije. Prvi dio odnosi se na početke bavljenja Karlovčana športom s početka 19. stoljeća do zaključno 1918. i završetka Prvog svjetskog rata. U drugom dijelu predstavljen je karlovački šport u razdoblju između dvaju svjetskih ratova. Potom slijedi treći dio pod naslovom »Zabranjene godine«, koji se odnosi na športski život u Karlovcu za Drugog svjetskog rata i NDH (1941.-1945.). Ovdje su objavljene i neke ranije »tabu teme« o kojima se u bivšoj državi nije moglo pisati. Najopširnije poglavlje odnosi se na športski život Karlovčana u razdoblju od gotovo pola stoljeća (1945.-1991.), dok sam u petom dijelu knjige nastojao zabilježiti sve važnije trenutke u športskom životu Karlovčana za Domovinskog rata i u neovisnoj republici Hrvatskoj za koju je život položilo i više športaša karlovačkih klubova. U knjizi se posebno navode dobitnici vrijednih športskih priznanja Karlovačke športske zajednice i Saveza športova Karlovačke županije kao i tradicionalne rangliste najuspješnijih športaša prema anketama Karlovačkog tjednika. Nije izostavljen ni izbor športaša stoljeća, a posebno je naznačeno djelovanje središnje udruge karlovačkih športskih klubova i društava. Malo je poznato da Karlovačka športska zajednica nastavlja tradicije iz 1937. godine.

Posveta pokojnim športašima

Na neki način monografija je posvećena onima kojih više nema među živima. Umrli su i recenzenti ranije monografije profesor Zlatko Pintar i sveučilišni profesor dr. Živko Radan. Nesretno je izgubio život olimpijac Krešimir Račić. Nedavno smo se oprostili od popularnog nogometnog čarobnjaka Branka Čavlovića-Čavleka, boksača Paje Dudaša, hazenaiice Milke Galuc-Rechnitzer, nogometaša Mike Gregurića, športaša i graditelja Rudolfa Dubravčića, gimnastičara i modelara Igora Fadjejeva, Nikole Gele Mutića, stolnotenisko velikana Antuna Stipančića, atletskog reprezentativca i vrijednog trenera Zdenka Kuzmanića i brojnih drugih. Na neki način njima je i posvećena ova monografija.

Zahvala svim informatorima

– Posebno bih se želio zahvaliti brojnim ljubiteljima športa: amaterima i profesionalnim športskim informatorima koji su pomogli da knjiga bude bogato ilustrirana vrijednim fotografijama od kojih su mnoge izvađene iz obiteljskih albuma. Među više povijesnih fotografija prvi put objavljujem i snimak utrke čamaca na Kupi s kraja 19. stoljeća. Posebno sam radostan što će izvjestan broj primjeraka knjige biti tiskan i na engleskom jeziku, što je i od osobite važnosti za karlovački šport i grad u cjelini.

Film prvijenac o športskom životu Karlovčana

– Siguran sam da će na predstavljanju knjige pozornost privući i film koji je pripremila posebna redakcija, a čije će kraće prikazivanje som prigodom biti premijerno izvedeno. Riječ je o filmu prvijencu o cjelokupnom športskom životu Karlovčana, a na izradi filma posebno se angažirao Antun Purgar, tajnik Karlovačke športske zajednice.

Grad darovao zemljište za novo igralište

Kako je došlo do stvaranja prve udruge športskih klubova u gradu?

– Potkraj 1936. četiri su karlovačka nogometna kluba »Olimpija«, »Građanski«, »Karlovac« i »Viktorija«, kao i atletičari KSU-a, ostali bez igrališta koje je vlasnik preorao. Predstavnici društava odlučili su zajednički izgraditi športski stadion. Priključili su se i gotovo svi drugi klubovi. Tako je 11. lipnja 1937. u Karlovcu osnovana Zajednica športskih društava na čelu s Ivanom Foschiom, predsjednikom Biciklističkog kluba Zrinjevac. Grad je darovao zemljište, a uporni športaši ostvarili su cilj već 4. rujna 1938. godine, kada je otvoren stadion zajednice uz Senjsku cestu (danas noviji dio grada) s nogometnim igralištem, stazom za biciklistu i natkrivenom tribinom za nekoliko stotina gledatelja. Zajednica športskih društava djelovala je do 1942. godine, a njen stadion koji su koristili nogometaši, biciklisti, hokejaši na travi, atletičari, hokejaši na ledu, pa čak i mačevatelji i drugi, bio je u funkciji do 1975. godine kada je sagrađen novi športski objekt uz Koranu.

Očekujem velik odaziv svih naraštaja karlovačkih športaša

Kakav odaziv očekujete na promociji knjige u utorak?

– Velik. Karlovac nastavlja tradicije grada športa. Knjiga će vjernijem biti privlačna bivšim športašima i mladim naraštajima, ali i ostalima koji vole ovaj grad, njegovu prošlost i sadašnjost. Očekujemo i ugledne goste iz Zagreba. I danas se sjećam predstavljanja prve monografije u Hotelu Korana uz nazočnost nekoliko stotina Karlovčana. Nažalost, u manje od 15 proteklih godina među nama više nema mnogih istaknutih imena karlovačkog športa. Umrli su i recenzenti ranije monografije profesor Zlatko Pintar i sveučilišni profesor dr. Živko Radan. Nesretno je izgubio život olimpijac Krešimir Račić. Nedavno smo se oprostili od popularnog nogometnog čarobnjaka Branka Čavlovića-Čavleka, boksača Paje Dudaša, hazenaiice Milke Galuc-Rechnitzer, nogometaša Karla Malpere i Antuna Zlatića, odbojkaša Ivana Vidakovi-

Promocija

Promocija knjige »Dva stoljeća športa u Karlovcu 1800. – 2000.« i filma »Dva stoljeća karlovačkog športa« održat će se u utorak, 29. svibnja 2001. u 20 sati u Domu OS HV Zrinski.

ća, plivača državnog prvaka Emila Laškarina, a nešto ranije i od Ivana Pavletića, hrvača Milivoja Žgaheca, športskih novinara Tomice Belavića i Frane Smojvera, nogometaša Mike Gregurića, športaša i graditelja Rudolfa Dubravčića, gimnastičara i modelara Igora Fadjejeva, Nikole Gele Mutića, stolnotenisko velikana Antuna Stipančića, atletskog reprezentativca i vrijednog trenera Zdenka Kuzmanića i brojnih drugih. Na neki način njima je i posvećena ova monografija. Siguran sam da će na predstavljanju knjige pozornost privući i film koji je pripremila posebna redakcija, a čije će kraće prikazivanje tom prigodom biti premijerno izvedeno. Riječ je o filmu prvijencu o cjelokupnom športskom životu Karlovčana, a na izradi filma posebno se angažirao Antun Purgar, tajnik Karlovačke športske zajednice.

Što bi još željeli naglasiti?

– Posebno bih se želio zahvaliti brojnim ljubiteljima športa amaterima i profesionalnim športskim informatorima koji su pomogli da knjiga bude bogato ilustrirana vrijednim fotografijama od kojih su mnoge izvađene iz obiteljskih albuma. Među više povijesnih fotografija prvi put objavljujem i snimak utrke čamaca na Kupi s kraja 19. stoljeća. Posebno sam radostan što će izvjestan broj primjeraka knjige biti tiskan i na engleskom jeziku, što je i od osobite važnosti za karlovački šport i grad u cjelini.

Knjiga o karlovačkoj košarci ostala neostvarena želja

Nedavno ste postali dobitnikom godišnje nagrade za publicistiku Hrvatskog zbora športskih novinara

– Priznanje je usljedilo nakon objave mojih knjiga »Stoljeće tenisa u Karlovcu«, »Čavlek – nogometna legenda« i »Izidor Gross i šah u Karlovcu«. Posebno raduje što nagrada dolazi iz struke od najboljih poznavatelja pisane riječi o športu. Spomenute knjige veoma dobro su primljene i u Zagrebu u športskim savezima, među teniserima, nogometašima i šahistima.

Imate li novih planova i projekata?

– Prije se treba odmoriti i napuniti »akumulatore« da bi se pristupilo ostvarenju želja i projekata. Od ranije radim na knjizi o karlovačkoj košarci. No, njeno ostvarenje ovisi i o razumijevanju grada, te željama i mogućnostima košarkaških djelatnika. Želio bih napisati i publikaciju koja bi predstavljala pregled vrhunskih dostignuća hrvatskog športa u cjelini za posljednjih sto godina. Ali, o tom potom...

Cijeli proces stvaranja ove sportske Biblije pretvorio se u stalni, neprekinuti most na relaciji između Zagreba i Karlovca koji je funkcionirao doslovno od nula do dvadeset i četiri sata. U trenucima kada je nastala opća stiska s vremenom i grafičkom pripremom, kako autor ne bi gubio dragocjene sate na putovanju, grafički urednik Kodrić i predstavnici Tiskare Pečarić-Radočaj osobno su odlazili k Švegaru u Zagreb, omogućivši mu da se cjelodnevno i u potpunosti posveti isključivo pisanju. Zbog tog paklenog ritma i stopostotne posvećenosti trpio je i autorov privatni život, pa tako u tim najkritičnijim fazama stvaranja nije stizao voditi u šetnju čak ni svog omiljenog kućnog ljubimca, psa pekinzera Mazu. Ovi sitni, ali dragocjeni detalji zorno prikazuju kako se iza kulisa i nevidljivog paravana stvarala sportska povijest, u poslu koji je bio iznimno naporan, iscrpljujući i materijalno posve neadekvatan u odnosu na doprinos koji je ostao gradu u zalog. Bez bezgranične ljubavi prema sportu, Karlovcu i Karlovčanima, ovakav projekt nikada ne bi ugledao svjetlo dana.

No, ova sportska kronika nije ostala zabilježena samo na papiru, već je paralelno prenesena i na filmsku traku kroz dokumentarni film koji je precizno pratio kronologiju karlovačkog sporta i svjedočio o pojedincima koji su bili prethodnici velikih povijesnih postignuća. Rad na ovom filmu trajao je duže od godinu dana, a uz fotografije i razne faksimile iz iste knjige, filmski su zapisi mukotrpno i pedantno traženi u arhivima Hrvatske radiotelevizije, Hrvatskog muzeja športa, arhivima lokalnih klubova, Kinoteci, Karlovačkoj športskoj zajednici te brojnim privatnim zbirkama. Cijeli taj složeni i zahtjevni proces vizualnog istraživanja poput neumorne je krtice izvukao i u potpunosti držao pod svojom kontrolom agilni Antun Tonino Purgar. Njegova preciznost, režijski živac i neumorni rad na terenu toliko su impresionirali njegove prve bliske suradnike na filmu da su mu s puno simpatija i profesionalnog poštovanja dodijelili trajni i zvučni nadimak – Tonino Fellini. Bile su to ujedno i dvije sjajne, autentične priče koje su autoru ove knjige poslužile kao izvrstan materijal za tjednu kolumnu pod nazivom „7 dana na 4 rijeke“, koja se u to vrijeme s velikim zanimanjem čitala na stranicama tiskanog sportskog tjednika KAŠ.

Romantika stare teniske škole i susret sa svjetskom legendom

Bila je to ona prepoznatljiva, stara češka škola tenisa, nadaleko cijenjena po izuzetnoj igri parova, bezgraničnom strpljenju i savršenom osjećaju za prostor. U to su zlatno doba čak i Amerikanci svoje najbolje mlade tenisače slali u tadašnju Čehoslovačku kako bi ondje iz prve ruke učili upravo takav tenis – stil koji se primarno temeljio na dubokom razumijevanju igre i taktike, a ne na modernoj, sirovoj snazi udarca. U taj se povijesni kontekst prirodno i savršeno uklapa sportska priča Karlovčanina Zdenka Hoppea (1943.). Kao iznimno darovit junior bio je prvak Hrvatske do osamnaest godina i drugi u Jugoslaviji do šesnaest godina, u razdoblju kada su međunarodni turniri za domaće igrače bili prava rijetkost, a sportski putevi znatno skromniji i teži nego danas. Vrhunska fizička priprema koju danas podrazumijevamo tada nije bila svakodnevica, ali su se zato tehnički detalji učili rano, precizno i temeljito, pa je tako Hoppe zahtjevni bekend-spin svladao već sa šest godina, u vrijeme kada se taj udarac iznimno rijetko viđao čak i među najboljim seniorskim igračima na ovim prostorima.

Upravo iz tog romantičarskog vremena potječe i njegov nevjerojatan susret s Ivanom Lendlom – tada još posve anonimnim juniorskim reprezentativcem, mnogo prije nego što će njegovo ime postati globalni sinonim za svjetski teniski vrh. Legendarni meč odigran je na juniorskom reprezentativnom turniru u Bugarskoj, na malom i zabačenom mjestu, uz snažan vjetar koji je diktirao težak ritam igre. Hoppe je tada bio čak dvije godine mlađi od dobne granice turnira, dok je Lendl nastupao tek kao treći igrač svoje reprezentacije. Oštra i neizvjesna borba odlučena je tek u trećem setu u korist češkog igrača, a tek godinama kasnije, kada je Lendl zasjeo na svjetski tron, postalo je jasno da je taj mladi Čeh izrastao u jednog od najvećih teniskih igrača u povijesti tog sporta.

S golemim vremenskim odmakom, taj se davni bugarski meč pretvorio u klupsku legendu koja se s ponosom prepričava. Karlovac je još jednom bio idealna kulisa takvog povratka u prošlost, a Teniski klub Karlovac, sa svojih sto petnaest godina ponosne povijesti, potvrdio je da u gradu i dalje žive, traju i njeguju se one istinske vrijednosti koje tenis čine većim od samog rezultata – rekreacija, gospodsko ponašanje, druženje i duboki osjećaj pripadnosti.

Momčadsko SP: Karlovački veterani hrabro se borili protiv svjetske elite u Umagu

Najbolji karlovački i hrvatski tenisači veterani Dinko Gudelj, Dario Smojver i Zdenko Hoppe nastupili su na Svjetskom momčadskom prvenstvu u Umagu, na kojemu se za odličja borilo više od 400 tenisača iz 25 država svijeta, uključujući bivše profesionalce poput Andreja Čerkasova i Davis Cup reprezentativaca.

U konkurenciji 20 reprezentacija kategorije +50, našoj momčadi Fortuna je rano okrenula leđa. Dan prije dolaska drugi reket Goran Malčić morao je u karantenu, pa je kao rezerva uskočio Ivan Žuvela. Uz težak ždrijeb i sraz s Rusijom (gdje je Dinko Gudelj poražen od bivšeg top ten igrača Čerkasova) te Rumunjskom, uslijedilo je razigravanje. Gudelj je predvodio momčad pobjedama protiv Slovenca Lebera i Indijca Ramana, no posljednji susret protiv Švicarske nije odigran zbog iscrpljenosti. Karlovački kvartet na kraju je zauzeo 18. mjesto. „Nismo nastupili u najboljem sastavu niti smo imali sreće u ždrijebu, no osvojeni je plasman realan. Bit će još natjecanja“, kazao je Dinko Gudelj.

U srednjoj +55 kategoriji nastupila je 21 reprezentacija, a uz Darija Smojvera i Zdenka Hoppea igrao je i Zdravko Knežević iz Novigrada. Nakon startnog poraza od Švedske, uslijedila je prava sportska drama protiv Latvije. Zdenko Hoppe je vodio, no u drugom je setu neugodno stao, ozlijedio se i morao predati meč. „Nisam bio sretan jer sam igrao dobro, a žao mi je i partnera koji se ozlijedio“, istaknuo je Hoppe.

Ta je nesreća širom otvorila vrata Dariu Smojveru koji je lako nadigrao prvi reket Latvije Andrejsa Erglisa, a par Knežević–Hoppe donio je prvu pobjedu. Nakon sjajnih borbi protiv Indije, Meksika te pobjede nad Estonijom uz rutinske igre Smojvera i Hoppea, hrvatski su veterani zauzeli odlično 10. mjesto, dok su u kategoriji +60 naši predstavnici osvojili 9. poziciju.

„Mislim da smo odigrali odlično. Uz malo više sreće ili boljih uvjeta mogli smo i korak dalje. Svaka čast Zdenku koji igra u znatno mlađoj konkurenciji i još pobjeđuje. Bila nam je velika čast i zadovoljstvo igrati za Hrvatsku“, zaključio je Dario Smojver, koji je nakon momčadskog dijela nastupio i na pojedinačnom Svjetskom prvenstvu kao visoko rangirani 10. nositelj.

Zvučni čuvar veslačkog duha i kupskog naroda

Bogatstvo sportske povijesti grada na četiri rijeke ne mjeri se samo iskovanim medaljama i peharima u klupskim vitrinama, već i rijetkim, obiteljskim svjedočanstvima koja vjerno čuvaju duh jednoga vremena i kolektiva. Upravo takav jedinstveni audio spomenar, nastao kao plod suradnje Hrvatskog radija i televizije Karlovac, ponovno je ugledao svjetlo dana kao dragocjeno svjedočanstvo o dugovječnosti i korijenima Veslačkog kluba Korana.

Riječ je o šezdesetominutnoj audio kazeti izdanoj u povodu obilježavanja šezdesete godišnjice kluba, a koja je izvučena iz zaborava uoči velike i ponosne devedesete klupske obljetnice. Kako bi ovaj vrijedni dokument ostao trajno dostupan javnosti, cjelovita šezdesetominutna snimka pohranjena je i može se preslušati na internetskim stranicama KAŠ-evog sportskog portala unutar specijalizirane rubrike KAŠ video. Ova zvučna vrpca nije tek puki povijesni zapis, već istinski emotivni dokument i prilika da se još jednom zaroni u bogatu prošlost i podsjeti na temeljne ljudske i sportske vrijednosti koje su desetljećima gradile ovaj uzoriti karlovački klub.

Ovaj vrijedni zvučni arhivski plod je golemog truda, vizije i stopostotne posvećenosti autorskog tima. Cijeli projekt osmislio je i realizirao autor ove knjige u svojstvu autora i urednika, producentski dio potpisao je Branko Obradović, dok je za tehničku realizaciju bio zadužen Alenko Mrkalj. Materijal za ovu prigodnu kompilaciju crpljen je iz opsežnog radijskog serijala emisije pod nazivom „Kupski narode“, koji se na valovima lokalnog radija emitirao tijekom puna četiri mjeseca, točnije od šesnaestog veljače do šesnaestog lipnja 1995. godine. Svaka pojedinačna emisija trajala je trideset minuta, što u konačnici čini impresivnih 510 minuta ili osam i pol sati bogatog programa posvećenog isključivo povijesti i životu kluba s Dubovca. Iz tog je kolosalnog materijala rođen jednosatni sažetak, zgusnut u dinamičan zvučni mozaik koji je trajno zabilježio najzanimljivije izjave, anegdote, šale i dosjetke, vjerno oslikavajući klupsku svakodnevicu i neuništivi duh zajedništva.

Kroz ove povijesne razgovore progovorila su čak 23 aktera klupske povijesti, ostavljajući svoja sjećanja i poruke u zalog budućim generacijama karlovačkih veslača. Među tim glasovima prošlosti posebno mjesto zauzimaju sami vizionari i osnivači kluba Boško Jerinić, Mato Colnar i Oskar Širola. Uz njih, pred radijski su mikrofon stali i Tomislav Josip Stjepan Tolj, Boris Vrbanac, ugledni karlovački umjetnik Danijel Butala (1943.), Velimir Katušin, Zlatko Šimecki, Ana Ivić, rođena Mataković, Bruno Foscio, Danica Vučić, rođena Cvitak, Đurđa Kovačić, rođena Hrastovčak, Albina Mileusnić rođena Šimecki, Sanja Volović rođena Maradin, Davorin Katušin, Želimir Nejak, Krunoslav Janković, Juraj Željeznjak, Aleksandar Miculinić, Zlatko Katušin, Josip Perković i Branko Franjković.

Činjenica da mnogi od ovih klupskih velikana i legendi danas više nisu među živima, daje ovim zabilježenim riječima i sjećanjima još veću, gotovo sakralnu vrijednost za povijest karlovačkog sporta.

Iznad svih povijesnih podataka, ova ponovno otkrivena priča odašilje jednu snažnu, univerzalnu i nepokolebljivu pouku, a to je da klub uvijek mora biti iznad svakog pojedinca. Lica, imena i sudbine koje progovaraju s ove stare snimke – od utemeljitelja iz tridesetih godina prošlog stoljeća pa sve do kasnijih generacija – živi su i trajni dokaz da istinska snaga i dugovječnost jednog sportskog kolektiva ne leži u taštinama pojedinaca, već u snazi zajedništva i kolektivnog duha.

Stoga ovaj davni zvučni spomenar, ponovno oživljen u novom vremenu, ostaje kao vječni putokaz i podsjetnik da je nesebična ljubav prema klubu jedini ispravni temelj na kojem se grade i čuvaju sportske visine.

Jednako vrijedno povijesno ostvarenje i trajni dokumentarni zapis predstavlja i film „Veslanje kroz vrijeme 1935. – 2005.“, snimljen 2005. godine povodom svečanog obilježavanja sedamdesete obljetnice opstojnosti Veslačkog kluba Korana. Obrada filma Studio flaster, izvršni producent Željko Boljkovac, Organizator Andrija Žnidarić, tekst Davorin Katušin, proizvodnja VK Korana, lipanj 2005.

Nogometna reprezentacija po izboru izbornika Štefa Benića

Kada se ispisuje povijest nogometnih igara u gradu na četiri rijeke, rijetko što može pobuditi toliko rasprave, nostalgije i ponosa kao vječno pitanje: tko su najbolji među najboljima koji su ikada odjenuli plavo-bijeli dres. Kako bi se toj nezahvalnoj, ali predivnoj zadaći dalo zasluženo stručno utemeljenje, pobrinuo se legendarni karlovački trener Stjepan Štef Benić. Prebirući po bogatoj klupskoj povijesti i sjećanjima na brojne generacije koje su prolazile kroz karlovački nogomet, ovaj je trenerski velikan u ulozi svojevrsnog povijesnog izbornika sastavio prvu i drugu idealnu postavu Nogometnog kluba Karlovac svih vremena, pridruživši im i stručni stožer koji je obilježio zlatne nogometne epohe grada.

Izbornik Stjepan - Stevo Benić

U prvoj, udarnoj postavi, Benić je među vratnice postavio neprikosnovenog Milana Relića. Bedem ispred njega, u klasičnoj obrambenoj liniji, čine Đuro Batinić na desnom boku, dok su se na stoperskim i obrambenim pozicijama smjestili Nikola Gregorić, Juraj Mejaški i Hamza Gec. Sredina terena, zadužena za kreaciju, tempo i prepoznatljivu nogometnu profinjenost, povjerena je provjerenoj i moćnoj trojki koju čine Željko Janjanin, Zdravko Marčetić i Milan Stilinović. Za postizanje pogodaka i stvaranje stalne

opasnosti pred suparničkim vratima zadužena je pak ubojita napadačka linija u kojoj s desne strane nadire Ivan Posavec, s lijeve strane probija Vlado Baršić, dok je samo srce suparničkog šesnaesterca i uloga klasičnog centarfora rezervirana za legendarnog Branka Čavlovića.

Ništa manje impresivna nije ni druga idealna postava, koja prvoj puše za vrat i zorno svjedoči o tome kakve je igračke klase Karlovac godinama imao. Na golu ove momčadi stoji pouzdani Josip Kurs, dok obrambeni zid ispred njega drže Milan Žegarac, Ivan Pešut, Miroslav Kralovec i jedno od najvećih imena karlovačkog nogometa, Zvjezdan Cvetković. Veznim redom ove druge postave gospodarili su rastrčani i nogometno inteligentni Vladimir Vuković, Ivan Furač i Borivoje Bijelić, dok je udarni napadački tercet posložen tako da Karlo Malpera prijeti s desnog krila, Antun Zlatić s lijevog, dok je u samoj špici napada nezaustavljivi Stjepan Takač.

Da bi ova nogometna priča bila potpuna, legendarni Stevica Benić izabrao je i prateću klupsku delegaciju bez koje ovi uspjesi na terenu ne bi bili mogući. Kao najuspješniji predsjednici kluba koji su znali voditi brod u mirne i pobjedničke luke istaknuti su Vidoje Mikić i Simo Petrović. Na trenerskoj klupi ove momčadi snova sjede stručnjaci golemog autoriteta Franjo Filipac, Ivan Đalma Marković i Karlo Malpera. O zdravlju ovih nogometnih ikona u svakom je trenutku brinuo legendarni i u narodu omiljeni liječnik doktor Vinko Omrčen, dok su se za svaku sitnicu u klupskim prostorijama i za kultni status klupskih oružara pobrinule brižne Marija Ribić i nezaobilazna „Grginka".

Naposljetku, da sve ove sportske bajke ostanu trajno zapisane i prenesene vjernim navijačima, izbornik Benić je u ovaj idealni tim uvrstio i novinarsku legendu Josipa Perkovića – Pepača, čije su kronike i tekstovi ostali trajni spomenik karlovačkog nogometa.

Kako je karlovački „simpatični puč" prerastao u dva desetljeća cestovnih rekorda

Priča o organiziranom biciklističkom pokretu započela je 2001. godine, da bi 2002. Đuka Matijević, Pasta Pastuović, Baga Kovač i Suko Suknaić okupili stalnu ekipu rekreativaca s Kamenskog. Prekretnica se dogodila na Dan državnosti 30. svibnja 2002. nakon vožnje u Topusko, kada se družina počela neformalno nazivati „Pedala laganini" jer im cilj nije bila jurnjava, već ugodna vožnja u prirodi. Tada stižu i prvi dresovi, uz koje se veže urnebesna anegdota: Suknaić i Matijević prisvojili su dresove, na jednome napisali „predsjednik", a na drugome „tajnik" te sami sebe proglasili čelnicima. Nakon početnog negodovanja i pravog malog „simpatičnog puča", ekipa je s osmijehom prihvatila novonastalo vodstvo.

Važan korak uslijedio je 2004. kada Zlatko Lenuzzi u grupu kooptira Đorđa Jerinića, čija kućna točionica vina postaje prva neslužbena klupska prostorija. Krug je simbolično zatvoren na „Prvosvibanjskoj biciklijadi" 2005. na Staroj Korani – tamo gdje je 1935. osnovan VK Korana – uz svjedočanstvo novinara Velimira Franića je i službeno obznanjeno ime kluba. U ožujku 2006. uslijedilo je i službeno osnivanje Sportsko-rekreacijskog kluba Pedala Laganini.

Nakon rasta na pedesetak članova, klub se brzo dokazao kroz prve maratone do Siska i monumentalnu vožnju od Karlovca do Vukovara. Godine 2008. pokrenuta je tra-

dicionalna biciklijada „Putevima 110. brigade“ u znak sjećanja na karlovačke branitelje. Tešku 2009. godinu obilježio je odlazak prvog predsjednika Đorđa Jerinića Đokse, čiji je duh nastavio živjeti u svakom novom kilometru.

Pod vodstvom novog predsjednika Vladimira Latkovića i tajnika Želimira Grbića, klub kreće u masovnost i ekspedicije. Članovi osvajaju alpske prijevoje, voze do gradova domaćina europskih prvenstava, Toura i Gira, a 2016. pokreću utrku „Iron Pedala“. Apsolutni vrhunac dogodio se 2019. godine, kada klupski heroji voze ekstremni ultramaraton Pariz – Brest – Pariz dug 1230 kilometara, čime se klub upisao u svjetsku randonneursku elitu, a izdana je i knjiga „Pedala iznad oblaka“. Ivana Štukelj, članica „Pedale“ završila je NorthCape 4000, jedan od najzahtjevnijih europskih ultrabiciklističkih izazova, a iza više od 4000 prijeđenih kilometara kriju se tri godine priprema, iskustva, učenja, pogrešaka i upornosti.

Danas, pod vodstvom predsjednika Josipa Benčića, SRK Pedala Laganini ponosno obilježava dva desetljeća postojanja kao nezaobilazan stup karlovačkog sporta.

Četvrt stoljeća veteranskog zajedništva i nogometne strasti

Klupska povijest i tradicija mjere se ponajviše dugovječnošću onih udruga koje dokazuju da ljubav prema lopti nema rok trajanja. Prepoznatljiv simbol takve sportske ustrajnosti i neraskidivog prijateljstva jest klub NK Karlovac – veterani, koji je svečano obilježio punih dvadeset i pet godina uspješnog i neprekidnog djelovanja. Iza ove vjerne veteranske obitelji stotine su odigranih utakmica i desetljećima stvorena prijateljstva koja su s vremenom prešla i granice domovine, ponajviše kroz redovite susrete i njegovanje čvrstih sportskih veza sa slovenskim prijateljima iz Črnomlja i Kočevja. Ono što ih drži na okupu već četvrt stoljeća jest nepokolebljivi amaterski entuzijazam i jedinstvena klupska kultura čije je glavno središte tradicionalni nedjeljni hakl, započet u sportskoj dvorani Prirodoslovne škole na Gazi, potom u dvorani Mars bivšeg pogona ŽE-ČE-a, a nastavljen na igralištu NK Kupa u Donjem Mekušju.

Pokretačka snaga i istinska ikona ovog četvrtstoljetnog kontinuiteta je dugogodišnji predsjednik veterana Josip Kurs – Laci, nekadašnji vrlo uspješni vratar karlovačkog kluba. Upravo je proslava njegova osamdesetog rođendana poslužila kao savršen povod da se na jednom mjestu ponovno okupi ovo iznimno aktivno nogometno društvo. Među brojnim poznatim karlovačkim sportskim imenima koja su stigla s rođendanskim če-

stitkama i prigodnim peharom s posvetom, posebno se za tu prigodu dotjerao Stjepan Benić, iznenadivši suigrače pojavljivanjem u sakou i kravati u bojama svog omiljenog Milana, dok je uvijek ležerni Zdravko Marčetić – Pač ostao vjeran svom prepoznatljivom, opuštenom stilu.

Uz pregršt sportskih priča koje se desetljećima prepričavaju nakon nedjeljnih utakmica, poseban draž i istinski publicistički štiklec cijeloj ovoj klupskoj kronici daje nevjerojatna, ali povijesno točna i potvrđena činjenica da je slavljenik Laci u izravnom srodstvu, odnosno polubrat legendarnog njemačkog nogometaša i svjetskog prvaka Franza Beckenbauera. Iako obiteljsko stablo karlovačkog vratara seže sve do samog slavnog „Kaisera“, u krugu ovih nogometnih zanesenjaka svima je oduvijek bilo znatno važnije kako ekipa stoji na terenu i tko će se sve odazvati nedjeljnom pozivu. Svečanom obilježavanju ove velike klupske i životne obljetnice nazočili su i Ivan Furač – Ida, Luka Lukežić – Lukica, Josip Žafa, Ante Plivelić, Nikola Kusanić, Damir Ivić – Giovani, Stjepan Špoljarić, Nenad Jurčević, Vlado Grgić, Zdravko Gatarić, Viktor Fundurulić, Renato Prša, Vlado Vrbetić, Miroslav Filipčić – Braco, Srđan Mihić i Zdenko Poljak.

Da veteranski duh i nakon dvadeset i pet godina živi istim žarom kao i prvoga dana, potvrđuje i pedantna klupska statistika koju godinama vodi analitičar Vlado Grgić. Prema njegovim računima, rekorderi po broju odigranih utakmica u veteranskim redovima nastupaju upravo Vlado Grgić, Zdenko Poljak te sam predsjednik Josip Kurs. Uz njih, neizostavan doprinos radu i očuvanju ove prepoznatljive sportske obitelji tijekom sezone dali su i Kristijan Špoljarić, Saša Keser te Matej Magdić, ostavljajući trajan zalog za buduće generacije karlovačkih nogometnih veterana.

Neuništivi duh i klupske anegdote Štefa Benića

Bogatstvo sportske povijesti jednog grada čine i bizarni zapleti i specifičan lokalni humor koji se desetljećima prepričava po klupskim hodnicima. Istinska sportska i trenerska ikona grada na četiri rijeke, Stjepan Stevica Benić, kroz svoj je bogati i dinamični vijek postao nepresušni izvor upravo takvih antologijskih priča. Njegov optimizam, snalažljivost u nesvakidašnjim situacijama te duboka privrženost karlovačkom sportu izrodili su zgode koje savršeno oslikavaju duh vremena i mentalitet ovoga kraja, ostajući trajno zapisane kao zabavna, ali i dirljiva strana karlovačke nogometne kronike.

Jedan od najbizarnijih nogometnih zapleta na ovim prostorima dogodio se kada je Benić, kao već dokazano trenersko ime, preuzeo klub tadašnjeg trećeligaša Karlovca. Kako bi se izašlo u susret lokalnim klubovima, iskusnom je strategu istovremeno dopušteno da ostane na kormilu županijskog drugoligaša Petrove gore iz Vojnića. Na papiru je sve djelovalo jednostavno i bez ikakvih prepreka; dogovor je bio da Benić u Vojniću vodi tek jedan trening tjedno te dolazi na prvenstvene utakmice nedjeljom, dok bi u Karlovcu profesionalno odrađivao posao ostale dane i nedjelju. Međutim, potpuni zaplet i prava sportska ironija uslijedili su u onom trenutku kada su nesmiljene kuglice u četvrtfinalu Županijskog nogometnog kupa spojile upravo Karlovac i Petrovu goru, stavivši tako popularnog Štefa u jedinstvenu i gotovo nevjerojatnu poziciju da kao glavni trener mora taktički voditi utakmicu – protiv samoga sebe.

Ništa manje legendarna nije ni crtica s kraja prve dekade novog tisućljeća, kada je velika i nabujala Korana još jednom pokazala svoju ćud te 2010. godine u potpunosti potopila pomoćni teren stadiona „Branko Čavlović Čavlek“. Suočen s potopljenim i uništenim travnjakom s umjetnom travom, Benić, koji je tada obnašao dužnost direktora stadiona, umjesto očajavanja odlučio se na posve neočekivan i originalan potez. Kako bi doskočio trenucima velike poplave, doslovno se okupao na jednom od pomoćnih nogometnih terena. Izranjajući iz vode pred iznenađenim novinarima, popularni je Štef s neskrivenim osmijehom poručio kako situacija uopće nije strašna jer je temperatura vode oko petnaest stupnjeva, pa iako je malo mutna i ima glista, izvrsno služi za osvježenje, svjestan da se slične nepogode ionako ponavljaju svakih nekoliko godina. Ni u samom klubu nisu ostali dužni na ovo neobično otvaranje zimske sezone kupanja u prosincu, pa su u šaljivom tonu poručili javnosti kako su već osigurali službene novinarske akreditacije za praćenje budućih klupskih vaterpolskih utakmica, uspješno time okrenuvši veliku elementarnu štetu na val prepoznatljivog karlovačkog humora.

Uz sav humor i neobične anegdote, ono što Štefa Benića čini istinskim velikanom jest njegova duboka i iskrena odanost pokojnim prijateljima i sportašima koji su gradili temelje karlovačkog nogometa. Svake godine, s posebnim pijetetom, Benić s prijateljima obilazi grobove preminulih suigrača i sportskih djelatnika, paleći lampione i čuvajući

živa sjećanja na dane koje su zajedno proveli na terenima. Koliko je cijenjen kao čovjek od riječi i emocija, govori i nevjerojatan podatak da je do sada održao više od stotinu govora na pogrebima karlovačkih sportaša, postavši po tom tužnom, ali ponosnom ritualu prepoznatljiv u svim sportskim krugovima. Pa čak i u tim najtežim, ozbiljnim trenucima oproštaja, njegov specifični duh nikada ne gasne, pa bi u krugu najbližih prijatelja u šali znao dometnuti kako to još uvijek nije sve jer su u njegovoj prepoznatljivoj bilježnici spremna još tri prigodna govora.

Stoljeće elegancije: Franca – Katica– Branka

Franca Blašković, njezina sestra Katica Horvatić i Francina kći Branka Knežević čine jedinstven obiteljski trolist koji je pola stoljeća oblikovao karlovačku gimnastiku. Od sudjelovanja na Univerzijadama i Mediteranskim igrama, pa do stvaranja maturantskog salonskog kola i promocije školskog sporta, ove su tri žene bile stupovi stručnosti. Brankina državna nagrada za školski sport 2023. godine samo je potvrdila da plamen koji su zapalile njezine prethodnice i dalje svijetli zlatnim sjajem.

Belčići: Atletska obitelj u kojoj se snovi trče rame uz rame

Saša Belčić, dugogodišnji uspješni atletičar i profesionalni atletski trener, svoj je život posvetio atletskim stazama, gradeći na njima ne samo vrhunske osobne rekorde, već i najuspješniju sportsku obitelj modernog Karlovca.

Svoju sportsku strast uspješno je prenio i na dom – uz suprugu Alenku, bivšu atletičarku i današnju profesoricu tjelesne i zdravstvene kulture, odgojio je trojicu sinova: Bruna, Matka i Andreja, koji danas kao uspješni atletičari i reprezentativci s ponosom nastavljaju obiteljsku tradiciju.

Od prvih natjecateljskih koraka u AK Željezničar 1979. godine i kasnijih nastupa za zagrebačku AAK Mladost, pa sve do devet nastupa za seniorsku reprezentaciju i kultnog nastupa na Svjetskom prvenstvu u Budimpešti 1994. godine, gdje je trčao protiv legendarnog Hailea Gebreselassieja, Saša je gradio priču koja je prerasla u istinsku sportsku dinastiju.

Danas kao glavni trener u AK Karlovac svoje znanje i pobjednički mentalitet sva-

kodnevno prenosi na nove generacije, dok prezime Belčić s pravom nosi status simbola karlovačke i hrvatske atletske baštine.

Godine 2026., u utrci na 3000 metara zapreke, na međunarodnom atletskom mitingu iz WACT Bronze serije u belgijskom Oordegemu Bruno Belčić je istrčao novi hrvatski rekord 8:34.33 minuta što je gotovo 5 sekundi bolje od njegovog rekorda koji postavio prošle godine također na ovom mitingu. Izborio je plasman na Europsko seniorsko prvenstvo u Birminghamu, što je prvi nastup jednog Karlovčanina u dresu hrvatske reprezentacije na najvećoj kontinentalnoj smotri i prvi od 1990. godine kada je još u tadašnjoj Jugoslaviji na Europskom prvenstvu u Splitu na 110 metara s preponama trčao Nedeljko Višnjić.

Katušini: Veslačka dinastija s obala Kupe na Dubovcu

Kada se govori o povijesti karlovačkog sporta i Veslačkog kluba Korana, prezime Katušin odzvanja s posebnom važnošću, predstavljajući pravu okosnicu dubovačke veslačke tradicije. Korijeni ove iznimne sportske obitelji duboko su vezani uz Kupu i klupske veslačke staze, a veslački zaveslaji prenosili su se s generacije na generaciju.

Tradiciju je obilježio otac Velimir Katušin, koji je bio aktivan veslač Korane, gradeći temelje na kojima će njegova obitelj izgraditi prepoznatljiv sportski identitet. Ljubav prema veslanju i klupskom dresu uspješno su preuzeli i njegovi sinovi Davorin i Zlatko.

Dok je Davorin ostavio trag vrhunskim sportskim rezultatima i kasnijim nastupima u utrkama karlovačkih asova, Zlatko se posvetio pozivu profesionalnog trenera veslanja, vodeći generacije karlovačkih veslača i ostvarujući vrhunske rezultate na nacionalnoj i međunarodnoj sceni.

Kružni tok obiteljske posvećenosti sportu zatvorili su i Davorinovi sin i kći, Juraj i Ana (sada igra hokej, nastupa za IHK Karlovac), danas oboje liječnici kao i otac, koje su nastavljajući veslačkim stopama svojih predaka potvrdile da za obitelj Katušin veslanje nikada nije bilo samo aktivnost, već trajni obiteljski poziv i neraskidiva veza s Karlovcem i Dubovcem. Duboki veslački korijeni ove obitelji protežu se i dalje, budući da je veslač bio i Velimirov brat Nikola Katušin - Pimpa.

Obranovići: Rukometna obitelj koja se vraća kući

Dok se Sandro Obranović vraća u Karlovac s vizijom stvaranja novog rukometnog uspjeha, malo tko zna da su on i brat Andrej sportski put naslijedili od majke Đurđe, nekadašnje igračice Dubovca.

Nije Karlovac dobio samo povratnika iz europskog rukometa, već i dio svoje duboke rukometne obitelji. Sandro Obranović vratio se kući s jasnom vizijom – pomoći Dubovac Gazi, vratiti karlovačku djecu u hrvatsku reprezentaciju i ponovno probuditi rukometni ponos grada.

No, iza te priče krije se temelj u obiteljskom nasljeđu. Sandro i njegov brat Andrej nisu slučajno postali vrhunski rukometaši. Obojica su izrasli u obitelji u kojoj je rukomet

bio način života jer je i njihova majka Đurđa nekada uspješno nosila dres Rukometnog kluba Dubovac.

Danas se ta priča na simboličan način zatvara. Sandro se vraća u klub iz kojeg potječu obiteljski korijeni, uz želju da se u nju jednog dana uključi i Andrej, kako bi RK Dubovac Gaza nastavio svoj uspon i Karlovac ponovno postao grad koji stvara reprezentativce. Upravo u toj obiteljskoj niti leži odgovor na Sandrove riječi da se vratio iz ljubavi prema svom gradu i svojim ljudima jer za Obranoviće rukomet nikada nije bio samo sport, već dio obiteljske povijesti.

Andrej Obranović

Sokolski temelji karlovačke sportske obitelji

U sto i četrdeset i prvoj godini postojanja, sokolstvo i gimnastika ostavili su neizbrisiv, dubok trag na cjelokupni sportski razvoj i društveni život Karlovca. Gimnastika se od samih početaka nametnula kao bazični sport u gradu podno dubovačke utvrde, a na tim čvrstim povijesnim temeljima, uspostavljenim još 1885. godine osnutkom „Pokupskog sokola“, razvijala se disciplina i zajedništvo koje su kroz desetljeća odgajale naraštaje karlovačkih sportaša.

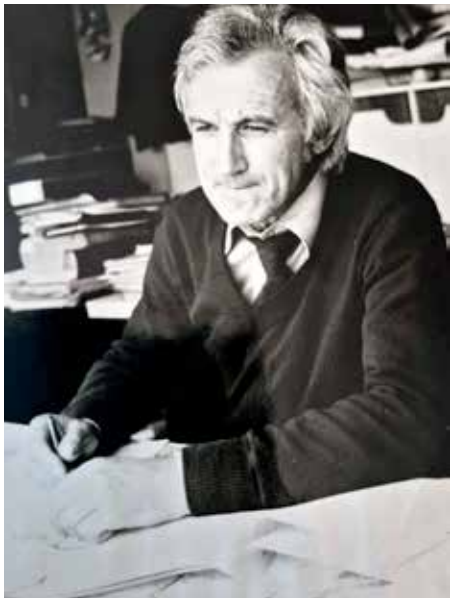
No, suvremena karlovačka gimnastika svoj je najveći iskorak i međunarodnu prepoznatljivost postigla projektom koji je kruna dugogodišnjeg predanog rada. Poseban ponos kluba i glavni inicijator tog uspjeha je Željko Šančić. Kao bivši gimnastičar koji danas obnaša ključne dužnosti predsjednika Županijskog gimnastičkog saveza i predsjednika KŠZ, svojim vizionarskim pristupom najzaslužniji je za razvoj Ljetnog gimnastičkog kampa u Selcu. Pod njegovim vodstvom, kamp je prerastao okvire lokalne inicijative i etablirao se kao jedno od najvećih i najcjenjenijih međunarodnih gimnastičkih okupljališta na spoju Srednje, Južne i Jugoistočne Europe. Upravo je taj kamp postao istinsko središte gimnastičke izvrsnosti gdje se susreću tradicija i suvremenost. Zahvaljujući njegovoj operativnoj i strateškoj ulozi, organizacija je podignuta na visoku profesionalnu razinu, omogućujući mladim sportašima optimalne uvjete za rad u međunarodnom okruženju. Time je kamp postao snažan promotor karlovačkog sporta izvan granica Hrvatske.

Čuvajući živu sokolsku iskru iz 1885. godine, današnji „Sokol“ uspješno gradi mostove s Europom, potvrđujući kako su povijesni temelji bili tek početak jedne velike, međunarodno priznate sportske priče koja u novom tisućljeću nastavlja pisati svoje najsjajnije retke.

Neponovljivi Ivan Maradin i zlatne godine Dubovca – kada je Bastijančićevo polje bilo rukometno središte Hrvatske

Jedanaest godina na čelu kluba Ivan Maradin stvarao je temelje najvećih uspjeha RK Dubovac, a klub je triput uzastopno biran za najbolji sportski kolektiv Karlovca. U vrijeme kada je cijeli Dubovac živio za rukomet, na legendarnom asfaltu Bastijančićevog polja igrali su najbolji mladi rukometaši tadašnje države, a Dubovac je ravnopravno stajao uz najveće klubove i osvajao turnire.

Krajem sedamdesetih godina Rukometni klub Dubovac i dubovačka omladina organizirali su tada najbolji omladinski rukometni turnir u zemlji. Na asfaltnom igralištu na Bastijančićevom polju nastupali su kasnije poznati reprezentativci i igrači ljubljanskog Slovana, banjolučkog Borca, Metaloplastike iz Šapca, Medveščaka, bjelovarskog Partizana, Zagreba, Zameta i drugih uglednih klubova. U tako jakoj konkurenciji rukometašice i rukometaši Dubovca bili su i pobjednici turnira.

Bila su to zlatna vremena dubovačkog rukometa. Cijeli Dubovac i Karlovac živjeli su za rukomet, a Dubovčaki posebno – živjeli su za svoj klub i s njim. Igračice i igrači nisu bili samo na terenu, nego su aktivno sudjelovali i u radu kluba koji je punih jedanaest godina vodio arhitekt po zvanju, ali arhitekt i vizionar kluba Ivan Maradin, čovjek kojeg mnogi s razlogom smatraju najboljim predsjednikom u povijesti RK Dubovac. Njegova predanost, vizija i ljubav prema klubu obilježile su jedno neponovljivo razdoblje u kojem je Dubovac postao sinonim za kvalitetan rukomet i zajedništvo.

Uz Ivana Maradina nezaobilazan dio te uspješne priče bili su Mihajlo Prezelj - Mitila, Drago Božić, Branko Lakić – Đuka, Šehi Čazim, Boris Kovačić, kao i iskusni igrači Matija Justament, Milan Brkić, Anđelko Čavlović, te Marijana Žaja, Mirjana Đurić, Biserka Goršić, Željko Mrljak i mnogi drugi. Bio je to sjajan spoj mladosti, iskustva i entuzijazma koji je Dubovcu donio najljepše stranice njegove sportske povijesti.

Dok se na Dubovcu pisala povijest pod Maradinovom palicom, s lijeve strane obale Kupe, na Baniji, pulsirao je još jedan rukometni epicentar. U vremenima kada su se klubovi poput Banije, Karlovca i Tekstila borili za svaki bod i naklonost publike, dušu i stabilnost klubu davao je Mario Kandia. Poput Maradina i Kandia je bio istinski gospodin i legenda kluba, dugogodišnji predsjednik koji je svojim autoritetom, smirenošću i posvećenošću obilježio jednu cijelu epohu karlovačkog rukometa. Upravo su takvi ljudi – vizionari, graditelji i istinski sportski radnici – bili temelj na kojem je karlovački rukomet gradio svoj prepoznatljiv identitet, kako na lijevoj, tako i na desnoj kupskoj obali.

Sportske zvijezde oduševile Karlovac: Gem Set Hrvatska donio spektakl na Vunskom polju

Nakon Zagreba, Petrinje i Zadra, Karlovac je bio četvrti grad domaćin ove jedinstvene manifestacije čiji je osnovni cilj izgradnja i obnova sportskih igrališta te poticanje djece na bavljenje sportom. Na Vunsko polje stigla su brojna poznata imena hrvatskog sporta. Uz tenisače i tenisačice, nastupili su i predstavnici nogometa, rukometa, košarke, veslanja i skijanja, a upravo su rukometaši, tradicionalno snažno povezani s Karlovcem, bili i najbrojniji sudionici turnira. Velik broj Karlovčana uživao je u sportsko-humanitarnom spektaklu Gem Set Hrvatska u organizaciji Zaklade "Marin Čilić". Osim vrhunskog sportskog programa, Karlovac je dobio i trajnu vrijednost – novo moderno tenisko igralište koje će i nakon završetka manifestacije biti na raspolaganju građanima.

Revijalni teniski turnir ponudio je mnogo atraktivnih poteza, dobre zabave i neizvjesnosti. U finale su se plasirali Tim Čilić, za koji su igrali Marin Čilić, Valent Sinković, Karlo Matković, Zrinka Ljutić i Dejan Lovren, te Tim Gojo u sastavu Borna Gojo, Mateo Maraš, Doris Bačić i Jerko Leko. Nakon izjednačenog rezultata o pobjedniku je, prema pravilima natjecanja, odlučivao "zlatni poen". Na jednoj strani terena bili su Jerko Leko i Mateo Maraš, a na drugoj Dejan Lovren i Valent Sinković. Valent Sinković preciznim je smečom donio odlučujući poen i pobjedu Timu Čilić.

Prije početka turnira posebno su uživali najmlađi. Brojni dječaci i djevojčice imali su priliku zaigrati tenis na novom terenu, ali i družiti se s hrvatskim sportskim velikanima, što je bio jedan od najljepših trenutaka cijelog događaja.

Zaklada Marina Čilića i ovoga je puta spojila sport, humanost i ulaganje u sportsku infrastrukturu. Nakon što je već sudjelovala u uređenju sportskog igrališta kod nove zgrade Medicinske škole, Karlovcu sada ostaje i novo tenisko igralište na Vunskom polju. Nakon Karlovca projekt se nastavlja i u Slunju, gdje će novi život dobiti teren ispred Srednje škole – mjesto koje desetljećima nije bilo samo prostor za košarku, već i mjesto odrastanja brojnih generacija. Osigurana su sredstva za njegovu obnovu, pa bi teren koji je desetljećima dio svakodnevice učenika i mladih uskoro trebao dobiti novi izgled i ponovno postati još privlačnije mjesto za sport i druženje. Budući da je prostor dostupan i izvan školskog vremena, njegova je uloga odavno prerasla školske okvire.

Zlatna knjiga priznanja: Karlovčani kao nacionalni sportski autoriteti

Povijest karlovačkog sporta neraskidivo je vezana uz priznanje da su naši sugrađani dobivali na najvišim nacionalnim razinama, potvrđujući da je grad na četiri rijeke oduvijek bio rasadnik izvrsnosti. Među najprestižnijima se ističe Državna nagrada „Franjo Bučar“, koju je za životno djelo 1996. godine primio prof. dr. Milan Blašković, a kasnije su istu visoku počast zaslužili Jelica Pavličić-Štefančić 2017. godine, dok su godišnju nagradu primali Ante Tešija 2000., ponovno Jelica Pavličić-Štefančić 2005. te Želimir Feitl 2022. godine.

Dugogodišnji kontinuitet stručnog rada ogleda se i u dobitnicima Trofeja Hrvatskog športskog saveza. Seriju je još 1955. započeo hokejaš Jovan Tomić, a nastavili su ga Ante Tešija 1957., Slavko Srića godinu potom, dr. Ivo Lipovšćak 1963. te Željko Cindrić 1971. godine. Sredinom sedamdesetih, 1975. godine, trofej su primili Zdenko Kuzmanić i Juraj Radovčić, a 1983. legendarni Branko Čavlović – Čavlek. Priznanja su dobivali i kolektivi: Gimnastičko društvo „Ivo Marinković“ 1985., Karlovački šahovski klub 1987. te Nogometni klub Karlovac 1990. godine.

Posebno mjesto u povijesti zauzimaju dobitnici Majske nagrade i Nagrade fizičke kulture SR Hrvatske. Majsku nagradu primali su Danijel Mejaški, Nikola Juraić, Juraj Radovčić, Branimir Majder, Janko Mihalić, Zdenko Blašković, Danijel Kukina i Mihajlo Prezelj. Nagradu fizičke kulture dobili su prof. dr. Milan Blašković 1978. godine, košarkaški djelatnik Milenko Mamula 1987., Ankica Macokatto 1988. te Biciklistički klub Karlovac 1989. godine. Treba istaknuti i dr. Branka Kesića, potpredsjednika JAZU, kojem je 1985. dodijeljeno posebno republičko priznanje za doprinos fizičkoj kulturi.

Hrvatski olimpijski odbor također je prepoznao karlovačku veličinu. Uz Marijetu Željković-Ćelić koja je 1994. proglašena najuspješnijom hrvatskom sportašicom, Trofej HOO-a primili su sportski novinar Josip Perković 1992. i Teniski klub Karlovac 1996. Posebno se ističu priznanja Želimiru Feitlu – Nagrada „Milan Neralić“ 2020. godine te nagrada za životno djelo „Matija Ljubek“ 2021. godine. U mlađim kategorijama, prestižnu nagradu „Dražen Petrović“ 2012. zaslužila je tekvondašica Mateja Kunović, a 2026. član TKD Prana Oscar Kovačić.

Godina 2026. donijela je Želimiru Žigi Feitlu i posebno priznanje HOO-a i Ministarstva branitelja za doprinos u obrani Republike Hrvatske, čime je zaokružen ovaj impresivan niz koji svjedoči o neraskidivoj vezi sporta, struke i domoljublja u Karlovcu.

Naposljetku, sportsku sliku grada upotpunili su kroničari i novinari čije je djelovanje nagrađivao Hrvatski zbor sportskih novinara. Zdravko Švegar primio je nagrade za publicistiku i životno djelo, Slavko Cvitković za televizijsko novinarstvo i nagradom za životno djelo, a autor ove knjige proglašen je urednikom godine uz kasnija priznanja za lokalno novinarstvo koje su dobili Darko Pribanić, Gordan Tomičić i sportska redakcija TV 4 Rijeke.

Karlovac – kolijevka sportskih i novinarskih velikana

Karlovac i Karlovačka županija imaju bogatu, premda često nedovoljno istaknutu, povijest u svijetu sporta i novinarstva. Kroz generacije, brojni su pojedinci, rođeni u gradu uz četiri rijeke ili neraskidivo vezani uz njega, svojim radom i postignućima dali nemjerljiv doprinos nacionalnoj sportskoj i medijskoj baštini. Kada se govori o sportu u Hrvatskoj, nezaobilazno je ime dr. Franje Bučara, oca modernog sporta u Hrvata. Bučar, jedan od najpoznatijih učenika glasovite rakovačke Gimnazije, započeo je svoju plodnu karijeru upravo u Karlovcu 1890. godine. Ova je elitna školska ustanova iznjedrila i druge velikane koji su obilježili nacionalnu i svjetsku povijest, poput Nikole Tesle, Ljudevita Jonkea, Stjepana Radića, Ivana Gorana Kovačića, braće Seljan, Josipa Vaništa, Slavka Goldsteina, Zrinku Cvitešić i druge.

Povijest karlovačkog sporta seže još dublje u prošlost. Prve Hrvatice sa značajnim ulogama u tjelesnom odgoju i sportu bile su Karlovčanka Dragojla Jarnević i Ivana Nanetta Hirschman. Jarnević, velika ilirska književnica i učiteljica, ujedno je i prva hrvatska sportašica. Davne 1843. godine, sa samo trideset i jednom godinom, bosa se popela na strmu stijenu vrha Okić, što povjesničari sporta uzimaju kao materijalni dokaz njezine pionirske alpinističke uloge. Karlovac je iznjedrio i svjetsku atletsku rekorderku Jelicu Pavličić-Štefančić, dobitnicu ugledne Državne nagrade za sport „Franjo Bučar“ za životno djelo, koja je povodom 150. godišnjice rođenja dr. Franje Bučara otkrila spomen-ploču ocu hrvatskog sporta u karlovačkoj gimnaziji.

KAŠ-ovci na godišnjem okupljanju uoči Božića - Restoran Kvaka na Dubovcu

Zanimljiva je i duboka veza između sporta i književnosti, ostvarena kroz karlovačke korijene. Ivan Mažuranić (1814.), hrvatski ban, književnik i pjesnik te utemeljitelj modernog Zagrebačkog sveučilišta, upravo je u gradu na četiri rijeke 1845. godine napisao svoje remek-djelo, epski spjev „Smrt Smail-age Čengića“. Mažuranić je kasnije, 1874. godine, u sklopu velike reforme školstva, službeno isticao nužnost organiziranja tjelesnog odgoja u pučkim školama. Njegova unuka, Ivana Brlić-Mažuranić (1874.), rođena u obližnjem Ogulinu, naslijedila je djedovu sklonost poučavanju naraštaja, a na bavljenje tjelesnim odgojem poticao ju je upravo obiteljski prijatelj Franjo Bučar.

Karlovac je dao i niz istaknutih novinara koji su svojim perom zabilježili povijest. Mira i Josip Pepi Đurić, karlovački novinari koji su se kasnije preselili u Rijeku, bili su bliski suradnici Franje Bučara. Posebno mjesto u ovoj kronici ima Zdravko Švegar (1938.),

koji je 1973. godine osnovao karlovačko dopisništvo Večernjeg lista. Njegova kapitalna djela „Karlovac grad sporta 1800.–1985.“ i „Dva stoljeća sporta u Karlovcu“ nezaobilazni su izvori za sve istraživače, trajno zapamćeni po autorovoj pedantnosti, a za svoj je neumorni rad 2007. godine dobio prestižnu Nagradu za životno djelo Hrvatskog zbora sportskih novinara.

Švegar je u svojoj knjizi „U vrtlogu novinarstva“ zabilježio i druge poznate novinare i javne djelatnike koji su ostavili neizbrisiv trag u medijskom prostoru, među kojima su Bogdan Glodić, Nikola Perić, Vlado Bojkić, Mićo Mazelle, Josip Vuković, Stevo Maoduš, Ibro Palangić, Branko Ključarić, Ratomir Petković, Milan Rakas, Danko Plevnik, Tomo Vičić, Stevo Sabljarić, Slavko Cvitković, Mladen Stubljar, Frane Mastelić, Slavko Marković, Pero Mrkalj, Bratislav Lebarić, Milan Jakšić, Ivan Fudurić, Damir Neral, Velimir Franić, Zdenko Pomoravec, Tomica Belavić, Josip Perković, Josip Grdina, Zorica Netahly, Milorad Božić, Željka Pulez, Goran Gerovac, Zdravko Bičak, Frane Smojver, Jasminka Kovačević, Mladen Muić, Milan Cimeša, Željko Gvozdić, Darko Pribanić, Stjepan Kaurić, Branko Obradović te sam autor ove knjige Marijan Bakić.

Novu generaciju koja nastavlja ovu bogatu tradiciju i vjerno afirmira sportske uspjehe cijelog kraja danas s ponosom predstavljaju Martina Kiseljak, Tanja Papeš, Petar Glodić, Damir Kundić, Mario Pušić, Tihomir Ivka, Vedran Gvožđak, Ivana Lukačić, Darko Lisac, Gordan Tomičić, Dario Smojver, Andriana Baćurin, Krešimir Perušić, Krešimir Perković, Vjekoslav Vrbetić, Marin Bakić, Dora Gornik i Eva Zadro.

Imajući ključnu ulogu u razvoju sportskog novinarstva, Karlovačka županije neprekidno je dokazivala da je mnogo više od geografskog čvorišta od četiri rijeke do Kleka. Njegovi ljudi su ti koji su u sportu i novinarstvu utkali svoje osobne sudbine u bogatu tapiseriju hrvatske povijesti.

Berlin

V
Sportski spomenar

Sjećanja, anegdote i tradicija

Svaki grad ima svoje velike, opsežne povijesne kronike, no prava duša njegova sportskog života često se krije u onim skrivenim, naizgled usputnim zapisima – u bljeskovima pobjeda, obljetnicama zaboravljenih arena, legendama o karakternim potezima i onim imenima koja su u jednom trenutku natjerala tisuće ljudi da dišu kao jedno. Ova rubrika donosi upravo takve dragocjene crtice; kratke, ali snažne prozorčiće u prošlost koji čuvaju uspomenu na sportske događaje, legendarne utakmice, pionirske korake i neponovljive sportske asove našega kraja.

Od prašnjavih igrališta uz rijeke i užarenog betona mitskih sportskih utvrda, pa sve do najvećih svjetskih i olimpijskih pozornica, ove crtice nisu tek fragmenti sjećanja – one su živi spomenar koji nepobitno dokazuje da u sportu ne postoje „male“ priče. Svaki zabilježeni trenutak ugradio je svoj zlatni kamenčić u bogati mozaik po kojem je Karlovac bio i ostao prepoznat kao istinski grad sporta.

Kroz ove stranice čitatelj može osjetiti miris stare svlačionice, čuti huk krcatih tribina iz nekih prošlih vremena i prepoznati onu nevidljivu energiju koja je generacijama sportaša davala snagu za nadljudske napore.

Ovaj spomenar nije zamišljen kao konačna inventura rezultata, već kao poziv na prisjećanje. On slavi one trenutke koji su obilježili naše djetinjstvo, mladost i zrele godine, podsjećajući nas kako su upravo sportski uspjesi bili oni rijetki trenuci istinskog građanskog zajedništva. Ovdje čuvamo anegdote koje se prepričavaju uz kavu, sjećanja koja su preživjela zaborav i tradiciju koju smo dužni sačuvati od prolaznosti.

Neka ovi zapisi budu počast svima koji su gradili našu sportsku slavu, ali i poticaj svakom čitatelju da u vlastitom sjećanju pronađe onu iskru koja ga povezuje s našom bogatom sportskom baštinom. Jer, na koncu, sport je najveći čuvar naših sjećanja, a ova knjiga naš je zajednički album uspomena na vrijeme kada smo, pod nebom na četiri rijeke, ispisivali najljepše stranice vlastite povijesti.

Sedam i pol desetljeća pod koševima Šanca

Karlovačka košarkaška kolijevka ove godine bilježi sedamdeset i petu obljetnicu mitskog košarkaškog igrališta u Šancu, izgrađenog i otvorenog daleke 1951. godine. Šanac je bio i ostao škola karlovačke košarke na čijem su betonu pod otvorenim nebom rasle prve klupske generacije. U njegovu povijest trajno je upisano legendarno gostovanje američkih NBA profesionalaca 1964. godine i njihov susret s reprezentacijom Hrvatske. Tijekom prvoligaških dana, kada je Košarkaški klub Željezničar nastupao u Prvoj saveznoj ligi, vreli beton Šanca i neposredna blizina vjerne publike činili su ovo igralište jednom od najneugodnijih i neosvojivih gostujućih tvrđava u čitavoj ligi.

Kada je Dubovac bio centar motocross svijeta

Staza podno Starog grada Dubovca, jedna od najatraktivnijih u Europi, ugostila je devetnaestog svibnja 1974. godine utrku Svjetskog prvenstva u motocrossu. Ovaj povijesni sportski spektakl okupio je vozače iz osamnaest zemalja Europe, Azije i Amerike pred više od dvadeset tisuća gledatelja. Među domaćim imenima posebno se istaknuo Karlovčanin Leonard Leno Šoštarić, osvojivši pehar Sportskih novosti kao najuspješniji domaći vozač, dok je pobjedu odnio Šveđanin Thorleif Hanssen.

Povodom pedesete obljetnice ovog događaja, 2024. godine izdane su prigodne dopisnice i žig, čime je ujedno proslavljen i veliki jubilej Hrvatskog motociklističkog saveza osnovanog 1924. godine, u čijih je sto godina povijesti domaći asovi poput Leonarda Lene Šoštarića, Slavka Baršića, Željka Zorića, Zorana Salopeka i Josipa Drmeša utkali brojne naslove prvaka i zlatne kacige.

Počasni prvi pogodak Miroslava Kralovca

Nakon što je prva službena utakmica na novom stadionu uz desnu obalu Korane 1975. godine, u okviru osamnaestog kola Druge savezne lige – Zapad između Karlovca i Leotara, završila bez pogodaka, povijest je ispisana šesnaestog ožujka 1975. godine. U prvenstvenom susretu protiv Bačke Miroslav Kralovec (1950.) postigao je počasni prvi zgoditak na novom igralištu. Kralovec jedan je od nogometaša s najdužim drugoligaškim stažom u Nogometnom klubu Karlovac; odigrao je čak 450 utakmica i bio dugogodišnji kapetan momčadi, a tijekom bogate karijere nastupao je i za Nogometni klub Ilovac te Nogometni klub Ivo Lola Ribar iz Mostanja.

Jelica Pavličić na tronu i duh Borisa Hanžekovića kraj Korane

Na glasovitom atletskom mitingu Memorijal Borisa Hanžekovića 1974. godine, u konkurenciji 203 natjecatelja iz cijelog svijeta, zabljesnula je Jelica Pavličić-Štefančić, najbolja hrvatska sprinterica svih vremena. Te iste godine, u kojoj je postavila i svjetski rekord na četiri stotine metara, Jelica je na zagrebačkom mitingu u utrci na sto metara pobijedila s novim nacionalnim rekordom od 11.2 sekunde, ostavivši iza sebe slavnu Australku Raelene Boyle, veliku svjetsku zvijezdu i osvajačicu triju srebrnih olimpijskih medalja s Igara u Ciudad de Mexicu 1968. i Münchenu 1972. godine.

Taj pobjednički duh vrhunske atletike snažno se osjetio i u lipnju 1981. godine, kada je na novom stadionu kraj Korane održan 31. Vjesnikov memorijal Boris Hanžeković – prvi i dosad jedini put da je taj prestižni miting održan izvan Zagreba. U memorijalnoj utrci na 110 metara s preponama tada je nastupio Bugarin Plamen Krstev, finalist s Olimpijskih igara u Moskvi, dok su u skoku u vis nastupili vrhunski kubanski skakači.

Boris Hanžeković

Utrka na 110 metara prepone od 1952. godine, baš kao i cijeli miting, s ponosom nosi ime Borisa Hanžekovića (1916. – 1945.), vrhunskoga predratnog hrvatskog atletičara i člana zagrebačke Concordie. Rođen u Slavonskoj Požegi, Hanžeković je pri kraju pučke škole 1926. godine s roditeljima preselio u Karlovac, gdje je već kao dječak pokazao natjecateljski žar pobijedivši u biciklističkoj utrci od Karlovca do Duge Rese. Pamti se kao najbolji prijeratni hrvatski atletičar koji je na Balkanskim igrama 1938. pobijedio slavnog Grka Hristosa Mantikasa, a čiji je život tragično prekinut 1945. godine u pokušaju bijega iz ustaškog logora u Jasenovcu, čime je njegovo ime trajno upisano u temelje hrvatskog sporta.

Mladost RK Dubovca na postoljima Hrvatske

Godina 1966. donijela je velike uspjehe mlađim uzrastima Rukometnog kluba Dubovac. Na prvenstvu Hrvatske omladinska reprezentacija pod vodstvom trenera Mihajla Prezelja Mitile i tehničkog voditelja Zlatka Cerovca osvojila je treće mjesto, a sastav su činili Mihajlo Savić, Dubravko Bončić, Slavoljub Morić, Zdravko Jakuš, Želimir Feitl, Josip Vuljanić, Mirko Halovanić, Berislav Samaržija, Juraj Spahija, Vladimir Lokar i Zdravko Lipošćak, dok je Želimir Žiga Feitl te sezone postao i omladinski reprezentativac Hrvatske.

Istovremeno, pionirska momčad RK Dubovac postala je viceprvak Hrvatske, izgubivši u finalu na zagrebačkoj Šalati od Splita rezultatom 9:5. Sjajan klupski kontinuitet potvrđen je i osvajanjem trećeg mjesta ženske ekipe na općinskom prvenstvu te s tri naslova pobjednika na uglednom turniru Trofej Mladosti krajem sedamdesetih i početkom osamdesetih godina.

Generacije koje su nosile karlovački rukomet

Mlađi kadeti HRK Karlovca (generacija 1996. i mlađi) ostvarili su povijesni uspjeh na Završnici prvenstva Hrvatske u Rijeci 2012. godine. U konkurenciji 12 momčadi osvojili su naslov prvaka Hrvatske. Nastupili su: Denis Dervišević, Ivan Šnajder, Andrej Obranović, Filip Franković, Domagoj Smojver, Antonio Karanović, Matej Ribar, Marino Felić, Renato Pauli, Karlo Capan, Vedran Gostevčić, Benjamin Bajrić, Mateo Crnković, Karlo Mejaški, Tomislav Kovačević i Roberto Krpačić. Stručni stožer: trenerica Tatjana Rašić, tehnički tajnik Miloš Đanković i službeni predstavnik Martin Galović.

Juniori Hrvatske (generacija 1992.) osvojili su srebrnu medalju na Europskom prvenstvu 2012. godine. U sastavu reprezentacije bili su i Karlovčani Dominik Smojver, Stipe Mandalinić, Luka Prezelj, Ivan Bačić i Sandro Obranović, dok su u stručnom stožeru bili Stipe Smojver (tehnički tajnik) i Ivan Pavlaković (trener vratara).

Lokalni nogometni derbi prije 100 godina

U rijetkim sportskim zapisima iz međuratnih novina zabilježen je gradski derbi odigran 2. studenog 1924. godine, kada su se Građanski i Olimpija sastali u borbi za gradski pokal. Pred čak 2500 gledatelja Građanski je slavio s 3:1 i time zaključio sezonu.

Građanski je brzo poveo 2:0, Olimpija je do odmora smanjila na 2:1, no u nastavku je pobjedu potvrdio pogodak iz jedanaesterca za konačnih 3:1. Strijelci su bili Stiplošek za Građanski i Nando za Olimpiju.

Utakmica je ocijenjena živom i otvorenom, a kroničari su zaključili kako je Građanski i treći put zaredom bio uspješniji u gradskim ogledima. Sudac Pick odradio je susret – dobro.

Dugoreški pečat u zlatnoj generaciji zagrebačkog Dinama

Početkom šezdesetih godina prošlog stoljeća, u vrijeme kada je zagrebački Dinamo stvarao temelje za kasniji trijumf i osvajanje Kupa velesajamskih gradova, dio te moćne maksimirske momčadi bili su i ponosni Dugorešani Zlatko Perušić i Ivica Cvitković, kasniji vlasnik karlovačkog Hotela Europa. Perušić i Cvitković potekli su s prašnjavih igrališta u Dugoj Resi uz rijeku Mrežnicu, odakle su svojim golemim talentom stigli do slavnog plavog dresa Dinama, ostajući trajni dokaz da veliki sportski snovi počinju u upornosti malih sredina.

Kada su karlovački asovi sreli legendarnog Chucka

Svjetska kulturna ikona i akcijska zvijezda Chuck Norris, koji je 19. ožujka 2026. godine preminuo u 87. godini života, ostavio je trag u povijesti borilačkih vještina. Iako je planetarno poznat po statusu neuništivog „nadčovjeka“, malo je poznato da su putovi ovog majstora borilačkih vještina davnih dana dotaknuli i karlovački sport.

Povijesni susret zabilježen je 1978. godine u Oklahoma Cityju tijekom Svjetskog prvenstva u taekwondou. Četvorica karlovačkih velikana – Goran Šabić, Anto Nobilo, Slobodan Coco Martinović i Boško Rupčić – ondje su osvojili brončanu medalju, upisavši se zlatnim slovima u povijest domaćeg sporta.

U tom je trenutku Chuck Norris već bio zvijezda u usponu, a druženje s karlovačkim reprezentativcima ostalo je trajno svjedočanstvo vremena kada su karlovački borci ravnopravno stajali uz bok najvećim svjetskim autoritetima borilačkog svijeta.

Od VK Korane do VK Karlovca: Skoro stoljeće veslanja na karlovačkim rijekama

Bogata karlovačka veslačka tradicija započela je osnivanjem prvog društva 1896. godine i prve regate na Kupi 1897., a nastavila se kroz aktivnu sekciju Športskog kluba Olimpija, koja je 1922. godine sudjelovala u osnivanju saveza u Ljubljani. Središnji stup tog puta izrastao je 7. veljače 1935. godine, kada je utemeljen Veslački klub Korana.

Od tog povijesnog dana pa sve do danas klub djeluje bez ijednog dana prekida, ostvarujući rijedak sportski kontinuitet koji ponosno bilježi devedeset i prvu godinu neprekinutog rada i čuvanja tradicije zajedništva na rijeci Kupi.

Karlovac od 2021. godine dobiva još jedan veslački zamah osnivanjem Veslačkog kluba Karlovac, čije je sjedište na Rakovcu, uz same obale rijeke Korane. Vođeni idejom da klub prije svega čine ljudi, osnivači su postavili temelje novom smjeru razvoja lokalnog veslanja, u kojemu veterani imaju ulogu glavne pokretačke snage i čvrstog uporišta. Tu su novu karlovačku veslačku priču pokrenuli Tihomir Jarnjević, Dario Cvitešić, Marko Jerinić, Valentino Štedul i Miroslav Katić.

Krunoslav Karin na čelu europskog baseballa

Na redovnom izbornom Kongresu federacije WBSC Europe održanom u Zagrebu, Karlovčanin Krunoslav Karin ponovno je dobio snažno povjerenje delegata za novi četverogodišnji mandat na čelu krovne organizacije europskog baseballa i softballa. U glasanju šezdeset i četiri delegata nacionalnih saveza, Karin je pobijedio protukandidata, Litavca Kuodisa Remigijusa, omjerom glasova trideset i osam prema dvadeset i šest, dok su za potpredsjednike izabrani delegati iz Nizozemske, Češke i Bugarske. Ovaj izborni trijumf stigao je točno na desetu obljetnicu otkako je glavni ured WBSC Europe trajno smješten u Zagrebu.

Prije Grabrika: Dubovačka „prva liga“ i rani korijeni karlovačkog bejzbola

Prije službenih terena, klubova i pravila, na dubovačkim ulicama i livadama igrale su se igre s palicom i kličkom koje danas neodoljivo podsjećaju na davne pretke bejzbola.

Kad se danas u Karlovcu govori o počecima bejzbola, mnogi će s pravom spomenuti Grabrik, klub i ljude koji su udarili temelje organiziranom sportu, pritom posebno ističući Krunu Karina, jednog od najzaslužnijih karlovačkih bejzbolskih djelatnika. No priča o igri sa štapom i udarcem mnogo je starija od prvih službenih utakmica.

Prije nego što su postojali uređeni tereni duh igre s palicom već je živio u karlovačkim četvrtima. Na Dubovcu i drugim gradskim prostorima djeca su igrala svoje igre – dagildu, kličkanje i kučkanje. Nije to bio bejzbol u današnjem smislu, niti bi itko tada pomislio da stvara temelje budućeg trofejnog sporta. Bila je to jednostavna dječja zabava: komad drveta i štap bili su dovoljni za sate nadmetanja. Osnovna ideja, međutim, bila je ista – pogoditi, odbiti, braniti i nadmudriti protivnika. Klička je letjela zrakom, batina je zamahivala, a uzvikivalo se: „Dagilda, sriča prva!“ Možda u tom uzviku nije bilo američkog bejzbola, ali bilo je svega što čini sport: natjecanja, vještine, sreće i dječjeg ponosa.

Ambasador SAD u Hrvatskoj Peter Galbraith svečano je otvorio 1996. godine novoizgrađeno bejzbol igralište "4 Rijeke"

Zato se korijeni igre s palicom u Karlovcu sežu mnogo dalje od organiziranih igrališta. Ti se zaboravljeni počeci kriju na ulicama i livadama, tamo gdje su dječaci od nekoliko komada drveta stvarali vlastiti svijet i već tada znali jedno: najvažnije je dobro udariti i ne dati protivniku da te zaustavi.

Kruno Karin i ljudi koji su kasnije pokrenuli organizirani bejzbol u Karlovcu napravili su onaj ključan korak – pretvorili su dječačku strast u pravi sport po kojem je Karlovac danas prepoznatljiv i daleko izvan granica Hrvatske.

Povijesni tragovi, međutim, sežu još dublje. Zdravko Švegar u knjizi „Dva stoljeća športa u Karlovcu“ navodi kako je već oko 1960. godine nekolicina mladića iz zabave pokušavala igrati bejzbol. Među prvima su se u udaranju „čarobnom“ palicom oprobali Radovan Horvatin, Đuro Pavić, Rudolf Starić, Vladimir Štefanac, Rajko Šurbat i Marijan Vejvoda. Početkom sedamdesetih godina ideju o igranju bejzbola oživljava skupina sportaša-studenata. Činili su je atletičari Miroslav i Jovica Došen, Boris i Vladimir Perenčević, Zvonko Laškarin, Antun Purgar, Ivan Šarenac i Ivan Ivičak te karataši Želimir Feitl, Miljenko Ožvald i Zdravko Lipoščak. Uz pomoć Marijana Vejvode stupili su u kontakt s Konzulatom SAD-a u Zagrebu, gdje su naišli na razumijevanje. Miroslav Došen, Vladimir Perenčević, Zvonko Laškarin i Ivan Ivičak otišli su u konzulat po pravila i opremu, nakon čega su ubrzo u Karlovac stigla i dva djelatnika konzulata kako bi na poljani na desnoj obali Korane, nasuprot Ribarske kuće, održali prve treninge.

Nažalost, početni entuzijazam ubrzo je splasnuo, ponajviše zbog sugestija ondašnjih partijskih struktura kojima to baš i nije bila „dobra ideja“, uz sumnjičenja da su ljudi iz konzulata špijuni. Preostalu opremu iz tog vremena sačuvao je Ivan Ivičak i predao ju kolegi atletičaru Dubravku Golubiću, članu nove, treće generacije sportaša koja će napokon uspjeti u naumu i osnovati bejzbol klub.

Ljetna liga: Četvrt stoljeća „hakla“ pod karlovačkim nebom

Košarkaško igralište Šanac posljednjih je godina središte amaterske košarke, vrhunske zabave i punih tribina. U gradu na osam obala igra se Ljetna košarkaška liga, jedna od najomiljenijih manifestacija koja je dosegla golem interes svih generacija. Poznatija pod nazivom HAKL, ova je liga jedan od najdugovječnijih amaterskih sportskih projekata u Hrvatskoj, koji traje punih 25 godina bez prekida.

Projekt je 2001. godine pokrenuo novinar KAŠ-a Krešimir Perušić zajedno s karlovačkim „haklerima“ sa Švarče. Iako je izvorno bila zamišljena kao veteransko i amatersko natjecanje, liga se vrlo brzo proširila na kvartovske ekipe, momčadi tvrtki, kafića i brojnih prijateljskih društava okupljenih oko ljubavi prema košarci. U prvih sedam godina natjecanje se odvijalo kroz ljetnu i zimsku sezonu, nakon čega je organizaciju preuzeo Košarkaški klub Šanac. Posljednje četiri godine ligu uspješno vodi bivši košarkaš Marko Novaković.

Svoju bogatu povijest, od samih početaka do dvadesete obljetnice, liga je dobila priliku sačuvati od zaborava kroz knjigu *Amaterska košarkaška liga u Karlovcu*, koju je 2020. godine objavio Krešimir Perušić. To vrijedno izdanje detaljno dokumentira prva dva desetljeća natjecanja, brojne ekipe, postignute rezultate i neprocjenjivu fotografsku arhivu, čime je zaokružena priča o jednom od najdugovječnijih sportskih fenomena u gradu.

Deset godina trčanja, prijateljstva i zajedništva

Od ljubavi prema trčanju do više od 400 polaznika Škole trčanja, brojnih utrka i zajednice koja je postala prepoznatljiv dio karlovačke sportske priče.

Deset godina nije malo. Pogotovo kada je iza tih deset godina više stotina ljudi koji su obuli tenisice, napravili prvi korak, otrčali prve kilometre, pomaknuli vlastite granice i pritom pronašli društvo, prijatelje i svoju malu sportsku obitelj. Upravo je takvih deset godina Atletski klub RaN 047 obilježio 2026. svečanom proslavom, prisjećajući se svega onoga što je činilo klub od njegovih početaka – od prvih treninga i zajedničkih kilometara, preko projekata, pa do ljudi koji su svojim entuzijazmom stvarali priču AK RaN 047.

Nastao iz nekadašnje udruge Dodir prirode i entuzijazma okupljenih zaljubljenika u kretanje, klub je u deset godina izrastao u snažnu i prepoznatljivu sportsku zajednicu. Predsjednica kluba Gabrijela Šalković naglasila je kako su ljudi najveća vrijednost kluba, jer svaki pretrčani kilometar na šumskim stazama, šetnicama i nasipima čini neraskidivi dio klupske povijesti.

Jedan od najvažnijih temelja kluba svakako je Škola trčanja RaN 047, kroz koju je prošlo više od 400 polaznika. Za mnoge od njih bio je to početak promjene životnih navika i stvaranja trajne ljubavi prema trčanju, bez obzira na početnu formu. Uz redovita sudjelovanja na cestovnim i trail utrkama diljem Hrvatske i izvan njezinih granica, klub se nametnuo i kao organizator zapaženih događanja. Posebno mjesto zauzima Kozjača trail liga – Dragojlinom stazom, koja je spojila sport, prirodu i povijest karlovačkog kraja, okupljajući stotine sudionika.

Kada se podvuče crta ispod prvog desetljeća, jasno je da se nije stvorio samo atletski klub, nego zajednica ljudi kojima je trčanje bio povod za druženje, pomicanje granica i stvaranje neraskidivih prijateljstava.

Na temeljima pisane riječi i filmske trake

Paralelno s radom na kapitalnoj monografiji o dva stoljeća sporta u Karlovcu, stvoren je i dokumentarni film „Dva stoljeća karlovačkog športa 1800. – 2000.“. Kako bi javnost i Redakcijski odbor imali što potpuniji uvid u povijest lokalnog sporta te dobili vrijedne smjernice i sugestije pri izradi ova dvaju komplementarnih projekata, pripremio je sažeti povijesni pregled doajena Zdravka Švegara. Taj tekst kronološki osvjetljava prve sportske korake našeg zavičaja, počevši od najranijih dana pa sve do završetka Prvog svjetskog rata.

Dubovački lov na talente i Štenclovih dvanaest trenirki

Kada je rukometni mag Vlado Štencl – čovjek koji je Jugoslaviju odveo do zlata u Münchenu 1972. – preuzeo riječki Kvarner, njegovo je oko odmah prepoznalo potencijal karlovačke “Mitiline” škole na Dubovcu. Nakon pregovora, Jurica Lakić, Damir Čavlović i Ratko Knežević otišli su u Rijeku, dok su ikone poput Vlade Justamenta, Branka Mrkšića i Tibora Perka odbile sve ponude ostavši vjerne Karlovcu.

Anegdota za povijest ostaje odšteta: za teške prvoligaške bitke, Riječani su Dubovcu u Karlovac poslali paket od točno dvanaest Adidas trenirki, deset lopti i dvije mreže – materijalno skromno, ali za tadašnje uvjete neprocjenjivo bogatstvo.

Sokolski temelji: Ljetni gimnastički kamp

Od osnivačke skupštine Pokupskog sokola 1885. godine, gimnastika je postala bazični sport grada. Uz prvog predsjednika dr. Ljudevita Harazima i vizionara Franju Bučara, povijest pamti i dr. Božu Vinkovića, gradonačelnika koji je sokolstvo povezao s razvojem grada. Danas duh te tradicije živi kroz Ljetni gimnastički kamp u Selcu, projekt Željka Šančića koji je izrastao u jedan od najcjenjenijih kampova na spoju Srednje, Južne i Jugoistočne Europe.

Sudionici tradicionalnog ljetno gimnastičkog kampa Selce, 2026.

Nogometni trener s Mrežnice u pijesku Emirata

Krunoslav Kišpatić, nogometni je stručnjak s prestižnom UEFA A licencom dokazao je da se izvorna nogometna strast, pedagoški takt i željezna disciplina mogu uspješno prevesti na svaki svjetski jezik. U arapskom klubu Al Orooba FC preuzeo je dužnost direktora za razvoj mlađih kategorija te postao glavni trener selekcije U-13. Od momčadi sa samog dna prvenstvene ljestvice, čije je natjecateljsko samopouzdanje bilo ispod svake razine, svojim znanjem i pristupom stvorio je pobjednički stroj koji je ubrzo počeo nizati uspjehe protiv azijskih giganata kao što su Al Jazira i Al Nasr. Najveća pobjeda ogledala se u činjenici da je službeno proglašen najboljim trenerom sezone u cijeloj U-13 ligi. Njegov put tako najbolje ilustrira modernu, globalnu dinamiku lokalnog sporta – od blatnih domaćih terena do blještavila i elitnih akademija u Ujedinjenim Arapskim Emiratima.

Od dvorane kraj Korane do europskih vrhova

Nova karlovačka Školska sportska dvorana svečano je otvorena u listopadu 1967. godine upravo uoči održavanja velikog međunarodnog stolnoteniskog natjecanja s početka 1968. godine kada je dvorana po prvi put primila najbolje stolnotenisače.

Dvorana na Rakovcu postala je hram rukometa – neosvojiva tvrđava u kojoj su padali europski velikani poput Barcelone i Magdeburga. Pamte se povijesni susreti protiv selekcije Pariza 1970., domaćinstvo Svjetskog prvenstva za žene 2003., te europske bitke iz devedesetih pred tri tisuće gledatelja. Karlovac je svijetu podario zlatne olimpijce poput Valnera Frankovića i Vladimira Šujstera, dokazujući da rukomet ovdje nije samo sport, već trajni identitet grada.

Svjetsko prvenstvo za žene održano je od od 1. do 8. prosinca 2003. Nastupile su reprezentacije Norveške, Ukrajine, Rumunjske, Kazahstana, Tunisa i Argentine.

Memorijal „Drago Stanković – Jole“

Drago Stanković – Jole ostavio je neizbrisiv trag u povijesti NK Ilovca. Kao dugogodišnji ekonom i jedan od najodanijih klupskih djelatnika, desetljećima je brinuo o svemu što je činilo svakodnevni život kluba – od opreme i igrališta do igrača i organizacije utakmica. Smatra se jednom od najvećih klupskih legendi, iako nije bio poznat po golovima ili trenerskoj karijeri, nego po nesebičnom radu i odanosti.

Jolin memorijal nogometne mladeži

Njegova predanost, skromnost i ljubav prema Ilovcu učinile su ga simbolom kluba i omiljenom osobom među generacijama nogometaša, trenera i navijača. Njegova uloga daleko je nadilazila formalnu funkciju. Bio je čovjek koji je svakodnevno živio za klub – brinuo o opremi, igralištu, svlačionicama, organizaciji utakmica i svemu što je bilo potrebno da klub funkcionira.

U znak zahvalnosti NK Ilovac svake godine organizira nogometni turnir mladeži koji nosi ime Međunarodni memorijalni turnir “Drago Stanković – Jole” te okuplja stotine djece iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Sama činjenica da je turnir uvršten u kalendar HNS-a govori koliko je prerastao lokalne okvire. Starije generacije Karlovčana i ljudi iz nogometa često ga opisuju kao zaštitni znak “Šervudske šume”, kako se od milja naziva igralište NK Ilovca.

Povijesni iskorak karlovačkog suđenja na najvišoj razini hrvatskog nogometa

Patrik Pavlešić (Karlovac, 1998.) ispisao je novu stranicu lokalnog sporta kao prvi predstavnik Nogometnog saveza Karlovačke županije među sucima na najvišoj razini hrvatskog nogometa. Ovaj 27-godišnji Dugorešanin i student Kineziološkog fakulteta u Zagrebu, sa smjerom nogomet, prošao je put od aktivnog travnjaka do sudačke pištaljke na najvećim prvoligaškim terenima.

Nogometnu je priču započeo mnogo ranije, provodeći više od petnaest godina s loptom u nogama. Igrao je u rodnoj Dugoj Resi, prošao sve mlađe selekcije NK Karlovac 1919, a seniorski staž započeo u redovima Vinogradara iz Jaske. Iako je igračku karijeru zaključio 2018. godine, travnjacima je ostao vjeran na drukčiji način. Sudački ispit položio je još 2017., a ubrzo je, već 2019., ušao u prestižni Talent program Komisije nogometnih sudaca HNS-a, pod budnim okom i mentorstvom iskusnog Ivana Bebeka.

Veliku ulogu u njegovoj odluci da zakorači u sudačke vode imao je i obiteljski temelj – otac Dražen Pavlešić, dugogodišnji sudac drugog stupnja natjecanja, prenio mu je ljubav i osjećaj za pravdu na terenu.

Danas, noseći grb županijskog saveza u elitnom rangu, Patrik Pavlešić potvrđuje da predan rad, nasljeđe i ljubav prema nogometu uvijek pronađu svoj pravi put.

Karlovac pionir među sportskim novinarima: Prije 28 godina osnovana prva gradska sekcija HZSN-a u Hrvatskoj

U povijesti hrvatskog sportskog novinarstva 8. lipnja 1998. godine zauzima posebno mjesto. Osnivanjem karlovačke sekcije Hrvatskog zbora sportskih novinara (HZSN), Karlovac je postao predvodnik procesa decentralizacije strukovne organizacije, postavši prva gradska sekcija u Hrvatskoj. Taj organizacijski iskorak, koji je do tada bio gotovo u potpunosti koncentriran u Zagrebu, ubrzo je postao obrazac za djelovanje sportskih novinara u drugim sredinama diljem zemlje.

Sportska redakcija Radio Karlovca 1993.: Mojca Kubelj, Martina Naletilić, Krešimir Perković, Iva Humić, Lana Miličić-Dorin, Marijan Bakić i Ivana Lukačić

Osnivanje sekcije bilo je izravna potvrda snažne novinarske baze i bogatog sportskog identiteta grada. U to vrijeme karlovačka sportska scena bila je izuzetno dinamična,

što potvrđuje i podatak da je sportski tjednik KAŠ u jednom trenutku brojao čak 18 novinara. Prateći taj ritam i cijeneći trud svojih kolega, Sekcija je tijekom godina redovito organizirala dodjele godišnjih nagrada zaslužnim članovima.

Kroz godine djelovanja, karlovačka sekcija prerasla je okvire klasične strukovne organizacije, sudjelujući u brojnim projektima i partnerstvima s nacionalnim HZSN-om. Kao priznanje za ugled koji je lokalna sekcija stekla, Karlovac je 2010. godine prvi put u povijesti postao domaćin godišnjeg sabora HZSN-a održanog izvan Zagreba.

Karlovački su novinari ostavili dubok trag na nacionalnoj razini, a među najistaknutijima su Zdravko Švegar, dobitnik Nagrade za životno djelo HZSN-a 2007. godine, te Marijan Bakić, dugogodišnji tajnik Zbora i dobitnik nagrade za urednika godine i priznanje za lokalno novinarstvo. Priznanja su nizali i brojni drugi lokalni djelatnici i mediji, poput TV 4 rijeke, Darka Pribanića i Gordana Tomičića, potvrđujući nezaobilaznu ulogu Karlovca u hrvatskom sportskom novinarstvu.

Simboličan nastavak te tradicije ostvaruje se i organizacijom 44. Sabora HZSN-a, održanog u travnju 2026. u karlovačkom Kinu Edison, čime se još jednom potvrđuje neraskidiva veza grada na četiri rijeke i hrvatske sportske publicistike.

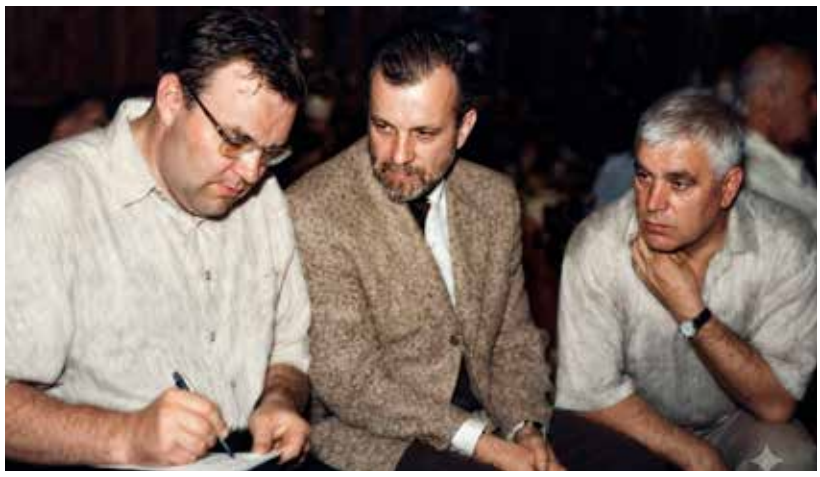
Zdravko Hebel u Karlovcu: Susret s poviješću i najava novog doba

Dok se u sportskoj javnosti ispisuju nove stranice, sjećanja nas vraćaju na 2000. godinu i posjet dr. Zdravka Hebela Karlovcu u povodu predstavljanja kapitalnog djela „Dva stoljeća športa u Karlovcu“ autora Zdravka Švegara.

Tadašnji predsjednik Hrvatskog olimpijskog odbora (HOO) tom je prigodom naglasio kako Karlovac ima jedinstvenu dvjestogodišnju sportsku baštinu rijetko viđenu u Hrvatskoj, potvrdivši trajnu potporu krovne sportske organizacije ovakvim izdanjima.

Prisjećajući se velikana poput Jelice Pavličić, Kreše Račića, Branka Čavlovića – Čavleka i brojnih drugih, Hebel je poslao jasnu poruku o važnosti čuvanja kolektivne memorije.

Danas, više od dva desetljeća poslije, taj se krug zatvara ovom knjigom posvećenom velikanima sporta Karlovačke županije, nastavljajući tako misiju očuvanja tradicije i ljudi koji su stvarali sportsku povijest grada na četiri rijeke.

Predsjednik HOO Zdravko Hebl, predsjednik HZSN Zoran Kovačević i glavni tajnik HZSN Ante Drpić

Fotografija je nastala u jesen 1996. godine. U tom razdoblju NK Karlovac natjecao se u Drugoj HNL te ostvario vrlo zapažene rezultate.

Na fotografiji su momčadi sučeljene u revijalnom susretu: NK Karlovac u svojim tradicionalnim plavo-bijelim prugastim dresovima te hrvatska reprezentacija u prepoznatljivim crveno-bijelim "kockastim" dresovima, uz prisutnost pojedinih istaknutih hrvatskih reprezentativaca tog razdoblja.

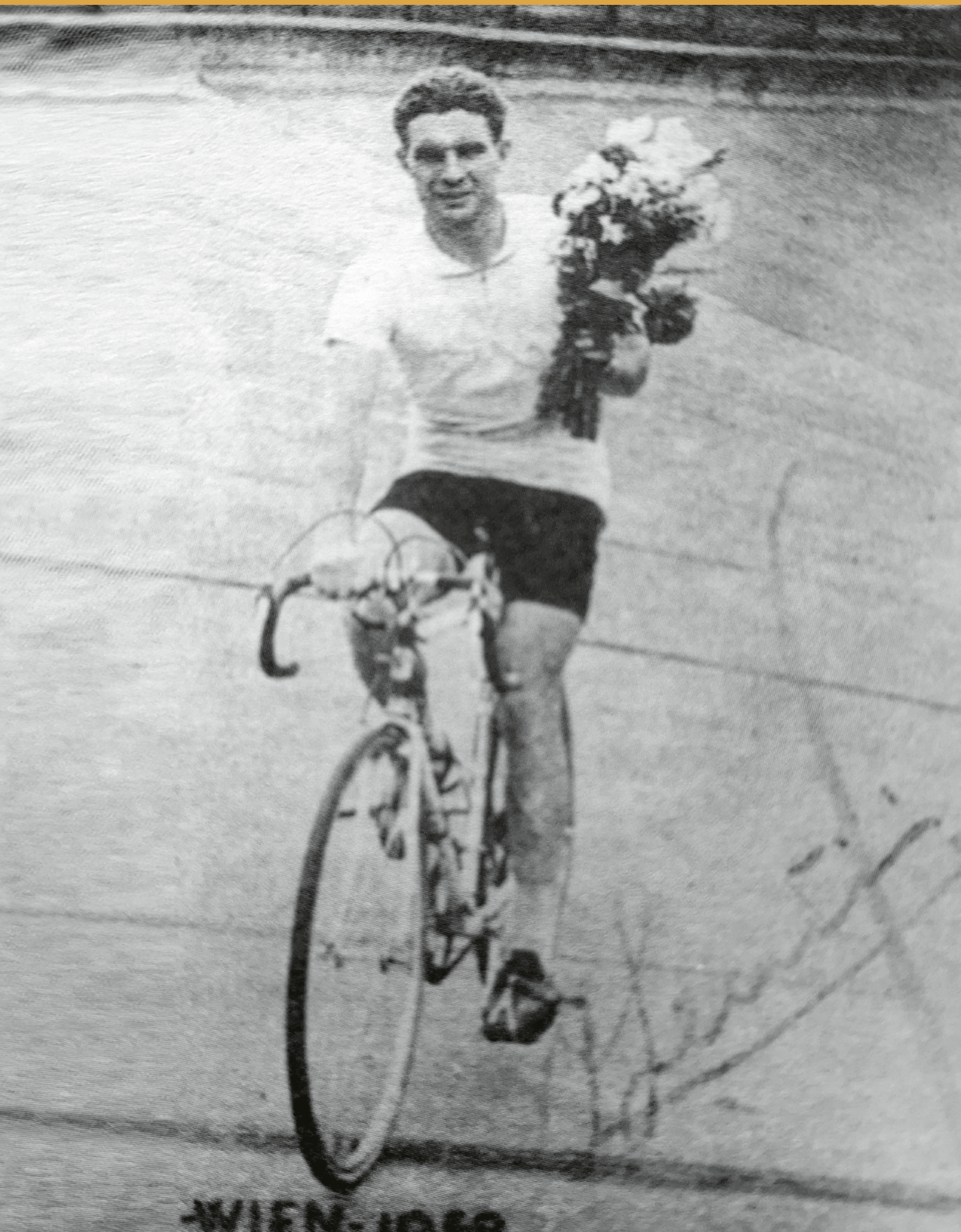
Budući da u službenim natjecateljskim bazama podataka A reprezentacija Hrvatske nije igrala službenu međunarodnu utakmicu protiv NK Karlovca, riječ je o izuzetno popularnoj revijalnoj i prijateljskoj utakmici koja je završila 4:1 pobjedom Hrvatske.

HRVATSKA, stoje s lijeva: Prosinečki, Mladinić, Ladić, Bokšić, Jarni, Šuker, Asanović, Boban. Čuče: Jerkan, Vlaović i Šimić.

NK KARLOVAC, stoje s lijeva: Goran Božić, Mario Skočibušić, Dražen Pavlešić, Miljenko Štajduhar, Ivan Fumić i Draško Božović. Čuče: Anđelko Obrovac, Igor Jelić, Lovro Novokmet, Miro Mamić i Mario Goršić.

Desno od momčadi stoje istaknuti sportski i politički dužnosnici tog razdoblja: Josip Šoić – predsjednik Hrvatskog nogometnog saveza (HNS), Josip Jakovčić – župan Karlovačke županije, Ivan Bedeniković – predsjednik Nogometnog saveza Karlovačke županije i Josip Perković – predsjednik NK Karlovac.

WIEN-1952

VI
Epilog: za vječnost

Kada se sklopi i posljednja stranica s rezultatima i sportskim zanesenjacima koji su kroz povijest gradili sportske uspjehe na karlovačkim terenima, ostaje ono najvažnije i najveće pravo – pravo da se u slobodi živi i igra. No, ta sloboda u kojoj današnji naraštaji s ponosom nose dresove i nižu pobjede pod hrvatskim nebom, nije stigla sama od sebe, već je izabrana u plamenu i prkosu na prvoj liniji obrane grada.

Zato ova monografija ne može završiti pukim zbrojem golova i medalja, već se njezine korice sklapaju s najvišim osjećajem pijeteta, ponosa i vječne zahvalnosti. Ovo završno poglavlje trajna je straža i spomenik onoj karlovačkoj sportskoj mladosti koja je svoja igrališta zamijenila rovovima, položivši ono najdragocjenije na oltar domovine kako bi osigurala mir budućim sportskim vitezovima.

Što Karlovac pamti 10. rujna: dan kada su se susreli hrvatski olimpijski san i ratna stvarnost grada na osam obala

Ima datuma koje pamtimo zato što ih svake godine ponovno upisujemo u kalendar, a ima i onih koji s vremenom postanu dio osobnog i gradskog sjećanja. Deseti rujna za mene pripada ovoj drugoj skupini. Na nacionalnom kalendaru to je Hrvatski olimpijski dan, datum osnivanja Hrvatskog olimpijskog odbora 1991. godine, ali u karlovačkom sjećanju taj datum nosi još jednu, bolnu priču. Na 10. rujna 1993. godine od neprijateljske granate poginuo je sportski novinar Tomica Belavić.

Zbog toga mi je teško ovaj datum promatrati samo kroz prigodne sportske manifestacije, bijele majice i poruke o prijateljstvu, miru i fair-playu. Sve je to sastavni dio Hrvatskog olimpijskog dana i sve to ima smisla, ali u Karlovcu 10. rujna ima i dodatnu težinu. U jednom se datumu susreću dvije priče koje na prvi pogled nemaju mnogo zajedničkog – priča o hrvatskom sportskom i olimpijskom putu i priča o gradu koji je početkom devedesetih živio pod ratnim pritiskom.

Hrvatski olimpijski odbor osnovan je 10. rujna 1991., u trenutku kada se Hrvatska borila za svoju samostalnost, ali i za međunarodno priznanje. Hrvatski sportaši vrlo su brzo dobili priliku pokazati da nova država želi imati svoje mjesto i na najvećoj svjetskoj sportskoj pozornici. Albertville 1992. bio je prvi veliki korak, a nekoliko mjeseci poslije uslijedila je Barcelona, gdje je Hrvatska nastupila kao samostalna država i osvojila prve olimpijske medalje.

Danas to možemo prepričati u nekoliko rečenica i sve izgleda kao jednostavan slijed događaja. Osnovan je HOO, hrvatski sportaši izašli su pod hrvatskom zastavom, stigle su medalje i hrvatski je sport dobio svoje mjesto u olimpijskoj obitelji. Ali tada ništa od toga nije bilo ni jednostavno ni samorazumljivo. Dok su sportaši trenirali i pripremali se za nastupe, Hrvatska je ratovala, a Karlovac je bio jedan od gradova koji su tu stvarnost živjeli svakoga dana.

Zato olimpijski simboli u Karlovcu imaju malo drukčije značenje. Kada se govori o miru, prijateljstvu i poštovanju, to nisu samo opće fraze iz olimpijskog protokola. U gradu koji je prošao ratnu traumu te riječi imaju vrlo konkretno značenje. Možda baš zato ovdje i sport ima posebnu vrijednost. U najtežim vremenima ljudi su se trudili zadržati dio normalnog života, a sport je bio jedan od načina da se to učini.

Karlovac je pritom imao i ima dovoljno razloga govoriti o svojim sportašima. Od Milana Neralića, Slunjana koji je na Olimpijskim igrama u Parizu 1900. osvojio brončanu medalju i postao prvi Hrvat s olimpijskim odličjem, preko Nade Birko Kustec, Jelice Pavličić, Ivana Levačića i Krešimira Račića, pa do Valnera Frankovića, Vladimira Šujstera, Tihomira Jarnjevića, Dugorešanke Ivane Malobabić i brojnih drugih, ljudi iz našega kraja desetljećima su odlazili na velika natjecanja i predstavljali svoje klubove, grad i zemlju.

To je sportska strana priče o Karlovcu, ali ona se ne može odvojiti od vremena u kojem su ti ljudi živjeli. Sport se ovdje nikada nije događao izvan života grada. Bio je dio njega, kao što su to bile škole, tvornice koje su hranile generacije Karlovčana, vojarne, novinarske redakcije, gradske ulice i, nažalost, ratna skloništa. I upravo zato priča o sportu u Karlovcu nije samo priča o rezultatima.

U takvom se razmišljanju uvijek vraćam Tomici Belaviću. Dan prije, 9. rujna, završavali smo dogovore oko obilježavanja Hrvatskog olimpijskog dana u Karlovcu. Ja sam napravio plakat, a Tomica je 10. rujna pripremao i snimio prilog za dnevnik Hrvatskog radija Karlovac. Tema je bila Hrvatski olimpijski odbor, dakle upravo ono zbog čega će se desetljećima poslije 10. rujna ponovno spominjati kao važan datum hrvatske sportske povijesti.

Nismo mogli znati da će to biti njegov posljednji novinarski uradak. Tomica je toga dana odradio svoj posao, snimio prilog i krenuo kući. Vraćajući se s posla poginuo je od neprijateljske granate.

Kada danas o tome razmišljam, teško mi je tu činjenicu prihvatiti kao običnu slučajnost. Tomica je kao sportski novinar izvještavao o sportu u vremenu kada se hrvatski sport pokušavao izboriti za svoje mjesto pod olimpijskim krugovima, dok je istodobno njegov grad živio ratnu svakodnevicu. Njegov posljednji prilog bio je o olimpizmu, a život mu je istoga dana prekinula granata. Teško je pronaći snažniju sliku Karlovca s početka devedesetih.

Zato se i danas, kada se približi 10. rujna, prvo sjetim tog spoja. Bijela majica Hrvatskog olimpijskog dana i ratna svakodnevica Karlovca možda izgledaju kao dva potpuno različita svijeta, ali tada su postojali istodobno. Ljudi su pokušavali živjeti, raditi, trenirati, izvještavati i veseliti se sportu, dok su nekoliko kilometara dalje ili ponekad gotovo iza prvog ugla trajale ratne operacije.

I zato mi je važno da se Tomice ne sjetimo samo kao još jednog imena iz ratne kronologije. Bio je sportski novinar i čovjek koji je svoj posao radio u vremenu u kojem je i

najobičniji novinarski zadatak mogao biti posljednji. Njegova priča nije izdvojena od priče o sportu, nego je njezin dio. Ako govorimo o tome kako je Karlovac živio sport, onda moramo govoriti i o ljudima koji su o tom sportu pisali i izvještavali

Možda se danas previše lako naviknemo na to da velike sportske priče gledamo samo kroz medalje i rezultate. Olimpijske igre dođu i prođu, prebroje se odličja, objave fotografije pobjednika, a onda se sve preseli u arhivu. No iza svake takve priče postoje ljudi, vrijeme u kojem su živjeli i okolnosti u kojima su trenirali i natjecali se

Za Karlovac je to posebno važno. Ovdje se sport nikada nije događao izvan života grada. U najtežim vremenima bio je i način da se sačuva osjećaj normalnosti. Treniralo se, natjecalo, navijalo i izvještavalo, premda je izvan sportskih terena postojala stvarnost koja je svakoga dana podsjećala koliko je život neizvjestan.

Možemo se prisjetiti naših sportaša i biti ponosni na njih. Možemo govoriti o tome što sport znači djeci i mladima, o zdravom životu i fair-playu. Ali možemo se prisjetiti i onih koji su svoje živote utkali u svakodnevicu ovoga grada, a nisu dočekali da gledaju kako se ta priča dalje razvija. Među njima je i Tomica Belavić, sportski novinar čiji je posljednji prilog bio upravo o hrvatskom olimpijskom putu.

I možda je u tome najveća poruka ovog datuma. Hrvatska je prije 35 godina osnivala svoj Olimpijski odbor dok je rat već bio stvarnost. Karlovac je tih godina živio između sportskih terena i skloništa, između rezultata i granata, između želje za normalnim životom i svakodnevnoga straha. Danas, kada o svemu tome govorimo s vremenske distance, lako je zaboraviti koliko je tada malo toga bilo sigurno.

Zato 10. rujna u Karlovcu nije samo dan kada ćemo obući bijelu majicu i govoriti o olimpijskim vrijednostima. To je i prilika da se prisjetimo koliko su te vrijednosti važne upravo zato što ih nije uvijek bilo moguće živjeti. Mir, prijateljstvo, poštovanje i zajedništvo nisu ukrasne riječi koje dobro izgledaju na plakatu. Za grad koji pamti rat one imaju svoju težinu.

A za mene će 10. rujna uvijek imati i Tomičino lice, njegov posljednji prilog i onu neobičnu karlovačku poveznicu koju vrijeme nije izbrisalo: istoga dana kada je snimio prilog o Hrvatskom olimpijskom odboru i hrvatskom olimpizmu, poginuo je od neprijateljske granate. Dok smo govorili o sportu, prijateljstvu i miru, rat je bio oko nas. Tomica je svoj novinarski posao toga dana odradio do kraja, a život mu je istoga dana prekinula granata.

Možda zato ovaj datum u Karlovcu treba pamtiti upravo tako – s ponosom zbog onih koji su pod hrvatskim olimpijskim simbolima predstavljali svoj grad i svoju zemlju, ali i s poštovanjem prema onima koji nisu dočekali vrijeme u kojem sport možemo gledati bez zvuka granata u pozadini.

Jer iza svake sportske medalje, svakog nastupa, svakog treninga i svakog sportskog terena postoji nešto bez čega svega toga ne bi bilo – mir. A naš je grad taj mir platio i životima ljudi koji su voljeli sport, bavili se njime i živjeli za njega. Među njima je bio i Tomica.

Sportska mladost na oltaru domovine

Velike društvene i političke promjene nakon prvih demokratskih, višestranačkih izbora u proljeće devedesete godine prošlog stoljeća i postupno odvajanje Hrvatske od jugoslavenske federacije, imale su snažan i nezaustavljiv odjek u samom sportu. Hrvatski športski savez utemeljen je u Zagrebu potkraj te sudbonosne godine, 28. prosinca, okupivši četrdeset i tri strukovne udruge, dok je ubrzo potom, 4. veljače ratne 1991. godine, osnovan i Karlovački športski savez. Krovna sportska organizacija u Republici Hrvatskoj, Hrvatski olimpijski odbor, osnovan je 10. rujna 1991. godine u Zagrebu, a taj se povijesni nadnevak danas tradicionalno slavi kroz nacionalnu manifestaciju Hrvatski olimpijski dan, osmišljenu kao masovni festival olimpizma, sportskih natjecanja i edukativnih radionica u suradnji s obrazovnim i sportskim institucijama.

Ratni vihor ubrzo je drastično poremetio normalne tokove života i natjecanja u Karlovcu i većem dijelu zemlje. Nakon što je Hrvatski sabor 25. lipnja 1991. godine proglasio neovisnost i suverenitet, dio lokalnog srpskog stanovništva pod diktatom iz Beograda pokreće otvorenu oružanu pobunu, a Srbija i takozvana JNA kreću u frontalnu agresiju na Hrvatsku. Karlovačko je područje postalo jedno od najtežih žarišta borbe, ali i neslomljiva utvrda otpora. Karlovački sportaši masovno su se uključili u obranu svog doma; već početkom kolovoza 1991. godine organizirana je sportska postrojba, a 17. rujna u gradu se formira pričuvni sastav Specijalne policije „Trn“ na čelu s istaknutim sportskim djelatnikom Želimirom Feitlom – Žigom.

Školska sportska dvorana - trajni spomen na sportaše i sportske djelatnike poginule u Domovinskom ratu

Neprijateljske snage s Korduna i bivša jugovojska u petak 4. listopada 1991. godine zasule su Karlovac stotinama razornih projektila, a sportska je infrastruktura u gradu bila jedna od prvih meta sustavnog uništavanja. Među prvima je pogođena i do temelja izgorjela nova, moderna četverostazna automatska kuglana u Mostanju, otvorena svega nekoliko mjeseci ranije u povodu Dana državnosti. U tri je navrata, od 1991. do 1993. godine, teško granatirana i Školska sportska dvorana, no taj ponosni sportski hram njegovi zaposlenici i sportaši nikada nisu napustili. Tijekom neprestanih napada teško su oštećeni i Sokolski dom, nogometni stadion uz Koranu, tereni i klupske prostorije Teniskog kluba Karlovac u Vrbanićevom perivoju, objekt AMD Karlovac na Slunjskim brdima, Veslački dom na Dubovcu te igrališta i zgrade prigradskih nogometnih klubova na Turnju, Kamenskom, Rečici, Šišljaviću te u Gornjem i Donjem Mekušju.

Unatoč stalnoj opasnosti i sirenama za opću opasnost, sportski život Karlovca odbio je ugasiti. Karlovački su se klubovi postupno aktivirali i u nemogućim uvjetima nastupali u službenim državnim natjecanjima.

U jeku žestoke agresije, Karlovac je 1992. godine ugostio Prve sportske igre Vojne policije RH. Iste godine, Taekwondo klub Karlovac ostvaruje povijesni podvig u Italiji, osvojivši završni klupski turnir za Kup Europe, dok rukometaši Karlovačke pivovare 1993. godine stižu do četvrtzavršnice europskog Kupa gradova. Sjajni niz nastavlja i Bejzbol klub Olimpija koji 1994. godine u Italiji osvaja prvo mjesto u B skupini pobjednika Kupa Europe.

Na seniorskom Europskom prvenstvu u taekwondou u Zagrebu, Marijeta Željković osvaja srebrnu, a Željko Jurčić brončanu medalju. Željković te je godine bila juniorska i seniorska prvakinja Hrvatske te viceprvakinja Europe, zbog čega ju je HOO proglasio najuspješnijom sportašicom Hrvatske.

Velike uspjehe bilježe i drugi sportaši: rukometaš Darko Franović osvaja broncu na Europskom prvenstvu u Portugalu kao član nacionalne vrste, a istim se odličjem kiti i karataš Mladen Vulović na juniorskom prvenstvu Starog kontinenta u Madridu. U srpnju 1995. godine, Miljenko Češković kao trener vodi hrvatsku košarkašku kadetsku reprezentaciju do naslova europskog prvaka u Portugalu, dok veslač Korane Tihomir Jarnjević na Svjetskom prvenstvu u poljskom Poznanju osvaja brončanu medalju, što je ostalo zabilježeno kao jedino svjetsko veslačko odličje doneseno u domovinu tijekom ratnih godina.

Za iznimne zasluge u promicanju sporta i ugleda domovine u svijetu, predsjednik Franjo Tuđman u listopadu 1995. godine odlikovao je Redom Danice hrvatske s likom Franje Bučara Marijetu Željković, Željka Jurčića i Darka Franovića.

U najtežim i najmračnijim danima Domovinskog rata, kada je opstanak domovine visio o niti, karlovački sportaši i sportski djelatnici zamijenili su sportska borilišta onim obrambenim, dokazujući da su odanost svom gradu i hrabrost neraskidivi dijelovi njihova bića. Ovaj povijesni zapis trajna je posveta i živa uspomena na herojstvo onih koji su ugradili svoje živote u temelje slobodne Hrvatske, nakon velikih povijesnih obljetnica oslobodilačke operacije Oluje, kada su pripadnici Hrvatske vojske porazili agresora, izbili na međunarodno priznate državne granice i konačno donijeli željeni mir.

Među braniteljima koji su položili živote na oltar domovine kako bismo mi danas živjeli u slobodi, karlovački je kraj podnio neizmjernu žrtvu – poginula su četrdeset i tri sportska djelatnika i sportaša – branitelja, dok ih je diljem Lijepe Naše stradalo znatno više, ostavljajući iza sebe trajnu ponosnu baštinu i tugu koja ne prestaje. Cijena slobode bila je strašna, plaćena onim najvrjednijim što je karlovački sport imao – životima svoje mladosti. S ponosom, dubokim pijetetom i vječnom zahvalnošću grad čuva sjećanje na četrdeset i tri viteza čija se imena nikada neće izbrisati iz naših srdaca.

Povodom obilježavanja pedeset godina Školske sportske dvorane na Rakovcu, 21. listopada 2017. godine, tvrtka Mladost i Karlovačka sportska zajednica postavile su na zidove dvorane trajnu spomen-ploču s imenima karlovačkih sportaša i sportskih djelatnika koji su poginuli u obrani domovine.

U klesanom kamenu za vječnost uklesana su imena istinskih heroja: Tomica Belavić, koji je djelovao kao sportski novinar te u odbojci i motokrosu, borac taekwondoa i tenisač Nenad Bunčić, veslač Bruno Cetinjanin, majstor kung fua Željko Čorak, svestrani sportaš Dražen Galetić koji se istaknuo u atletici, kuglanju, ronilaštvu i padobranstvu, nogometaši Denis Goršić i Vladimir Grginčić, tekvondaš Armando Hološi, Emil Jagunić koji je bio aktivan u planinarstvu i sportskom ribolovu, planinar Hrvoje Jelinić, borac taekwondoa

Mirko Jović, strijelac i sportski ribolovac Robert Klanjšek, nogometaš Nedjeljko Kosanović, rukometaš Boris Kranjčec, kuglač Željko Leskovac, nogometaš Slavko Loknar, tenisač Bruno Majoli, nogometaši Branko Maletić, Stjepan Mejašić, Alen Mikšić, Andrija Mrzljak, Miroslav Ornik i Miro Ožanić, rukometaš Nebojša Pareženin, planinar Andrej Petrić, nogometaš Damir Pintar, motociklist Eduard Prandel, nogometaš Ivan Pregelj, kuglač i nogometaš Željko Radenčić-Ivičić, odbojkaš Krešo Salaić, rukometaš, biciklist i nogometaš Frane Smojver, nogometaši Milan Stepić i Davor Stojaković, rukometaš Eduard Svetić, nogometaš Zlatko Škrlac, kuglač Branimir Špehar, motociklist Tihomir Tonžetić, nogometaš Miko Topolnjak, kuglač Emil Veljačić, planinar i tekvondaš Vladimir Vojnić, biciklist Željko Vuković, nogometaš Nenad Želinski te planinar i tenisač Dražen Žilić.

Hrvatski su sportaši od samog početka agresije postali jedni od najglasnijih i najvažnijih veleposlanika istine u inozemstvu. Tijekom ljetne turneje 1991. godine po Sjedinjenim Američkim Državama i Kanadi, bejzbolaši karlovačke Olimpije hrabro su nastupali pod povijesnom hrvatskom zastavom, dok su u kolovozu iste godine hrvatski majstori borilačkih vještina, nakon nastupa na Svjetskom prvenstvu u kickboxingu u Ocean Cityju, organizirali upečatljiv prosvjed ispred zgrade Ujedinjenih naroda u New Yorku podižući glas protiv bezumnog napada na domovinu. Hrvatskoj reprezentaciji, predvođenoj profesorom doktorom Brankom Kulešom, Damirom Škarom i Karlovčaninom Slobodanom Martinovićem – Cocom, u tom su se povijesnom prosvjedu pred očima svjetske javnosti pridružili i legendarni hrvatski košarkaški divovi Dražen Petrović i Stojko Vranković. Bio je to uvod u punu međunarodnu afirmaciju; nedugo nakon tog čina, 10. rujna 1991. godine, hrvatski su sportaši privremeno primljeni pod okrilje Međunarodnog olimpijskog odbora, a u svibnju iduće godine Hrvatska je postala i punopravna članica Ujedinjenih naroda. Kroz cijelo ratno razdoblje, suvereni sportski duh Hrvatske u svijetu su pobjedama i nastupima branili rukometaši Karlovačke pivovare, borci Taekwondo kluba Karlovac, bejzbolaši Olimpije i brojni drugi predstavnici lokalnog sporta.

Potpuni trijumf i istinsko, neopisivo slavlje tisuća karlovačkih sportaša i njihovih sugrađana dočekano je početkom kolovoza 1995. godine. Veličanstvena vojno-redarstvena operacija Oluja u svega četiri dana pomela je neprijateljske linije, donijela trajno oslobođenje napaćenom kraju i označila praktični završetak rata, otvarajući novo, slobodno poglavlje u kojem će karlovački sport ponovno procvjetati u punom sjaju pod mirnim hrvatskim nebom.

Pogovor

Velebni spomenik sportskoj epohi

Završno slovo o ovoj knjizi najbolje bi dočarala engleska riječ: excellent! Izvrsnost ovog uratka počiva na izvrsnosti sportaša i sportašica koji su svojim karijerama zaslužili biti publicirani u njoj, ali i na izvrsnoj percepciji autora koji je prepoznao njihovu sportsku izvrsnost i potrebu da budućim naraštajima podari velebni podsjetnik na njih.

Kada se upuštao u realizaciju projekta, Marijan Bakić zasigurno nije bio ni svjestan kakav ga zahtjevan i opsežan posao čeka, a oni malo upućeniji u izdavačke projekte takve vrste, najčešće ih uspoređuju s rudarskim poslom. U potrazi za autentičnim podacima potrebnim za biografije sportskih zaslužnika, nije se mogao zadržati samo na internetskim izvorima i dosad objavljenim publikacijama, nego je marljivo skupljao činjenice kroz nebrojene kontakte s članovima njihovih obitelji, prijateljima i suvremenicima, klubovima i sportskim udrugama.

Osim što potvrđuje koliko je Karlovačka županija izvorište vrhunskih sportaša i sportašica kroz gotovo dva stoljeća sportske povijesti, knjiga otkriva i njezine čvrste poveznice s temeljima hrvatskog olimpizma. Dovoljno je spomenuti da je legendarni Franjo Bučar upravo iz Karlovca krenuo u veličanstvenu misiju iz koje će se izroditi olimpizam na našim prostorima i njegov zasluženi epitet „otac hrvatskog olimpizma“. Ili da je Slunjanin Milan Neralić već na II. Igrama modernog doba otvorio vrata olimpizma Hrvatima, a usputno je poslužio i kao putokaz našim budućim olimpijcima za hvalevrijednu naviku osvajanja odličja…

Netko bi možebitno ovu knjigu svrstao u lokalpatriotske okvire, ali takva obilježja mogu se iščitati samo nakratko iz obilja zanimljivih popratnih sportskih priča i anegdota s lokalnim štihom. Cjelovito djelo definitivno premašuje i nacionalne i sve druge zemljopisne okvire jer, prema načelu podrijetla uvrštenih sportskih velikana (barem po jednom roditelju), obuhvaća sve kutke našeg planeta u kojima su živjeli (i žive), dakle - cijeli Globus.

Najmanje je važno hoćemo li ovu knjigu nazvati leksikonom, monografijom ili samo još jednom knjigom o povijesti sporta u Karlovcu i Karlovačkoj županiji. Djelo Marijana Bakića koje nam je u rukama, trajno će ostati „ukoričeni prijenosni spomenik“ neponovljivim sportskim velikanima i jednako takvoj sportskoj epohi.

Za kraj - želio bih dodati da mi se ova knjiga, zbog sveobuhvatnosti i fascinantne količine podataka, čini kao životno djelo Marijana Bakića. Ipak, malčice spuštam „kočnicu“. Nakon više od 30 publicističkih uradaka i sjajno odrađenog ovog najzahtjevnijeg, možda ono najbolje tek slijedi**...**

Vinko Knežević,
glasnogovornik HOO-a i dopredsjednik HZSN-a

O autoru i bibliografiji

Marijan Bakić više je od pet desetljeća neizostavan dio karlovačke sportske zbilje, ponajprije kao prepoznatljivo novinarsko ime koje je svoj put gradilo kao sportski novinar-urednik u najvažnijim lokalnim i regionalnim medijima: od *Karlovačkog tjednika*, *Radio Karlovca* (kasnije *Hrvatskog radija Karlovac*), *Karlovačkog lista*, županijskog sportskog tjednika *KAŠ* i *Novog lista*, preko portala *Kaportal*, pa sve do sportskog portala *KASonline*, čiji je osnivač i glavni urednik (od 1998. godine).

Osim novinarskim perom, sportu je posvetio cijeli život kroz aktivan rad u sportskim klubovima i organizacijama. Punih 35 godina bio je član Rukometnog kluba Dubovac, dva desetljeća djelovao je kao član Upravnog odbora Veslačkog kluba Korana, a u dva je mandata, kroz osam godina, dao svoj doprinos i kao član Upravnog odbora Karlovačke športske zajednice. Dugogodišnji je sportski dužnosnik; u dva je mandata (osam godina) bio član Izvršnog odbora Hrvatskog zbora sportskih novinara (HZSN), čiji je glavni tajnik od 2011. godine, a ujedno je i urednik službene mrežne stranice udruge.

Za svoj dugogodišnji predani rad višestruko je nagrađivan stručnim i društvenim priznanjima. Dobitnik je prestižne nagrade za urednika godine od Hrvatskog zbora sportskih novinara (HZSN), čije je Priznanje za lokalno novinarstvo primio 2026. godine. Za doprinos razvoju i praćenju sporta nagrađen je priznanjima Karlovačke sportske zajednice (KŠZ) i Zajednice športova Karlovačke županije (ZŠKŽ), a za svoj višedesetljetni neizbrisiv trag u javnom i društvenom životu grada odlikovan je Nagradom Grada Karlovca 2025. godine.

Bibliografija (objavljena djela, uredništva, audiovizualni radovi i stručni radovi):

1. *8. tradicionalni omladinski rukometni turnir Trofej mladosti '83* / uredili Tomica Belavić, Marijan Bakić (1983.)
2. *9. tradicionalni omladinski rukometni turnir "Trofej mladosti '84"* / uredio Marijan Bakić (1984.)
3. *10. tradicionalni omladinski rukometni turnir "Trofej mladosti '85"* / uredio Marijan Bakić (1985.)
4. *Omladinski rukometni klub Dubovac 1961-1986. : (kronika postojanja)* / autor Marijan Bakić (1986.)
5. *20 godina Karate kluba Kaplast 1969.- 1989. : (kronika postojanja)* / Karate klub Karlovac / autor Marijan Bakić. (1989.)
6. *25 godina Karate kluba Kaplast 1969. – 1994. : (kronika postojanja) /* Karate klub Kaplast / autor Marijan Bakić (1994.)
7. *60 godina Veslačkog kluba Korana (izjave iz radijskih emisija 510 minuta)* kazeta mix 60 minuta / Hrvatski radio i televizija Karlovac / urednik, voditelj i autor Marijan Bakić (1995.)
8. *Karate klub Kaplast 1969. - 1999.* / autor Marijan Bakić (1999.)
9. *Sport na Dubovcu* / autor Marijan Bakić (1999.) – članak u časopisu *Svjetlo*
10. *Pogled iz drugog kuta* / Marijan Bakić ; karikature Neven Mihajlović (2001.)
11. *Klupski narode, Hoo ruk!: 50 karlovačkih veslačkih regata* / Veslački klub Korana / autor Marijan Bakić (2003.)
12. *XVI. Svjetsko prvenstvo rukometašica – Hrvatska 2003.; skupina* C Karlovac (2. - 7. 12. 2003.): *(bilten) /* autor i urednik Marijan Bakić (2003.)
13. *70 godina Veslačkog kluba Korana: (bilten)* / Veslački klub Korana / autor Marijan Bakić (2005.)
14. *Deset Memorijala Brune Majolija* / Teniski klub Karlovac / autor Marijan Bakić (2004.)
15. *Pogled iz drugog kuta II* / Marijan Bakić (2006.)
16. *50 godina Zbora rukometnih sudaca Karlovac* / Zbor rukometnih sudaca Karlovac / uredio Marijan Bakić (2007.)
17. *Obrisi jednog vremena : 100 godina Teniskog kluba Karlovac (1911.–2011.)* / Teniski klub Karlovac / autori Marijan Bakić i Zdravko Švegar (2011.)
18. *Najbolji u karlovačkom športu : 1962.–2012.* / urednik Marijan Bakić (2012.)
19. *Knjiga Aktiviraj Karlovac* / suautor Marijan Bakić i dr. (2013.)
20. *Dubovčaki 50 plus* / autor Marijan Bakić (2014.)
21. *Kolumnisti KAportala* / Kaportal / urednik Marijan Bakić (2015.)
22. *Ljudevit Mejašk i: Karlovačka pivovara i radni vijek jednog pivara* / urednik Marijan Bakić (2015.) – prikaz u časopisu *Svjetlo* / Marijan Bakić

23. *Naše prvo desetljeće* / autor Marijan Bakić (2016.)
24. *Prvih 50 naše dvorane (dokumentarni film o ŠSD u Karlovcu 1967. – 2017.)* / Mladost d.o.o. / izvršni producent Marijan Bakić ; scenarij ; Marijan Bakić i Jura Ozmec (2017.)
25. *20 godina golfa na 4 rijeke* / Golf klub 4 rijeke Karlovac / autor Marijan Bakić (2018.)
26. *Pedeset godina karatea u Karlovcu : od Feitla do Povrženića* / Karate klub Karlovac 1969 / autor Marijan Bakić (2019.)
27. *70 godina, a još se bavi sportom...* / Hrvatski zbor sportskih novinara / autor Marijan Bakić (2019.)
28. *Metalci staroga kova : maturanti srednje Tehničke strojarske škole u Karlovcu prva generacija (1962. - 1966.)* / autor Marijan Bakić (2021.)
29. *Pogled iz trećeg kuta : 70 - 50 - 25 (30)* / autor Marijan Bakić (2023.)
30. *Mise zahvalnice za sportaše grada Karlovca i Karlovačke županije (Kronologija)* / Župa Presvetog srca Isusova Karlovac / autor Marijan Bakić (2023.)
31. *7 dana na 4 rijeke : kolumne s karlovačkog dnevno-informativnog portala : izbor tekstova 2025. - 2026.* / urednik Marijan Bakić (2026.)
32. *33 godine rukometne priče 1992. - 2025. : od RK Karlovačka pivovara do HRK Karlovac* / autor Marijan Bakić (2026.)
33. *Zlatna knjiga sportskih velikana : Od četiri rijeke do Kleka* / Zajednica športova Karlovačke županije / autor Marijan Bakić (2026.)

Izvori i fotoarhiva

Popis izvora (Literatura, institucije i arhivi)

Literatura:

- Švegar, Zdravko: *Karlovac grad sporta 1800. – 1985., Dva stoljeća sporta u Karlovcu 1800.-2000., U vrtlogu novinarstva*
- Bakić, Marijan: *ORK Dubovac 1961. – 1986.*, *Pogled iz drugog kuta I, Pogled iz drugog kuta II, Pogled iz trećeg kuta, 33 godine rukometn e priče 1992. – 2025. Od Karlovačke pivovare do HRK Karlovca*
- Stjepan Kaurić*: Duga Resa – Nezaboravljeni sportaši*
- Jurica Gizdić: *Hrvatski olimpijci i odličnici 1900-2020.*, *Kovači hrvatskih olimpijskih odličja*, *Hrvatske sportašice na olimpijskim igrama*
- Ljubiša Gajić: *Enciklopedija jugoslavenske atletike*
- Kosijer – Plevnik: *Jedina All-star Streetball utakmica u povijesti NBA*
- Jugoslavenski sport 1933. Zagreb
- Karlovački leksikon 2008. Karlovac-Zagreb
- Krešimir Perušić: *Amaterska košarkaška liga u Karlovcu*, 2020. Karlovac
- Veliki Levačić: razgovori o biciklističkim utrkama 1949. - 1963., 2011.

Institucionalni i medijski izvori:

- Hrvatski olimpijski odbor
- Državni arhiv u Karlovcu
- Gradska knjižnica „I. G. Kovačić“, Karlovac
- Hrvatski športski muzej
- Hrvatski športski savez
- Karlovačka športska zajednica
- Hrvatski atletski savez
- Hrvatski nogometni savez
- Hrvatski rukometni savez
- Hrvatski zbor sportskih novinara
- Radio Mrežnica
- Karlovački
- Večernji list
- Sportske novosti
- KAŠ, Karlovac
- Kaportal

Arhivska građa:

- Privatna arhiva novinara – suradnika
- Karlovačka športska zajednica
- Zajednica športova Karlovačke županije
- Osobne arhive sportaša, njihovih obitelji i aktera

Fotografije:

- Kaportal / Robert Fajt, Igor Čepurkovski
- Karlovački / Branko Obradović
- Radio Mrežnica / Gordan Tomičić
- Trend mediji / Andriana Baćurin
- Kafotka / Dinko Neskusil
- Sportske novosti / Arhiva
- Sportske novosti / Radiša Mladenović
- Glas Istre / Milivoj Mijošek
- Grad Karlovac / Filip Granić
- Dario Smojver / Privatna arhiva
- Miro Brozović / Privatna arhiva
- Arhiva klubova
- Osobne arhive sportaša, njihovih obitelji i donacije aktera

ISBN 978-953-47430-0-3